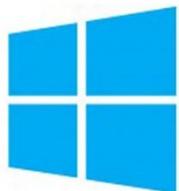
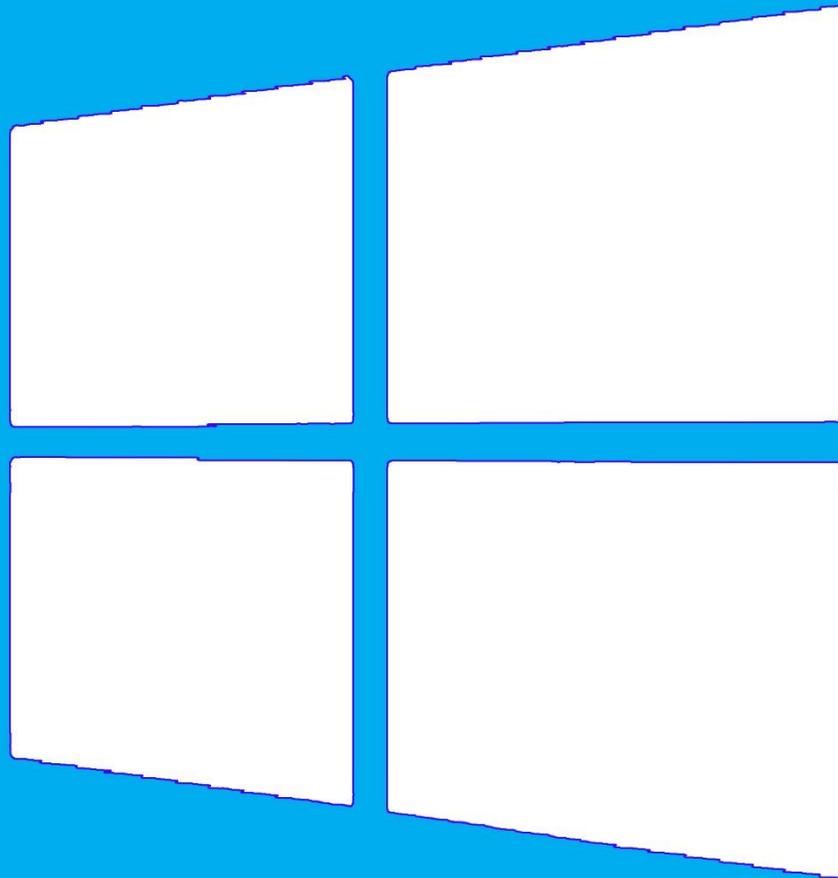

کتاب آموزشی

MCSE 2012

نویسنده: فرشید باباجانی

Windows Server 2012

صفحه	عنوان
5	مقدمه.....
6	بررسی IPV4.....
17	حداقل سخت افزار مورد نیاز برای نصب ویندوز سرور 2012.....
17	سخت افزار مناسب برای 2012.....
18	نصب و پیکربندی ویندوز سرور 2012.....
30	کار با PowerShell.....
36	نصب و راه اندازی 2012 Active Directory.....
43	کار با سرویس Active Directory Users And Computers.....
53	ایجاد گروه در سرویس Active Directory Users and Computers.....
57	نحوه ی ارتباط ویندوز 8 با Active Directory.....
62	کار با Organization Unit در Active directory.....
65	چگونه واحدهای سازمانی یا همان Organization Unit را حذف کنیم؟.....
67	مدیریت Active Directory از طریق PowerShell.....
70	ایجاد Group از طریق PowerShell.....
71	نحوه ی ایجاد Organization Unit یا واحد سازمانی از طریق PowerShell.....
71	حذف users، Groups و Organization Unit از طریق Power Shell.....
75	بررسی سرویس Active Directory Administrative Center.....
81	کار با سرویس DHCP.....
94	کار با DHCP از طریق دستورات PowerShell.....
98	نصب و راه اندازی سرویس DNS.....
104	کار با DNS Server از طریق دستورات PowerShell.....
111	بررسی DNS Forwarders.....
113	بررسی سرویس Disk Management و کار با آن.....
116	تقسیم بندی در سرویس Disk Management.....
117	بررسی Spanned Volume.....
120	بررسی Striped Volume.....
122	بررسی Mirroring Volume.....

125 RAID – 5 بررسی
127 کار باقابلیت Shadow Copy در رایوها
131 به اشتراک‌گذاری فایل‌ها
135 نصب و راه‌اندازی Print Server
146 کار با Group Policy در ویندوز سرور 2012
153 بررسی قسمت Audit Policy
155 تغییر تصویر Background تمام کلاینت‌های شبکه
157 غیر فعال کردن Task Manager برای تمام کلاینت‌ها
158 حذف کردن راست کلیک بر روی Desktop در تمام کلاینت‌ها
158 غیر فعال کردن تمام تنظیمات انجام‌شده در Group Policy
159 نصب و پیکربندی سرویس مجازی‌سازی Hyper-V
159 نرم‌افزار موردنیاز
160 نصب سرویس Hyper-V
162 ایجاد کارت شبکه مجازی
164 ایجاد ماشین مجازی
167 چگونه ماشین‌های مجازی را باهم شبکه کنیم؟
170 چگونه ماشین مجازی را به سیستم واقعی ارتباط دهیم؟
173 ارتباط سیستم واقعی با ماشین مجازی بدون فعال بودن کارت شبکه واقعی
177 چگونه فایل‌های داخل سیستم واقعی را وارد ماشین مجازی کنیم؟
179 کار با Snapshot در سرویس Hyper-V
181 چگونه فضای هارددیسک را بعد از راه‌اندازی ماشین مجازی تغییر دهیم؟
184 بررسی جزئیات سرویس Hyper-V
185 کار با کلیدهای ترکیبی
185 کار با سرویس Windows Deployment (نصب ویندوز از طریق شبکه)
199 نصب و راه‌اندازی سرویس Windows Server update Service (WSUS)
211 کار با سرویس‌های Monitoring
214 کار با Web Server (IIS)
224 استفاده از دستورات PowerShell در سرویس IIS
230 دسترسی به سایت از طریق پروتکل SSL
237 رمزنگاری روی فایل‌ها و پوشه‌ها

239نصب و پیکربندی VPN
250کار با سرویس Network Policy Server
259کار با File Server Resource Manager (FSRM)
260کار با Quota Management
267ایجاد درایو از طریق شبکه و محدود کردن کاربران آن
270جلوگیری از کپی کردن نوع خاصی از فایل برای کاربران
273کار با سرویس DFS یا Distributed File System
284کار با Read Only Domain Controller
290حذف و خداحافظی با Active Directory
295ایجاد Domain Tree
300نحوه‌ی ایجاد Child Domain
305ایجاد Trust بین دو دومین مختلف
315انتقال اطلاعات Active Directory از یک سرور به یک سرور دیگر
321نحوه‌ی Backup و Restore کردن
325Restore کردن Backup
328نصب و راه‌اندازی سرویس Active Directory Certificate
346کار با سرویس Active Directory Right Management
358ارتقای اکتیو دایرکتوری 2003 به 2012

مقدمه

این کتاب، دربرگیرنده‌ی موضوعات مربوط به ویندوز سرور 2012 است که با گذراندن 8 ماه تلاش به نگارش درآمده است، هرچند کار بسیار طاقت‌فرسایی بوده، اما اگر نتیجه‌ی کار خوب باشد، این خستگی‌ها به چشم نمی‌آید.

در سال‌های پیش، نگارنده کتاب‌های متفاوتی را در عرصه‌ی کامپیوتر و شبکه به نگارش درآورده که یکی از بهترین و پرمحتواترین کتاب‌ها، کتاب کاملاً تصویری "شیرپوبنت را قورت دهید"، بود که با استقبال بی‌نظیر شما عزیزان همراه بود، در این کتاب نیز سعی شده است که مطالب به زبان بسیار ساده و پرکاربرد به همراه تصویر موردنظر بیان گردد که می‌توان گفت کتاب خوبی از نظر این‌جانب بوده است، هرچند نظر خوانندگان کتاب مهم‌تر است.

از شما دوست عزیز خواهشمند است که انتقادات و نظرات خود را درباره‌ی کتاب، در میان بگذارید. هزینه‌ای که برای این کتاب پرداخت می‌کنید، مطمئن باشید کاملاً باارزش بوده و شمارا در پیشرفت کارتان کمک خواهد کرد و به بنده نیز این انرژی را می‌دهد تا بتوانم کتاب‌های بیشتری را به قلم آورم.

چنانچه نتوانسته‌اید مبلغی را پرداخت کنید و آن را از دوستان خویش به‌رایگان دریافت نموده‌اید، مبلغ 18000 تومان را به شماره کارت 6219 8610 0688 3549 بانک سامان به نام فرشید بابجانی زاده واریز کنید.

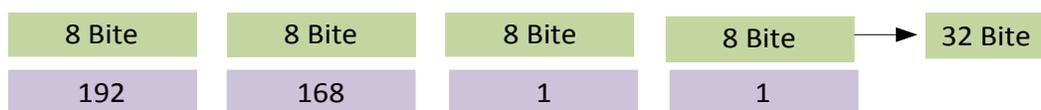
با تشکر - فرشید بابجانی.

بررسی IPv4

در این بخش، گذری به دنیای زیبای IP ها داریم و نحوه‌ی آدرس دهی در شبکه را می‌آموزیم.
اگر با IP ها مشکل دارید حتماً این بخش را به دقت مطالعه کنید.

شروع کار:

همان‌طور که مشاهده می‌کنید IPv4 از چهار قسمت تشکیل شده است که هر بخش آن 8 بیت است و اگر 8 ضربدر 4 کنیم، می‌شود 32 بیت، به همین راحتی.

به هر یک از این قسمت‌ها یک هشت‌تایی یا همان octet می‌گویند. مثلاً 192.168.1.1 که به هر قسمت برفرض 192 یک octet می‌گویند.

IP ها به 5 کلاس تقسیم می‌شوند که هر کدام را باهم مرور می‌کنیم.

Class A: 1 – 127

Class B: 128-191

Class C: 192- 223

Class D: 224 – 239

Class E: 240 – 255

مثال:

192.168.1.1 که IP اول عدد آن 192 هست این IP، در رنج کلاس C قرار دارد. به همین صورت اگر IP قسمت octed اول در یکی از رنج‌های مشخص‌شده‌ی بالا قرار داشته باشد، می‌گوییم که در این کلاس قرار دارد. مثلاً 10.10.10.1 یک IP در کلاس A است، چون 10 بین شماره 1-127 قرار دارد.

تذکره: رنج IP کلاس A از 1 - 126 است و شماره 127 برای تست کارت شبکه می‌باشد که همان IP 127.0.0.1 است و به loopback معروف است. پس برای استفاده از کلاس A می‌توان از شماره 1 - 126 را استفاده کرد.

توجه داشته باشید که کلاس D برای multicasting به کار می‌رود که این بحث را در درس‌های بعدی باهم مرور می‌کنیم، این IP ها روی‌هاست یا همان سیستم تنظیم نمی‌شوند و IP های کلاس E برای تحقیقات به کار می‌رود و قابل استفاده نیست. پس، فقط ما از IP های کلاس‌های A,B,C برای شبکه خود استفاده می‌کنیم.

IP ها بر دو نوع می‌باشند:

1- Private address: این دسته از IP، فقط و فقط در شبکه‌های داخلی بکار می‌روند و در دنیای اینترنت اعتباری ندارند. این نوع از IP ها در هر کلاس وجود دارند که به ترتیب زیر است:

Class A: 10.0.0.0

Class B: 172.16.0.0 - 172.31.255.255

Class C: 192.168.0.0

IP هایی که با این اعداد شروع می‌شوند، مربوط به شبکه داخلی می‌باشند و اعتباری در اینترنت ندارند.

2- Public Address: این دسته از IP ها توسط سازمانی به نام IANA ريجیستر می‌شوند و بعد از این کار در اینترنت، اعتبار دارند این دسته شامل تمام IP های کلاس‌های A,B,C است به غیر از آدرس‌های Private Address که در قسمت قبل باهم بررسی کردیم.

یک IP از دو بخش تشکیل شده است:

Network address

Host address

Network Address، به تعداد شبکه‌های موجود و Host address، به تعداد میزبان موجود اشاره دارد.

برای اینکه بتوانیم این دو موضوع را درک کنیم باید subnet mask را بررسی کنیم:

:Subnet Mask

این آدرس، نشان‌دهنده‌ی این است که چه مقدار بیت متعلق به آدرس شبکه و چه مقدار آن، متعلق به میزبان شبکه است.

Class	IP	Subnet Mask
A	11.1.5.1	255.0.0.0
B	175.1.1.1	255.255.0.0
C	192.168.1.1	255.255.255.0

همان‌طور که مشاهده می‌کنید برای هر IP در کلاس مشخص یک subnet mask تعریف شده است که نشان‌دهنده‌ی تعداد شبکه و هاست است.

در قسمت Subnet Mask اعداد 255 مربوط به قسمت Network Address و اعداد 0 مربوط به Host address می‌باشند.

مثلاً اگر IP به شماره 195.1.1.1 به شما بدهند و بگویند subnet Mask آن را مشخص کنید، سریع با نگاه کردن به کلاس‌های IP متوجه می‌شوید که عدد اول این IP در رنج کلاس C قرار دارد و Subnet Mask آن به صورت 255.255.255.0 است.

همیشه روال به این صورت نیست که IP ها به همین صورت، استاندارد در شبکه‌ها نشان داده شوند به این کلاس‌بندی‌ها اصولاً یک الگوی استاندارد می‌گویند، اما همیشه این‌چنین نیست و الگوی غیراستاندارد هم وجود دارد.

الگوی غیراستاندارد:

ببینید دوستان هر قسمت IP (octet) از هشت عدد تشکیل شده است که می تواند صفر یا یک باشد.

11110111 . 11111110 . 11101011 . 11000111

هرکدام از این شمارهها در هر بخش دارای یک شماره اختصاصی می باشند که به صورت زیر است.

1 2 4 8 16 32 64 128 این شمارهها، روی هرکدام از چهار بخش بالا به صورت جداگانه قرار می گیرند.

اولین قسمت از سمت چپ را در زیر مشاهده می کنید، به نحوه ی قرار گرفتن اعداد توجه کنید.

128	64	32	16	8	4	2	1
1	1	1	1	0	1	1	1

برای درک بهتر موضوع، یک مثال را باهم بررسی می کنیم:

192.168.1.1، برای به دست آوردن Binary این IP، طبق شمارههایی که در هر قسمت به شما گفتیم، عمل کنید.

مثلاً اگر بخواهیم شماره ی 192 را از بین شماره های 1 2 4 8 16 32 64 128 به دست بیاوریم، همیشه از سمت چپ شروع می کنیم، میگوییم 128 از 192 کوچک تر است، پس زیر 128 را 1 قرار می دهیم، در ادامه 128 را که تا اینجا به دست آوردیم، پس عدد بعدی ما چند است؟ خوب اگر 64 را با 128 که قبلاً به دست آوردیم جمع کنیم می شود 192!!! چه جالب 192 شد پس زیر 64 هم 1 قرار می دهیم، با این حساب، توانستیم شماره ی 192 را پیدا کنیم، وقتی به شماره ی موردنظر رسیدیم، زیر بقیه ی شمارهها، صفر قرار می دهیم. طبق جدول:

128	64	32	16	8	4	2	1
1	1	0	0	0	0	0	0

پس شماره ی باینری به دست آمده، 11000000 است. بقیه ی اعداد هم به صورت زیر است.

192	168	1	1
11000000	10101000	00000001	00000001

در یک رنج IP، دو نوع IP قابل استفاده نیستند، به مثال زیر توجه کنید (مهم):

IP: 192.168.1.1

Sbnet Mask:255.255.255.0

همان طور که آموختیم، 255 به این نکته اشاره می کند که IP های 192.168.1 ثابت است و فقط octet آخر قابل تغییر از 0 تا 255 است. ببینید دوستان هر یک از قسمت های IP از 0 تا 255 قابل تغییر است. خوب این IP، فقط در قسمت آخر قابل تغییر است، بین 0 تا 255، همان طور که گفتیم دو IP در هر رنج مانند این IP قابل استفاده نیستند. به جدول زیر توجه کنید:

192.168.1.0	Network address
192.168.1.1	IP قابل استفاده
192.168.1.2	IP قابل استفاده
192.168.1.3	IP قابل استفاده
⋮	
192.168.1.255	Broadcast

اولین IP به عنوان Network address و آخرین IP به عنوان Broadcast IP انتخاب می شود و نمی توانیم در شبکه از آن ها استفاده کنیم.

تذکر: نام دیگر Network address، Net ID است.

مثالی دیگر: در IP زیر، Net ID و Broadcast ID را به دست می آوریم:

172.16.1.1

255.255.0.0

در این مثال، IP از رنج B است. همان طور که مشاهده می کنید، subnet mask از دو تا 255 تشکیل شده است پس 2 قسمت اول IP، ثابت (172.16) و دو قسمت بعد قابل تغییرند، به این صورت نتیجه می دهد که:

Net ID: 172.16.0.0

Broadcast ID: 172.16.255.255

اختصاص دادن رنج IP به شبکه:

زمانی پیش می آید که شما مدیر شبکه ی یک شرکت یا یک کارخانه می شوید، رئیس شما یک رنج IP خاصی را به شما می دهند و می گویند که این رنج IP را به اتاق های مختلف این شرکت بدهید، به طوری که IP ها هدر نرود و کم نیاید.

خوب برای این کار یک مثال می زنیم و باهم حل می کنیم:

شما در یک شرکت کار می کنید که از 3 اتاق حسابداری، کامپیوتر و طراحی تشکیل شده است؛ در این اتاق ها، چندین کامپیوتر به قرار زیر وجود دارد.

اتاق حسابداری 50 کامپیوتر،

اتاق کامپیوتر 60 کامپیوتر،

اتاق طراحی 14 کامپیوتر.

رئیس شرکت به شما یک IP در رنج زیر می دهد.

192.168.1.0

255.255.255.0

خوب سریع این IP را در ذهن خود تحلیل کنید، حداکثر IP قابل استفاده، 255 تا عدد است. امیدوارم بحث های قبلی را خوب خوانده باشید، اگر متوجه شده باشید که حتماً همین طور است، Subnet mask از سه قسمت ثابت تشکیل شده است که فقط، گزینه ی آخر قابل تغییر از 0 تا 255 است.

برای اختصاص دادن IP به این اتاق ها، اول از همه، اتاقی را انتخاب کنید که بیشترین کامپیوتر را دارد که در این مثال، اتاق کامپیوتر از 60 کلاینت برخوردار است.

همان طور که قبلاً گفتیم در هر قسمت از IP، اعدادی استاندارد و ثابتی وجود دارد.

128 64 32 16 8 4 2 1

همیشه این اعداد را در ذهن خود نگه داشته باشید، کل IP به همین اعداد خلاصه می شود و در ادامه، خیلی به آن نیاز داریم.

خوب شما اول باید ببینید 60 بین کدام یک از اعداد بالا قرار دارد. با کمی دقت متوجه می شوید که بین 32 و 64 قرار دارد، چون ما احتیاج به 60 تا IP داریم، پس عدد 64 انتخاب می شود.

IP ما می شود 192.168.1.0~63 در این IP، از علامت ~ استفاده کردیم که نشان دهنده ی تعداد IP است. همان طور که گفتیم دو آدرس از این رنج برای Net ID و Broadcast ID است؛ یعنی رنج زیر:

Net ID: 192.168.1.0

Broadcast ID: 192.168.1.63

پس با کسر این دو IP، 62 آدرس برای ما می ماند که 60، IP آن به کامپیوترها تخصیص داده می شود و 2، IP هم برای زمانی که اگر خواستیم کامپیوتر جدید در اتاق اضافه کنیم، به کار می رود.

رنج IP را به دست آوردیم؛ ولی subnet mask مربوط به این IP را به دست نیاوردیم؛ برای این کار همان عدد 64 را که درون شماره ها به دست آوردیم را منهای 256 می کنیم (256 عددی است که از اعداد 0 تا 255 به دست می آید).

$$256 - 64 = 192$$

پس subnet mask برای این IP می شود: 255.255.255.192 که 192 نشان دهنده ی 64، IP برای این شبکه است.

اتاق بعدی ای که انتخاب می شود اتاق حسابداری است که شامل 50 کامپیوتر است، برای به دست آوردن رنج IP برای این اتاق، از IP هایی که استفاده نشده است، استفاده می کنیم.

IP هایی که در اختیار داریم به صورت زیر است:

192.168.1.64

به این خاطر، از عدد 64 در آخر این IP استفاده کردم که 64 تا آدرس به اتاق قبلی داده شده است و قابل استفاده نیست.

مانند اتاق قبلی، شما به 64، IP نیاز دارید؛ چون 50 بین 32 و 64 قرار دارد، پس 64 انتخاب می شود.

IP و subnet mask برای این اتاق، به صورت زیر است:

192.168.1.64~128

255.255.255.192

برای اتاق سوم (طراحی)، احتیاج به 14 IP داریم، باید از بین 8 و 16 عدد 16 را انتخاب کنیم، پس IP و subnet mask به صورت زیر می شود:

192.168.1.129~145

255.255.255.240

باید متوجه شده باشید که ما احتیاج به 16 IP داریم؛ پس، برای به دست آوردن subnet mask باید 16 را از 256 کم کنیم تا عدد آخر که 240 است به دست بیاید.

با این حساب، جدول نهایی IP ها به صورت زیر است:

طراحی	حسابداری	کامپیوتر
192.168.1.129~145	192.168.1.64~128	192.168.1.0~63
255.255.255.240	255.255.255.192	255.255.255.192
16	64	64

در این رنجها، حداقل هدر رفت IP را داشتیم.

در این قسمت اگر مشکلی داشتید، می توانید از طریق ایمیل با من در تماس باشید.

IP ها به دو نوع Class Full و Class Less تقسیم می شوند که کلاس های A,B,C از نوع Class Full می باشند، به این دلیل به آن ها Class Full می گویند که subnet mask آن ها ثابت می باشد و تغییری نمی کند؛ مثلاً 255.255.0.0 که این subnet مربوط به Class b می باشد.

CIDR (Class Less Inter-Domain Routing)

این قسمت را باکمال دقت بخوانید.

این دسته از IP ها، برای شرکت هایی که ISP هستند و ارائه دهنده ی خدمات اینترنتی می باشند، به کار می رود. برای این شبکه ها، مهم است که چه مقدار IP را به چه کسی می دهند.

IP هایی که به عنوان Class Less شناخته می شوند، به صورت زیر می باشند:

172.16.1.1/16

یک چیز جدید در این IP مشاهده می کنید و آن هم، یک slash به همراه یک IP است که نشان دهنده ی تعداد شبکه یا همان Net ID است که در این رابطه باهم به صورت کامل بحث می کنیم.

بعد از Slash، عددی بین 1 تا 32 قرار می گیرد؛ این همان عددی است که در ابتدای کار اشاره کردم؛ یعنی هر IP از چهار قسمت هشت تایی تشکیل شده که می شود 32 تا، توجه داشته باشید که حداکثر عددی که پشت slash قرار گیرد 30 است، چون 2 بیت برای host Bite است.

مثال: تعداد Host و subnet mask رنج IP زیر را به دست می آوریم:

192.168.1.1/24

سریع ترین روش برای به دست آوردن جواب به صورت زیر است:

بینید دوستان، هر قسمت از IP از هشت بیت تشکیل شده است که به صورت زیر می باشد:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1

در مثالی که زدیم، /24 است که اگر به شکل نگاه کنید 3 تا octet اول را با هم جمع کنیم 24 می شود پس، می توان IP و Subnet mask را به این صورت نوشت:

192.168.1.0

255.255.255.0

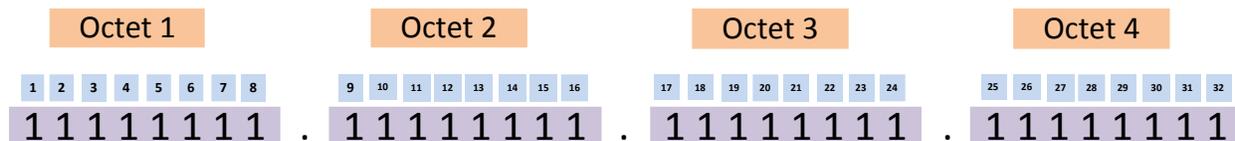
/24 می گوید که 3 تا octet اول ثابت باشد و octet آخر تغییر کند.

مثال بعدی:

172.16.1.1/17

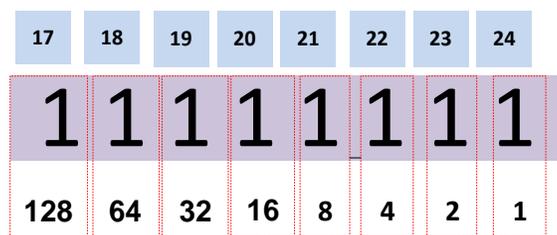
اگر به شکل زیر درست نگاه کنید 16 عدد اول را داریم، پس 2 تا عدد اول IP ثابت است که در یک گوشه می نویسیم 172.16 بعد نگاه می کنیم که عدد 17 در octet سوم قرار دارد؛ پس، فقط با octet سوم کار می کنیم.

سریع اعداد 1 2 4 8 16 32 64 128 یادداشت می‌کنیم و بعد از آن، این اعداد را، بالای عدد 17 تا 24 از سمت چپ به راست قرار می‌دهیم تا عدد 17 را پیدا کنیم. به شکل زیر توجه کنید:

در این شکل، به راحتی می‌توانید درک کنید که 17/ یعنی چه، ببینید سؤال از ما 17/ را می‌خواهد؛ پس طبق شکل، ما با octet 3 کار داریم و دو octet اول را به صورت ثابت می‌نویسیم؛ چون تمام اعداد آن 1 است. پس برای به دست آوردن عدد 17، باید اعداد 1 2 4 8 16 32 64 128 را یادداشت کرده و از سمت چپ، اعداد 17 تا 24 را به آن‌ها اختصاص دهیم؛ یعنی عدد اولی که 128 باشد، به عنوان عدد 17 است و عدد دوم که عدد 64 باشد، به عنوان عدد 18 است. به شکل زیر توجه کنید:

Octet 3

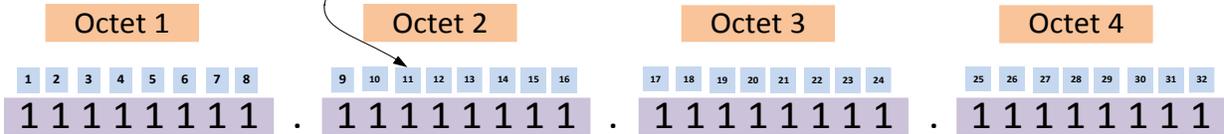
پس 17 همان عدد 128 است. این عدد را از 256 کم می‌کنیم و subnet mask ما به دست می‌آید.

172.16.0~127.0

255.255.128.0

مثال پایانی این بحث:

10.10.10.1/11

همان طور که مشاهده می کنید /11 از octed اول رد شده است؛ پس با octed دوم کار داریم این قسمت از عدد 9 شروع شده و به 16 ختم می شود، عددی که در مثال گفته /11 است؛ پس، از 9 و 10 باید بگذریم تا به عدد 11 برسیم، برای این منظور اعداد 1 2 4 8 16 32 64 128 و از سمت چپ اعداد را با شماره 9 و بعد 10 و بعد 11 شماره گذاری می کنیم؛ مانند شکل بالا عدد زیر 11 که عدد 32 است را از 256 کم می کنیم که 224 به دست می آید.

Octet 2

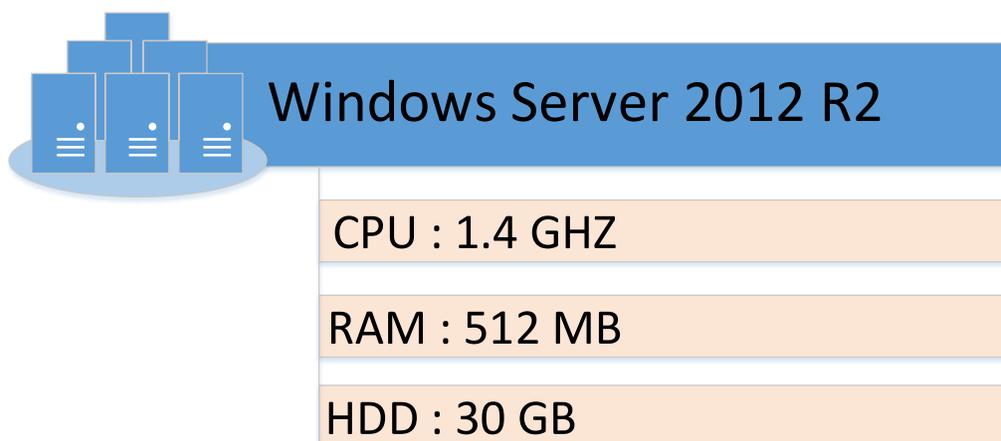
9	10	11	12	13	14	15	16
1	1	1	1	1	1	1	1
128	64	32	16	8	4	2	1

10.0~32.0.0

255.224.0.0

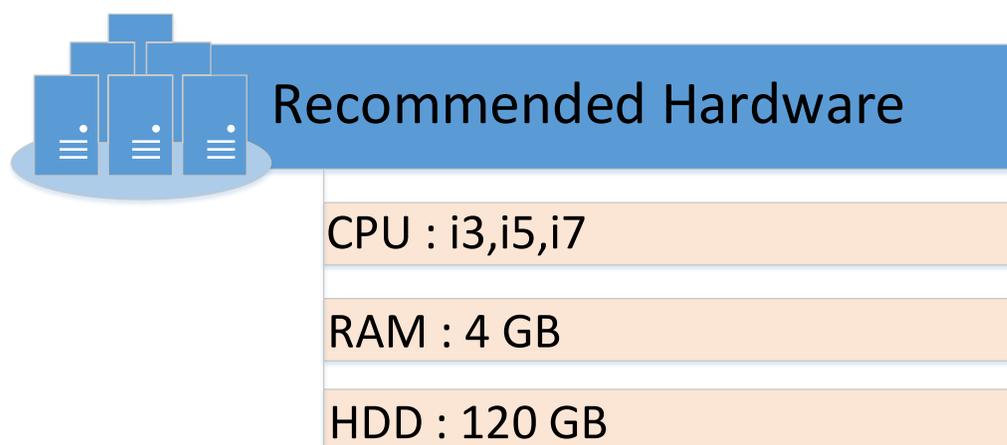
حداقل سخت افزار مورد نیاز برای نصب ویندوز سرور 2012:

حداقل سخت افزار مورد نیاز برای راه اندازی Windows Server 2012 R2 به صورت زیر است:

همان طور که مشاهده می کنید، حداقل سخت افزار مورد نیاز برای این ویندوز مشخص شده است که مشخصاً نمی تواند سخت افزار خوبی برای اجرای ویندوز و سرویس های آن باشد، اما حداقل می تواند ویندوز سرور 2012 را اجرا کند.

سخت افزار مناسب برای Windows Server 2012 R2:

سخت افزاری که در شکل بالا لیست شده است، می تواند سخت افزار مناسبی برای اجرای ویندوز سرور باشد.

نصب و پیکربندی ویندوز سرور 2012:

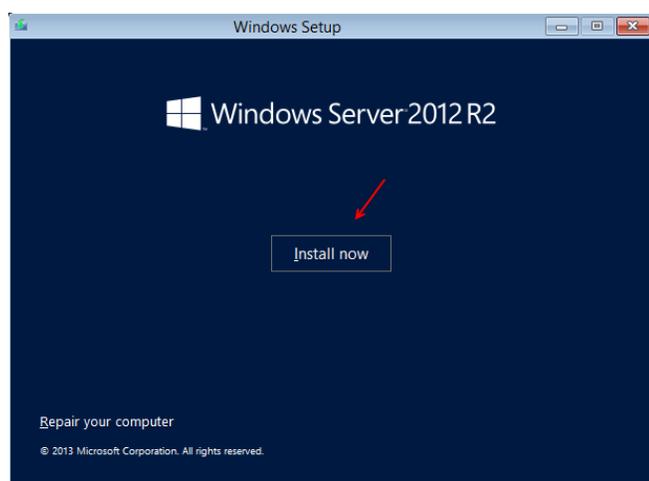
برای شروع باید ویندوز سرور را از سایت مایکروسافت دانلود کنیم و آن را طبق روش زیر نصب و پیکربندی کنیم. بعد از دانلود، فایل موردنظر با پسوند ISO است که شما می‌توانید آن را روی DVD قرار دهید و از آن در سیستم واقعی خود استفاده کنید و یا می‌توانید از آن به صورت یک سیستم مجازی در نرم‌افزار VMware 10 و یا سرویس Hyper-V و یا سرور مجازی ESX و ... استفاده کنید.

تمام سیستم‌ها در این کتاب، بر روی سرویس مجازی‌سازی Hyper-V اجرا می‌شوند که آموزش این سرویس را می‌توانید از این قسمت [دانلود](#) کنید.

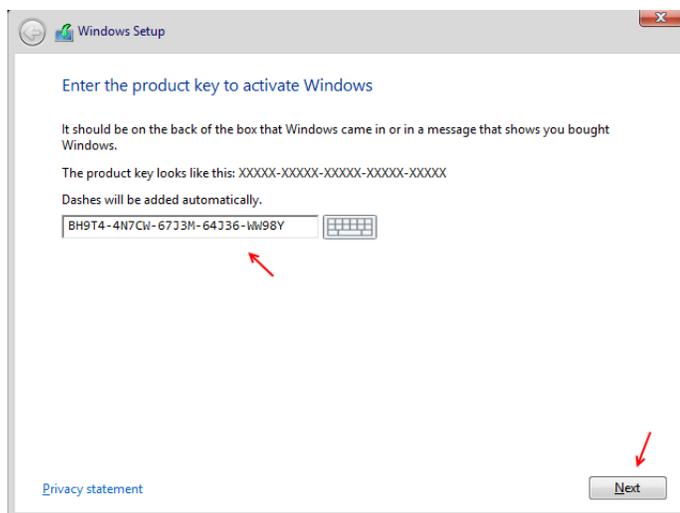
شروع نصب ویندوز سرور 2012:

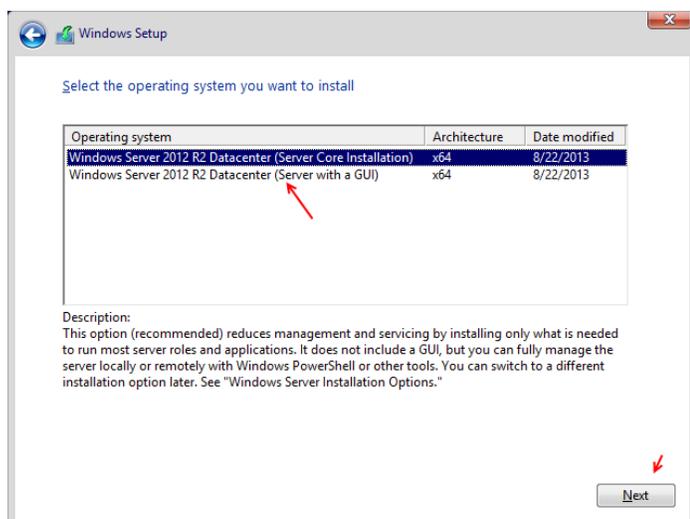
ویندوز سرور را اجرا می‌کنیم تا صفحه‌ی اول آن به صورت شکل روبرو ظاهر شود، در این صفحه مانند شکل، زبان موردنظر و نوع آن را مشخص کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت، بر روی **Install now** کلیک کنید تا وارد صفحه‌ی نصب شویم. در پائین همین صفحه گزینه **Repair Your Computer** وجود دارد که این گزینه، زمانی به کار شما می‌آید که بخواهید ویندوز قبلی خود را تعمیر کنید.

در این قسمت، سریال ویندوز سرور 2012 را وارد کنید و بر روی **Next** کلیک کنید. توجه داشته باشید این سریال با محدودیت زمانی است و فقط برای نصب ویندوز استفاده می‌شود.

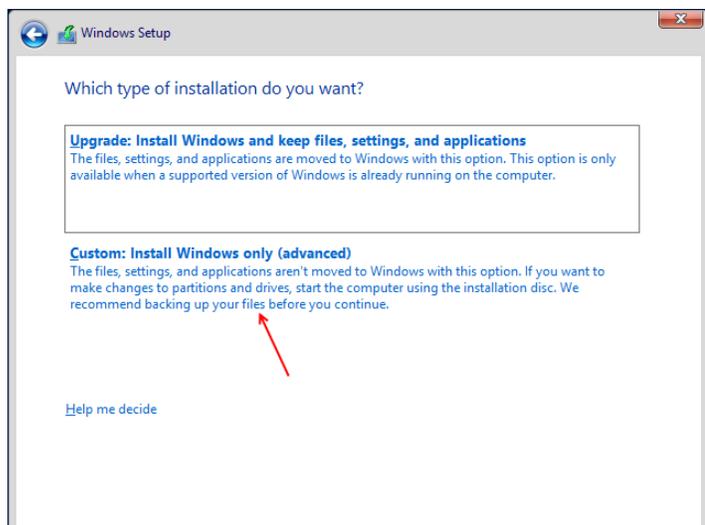

در این قسمت، دو گزینه وجود دارد که نوع سیستم‌عامل و ورژن آن را مشخص می‌کند، گزینه‌ی اول **Server Core** است که تمام اجزا به صورت دستور اجرا خواهد شد؛ یعنی برای استفاده از این قسمت باید دستورات ویندوز سرور را آموخته باشید.

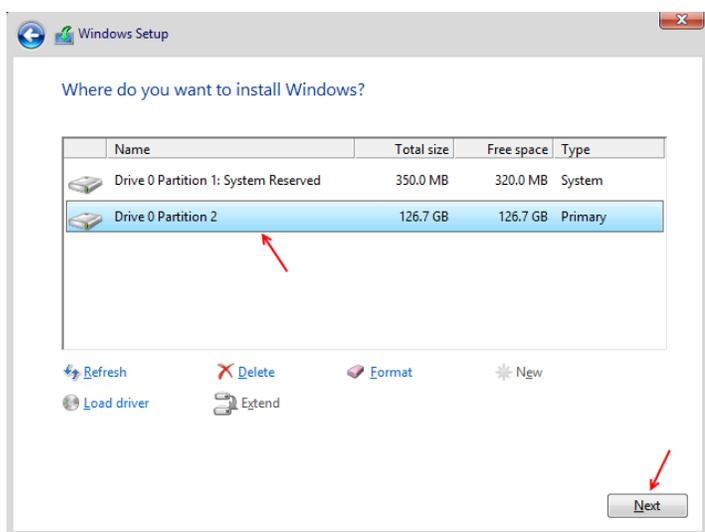
در گزینه‌ی دوم که **Server with a GUI** است تمام اجزای ویندوز به صورت گرافیکی است در این قسمت، همین گزینه را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

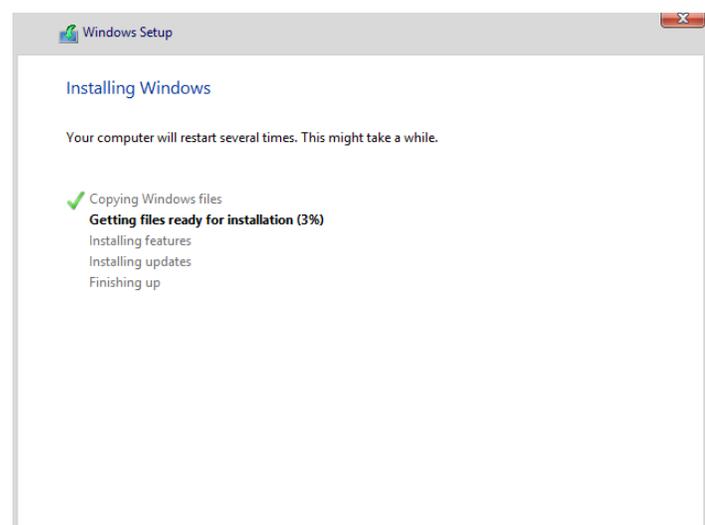
در این صفحه، قرارداد نام‌هی مربوط به ویندوز سرور 2012 را مطالعه کنید و اگر مشکلی ندارید، تیک گزینه‌ی **I accept the license terms** را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه، دو گزینه را مشاهده می‌کنید که گزینه اول، زمانی استفاده می‌شود که بخواهید ویندوز قبلی خود را که روی سرور قرار دارد به همراه نرم‌افزارهای آن حفظ کنید و فقط ویندوز قبلی آپدیت شود ولی در گزینه دوم می‌توانید ویندوز جدید خود را روی سرور نصب کنید. روی گزینه‌ی دوم کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

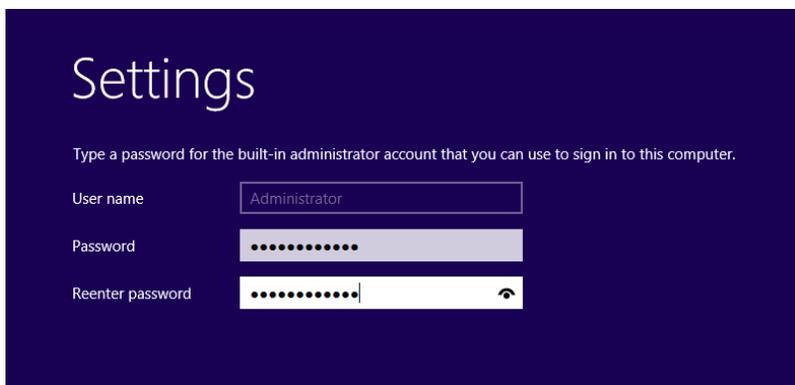

در این قسمت، درایو موردنظر خود را برای نصب ویندوز انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید. توجه داشته باشید که گزینه‌هایی در زیر درایوها قرار دارد که برای **Format, Delete** و... استفاده می‌شود.

در حال نصب....

این قسمت، بسته به سیستم شما بین 10 تا 25 دقیقه به طول خواهد انجامید.

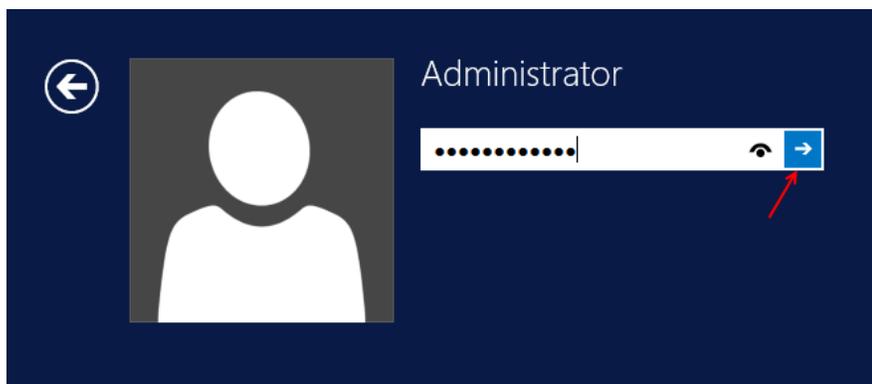

در این قسمت، رمز عبور را برای مدیریت ویندوز سرور خود وارد کنید، سعی کنید رمز عبور را به صورت پیچیده به مانند **Test@12345** وارد کنید که ترکیبی از عدد، حروف و علائم است. بعد از وارد کردن رمز بر روی **Finish** کلیک کنید.

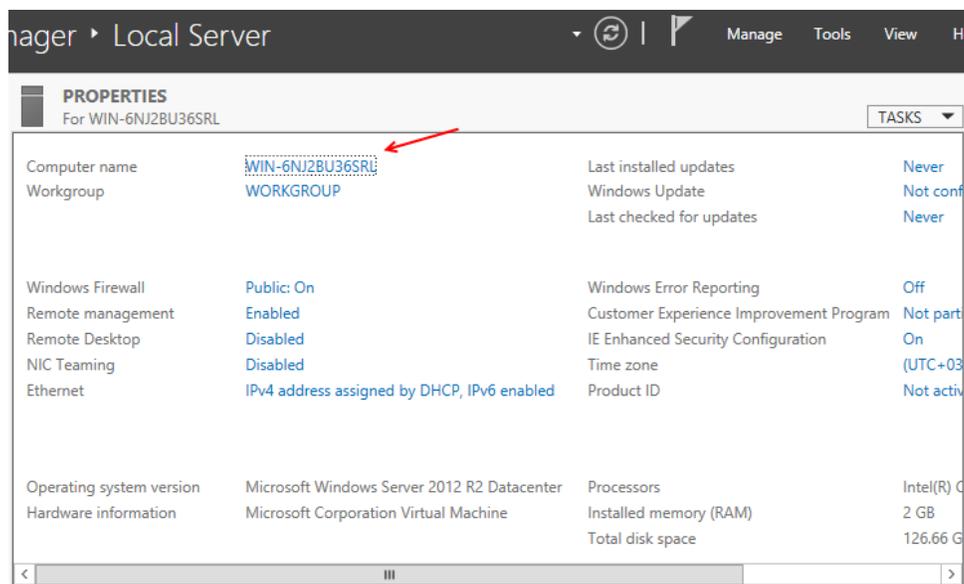
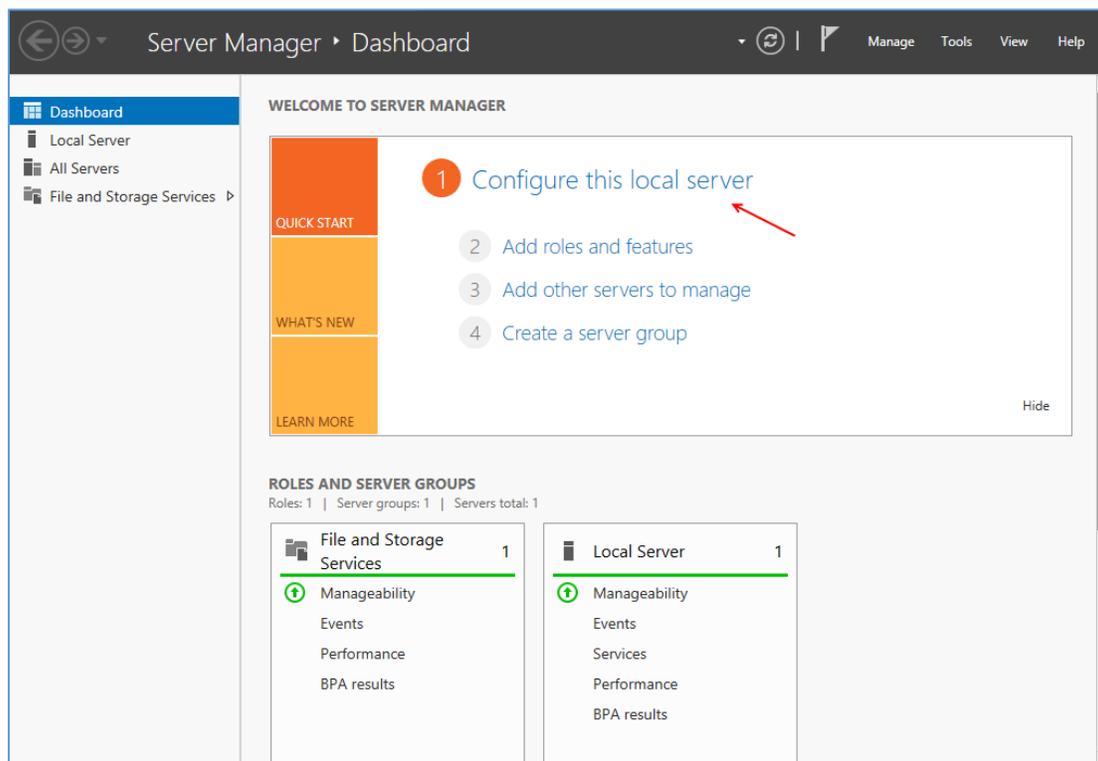
با مشاهده صفحه‌ی مقابل، کار نصب ویندوز سرور به اتمام رسیده است و حالا باید وارد ویندوز سرور شویم و تنظیمات اولیه را انجام دهیم. برای ورود به ویندوز، بر روی کلید ترکیبی **Ctrl + Alt + Delete**

فشار دهید تا شکل بعد ظاهر شود.

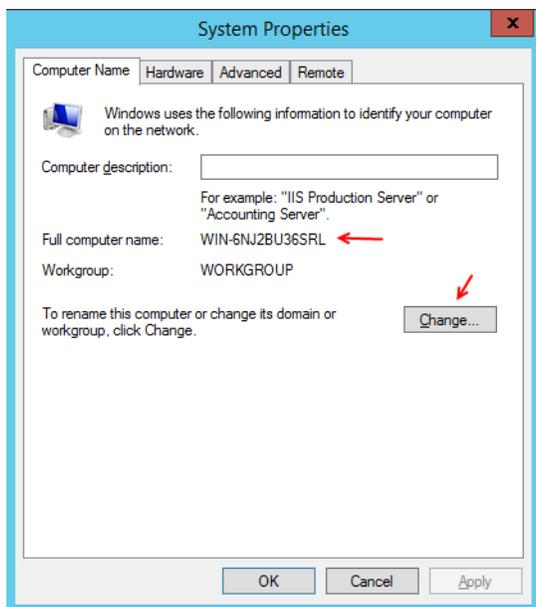

در این قسمت، رمز عبوری که در بخش قبلی وارد کردیم را اینجا وارد می‌کنیم و بر روی **Enter** فشار می‌دهیم تا وارد سرور 2012 شویم.

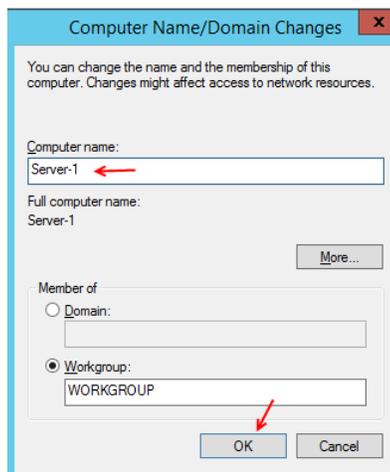
بعد از ورود به ویندوز سرور 2012، سرویس **Server Manager** به صورت خودکار در زمان ورود به ویندوز اجرا می شود. در این سرویس، کل اطلاعات مربوط به ویندوز سرور قرار دارد مانند **Services Features, Local Servers** و ... که با هم در این کتاب، تمام آن ها را بررسی خواهیم کرد. برای شروع تنظیمات بر روی **Configure this local server** به مانند شکل زیر کلیک می کنیم.

در این قسمت، می خواهیم تنظیمات اولیه ی سرور را انجام دهیم. اولین کاری که در این قسمت انجام می دهیم، تغییر نام سرور است که مانند شکل بر روی نام سرور خود کلیک می کنیم تا شکل بعد ظاهر شود.

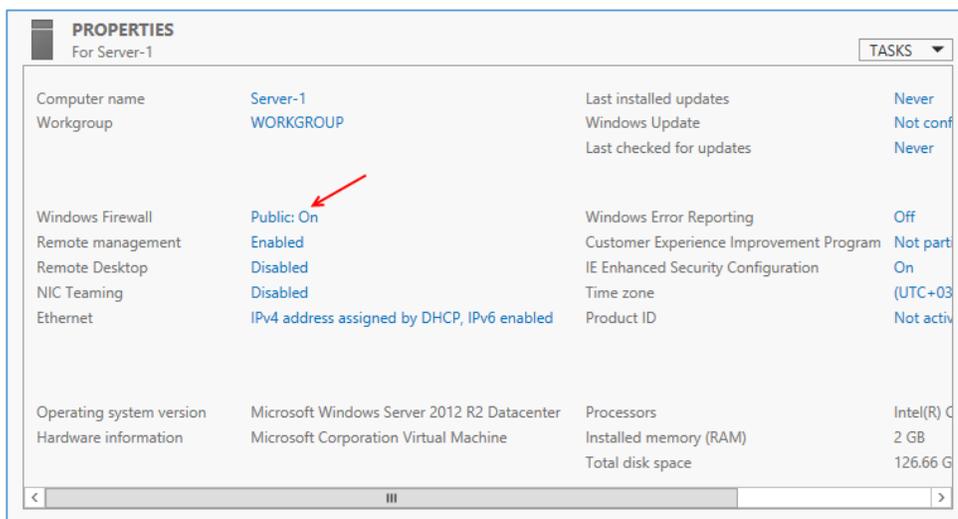
در این شکل، برای تغییر نام سرور بر روی **Change** کلیک می‌کنیم تا شکل زیر ظاهر شود.

در این شکل و در قسمت **Computer name** نام سرور خود را وارد و بر روی **ok** کلیک کنید. قسمت **Workgroup** و **Domain** را بعداً بررسی خواهیم کرد.

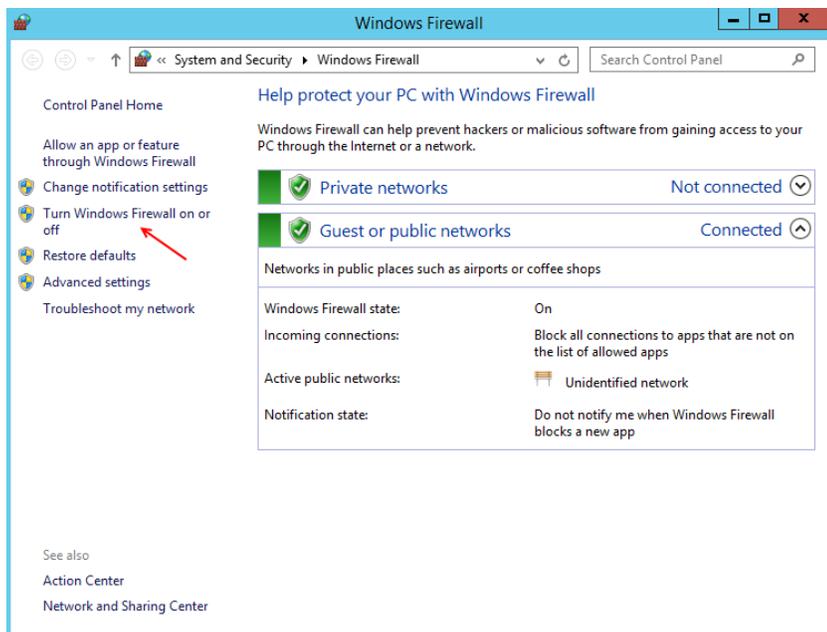

بعد از کلیک بر روی **ok** شکل مقابل ظاهر می‌شود که باید بر روی **Restart Now** کلیک کنید تا سیستم **Restart** شود و تنظیمات اعمال شود.

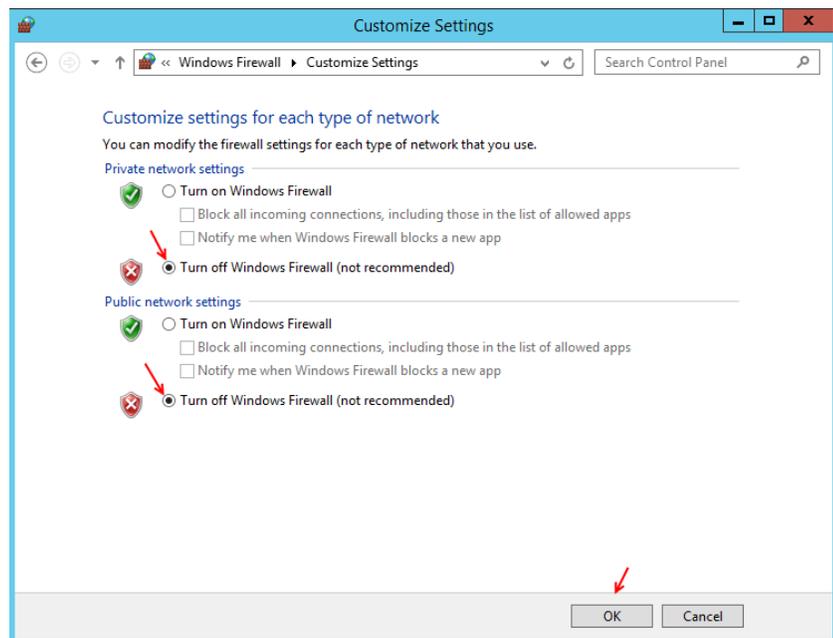

بعد از ورود به ویندوز، دوباره وارد **Server Manager** می‌شویم و بر روی **Configure this local server** کلیک می‌کنیم تا شکل مقابل ظاهر شود، همان‌طور که در این شکل مشاهده می‌کنید، نام سرور تغییر

کرده است. مرحله‌ی بعد خاموش کردن **Firewall** سرور است که برای این کار روی **Public: on** کلیک کنید.

در این صفحه، برای اینکه Firewall را خاموش کنیم، بر روی Turn Windows Firewall on or off در سمت چپ صفحه کلیک کنید.

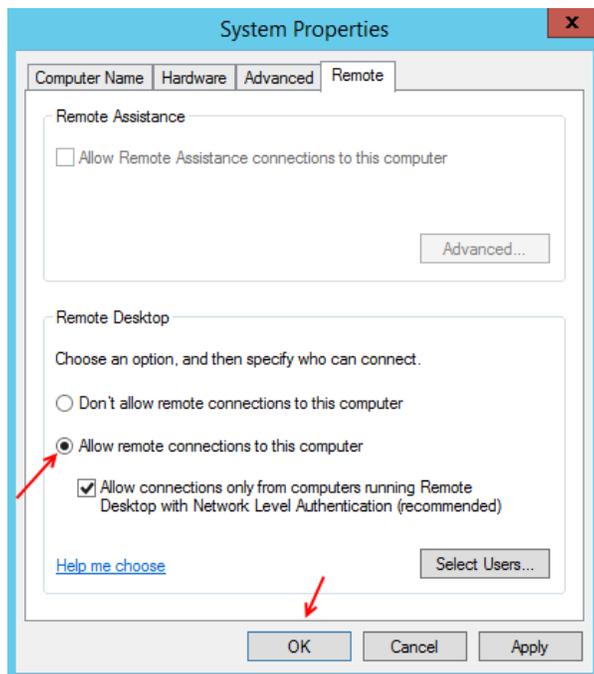
در این قسمت، به مانند شکل Turn Off Windows Firewall را انتخاب کنید و بر روی ok کلیک کنید.

بعد از این کار Firewall خاموش خواهد شد که این کار از نظر امنیتی جالب نخواهد بود. در ادامه، نحوه ی کار با آن را بررسی خواهیم کرد.

Windows Firewall	Public: Off	Windows Error Reporting
Remote management	Enabled	Customer Experience Imp
Remote Desktop	Disabled	IE Enhanced Security Conf
NIC Teaming	Disabled	Time zone
Ethernet	IPv4 address assigned by DHCP, IPv6 enabled	Product ID

همان طور که مشاهده می کنید، Firewall خاموش شده است. البته باید صفحه را Refresh کنید تا تغییرات

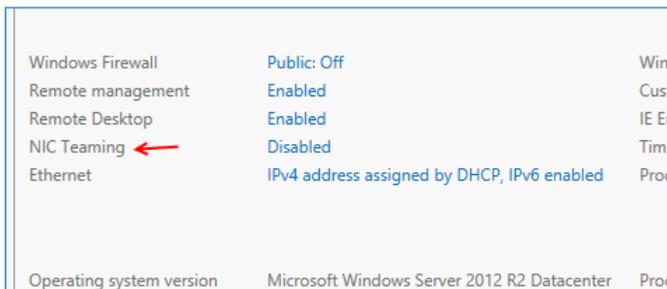
اعمال شود، بعد از این کار نوبت به فعال سازی Remote Desktop است تا بتوانیم از راه دور به سیستم متصل شویم، بر روی Disabled کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

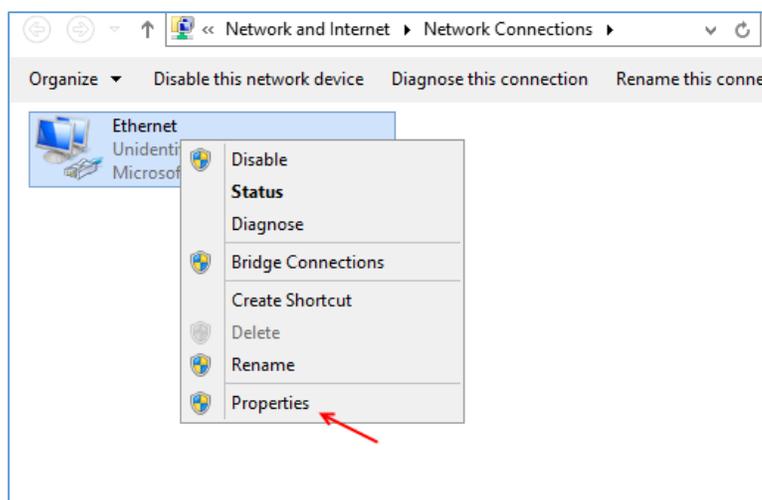
در این قسمت بر روی Allow remote connections.. کلیک کنید تا دسترسی از راه دور، توسط سرویس Remote Desktop فعال شود. توجه داشته باشید با کلیک بر روی Select Users می توانید کاربر مورد نظر خود را به لیست کاربران دارای مجوز ورود از راه دور اضافه کنید.

بر روی ok کلیک کنید تا به صفحه Service Manager برگردیم.

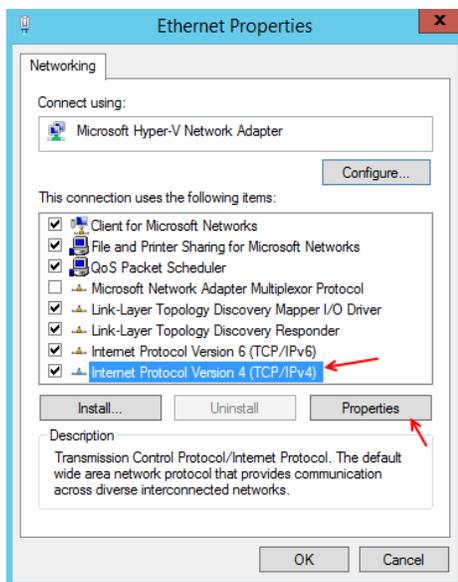
گزینه ی بعدی، یعنی NIC Teaming که برای استفاده از چند کارت شبکه برای تقسیم بار شبکه بر روی چند خط است که فعلاً با این موضوع کاری نداریم.

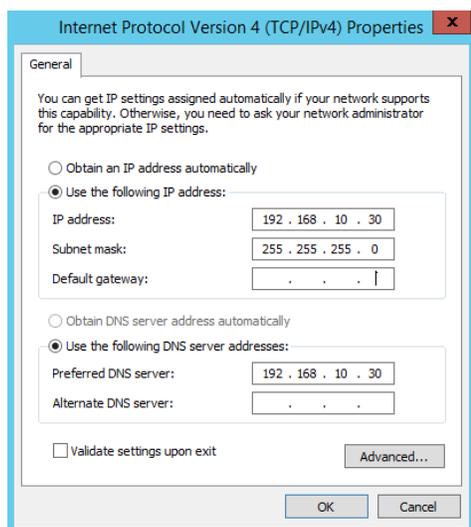
گزینه ی بعدی که وجود دارد تنظیم IP Address کارت شبکه مورد نظر است که برای این کاربر روی IPv4 address assigned... ظاهر شود.

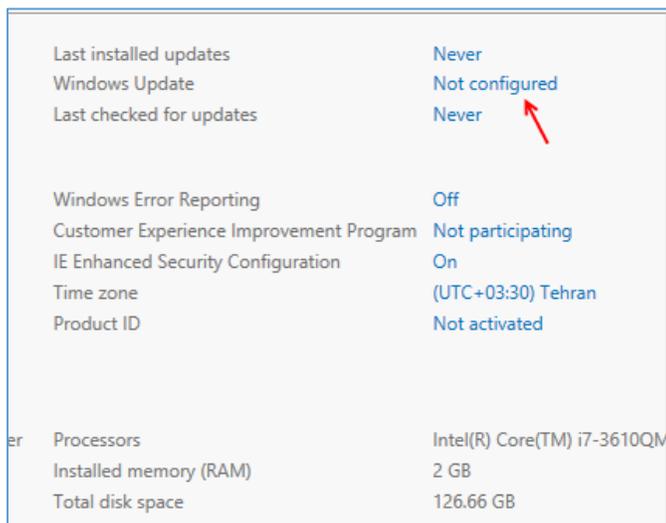
همان طور که در شکل روبرو مشاهده می کنید باید بر روی کارت شبکه مورد نظر خود کلیک راست کنید و گزینه ی Properties را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

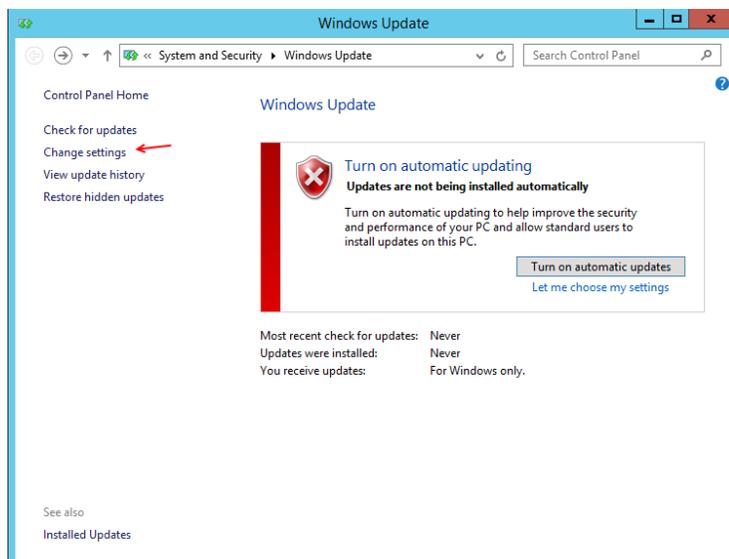
در این قسمت از لیست موجود، در ابتدا تیک گزینه‌ی **Internet Protocol Version 6** را بردارید و بعد بر روی **Properties** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

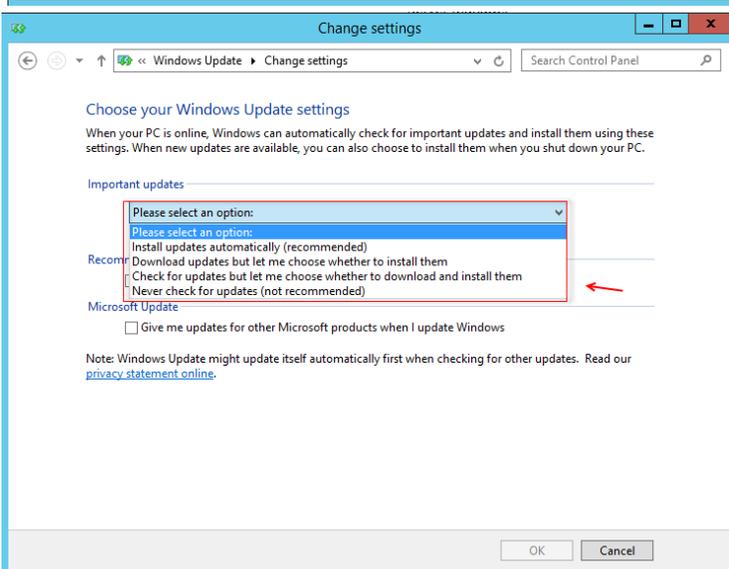
در این صفحه و در قسمت **IP Address** می‌توانید **IP** به شماره‌ی **192.168.10.30** را وارد کنید و در قسمت **Subnet Mask** باید **255.255.255.0** را وارد کنید و در قسمت **DNS** که درباره‌ی این سرویس در بخش‌های بعدی کتاب بحث خواهیم کرد شماره‌ی **192.168.10.30** را وارد می‌کنیم. بر روی **ok** کلیک کنید تا تنظیمات اعمال شود.

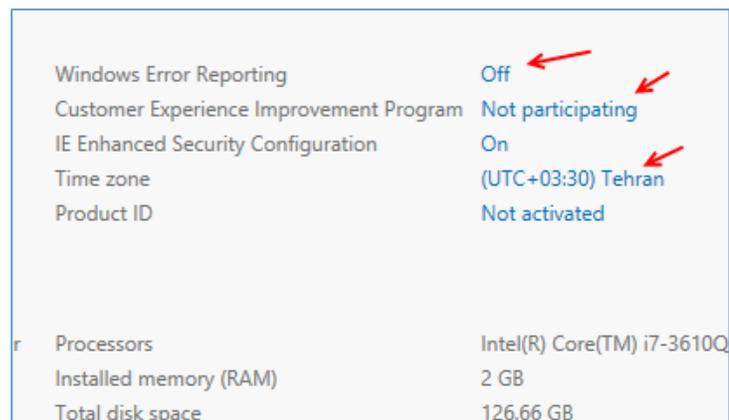
بعد از تنظیم کردن **IP Address** به قسمت **Update** مراجعه می‌کنیم که برای تنظیم قسمت **Update** باید بر روی **Not Configured** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

Change در این صفحه از سمت چپ، بر روی Settings کلیک کنید.

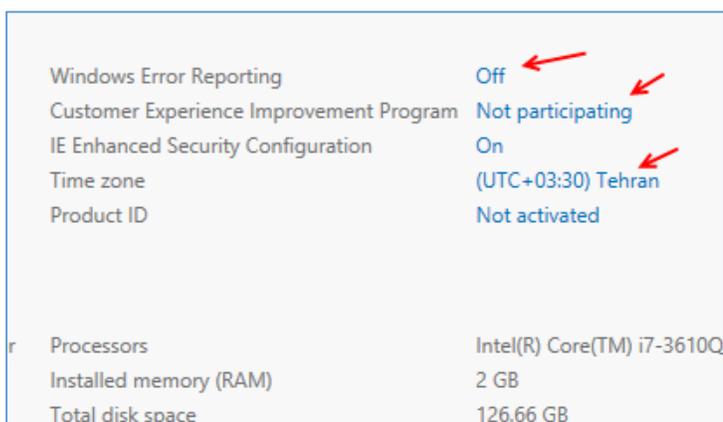
در این قسمت، گزینه‌های مختلفی را مشاهده می‌کنید، اگر می‌خواهید آپدیت به صورت خودکار در زمان متصل شدن به اینترنت، دانلود و نصب شود، گزینه‌ی اول را انتخاب کنید و یا اگر می‌خواهید به صورت دستی، آپدیت موردنظر خود را انتخاب کنید، گزینه‌ی دوم و سوم را انتخاب کنید و اگر نمی‌خواهید آپدیتی صورت گیرد بر روی Never Check for ... کلیک کنید و بعد بر روی ok کلیک کنید تا تنظیمات موردنظر اعمال شود.

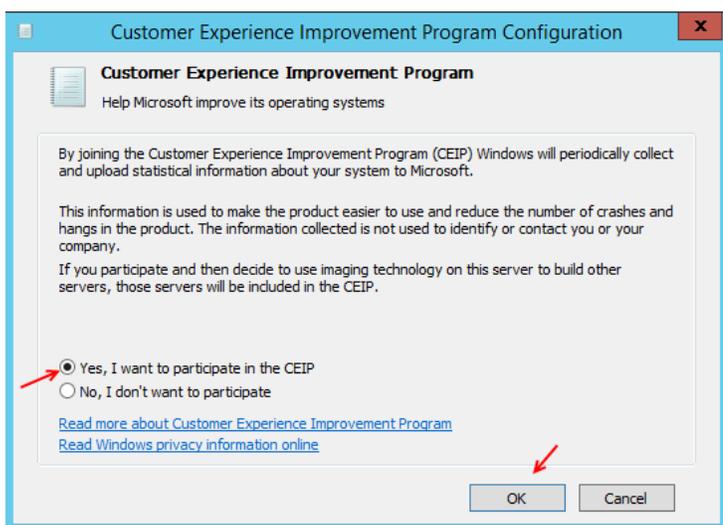
در قسمت بعد، گزینه‌ای با عنوان Windows Error Reporting وجود دارد که این گزینه، برای ارسال اطلاعات و مشکلات ویندوز سرور شما به سایت مایکروسافت است که برای فعال کردن آن بر روی off کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این صفحه، چهار گزینه وجود دارد که گزینه اول، برای ارسال اطلاعات با جزئیات به سایت مایکروسافت است. گزینه دوم، برای ارسال اطلاعات بدون جزئیات و با جمع‌بندی کامل است. گزینه سوم، در هنگام ارسال از شما سؤال خواهد کرد و گزینه آخر، برای غیرفعال کردن آن به کار خواهد رفت. بر روی **ok** کلیک کنید.

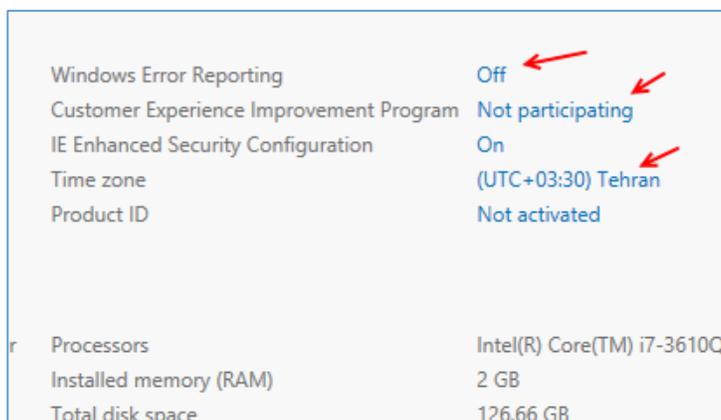

قسمت بعدی که باید باهم بررسی کنیم گزینه **Customer Experience improvement Program** است که به مانند قسمت قبلی اطلاعات کاملی از سیستم شمارا تهیه و در یک فایل بسته‌بندی می‌کند و به سایت مایکروسافت ارسال خواهد کرد که برای فعال کردن آن بر روی **Not participating** کلیک کنید.

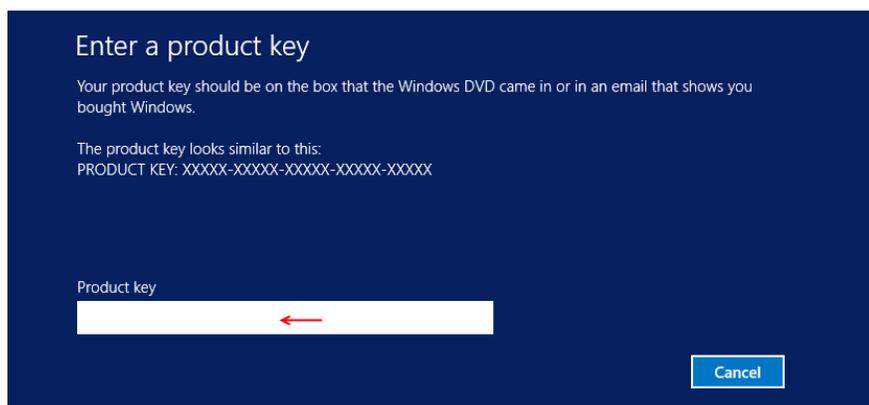
در این شکل برای فعال کردن **CEIP** بر روی **Yes, I want to participate in the CEIP** کلیک کنید و بعد بر روی **ok** کلیک کنید.

در کل سعی کنید این قسمت و قسمت قبلی را در صورت کرک بودن ویندوز خود فعال نکنید.

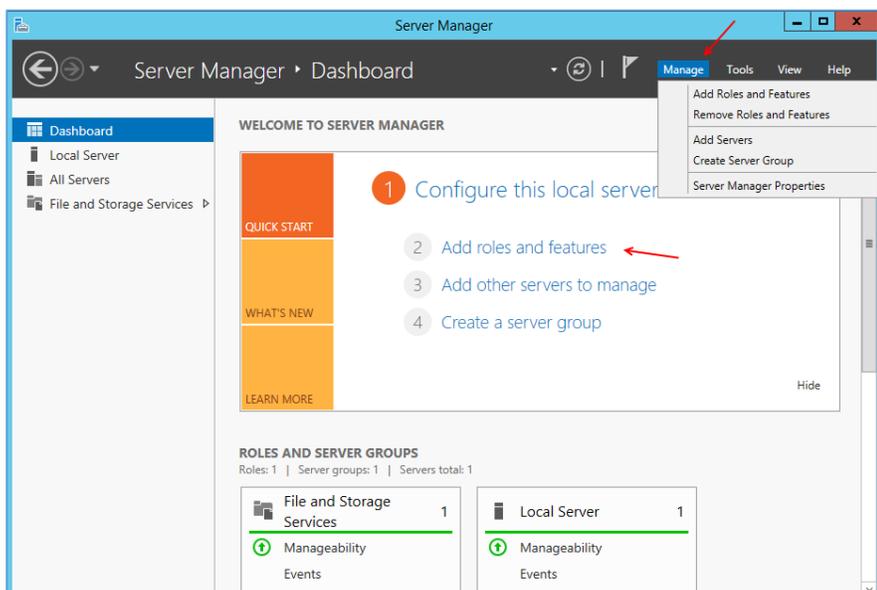
قسمت بعدی که در این شکل وجود دارد، گزینه **Time Zone** است که این قسمت را در هنگام نصب باهم تنظیم کردیم. اگر تنظیمات شما با مشکل مواجه شده است، باید بر روی منطقه مورد نظر خود کلیک کنید و در شکل باز شده، منطقه خود را انتخاب کنید.

در قسمت **Product ID**، گزینه **Not activated** قرار دارد که نشان می دهد این ویندوز فعال نشده است، برای فعال کردن ویندوز، بر روی **Not activated** کلیک کنید تا شکل زیر ظاهر شود.

در این قسمت باید سریال اصلی ویندوز سرور 2012 را وارد کنید تا ویندوز به صورت کامل فعال شود.

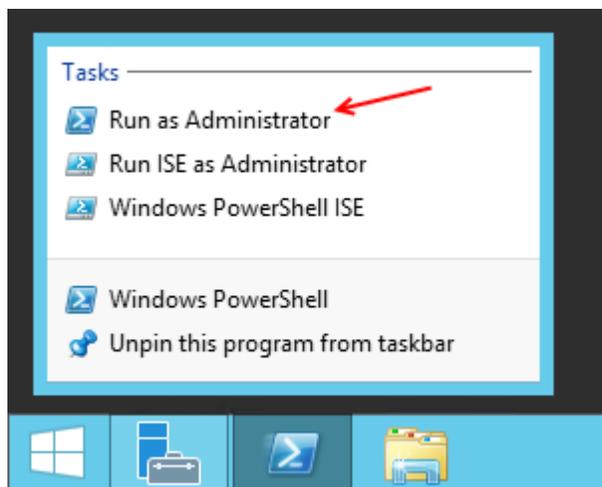
بعد از اتمام کار یکبار سیستم را **Restart** کنید تا تنظیمات به درستی اعمال شود.

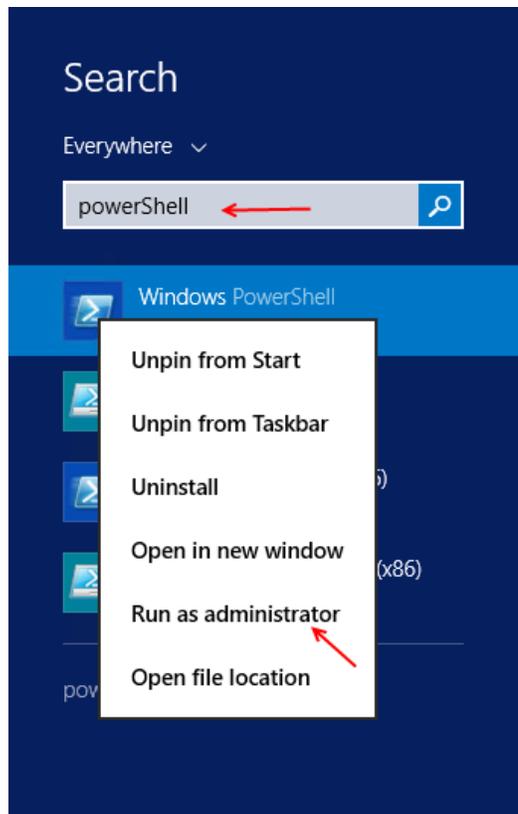
بعد از اعمال تغییرات بالا از سمت چپ به مانند شکل روبرو، بر روی **Dashboard** کلیک می کنیم که در این قسمت، گزینه های مختلفی مانند **Add Roles and Features** وجود دارد که برای نصب **Feature** ها مورد استفاده قرار می گیرد، در ادامه با قسمت های مختلف آن آشنا خواهیم شد.

کار با PowerShell:

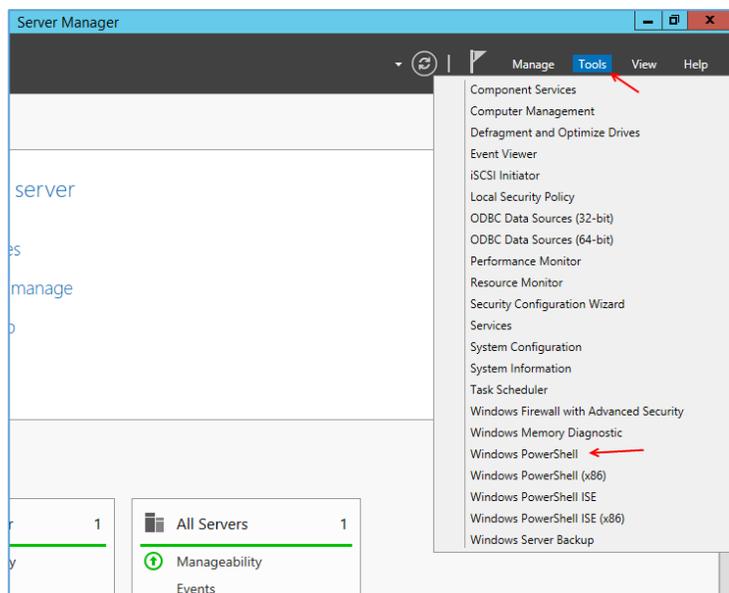
این سرویس که قلب ویندوز سرور است، نوع جدیدی از سرویس CMD می باشد که در آن، تمام کارهایی را که شما در ویندوز سرور به صورت گرافیکی انجام می دهید، می توانید به صورت دستور اجرا کنید. برای اجرای PowerShell، روش های مختلفی وجود دارد که آن ها را باهم بررسی می کنیم:

آسان ترین راه اجرای PowerShell، این است که در نوار Taskbar روی آیکون PowerShell که در شکل روبرو هم مشاهده می کنید کلیک راست کنید و گزینه Run as Administrator را انتخاب کنید، همیشه سعی کنید که این از روی کاربر Administrator، این سرویس را اجرا کنید تا به خوبی دستورات اجرا شوند.

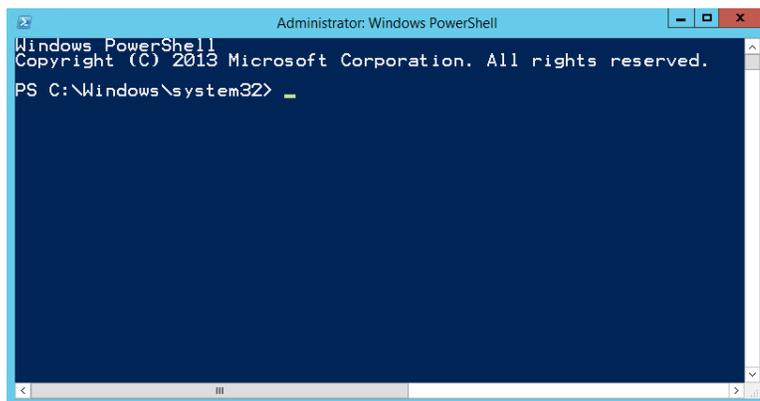

روش دوم اجرای PowerShell به این صورت است که وارد Search ویندوز خود شویم و کلمه PowerShell را وارد کنیم و در نتیجه جستجو بر روی Windows PowerShell کلیک راست کنید و گزینه Run as administrator را انتخاب کنید تا مانند قبل، از روی کاربر Administrator اجرا شود.

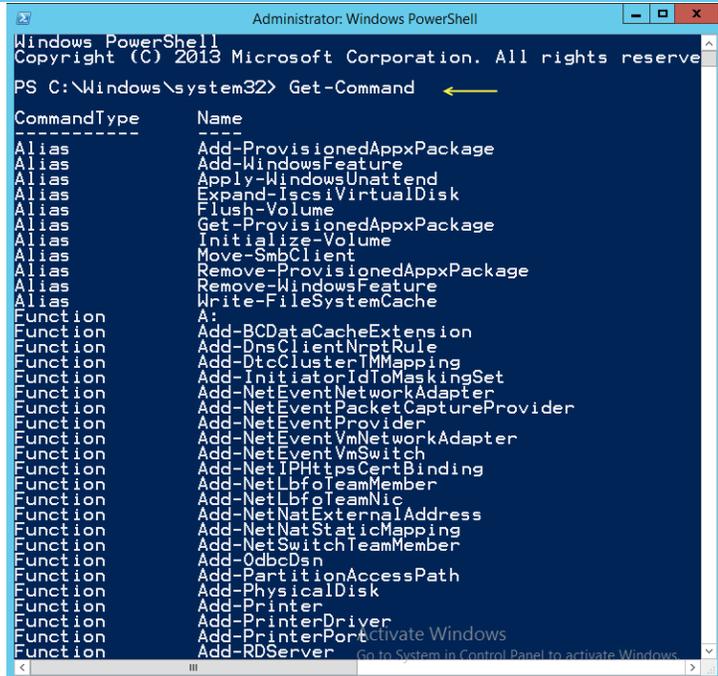

روش سوم به این صورت است که وارد Server Manager شویم و از منوی Tools گزینه Windows PowerShell را انتخاب کنیم.

توجه داشته باشید با این کار، سرویس PowerShell روی کاربری که وارد ویندوز شده است، اجرا می‌شود و نمی‌توانید روی کاربر Administrator اجرا کنید، مگر اینکه با کاربر Administrator وارد شوید.

بعد از اجرای PowerShell با کاربر Administrator شکل مقابل را مشاهده خواهید کرد که کاملاً شبیه به CMD ویندوز است و رنگ پیش‌فرض آن آبی است.

نکته: دستوراتی که در PowerShell اجرا می‌شود به عنوان cmdlets شناخته می‌شوند.

در PowerShell ویندوز سرور 2012 چندین دستور cmdlets قرار دارد که برای مشخص کردن آن می‌توانید از دستور Get-Command استفاده کنید که این کار در شکل مقابل انجام شده است و تمام دستورات این بخش را نمایش داده است.

در ادامه کار با دستورات مختلف این بخش کار خواهیم کرد.

```

Administrator: Windows PowerShell
PS C:\Windows\system32> Get-Service

Status      Name                DisplayName
-----
Stopped    AeLookupSvc        Application Experience
Stopped    ALG                 Application Layer Gateway Service
Stopped    AppIDSvc           Application Identity
Running    AppInfo            Application Information
Stopped    AppMgmt            Application Management
Stopped    AppReadiness       App Readiness
Stopped    AppXSvc            AppX Deployment Service (AppXSVC)
Stopped    AudioEndpointBu... Windows Audio Endpoint Builder
Stopped    Audiosrv           Windows Audio
Running    BFS                Base Filtering Engine
Stopped    BITS               Background Intelligent Transfer
Running    BrokerInfrastru... Background Tasks Infrastructure
Stopped    Browser            Computer Browser
Running    CertPropSvc        Certificate Propagation
Stopped    COMSysApp          COM+ System Application
Running    CryptSvc           Cryptographic Services
Running    DcomLaunch         DCOM Server Process Launcher
Stopped    defragsvc          Optimize drives
Stopped    DeviceAssociati... Device Association Service
Stopped    DeviceInstall      Device Install Service
Running    Dhcp               DHCP Client
Running    Dnscache           DNS Client
Stopped    dot3svc            Wired AutoConfig
Running    DPS                Diagnostic Policy Service
Running    DsmSvc             Device Setup Manager
Stopped    Eaphost            Extensible Authentication Protocol
Stopped    EFS                Encrypting File System (EFS)
Running    EventLog           Windows Event Log
Running    EventSystem        COM+ Event System
Stopped    fdHost             Function Discovery Provider Host
Stopped    FDResPub           Function Discovery Resource Publi
Running    FontCache          Windows Font Cache Service
Running    gpsvc              Group Policy Client
Stopped    hidserv            Human Interface Device Service
Stopped    hkmsvc             Health Key and Certificate Manag
Stopped    IEEtWCollectorS... Internet Explorer ETW Collector
Running    IKEEXT             IKE and AuthIP IPsec Keying Modu
    
```

برای اینکه در PowerShell متوجه شویم که چه سرویس‌هایی در حال کار می‌باشند می‌توانیم از دستور **Get-Service** استفاده کنیم که این عمل را در شکل مقابل مشاهده می‌کنید.

شاید در این بخش بخواهید سرویس‌هایی با نام **D** را از بقیه‌ی سرویس‌ها جدا کنید؛ برای این کار از دستور زیر استفاده می‌کنیم.

Get-Service -Name D*

```

Administrator: Windows PowerShell
PS C:\Windows\system32> Get-Service -Name D*

Status      Name                DisplayName
-----
Running    DcomLaunch         DCOM Server Process Launcher
Stopped    defragsvc          Optimize drives
Stopped    DeviceAssociati... Device Association Service
Stopped    DeviceInstall      Device Install Service
Running    Dhcp               DHCP Client
Running    Dnscache           DNS Client
Stopped    dot3svc            Wired AutoConfig
Running    DPS                Diagnostic Policy Service
Running    DsmSvc             Device Setup Manager

PS C:\Windows\system32> _
    
```

همان‌طور که در شکل مقابل مشاهده می‌کنید با وارد کردن دستور **Get-Service -Name D*** لیست سرویس‌هایی که با حرف **D** در حال کار می‌باشند را برای ما لیست کرده است.

```

Administrator: Windows PowerShell
PS C:\Windows\system32> Get-Alias

CommandType Name
-----
Alias        % -> ForEach-Object
Alias        ? -> Where-Object
Alias        ac -> Add-Content
Alias        asnp -> Add-PSShapi
Alias        cat -> Get-Content
Alias        cd -> Set-Location
Alias        chdir -> Set-Location
Alias        clc -> Clear-Content
Alias        clear -> Clear-Host
Alias        clhy -> Clear-History
Alias        cli -> Clear-Item
Alias        clp -> Clear-ItemProperty
Alias        cls -> Clear-Host
Alias        clv -> Clear-Variable
Alias        cnsn -> Connect-PSSession
Alias        compare -> Compare-Object
Alias        copy -> Copy-Item
Alias        cp -> Copy-Item
Alias        cpi -> Copy-Item
Alias        cpp -> Copy-ItemProperty
Alias        curl -> Invoke-WebRequest
    
```

دستوری با نام **Alias** وجود دارد که با وارد کردن **Get-Alias** می‌توانید لیست دستورات مخفف و کوتاه شده را مشاهده کنید، مثلاً به جای اینکه دستور **Add-Content** را وارد کنیم، از دستور کوتاه شده‌ی **ac** استفاده می‌کنیم.


```

Administrator: Windows PowerShell
PS C:\Windows\system32> Get-Volume
-----
DriveLetter  FileSystemLabel  FileSystem  DriveType  HealthS
-----
C            System Reserved  NTFS        Fixed      Healthy
A            System Reserved  NTFS        Fixed      Healthy
D            3isco.ir         CDFS        Removable  Healthy
-----
PS C:\Windows\system32>
    
```

با دستور **Get-Volume** می‌توانید لیست درایوهای خود را به‌مانند شکل مقابل مشاهده کنید.

```

Administrator: Windows PowerShell
Cmdlet      Wait-Process      Microsoft
Cmdlet      Where-Object      Microsoft
Cmdlet      Write-Debug       Microsoft
Cmdlet      Write-Error       Microsoft
Cmdlet      Write-EventLog    Microsoft
Cmdlet      Write-Host        Microsoft
Cmdlet      Write-Output      Microsoft
Cmdlet      Write-Progress    Microsoft
Cmdlet      Write-Verbose     Microsoft
Cmdlet      Write-Warning     Microsoft

PS C:\Windows\system32> Get-Help Write-Warning
NAME
Write-Warning

SYNTAX
Write-Warning [-Message] <string> [<<CommonParameters>>]

ALIASES
None

REMARKS
Get-Help cannot find the Help files for this cmdlet on this computer. It
-- To download and install Help files for the module that includes t
-- To view the Help topic for this cmdlet online, type: "Get-Help Wr
go to http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkID=113430.

PS C:\Windows\system32>
    
```

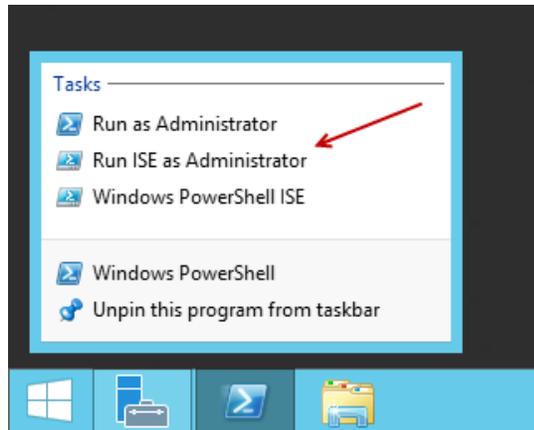
با استفاده از دستور **Get-Help** می‌توانیم متوجه شویم که چگونه از یک دستور داخل PowerShell استفاده کنیم، مثلاً با اجرای دستور **Get-Command** لیست دستورات مشخص می‌شود و بعد از آن می‌توانیم دستور موردنظر را به‌مانند شکل جلوی **Get-Help** وارد کنیم تا اطلاعات درباره‌ی آن مشخص شود و برای اینکه

مثالی از دستور موردنظر را مشاهده کنید، در ادامه‌ی دستور بالا، دستور **Examples** - را اضافه کنید؛ یعنی به‌صورت زیر وارد کنید. **Get-Help Write-Warning -Examples**

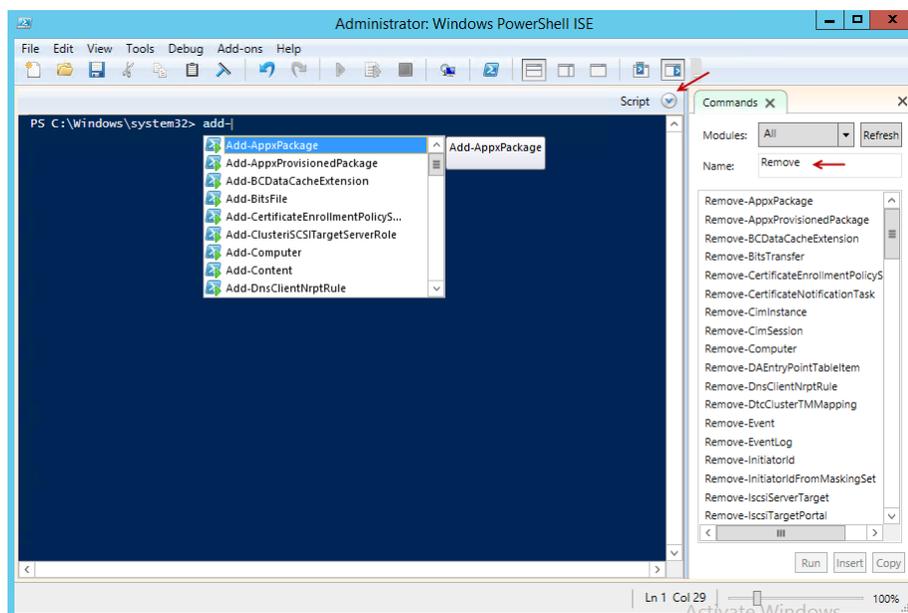
همان‌طور که گفتیم، دستور **Write-Warning** یکی از هزاران دستور **Get-Command** است که شما می‌توانید به‌جای آن، دستور دیگر را جایگزین کنید.

تذکر: زمانی که دستوری را در حال تایپ کردن هستید، می‌توانید با کلیک بر روی دکمه‌ی **TAB** دستور کامل آن را به‌صورت خودکار مشاهده کنید؛ مثلاً با وارد کردن دستور **Get-c** و بعد فشردن کلید **TAB** می‌توانید دستور کامل آن، یعنی **Get-Command** را مشاهده کنید، یا با وارد کردن دستور **GET-** و فشردن کلید **TAB** به‌دفعات متعدد می‌توانید، تمام دستورات بعد **GET-** را مشاهده کنید.

اگر با Visual Studio کار کرده باشید در زمان وارد کردن دستورات لیست، دستورات به صورت منو برای شما باز می شود و کاربر به راحتی می تواند به جای نوشتن دستور کامل، دستور مورد نظر را از منوی مورد نظر انتخاب کند، در ویندوز سرور هم با ارائه ی سرویس Windows PowerShell ISE امکان پذیر شده است.

برای اجرای این سرویس بر روی Taskbar روی آیکون PowerShell کلیک راست کنید و گزینه ی Run ISE as Administrator را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

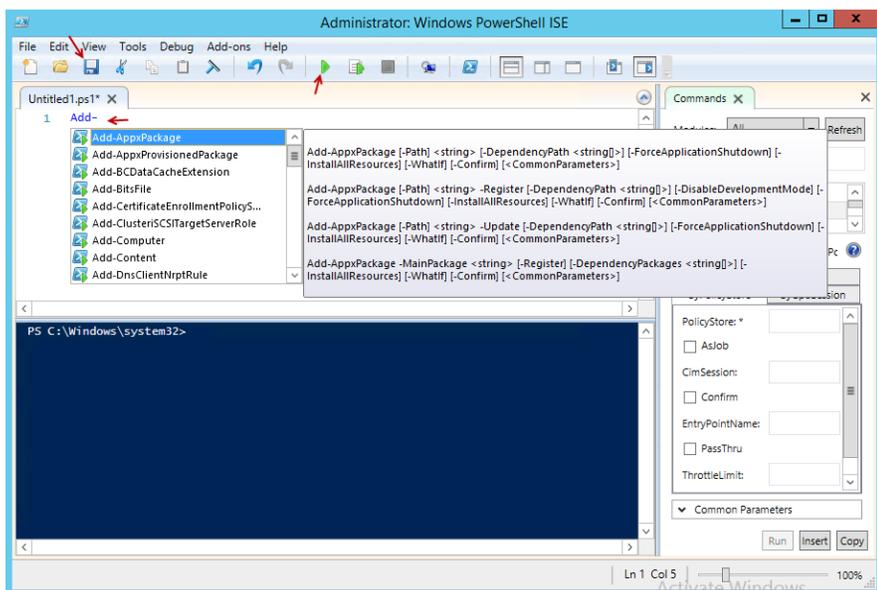

همان طور که در شکل مقابل مشاهده می کنید با وارد کردن کلمه ی Add- تمام دستورات بعد از آن را به ما نمایش داده است که شما می توانید یکی از دستورات را انتخاب کنید.

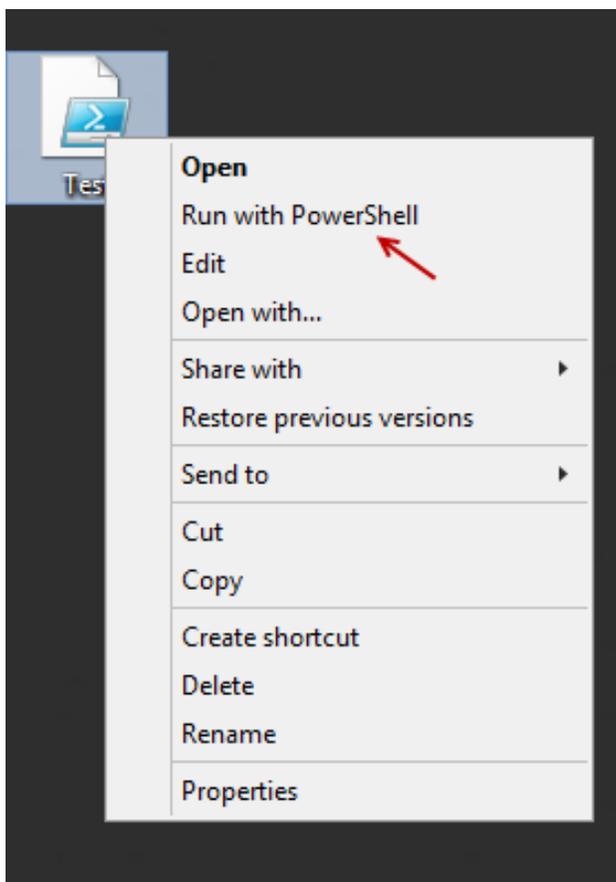
در سمت راست و در قسمت Commands شما می توانید نام دستور مورد نظر خود را در قسمت Name وارد کنید تا لیست

دستورات مورد نظر را مشاهده کنید. در این مثال، کلمه ی Remove وارد شده است که لیست تمام دستوراتی که با Remove آغاز شده است را مشخص کرده است. برای اینکه دستورات مورد نظر را وارد خط فرمان کنید، روی دستور مورد نظر درون لیست کلیک کنید و بعد از پائین صفحه و زیر دستور مورد نظر، بر روی Insert کلیک کنید تا دستور مورد نظر وارد صفحه شود.

یکی دیگر از راه‌های استفاده از دستورات PowerShell، این است که از **Script** استفاده کنیم؛ یعنی اینکه دستورات را داخل یک فایل قرار دهیم و از آن در موقع نیاز استفاده کنیم، برای این کار در شکل قبلی، بر روی آیکن **Script** که با فلش هم مشخص شده کلیک کنید تا شکل زیر ظاهر شود.

در این صفحه، قسمت **Script** فعال شده است و برای اینکه از این قسمت استفاده کنیم باید دستورات موردنظر را در قسمت مشخص شده وارد کنیم و برای اینکه از دستورات خروجی تهیه کنیم باید بر روی آیکن **Start** کلیک کنیم و برای ایجاد فایل **Script** باید بر روی آیکن **Save** کلیک کنیم و فایل موردنظر را بانام

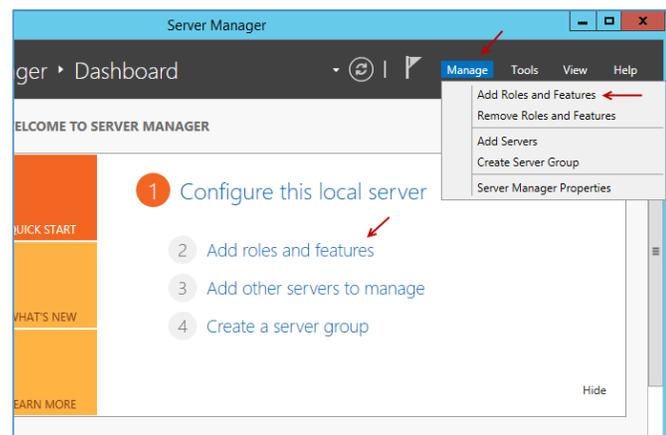
مشخص، در جای مشخص ذخیره کنیم. همان‌طور که در شکل مقابل مشاهده می‌کنید، **Script** موردنظر بانام **Test** در جای مناسب ذخیره شده است و برای اجرای آن باید روی آن کلیک راست کنیم و گزینه‌ی **Run with PowerShell** را انتخاب کنیم تا فایل موردنظر اجرا شود.

تذکر: این آموزش‌هایی را که باهم بررسی کردیم، فقط در حد معرفی سرویس‌ها است و برای استفاده از دستورات و **Script** های پیشرفته، در ادامه‌ی کتاب بر روی آن‌ها کار خواهیم کرد.

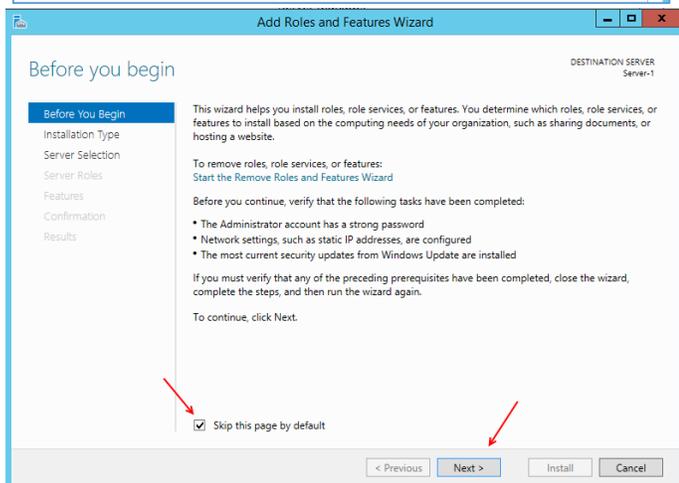
نصب و راه‌اندازی 2012 Active Directory:

Active Directory، یک دایرکتوری فعال در ویندوز سرور شرکت مایکروسافت است که برای جمع‌آوری اطلاعات کاربران و گروه‌ها به کار می‌رود؛ اگر در یک سازمان از سرویس Active Directory استفاده نکنیم، مدیریت بر روی منابع کار بسیار سختی خواهد شد؛ مثلاً اگر 100 کاربر در سازمان خود داشته باشید باید این 100 کاربر را در تک‌تک دستگاه‌های موجود سازمان تعریف کنید تا کاربر موردنظر بتواند وارد سیستم شود ولی اگر از Active Directory استفاده کنیم، می‌توانیم این 100 کاربر را در سیستم Active وارد کنیم و بقیه‌ی کاربران از طریق آن به راحتی می‌توانند وارد سیستم شوند.

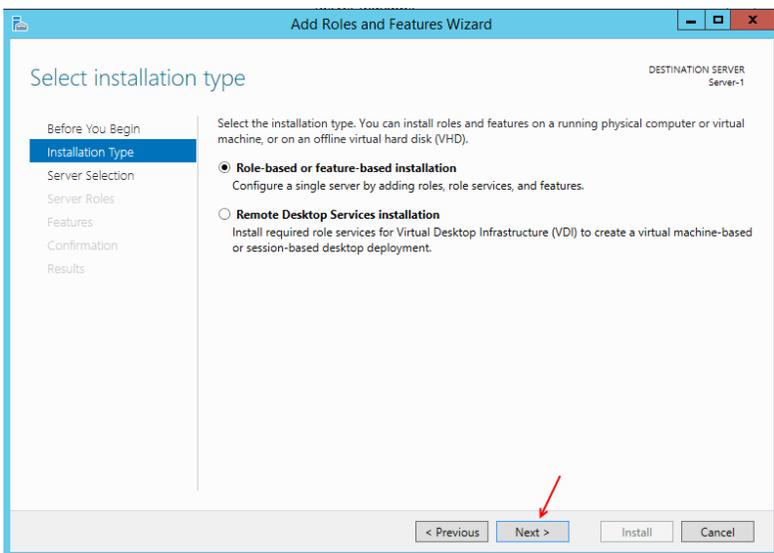
برای نصب Active Directory، نیاز به این داریم که IP Address را به صورت دستی و یا همان Static تعریف کنیم که این کار را در مراحل معرفی Server Manager انجام دادیم و IP با شماره‌ی 192.168.10.30 را به سرور معرفی کردیم. توجه داشته باشید که اگر از سرویس DHCP که در ادامه‌ی کتاب بر روی آن کار خواهیم کرد، روی سرور شما فعال است، باید IP را وارد کنید که در رنج، همان DHCP باشد.

برای شروع کار باید Server Manager را اجرا کنیم، به‌مانند شکل مقابل برای شروع کار باید بر روی Add roles and features کلیک کنیم که برای این کار می‌توانید از دو طریق اقدام کنیم.

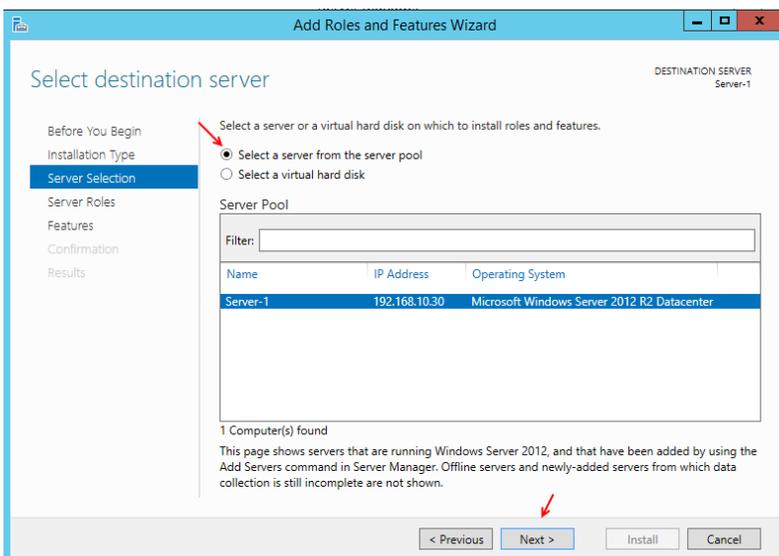
صفحه‌ی روبرو، مربوط به صفحه‌ی آغازین نصب Features است که برای شروع، گزینه Skip this page by default را انتخاب کنید تا صفحه‌ی موردنظر در ورود بعدی اجرا نشود و به صفحه بعدی برود.

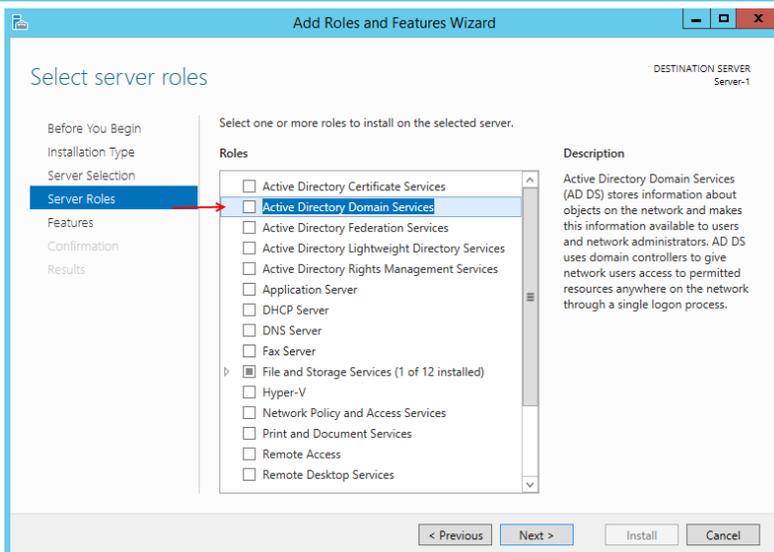
بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه، گزینه‌ی **Role-based...** را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

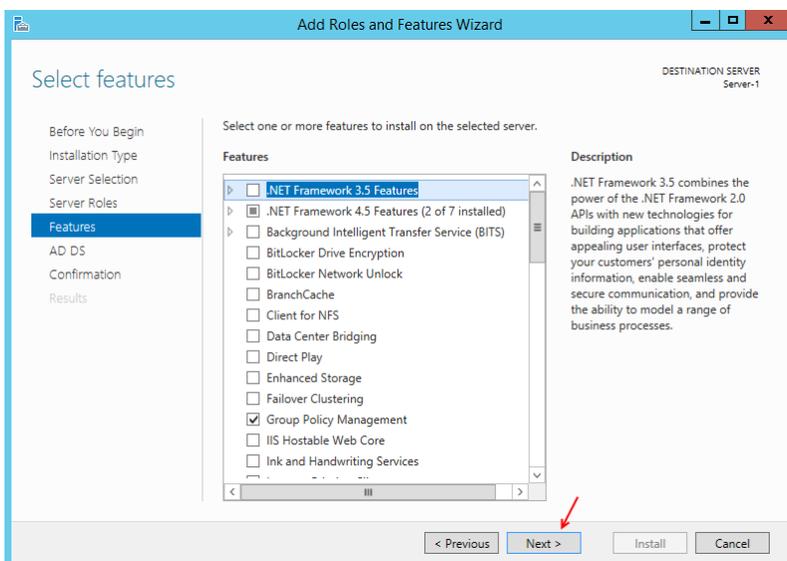
گزینه‌ی دوم برای ارتباط از راه دور به یک سرور دیگر است که در ادامه، روی آن بحث خواهیم کرد.

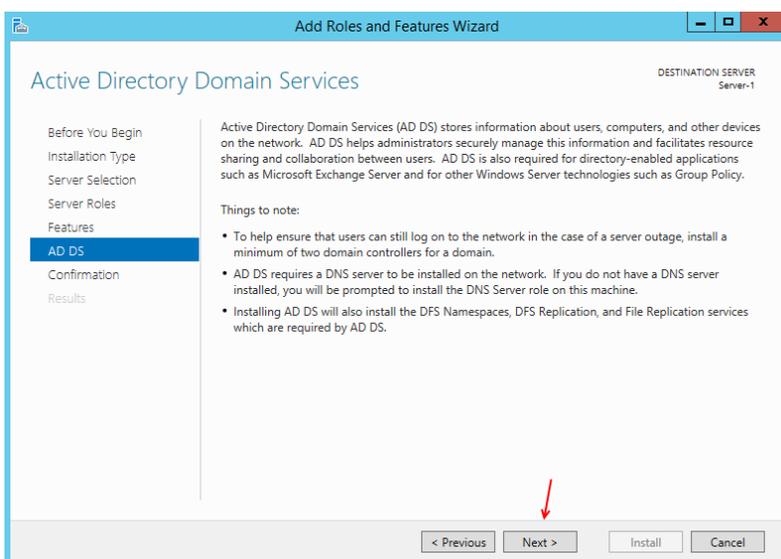
در این قسمت، برای اینکه **Features** و **Role** نصب شود، باید یک سرور و یا یک هارددیسک مجازی را انتخاب کنید که در این بخش گزینه‌ی **Select a Server From the server pool** را انتخاب می‌کنیم و بر روی **Next** کلیک کنید.

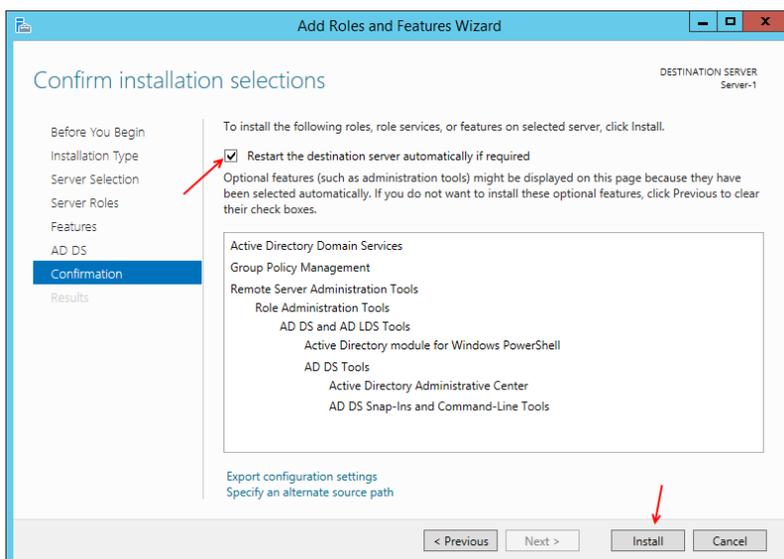
در این قسمت از لیست **Roles** گزینه‌ی **Active Directory Domain Services** را انتخاب کنید و در شکل ظاهر شده، بر روی **Add Features** کلیک کنید و بعد بر **Next** کلیک کنید.

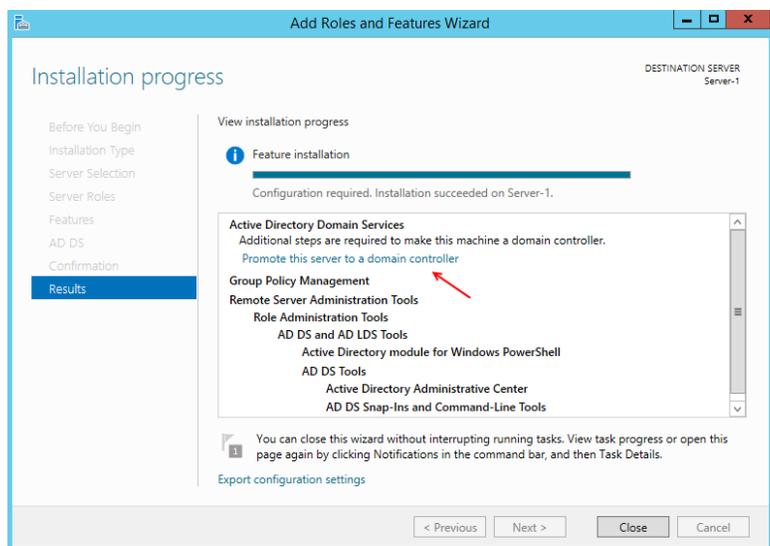
این قسمت مربوط به Features است، نباید به گزینه‌ای دست بزنید و تنها بر روی Next کلیک کنید.

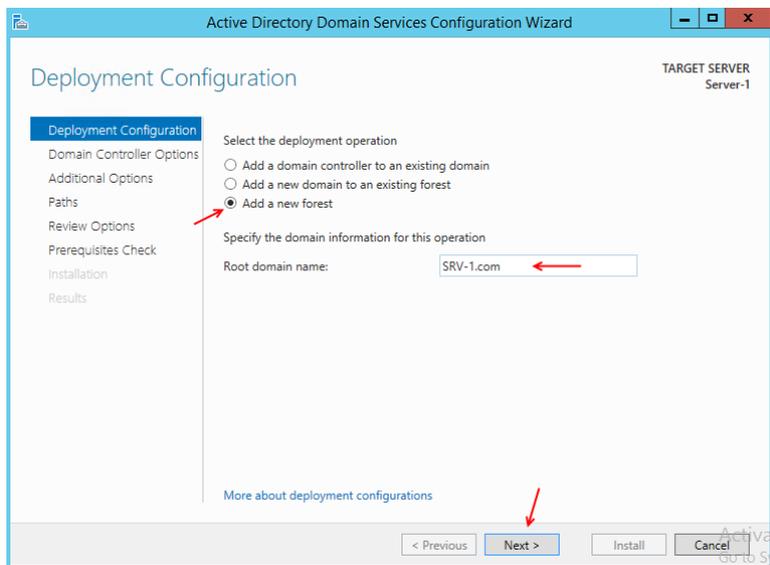
این صفحه در مورد راه‌اندازی Domain Controllers بحث می‌کند که در ادامه‌ی کار به آن خواهیم پرداخت. بر روی Next کلیک کنید.

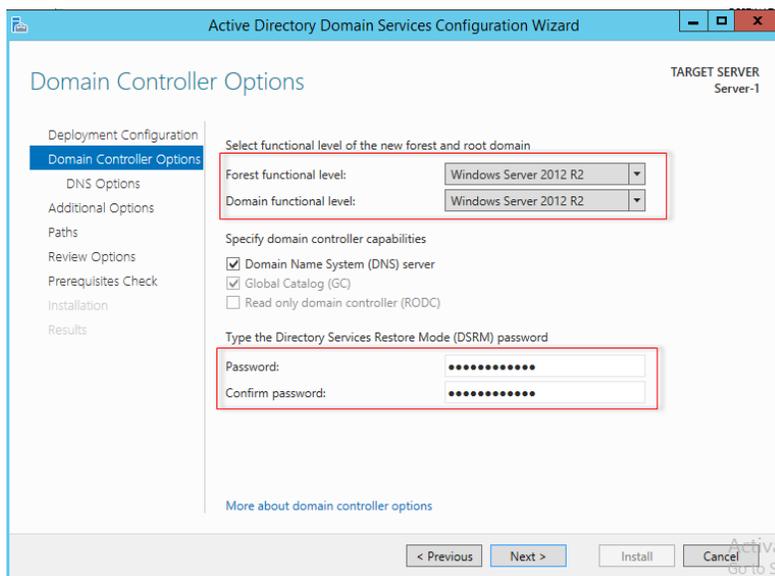
در این قسمت، گزینه‌ی 'Restart the ...' را انتخاب کنید و در شکل ظاهر شده بر روی Yes کلیک کنید و بعد بر روی Install کلیک کنید.

در این صفحه، سرویس Active Directory به صورت کامل نصب شده است و بعد از آن اعلام می دارد که Domain Controllers هم باید بعد از تعریف Active Directory فعال شود؛ برای همین باید بر روی **Promote this server to a domain controller** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

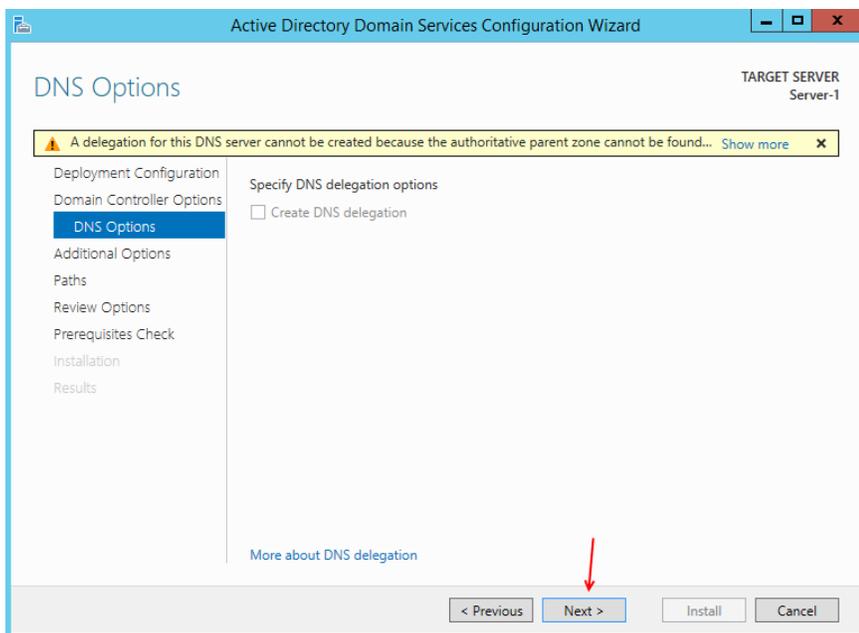

در این قسمت، گزینه های مختلفی وجود دارد که هر کدام از آنها را در وقت خویش بررسی خواهیم کرد، فعلاً برای اینکه یک **Domain Controller** جدید ایجاد کنیم گزینه **Add a New Forest** را انتخاب می کنیم و در قسمت **Root Domain Name** نام دومین خود را که در اینجا **Srv-1.com** است را وارد می کنیم و بر روی **Next** کلیک می کنیم.

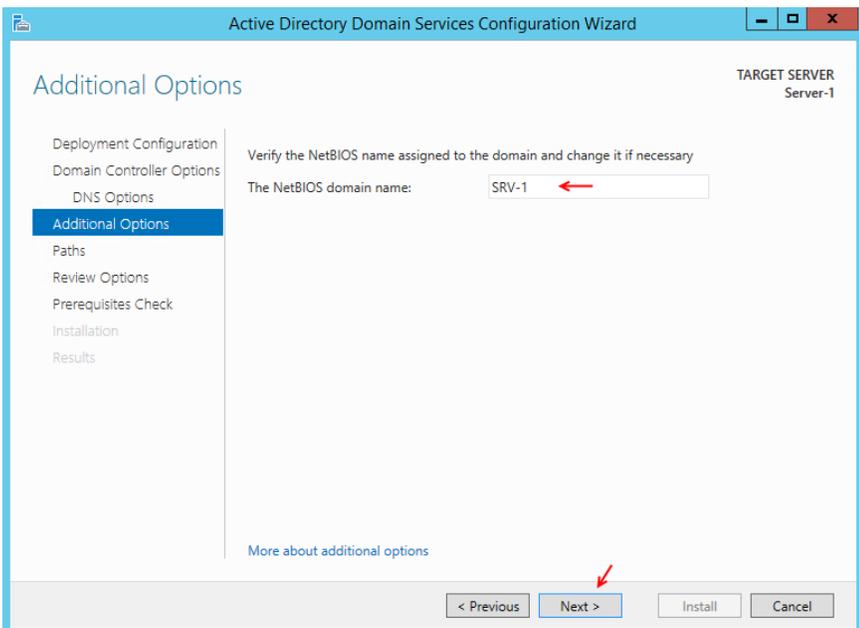

در این صفحه، در قسمت اول باید ویندوز سرورهای را انتخاب کنیم که می خواهیم به سرور اصلی ما **Join** شوند که در این کتاب تمام سرورهایی که می خواهیم به این سرور متصل شوند از نوع ویندوز سرور **2012** است. در قسمت دوم باید رمز عبور را برای **DSRM** وارد کنیم، این رمز عبور زمانی به کار می رود که **Domain Controller** خود را

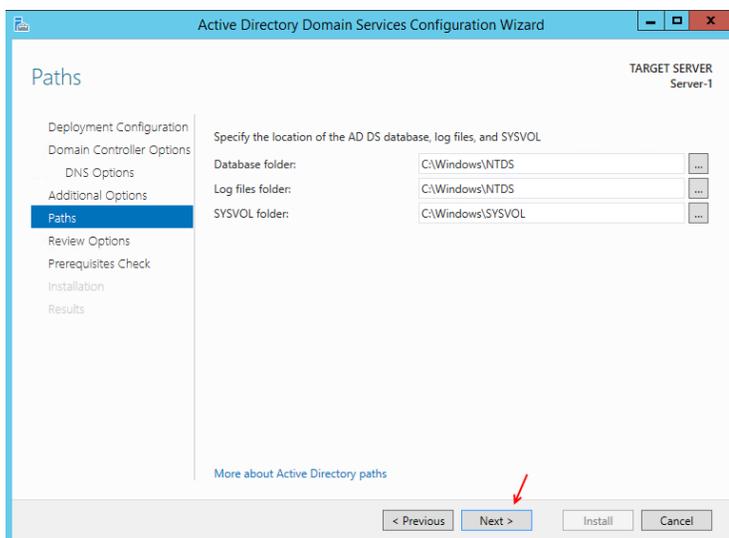
Recovery کنیم که این قسمت را در همین کتاب بررسی خواهیم کرد، فقط رمز عبوری را که برای این قسمت در نظر می‌گیریم، باید به صورت پیچیده وارد کنیم، مانند Test@123456789. بعد از انجام کارهای بالا بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت، به ما اعلام می‌کند که برای راه‌اندازی **Domain Controller** احتیاج به سرویس **DNS** است که این سرویس به صورت خودکار بعد از نصب **Domain Controller** نصب خواهد شد. بر روی **Next** کلیک کنید.

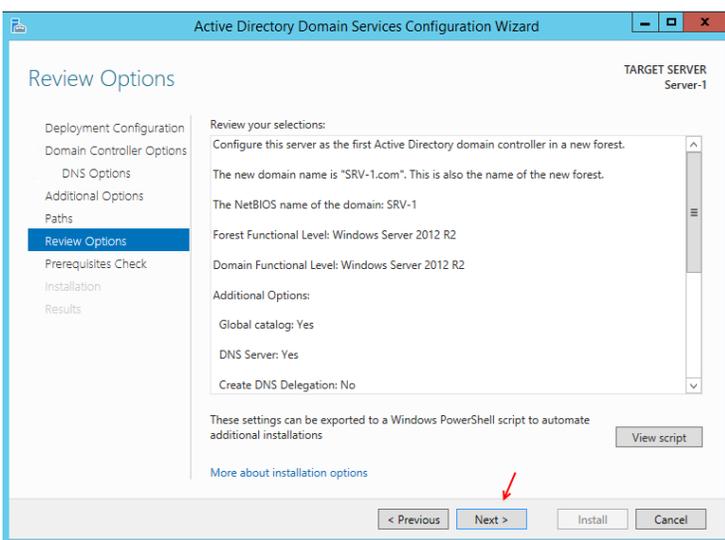

در این قسمت، نام **Domain** شما جستجو می‌شود که اگر این نام از قبل وجود داشته باشد به شما **Error** خواهد داد و یا نام مورد نظر شما را به صورت خودکار تغییر می‌دهد، توجه داشته باشید اگر دومینی مانند **cisco.com** تعریف کنید و به اینترنت متصل باشید، به هیچ وجه نمی‌توانید از آن استفاده کنید. در این قسمت، نام دومین **SRV-1.com** جستجو شده و بدون هیچ مشکلی تأیید شده است. برای ادامه کار بر روی **Next** کلیک کنید.

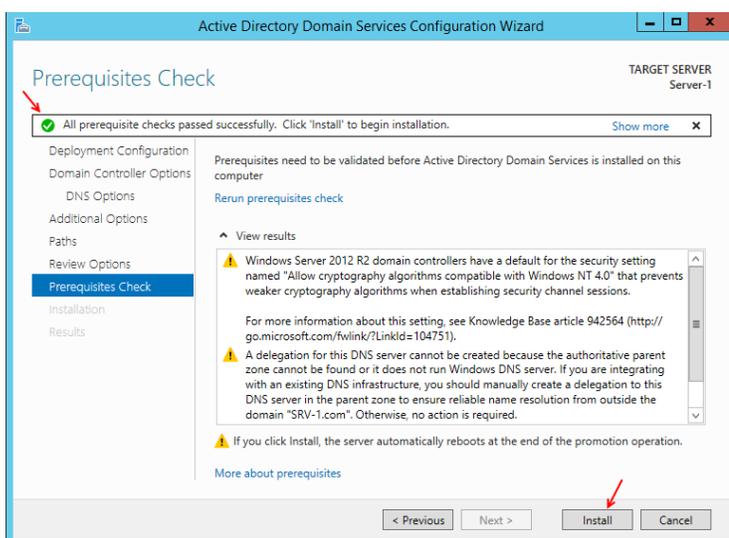

این صفحه، مربوط به آدرس ذخیره سازی فایل های مربوط به Domain می باشد که باید آدرس پوشه های Database, Log, SYSVOL را مشخص کنید.

بر روی پیش فرض قرار دهید و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت، اطلاعات کامل از مراحل کار به شما نشان داده می شود که اگر با اطلاعات وارد شده، مشکلی ندارید بر روی **Next** کلیک کنید.

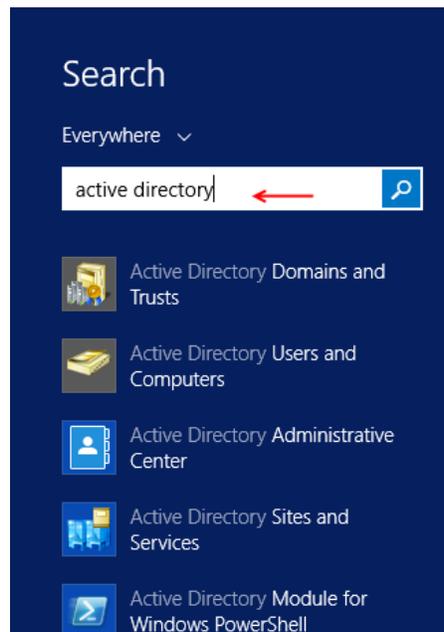

در این صفحه، پیش نیاز های نصب بررسی می شود و اگر مشکلی نداشت به شما اجازه کار را می دهد.

توجه داشته باشید که اگر IP را به صورت **Static** وارد نکنید به شما خطا خواهد داد.

بر روی **Install** کلیک کنید تا نصب **Domain Controller** آغاز شود.

بعد از نصب کامل Active Directory به همراه Domain Controller، روش های متفاوتی برای دسترسی به اجرای آن وجود دارد که با هم آن ها را بررسی می کنیم.

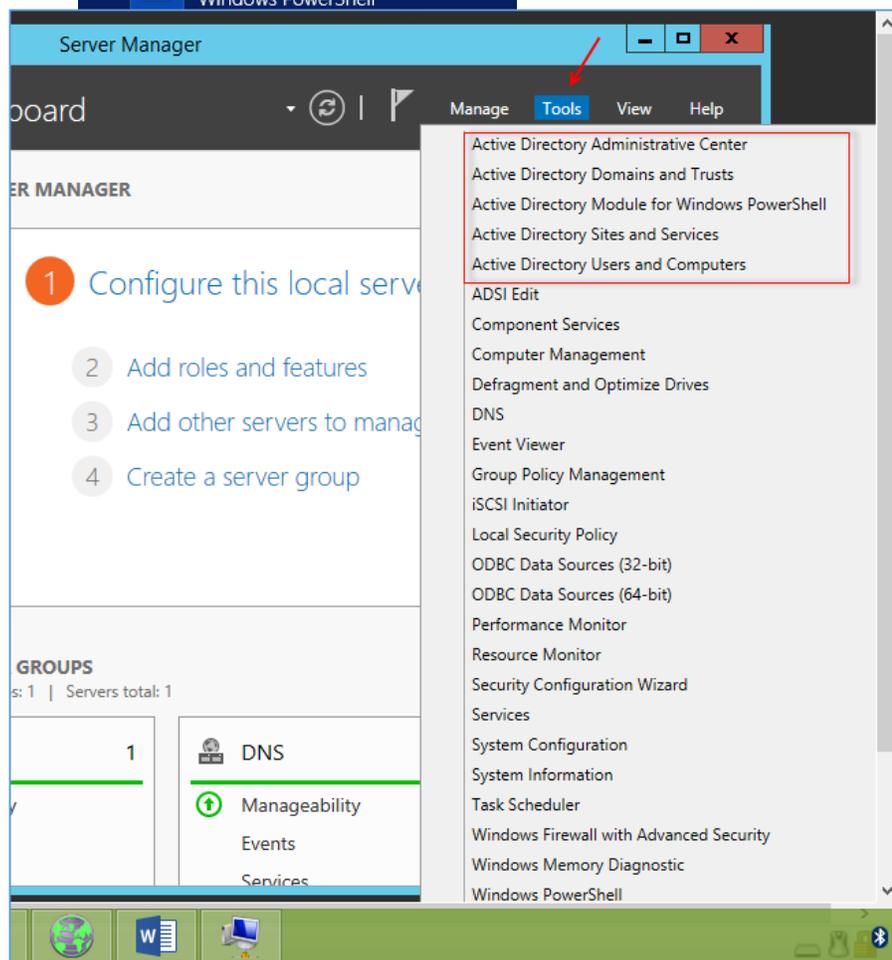

سریع ترین روش برای دسترسی به اجزای Active Directory، مراجعه به منوی Start می باشد. زمانی که وارد منوی Start شدید، می توانید با وارد کردن Active Directory به تمام اجزای Active Directory دسترسی داشته باشید، البته کلمات کوتاه تر هم جواب خواهد داد.

همان طور که در شکل مقابل مشاهده می کنید، اجزای کامل Active Directory مشخص شده است که در خلال این کتاب همه آن ها را بررسی خواهیم کرد.

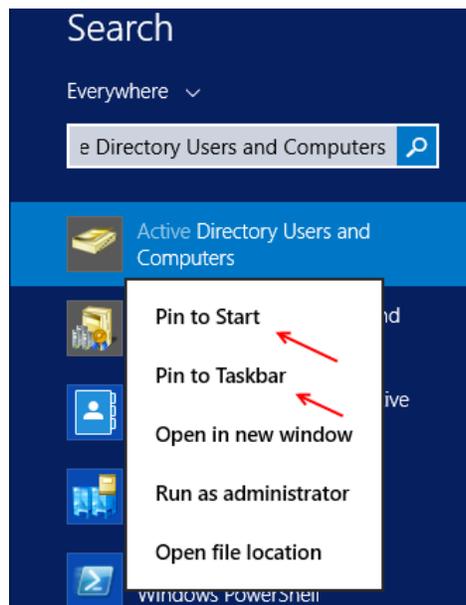
روش دوم، دسترسی به اجزای Active Directory، مراجعه به Server Manager می باشد. شکل مقابل مربوط به Server Manager است که با مراجعه به منوی Tools می توانید همه ی اجزای Active Directory را مشاهده کنید.

روش های دیگری برای اجرا وجود دارد که زیاد به آن ها نیاز نیست. ادامه کار را با هم بررسی می کنیم.

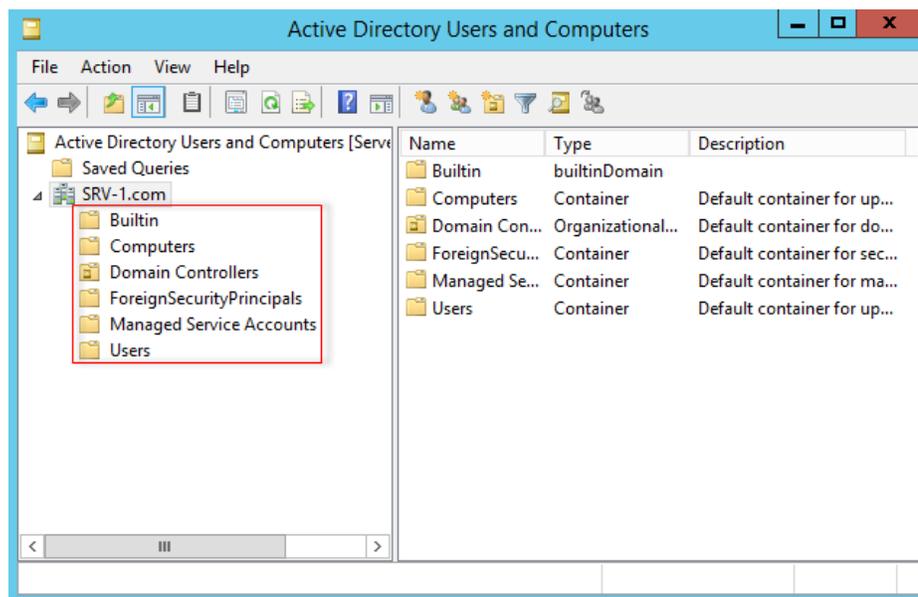
کار با سرویس Active Directory Users And Computers

این سرویس، یکی از پرکاربردترین سرویس مجموعه ی Active Directory است که برای ایجاد و مدیریت گروه ها، کاربران، مجموعه ی سازمانی و به کار می رود که در این قسمت این سرویس را به صورت کامل بررسی خواهیم کرد.

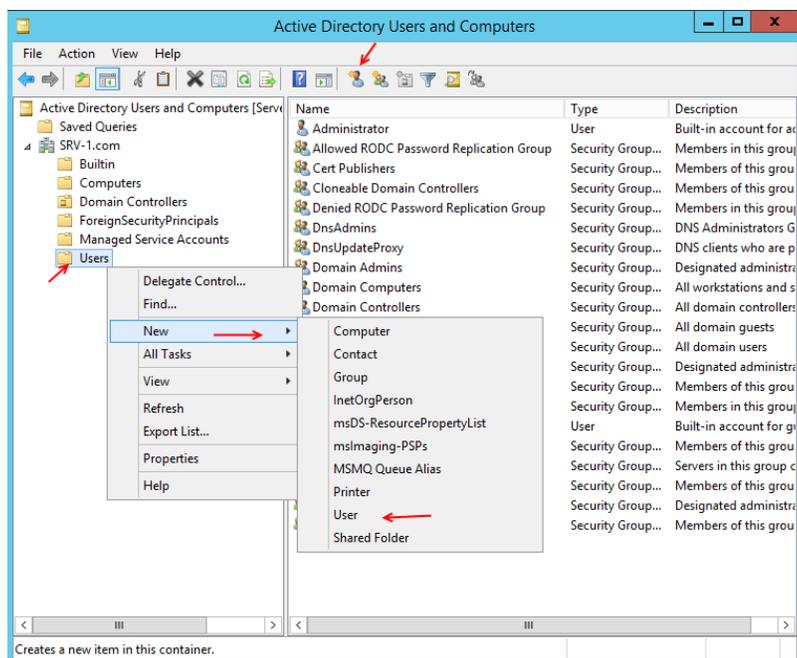

برای اجرای این سرویس، وارد Start می شویم و در Search کلمه Active یا Active Directory را وارد می کنیم و در لیست موردنظر بر روی Active Directory Users and Computers کلیک راست می کنیم تا منوی مقابل باز شود. برای اینکه این سرویس را در Start خود داشته باشید بر روی Pin to start کلیک کنید و اگر می خواهید در Taskbar خود داشته باشید، بر روی Pin to Taskbar کلیک کنید.

بعد از انجام کارهای بالا، سرویس موردنظر را اجرا می کنیم.

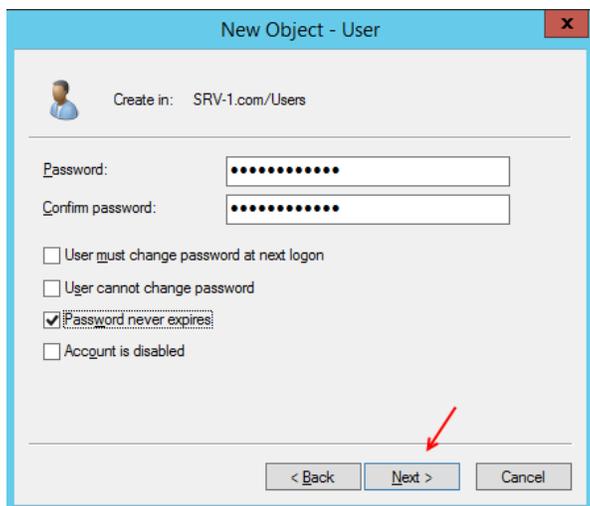
همان طور که در شکل مقابل مشاهده می کنید، سرویس موردنظر اجرا شده است. از سمت چپ، بر روی فلش کنار نام سرور خود کلیک کنید تا اطلاعات موردنظر را مشاهده کنید. همه ی این گزینه ها را در ادامه بررسی خواهیم کرد؛ در حال حاضر بر روی Users کلیک کنید تا شکل بعد را مشاهده کنید.

در این قسمت، می‌توانیم کاربران، گروه‌های سازمانی و داخلی ایجاد کنیم که برای شروع، یک کاربر را با هم ایجاد می‌کنیم و تنظیمات مربوط به آن را مورد بررسی قرار می‌دهیم، برای این کار به مانند شکل، از سمت چپ بر روی **Users** کلیک راست می‌کنیم و از قسمت **New** گزینه **User** را انتخاب می‌کنیم و یا می‌توانیم، از نوار ابزار بالا بر روی **New User** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

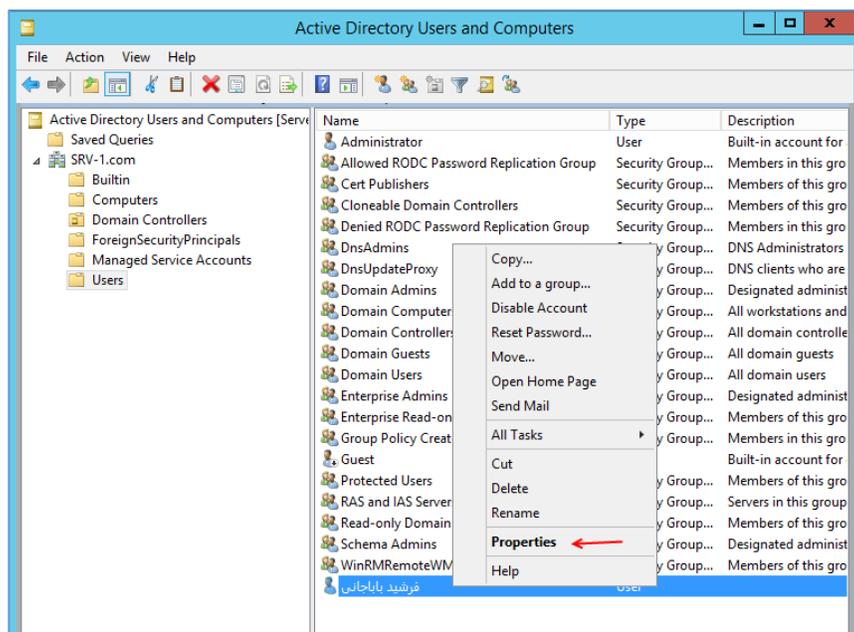
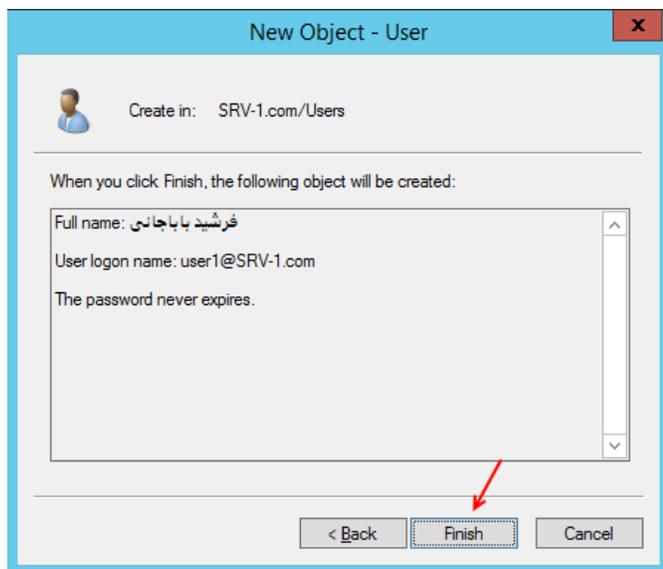
در این صفحه، در قسمت **First Name** نام کاربر خود را وارد کنید. در قسمت **Last name** نام فامیل و یا نام دوم را وارد کنید؛ توجه داشته باشید که می‌توانید هم به زبان فارسی و هم به انگلیسی بنویسید. در قسمت **User logon name** که مهم‌ترین بخش می‌باشد، باید نام کاربری را که برای ورود، مورد احتیاج می‌باشد را وارد کنید که در این قسمت **user1** وارد کردیم؛ به کوچکی و بزرگی حروف توجه کنید. بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت، باید رمز عبور برای کاربر خود در نظر بگیرید؛ توجه کنید که این رمز، باید به صورت پیچیده وارد شود؛ یعنی ترکیبی از حروف، اعداد و علائم مانند **Test@123456** باشد. **4** گزینه در زیر آن مشاهده می‌کنید که گزینه **ی اول**، برای این منظور به کار می‌رود که کاربر موردنظر بعد از ورود به ویندوز، باید رمز عبور را تغییر دهد. گزینه **ی دوم**، این توانایی را به مدیر شبکه می‌دهد تا از تغییر رمز عبور توسط کاربر جلوگیری کند.

گزینه ی سوم را اگر انتخاب کنید، این رمز عبور به هیچ عنوان انقضاء نمی شود، درباره ی این موضوعات، در قسمت **Group Policy** بحث خواهیم کرد. اگر گزینه ی **Account is disabled** فعال باشد کاربر موردنظر غیرفعال خواهد شد و امکان ورود به ویندوز را نخواهد داشت. در حال حاضر گزینه ی **Password Never Expires** را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت، اطلاعات وارد شده را مشاهده می کنید که برای ایجاد کاربر موردنظر، باید بر روی **Finish** کلیک کنید.

بعد از ایجاد کاربر به مانند شکل مقابل، بر روی آن کلیک راست کنید و گزینه ی **Properties** را انتخاب کنید تا شکل صفحه ی بعد ظاهر شود.

Properties فرشید باباجانی

Member Of	Dial-in	Environment	Sessions
Remote control	Remote Desktop Services Profile		COM+
General	Address	Account	Profile
		Telephones	Organization

فرشید باباجانی

First name: فرشید Initials:

Last name: باباجانی

Display name: فرشید باباجانی

Description: مدیر سایت

Office:

Telephone number: 09339461557 Other...

E-mail: farshid_babajani@yahoo.com

Web page: http://www.3isco.ir Other...

OK Cancel Apply Help

در این صفحه و در تب **General**، اطلاعاتی را در مورد کاربر مورد نظر مانند آدرس ایمیل، سایت و شماره ی تلفن و توضیحات مربوط به آن را مشاهده کنید و یا تکمیل کنید. بر روی تب **Address** کلیک کنید و به صفحه ی بعد توجه کنید.

Properties فرشید باباجانی

Member Of	Dial-in	Environment	Sessions
Remote control	Remote Desktop Services Profile		COM+
General	Address	Account	Profile
		Telephones	Organization

Street: Shahid Salehi - R- K

P.O. Box: 1

City: babaol

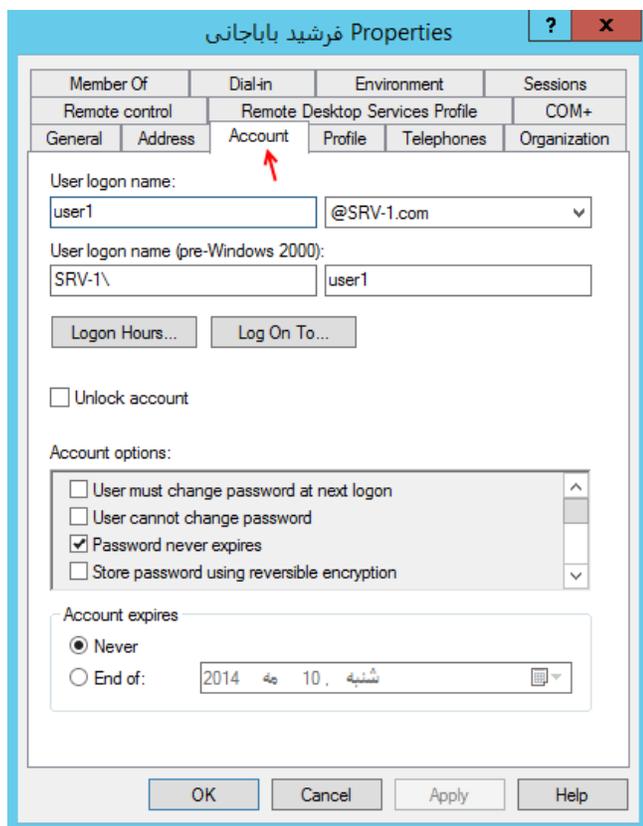
State/province: Mazandaran

Zip/Postal Code: 12345

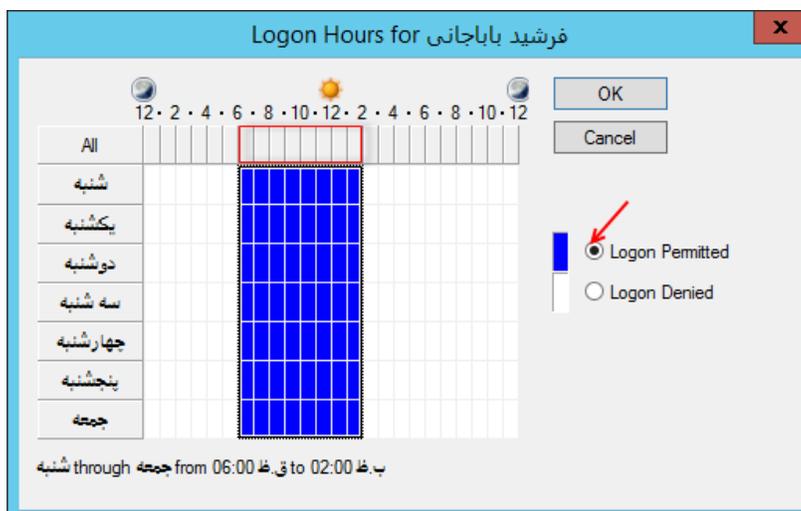
Country/region: Iran

OK Cancel Apply Help

در تب **Address**، می توانید مشخصات محل سکونت را به صورت کامل، به مانند شکل روبرو وارد کنید. بر روی تب **Account** کلیک کنید و به شکل بعد توجه کنید.

در تب **Account**، می‌توانید نام کاربری و تنظیمات آن را تغییر دهید؛ برای این کار در قسمت **User logon name** **name** می‌توانید نام کاربری را تغییر دهید. همان‌طور که گفتیم این نام برای ورود به ویندوز است. در قسمت **Account Options** گزینه‌هایی را که قبلاً در قسمت **ایجاد کاربر**، آن‌ها را بررسی کردیم، در این قسمت هم مشاهده می‌کنید. البته گزینه‌های جدیدتر هم در این قسمت وجود دارد که برای رمزنگاری و امنیت می‌باشد که در وقت مناسب به آن خواهیم پرداخت. شما می‌توانید برای کاربران خود زمان ورود به ویندوز را مشخص کنید؛ برای این کار بر روی **Logon Hours** کلیک کنید تا شکل زیر ظاهر شود.

در این صفحه، می‌توانید به کاربر موردنظر اجازه‌ی ورود در ساعت مشخص‌شده را بدهید؛ برای این کار، ابتدا کل روزهای هفته را انتخاب و بر روی **Logon Denied** کلیک کنید تا رنگ آن به سفید تغییر کند؛ این گزینه یعنی اینکه کاربر موردنظر نمی‌تواند وارد ویندوز شود. بعد از آن، برای اینکه به کاربر موردنظر خود اجازه‌ی ورود دهید، ساعت

مشخص‌شده را به مانند شکل، انتخاب و بر روی **Logon Permitted** کلیک کنید؛ توجه داشته باشید که به کاربر خود، می‌توانید اجازه‌ی ورود در روز و زمان مشخص هم بدهید، اگر به پائین شکل توجه کنید، مشخص‌شده است که به کاربر موردنظر از روزهای شنبه تا جمعه و از ساعت 0600 تا 0200 اجازه‌ی ورود به ویندوز داده شده است. بر روی **ok** کلیک کنید. گزینه‌ی دیگر با نام **Log On To** وجود دارد که می‌توانید مشخص کنید که کاربر موردنظر از طریق چه سیستمی، توانایی ورود داشته باشد.

The screenshot shows the 'Properties' dialog box for the user 'فرشید باباجانی'. The 'Profile' tab is active, indicated by a red arrow. The 'User profile' section contains two text boxes: 'Profile path' and 'Logon script'. The 'Home folder' section has two options: 'Local path' (selected with a radio button) and 'Connect' (unselected). The 'Connect' option has a dropdown menu and a 'To:' text box. At the bottom, there are buttons for 'OK', 'Cancel', 'Apply', and 'Help'.

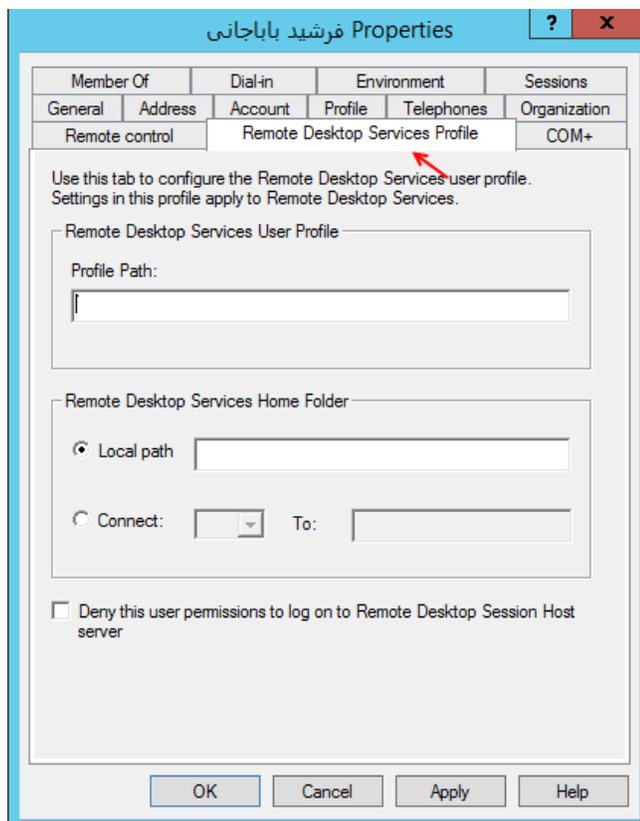
برای ادامه کار بر روی تب Profile کلیک کنید تا شکل روبرو ظاهر شود. تب Profile یکی از سودمندترین و پرکاربردترین تب‌ها می‌باشد. در این تب، شما می‌توانید برای تمام کاربران خود در قسمت User Profile یک محل مناسب برای Profile آن‌ها ایجاد کنید؛ یعنی Profile تمام کاربران در آدرسی درون سرور اصلی ایجاد شود و در قسمت Home Folder هم می‌توانید برای کاربران خود یک درایو مجازی ایجاد کنید که تمام اطلاعات خود را درون همان درایو قرار دهند؛ این درایو، پوشه‌ای درون سرور اصلی می‌باشد که برای بقیه‌ی کاربران Share شده است. توجه داشته باشید در درس‌های بعد کاملاً به این موضوع خواهیم پرداخت.

The screenshot shows the 'Properties' dialog box for the user 'فرشید باباجانی'. The 'Telephones' tab is active, indicated by a red arrow. The 'Telephone numbers' section contains five rows, each with a text box and an 'Other...' button: 'Home' (0111362---), 'Pager' (empty), 'Mobile' (09339461557), 'Fax' (0111362---), and 'IP phone' (192.168.99.1). Below this section is a 'Notes' text area with a scroll bar. At the bottom, there are buttons for 'OK', 'Cancel', 'Apply', and 'Help'.

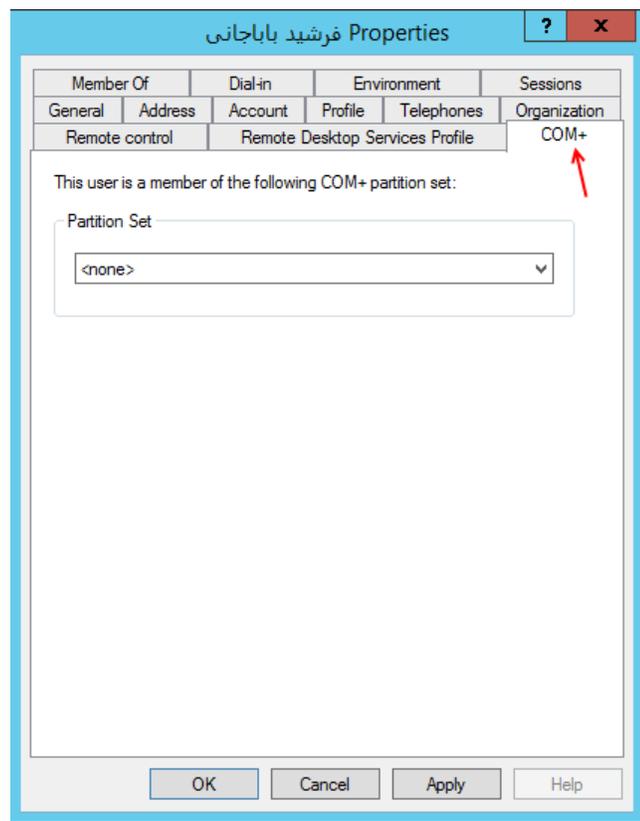
در تب Telephones، اطلاعات تماس کاربر موردنظر را می‌توانید وارد یا مشاهده کنید.

در تب **Organization** یا واحد سازمانی، می‌توانید نوع کار، واحد کاری، نام شرکت و مدیر کاربر موردنظر را مشخص کنید.

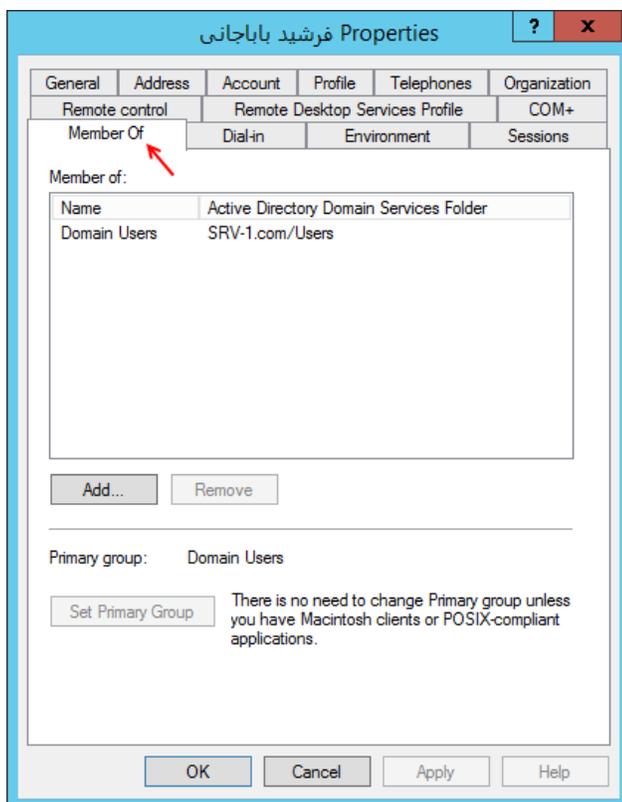
در تب **Remote Control**، می‌توانیم به کاربر موردنظر این اجازه را بدهیم که در شبکه ی موردنظر توانایی **Remote** یا ارتباط از راه دور به سیستم دیگر را داشته باشد. این موضوعات در ادامه ی کتاب به صورت کامل بررسی خواهد شد.

در تب Remote Desktop Service Profile، به مانند تب Profile، شما می‌توانید برای کاربران خود که به صورت Remote، وارد سیستم دیگری می‌شوند، Profile مشخص و هارد دیسک مجازی روی سرور اصلی ایجاد کنید تا تمام اطلاعات آن‌ها ثبت و در دسترس باشد. همان‌طور که قبلاً اشاره کردم، تمام این قسمت‌ها به صورت کامل بررسی خواهد شد.

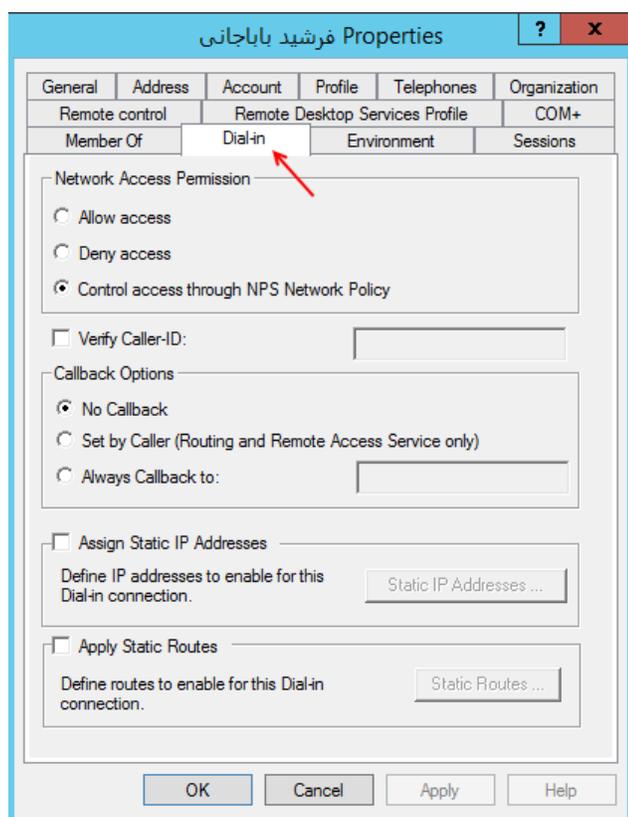

تب COM+ برای ایجاد Partition های خاص برای کاربران می‌باشد تا برنامه‌های COM خود را اجرا کنند. COM+ یک معماری برنامه نویسی شیء گرا است که توسط مایکروسافت ارائه شده تا بتواند با سیستم‌های تجزیه‌ی اطلاعات اوراکل و IBM رقابت کند.

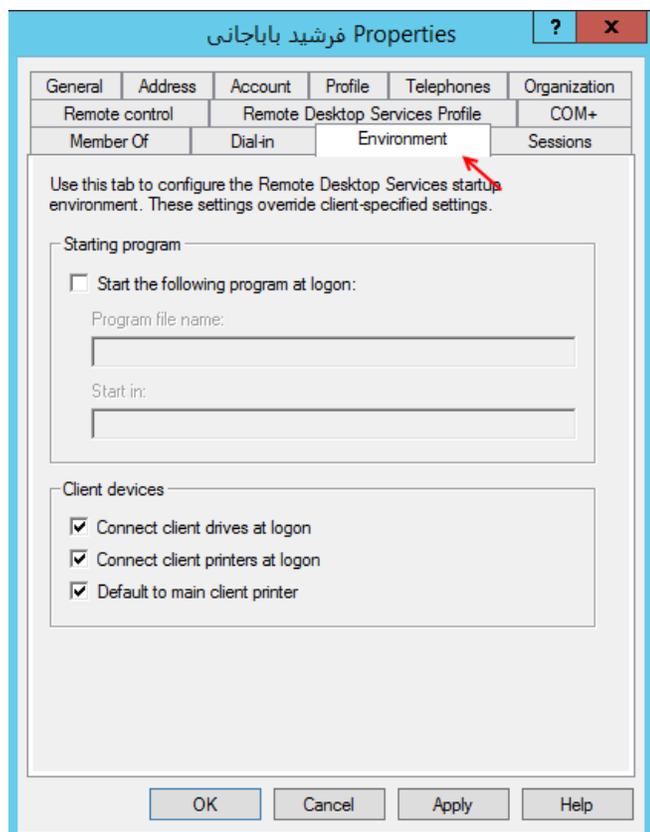

در تب **Member Of**، این توانایی را داریم تا کاربر موردنظر را عضو گروه خاصی کنیم که در این کتاب، بسیار بر روی این موضوع به بحث خواهیم پرداخت.

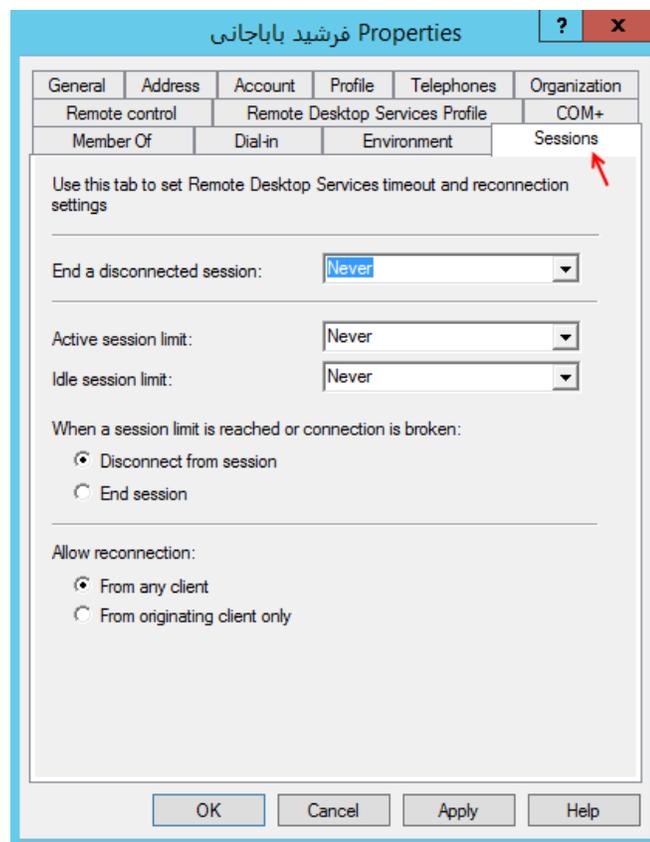
یکی از ویژگی های این تب این است که شما می توانید یک گروه ایجاد کنید و مجوز های خاصی را به آن بدهید و بقیه ی کاربران را عضو آن گروه کنید و دیگر لازم نیست به تک تک گروه ها مجوز دسترسی بدهید.

در تب **Dial-in**، این توانایی ارا به کاربر می دهیم تا بتواند بیرون از شبکه ی سازمانی به شبکه سازمان متصل شود، در این قسمت، می توانیم برای کاربر موردنظر **IP Address** را به صورت دستی وارد کنیم و کارهای مختلف انجام دهیم.

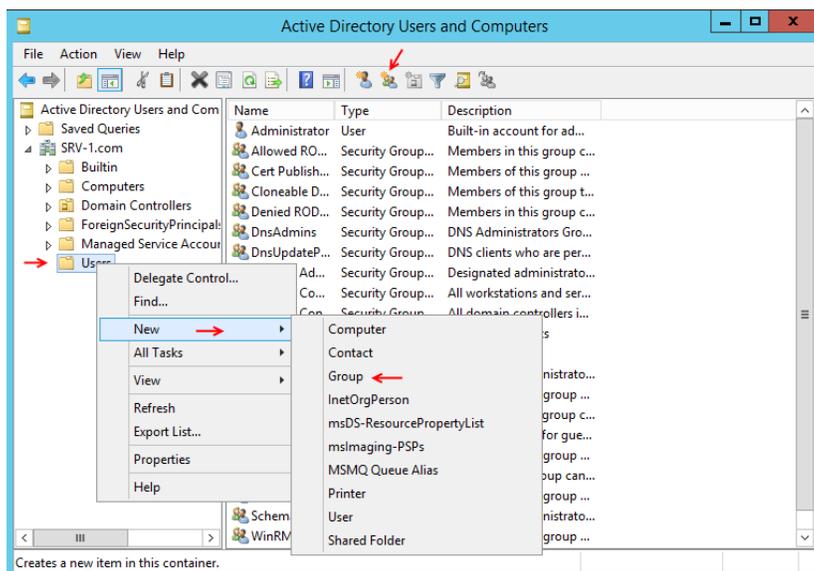
در تب Environment، می‌توانید مشخص کنید که زمانی که کاربر وارد سیستم می‌شود، چه نرم‌افزاری برای وی توانایی اجرا شدن داشته باشد.

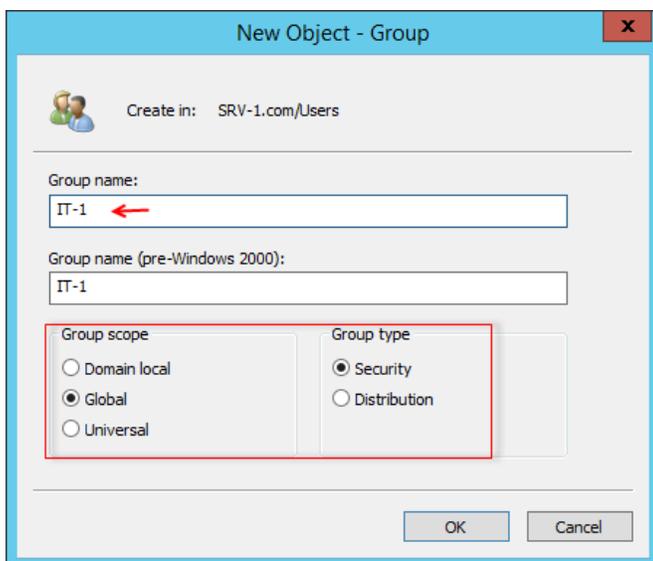
در این بخش، شما به عنوان مدیر شبکه این توانایی را دارید تا مشخص کنید که کاربر موردنظر تا چه زمانی در یک سیستم قرار داشته باشد و یا می‌توانید مشخص کنید که زمانی که کاربر بر روی سیستم قرار ندارد و سیستم بیکار است تا چه زمانی از ویندوز خارج شود.

تا این لحظه، تمام تب‌های مربوط به یک کاربر را با هم بررسی کردیم. در درس‌های بعد، روی تب‌های توضیح داده شده، بیشتر بحث خواهیم کرد.

ایجاد گروه در سرویس Active Directory Users and Computers:

گروه ها در Active Directory، بیش-ترین نقش را ایفا می کنند و در بیشتر اوقات از آنها استفاده می کنیم. برای ایجاد گروه، وارد سرویس Active Directory Users and Computers می شویم و از سمت چپ به مانند شکل روبرو بر روی Users کلیک راست می کنیم و از قسمت New گزینه ی Group را انتخاب و یا از نوار ابزار بالایی بر روی آیکون موردنظر کلیک می کنیم.

در این صفحه، در قسمت Group name نام گروه را وارد می کنیم. گروه ها اصولاً از تقسیمات Group Scope و Group type استفاده می کنند که با هم این گزینه ها را بررسی می کنیم.

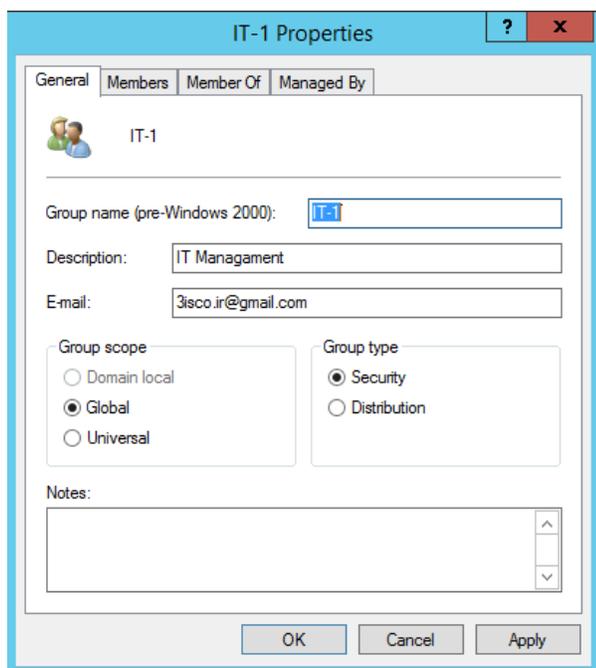
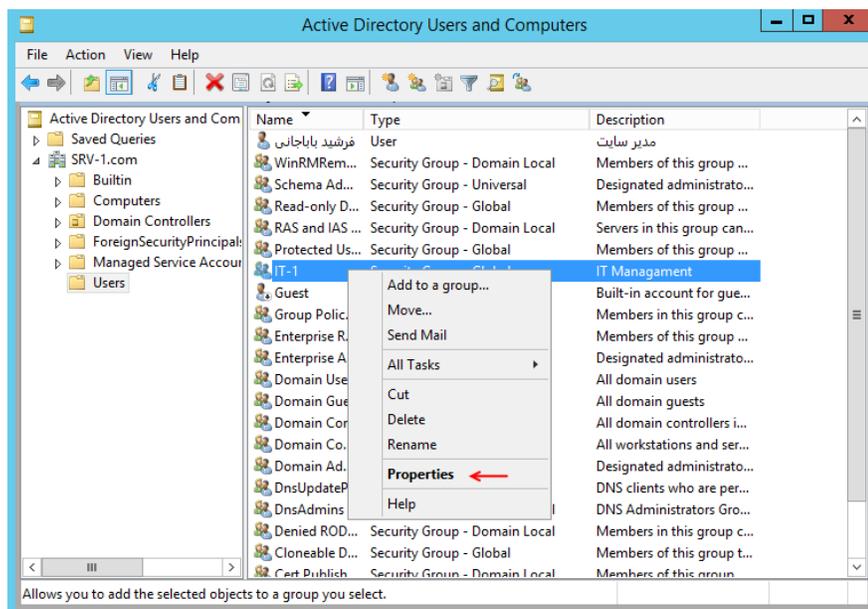
در قسمت Group Scope، سه گزینه وجود دارد؛ گزینه ی Domain Local که با انتخاب این گزینه، گروه موردنظر توانایی عضوگیری کاربران از داخل دومین خود و دومین های Forest که به دومین اصلی، Trust می باشند را دارد؛

اما گزینه ی Global که توانایی عضوگیری فقط از دومین خود و زیرمجموعه ی خود را دارد، توانایی دسترسی از تمام Forest ها و دومین ها را دارد. گزینه ی Universal، توانایی عضوگیری از هر دومین و یا Forest را دارد؛ یعنی اینکه اگر از چند دومین اصلی در شبکه خود استفاده می کنید، در صورت Trust بودن، می توانید کاربران هر دومینی را عضو این گروه کنید.

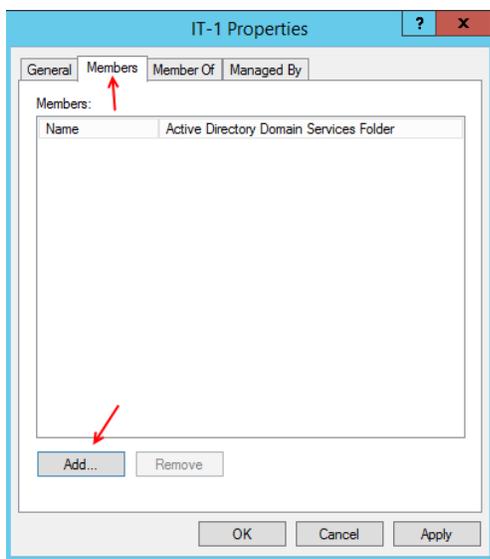
درباره ی Trust کردن دومین ها، به صورت مفصل در ادامه ی کتاب بحث خواهیم کرد. در کل، Trust کردن به این موضوع اشاره دارد که بفرض، اجزای دومین A بتواند توسط دومین B قابل دسترس باشد و یا برعکس.

بعد از انتخاب گزینه ی **Global**، قسمت دیگری وجود دارد با نام **Group Type** که در این دو گزینه می باشد؛ اگر گزینه ی **Security** را انتخاب کنید، این گروه مجوز یا **Permission** لازم را می تواند دریافت کند و برای ارسال پیام گروهی در دومین استفاده می شود؛ ولی گزینه ی **Distribution**، این امکان را ندارد که **Permission** دریافت کند؛ اما می تواند به اعضای خود پیام ارسال کند. برای اتمام کار گزینه ی **Global** و **Security** را انتخاب و بر روی **ok** کلیک کنید.

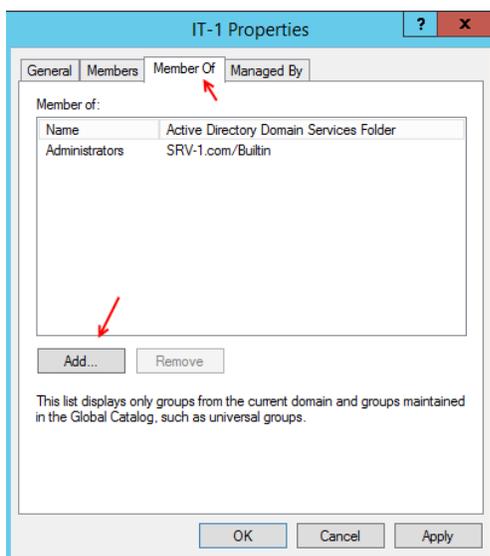
بعد از ایجاد گروه مورد نظر، بر روی آن کلیک راست کنید و گزینه ی **Properties** را انتخاب کنید.

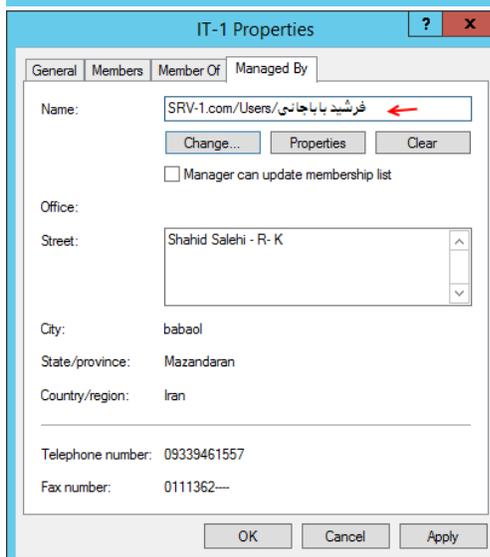
در این صفحه و در تب **General**، می توانید نوع گروه و **Scope** آن را مشاهده کنید و می توانید آن ها را تغییر دهید؛ به این نکته توجه کنید که اگر **Scope** یک گروه را **Global** در نظر بگیرید، نمی توانید آن را به **Domain Local** تغییر دهید و یا برعکس. توضیحات و آدرس ایمیل مربوط به این گروه را وارد کنید.

در تب **Members**، می‌توانید هر کاربری که عضو دومین باشد و یا **Forest** دیگر را زیر مجموعه ی این گروه قرار دهید؛ برای این کار، بر روی **Add** کلیک و کاربر موردنظر را جستجو کنید.

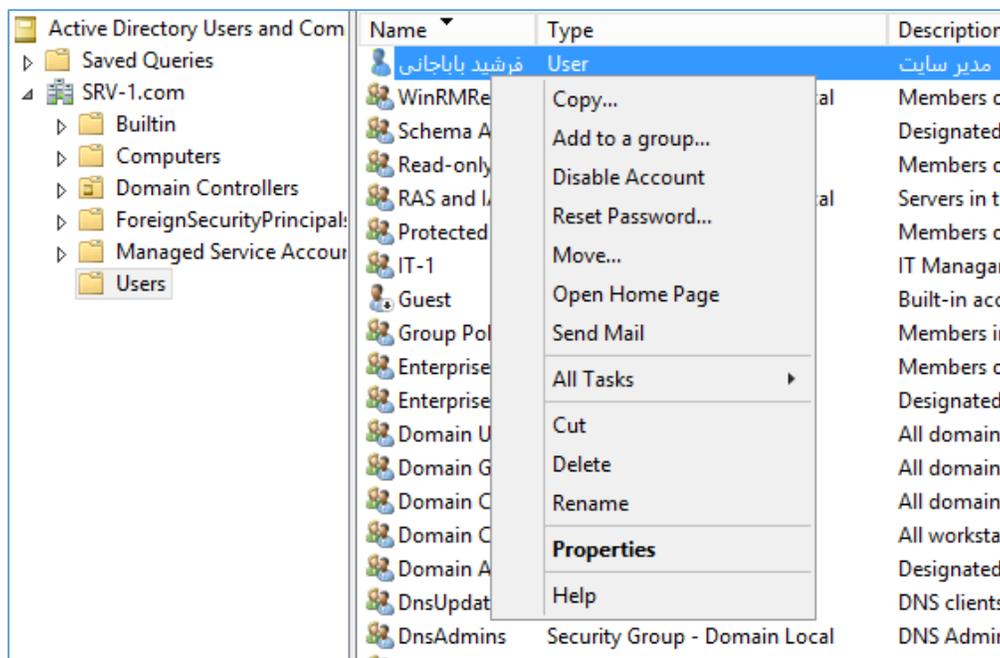

در تب **Member Of**، می‌توانید این گروه را عضو گروه دیگری کنید و از مجوزهای آن استفاده کنید؛ برای این کار، بر روی **Add** کلیک کنید و گروه موردنظر را به مانند شکل روبرو به لیست اضافه کنید.

در تب **Managed By**، می‌توانید مشخص کنید که چه کاربر و گروهی، رئیس گروه موردنظر باشد؛ یعنی با انتخاب آن، فقط همان گروه یا کاربر موردنظر می‌تواند، کاربران دیگر را عضو این گروه کند.

بر روی **Ok** کلیک کنید.

اگر بر روی یک کاربر، کلیک راست کنید، گزینه های متفاوتی را به مانند شکل روبرو مشاهده می-کنید. هر کدام از این گزینه ها را با هم بررسی می کنیم: **Copy**: اگر این گزینه را انتخاب کنید، می توانید یک کاربر جدید با اطلاعات کاربر قبلی که از آن کپی گرفته اید را تهیه کنید.

Add to a group: این گزینه، برای عضویت کاربر موردنظر در یک گروه خاص می باشد. بعد از کلیک بر روی آن، صفحه ای باز می شود که می توانید گروه موردنظر را برای عضویت این کاربر در آن مشخص کنید.

Disable Account: با کلیک بر روی این گزینه، کاربر موردنظر غیر فعال می شود و توانایی ورود به شبکه از وی گرفته می شود و اگر دوباره روی آن کلیک کنید، می توانید کاربر موردنظر را فعال کنید.

Reset Password: با کلیک بر روی این گزینه، رمز عبور کاربر را بدون دانستن رمز عبور قبلی تغییر دهید.

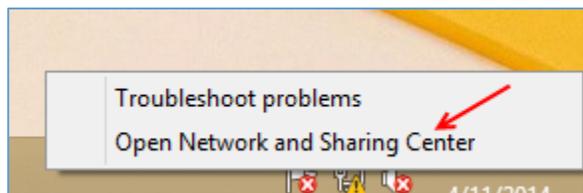
Move: با انتخاب این گزینه می توانید کاربر و یا گروه موردنظر را به یک قسمت دیگر که در سمت چپ عکس، مشخص شده انتقال داد.

Open Home Page: با کلیک بر روی این گزینه، آدرس سایت کاربر موردنظر که در قسمت **General** مربوط به کاربر موردنظر وارد کردیم، باز می شود.

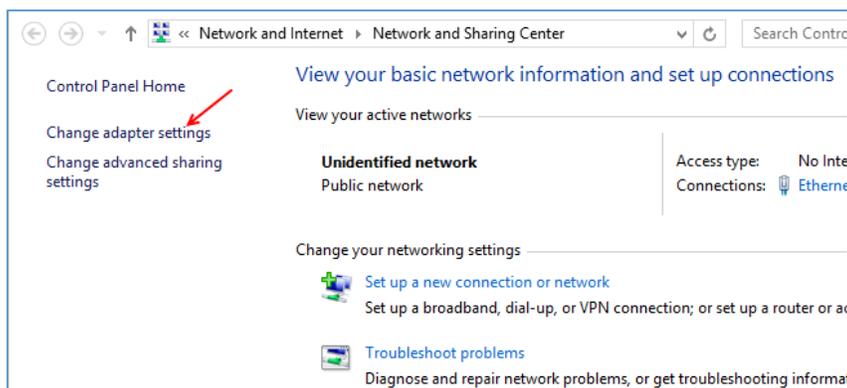
Send Mail: می توانید برای کاربر موردنظر در صورت نصب بودن نرم افزار **Outlook**، ایمیل بفرستید.

نحوه ی ارتباط ویندوز 8 با Active Directory:

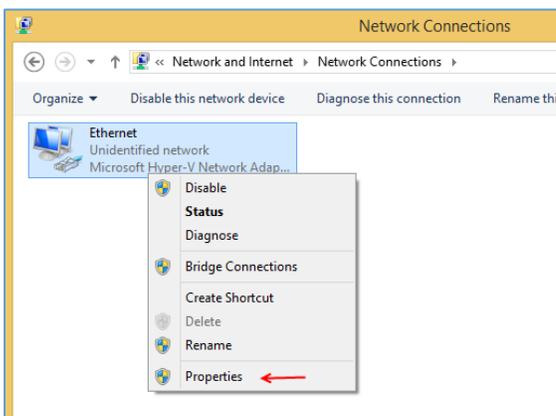
در این بخش می خواهیم با استفاده از ویندوز 8 به سرور اصلی متصل شویم؛ برای این کار باید ویندوز 8 را در اختیار داشته باشید. اگر با نصب ویندوز 8 مشکل دارید با من در تماس باشید، بعد از نصب و اجرای ویندوز،

وارد آن شوید و بر روی آیکن کارت شبکه، کلیک راست کنید و گزینه ی **Open Network and Sharing Center** را انتخاب کنید.

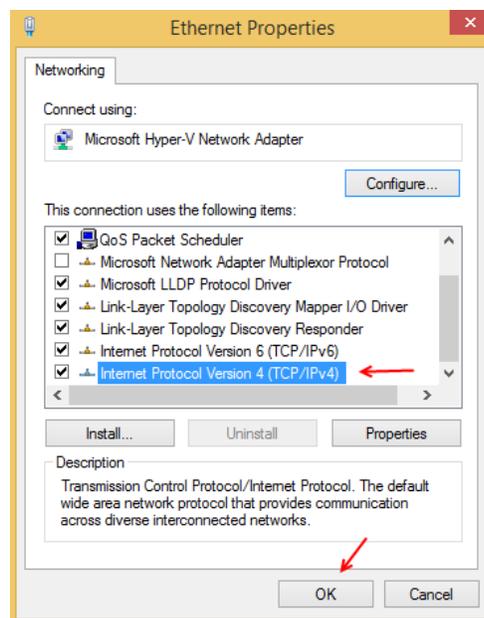

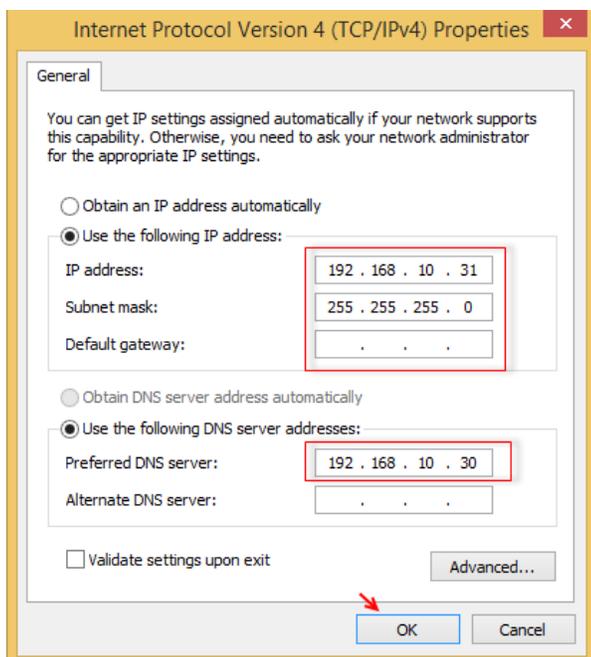
در این صفحه، از سمت چپ بر روی کلیک **Change adapter settings** کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این صفحه، بر روی آیکن کارت شبکه، کلیک راست کنید و **Properties** را انتخاب کنید.

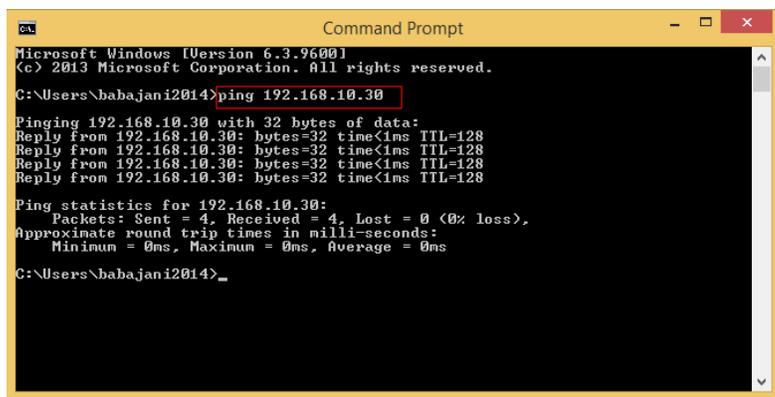
در این صفحه از لیست موجود، گزینه ی **Internet Protocol Version 4** را انتخاب و بر روی **Properties** کلیک کنید تا شکل صفحه ی بعد ظاهر شود.

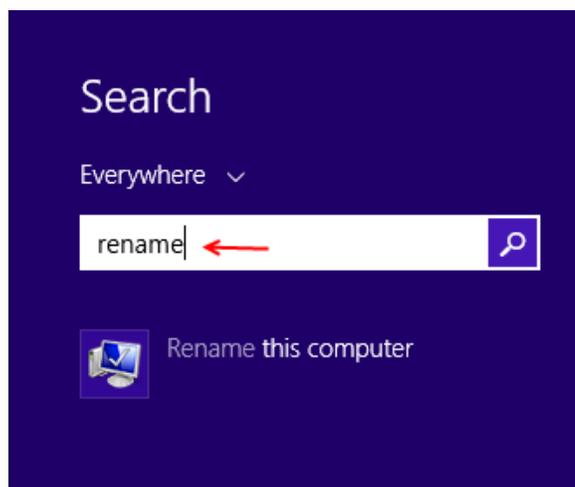

در این قسمت باید IP مربوط به ویندوز 8 را در رنج IP ویندوز سرور وارد کنید. IP address را به صورت 168.10.192. و وارد کنید و Subnet mask را به صورت 255.255.255.0 وارد کنید. در قسمت DNS Server، باید آدرس سرور را که در اینجا 192.168.10.30 می باشد، وارد کنید؛ بعد از این کار، بر روی ok کلیک کنید.

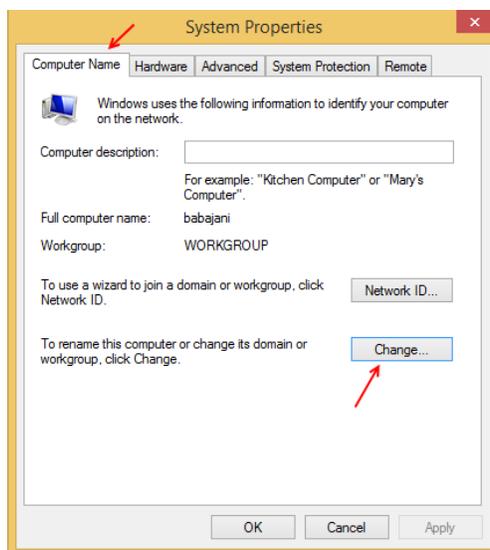
بعد از آن، باید بررسی کنیم که به سرور خود متصل شده ایم یا نه. برای این کار، وارد Search شوید و CMD را وارد و اجرا کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

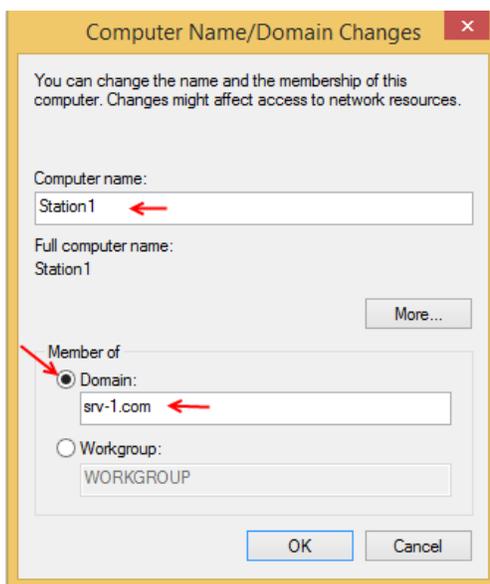
همان طور که در این قسمت مشاهده می کنید، با دستور PING 192.168.10.30، به سرور مورد نظر به درستی متصل شده ایم.

بعد از تست ارتباط با سرور اصلی، باید ویندوز 8 را زیر مجموعه ی دومین SRV-1.com کنیم. برای این کار، مانند شکل روبرو وارد Search ویندوز 8 می شویم و کلمه ی Rename را وارد می کنیم و از لیست موجود، گزینه ی Rename this computer را انتخاب می کنیم.

در این صفحه از تب Computer Name، گزینه ی Change را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

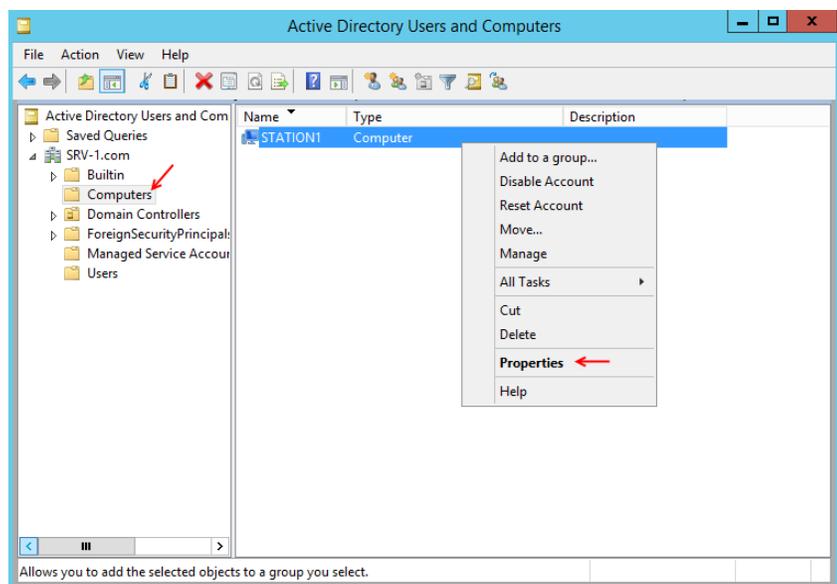
در این صفحه و در قسمت Computer name، نام کامپیوتر خود را وارد کنید که در اینجا، نام Station1 وارد شده است و مهم ترین بخش، قسمت Domain می باشد که باید نام دومین SRV-1.com را وارد کنید. بعد از وارد کردن اطلاعات، بر روی ok کلیک کنید. بعد از کلیک بر روی ok صفحه ای باز می شود که از شما، نام کاربری و رمز عبور سرور اصلی را درخواست می کند که نام کاربری Administrator می باشد. بعد از ورود، بر روی ok کلیک کنید تا صفحه ی Welcome ظاهر شود. بعد از آن، بر روی ok کلیک کنید و سیستم را Restart کنید.

بعد از اینکه سیستم را Restart کردید، زمانی که می خواهید وارد سیستم شوید، به صورت پیش فرض، نام کاربری قبلی فعال است و اگر وارد آن شوید، یعنی اینکه وارد سیستم local شده اید و وارد دومین نشده اید. برای ورود به دومین بر روی Other user کلیک

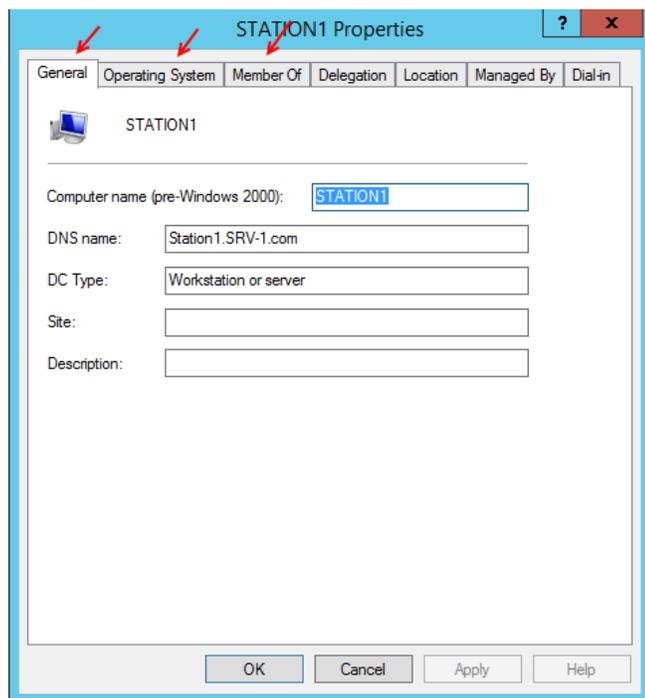
کنید و نام کاربری را به صورت روبرو و به صورت Domain name\User وارد کنید و وارد سیستم شوید.

تا به اینجا، ویندوز 8 را نصب و به سرور 2012 R2 متصل کردیم. در ادامه، وارد ویندوز سرور می شویم و سرویس Active Directory Users and Computers را اجرا می کنیم.

بعد از اجرای سرویس به مانند شکل روبرو، اگر از سمت چپ بر روی Computers کلیک کنید، لیست کامپیوترهایی را که به این دومین متصل شده اند را مشاهده می کنید، اگر قسمت متصل شدن ویندوز 8 را به دقت توجه کرده باشید، نام آن را Station1 وارد کردیم که در شکل روبرو هم همین نام را مشاهده می کنید. بر روی نام کامپیوتر

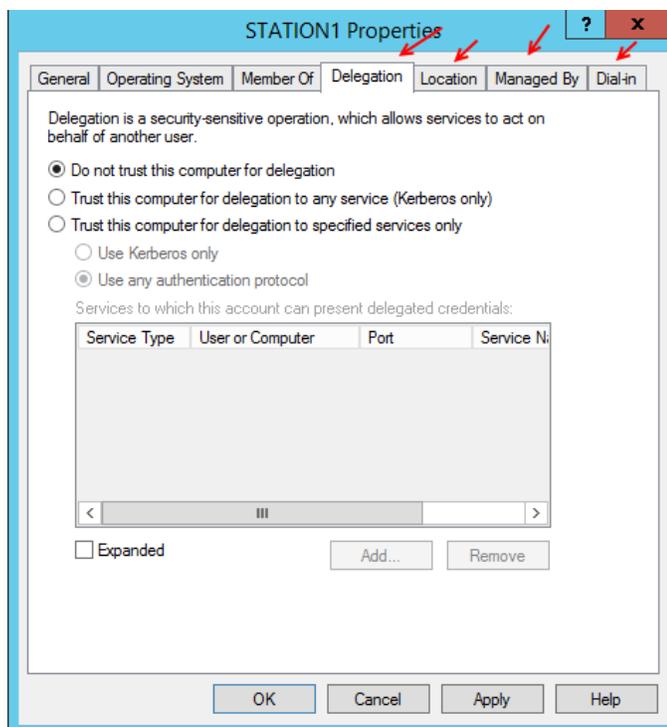
کلیک راست کنید تا منوی موردنظر باز شود. در این منو، گزینه هایی مختلفی وجود دارد که قبلاً هم در قسمت User آن ها را بررسی کردیم. فقط به این نکته اشاره کنیم که اگر گزینه ی Disable Account را انتخاب کنید، سیستم موردنظر غیرفعال شده و توانایی ورود به دومین را نخواهد داشت. بر روی Properties کلیک کنید.

در تب General، نام کامپیوتر، نام DNS و نوع دومین کنترلر را مشاهده می کنید.

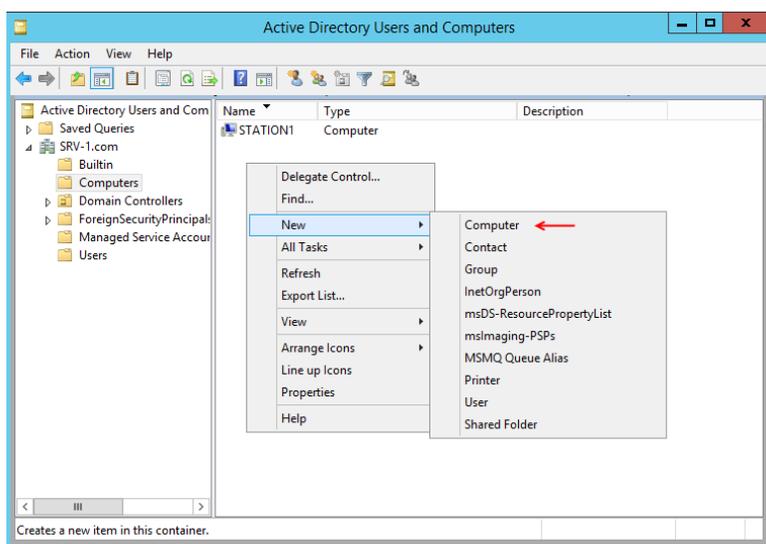
در تب Operation System، سیستم عاملی که روی کامپیوتر موردنظر نصب است را به همراه ورژن و سرویس پک به ما نشان می دهد.

در تب Member Of، می توانید کامپیوتر موردنظر را عضو گروهی کنید که با این کار کامپیوتر موردنظر مجوز های لازم را از گروه موردنظر دریافت می کند.

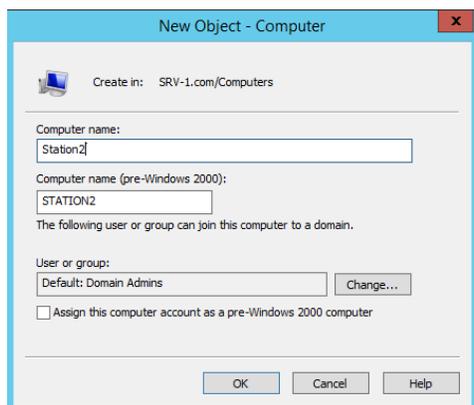

در تب **Delegation**، می‌توانیم این توانایی را به این کامپیوتر بدهیم که سرویس‌های درخواستی خودش را روی سرور دیگر اجرا کند؛ یعنی **Trust** بین کامپیوتر و سرور دیگر ایجاد کنیم و کامپیوتر بتواند از سرویس‌های سرور موردنظر استفاده کند.

در تب **Location** می‌توانید موقعیت جغرافیایی کامپیوتر موردنظر را مشخص کنید. در تب **Managed By** می‌توانید مشخص کنید چه کاربر و یا گروهی مدیر این کامپیوتر باشد. در تب **Dial-in**، می‌توانید مشخص کنید که آیا کاربری بتواند از راه دور به این سیستم متصل شود یا نه.

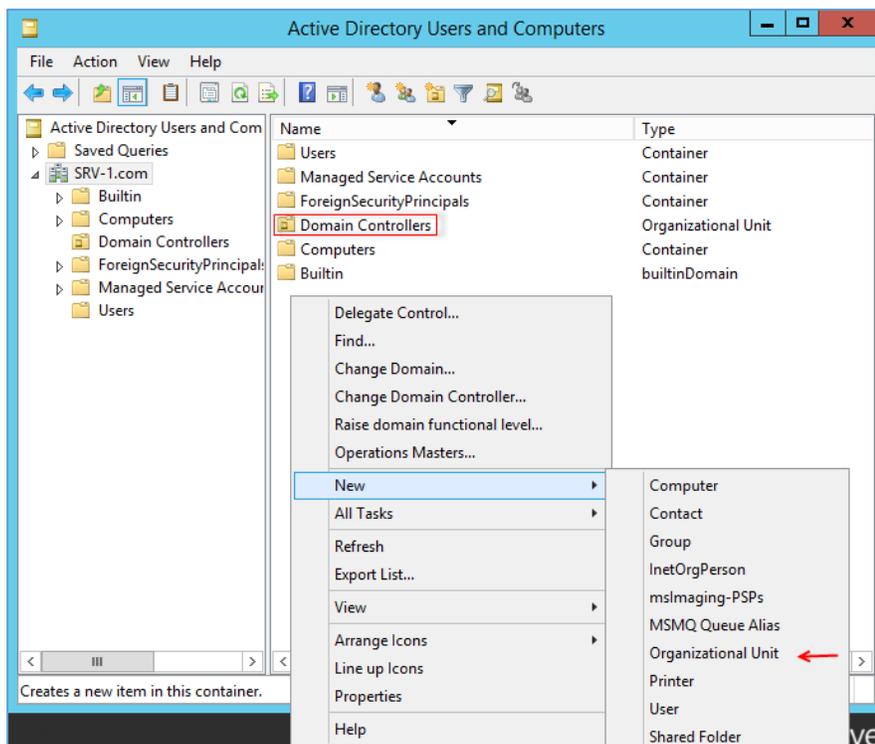
بعد از بررسی **Properties** مربوط به کامپیوتر **Station1** در این می‌خواهیم یک کامپیوتر جدید ایجاد کنیم. برای این کار، در بخش **Computer** کلیک راست کنید و از قسمت **New**، گزینه **Computer** را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در شکل روبرو باید نام کامپیوتر خود را که می‌خواهید به دومین متصل شود را مشخص کنید که در این قسمت **Station2** نوشته شده است و در قسمت **User or Group**، نام گروه یا کاربری که این کامپیوتر عضو آن می‌باشد را مشخص کنید و بر روی **ok** کلیک کنید تا کامپیوتر موردنظر ایجاد شود.

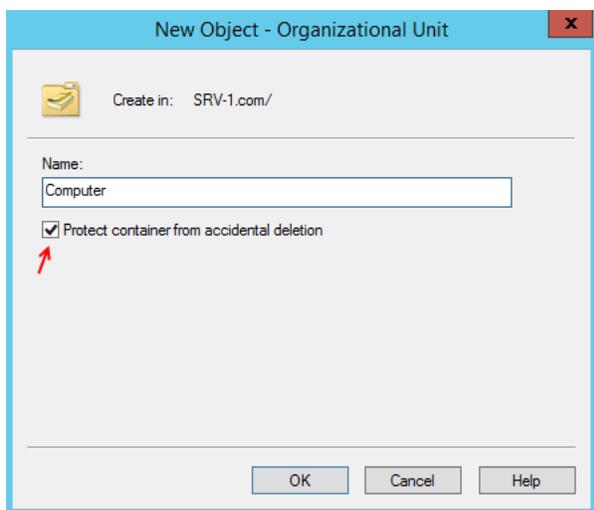
کار با Organization Unit در Active directory:

Organization Unit و یا واحد سازمانی قابلیت در اکتیو دایرکتوری می‌باشند که می‌توانید اکتیو دایرکتوری خود را سازمان دهی و طراحی کنید؛ مثلاً می‌توانید در یک سازمان که از چندین بخش تشکیل شده، برای هر بخش یک **OU** و یا همان **Organization Unit** ایجاد کنید و تمام کاربران هر بخش را زیرمجموعه ی همان بخش قرار دهید و حتی می‌توانید، یکی از کاربران را به عنوان رئیس آن گروه قرار دهید.

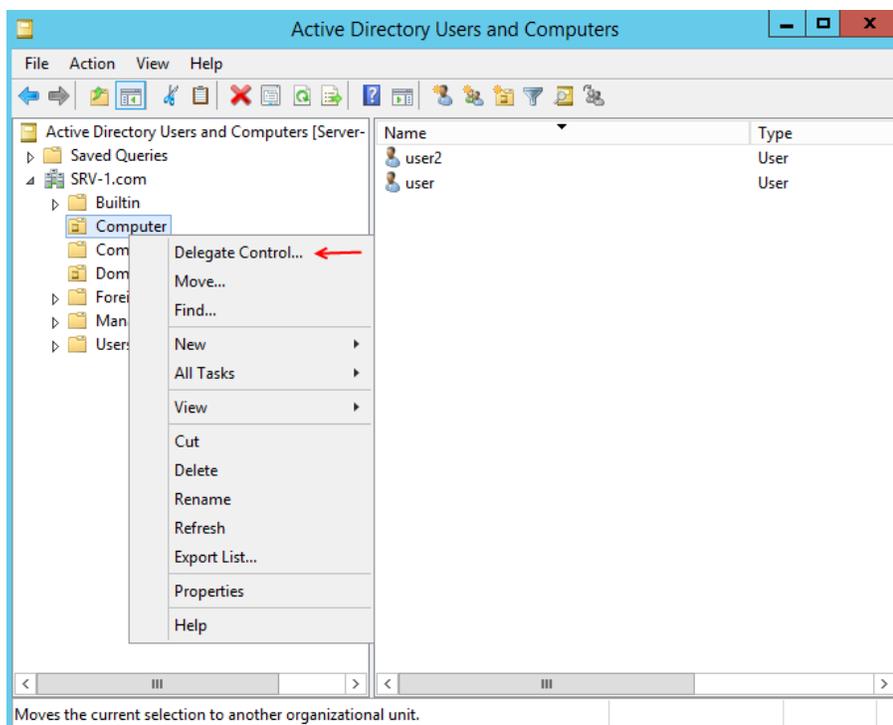

سرویس **Active Directory Users and Computers** را اجرا کنید. همان‌طور که در شکل هم مشخص شده، تنها **OU** بعد از نصب دومین که به صورت خودکار ایجاد می‌شود، **Domain Controllers** می‌باشد که برای مدیریت اجزای دومین کنترلر استفاده می‌شود. برای ایجاد **OU** به مانند شکل روبرو بر روی نام سرور کلیک کنید و در صفحه ی باز شده، کلیک راست کنید

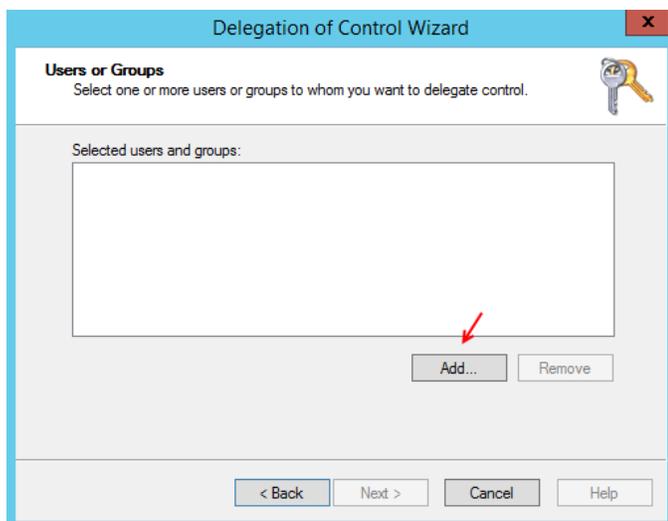
و از سمت قسمت **New** گزینه ی **Organization Unit** را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

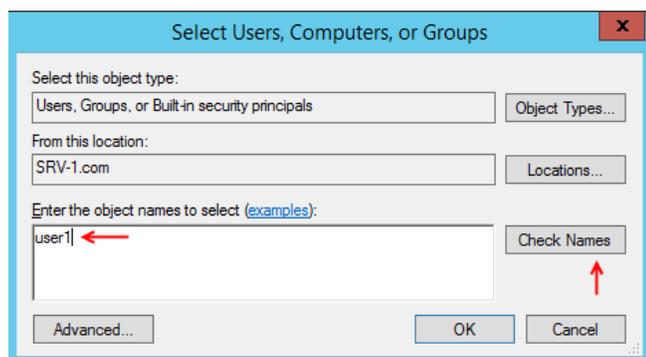
در این صفحه، نام واحد سازمانی خود را وارد کنید. توجه داشته باشید که اگر بخواهید از این **OU** یا شی محافظت کنید، باید تیک گزینه ی موردنظر را انتخاب کنید. با این کار این **OU** به راحتی حذف نخواهد شد؛ ولی اگر تیک آن را بردارید حذف خواهد شد. بر روی **ok** کلیک کنید تا **OU** موردنظر با نام **Computer** ایجاد شود.

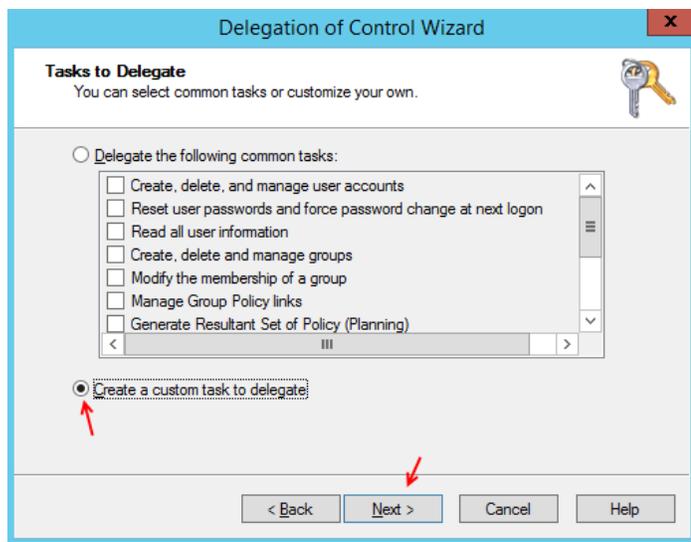
بعد از ایجاد OU موردنظر با نام Computer می‌توانید کاربران و گروه‌های خاص خود را عضو این واحد سازمانی کنید. همان‌طور که قبلاً گفتیم، می‌توانیم مدیریت این واحد سازمانی را به کاربر و یا گروه خاصی بسپاریم. برای این کار، بر روی واحد سازمانی جدید خود کلیک راست می‌کنیم و گزینه‌ی Delegate Control را انتخاب می‌کنیم و در صفحه‌ی باز شده بر

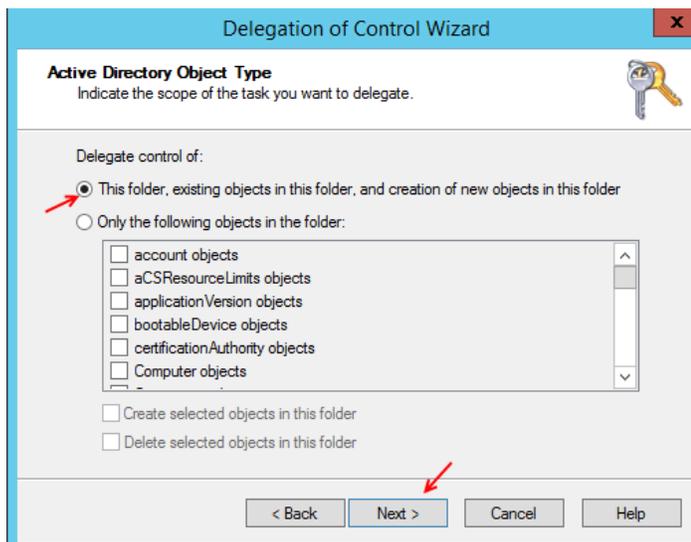
روی Next کلیک کنید تا شکل روبرو ظاهر شود. در این شکل، برای اینکه کاربر و یا گروه موردنظر را مشخص کنیم، بر روی Add کلیک می‌کنیم تا شکل زیر ظاهر شود.

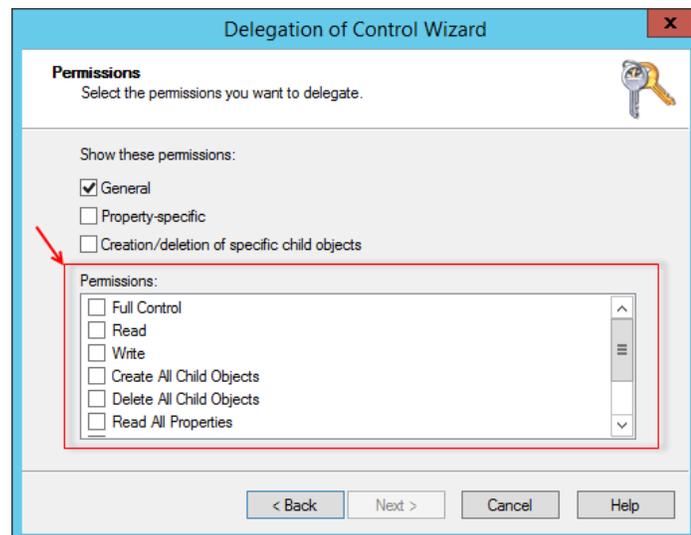
در این قسمت نام کاربر را به صورت کامل و یا نیمه‌کاره وارد کنید و بر روی Check Names کلیک کنید تا کاربر موردنظر پیدا شود و یا از طریق Location کاربر و یا گروه موردنظر را Search کنید.

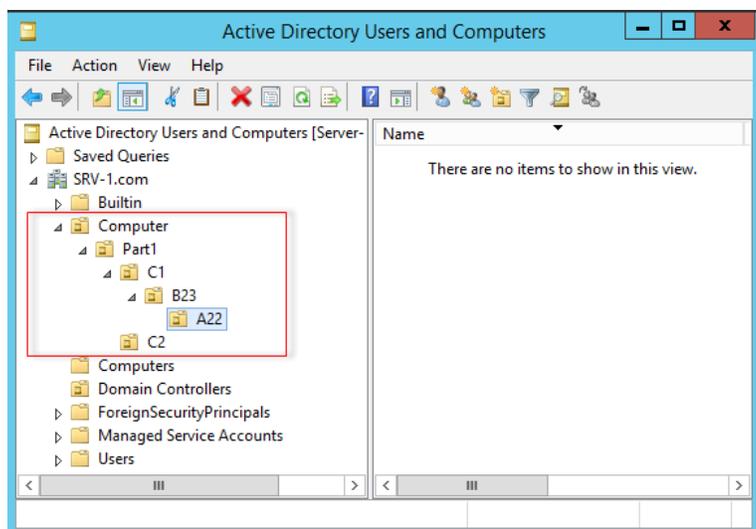
در این صفحه، گزینه ی Create a Custom task to Delegate را انتخاب و بر روی Next کلیک کنید.

در این صفحه، گزینه ی This folder... را انتخاب و بر روی next کلیک کنید.

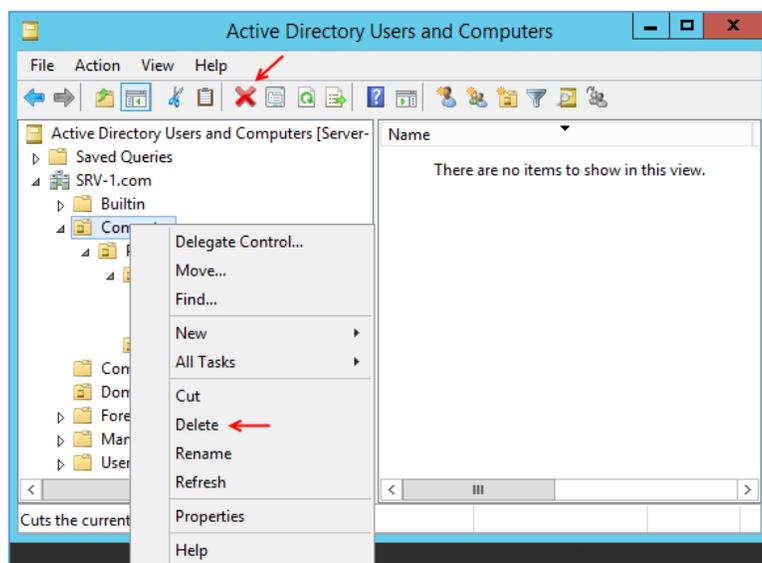

در این صفحه، باید مشخص کنید که کاربر و گروه موردنظر چه نوع مجوزی برای مدیریت گروه سازمانی داشته باشد که هر کدام از این مجوزها، داستان مربوط به خودش را دارد که در وقت خویش به آنها خواهیم پرداخت. در این قسمت، گزینه ی Full Control را انتخاب و بر روی Next کلیک کنید و در صفحه ی بعد بر روی Finish کلیک کنید.

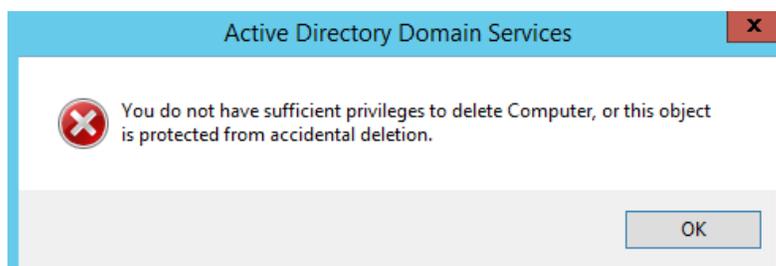

توجه داشته باشید، شما می‌توانید هر چند تا که دوست دارید واحد سازمانی OU ایجاد کنید. مانند شکل روبرو می‌توانید واحد های تو در تو ایجاد کنید.

چگونه واحدهای سازمانی یا همان Organization Unit را حذف کنیم؟

برای حذف واحد سازمانی، روی آن کلیک راست کنید و گزینه ی Delete را انتخاب کنید و یا از نوار ابزار بر روی آیکن ضربدر کلیک کنید و در شکل باز شده، بر روی Yes کلیک کنید.

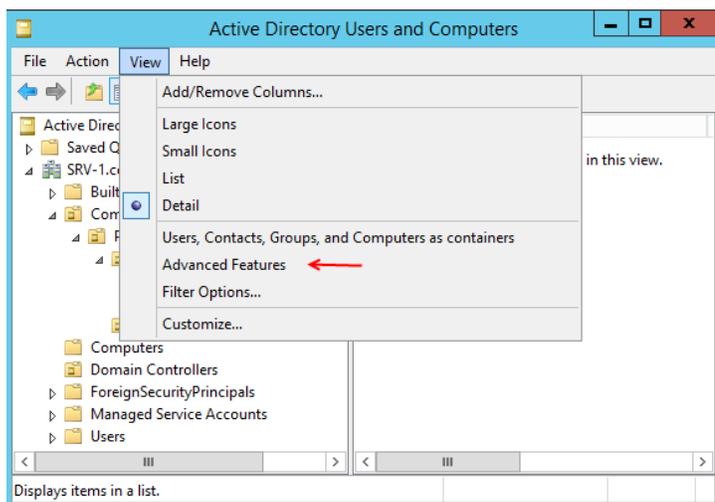

همان‌طور که مشاهده می‌کنید با Error روبرو مواجه شدیم. این Error به این نکته اشاره دارد که شما مجوز لازم برای حذف Object و یا همان شی موردنظر را ندارید. به خاطر اینکه در

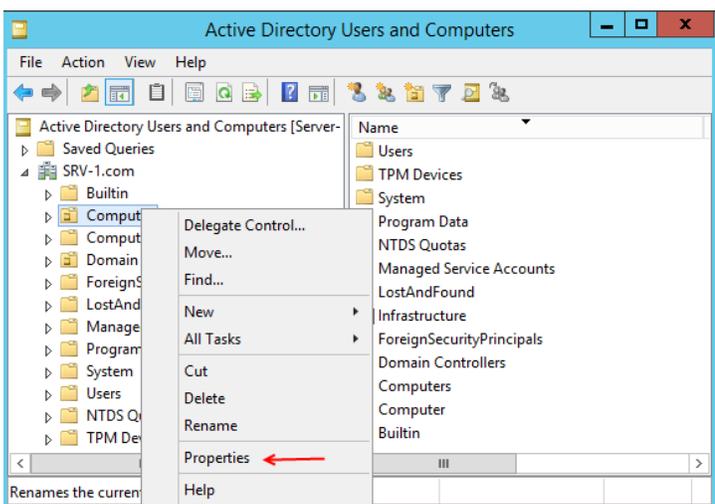
موقع ایجاد **Ou** تیک مربوط به گزینه **Protect Container form accidental deletion** را زده بودیم،

برای حذف آن به صورت زیر عمل کنید:

بر روی منوی **View** کلیک کنید و گزینه **Advanced Features** را انتخاب کنید.

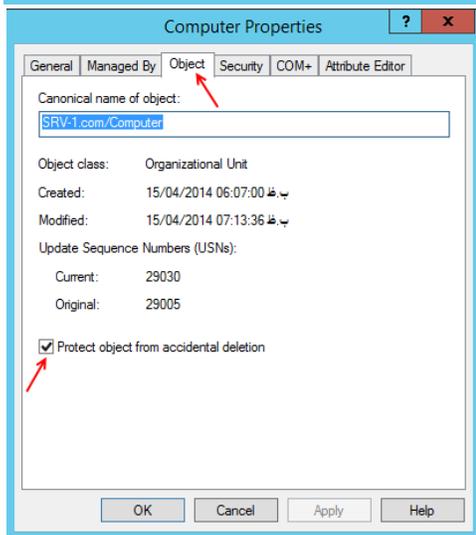

بعد از انجام کار بالا، بر روی واحد سازمانی موردنظر کلیک راست می‌کنیم و گزینه **Properties** را انتخاب می‌کنیم تا شکل بعد ظاهر شود.

در این صفحه، وارد تب **Object** شوید و به مانند شکل روبرو تیک گزینه **Protect Container form accidental deletion** را بردارید و بر روی **ok** کلیک کنید.

نکته مهم: برای حذف واحد سازمانی، توجه کنید که واحد سازمانی دیگر به صورت محافظت شده، زیر مجموعه ی واحد سازمانی در حال حذف نباشد؛ چون **OU** یا همان واحد سازمانی موردنظر حذف نخواهد شد؛ چون یک واحد سازمانی دیگر به صورت محافظت شده در زیر آن قرار دارد.

مدیریت Active Directory از طریق PowerShell:

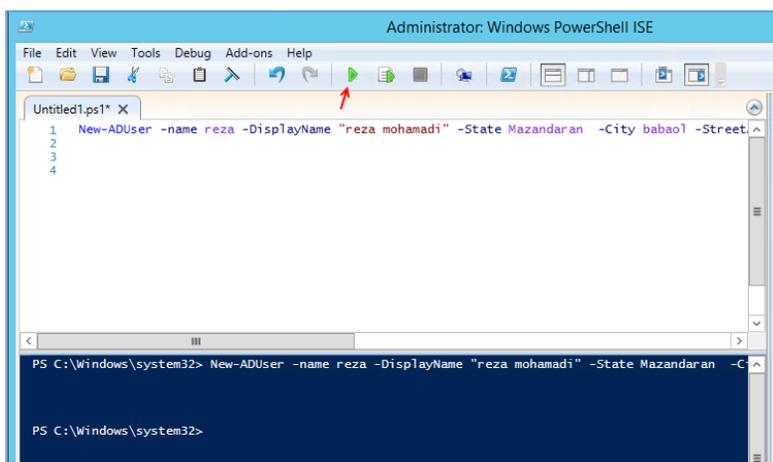
همه ی افراد، شرکت مایکروسافت را به خاطر ویندوز و گرافیکی بودن سیستم عامل آن می شناسند. درست است که گرافیک کار را ساده و آسان می کند؛ ولی نمی تواند بهتر از دستورات باشد.

همان طور که در اول کتاب مشاهده کردید، سرویس PowerShell را با هم بررسی کردیم. در این قسمت، با دستوراتی کار خواهیم کرد که برای مدیریت Active Directory کاربرد دارد.

ایجاد کاربر از طریق PowerShell:

برای ایجاد کاربر از طریق دستورات Power Shell، سرویس Windows PowerShell ISE را با اولویت کاربر Administrator اجرا می کنیم.

همان طور که در شکل مقابل مشاهده می کنید، وارد سرویس ISE شده ایم که قبلاً با این سرویس کار کرده بودیم. دستوراتی را که در شکل روبرو می بینید برای ایجاد یک کاربر با نام و مشخصات خاص می باشد که با هم آن ها را بررسی خواهیم کرد.

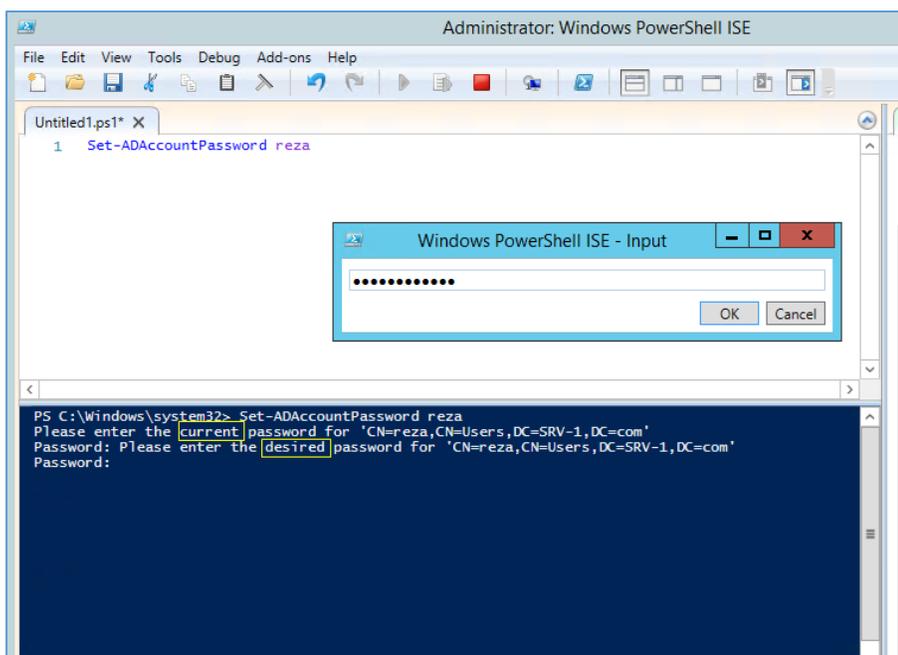


```
New-ADUser -name reza -DisplayName "reza mohamadi" -State Mazandaran -City babo1 -
StreetAddress "Shahid alehi" -HomePhone 0111 -HomePage www.3isco.ir -Department cisco
```

دستورات بالا را کلمه به کلمه با هم بررسی می کنیم؛ برای ایجاد کاربر از طریق Power shell باید از دستور New-ADUser استفاده کرد که این موضوع را در دستور بالا مشاهده می کنید. بعد از وارد کردن این دستور باید یک تیره (-) قرار دهیم که بعد از این کار، لیست دستوراتی که با دستور New-ADUser کار می کنند به صورت منو باز می شود که بنا به نیازی که دارید از آن ها استفاده می کنید؛ بنابراین بعد از هر دستور، باید تیره قرار دهیم تا

دستورات مربوط به دستور اصلی برای ما نمایش داده شود. مرحله بعدی معرفی نام کاربر می باشد که باید اول - Name را وارد کنید و بعد، نام کاربر را که در اینجا Reza هست را وارد می کنیم؛ بعد از این کار، شما می توانید کد مورد نظر را بدون وارد کردن بقیه ی اطلاعات اجرا کنید؛ چون بقیه ی اطلاعات، تکمیل کننده ی کاربر می باشد با دستور **DisplayName** - و بعد از آن، نام کامل کاربر مورد نظر را وارد می کنیم. نکته ی مهمی که در این قسمت وجود دارد، این است که زمانی که قرار است یک اسم را وارد کنید و آن اسم به صورت چند کلمه جدا از هم باشد، حتماً باید کلمات مورد نظر را داخل دابل کوتیشن ("") به مانند اسم "reza mohamadi" قرار داد تا با **Error** مواجه نشویم. بقیه ی دستورات هم برای نام استان، شهر، خیابان و غیره می باشد که خودتان به دلخواه وارد کنید. توجه داشته باشید که این اطلاعات، همان اطلاعاتی است که مربوط به **Properties** یک کاربر می باشد که با هم بررسی کردیم. با کلیک بر روی آیکن **Run Script**، این دستورات اجرا شده و کاربر مورد نظر مان ایجاد می شود.

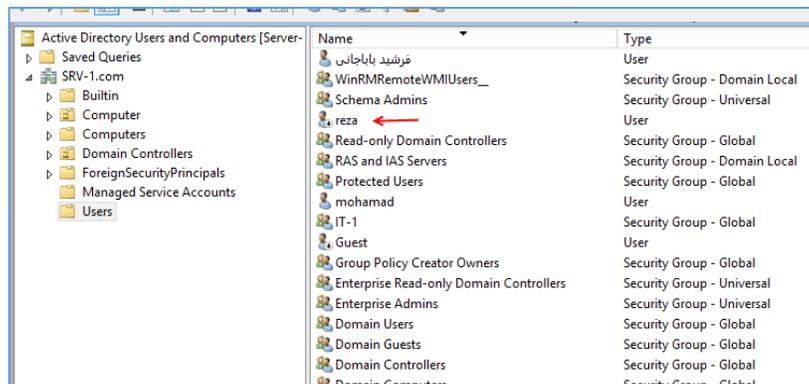
بعد از ایجاد کاربر، باید رمز عبور آن را وارد کنیم؛ برای این کار از دستور زیر استفاده می کنیم.

Set-ADAccountPassword reza

این دستور، برای قرار دادن رمز عبور بر روی کاربر مورد نظر می باشد برای این کار، باید ابتدا دستور **Set-ADAccountPassword** را وارد کنید و بعد از آن، باید نام کاربر را که در قسمت **-name** آن وارد کردید را اینجا وارد کنید تا پنجره دریافت رمز عبور برای شما ظاهر شود. اگر کاربر شما از قبل، رمز عبور بر روی

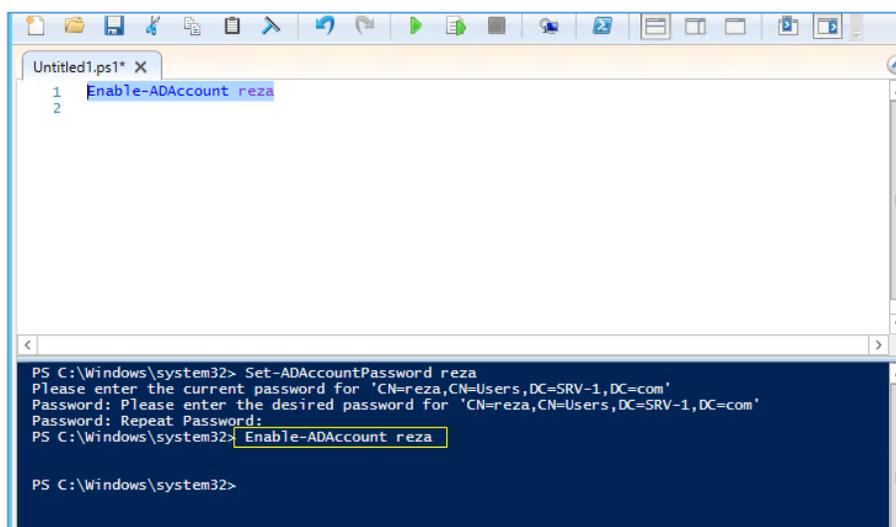
آن **Set** شده است، باید در پنجره ی **current**، رمز مورد نظر را وارد کنید؛ وگرنه باید بدون وارد کردن کلمه ای، بر روی **ok** کلیک کرد و بعد، باید در قسمت **Desired**، رمز جدید را وارد کنید و بعد بر روی **ok** کلیک کنید و در پنجره آخر، رمز را دوباره تکرار کنید. بر روی **ok** کلیک کنید تا به کاربر مورد نظر، رمز عبور تعلق گیرد.

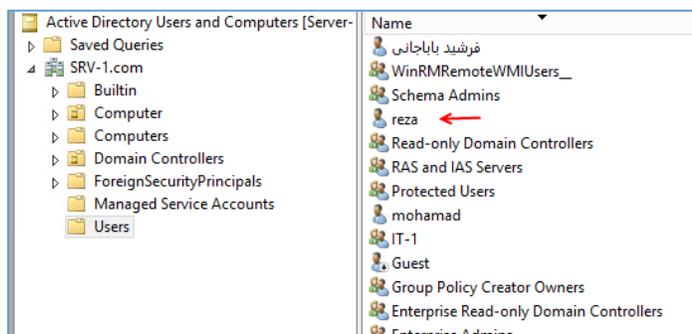
تا به اینجا یک کاربر با جزئیات مشخص شده، ایجاد و رمز عبور آن را هم قرار دادیم؛ ولی اگر در حال حاضر، وارد سرویس **Active Directory Users and Computers** شوید در قسمت **Users** کاربر موردنظر به مانند شکل روبرو غیر فعال خواهد بود.

برای فعال کردن کاربر موردنظر، باید از دستور زیر استفاده کنیم:

Enable-ADAccount reza

در این دستور، باید به جای **Reza**، نام کاربر خود را وارد کنید تا کاربر موردنظر فعال شود. همان طور که گفتیم برای اجرای این دستورات باید بر روی آیکن **Run Script** در بالای صفحه کلیک کنید.

همان طور که در شکل روبرو مشاهده می کنید، کاربر **Reza** فعال شده است و توانایی ورود به سیستم خود را دارد.

ایجاد Group از طریق PowerShell:

برای ایجاد گروه، وارد PowerShell ISE می‌شویم؛ دلیل ورود به این سرویس، این است که وارد کردن دستورات و یادگیری آن به نسبت PowerShell راحت‌تر است.

The screenshot shows the Windows PowerShell ISE interface. The command prompt at the bottom displays the following command and its execution:

```
PS C:\Windows\system32> New-ADGroup -Name 3isco -ManagedBy reza -GroupCategory Security -GroupScope Global -Description "Network Learning"
PS C:\Windows\system32>
```

در این قسمت، دستورات مربوط به ایجاد گروه اجرا شده است و گروهی با نام 3isco، با تنظیمات موردنظر ایجاد شده است که در زیر، آن‌ها را بررسی می‌کنیم.

New-ADGroup -Name 3isco -ManagedBy reza -GroupCategory Security -GroupScope Global -Description "Network Learning"

دستور **New-ADGroup** برای ایجاد گروه استفاده می‌شود؛ بعد از این دستور، باید نام گروه را با دستور **-name 3isco** وارد کنید؛ یعنی به صورت **-name 3isco** بعد از آن، می‌توانیم با دستور **-ManagedBY** مشخص کنیم که چه کاربر و یا گروهی، مدیر این گروه باشد که نام کاربری **Reza** را که در قسمت قبل ایجاد کرده بودیم در این قسمت وارد کردیم. بعد از آن باید نوع گروه و حوزه ی فعالیت گروه را مشخص کنیم. با دستور **-GroupCategory** می‌توانید مشخص کنید که گروه موردنظر از نوع **Security** باشد و یا از نوع **Distribution** و با دستور **-GroupScope** حوزه ی فعالیت گروه را که سه نوع می‌باشد مشخص کنید که در این قسمت، **Global** وارد شده است و بعد از آن می‌توانید توضیحاتی را با دستورات **-Description** وارد کنید.

اگر وارد سرویس **Active Directory Users and Computers** شوید در قسمت **Users** می‌توانید گروه موردنظر را مشاهده کنید و با کلیک بر روی آن می‌توانید تنظیمات مربوط به آن را مشاهده کنید.

نحوه ی ایجاد Organization Unit یا واحد سازمانی از طریق PowerShell:

برای ایجاد واحد سازمانی، دوباره وارد نرم افزار Power shell ISE شوید و دستورات زیر را اجرا کنید:

```
New-ADOrganizationalUnit -Name sales -ProtectedFromAccidentalDeletion 1
```

با استفاده از دستور `New-ADOrganizationalUnit`، می توانیم یک واحد سازمانی در `Active Directory` خود ایجاد کنیم به این صورت که ابتدا دستور `New-ADOrganizationalUnit` را وارد می کنیم و بعد از آن با دستور `-Name` و نام واحد سازمانی که در اینجا `Sales` می باشد، می توانیم به راحتی یک واحد سازمانی ایجاد کنیم. در ادامه ی دستورات بالا، دستور `ProtectedFromAccidentalDeletion 1` را مشاهده می کنید که این دستور، برای جلوگیری از حذف شدن شی و یا `object` موردنظر می باشد. زمانی که عدد جلوی آن `1` باشد یعنی اینکه این قابلیت فعال شده است و اگر صفر باشد یعنی غیر فعال شده است. توجه داشته

باشید که این قسمت را قبلاً بررسی کردیم.

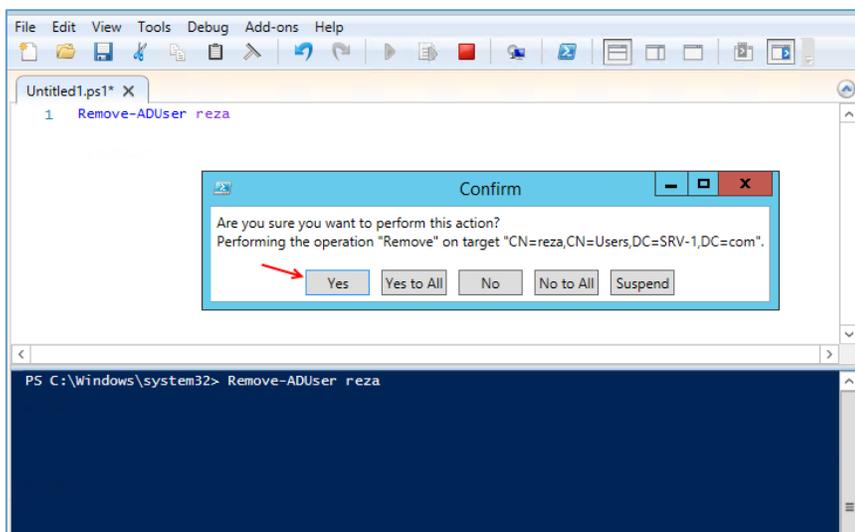
The screenshot shows the PowerShell ISE interface. The command `New-ADOrganizationalUnit -Name sales -ProtectedFromAccidentalDeletion 1` is entered in the script editor and executed in the console. The console output shows the command being run successfully at the `PS C:\Windows\system32>` prompt.

همان طور که در شکل مقابل مشاهده می کنید، گروه سازمانی مورد به درستی ایجاد شده است.

حذف Organization Unit و Groups،users از طریق Power Shell:

بعد از ایجاد کاربران و گروه های کاربری و سازمانی از طریق PowerShell، باید توانایی حذف آن را هم داشته باشیم؛ برای حذف یک کاربر از لیست `Active Directory Users and Computers`، باید از دستور زیر استفاده کنید:

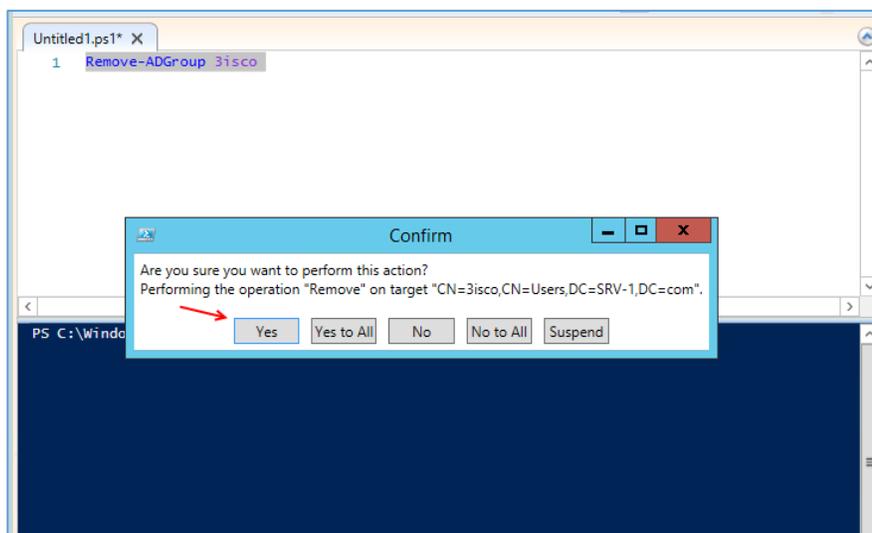
```
Remove-ADUser reza
```


بعد از اجرای دستور بالا در PowerShell، شکل روبرو ظاهر می شود که از شما سؤال می شود که آیا می خواهید کاربر **Reza** را که در قسمت **Users** قرار دارد، حذف کنید؟ اگر بر روی **Yes** و **Yes to All** کلیک کنید، کاربر موردنظر حذف خواهد شد.

برای حذف گروه کاربری از دستور زیر در PowerShell استفاده می کنیم:

Remove-ADGroup 3isco

همان طور که در شکل روبرو مشاهده می کنید با دستور **Remove-ADGroup** و بعد از آن، نام گروه موردنظر و اجرای آن از شما سؤال می شود که گروه موردنظر را می خواهید حذف کنید یا نه؟

برای حذف واحدهای سازمانی باید از دستور زیر استفاده کنید:

Remove-ADOrganizationalUnit sales

Sales نام واحد سازمانی ما می باشد که در قسمت قبل ایجاد کرده بودیم و می خواهیم آن را حذف کنیم. بعد از اینکه دستور را اجرا کنید، با **Error** زیر مواجه خواهید شد.


```

Untitled1.ps1* X
1 Remove-ADOrganizationalUnit sales
2
3

PS C:\Windows\system32>>> Remove-ADOrganizationalUnit sales

Remove-ADOrganizationalUnit : Cannot find an object with identity: 'sales' under: 'DC=SRV-1,DC=com'.
At line:1 char:1
+ Remove-ADOrganizationalUnit sales
+ ~~~~~
+ CategoryInfo          : ObjectNotFound: (sales:ADOrganizationalUnit) [Remove-ADOrganizationalUnit], ADIdentityNotFoundException
+ FullyQualifiedErrorId : ActiveDirectoryCmdlet:Microsoft.ActiveDirectory.Management.ADIdentityNotFoundException,Microsoft.ActiveDirectory.Management.Commands.RemoveADOrganizationalUnit

PS C:\Windows\system32>>>
    
```

در شکل روبرو، دستور مقابل با Error مواجه شده است. در این Error، به این نکته اشاره شده است که شی موردنظر پیدا نشده است. برای حل این مشکل باید دستور مقابل را به صورت زیر تغییر دهیم تا Object یا شی موردنظر در دسترس باشد.

Remove-ADOrganizationalUnit "OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com"

در دستور بالا، برای بدست آوردن شی Sales باید به این صورت عمل کنیم که داخل 2 تا "" باید نام OU=Sales و بعد کاما قرار دهیم و بعد DC=SERV-1 که نام دومین ما می باشد. بعد کاما و در آخر DC=Com را وارد می کنیم. این دستور به این صورت می باشد که باید نام واحد سازمانی و نام دومین را ذکر کنیم تا با خطا قبلی مواجه نشویم.

```

Administrator: Windows PowerShell ISE
File Edit View Tools Debug Add-ons Help

Untitled1.ps1* X
1 Remove-ADOrganizationalUnit "OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com"
2
3

PS C:\Windows\system32>>> Remove-ADOrganizationalUnit "OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com"

Remove-ADOrganizationalUnit : Access is denied
At line:1 char:1
+ Remove-ADOrganizationalUnit "OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com"
+ ~~~~~
+ CategoryInfo          : PermissionDenied: (OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com:ADOrganizationalUnit) [Remove-ADOrganizationalUnit], UnauthorizedAccessException
+ FullyQualifiedErrorId : ActiveDirectoryCmdlet:System.UnauthorizedAccessException,Microsoft.ActiveDirectory.Management.Commands.RemoveADOrganizationalUnit

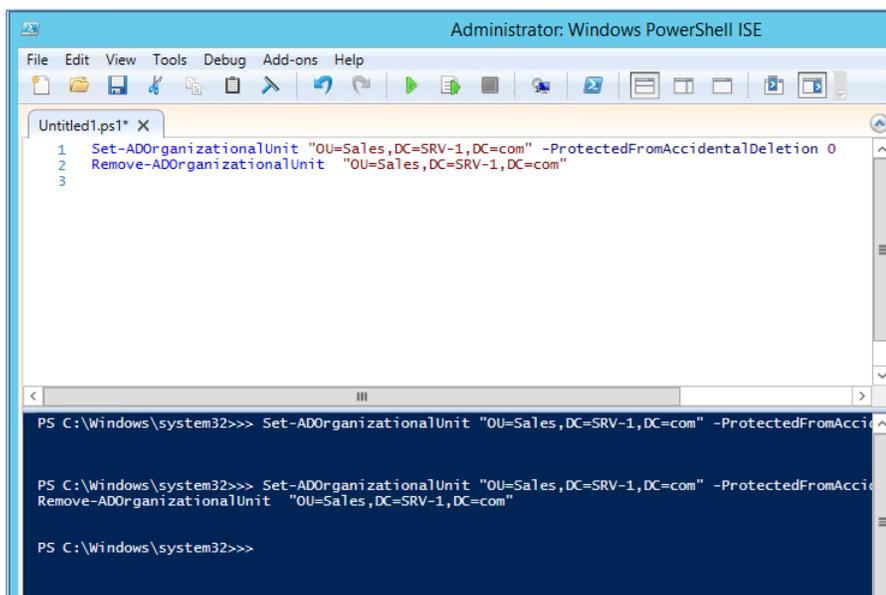
PS C:\Windows\system32>>>
    
```

بعد از اجرای دستور موردنظر در PowerShell، با خطا مواجه شدیم که به این نکته اشاره دارد که دسترسی به شی موردنظر را نداریم. این مشکل به خاطر این است که در هنگام تعریف شی، آن را به صورت محافظت شده ایجاد کردیم. برای حل این مشکل، باید دستور محافظت کننده ی شی موردنظر را غیر فعال کنیم. برای این کار، ابتدا دستور زیر را اجرا می کنیم:

Set-ADOrganizationalUnit "OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com" -ProtectedFromAccidentalDeletion 0

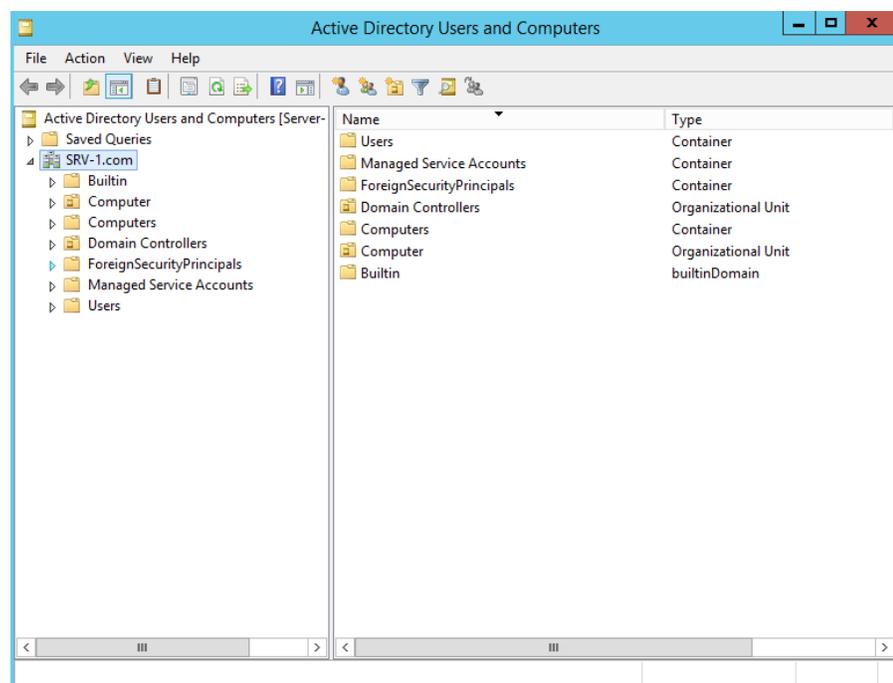
در دستور صفحه ی قبل، شی Sales را با دستور Set-ADOrganizationalUnit انتخاب کردیم و با دستور ProtectedFromAccidentalDeletion 0، محافظت کننده ی آن را غیر فعال کردیم. عدد صفر به معنی غیر فعال شدن می باشد.

بعد از اینکه شی موردنظر از حالت محافظت شده خارج شد، با دستور قبلی می توانیم OU یا واحد سازمانی را به راحتی حذف کنید.


```
Administrator: Windows PowerShell ISE
File Edit View Tools Debug Add-ons Help
Untitled1.ps1* X
1 Set-ADOrganizationalUnit "OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com" -ProtectedFromAccidentalDeletion 0
2 Remove-ADOrganizationalUnit "OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com"
3
PS C:\Windows\system32>>> Set-ADOrganizationalUnit "OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com" -ProtectedFromAccidentalDeletion 0
PS C:\Windows\system32>>> Set-ADOrganizationalUnit "OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com" -ProtectedFromAccidentalDeletion 0
Remove-ADOrganizationalUnit "OU=Sales,DC=SRV-1,DC=com"
PS C:\Windows\system32>>>
```

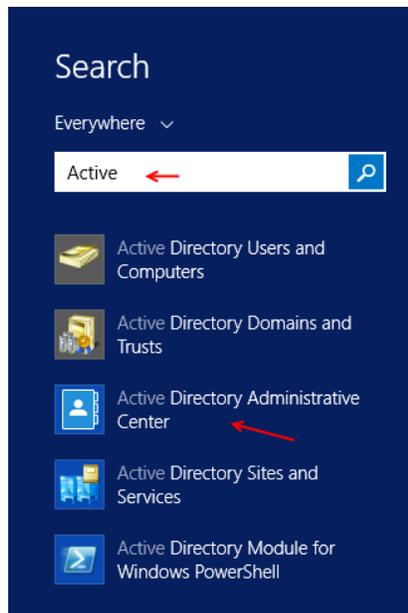
همان طور که در شکل روبرو مشاهده می کنید، دستورات به صورت پشت سر هم، در دو خط به صورت کامل اجرا شده و شی موردنظر به صورت کامل حذف شده است به همین سادگی و زیبایی.

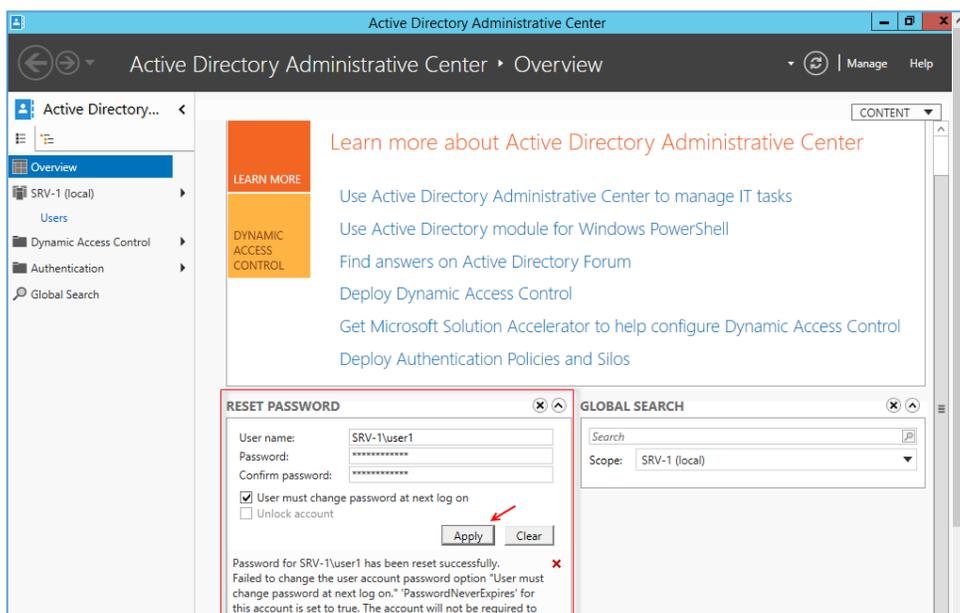
همان طور که مشاهده می کنید، گروه سازمانی با Sales به صورت کامل از لیست سرویس حذف شده است.

بررسی سرویس Active Directory Administrative Center

این سرویس که از زمان معرفی ویندوز سرور 2008 ایجاد شده، این توانایی را به مدیر شبکه می‌دهد تا به آسانی بتواند گروه‌ها و کاربران و... خود را ایجاد و مدیریت کند.

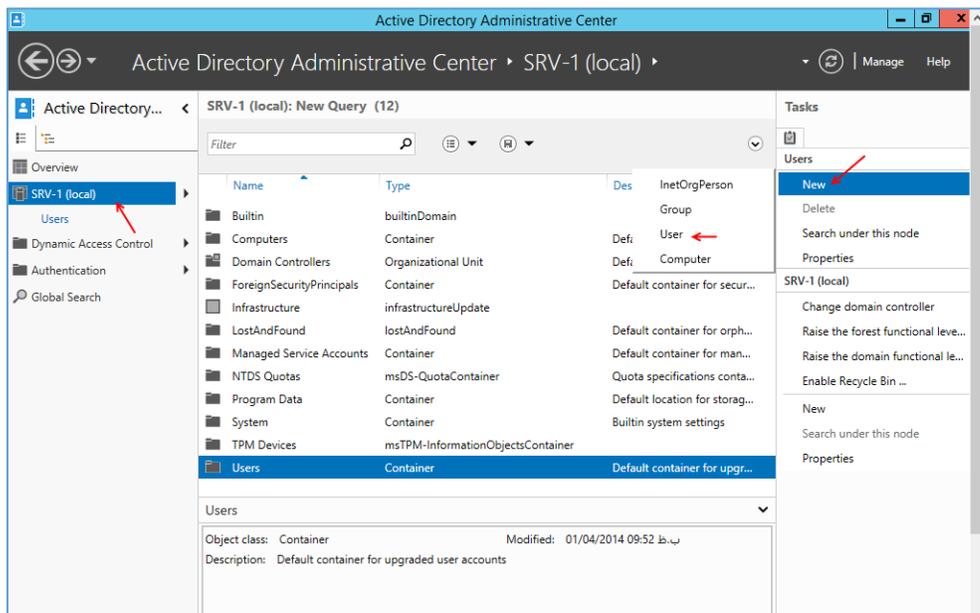
برای اجرای این سرویس، وارد Search ویندوز شوید و کلمه **Active Directory Administrative Center** را وارد کنید و در گزینه‌های موجود، گزینه **Active Directory Administrative Center** را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

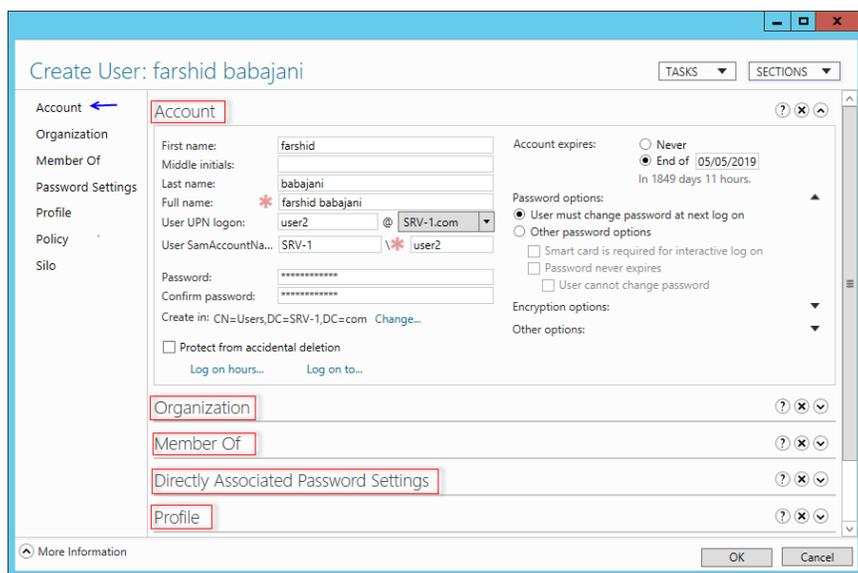
همانطور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید، سرویس موردنظر اجرا شده است، در صفحه‌ی اول یعنی، **Overview** بیشترین چیزی که به چشم می‌خورد، لینک‌های راهنمایی قرار دارد. شما می‌توانید با متصل شدن به اینترنت و کلیک بر روی هر یک

از لینک‌ها، اطلاعاتی خوبی را دریافت کنید. در قسمت پائین، صفحه **Reset Password** وجود دارد که شما می‌توانید با وارد کردن اطلاعات کاربر موردنظر به مانند شکل و وارد کردن رمز جدید، رمز کاربر موردنظر را به

راحتی تغییر دهید. قسمت بعدی مربوط به **Global Search** می باشد که می توانید کاربران و گروه های مورد نظر خود را جستجو کنید.

در قسمت بعد، به مانند شکل روبرو بر روی نام سرور (SRV-1) کلیک کنید تا لیست کامل اطلاعات برای شما نمایش داده شود. برای ایجاد کاربر جدید از سمت چپ بر روی **New** کلیک کنید و در منوی باز شده بر روی **User** کلیک کنید.

در این صفحه، هر یک از قسمت ها را با هم بررسی می کنیم. در قسمت **Account**، باید نام کاربر را در قسمت **First name** وارد کنید. نام فامیل آن را در قسمت **Last Name** وارد کنید که در قسمت **Full name**، نام کامل به صورت خودکار درج می شود. در قسمت **User UPN logon** که مهم ترین بخش می-

باشد، شما باید نام کاربری مربوط به کاربر مورد نظر را وارد کنید که در اینجا **user2** وارد شده است. این نام با نام هایی که در بالا وارد کرده اید تفاوت دارد و شما باید با این نام وارد سیستم شوید. در قسمت **Password**، یک رمز عبور به صورت پیچیده وارد کنید؛ یعنی به صورت **Test@123456** که ترکیبی از حروف و ارقام و علائم می باشد؛ البته در درس های بعدی نحوه ی غیر فعال کردن پیچیدگی رمز عبور را با هم بررسی خواهیم

کرد. در قسمت Account Expire، تاریخ انقضای رمز عبور را برای کاربر موردنظر تعیین کنید و یا این قابلیت

The screenshot shows the 'Account expires' section with two radio buttons: 'Never' (unselected) and 'End of 05/05/2019' (selected). Below it, it says 'In 1849 days 11 hours.' The 'Password options' section has a red arrow pointing to the 'User must change password at next log on' radio button, which is selected. Other options include 'Other password options', 'Smart card is required for interactive log on', 'Password never expires', and 'User cannot change password'. There are also sections for 'Encryption options' and 'Other options'.

را با انتخاب گزینه ی Never، غیر فعال کنید. در

قسمت Password options، گزینه ی User

Must... به صورت پیش فرض انتخاب شده است

که باعث می شود که کاربر در هنگام ورود، رمز

دلخواه خود را وارد کند. اگر گزینه ی Other

Password Options را انتخاب کنید، 2 گزینه،

زیرمجموعه ی آن می باشند که با انتخاب گزینه ی

Smart card...، کاربر باید در هنگام ورود از

کارت الکترونیکی خود برای ورود استفاده کند و

اگر گزینه ی Password Never Expire را انتخاب کنید رمز عبور به هیچ وجه انقضاء نخواهد شد و اگر

گزینه ی User Cannot Change Password را انتخاب کنید، کاربر توانایی تغییر رمز عبور را نخواهد

داشت و همان رمزی که شما برای آن قرار دادید، ثابت خواهد ماند.

دو گزینه ی دیگر، با نام های Encryption options و Other options وجود دارد که برای رمز نگاری و

فعال کردن الگوریتم رمز نگاری می باشد که در ادامه با آن کار خواهیم کرد.

The screenshot shows the 'Create User' wizard for 'farshid babajani'. The 'Organization' tab is selected. The 'Account' section on the left has a red arrow pointing to it. The 'Organization' section contains fields for Display name (farshid babajani), Office (Cisco), E-mail (farshid_babajani@yahoo.com), Web page (http://3isco.ir), Phone numbers (Main: 09339461557, Home: 0111..., Mobile: 09359119987, Fax: 0111..., Pager: , IP Phone: 192.168.1.90), and Description. The 'Job title' is Network, Department is Cisco, Company is 3isco.ir, and Manager is Administrator. The 'Address' is Kordmahaleh - Babol - Mazandaran - iran, and the Country/Region is Iran.

در قسمت Organization

یا همان واحد سازمانی می-

توانید مشخصات کاملی از

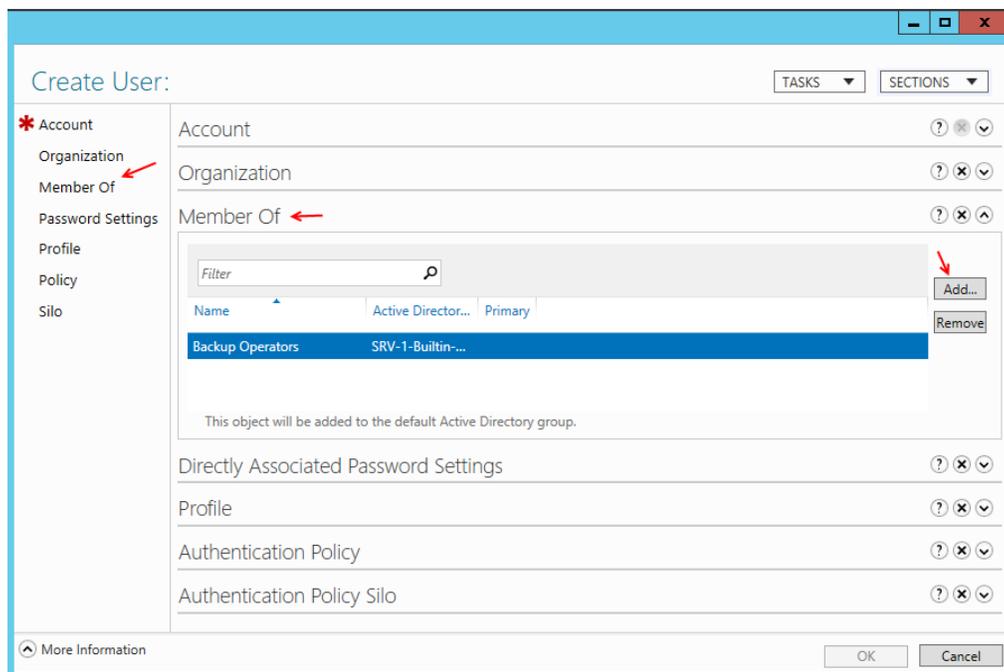
محل کار، آدرس، شماره

تماس، وب سایت و ... را وارد

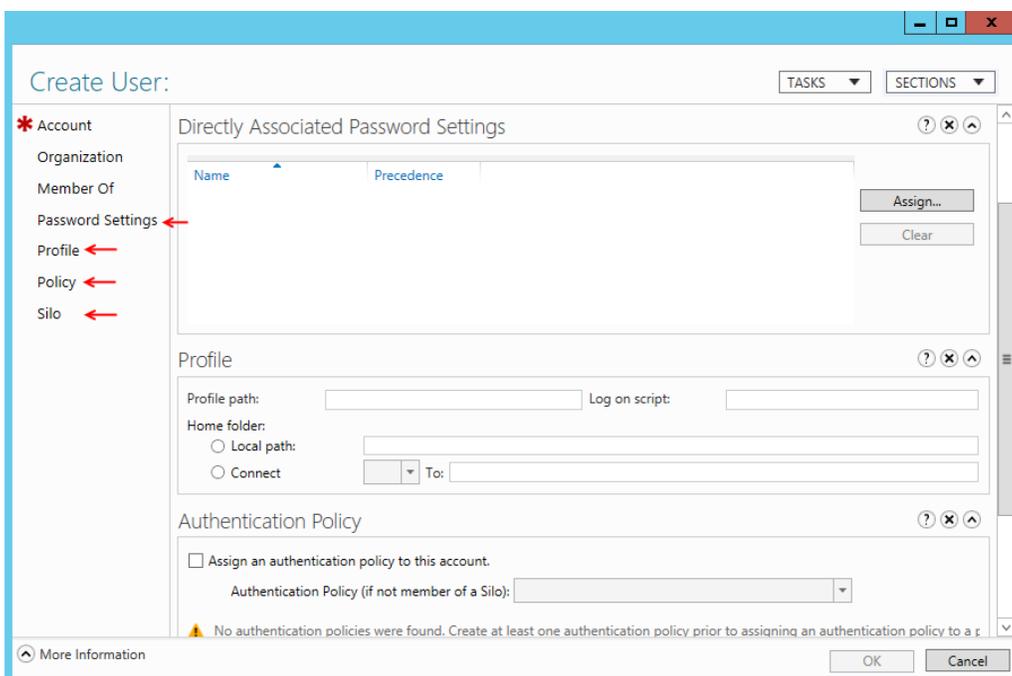
کنید. سعی کنید این کار را

برای هر کاربر انجام دهید تا

اطلاعات کاملی از آن ها در اختیار شما باشد.

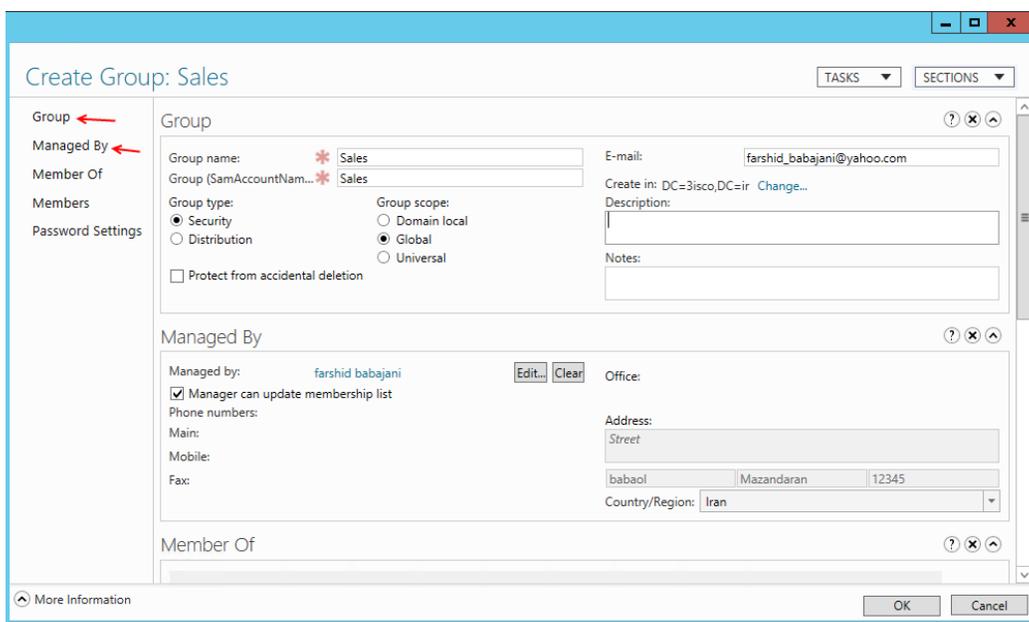
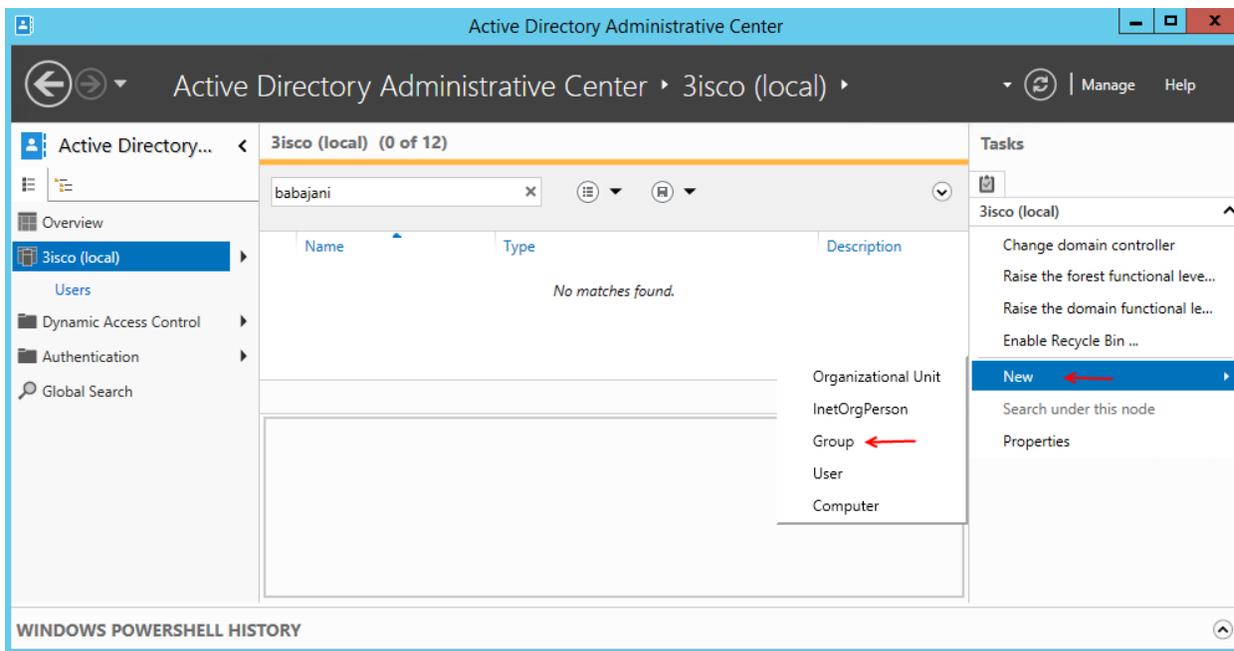
در قسمت Member Of، می‌توانید کاربر خود را عضو گروه خاصی کنید. برای این کار کافی است بر روی Add کلیک کنید و گروه موردنظر را مشخص کنید.

در قسمت Password Settings، باید یک Object برای Password ایجاد کنیم و به این قسمت متصل کنیم. Password Object مشخص کننده‌ی حداکثر و حداقل رمز عبور و... می‌باشد. در مورد این موضوع، به صورت کامل و مفصل

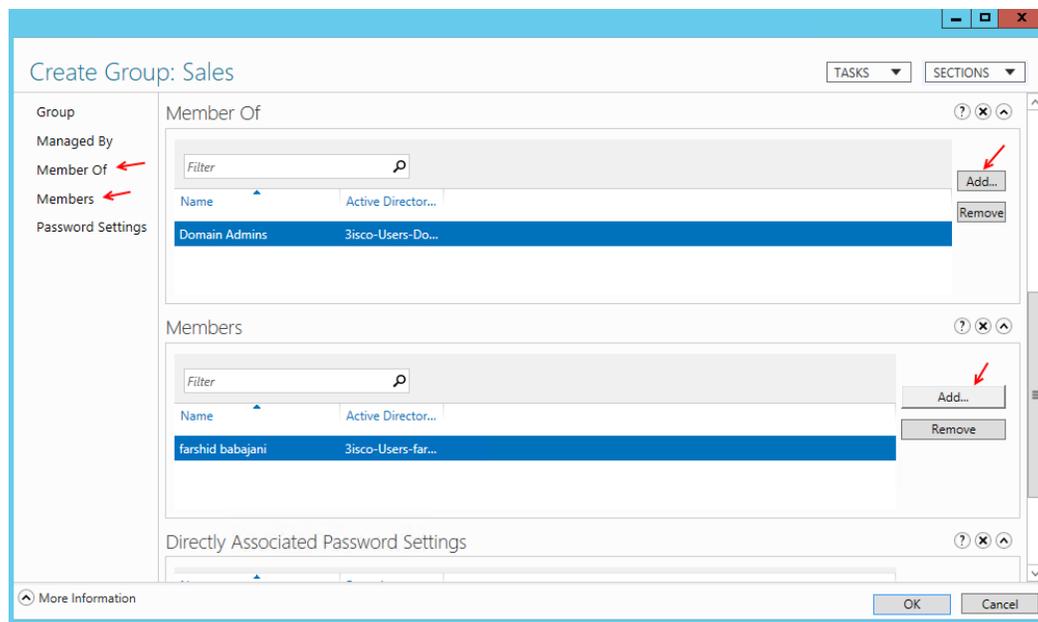
بحث خواهیم کرد. در قسمت Profile به مانند قبل می‌توانیم برای کاربران Profile و درایو مشخص ایجاد کنیم. قسمت‌های Policy و Silo برای تعریف احراز هویت و یا همان authentication برای کاربران می‌باشد که باید قبل از آن Policies مربوطه تعریف شود تا بتوان از این موضوع استفاده کرد.

بعد از ایجاد کاربر، نوبت به این می‌رسد که یک گروه جدید ایجاد کنیم؛ برای این کار مانند شکل زیر از سمت چپ بر روی نام دومین کلیک کنید و در صفحه ی باز شده از قسمت **New** گزینه ی **Group** را انتخاب کنید.

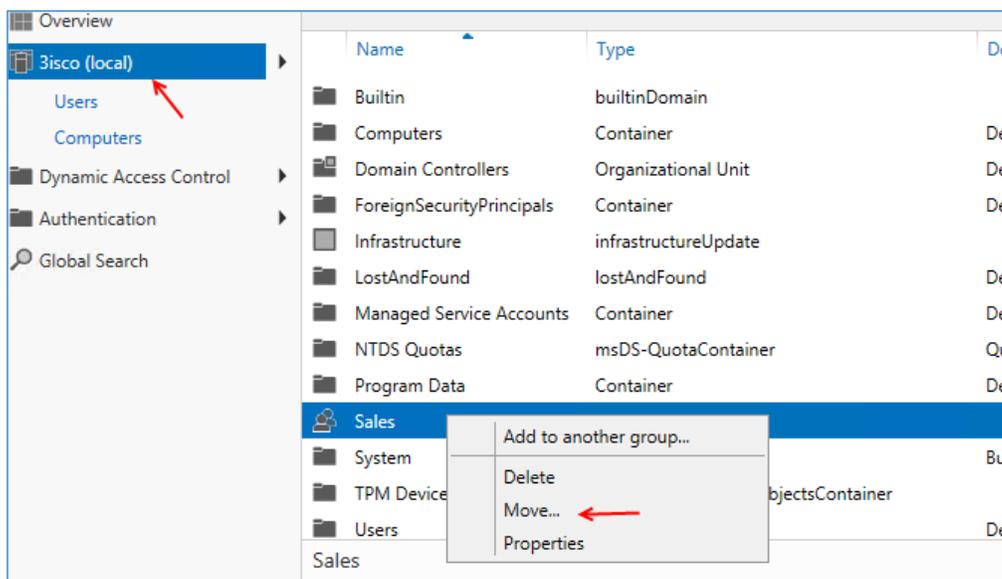
در این صفحه و در قسمت **Group**، باید نام گروه را در قسمت **Group Name** وارد کنید و در قسمت **Group Type** و **GroupScope**، نوع گروه و حوزه ی فعالیت آن را مشخص کنید که درباره ی این موضوعات

قبلاً بحث کردیم. در قسمت **Managed By** می‌توانید یک کاربر را به عنوان مدیر این گروه مشخص کنید که با انتخاب گزینه ی **Edit...** می‌توانید کاربر موردنظر را انتخاب کنید و با انتخاب تیک گزینه ی **Manager Can...** به کاربر موردنظر توانایی بیشتری را در مدیریت گروه موردنظر دهید.

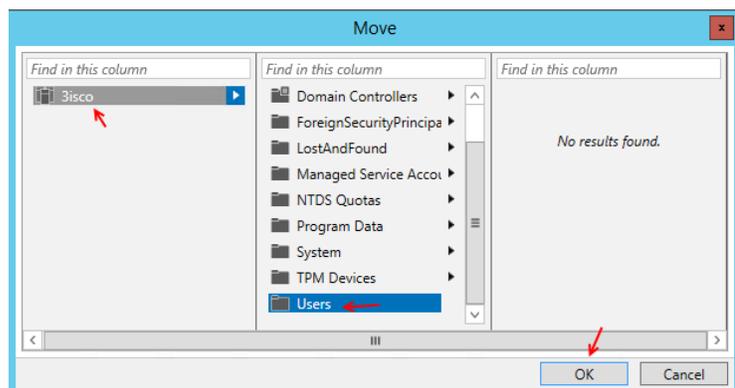

در قسمت Member Of، می‌توانیم این گروه را عضو گروه مشخص کنیم که این کار با کلیک بر روی Add امکان پذیر است و در قسمت Members می‌توانیم عضوهای این گروه را مشخص کنیم.

بر روی ok کلیک کنید تا کاربر موردنظر ایجاد شود.

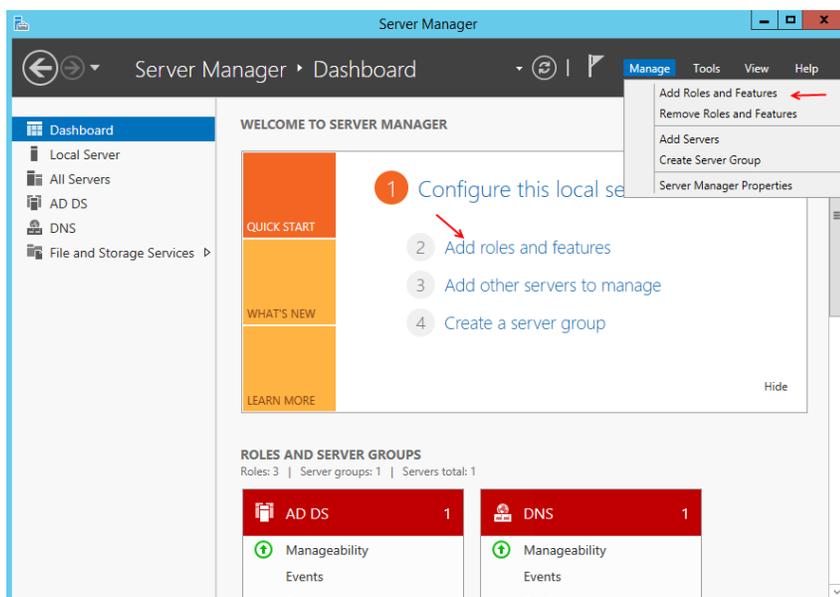
همان‌طور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید گروه موردنظر ایجاد شده است. برای اینکه کاربران و گروه‌های موردنظر خود را به جای دیگر انتقال دهید بر روی آن کلیک راست کنید و گزینه ی Move را انتخاب کنید.

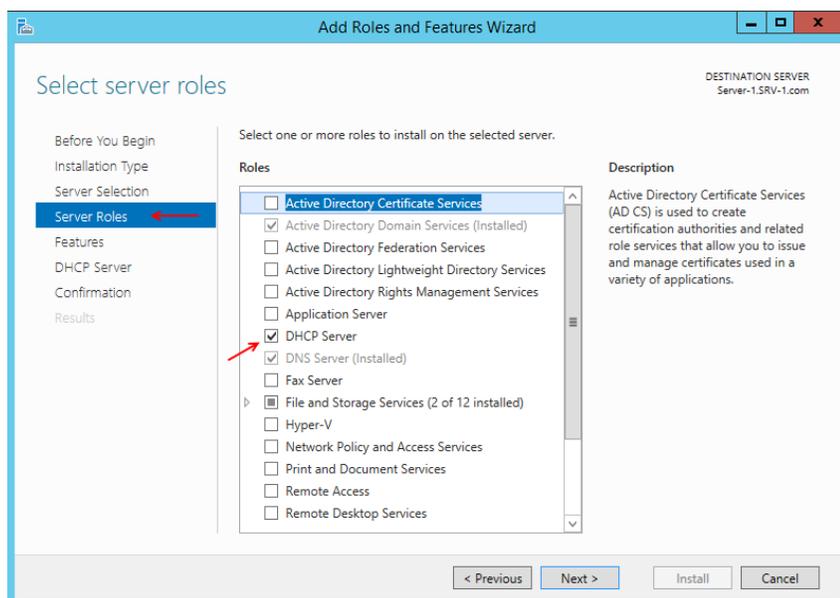
در این قسمت باید لیست موردنظر و یا واحد سازمانی خود را انتخاب کنید تا گروه و یا کاربر موردنظر به قسمت موردنظر انتقال داده شود.

کار با سرویس DHCP:

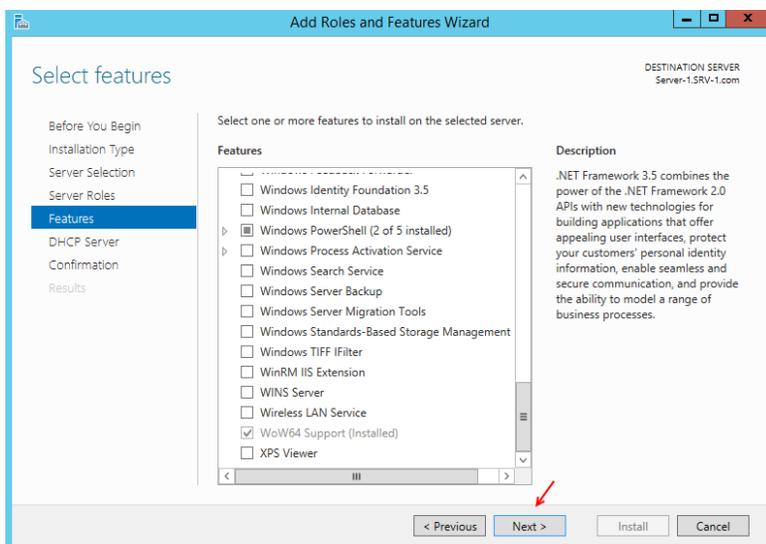
یکی از پرکاربردترین سرویس استفاده شده در شبکه های مختلف سرویس DHCP می باشد. این سرویس به صورت پویا به همه کلاینت های موجود در شبکه آدرس IP می دهد؛ مثلاً اگر در مجموعه ی شبکه ی خود 200 کامپیوتر داشته باشید، دیگر لازم نیست که پشت تک تک کامپیوترها بنشینید و IP وارد کنید؛ فقط کافی است سرویس DHCP را روی سرور اصلی فعال کنید و کامپیوترها را در حالت دریافت IP به صورت اتوماتیک قرار دهید. به همه ی کامپیوترها IP در رنج مشخص شده تخصیص داده خواهد شد. با هم این سرویس را نصب و راه اندازی می کنیم.

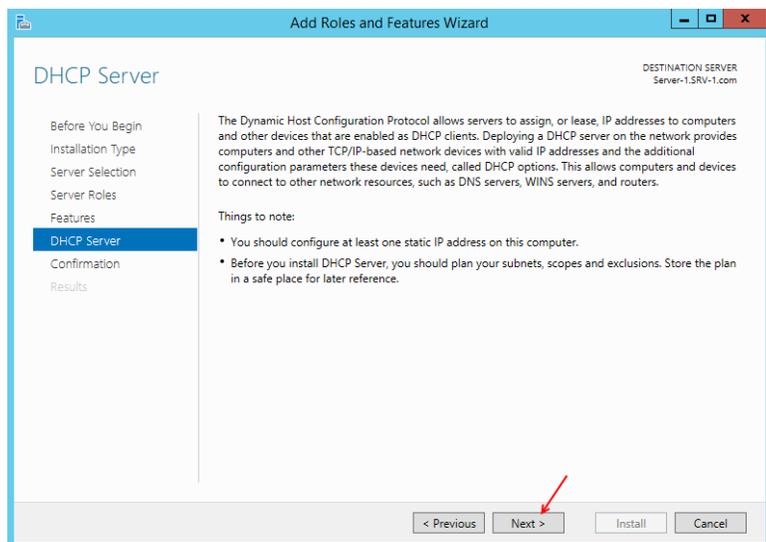
برای شروع باید سرویس DHCP را بر روی سرور اصلی خود نصب کنیم. برای این کار Server Manager را اجرا می کنیم و در صفحه ی باز شده به مانند شکل روبرو، بر روی Add roles and features کلیک می - کنیم. این کار را به دو صورت مشخص شده در شکل، می توان انجام داد.

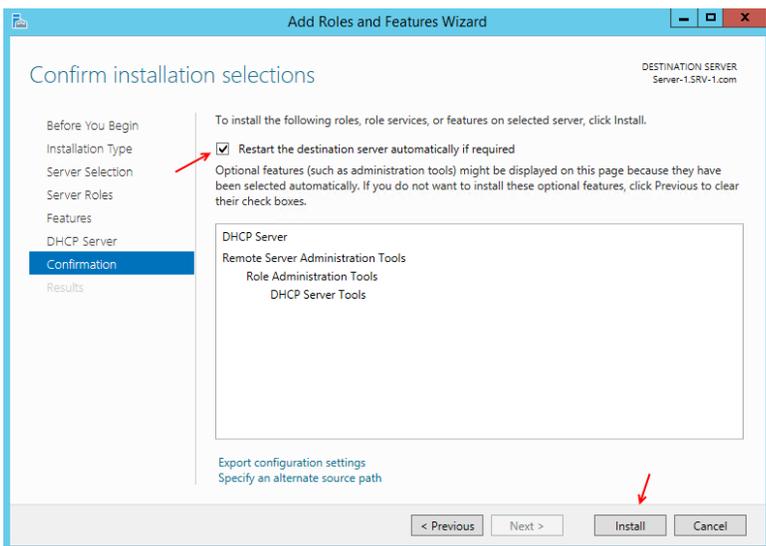
در صفحه ای که باز می شود بر روی Next کلیک کنید تا به قسمت Server Roles به مانند شکل روبرو برسیم. در این قسمت، سرویس DHCP را از لیست موجود، انتخاب و بر روی Next کلیک کنید.

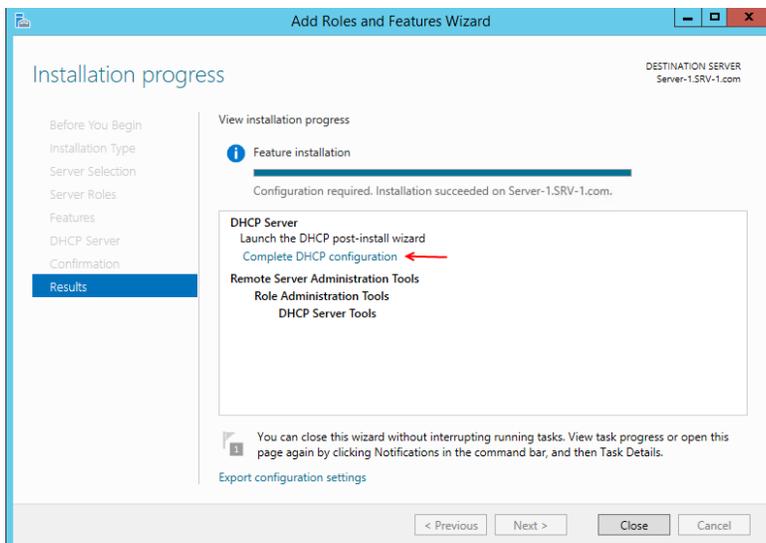
در این صفحه، به گزینه‌ای دست نزنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

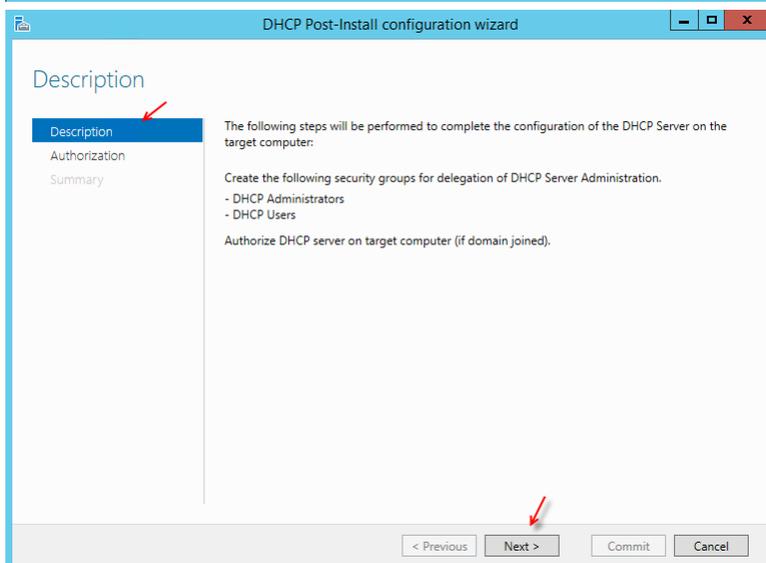
در این قسمت، توضیحاتی در مورد سرویس DHCP مشاهده می‌کنید که بعد از بررسی آن، بر روی **Next** کلیک کنید.

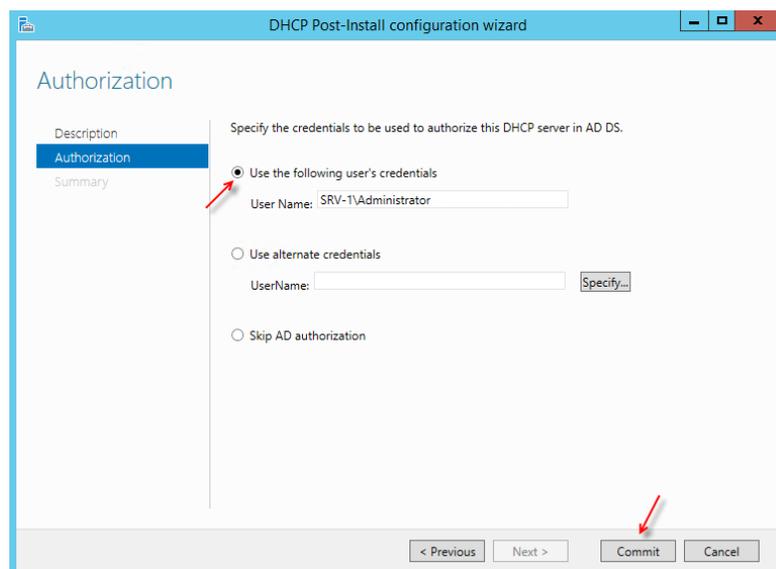
در این صفحه، تیک گزینه‌ی موردنظر را انتخاب کنید تا سرویس بعد از نصب به صورت اتوماتیک، **Restart** شود. برای نصب بر روی **Install** کلیک کنید.

بعد از اینکه سرویس به صورت کامل نصب شد، باید تنظیمات مربوط به سرویس را با کلیک بر روی **Complete DHCP Configuration** مورد نظر کلیک کنید.

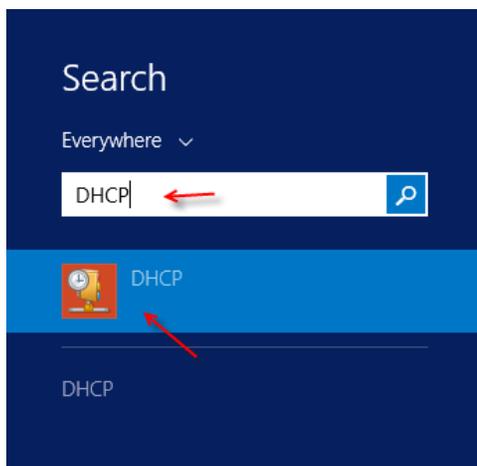

در این قسمت، توضیحاتی در مورد مدیریت سرویس DHCP می دهد که برای ادامه ی کار بر روی **Next** کلیک کنید.

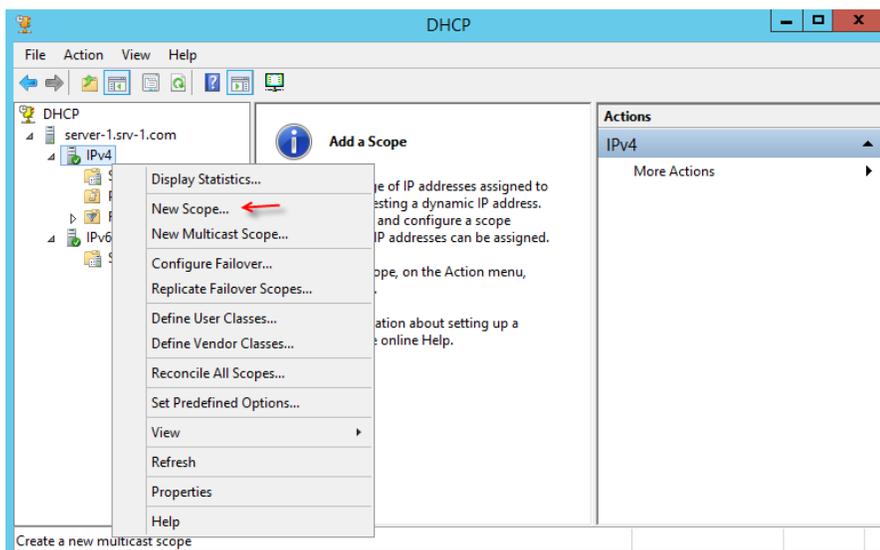

در این صفحه، شما باید مشخص کنید که چه کاربری بتواند وارد سرویس DHCP شود و تنظیمات مربوط به آن را انجام دهد. در قسمت اول می توانید کاربر مورد نظر خود را که اصولاً **Administrator** می باشد را وارد کنید و در گزینه ی دوم می توانید کاربر دیگری را به عنوان نفر دوم معرفی کنید و یا گزینه ی سوم

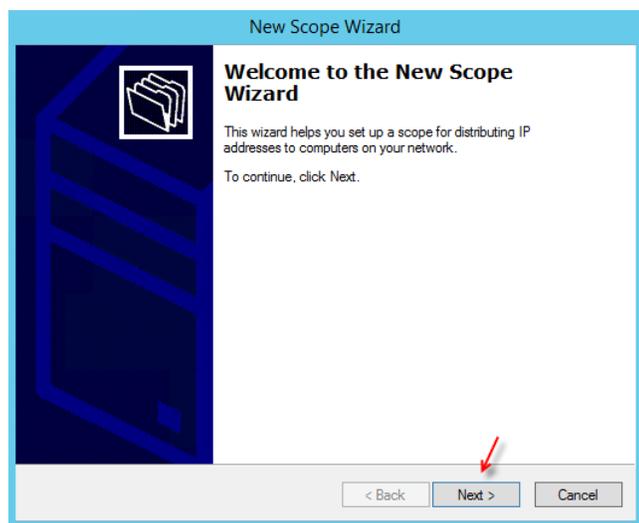
را انتخاب کنید تا عملیات Authorization انجام نشود که کار درستی از نظر امنیتی نیست. بر روی Commit کلیک کنید و اگر سیستم Restart نشد، خودتان سیستم را Restart کنید.

بعد از نصب سرویس DHCP، وارد Search می‌شویم و کلمه DHCP را وارد و سرویس DHCP را به مانند شکل روبرو اجرا می‌کنیم.

بعد از اجرای سرویس DHCP، باید برای شروع از محدوده ی موردنظر یک Scope برای رنج IP خود ایجاد کنیم. توجه کنید که به نسبت ورژن IP خود یکی از ورژن های IPV6 و IPV4 را انتخاب کنید. در این قسمت، بر روی IPV4 کلیک راست کنید و گزینه ی New Scope را انتخاب کنید.

در این صفحه، بر روی Next کلیک کنید

New Scope Wizard

Scope Name
You have to provide an identifying scope name. You also have the option of providing a description.

Type a name and description for this scope. This information helps you quickly identify how the scope is to be used on your network.

Name: DHCP-3isco
Description: Net|192.168.10.0

< Back **Next >** Cancel

در این صفحه، نام و توضیحاتی را برای سرویس خود وارد کنید و بروی **Next** کلیک کنید.

New Scope Wizard

IP Address Range
You define the scope address range by identifying a set of consecutive IP addresses.

Configuration settings for DHCP Server
Enter the range of addresses that the scope distributes.
Start IP address: 192 . 168 . 10 . 30
End IP address: 192 . 168 . 10 . 240

Configuration settings that propagate to DHCP Client
Length: 24
Subnet mask: 255 . 255 . 255 . 0

< Back **Next >** Cancel

در این صفحه باید رنج IP و Subnet mask را معرفی کنیم. در قسمت Start IP address باید آدرس شروع که در اینجا 192.168.10.30 می باشد را وارد کنیم و در قسمت End IP address باید آدرس پایانی را که در اینجا 192.168.10.240 می باشد را وارد کنیم. در قسمت Length باید مقدار شبکه ی آدرس IP خود را مشخص کنیم که درباره ی Subnet mask در اول کتاب به صورت کامل توضیح دادیم. در این قسمت، عدد 24 را وارد می کنیم که subnet mask به صورت 255.255.255 تغییر خواهد کرد. بعد از این کار، بر روی **Next** کلیک کنید.

New Scope Wizard

Add Exclusions and Delay
Exclusions are addresses or a range of addresses that are not distributed by the server. A delay is the time duration by which the server will delay the transmission of a DHCPPOFFER message.

Type the IP address range that you want to exclude. If you want to exclude a single address, type an address in Start IP address only.

Start IP address: 192 . 168 . 10 . 30	End IP address: 192 . 168 . 10 . 40	Add
Excluded address range:		

Remove

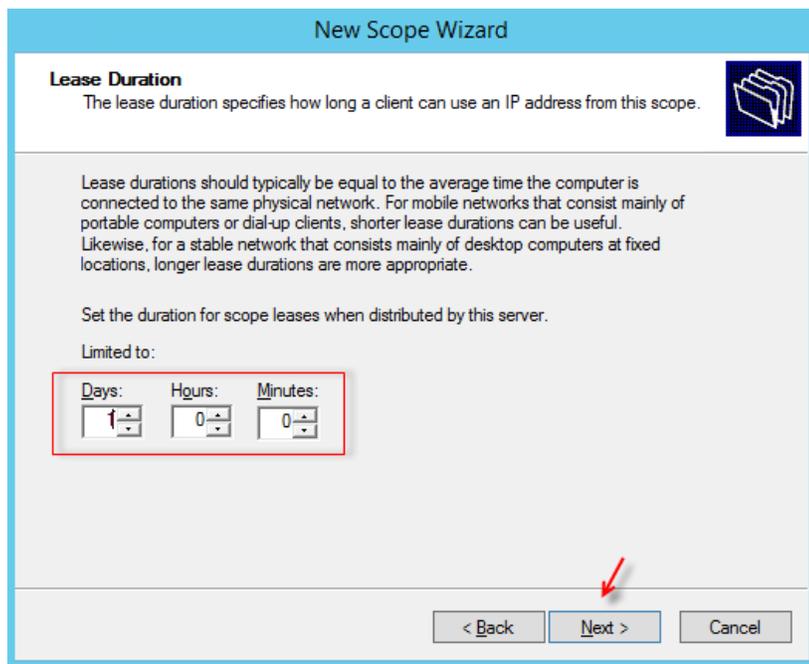
Subnet delay in milli second:
0

< Back **Next >** Cancel

در صفحه ی روبرو که مربوط به قسمت Exclusions سرویس DHCP می باشد، به این منظور استفاده می شود که می توانید از بین رنج IP که در قسمت قبلی وارد کردید، رنجی را برای سرورها و کامپیوترهای خاص در نظر بگیرید؛ به این صورت که باید در قسمت Start و End، آدرس مشخص شده ی خود را وارد کنید که در اینجا تعداد

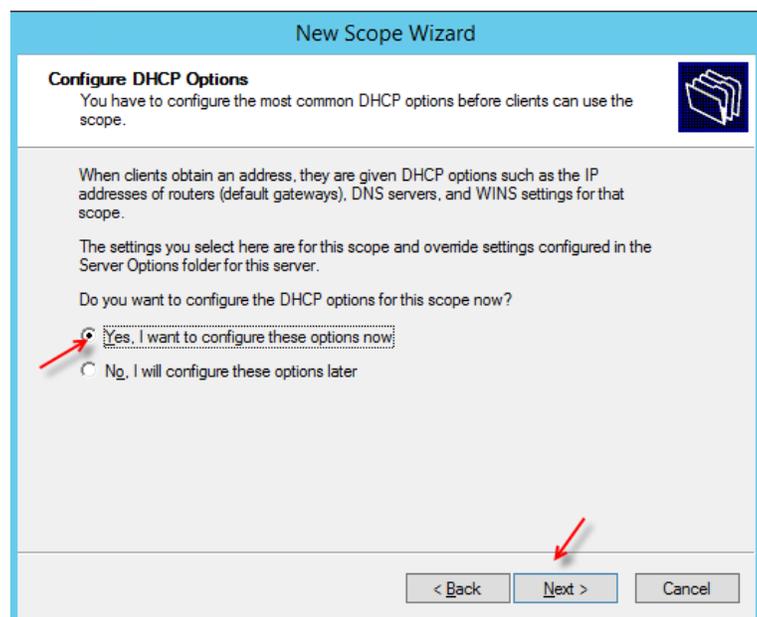
11 آدرس از آدرس اصلی جدا شده است؛ به این صورت که زمانی که سرویس DHCP می‌خواهد به کلاینت‌ها آدرس بدهد از آدرس 192.168.10.41 به بعد به همه آدرس می‌دهد و بقیه ی آدرس ها را در اختیار مدیریت قرار می‌دهد. رنج IP مشخص شده در شکل صفحه ی قبل را وارد و بر روی Add کلیک کنید تا به لیست اضافه

شود. برای ادامه ی کار بر روی Next کلیک کنید.

این صفحه، مربوط به این موضوع می‌باشد که زمانی که به یک کامپیوتر یک IP در رنج مشخص شده داده شد، اگر طبق زمان مشخص شده در این صفحه نتواند فعال شود، این IP از این کامپیوتر پس گرفته می‌شود و به کامپیوتر دیگر داده می‌شود؛ مثلاً اگر به یک کامپیوتر آدرس 192.168.10.41 داده شود، اگر چنانچه

این کامپیوتر در زمان تعیین شده، خود را به سرویس DHCP معرفی نکند، این آدرس از وی پس گرفته خواهد شد. در این صفحه، در قسمت Day، تعداد روز، در قسمت Hours، تعداد ساعت و در قسمت Minutes، دقیقه را وارد و بر روی Next کلیک کنید.

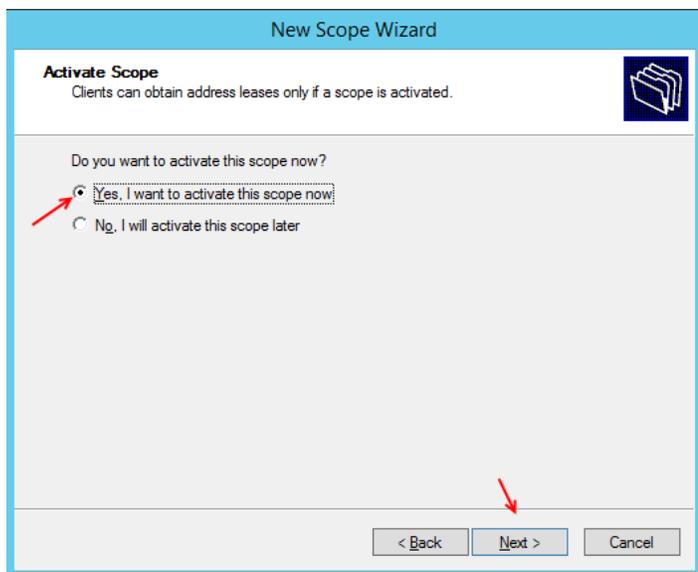

در این قسمت، بر روی گزینه ی Yes, I want to Configure ... سری تنظیمات را با هم انجام دهیم.

در این قسمت، باید آدرس Router و یا Default Gateway را معرفی کنیم. شاید نام Router و یا Gateway برای شما آشنا نباشد. این‌ها، پل ارتباطی با شبکه‌ی دیگر می‌باشند که بیشتر در شبکه‌های با ساختار دستگاه‌های روتر و سوئیچ مورد استفاده قرار می‌گیرند. برای دریافت آموزش کامل در باره‌ی روترها و سوئیچ‌ها در شبکه، کتاب CCNA بنده را مطالعه کنید. در این قسمت IP سرور را به عنوان IP روتر وارد می‌کنیم. ادامه سعی می‌کنیم با این موضوعات بیشتر کار کنیم.

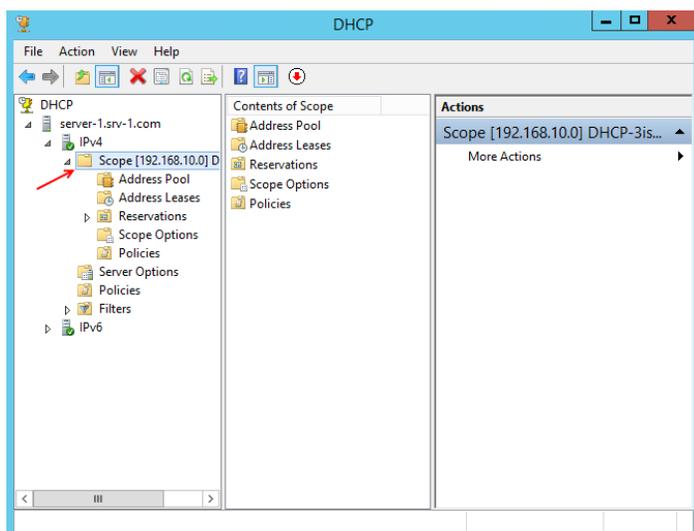
در این قسمت، باید نام سرور DNS و آدرس IP آن را وارد کنید. سرویس DNS برای تبدیل نام یک IP و برعکس می‌باشد. برای اینکه این موضوع را بهتر متوجه شوید، وارد CMD شوید و سایت 3isco.ir را Ping کنید تا متوجه شوید که بعد از اجرا، آدرس IP مربوط به این سایت را به ما نشان می‌دهد که آدرس آن 38.74.1.43 می‌باشد. در این صفحه، به صورت پیش فرض نام سرور اصلی و IP آدرس آن وارد شده است. بر روی next کلیک کنید.

این صفحه مربوط به معرفی آدرس WINS Server می‌باشد. WINS Server، چیزی شبیه به DHCP است اما ضعیف‌تر از آن است. این سرویس مختص ویندوز-های مایکروسافت می‌باشد و برای تبدیل IP به نام دامنه کاربرد دارد. در ادامه‌ی کتاب با این سرویس بیشتر کار خواهیم کرد. در این صفحه چیزی وارد نکنید و بر روی NEXT کلیک کنید.

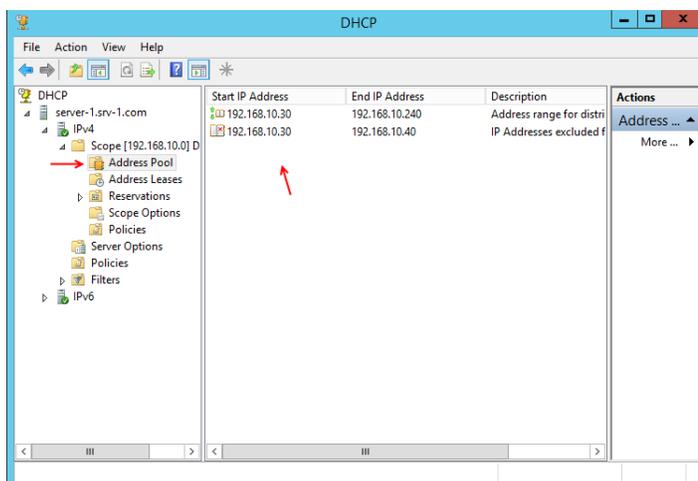

در این صفحه، گزینه ی اول را انتخاب کنید تا Scope موردنظر ما فعال شود.

بعد از این کار، بر روی Next کلیک کنید و در صفحه ی آخر بر روی Finish کلیک کنید.

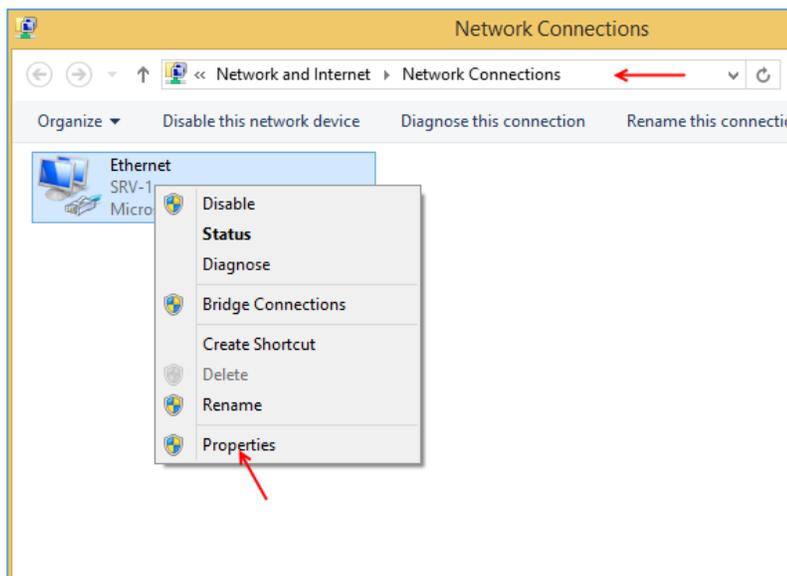
بعد از اتمام کار در قسمت قبل، Scope موردنظر به مانند شکل روبرو ایجاد شده است. اگر از سمت چپ بر روی Scope موردنظر خود کلیک کنید پنج گزینه ی متفاوت را مشاهده می کنید که هر کدام را با هم بررسی می کنیم.

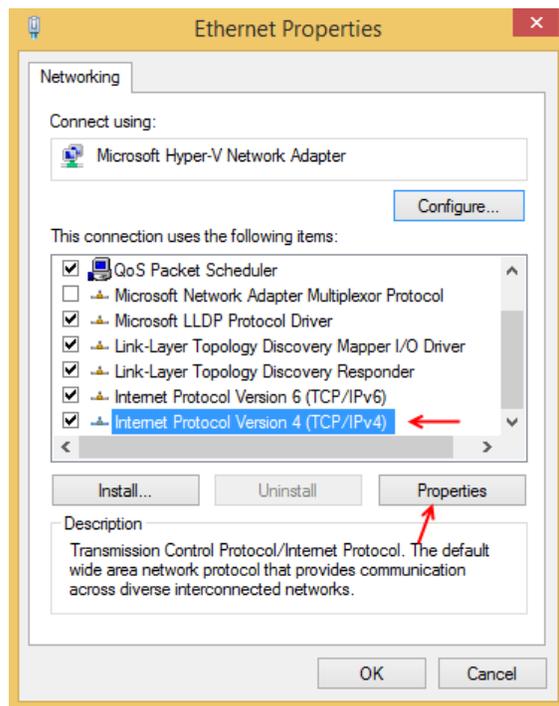
در این قسمت، بر روی Address Pool کلیک کنید. این قسمت، نشان دهنده ی رنج IP تعریف شده برای شبکه ی خود می باشد که این کار را در زمان ایجاد Scope انجام دادیم. توجه داشته باشید به هیچ عنوان نمی توانید رنج IP ایجاد شده را تغییر بدهید ولی می توانید آن را حذف کنید. گزینه ی دیگر به جز، رنج IP وجود دارد که نشان دهنده IP

Excluded می باشد که در زمان ایجاد Scope، آن را تعریف کردیم که نشان دهنده ی IP آدرس هایی است که از بقیه ی IP ها جدا شده و فقط مدیر شبکه می تواند از آن ها استفاده کند.

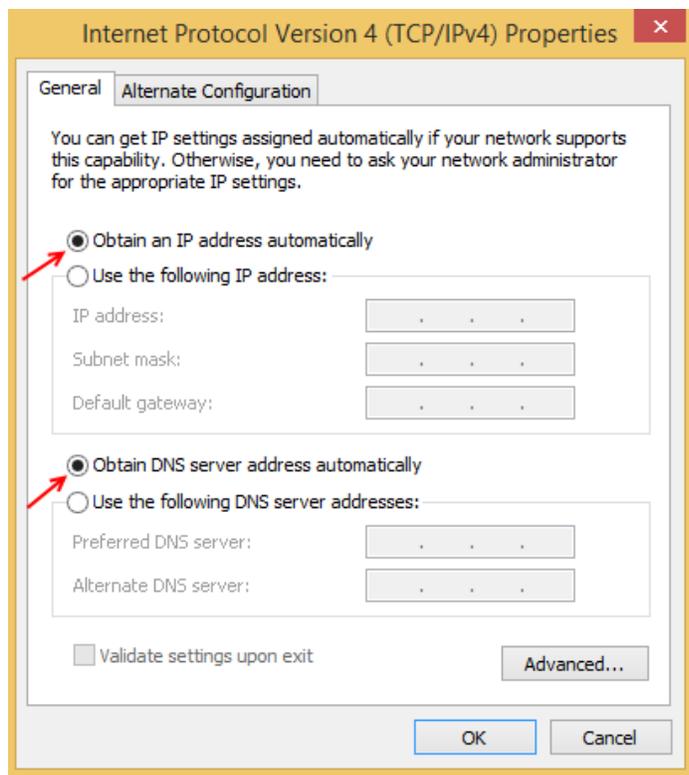
قسمت بعدی، مربوط به Address Leases می باشد. این قسمت مربوط به کلاینت هایی هستند که از طریق سرویس DHCP، آدرس IP دریافت کردند. با هم یکی از کلاینت ها را که روی آن ویندوز 8 نصب است را به سرویس DHCP متصل می کنیم.

وارد ویندوز 8 می شویم و به قسمت Network Connections مراجعه می - کنیم و بر روی آیکون کارت شبکه کلیک راست می کنیم و گزینه ی Properties را انتخاب می کنیم.

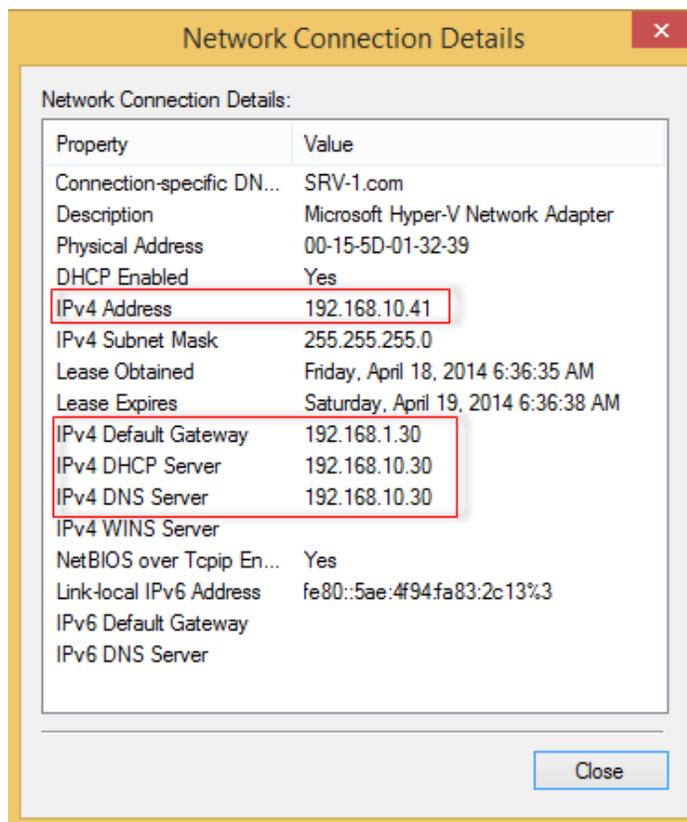

در لیست موجود بر روی Internet Protocol Version 4 کلیک کنید و بعد، بر روی Properties کلیک کنید.

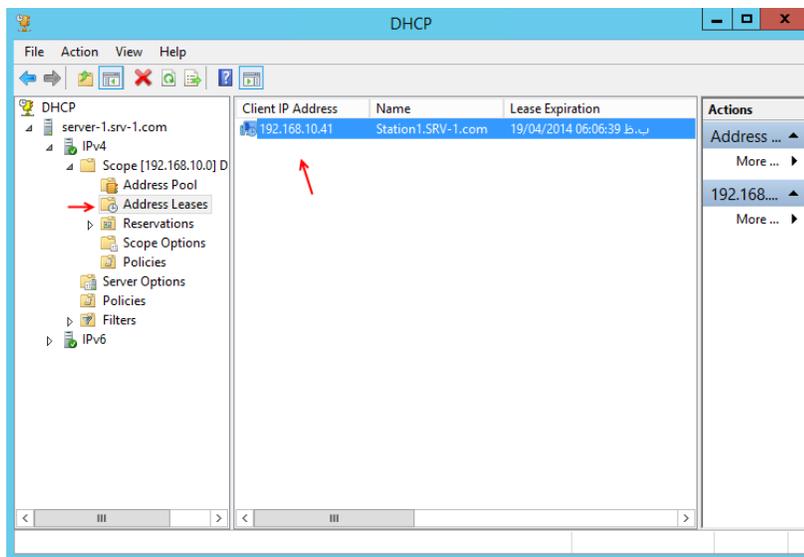

در این صفحه و در هر دو قسمت گزینه ی Obtain.. را انتخاب کنید تا کارت شبکه به صورت اتوماتیک از سرویس DHCP، آدرس IP دریافت کند. بر روی Ok کلیک کنید.

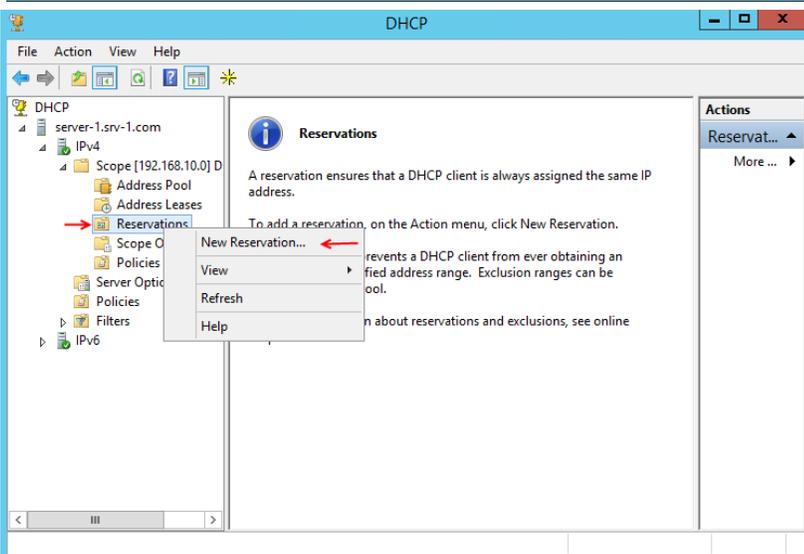
بعد از این کار، بر روی کارت شبکه دو بار کلیک کنید و در صفحه ی باز شده بر روی Details کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

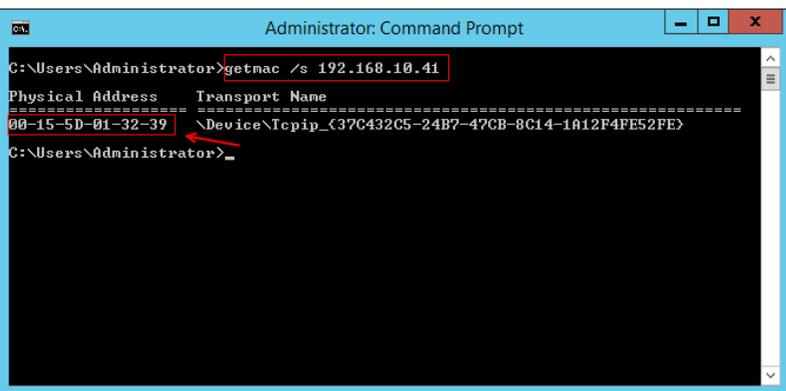
همان طور که در شکل روبرو مشاهده می کنید، کارت شبکه ی موردنظر از طریق سرویس DHCP، آدرس IP و آدرس سرور DNS و Router را به صورت کامل دریافت کرده است. توجه به آدرس IP داشته باشید که این آدرس از 192.168.10.41 شروع شده است؛ یعنی اینکه از آدرس 192.168.10.30 تا 192.168.10.40 به این کلاینت داده نشده است؛ چون قبلاً این آدرس ها را جدا کرده بودیم.

دوباره وارد ویندوز سرور 2012 شوید و سرویس DHCP را اجرا کنید و به مانند شکل روبرو وارد قسمت Address Leases شوید. همانطور که مشاهده می‌کنید، یک کلاینت به لیست اضافه شده است. این کلاینت، همانی است که در قسمت قبل از طریق سرویس DHCP، آدرس 192.168.10.41 را دریافت کرده است.

قسمت بعدی که در سرویس DHCP وجود دارد، بخش Reservations می‌باشد که قابلیت جالبی در این سرویس است که می‌توانید به یک کلاینت و دستگاه خاص که به شبکه متصل می‌شود، یک آدرس منحصر به فرد بدهید. این کار را با همکاری شما انجام می‌دهیم.

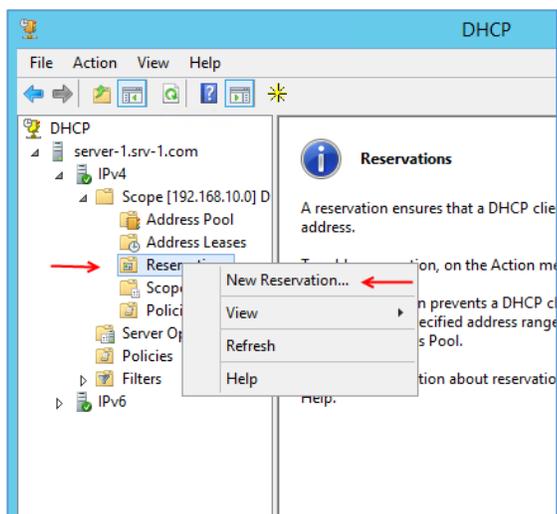

قبل از اینکه تنظیمات مربوط به این سرویس را انجام دهیم، باید Mac address مربوط به سیستم موردنظر را پیدا کنیم؛ وارد CMD می‌شویم و دستور زیر را وارد می‌کنیم:

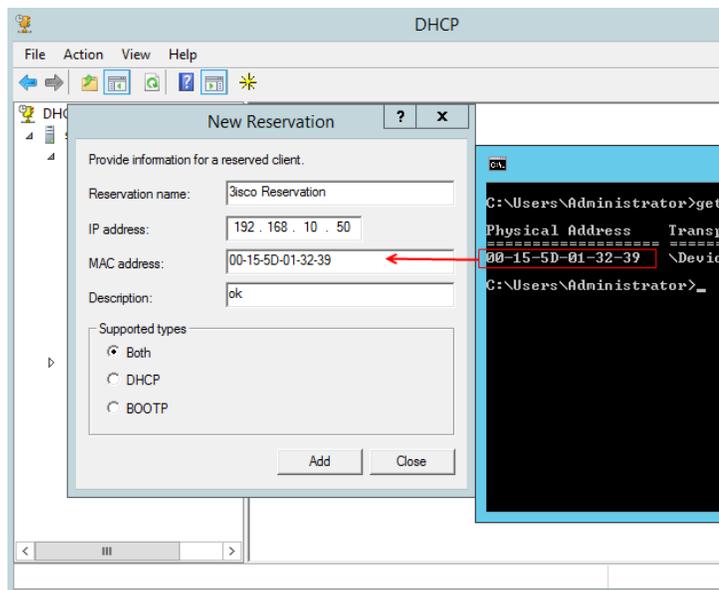
`getmac/s 192.168.10.41`

در این دستور، آدرس IP مربوط به سیستمی است که به شبکه ی ما متصل شده است و از طریق DHCP، آدرس IP دریافت کرده است. با این دستور، آدرس Mac کارت شبکه ی سیستم موردنظر را بدست آوردیم. روش

دیگر این است که وارد کامپیوتر موردنظر شویم و CMD را اجرا کنیم و دستور `getmac` را اجرا کنید تا Mac address کامپیوتر موردنظر را بدست آورید.

بعد از بدست آوردن Mac Address، وارد سرویس DHCP می‌شویم و روی قسمت Reservation کلیک راست کنید و گزینه `New Reservation` را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این صفحه و در قسمت Reservation در قسمت Ip Name، نام دلخواه خود را وارد کنید. در قسمت Address، آدرس IP دلخواه خود را که می‌خواهید به کلاینت موردنظر بدهید، وارد کنید؛ البته باید در رنج Scope تعریف شده باشد. در قسمت Mac address هم، آدرس Mac بدست آورده را وارد می‌کنیم که در شکل روبرو به طور واضح مشخص شده است. در قسمت Description توضیحاتی را وارد کنید و در قسمت Supported

Type، گزینه `Both` را انتخاب کنید. در این قسمت، کلمه `BOOTP` را مشاهده می‌کنید که می‌توان گفت که این سرویس پدر بزرگ سرویس DHCP می‌باشد و یک سرویس قدیمی در شبکه های قدیمی است.

بعد از انجام کار، بر روی `Add` کلیک کنید تا کلاینت با آدرس موردنظر Reservation شود. بعد از این کار، وارد کلاینت موردنظر می‌شویم و دستور `IPconfig /all` را در CMD وارد می‌کنیم.

```

Administrator: Command Prompt
C:\Users\administrator>ipconfig /all

Windows IP Configuration

Host Name . . . . . : Station1
Primary Dns Suffix . . . . . : SRU-1.com
Node Type . . . . . : Hybrid
IP Routing Enabled. . . . . : No
WINS Proxy Enabled. . . . . : No
DNS Suffix Search List. . . . . : SRU-1.com

Ethernet adapter Ethernet:

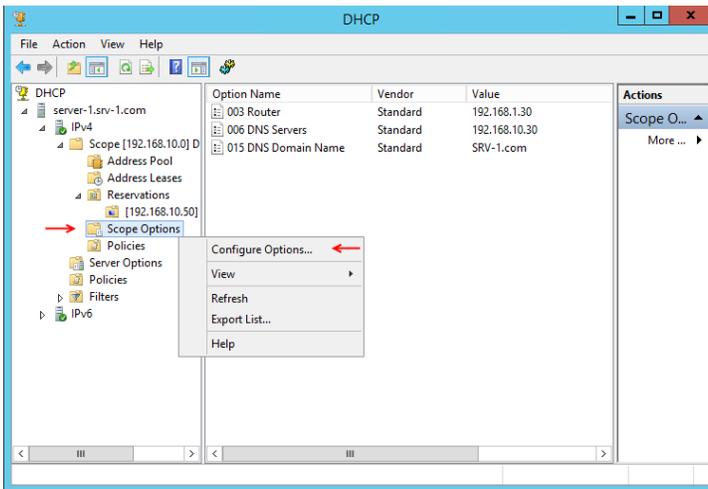
Connection-specific DNS Suffix . : SRU-1.com
Description . . . . . : Microsoft Hyper-U Network Adapter
Physical Address. . . . . : 00-15-5D-01-32-39
DHCP Enabled. . . . . : Yes
Autoconfiguration Enabled . . . . : Yes
Link-local IPv6 Address . . . . . : fe80::5ae:4f94:fa83:2c13%3(Preferred)
IPv4 Address. . . . . : 192.168.10.50(Preferred)
Subnet Mask . . . . . : 255.255.255.0
Lease Obtained. . . . . : Friday, April 18, 2014 9:59:46 PM
Lease Expires . . . . . : Saturday, April 19, 2014 9:59:45 PM
Default Gateway . . . . . : 192.168.1.30
DHCP Servers . . . . . : 192.168.10.30
DHCPv6 IAD . . . . . : 50337117
DHCPv6 Client DUID. . . . . : 00-01-00-01-1a-C2-D1-E6-00-15-5D-01-32-39

DNS Servers . . . . . : 192.168.10.30
NetBIOS over Tcpip. . . . . : Enabled

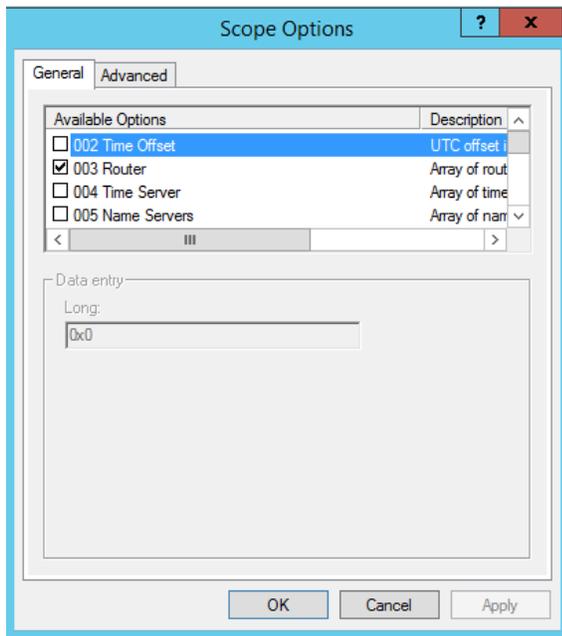
Tunnel adapter isatap.SRU-1.com:

Media State . . . . . : Media disconnected
    
```

در شکل روبرو، دستور `ipconfig /all` را وارد شده و اطلاعات مربوط به کارت شبکه ی موردنظر را در کلاینت موردنظر به ما نشان داده است. قسمت `DHCP Enabled` به صورت `Yes` می باشد و در قسمت `IPv4` آدرس آدرس `192.168.10.50` که در سرویس `DHCP` فعال کرده بودیم را در این قسمت مشاهده می کنیم و در قسمت `Lease`، تاریخ و ساعت اختصاص دادن آدرس و تاریخ انقضای آن را مشاهده می کنید.

قسمت بعدی، مربوط به `Scope Options` و یا مشخصات `Scope` موردنظر می باشد. بر روی آن کلیک راست کنید و گزینه ی `Configure Options` را انتخاب کنید.

در این صفحه، دو تب وجود دارد که در تب اول، سرویس هایی است که برای `Scope` موردنظر می توانیم فعال کنیم و یا می توانیم آن هایی را که از قبل ایجاد کردیم را ویرایش کنیم؛ مثلاً می توانیم بر روی `Router` کلیک کنیم و آدرس آن را تغییر دهیم و یا در همین لیست بر روی `DNS Server` کلیک کنیم و آن را تغییر دهیم. تب `Advanced` برای کار با کلاس های خاصی است که در ادامه ی کتاب به آن خواهیم پرداخت. در ادامه ی کتاب به مباحث پیشرفته می پردازیم.

کار با DHCP از طریق دستورات PowerShell:

در این قسمت می‌خواهیم از طریق دستورات، سرویس DHCP را تنظیم کنیم و از آن استفاده کنیم.

اولین دستوری که با هم اجرا می‌کنیم، دستور `Get-DhcpServerv4Scope` است که با معرفی نام سرور، تعداد Scope های فعال شده روی آن را نشان می‌دهد.

Get-DhcpServerv4Scope -ComputerName Server-1

```
PS C:\Windows\system32> Get-DhcpServerv4Scope -ComputerName Server-1
```

ScopeId	SubnetMask	Name	State	StartRange	EndRange	LeaseDuration
192.168.10.0	255.255.255.0	DHCP-3isco	Active	192.168.10.30	192.168.10.240	1.00:00:00

```
PS C:\Windows\system32>
```

با اجرای دستور بالا، Scope قبلی که در سرویس DHCP، با نام DHCP-3isco ایجاد کردیم را به ما نشان داده است. در ادامه می‌خواهیم با اجرای دستور در PowerShell، یک Scope جدید ایجاد کنیم.

برای ایجاد Scope، باید از دستور `Add-DhcpServerv4Scope` استفاده کنیم؛ البته اگر از IP ورژن 6 استفاده می‌کنید، باید از دستور `Add-DhcpServerv6Scope` استفاده کنید. در این کتاب از IPv4 استفاده می‌کنیم.

با اجرای دستور زیر، یک Scope با نام PowerShell با تنظیمات مشخص شده ایجاد می‌شود، این دستورات را خط به خط با هم بررسی می‌کنیم.

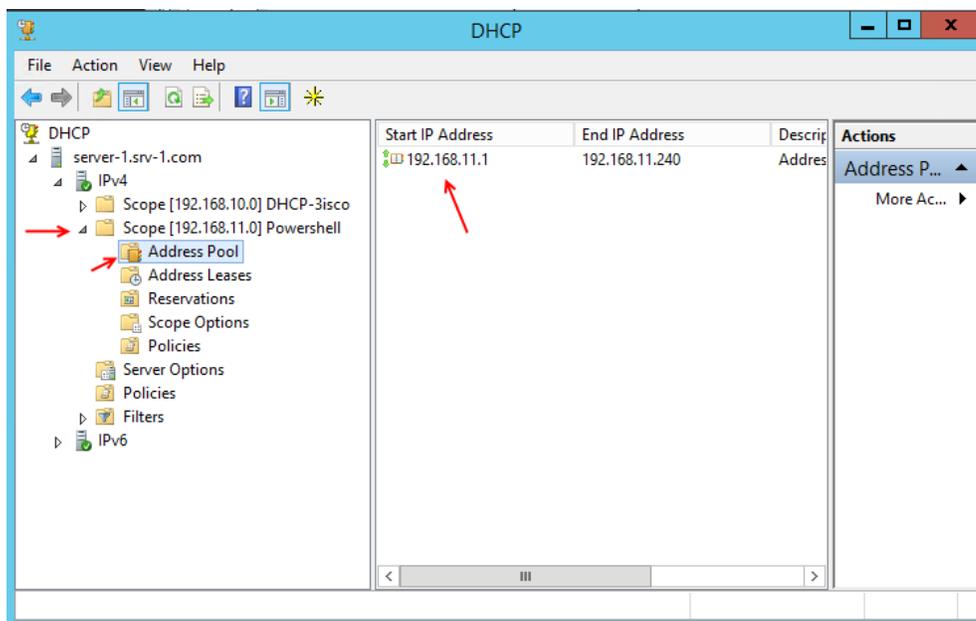
```
Add-DhcpServerv4Scope -Name Powershell -StartRange 192.168.11.1 -
EndRange 192.168.11.240 -SubnetMask 255.255.255.0 -State Active -
ComputerName Server-1 -Description "Powershell Scope" -Type Both
```

اولین دستوری که مشاهده می‌کنید، دستور `Add-DhcpServerv4Scope` می‌باشد که برای ایجاد Scope با IPv4 مورد استفاده قرار می‌گیرد. بعد از آن، باید تنظیمات مربوط به آن را انجام دهیم. اولین دستور بعد از آن -Name Powershell می‌باشد که نام Scope را PowerShell در نظر می‌گیریم. شما می‌توانید هر نام دیگری

به جای آن وارد کنید، فقط توجه داشته باشید که اگر در نام خود از فاصله استفاده کردید حتماً نام موردنظر را بین دو دابل کوتیشن "" قرار دهید تا با Error مواجه نشوید. دستور بعدی `192.168.11.1 StartRange` می‌باشد که نشان دهنده ی آدرس شروع `Scope` موردنظر می‌باشد. دستور بعدی هم `EndEange` است که `Subnet` آن را باید مشخص کنید. همان‌طور که قبلاً بیان کردیم، برای اینکه قسمت IP را متوجه شوید به ابتدای کتاب، قسمت بررسی IPV4 مراجعه کنید.

در ادامه، دستور `State Active` وجود دارد که برای فعال کردن `Scope` موردنظر می‌باشد. دستور بعدی `ComputerName Server-1` است که باید به جای نام `Server-1`، نام کامپیوتر سرور خود را وارد کنید که زیاد هم مهم نیست. دستور `"Powershell Scope" -Description` هم برای ارائه ی توضیحاتی درباره ی `Scope` موردنظر می‌باشد که باید به جای `"Powershell Scope"` توضیحات خود را وارد کنید؛ البته باید توضیحات خود را بین دو دابل کوتیشن قرار دهید و در آخر هم باید نوع `Scope` خود را با دستور `-Type Both` مشخص کنید.

برای اجرای دستور، بر روی آیکن `Run Script` در بالای صفحه کلیک کنید. بعد از ایجاد `Scope` موردنظر، نگاهی به سرویس `DHCP` می‌اندازیم تا ببینیم که این `Scope` ایجاد شده است یا نه.

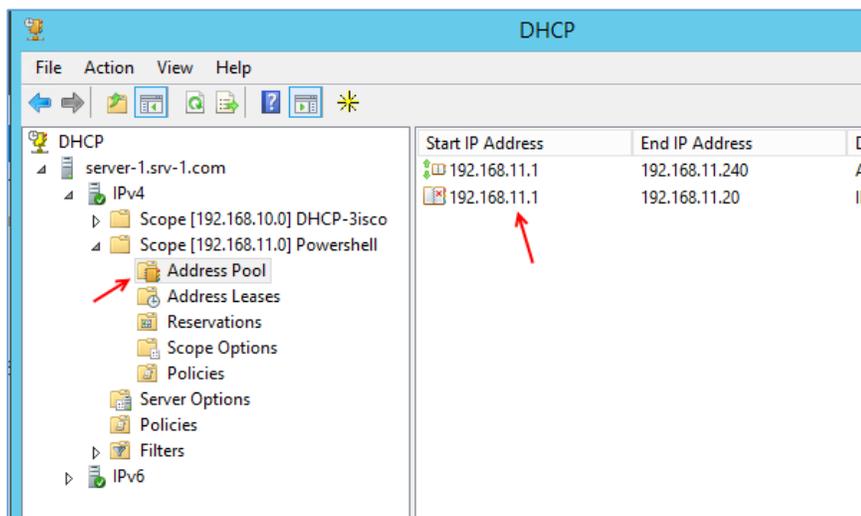
همان‌طور که در سرویس `DHCP` مشاهده می‌کنید، `Scope` با نام `PowerShell` و با آدرس `192.168.11.0` اضافه شده است و در `Address Pool` موردنظر `Start IP` و `End IP` مشخص شده است.

اگر متوجه باشید در قسمت Address Pool، آدرس Exclusion وجود ندارد و اگر قسمت های قبلی را به دقت خوانده باشید، Exclusion برای جدا سازی رنج IP از رنج اصلی برای کاربرد خاص است.

برای ایجاد IP Exclusion، وارد PowerShell می شویم و دستور زیر را اجرا می کنیم:

```
Add-DhcpServerv4ExclusionRange -ScopeId 192.168.11.0 -StartRange 192.168.11.1 -EndRange 192.168.11.20
```

برای ایجاد IP Exclusion از دستور Add-DhcpServerv4ExclusionRange استفاده می کنیم. بعد از آن باید ScopeId را به آن معرفی کنیم که همان NetID مربوط به Scope موردنظر است که به صورت -ScopeId 192.168.11.0 وارد می کنیم. در قسمت بعد، StartRange و EndRange را وارد

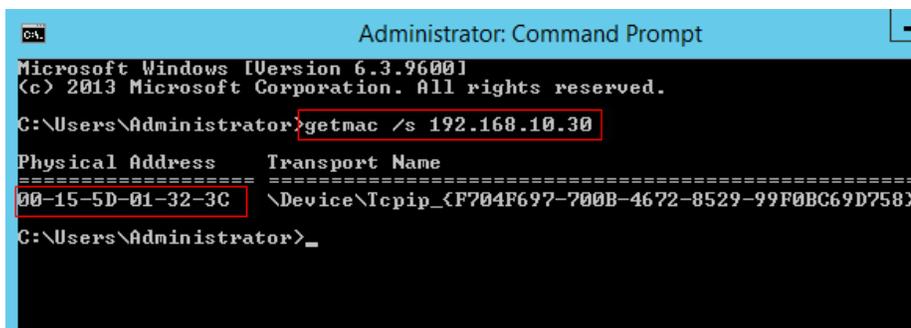

می کنیم و دستورات را اجرا می کنیم.

همان طور که در شکل روبرو مشاهده می کنید، IP Exclusion به درستی و در دستورات PowerShell ایجاد شده است.

قسمت بعدی ای که باید از طریق دستورات، PowerShell ایجاد کنیم،

قسمت Reservations می باشد که قبلاً این قسمت را در سرویس DHCP انجام دادیم.

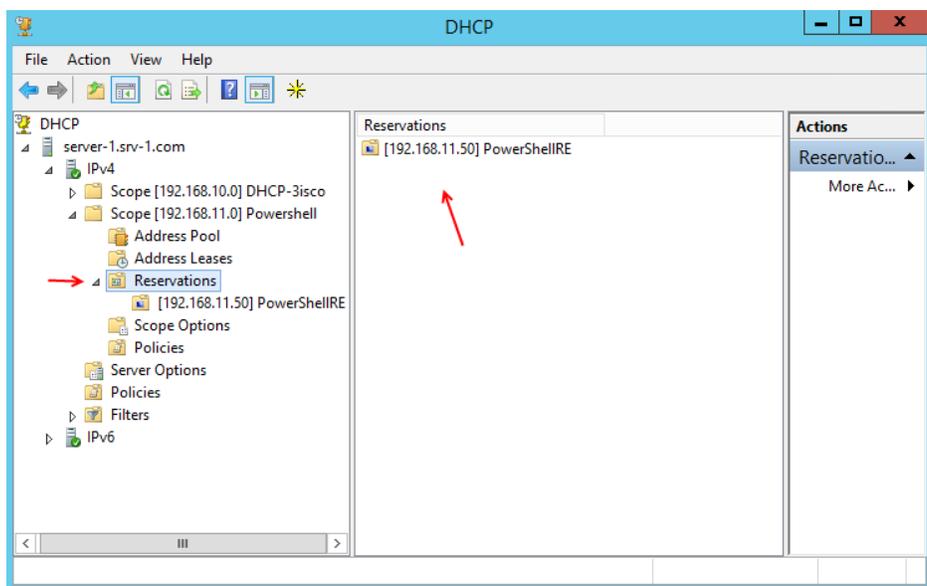
برای ایجاد Reservations.

باید Mac Address کامپیوتر موردنظر را بدست بیاورید؛ به مانند شکل روبرو از دستور getmac استفاده /s 192.168.10.30

می کنیم و آدرس MAC کامپیوتر موردنظر را که 00-15-5D-01-32-3C می باشد را بدست می آوریم و از آن در دستور زیر استفاده می کنیم:


```
Add-DhcpServerv4Reservation -ScopeId 192.168.11.0 -Name PowerShellRE -
IPAddress 192.168.11.50 -Type Both -ClientId 00-15-5D-01-32-3C
```

دستور `Add-DhcpServerv4Reservation` برای ایجاد `Reservation` مورد استفاده قرار می‌گیرد. بعد از آن باید از طریق `Scopeld 192.168.11.0`، آدرس `NetID` مربوط به `Scope` موردنظر را وارد کنیم که به جای `192.168.11.0`، باید `NetID` مربوط به شبکه‌ی خود را وارد کنید. بعد از آن از طریق دستور `Name PowerShellRE`، یک نام برای آن در نظر می‌گیریم که شما باید به جای `PowerShellRE`، نام دلخواه خود را وارد کنید. در ادامه `IPAddress 192.168.11.50` مربوط به کلاینت یا سرور موردنظر را وارد کنید و بعد، نوع آن را با دستور `Type Both` مشخص کنید. سپس در مهم‌ترین بخش که معرفی `Mac address` کلاینت یا سرور موردنظر است از طریق دستور `ClientId 00-15-5D-01-32-3C`، آدرس `Mac` مربوط به کلاینت موردنظر را وارد کنید و در آخر کار دستور موردنظر را اجرا کنید.

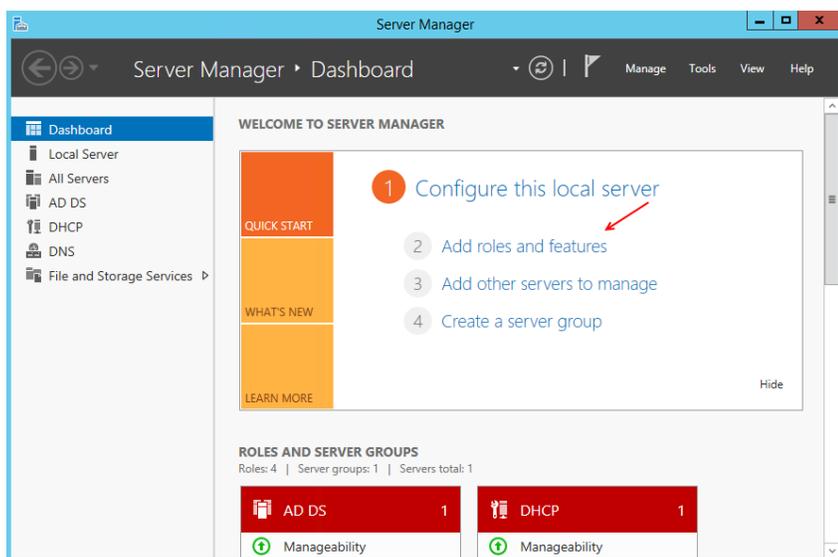

با ورود به سرویس DHCP، اگر به قسمت `Reservations` مراجعه کنید، مشاهده خواهید کرد که عملیات به مانند شکل روبرو با موفقیت اجرا شده است.

دستورات زیادی برای کار با DHCP در قسمت‌های مختلف وجود دارد که در ادامه‌ی کتاب به آن‌ها خواهیم پرداخت.

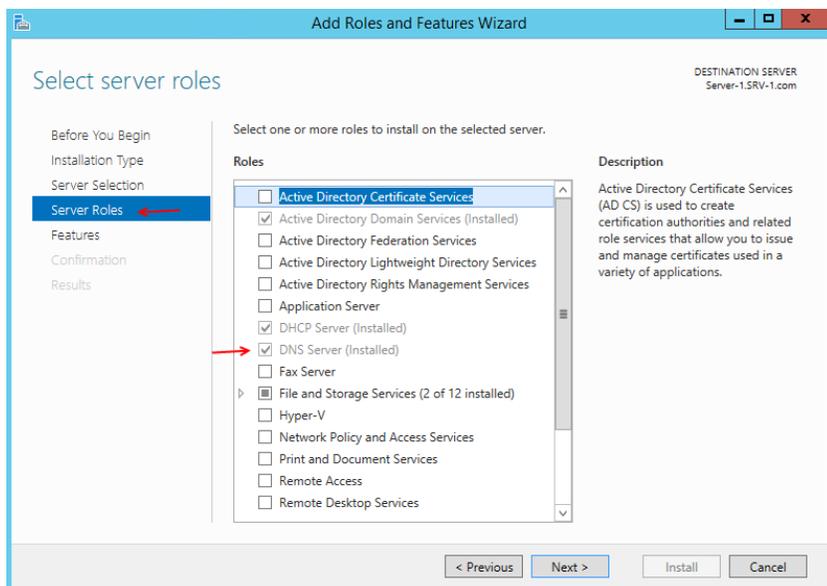
نصب و راه اندازی سرویس DNS سرور:

سرویس DNS، یک سرویس برای تبدیل نام کامپیوتر به آدرس IP و بالعکس می باشد که یک سرویس حیاتی در شبکه می باشد. زمانی که شما نام یک کامپیوتر را Ping می کنید، این سرویس نام کامپیوتر مورد نظر را به IP مشخص شده تبدیل می کند و می توانید به کامپیوتر مورد نظر به راحتی Ping کنید و در ارتباط باشید. با هم این سرویس را نصب و تنظیمات آن را فرا می گیریم.

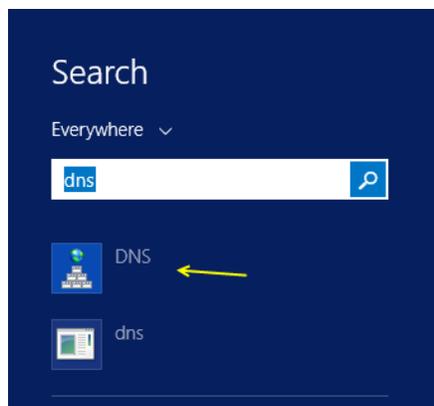

برای نصب سرویس DNS، باید وارد Server Manager شوید و بر روی **Add roles and Features** کلیک کنید.

تذکره: سرویس DNS، در هنگام نصب سرویس Active Directory به صورت خودکار نصب می شود و دیگر احتیاج به نصب این سرویس در این مرحله نیست.

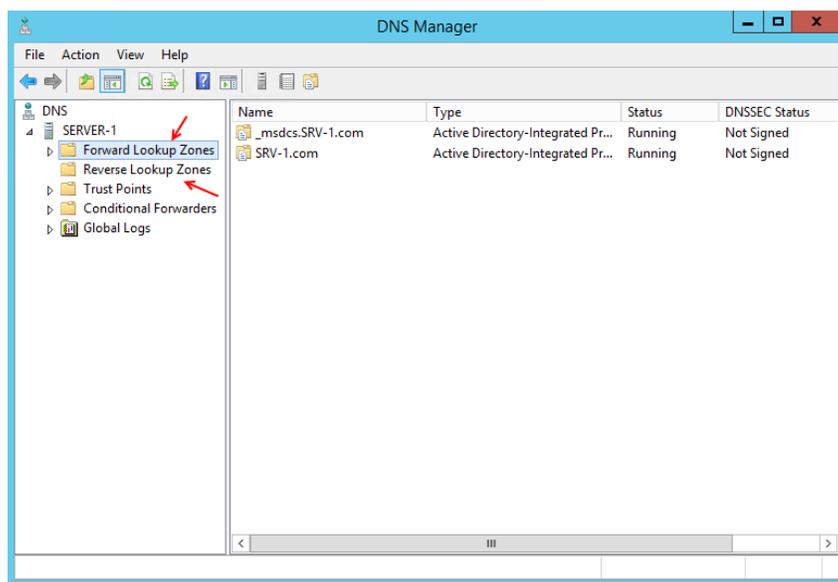

بعد از کلیک بر روی **Add roles and Features** در صفحه ی باز شده، بر روی **Next** کلیک کنید تا به قسمت **Server Roles** برسید. به مانند شکل روبرو، سرویس DNS را انتخاب کنید؛ البته در این شکل این سرویس از قبل نصب شده است. بعد از انتخاب بر روی **Next** کلیک کنید. در صفحه ی بعد بر

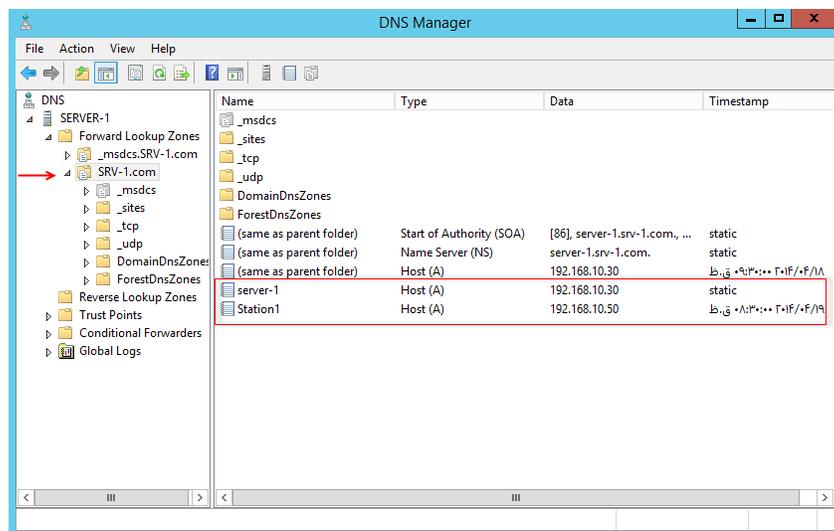

روی **Next** و در صفحه ی آخر بر روی **Install** کلیک کنید و سیستم را **Restart** کنید.

بعد از ورود مجدد به ویندوز، وارد **Search** شوید و کلمه ی **DNS** را وارد و سرویس **DNS** را اجرا کنید.

سرویس **DNS**، مانند شکل روبرو اجرا شده است. در این سرویس، بیشترین گزینه هایی که با آنها کار خواهیم کرد، **Forward Lookup Zones** و **Reverse Lookup Zones** می باشد. قسمت **Forward Lookup Zones**، برای تبدیل نام به آدرس **IP** و قسمت **Reverse Lookup Zones**، برای تبدیل **IP** به نام موردنظر می باشد که با هم این قسمت ها را بررسی می کنیم.

وارد قسمت **Forward Lookup Zones** می شویم. در این قسمت، نام دومین ما قرار دارد که این نام در هنگام نصب **Active Directory** و تعریف **Domain**، ایجاد شده است. به این قسمت ها یک **Zone** می گویند که دربرگیرنده ی دومین و با چیز دیگری است. اگر بر روی **SRV-1.com** کلیک کنید، لیست اطلاعات مربوط

به آن را در سمت راست مشاهده می‌کنید. در این لیست، دو نام **Server-1** و **Station1** به ترتیب مربوط به سرور اصلی و کلاینت می‌باشد که به صورت خودکار به لیست اضافه شده‌اند.

```

Administrator: Command Prompt
Microsoft Windows [Version 6.3.9600]
(c) 2013 Microsoft Corporation. All rights reserved.

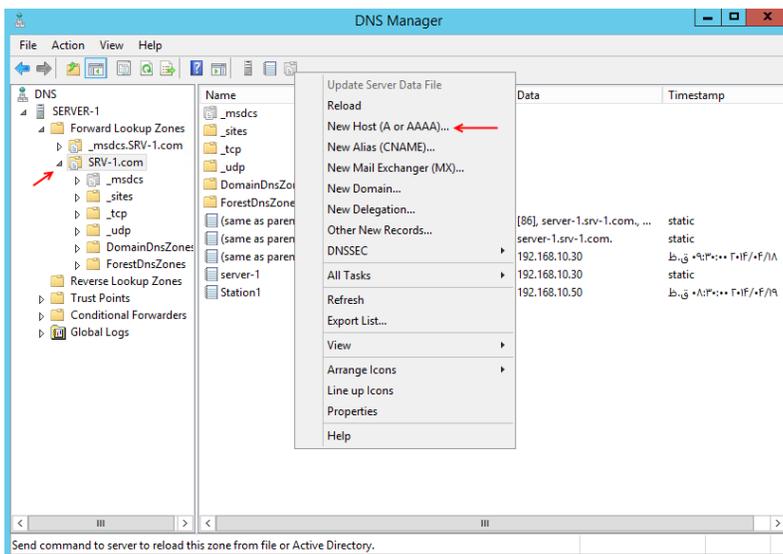
C:\Users\Administrator>ping station1

Pinging station1.SRV-1.com [192.168.10.50] with 32 bytes of data:
Reply from 192.168.10.50: bytes=32 time<1ms TTL=128
Reply from 192.168.10.50: bytes=32 time<1ms TTL=128
Reply from 192.168.10.50: bytes=32 time<1ms TTL=128
Reply from 192.168.10.50: bytes=32 time<1ms TTL=128

Ping statistics for 192.168.10.50:
    Packets: Sent = 4, Received = 4, Lost = 0 (0% loss),
    Approximate round trip times in milli-seconds:
        Minimum = 0ms, Maximum = 0ms, Average = 0ms

C:\Users\Administrator>
    
```

اگر وارد **CMD** شویم و نام **Station1** را **Ping** کنیم باید آدرس **IP** مربوط به آن را به ما نشان دهد. در شکل روبرو با دستور **Ping**، نام **station1** را **ping** کردیم که آدرس **IP** آن را به صورت کامل **192.168.10.50** به ما نشان داده است.

حالا می‌خواهیم خودمان یک **Host** ایجاد کنیم و به آن **Ping** کنیم. برای این کار، در قسمت **SRV-1.com** کلیک راست کنید و گزینه **New Host (A or AAAA)** را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

New Host

Name (uses parent domain name if blank):

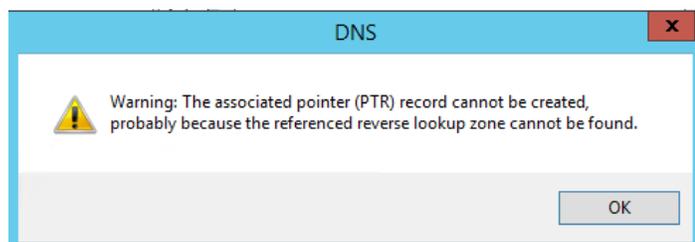
Fully qualified domain name (FQDN):

IP address:

Create associated pointer (PTR) record

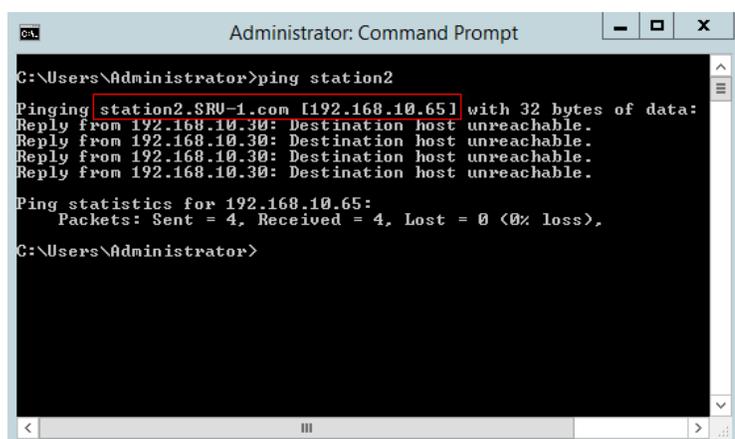
Allow any authenticated user to update DNS records with the same owner name

در قسمت **Name** نام موردنظر خود را وارد کنید و در قسمت **IP address**، آدرس **IP** مربوط به آن را وارد کنید و تیک گزینه **ی موردنظر را انتخاب کنید** توجه داشته باشید که زمانی که قسمت **Name** را تکمیل می‌کنید، به صورت خودکار قسمت **FQDN** تشکیل می‌شود. بعد از تکمیل اطلاعات، بر روی **Add Host** کلیک کنید.

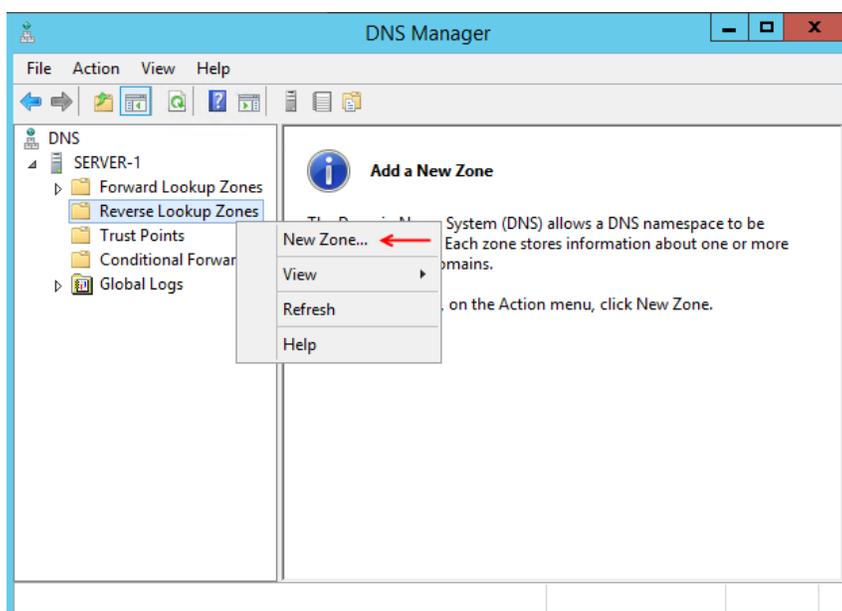

بعد از کلیک بر روی **Add Host** با پیغام روبرو مواجه می‌شوید. این پیغام به این نکته اشاره دارد که شما در قسمت قبل، تیک مربوط به گزینه **Create associated pointer (PTR)** را انتخاب کرده

بودید؛ ولی این قسمت را باید زمانی انتخاب کنید که قسمت **Reverse Lookup Zone** فعال باشد که در حال حاضر فعال نیست. همان‌طور که گفتیم، قسمت **Reverse Lookup Zone**، مربوط به تغییر آدرس IP به نام می‌باشد. بعد از کلیک بر روی **Ok** فایل **Host A** یا **A Record** ایجاد می‌شود.

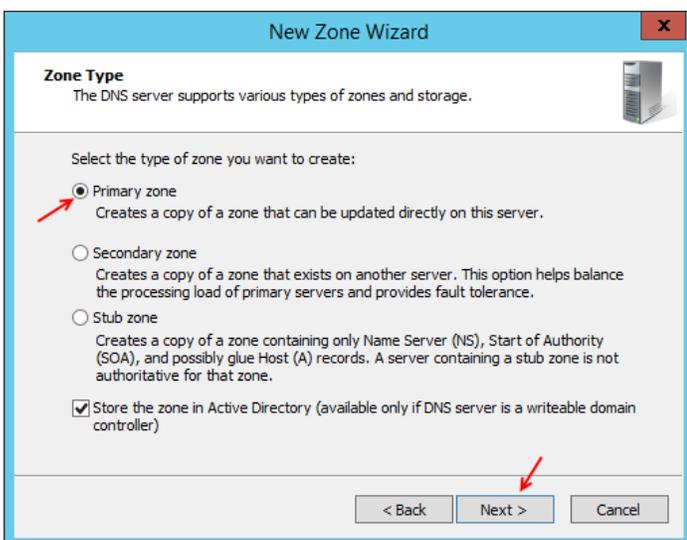
وارد **CMD** می‌شویم و دستور **Ping Station2** را وارد و اجرا می‌کنیم. همان‌طور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید، بعد از اجرای دستور، سرور موردنظر پیدا شده است و IP آن هم مشخص شده است؛ اما به علت متصل نبودن به هیچ دستگاهی، ارتباط برقرار نمی‌شود.

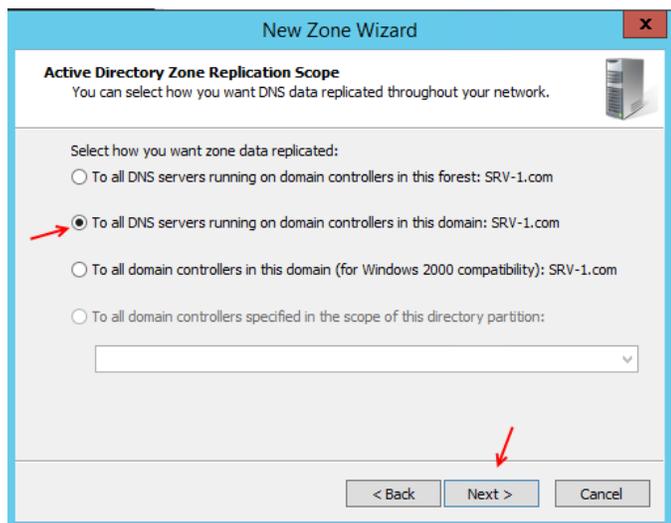
در این قسمت، می‌خواهیم تنظیمات مربوط به **Reverse Lookup Zone** را انجام دهیم. برای این کار، بر روی **Reverse Lookup Zone** کلیک راست کنید و گزینه **New Zone** را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

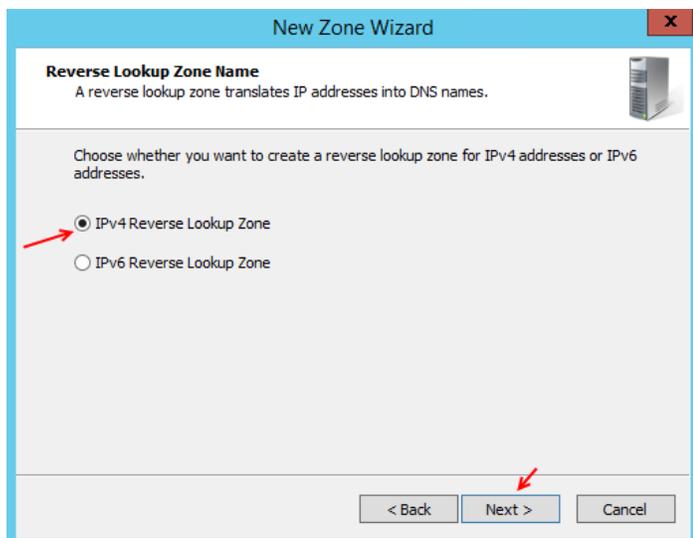
بر روی Next کلیک کنید.....

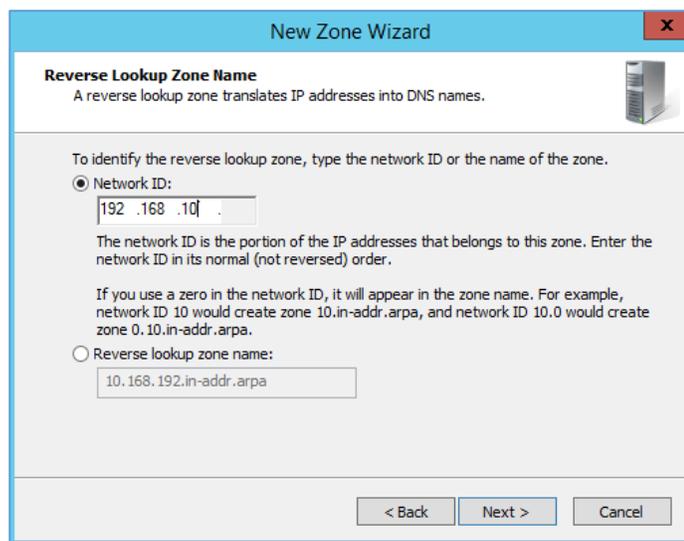
در این قسمت، سه گزینه وجود دارد که در این قسمت باید Primary Zone یا Zone اصلی را انتخاب کنید و بر روی Next کلیک کنید.

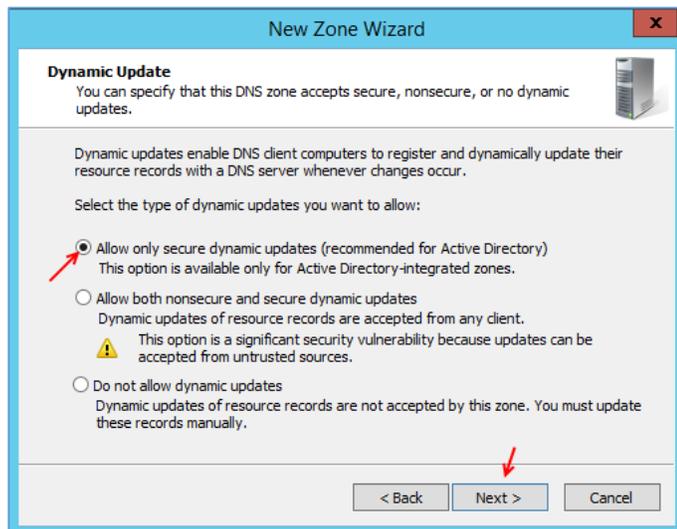
در این قسمت، گزینه ی دوم را انتخاب کنید و بر روی Next کلیک کنید.

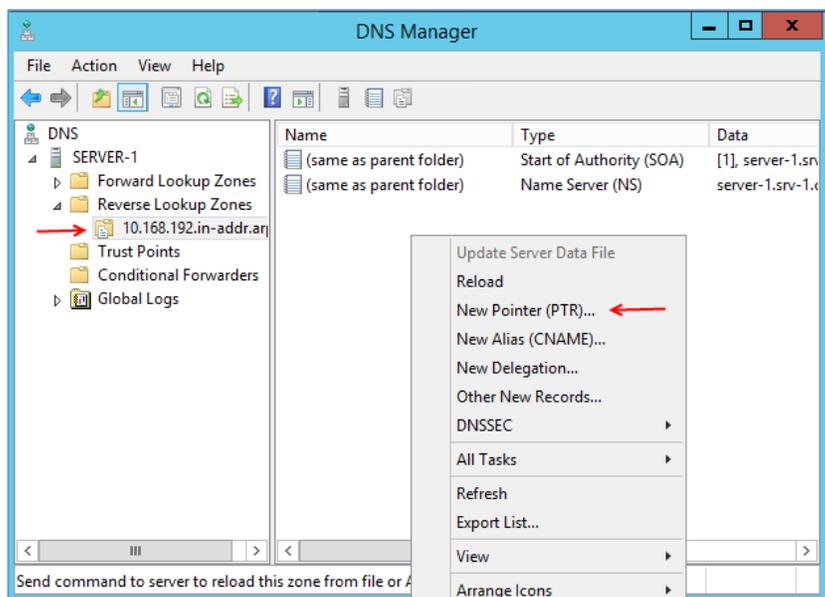
در این قسمت به نسبت پروتکل IP خود، یکی از گزینه ها را انتخاب کنید که در این قسمت، باید IPV4 را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

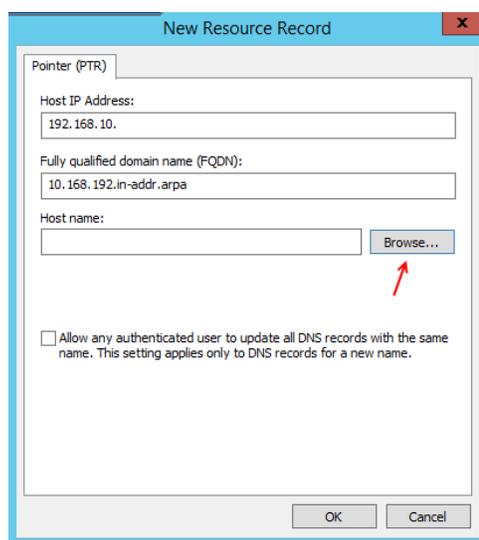
در این صفحه و در قسمت **Network ID**، باید آدرس **NetID** خود را وارد کنید که در اینجا **192.168.10** می باشد. درباره ی **Network ID** در شروع کتاب و در قسمت **IPV4** صحبت کردیم. بر روی **Next** کلیک کنید.

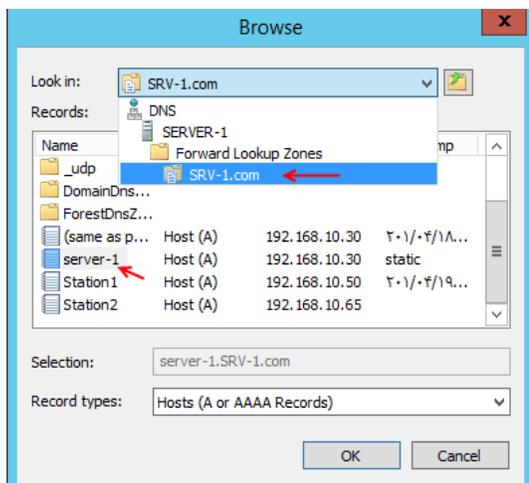
در این قسمت، گزینه ی اول را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید. در صفحه ی آخر بر روی **Finish** کلیک کنید.

بعد از ایجاد Zone موردنظر بر روی آن کلیک کنید تا صفحه ی مربوط به آن باز شود و در صفحه ی موردنظر کلیک راست کنید و گزینه ی **New Pointer (PTR)** را که با هم کمی درباره ی آن صحبت کردیم، انتخاب کنید.

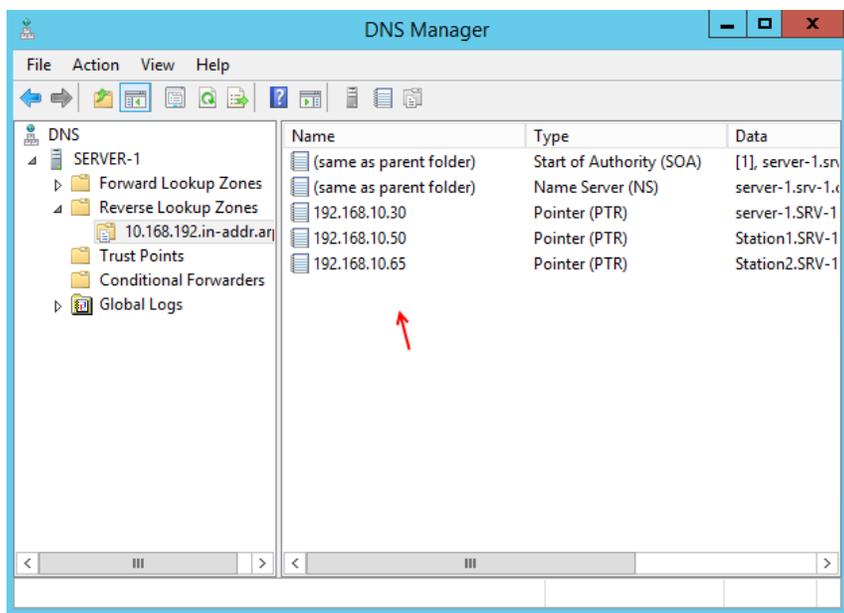
در این قسمت باید سرور و یا کلاینت موردنظر را با کلیک بر روی **Browse** به آن معرفی کنیم. برای این کار، بر روی **Browse** کلیک کنید.

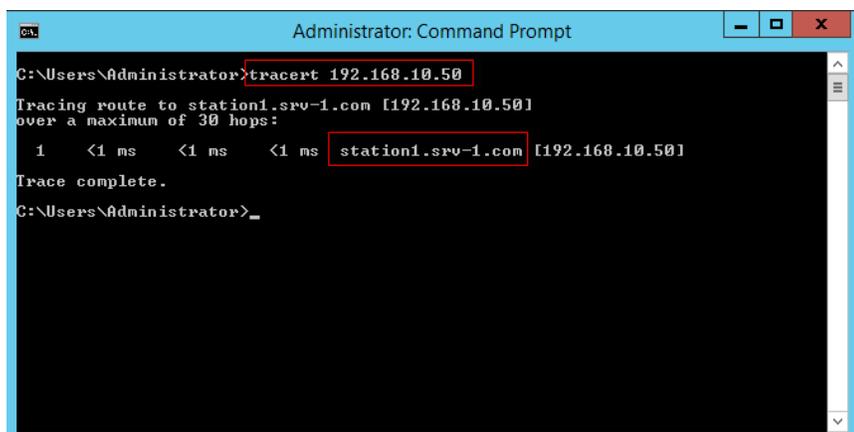
در این قسمت، وارد Zone **SRV-1.com** شده ایم. سرور اصلی خودمان را انتخاب می کنیم و بر روی **ok** کلیک می کنیم.

بعد از این کار، PTR موردنظر ایجاد می شود. توجه داشته باشید که در قسمت قبلی در زمان ایجاد **Host A**، اگر تیک گزینه ی PTR را زده باشید، این قسمت به صورت خودکار ایجاد خواهد شد.

برای تمام سرورها و کلاینت ها این کار را انجام دهید.

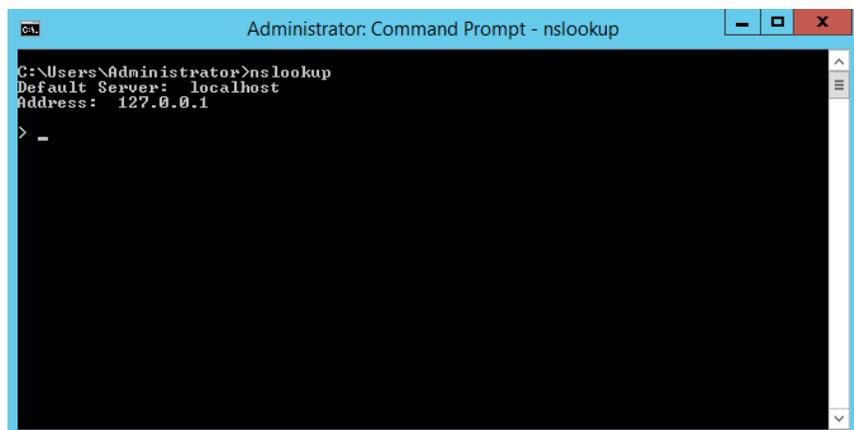
همان‌طور که مشاهده می‌کنید، سه PTR برای سه سرور و کلاینت ایجاد شده است.

بعد از انجام کارهای بالا از دستور Tracert برای بدست آوردن نام سرور موردنظر استفاده می‌کنیم. همان‌طور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید، با دستور Tracert 192.168.10.50، کلاینت به همراه دومین به صورت کامل به ما نشان داده است. دستور Tracert

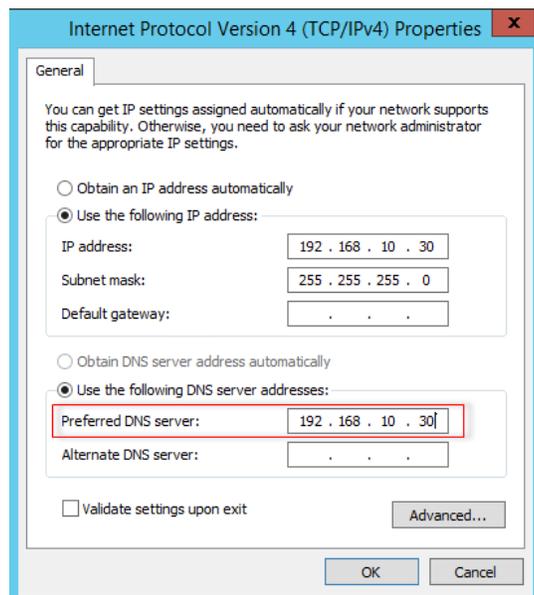
برای نمایش روترها یا سرورهای سر راه یک سرور یا کلاینت می‌باشد. در این قسمت، هیچ روتری وجود نداشته

است و فقط یک کلاینت وجود دارد.

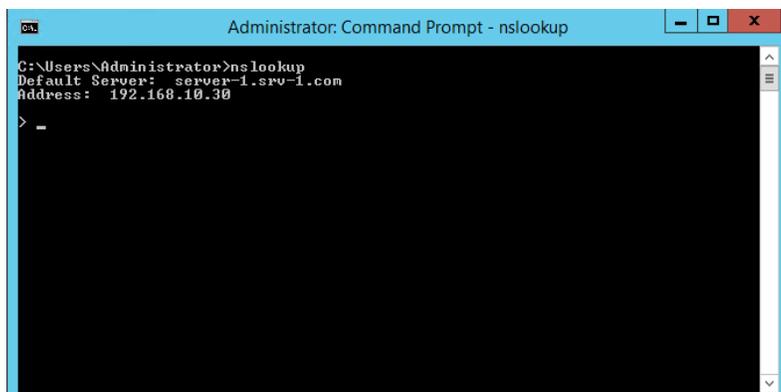
نکته بسیار مهم: زمانی که سرویس DNS نصب می‌شود، آدرس IP مربوط به DNS سرور به 127.0.0.1 تغییر حالت می‌دهد که این موضوع را با اجرای دستور Nslookup در CMD مشاهده می‌کنید.

دستور Nslookup، نشان دهنده ی نام کامل FQDN سرور و آدرس IP می باشد که در قسمت قبلی به علت

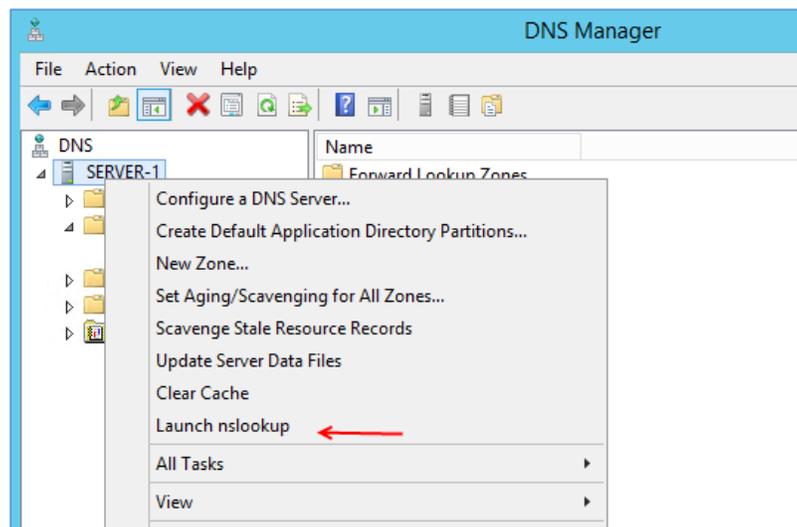
تغییر IP سرور به 127.0.0.1 این موضوع را نشان نداد. برای حل این مشکل، وارد Network Connection می شویم و آدرس DNS را به آدرس سرور اصلی تغییر می دهیم.

به مانند شکل روبرو در قسمت Preferred DNS Server، آدرس را به 192.168.10.30 تغییر می دهیم و بر روی ok کلیک می کنیم.

در شکل روبرو، دوباره دستور Nslookup اجرا شده و این بار به علت تغییر آدرس DNS به ما جواب داده است. به همین زیبایی.

این دستور کاربرد زیادی در آینده خواهد داشت که شاید در این قسمت اهمیت آن را درک نکنیم.

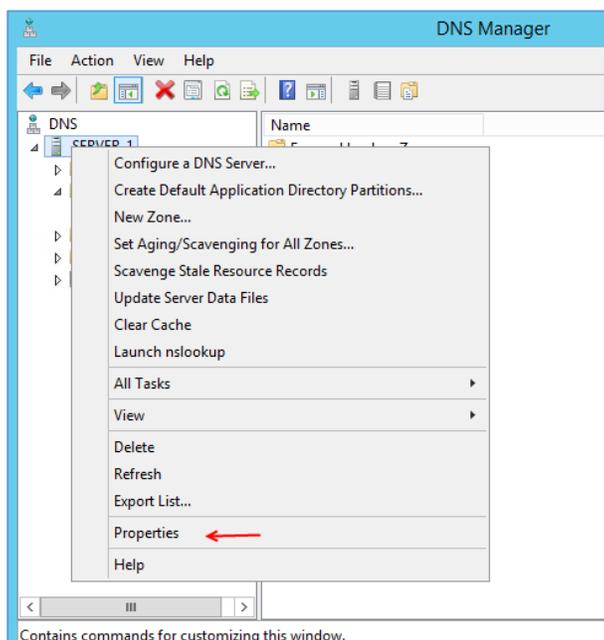

در سرویس DNS، بر روی نام سرور که در اینجا Server-1 می باشد کلیک راست کنید و گزینه ی Launch Nslookup را انتخاب کنید.

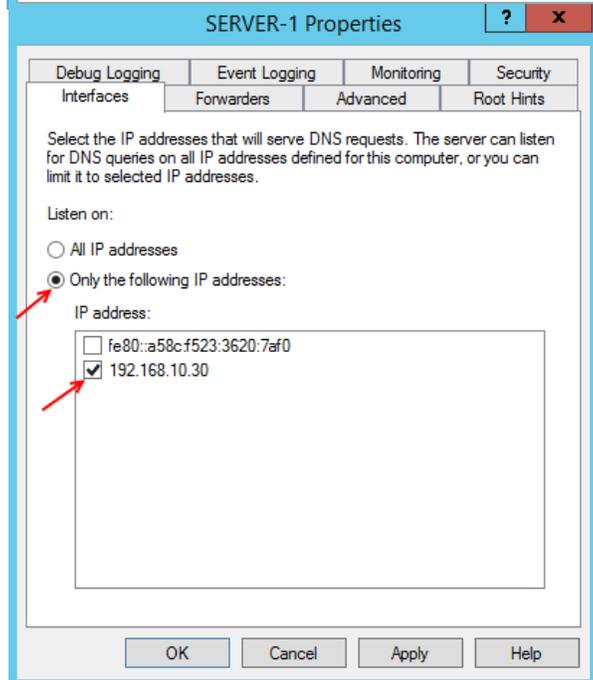
```

C:\Windows\system32\cmd.exe - C:\Windows\system32\nslookup.exe - fe80::a...
DNS request timed out.
  timeout was 2 seconds.
Default Server:  Unknown
Address:  fe80::a58c:f523:3620:7af0
>
    
```

همانطور که در این صفحه مشاهده می کنید با اجرای دستور Nslookup روی سرور نام سرور به صورت ناشناخته و آدرس IP آن به صورت IPV6 می باشد، این در صورتی است که در این سرور از IPV4 استفاده کردیم.

برای حل این مشکل بر روی نام سرور کلیک راست کنید و گزینه Properties را انتخاب کنید.

در تب Interfaces گزینه Only the Following IP address را انتخاب کنید و در لیست زیر آن دو IPV4 و IPV6 وجود دارد که تیک کنار گزینه IPV6 را بردارید و بر روی ok کلیک کنید.

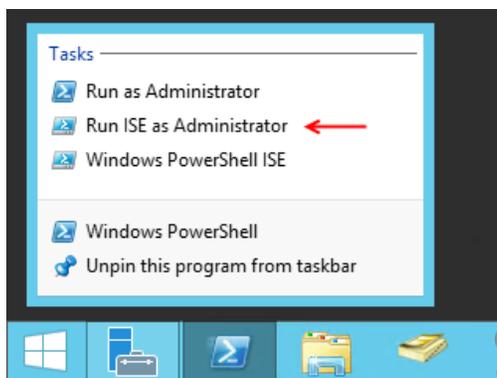
دوباره بر روی نام سرور کلیک کنید و گزینه Launch Nslookup را انتخاب کنید.

```
C:\Windows\system32\cmd.exe - C:\Windows\system32\cmd.exe
Default Server: server-1.srv-1.com
Address: 192.168.10.30
> _
```

همانطور که مشاهده می کنید مشکل حل شده است و نام سرور به همراه آدرس IP مشخص شده است.

کار با DNS Server از طریق دستورات PowerShell:

تا به اینجا از طریق گرافیکی سرویس DNS را معرفی و راه اندازی کردیم، ولی در این قسمت می خواهیم از طریق دستورات PowerShell این کار را انجام دهیم.

سرویس PowerShell ISE را از روی Taskbar به مانند شکل روبرو با اولویت کاربر Administrator اجرا می کنیم.

اولین کاری که انجام می دهیم ایجاد یک Forward Zone با استفاده از دستورات زیر می باشد:

```
Add-DnsServerPrimaryZone -ReplicationScope Domain -Name 3isco.ir -DynamicUpdate Secure
```

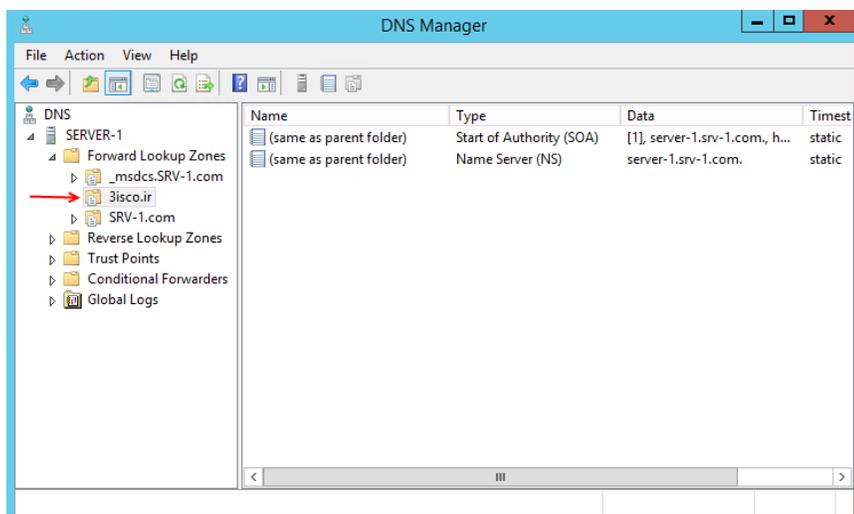
دستور Add-DnsServerPrimaryZone برای ایجاد یک Zone Primary اصلی می باشد. بعد از آن باید نحوه استفاده از این Zone را با استفاده از دستور ReplicationScope Domain مشخص کنید، این دستور یعنی اینکه این Zone که می خواهیم ایجاد کنیم یک Zone اصلی می باشد و زیرمجموعه یا Forest کسی دیگر

```

File Edit View Tools Debug Add-ons Help
Untitled1.ps1* X
1 Add-DnsServerPrimaryZone -ReplicationScope Domain -Name 3isco.ir -DynamicUpdate Secure

PS C:\Windows\system32> Add-DnsServerPrimaryZone -ReplicationScope Domain -Name 3isco.ir -DynamicUpdate Secure
PS C:\Windows\system32>
    
```

نیست، بعد از این دستور باید نام Zone خود را با استفاده از دستور Name 3isco.ir مشخص کنید که باید به جای 3isco.ir نام موردنظر خود را وارد کنید و در قسمت آخر نحوه دریافت آپدیت را مشخص کند که به صورت امن باشد یا نه که در این قسمت DynamicUpdate Secure را وارد می‌کنیم. بعد از وارد کردن دستور به مانند شکل روبرو بر روی آیکن Run Script کلیک کنید.

در شکل روبرو Zone موردنظر ما با نام 3isco.ir به درستی در سرویس DNS و در قسمت Forward Lookup ایجاد شده است.

بعد از ایجاد Forward Lookup Zone باید Reverse Lookup Zone هم برای این Zone ایجاد کنیم، برای این Zone آدرس 192.168.11.0 را در نظر می‌گیریم.

با استفاده از دستور زیر یک Reverse Lookup Zone برای آدرس 192.168.11.0 ایجاد می‌شود:

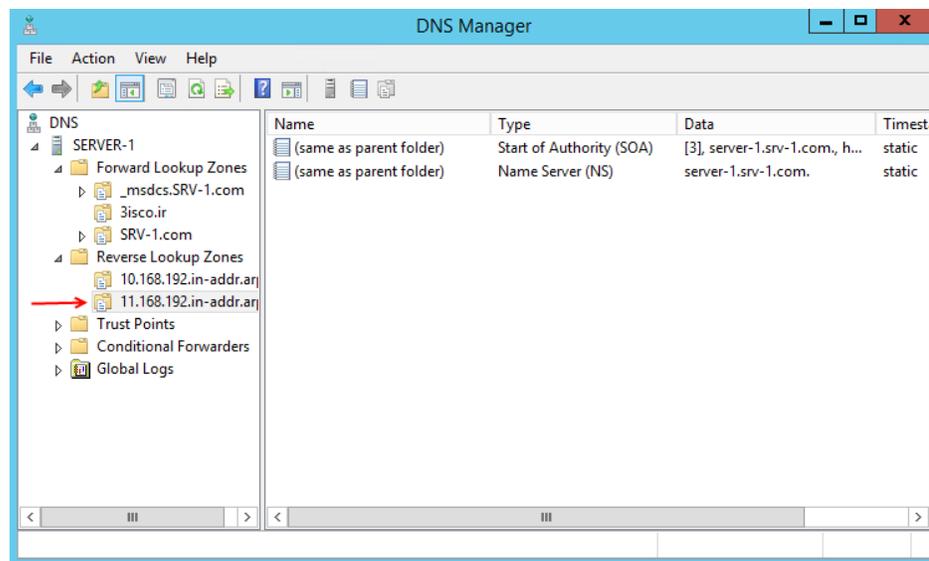
```

Add-DnsServerPrimaryZone -NetworkId 192.168.11.0/24 -DynamicUpdate Secure -
ReplicationScope Domain
    
```

در دستورات بالا دستور Add-DnsServerPrimaryZone برای ایجاد یک Zone Primary یا اصلی می‌باشد، بعد باید آدرس شبکه موردنظر را وارد کنیم یعنی NetID آن را وارد کنیم که با استفاده از دستور NetworkId 192.168.11.0/24 تعریف می‌شود، توجه داشته باشید که به جای 192.168.11.0 آدرس موردنظر خود را وارد کنید و به جای /24 باید مقدار موردنظر خود را وارد کنید یعنی 255.255.255.0/24

که این موضوعات در قسمت IPv4 به صورت کامل بررسی شده است، در دستور بعدی نوع دریافت آپدیت را مشخص می‌کنیم که به صورت امن می‌باشد DynamicUpdate Secure و بعد باید نوع دومین را مشخص

کنیم که در اینجا دومین اصلی می‌باشد و باید از نام دومین به صورت ReplicationScope Domain استفاده کنیم.

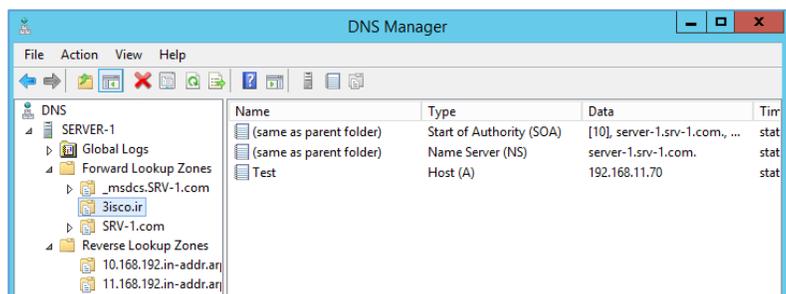

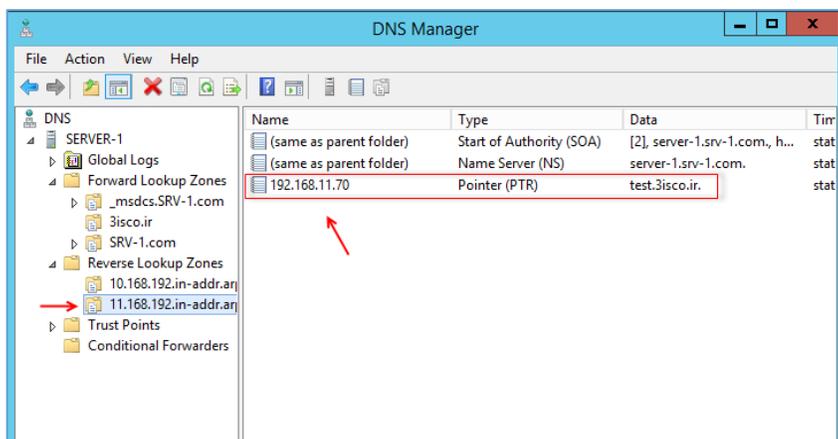
بعد از وارد کردن دستورات بالا آنها را اجرا کنید تا به صورت شکل مقابل Zone موردنظر در قسمت ایجاد Reverse Lookup Zone شود.

بعد از اینکه Reverse Lookup Zone را ایجاد کردیم باید در داخل 3isco.ir یک Host A از طریق فرامین PowerShell ایجاد کنیم، برای این کار از دستورات زیر برای ایجاد Host A استفاده می‌کنیم:

```
Add-DnsServerResourceRecordA -Name Test -IPv4Address 192.168.11.70 -CreatePtr -ZoneName 3isco.ir
```

دستور Add-DnsServerResourceRecordA برای ایجاد Host A یا همان A Record در Zone موردنظر است، بعد از آن باید نام A Record خود را با دستور Name Test وارد کنیم که به جای Test نام موردنظر خود را وارد کنید، در دستور بعدی IP Address را وارد کنید که در این قسمت آدرس 192.168.11.70 را در نظر می‌گیریم، دستور بعدی CreatePtr می‌باشد که برای ایجاد Record PTR در قسمت Revers Lookup Zone می‌باشد که این کار به صورت خودکار انجام می‌شود، در آخر هم باید نام Zone موردنظر خود را وارد کنید که در اینجا 3isco.ir می‌باشد.

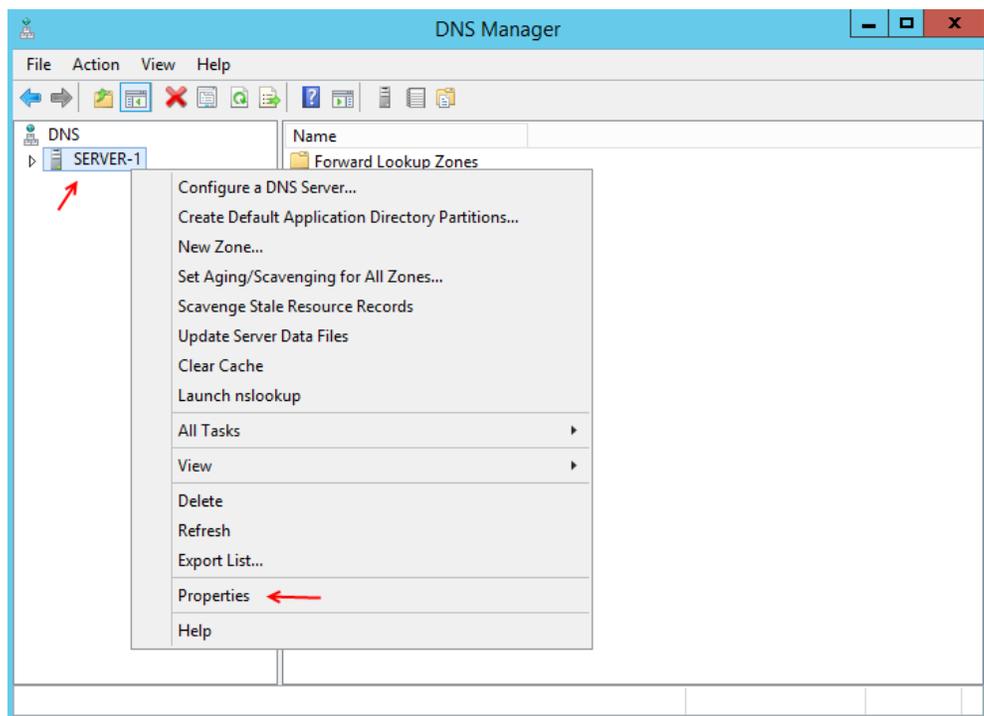

در شکل مقابل بعد از دستور بالا در 3isco.ir یک Host A با نام Test ایجاد شده است، توجه داشته باشید، با اجرای دستور بالا یک Record PTR هم در قسمت Reverse به صورت خودکار ایجاد شده است.

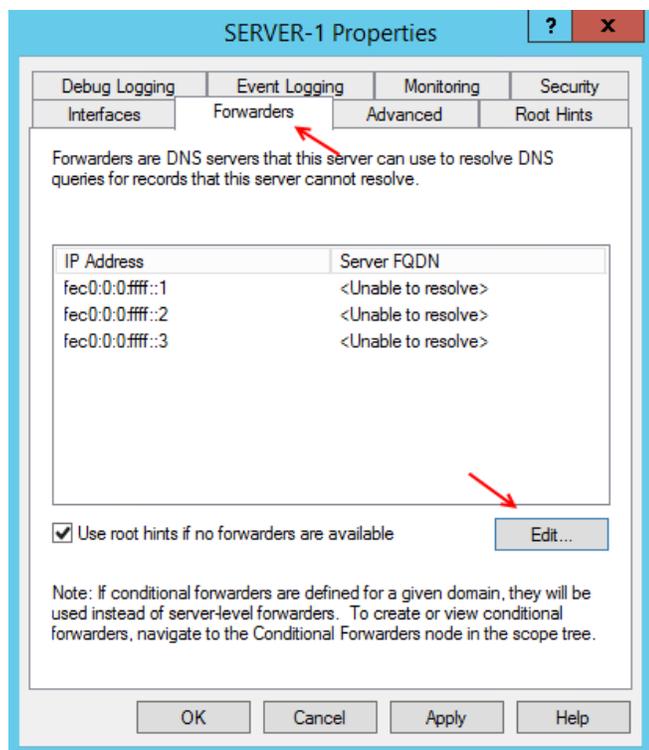
بررسی DNS Forwarders:

یکی از امکانات سرویس DNS امکان DNS Forwarders می باشد که این امکان به شما این اجازه را می دهد زمانی که یک کلاینت به دنبال یک آدرس خاص می باشد و آن آدرس درون سرویس DNS وجود ندارد و می توانید DNS دیگر را به DNS خود متصل کنید و زمانی که آدرس در DNS فعلی پیدا نشود سرویس موردنظر به صورت خودکار کلاینت را به DNS Server دیگر بفرستد.

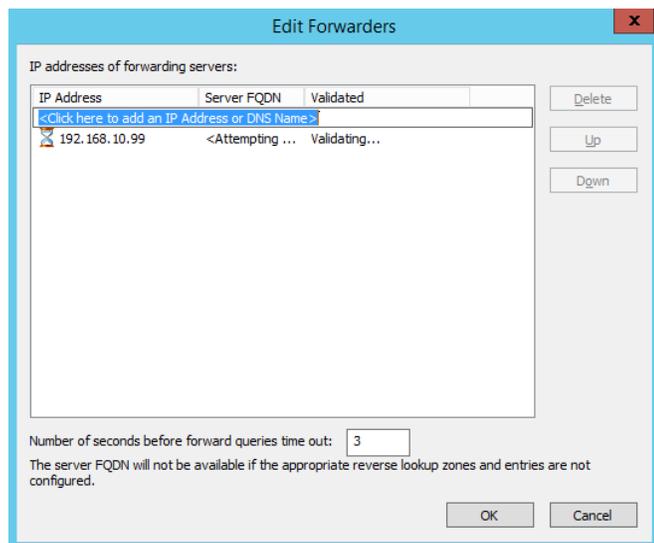
برای معرفی سرور DNS دیگر به سرویس DNS فعلی به این صورت عمل کنید:

بر روی نام سرور در سرویس DNS Server کلیک راست کنید و گزینه Properties را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این صفحه وارد تب Forwarders شوید. در این تب همانطور که مشاهده می‌کنید سه آدرس IPV6 درج شده است که این آدرس ها به صورت پیشفرض از قبل قرار دارند، اگر به نوشته جلوی آنها توجه کنید نوشته Unable To Resolve به این معنی است که نمی‌تواند سرور موردنظر را شناسایی کند، برای معرفی DNS Server خود بر روی Edit کلیک کنید.

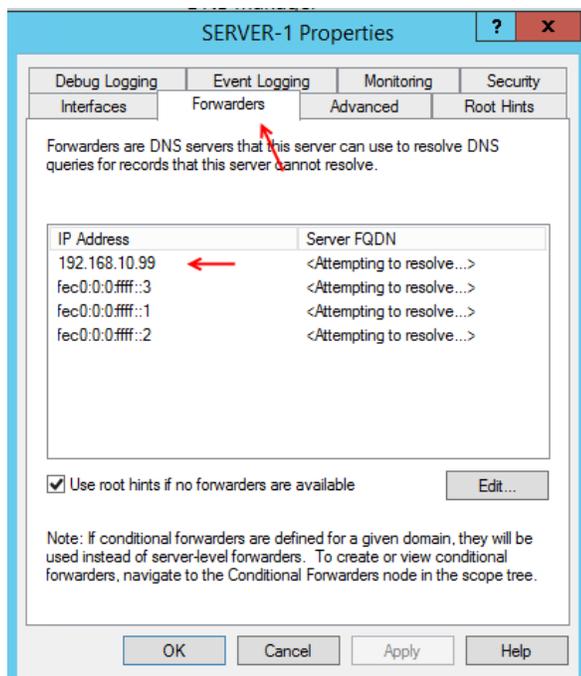

در این صفحه، می‌توانید سرورهای قبلی را انتخاب و بر روی Delete کلیک کنید تا حذف شوند و بعد سرور جدید خود را وارد کنید که بعد از این کار سرویس به دنبال سرور موردنظر می‌گردد، اگر در سروری که آدرس آن را وارد کردید سرویس DNS فعال باشد به شما تایید می‌دهد، بعد از این کار بر روی ok کلیک کنید تا کار به اتمام برسد.

برای ایجاد Forwarders از طریق دستورات PowerShell باید از دستورات زیر استفاده کنید:

`Add-DnsServerForwarder -IPAddress 192.168.10.99 -PassThru`

دستور Add-DnsServerForwarder برای ایجاد سرور Forwarders می‌باشد که بعد از آن باید IP address مربوط به سرور موردنظر را وارد کنیم و در آخر هم باید دستور PassThru را وارد کنید تا اجازه دسترسی به قسمت Forwarders داده شود.

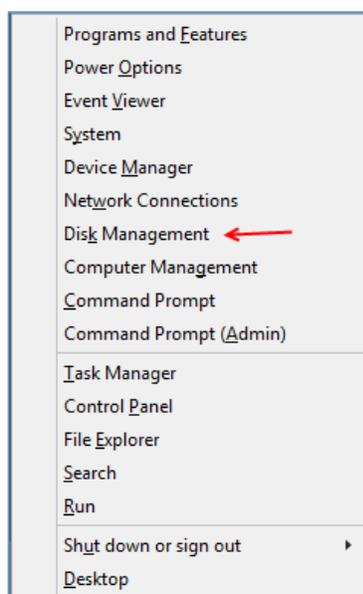
بعد از اجرای دستور صفحه قبل اگر دوباره به قسمت Forwarders مراجعه کنیم متوجه می شویم که IP Address موردنظر به لیست اضافه شده است.

توجه داشته باشید اگر به مانند شکل روبرو IP Address خود را در لیست مشاهده نمی کنید، سرویس DNS را ببندید و دوباره باز کنید.

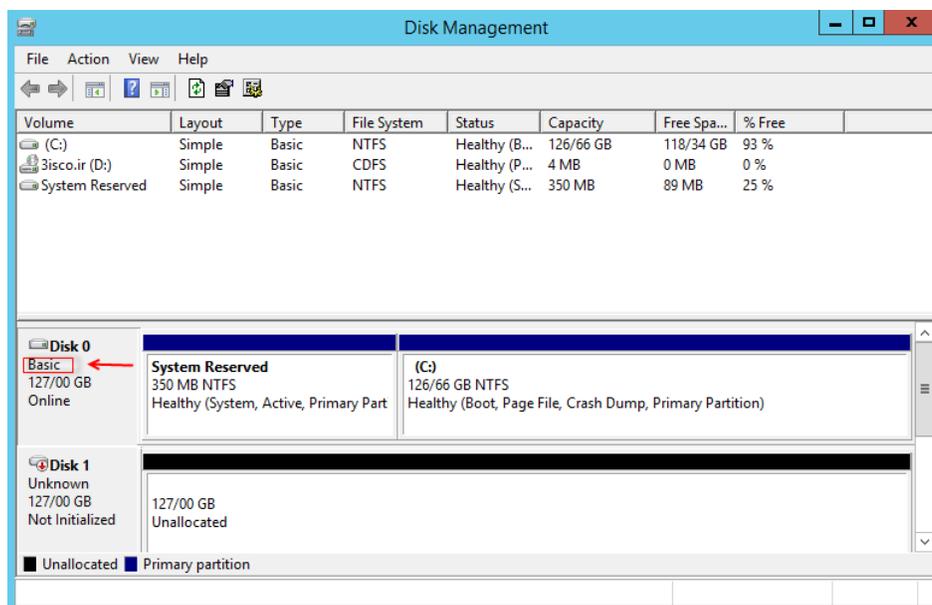
سرویس DNS یک سری امکانات پیشرفته تر دیگری هم دارد که احتمالاً در ادامه کتاب روی آنها کار خواهیم کرد.

بررسی سرویس Disk Management و کار با آن:

این سرویس برای مدیریت هارد دیسک ها و درایور ها می باشد که می تواند عملیات سودمندی را برای بهره وری بالاتر سرورها انجام دهد، این سرویس بصورت پیش فرض بر روی ویندوز سرور نصب است و برای اجرای آن کافی است در Run سرور خود کلمه Diskmgmt.msc را وارد و enter کنید و یا از طریق Search به آن دست پیدا کنید.

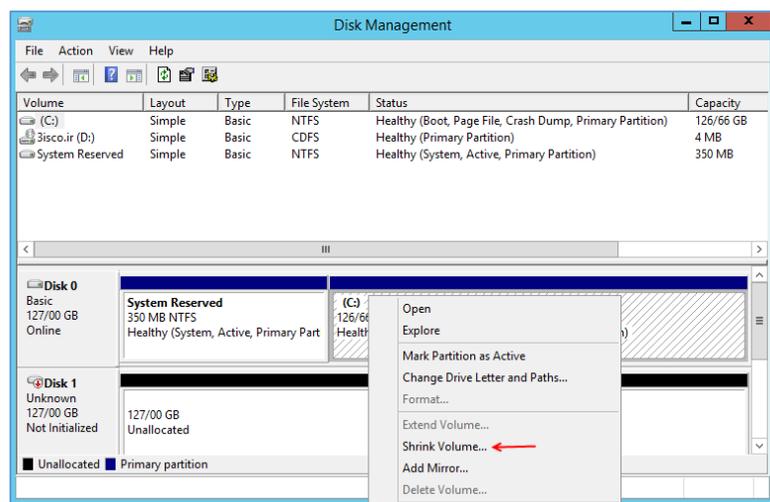

برای اجرای این سرویس کلید ترکیبی Win + X را فشار دهید، منظور از Win همان دکمه پنجره روی صفحه کلید می باشد. بعد از باز شدن منوی موردنظر بر روی Disk Management کلیک کنید تا سرویس موردنظر باز شود. توجه داشته باشید در این منو سرویس ها و قسمت های مختلف ویندوز وجود دارد که می توانید خیلی سریع به آنها دسترسی داشته باشید.

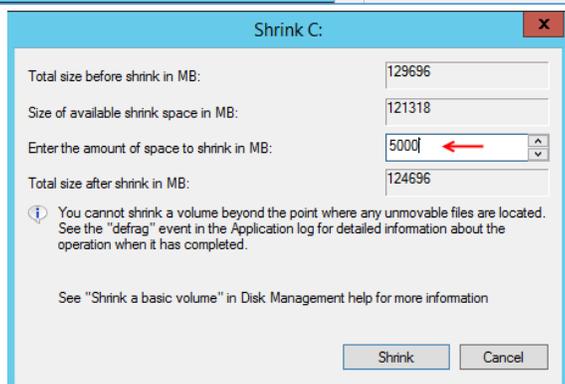
در این سرویس دو هارد دیسک را مشاهده می کنید که یکی در حال کار و دیگری، فعال نیست. نوع دیسک در این قسمت Basic در نظر گرفته شده است. که می توان آن را به Dynamic تغییر داد.

Shrink کردن یک دیسک به این صورت است که از مقدار فضای موجود بر روی یک درایو یک درایو جدید از آن به وجود می آید به طور مثال اگر یک درایو C داشته باشید و مقدار 20 گیگابایت فضا خالی باشد

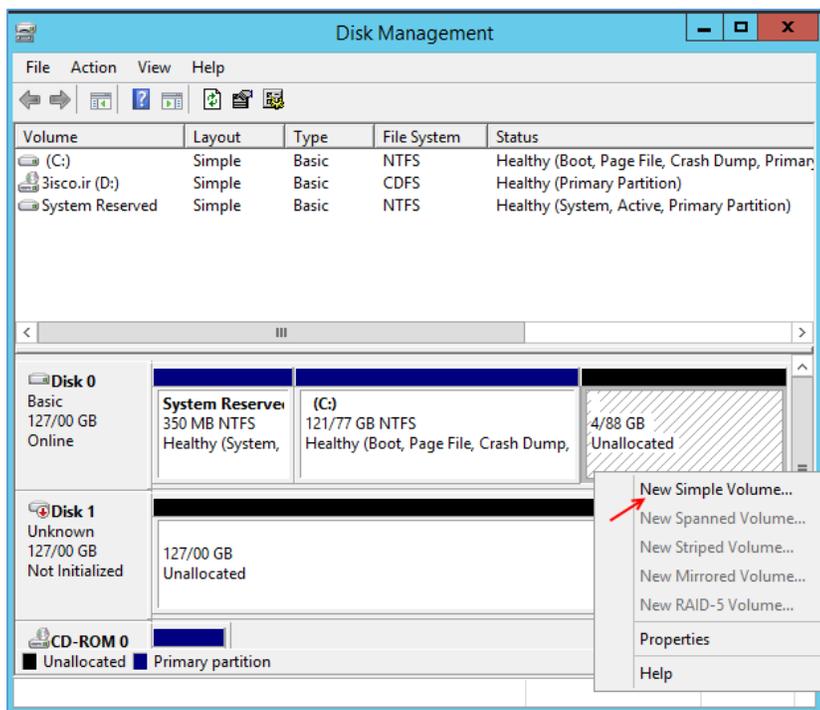

می توانید از این مقدار فضای خالی یک پارتیشن از نوع shrink ایجاد کنید.

در این قسمت بر روی نام درایو و یا به مانند شکل در قسمت Disk 0 بر روی درایو C کلیک راست کنید و گزینه shrink Volume را انتخاب کنید.

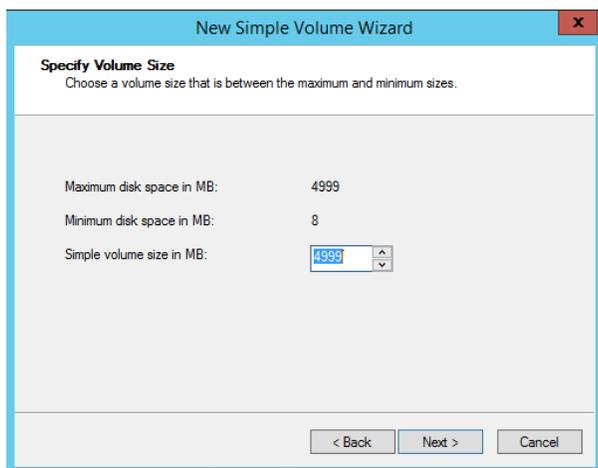
در این صفحه و در قسمت Total Size Before Shrink in MB مقدار فضای کل درایو مورد نظر نوشته شده است، در قسمت Size of... مقدار فضای در دسترس نوشته شده است که باید در قسمت سوم مقدار فضایی را که برای ایجاد پارتیشن نیاز دارید را وارد کنید و بر روی Shrink کلیک کنید.

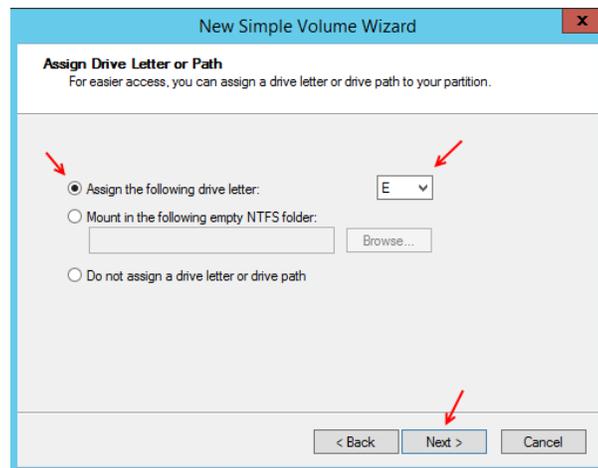
بعد از ایجاد پارتیشن موردنظر بر روی آن کلیک راست می‌کنیم و گزینه **New Simple Volume** را انتخاب می‌کنیم،

البته در این قسمت گزینه های غیر فعال دیگر وجود دارد که با هم در ادامه آنها را بررسی می‌کنیم.

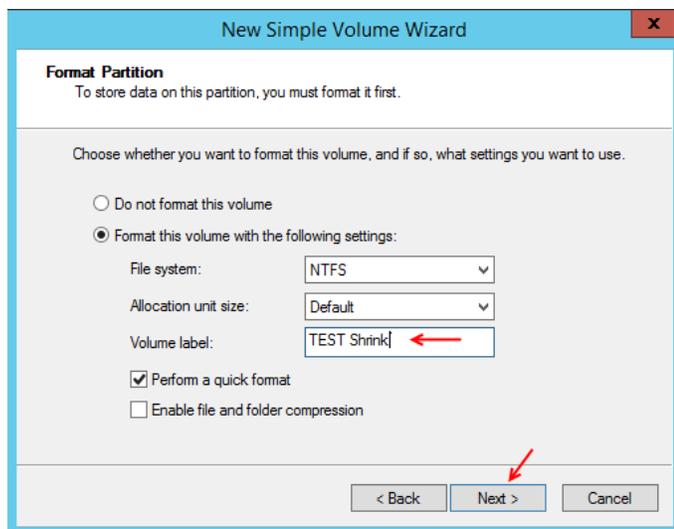
در صفحه باز شده بر روی **Next** کلیک کنید تا شکل زیر ظاهر شود.

در این قسمت مقدار فضای مورد نیاز خود را برای ایجاد درایو جدیدی وارد کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

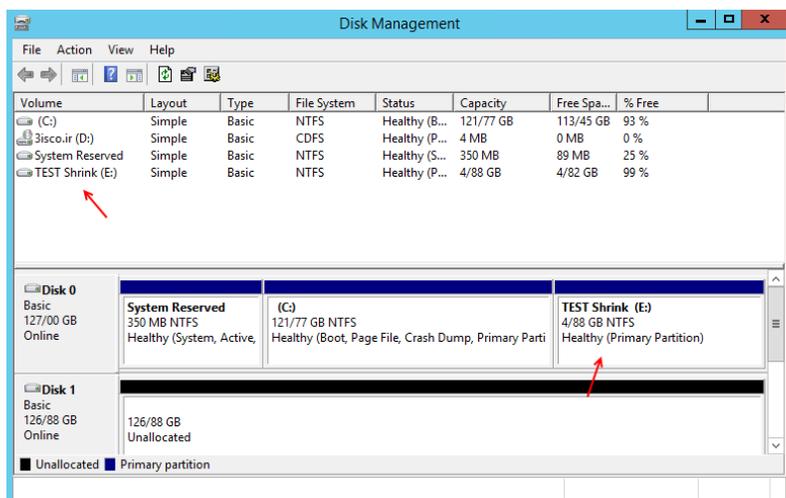

در این قسمت گزینه اول را انتخاب و نام درایو موردنظر خود را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه اگر می‌خواهید درایو موردنظر شما بعد از ایجاد فرمت شود، گزینه **Format this...** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

در صفحه بعد هم بر روی **Finish** کلیک کنید تا درایو موردنظر آماده به کار شود.

همانطور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید، درایو **Shrink** با موفقیت ایجاد شده است و می‌توانید از آن مانند یک درایو استفاده کنید.

تذکر مهم: درایو **Shrink** زیر مجموعه درایوی است که از آن ایجاد شده و اگر حذف شود بر روی درایو اصلی تأثیری ندارد ولی اگر درایو اصلی که در اینجا درایو **C** است حذف شود

درایو **Shrink** ایجاد شده هم حذف خواهد شد، پس هیچ وقت به این درایوها اعتماد نکنید.

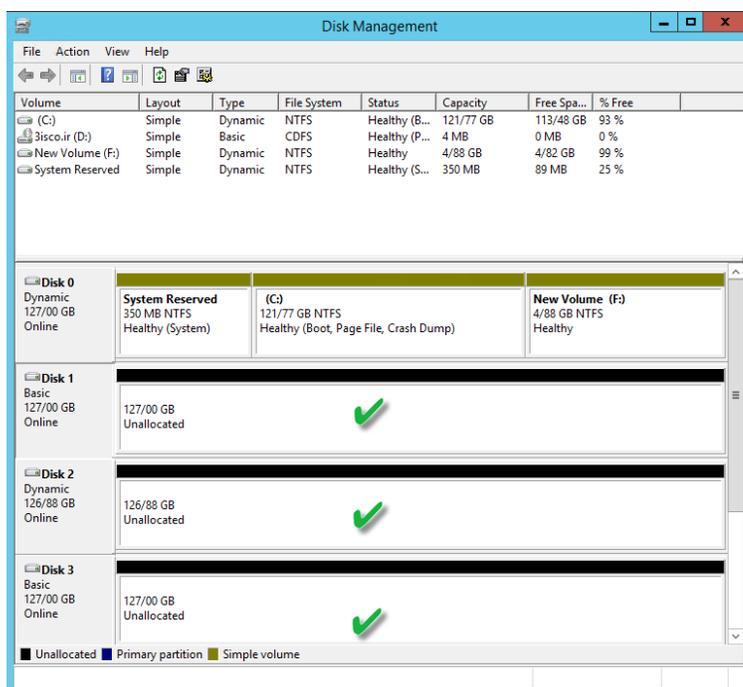
تقسیم بندی در سرویس Disk Management:

در حال حاضر اطلاعات برای هر سازمانی بسیار مهم است و تمام تلاش خود را می‌کنند تا این اطلاعات را حفظ کنند، سرویس **Disk Management** امکاناتی را در اختیار شما قرار می‌دهد تا با استفاده از چندین هارد دیسک از اطلاعات خود نسخه پشتیبان تهیه کنید، به این صورت نیست که پشتیبان گیری به صورت دستی انجام شود بلکه زمانی که در یک هارد دیسک اطلاعاتی را وارد می‌کنید در هارد دیسک دیگر این اطلاعات به صورت خودکار کپی می‌شود و همین کار باعث می‌شود که زمانی که یک هارد دیسک از کار افتاد هارد دیسک دیگر شروع به فعالیت کند و یا از اطلاعات خود استفاده کند.

تقسیم بندی به چهار صورت زیر انجام می شود:

- Spanned Volume ✓
- Striped Volume ✓
- Mirrored Volume ✓
- RAID – 5 ✓

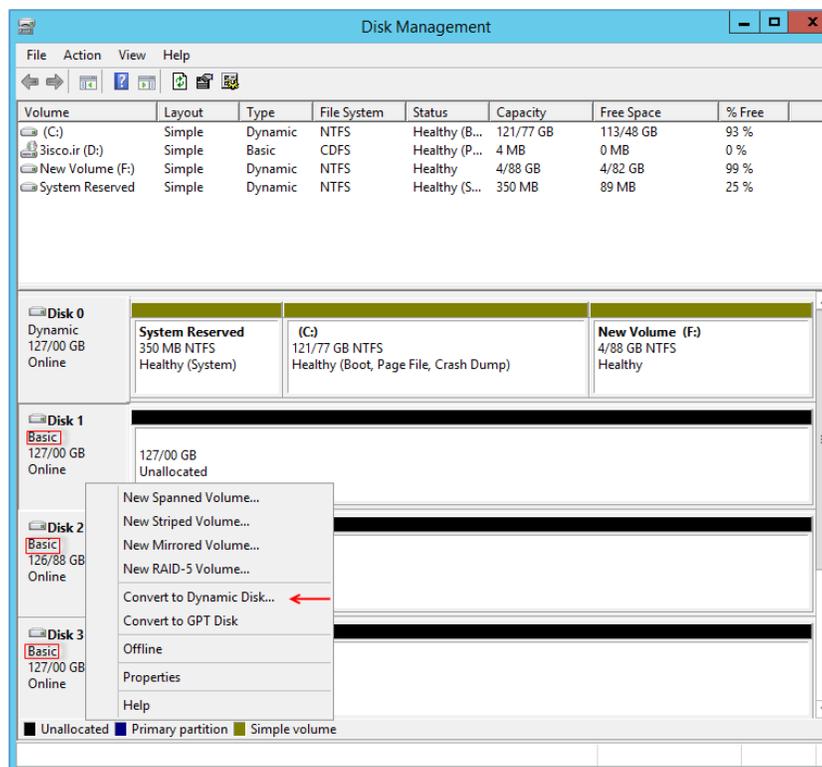
این تقسیم بندی ها را با هم بررسی می کنیم و نتیجه کار را مشاهده می کنیم، قبل از شروع 3 هارد دیسک مجازی و یا اگر از سیستم واقعی استفاده می کنید از هارد دیسک واقعی استفاده کنید.

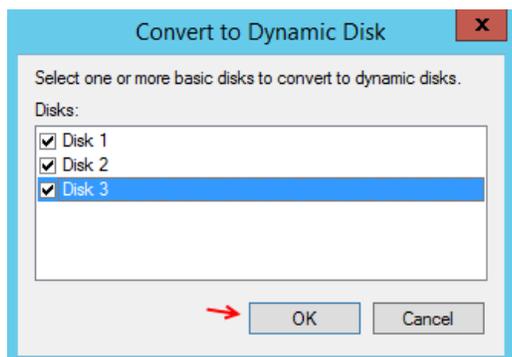
همانطور که در شکل روبرو مشاهده می کنید، سه هارد دیسک به لیست اضافه شده، البته به صورت مجازی این کار انجام شده، یعنی با استفاده از سرویس Hyper-v که مختص مایکروسافت می باشد که می توانید در این کتاب به قسمت بررسی سرویس Hyper-v مراجعه کنید، البته می توانید از نرم افزار مجازی سازی VMware 10 استفاده کنید که آموزش آن در سایت 3isco.ir موجود است.

بررسی Spanned Volume:

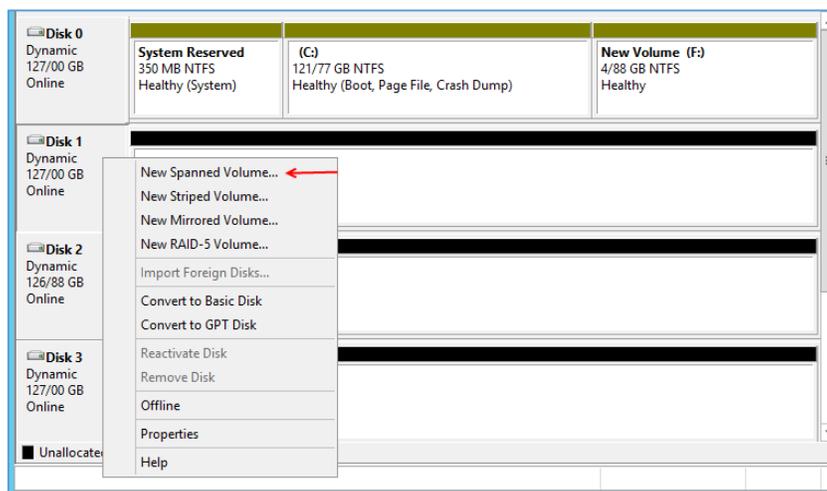
تقسیم بندی Spanned به این صورت می باشد که می توانیم از 2 هارد دیسک تا 32 هارد دیسک در این تقسیم بندی استفاده کنیم، Spanned به این صورت عمل می کند که اطلاعات موردنظر خود را هم زمان در چندین دیسک وارد می کند و اگر یکی از دیسک ها از کار افتاد کل اطلاعات از بین خواهد رفت، با هم این موضوع را بررسی می کنیم تا متوجه شویم این تقسیم بندی زیاد هم جالب نخواهد بود.

با دقت به این صفحه نگاه کنید، 3 دیسکی که به لیست اضافه شده است از نوع Basic می باشد که برای استفاده از عملیات تقسیم بندی باید به حالت Dynamic تغییر حالت دهد، برای تغییر حالت به Dynamic بر روی یکی از سه هارد مورد نظر کلیک راست کنید و گزینه Convert to Dynamic Disk... را انتخاب کنید تا شکل زیر ظاهر شود.

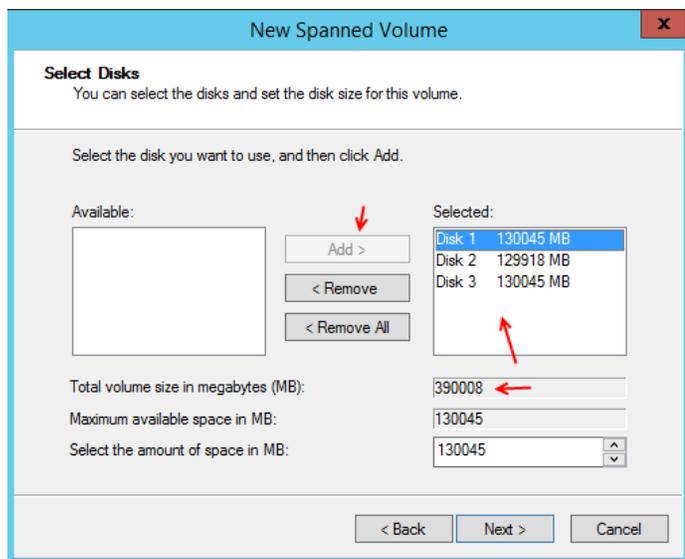

در این قسمت تیک هر سه هارد دیسک را انتخاب و بر روی Ok کلیک کنید تا همه آنها به Dynamic تغییر حالت دهند.

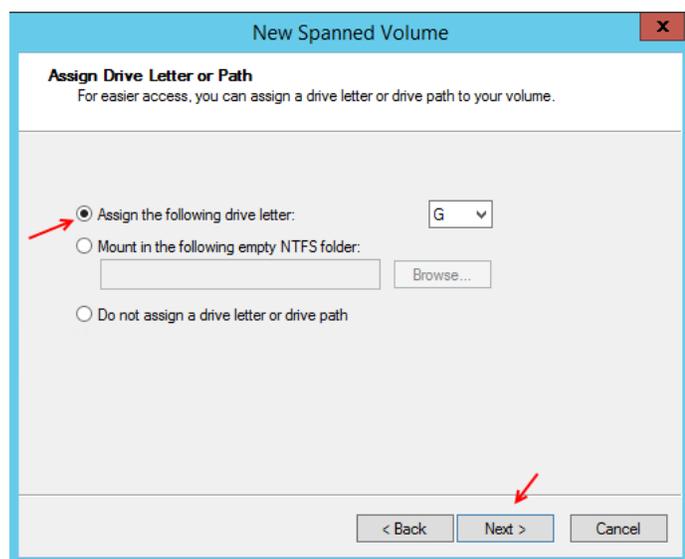

بعد از تبدیل به حالت Dynamic بر روی یکی هارد دیسک کلیک راست کنید و گزینه New Spanned Volume را انتخاب کنید.

در صفحه باز شده بر روی Next کلیک کنید تا شکل صفحه بعد ظاهر شود.

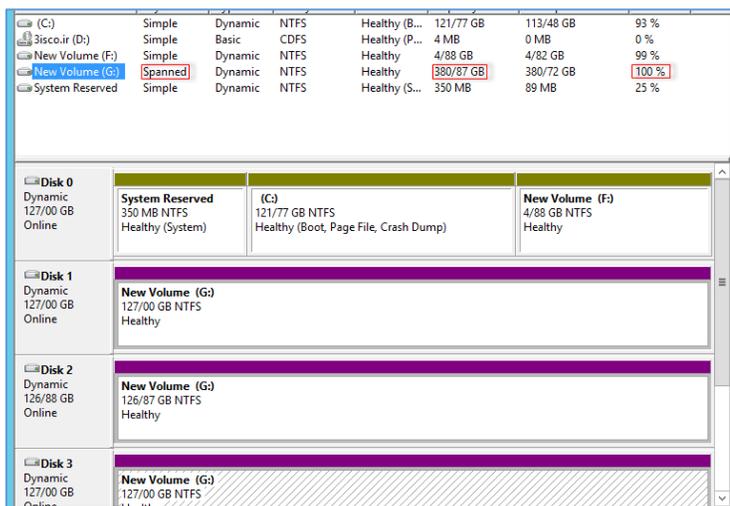
در این قسمت 3 هارد دیسک موردنظر انتخاب شده است، اگر به قسمت **Total Volume size in Megabytes** توجه کنید، کل فضای 3 هارد دیسک را نوشته است، بر روی **Next** کلیک کنید.

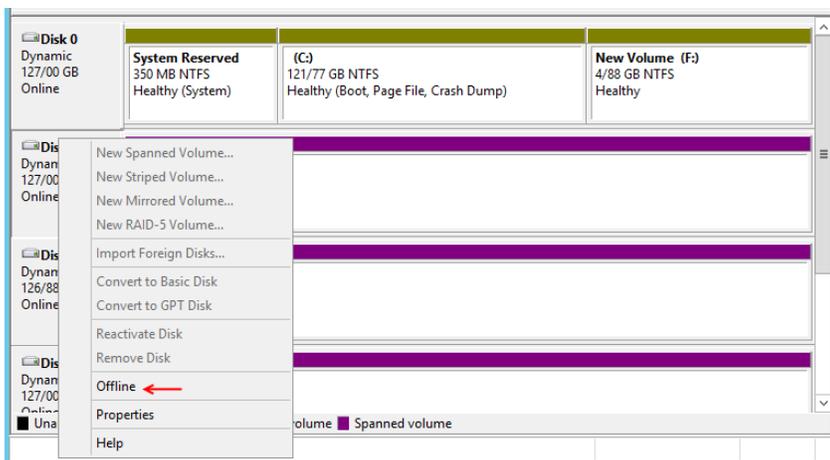
در این قسمت گزینه اول را انتخاب و نام درایو موردنظر خود را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

در صفحه **Format** دیسک هم به گزینه ای دست نزنید و بر روی **Next** کلیک کنید و در صفحه آخر هم بر روی **Finish** کلیک کنید.

بعد از انجام کارهای بالا هر 3 هارد دیسک به صورت هم زمان **Format** می شوند.

همانطور که در شکل روبرو مشاهده می کنید، هارد دیسک های موردنظر، به صورت یک هارد با نوع **Spanned** تبدیل شده است، اگر به درایو **G** در بالا نگاه کنید نوع آن **Spanned** و مقدار حافظه آن را **380** در نظر گرفته است که این فضای کل هر 3 هارد دیسک می باشد و در قسمت **Free** عدد **100%** نوشته شده است، یعنی اینکه این نوع هار دیسک هیچ

گونه امنیتی ندارد و با خراب شدن یک هارد تمام اطلاعات از بین خواهد رفت، با هم این موضوع را تست می‌کنیم، روی یکی از هارد دیسک‌ها کلیک راست کنید و گزینه **Offline** را انتخاب کنید تا هارد دیسک انتخاب شده از کار انداخته شود.

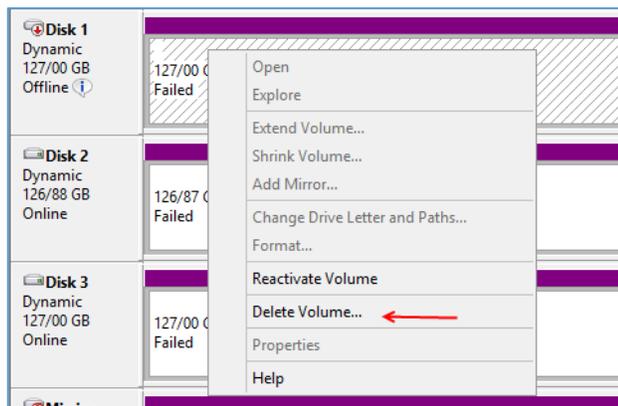
Volume	Layout	Type	File System	Status	Capacity	Free Space	% Free
← Spanned	Spanned	Dynamic	NTFS	Failed	380/87 GB	380/87 GB	100 %
(C:)	Simple	Dynamic	NTFS	Healthy (B...	121/77 GB	113/48 GB	93 %
3isco.ir (D:)	Simple	Basic	CDFS	Healthy (P...	4 MB	0 MB	0 %
New Volume (F:)	Simple	Dynamic	NTFS	Healthy	4/88 GB	4/82 GB	99 %
System Reserved	Simple	Dynamic	NTFS	Healthy (S...	350 MB	89 MB	25 %

Disk	Layout	Type	File System	Status	Capacity	Free Space	% Free
Disk 0	System Reserved	Dynamic	NTFS	Healthy (System)	350 MB NTFS	350 MB NTFS	Healthy (System)
Disk 1	127/00 GB	Dynamic	NTFS	Failed	127/77 GB NTFS	127/77 GB NTFS	Healthy (Boot, Page File, Crash Dump)
Disk 2	126/87 GB	Dynamic	NTFS	Failed			
Disk 3	127/00 GB	Dynamic	NTFS	Failed			

در این شکل مشاهده می‌کنید که هر 3 هارد دیسک از رده خارج شدند و این همان موضوعی است که استفاده از این نوع هارد دیسک‌ها با تقسیم بندی **Spanned** زیاد امنیت ندارد، خوبی این روش فقط استفاده از کل فضای هارد‌ها به عنوان یک هارد است.

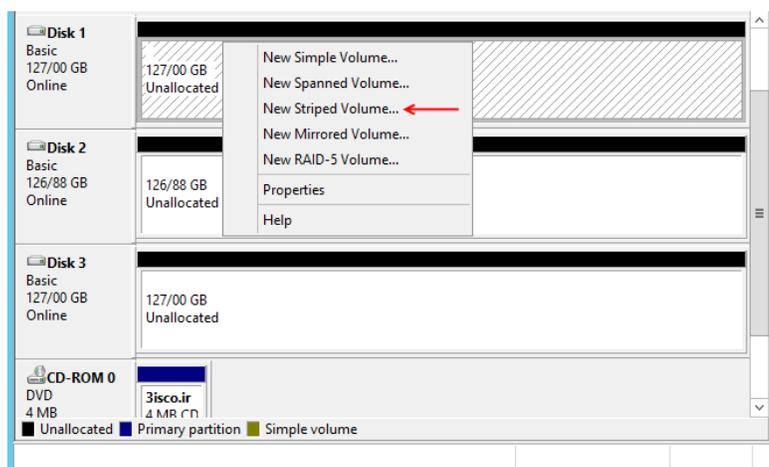
سعی کنید رنگ مربوط به هر تقسیم بندی را حفظ کنید.

بررسی Striped Volume:

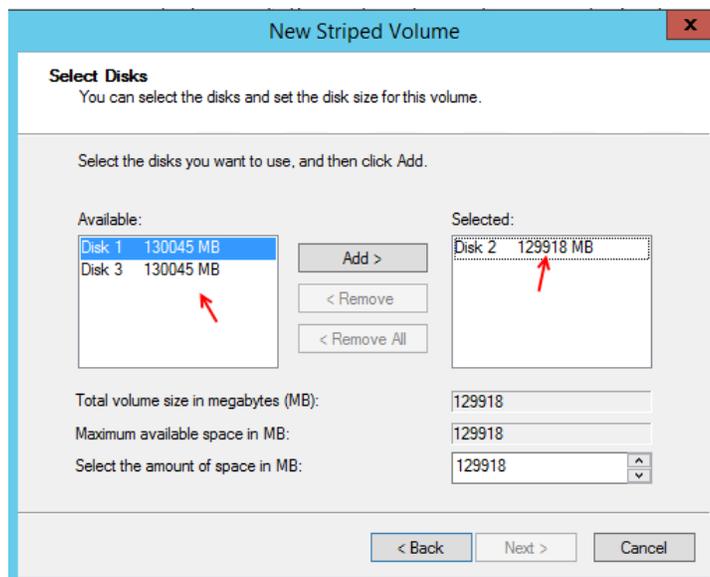
قبل از اینکه از این تقسیم بندی استفاده کنیم، برای استفاده از هارد دیسک‌های قبلی در این قسمت بر روی یکی از هارد دیسک‌ها مورد نظر کلیک راست کنید و گزینه **Delete Volume** را انتخاب کنید تا عملیات قبلی بر روی این سه هارد دیسک حذف شود. و بعد بر روی هارد دیسک مورد نظر کلیک راست کنید و گزینه **Online** را انتخاب کنید.

تقسیم بندی **Striped** به این صورت می باشد که در این تقسیم بندی به مانند قبل از 2 تا 32 هارد دیسک می توانید استفاده کنید، تقسیم بندی **Striped** به این صورت عمل می کند که به مانند قبل اگر 3 هارد دیسک داشته باشیم ظرفیت همه آنها را با هم جمع می کند و به عنوان یک هارد دیسک در اختیار ما قرار می دهد که با از رده خارج شدن یکی از آنها بقیه آنها هم از کار خواهند افتاد.

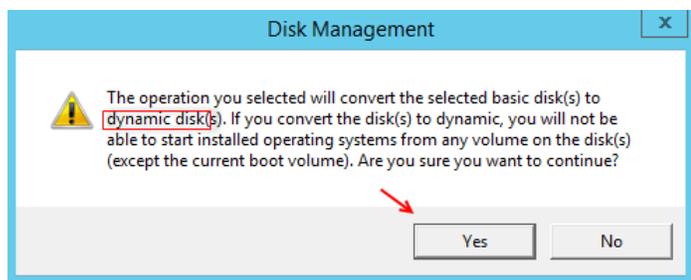
وارد سرویس موردنظر شوید و بر روی یکی از درایو ها کلیک راست کنید و گزینه **New Striped Volume** را انتخاب کنید، توجه داشته باشید نوع دیسک **Basic** می باشد که بعد از انتخاب گزینه **New Striped Volume** شما سوأل خواهد شد که برای استفاده از این قابلیت باید دیسک تبدیل به نوع **Dynamic**

شود، البته می توانید بر روی هارد دیسک های موردنظر کلیک راست کنید و گزینه **Convert To Dynamic Disk** را انتخاب کنید.

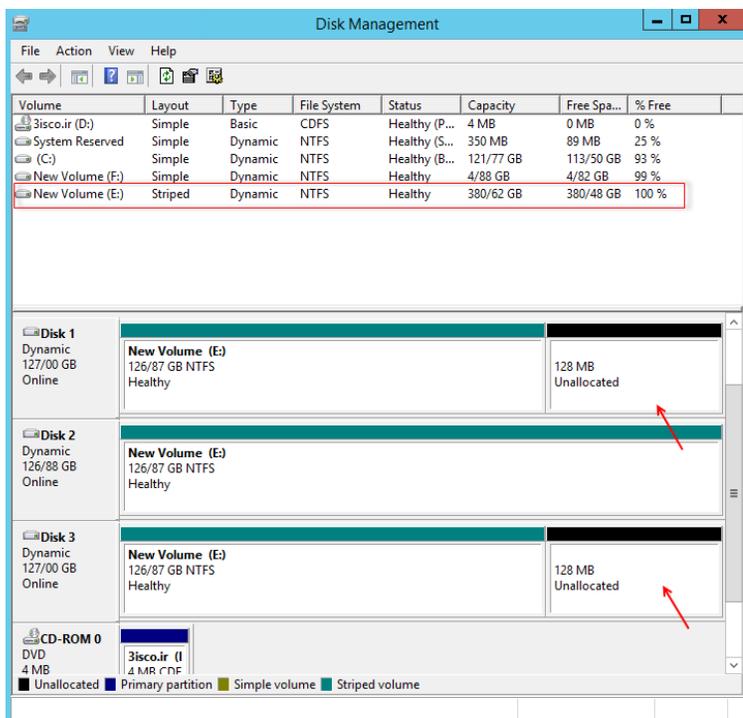

در قسمت قبلی با کلیک بر روی **New Striped Volume** صفحه موردنظر اجرا می شود که برای شروع بر روی **Next** کلیک کنید تا این صفحه را مشاهده کنید، در این صفحه باید هاردهای موردنظر خود را انتخاب کنیم، یک نکته اساسی در این قسمت وجود دارد و آن این است که در هارد های موجود یکی از هاردها با حجم **129918 MB** می باشد که زمانی که هارد های دیگر را به

لیست اضافه کنید مقدار فضای آنها به این هارد که فضای آن **129918 MB** می باشد تغییر حالت می دهید، یعنی اینکه هاردهای در لیست بالا با ظرفیت **130045 MB** به ظرفیت **129918 MB** تغییر حالت می دهند، بعد از انتخاب هر سه هارد بر روی **Next** کلیک کنید و در دو صفحه بعد بر روی **Next** کلیک کنید و در صفحه آخر بر روی **Finish** کلیک کنید تا هارد دیسک موردنظر با ظرفیت مشخص شده از نوع **Striped** ایجاد شود.

بعد از اینکه بر روی **Finish** کلیک کنید، شکل روبرو ظاهر می‌شود که به این موضوع اشاره دارد که برای استفاده از قابلیت تقسیم بندی دیسک باید تمام هارد دیسک‌ها به **Dynamic** تغییر حالت دهند، بر روی **Yes** کلیک کنید تا عملیات اعمال شود.

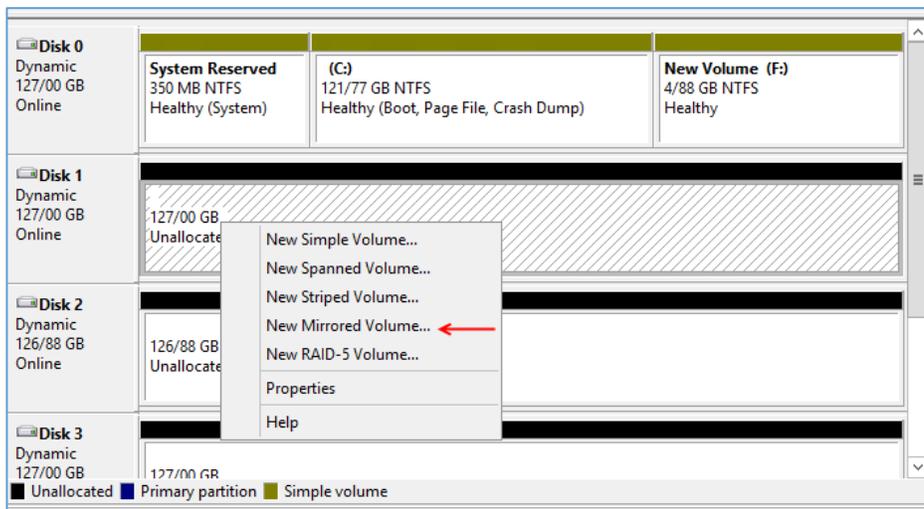
همانطور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید هارد دیسک موردنظر از نوع **Striped** ایجاد شده است، اگر به مقدار فضای آنها نگاهی بیندازید، متوجه خواهید شد 2 هارد دیسک فضای خود را با هارد دیسکی که از بقیه فضای کمتر داشت برابر کردند و به خاطر همین مقدار 128 مگابایت فضا بدون استفاده رها شده است.

این نوع تقسیم بندی به مانند تقسیم بندی قبلی بدون امنیت می‌باشد و با خرابی یک هارد دیسک بقیه آنها از کار خواهند افتاد.

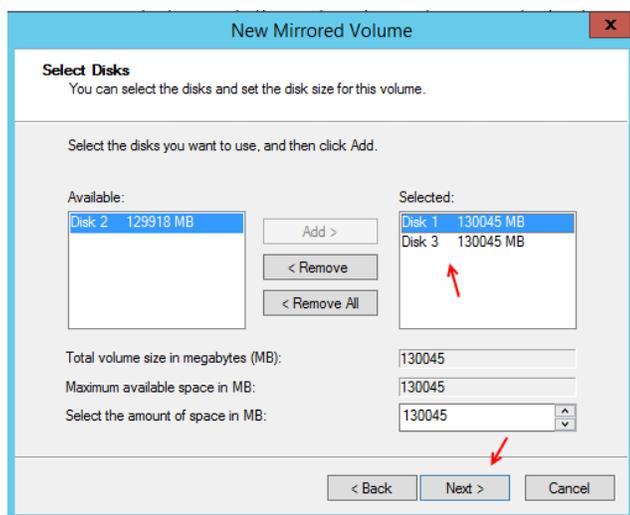
بررسی Mirroring Volume:

این تقسیم بندی با قسمت‌های قبلی تفاوتی دارد و آن این است که از امنیت کاملی برخوردار است و با از کار افتادن یکی از هارد دیسک‌ها هارد دیگر به کار خود ادامه می‌دهد، در این نوع تقسیم بندی فقط از دو هارد دیسک استفاده می‌شود که بر روی یکی از هارد دیسک‌ها اطلاعات قرار می‌گیرد و هم زمان بر روی هارد دیگر اطلاعات کپی می‌شود.

همانطور که قبلاً گفتم برای استفاده مجدد از هارد دیسک‌های قبلی بر روی یکی از آنها کلیک راست کنید و گزینه **Delete Volume** را انتخاب کنید و بعد بر روی آنها کلیک کنید و به **Dynamic** تبدیل کنید.

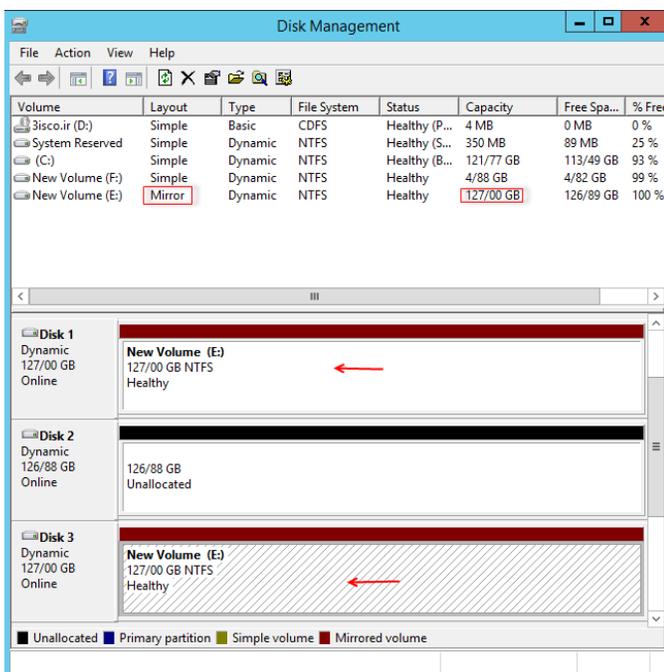

در این شکل بر روی یکی از هارد دیسک‌ها کلیک راست کنید و گزینه **New Mirrored Volume** را انتخاب کنید و در شکل باز شده بر روی **Next** کلیک کنید تا شکل زیر ظاهر شود.

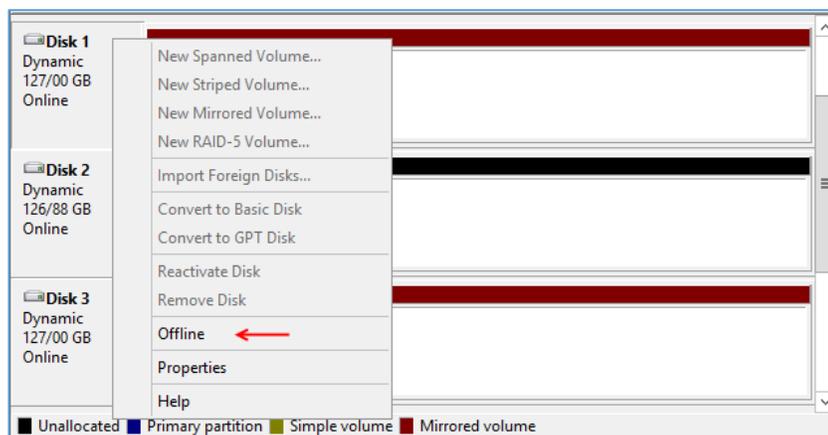

در این قسمت فقط دو هارد دیسک می‌تواند به لیست اضافه شود و هارد دیسک دیگری نمی‌تواند به لیست اضافه شود، اگر به مقدار فضای کل هارد دیسک نگاهی بیندازید متوجه خواهید شد که فقط از فضای یک هارد دیسک استفاده می‌شود.

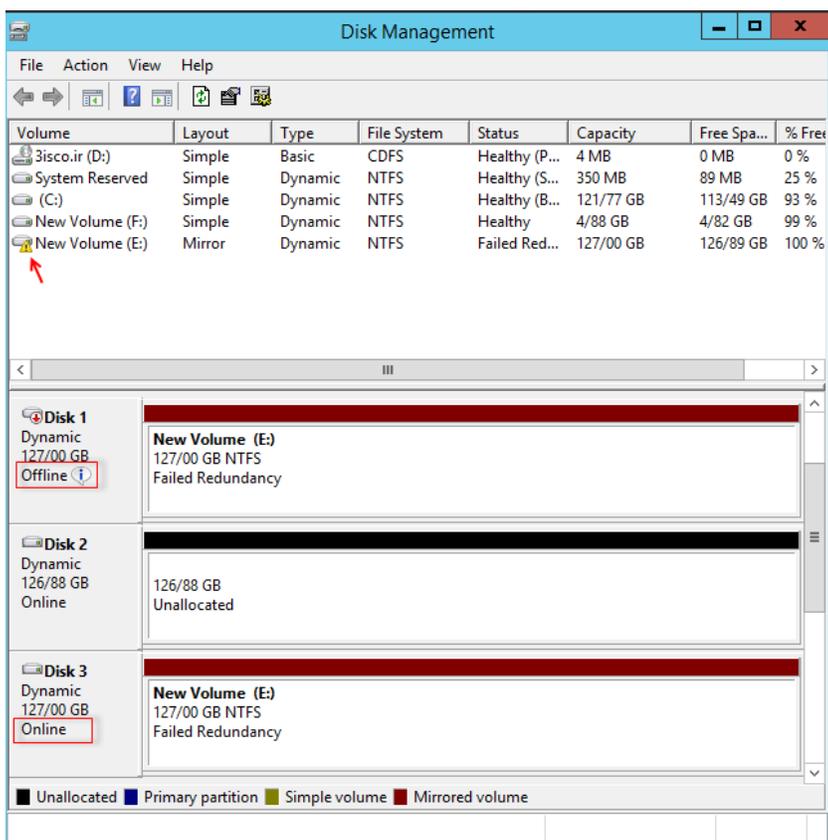
بر روی **Next** کلیک کنید و در دو صفحه بعد بر روی **Next** کلیک کنید و در صفحه آخر بر روی **Finish** کلیک کنید.

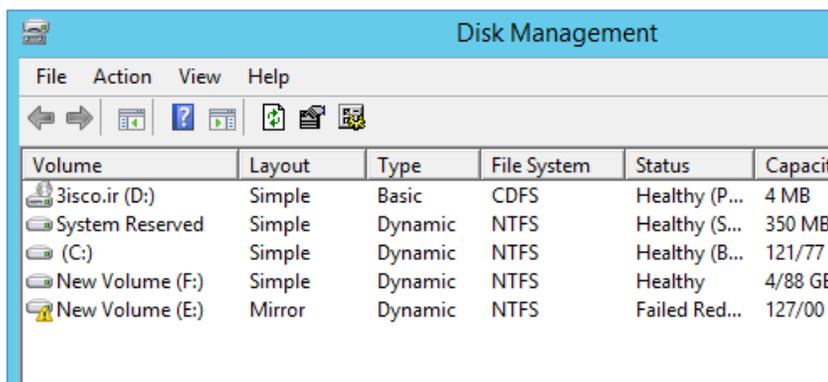
در شکل روبرو هارد دیسک موردنظر با قالب **Mirror** ایجاد شده است که امنیت اطلاعات در این نوع تقسیم بندی‌ها 100 می‌باشد، برای درک بهتر این موضوع در صفحه بعد یکی از هارد دیسک‌ها را از رده خارج می‌کنیم.

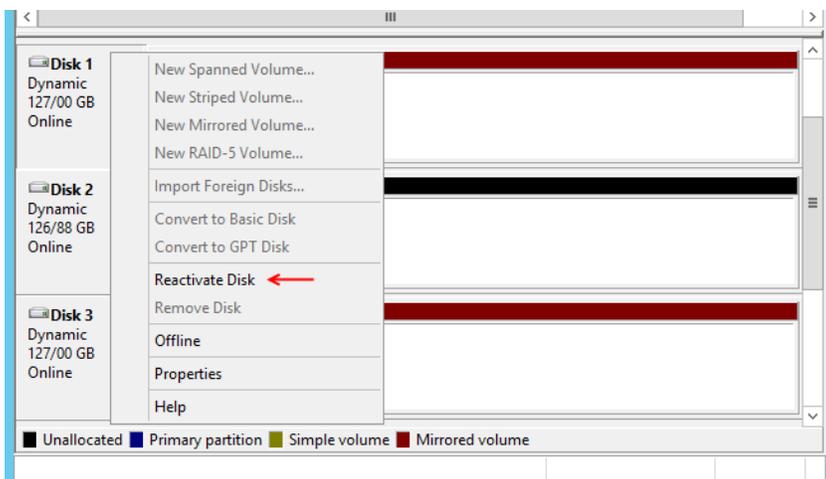
بر روی یکی از هارد دیسک‌ها که عملیات Mirror روی آن انجام شده کلیک راست کنید و گزینه Offline را انتخاب کنید تا هارد موردنظر از کار انداخته شود.

همانطور که مشاهده می‌کنید، هارد دیسک شماره 1 از کار افتاده، بعد از این عمل علامت اختطار روی درایو نمایان شده است و در قسمت پائین نوشته **Failed Redundancy** ظاهر شده است که نشان دهنده این است که یکی از هارد دیسک‌ها از کار افتاده و هارد دوم در حال کار می‌باشد و باید هارد اول را درست کنید.

برای حل این مشکل بر روی هارد دیسکی که با مشکل مواجه شده کلیک راست می‌کنیم و گزینه Online را انتخاب می‌کنیم البته در واقعیت باید هارد را تعمیر یا تعویض کنید و بعد این کار را انجام دهید. به شکل روبرو توجه کنید که بعد از اینکه هارد دیسک را فعال کردیم، هنوز در حالت **Failed Redundancy** قرار دارد که برای حل این مشکل به شکل بعد توجه کنید.

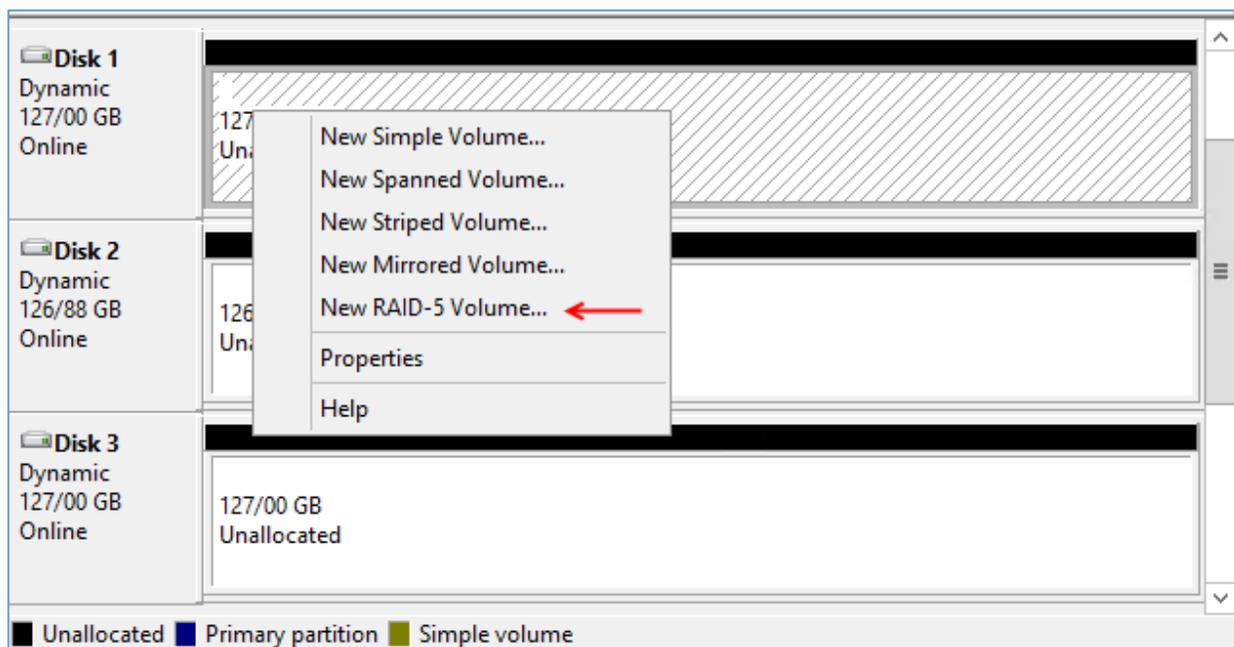
بر روی هارد دیسک دارای مشکل کلیک راست کنید و گزینه **Reactivate Disk** را انتخاب کنید تا همسانسازی بین دو دیسک انجام شود.

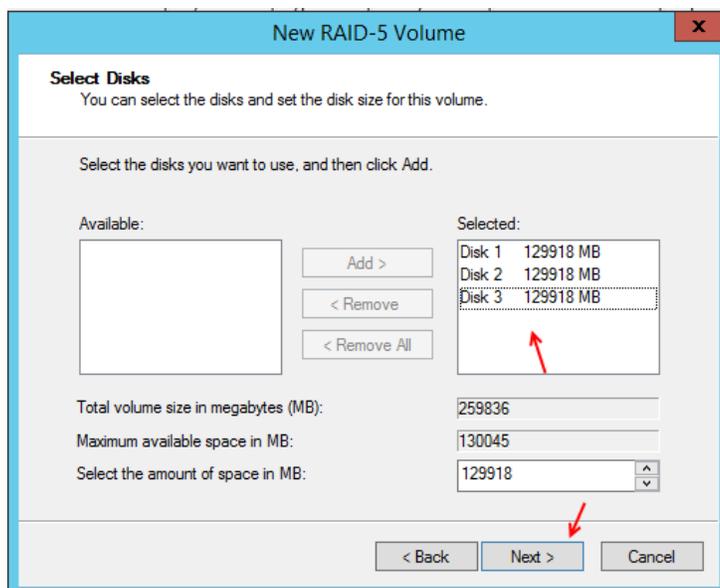
کمی باید صبر کنید تا عملیات انجام شود.

بررسی RAID – 5:

یکی از قویترین حالت های تقسیم بندی دیسک با امنیت بسیار بالا که حداقل هارد دیسک مورد نیاز برای این حالت 3 عدد می باشد که اطلاعات به طور همزمان بر روی هر سه هارد دیسک نوشته می شود و با از کار افتادن یک هارد، بقیه هاردها به کار خود ادامه می دهند ولی اگر دوتا از هاردها از کار انداخته شود هارد سوم هم از کار انداخته خواهد شد.

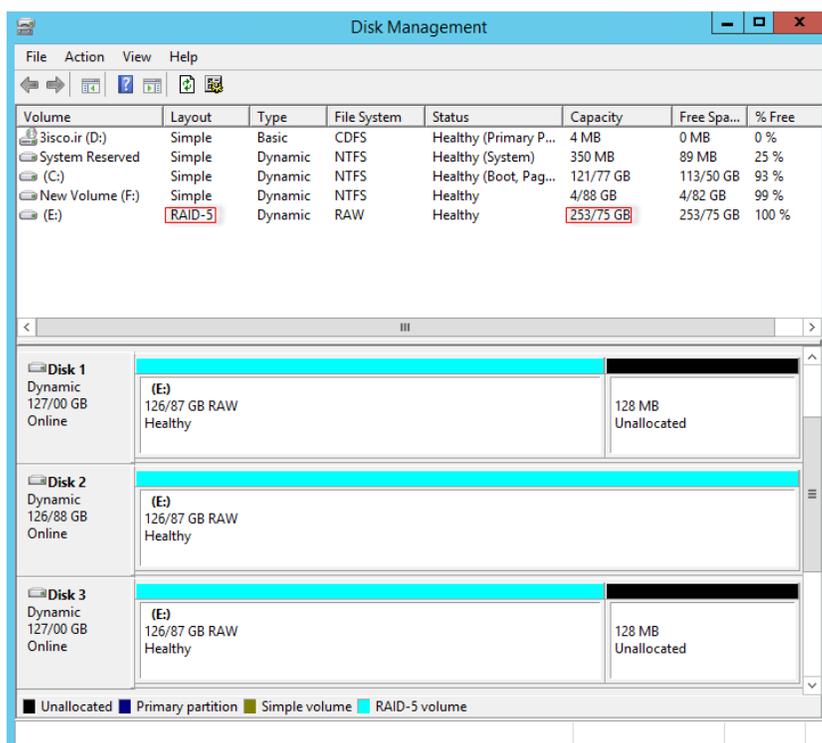
به مانند شکل زیر بر روی یکی از هاردهای زیر کلیک راست کنید و گزینه **New RAID-5** را انتخاب کنید.

در این صفحه هر سه هارد دیسک را به لیست اضافه کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

در دو صفحه بعدی بر روی **Next** کلیک کنید و در صفحه آخر بر روی **Finish** کلیک کنید تا کار ایجاد هارد با قالب RAID-5 ایجاد شود. بسته به ظرفیت هارد دیسک شما کمی زمان بر خواهد بود.

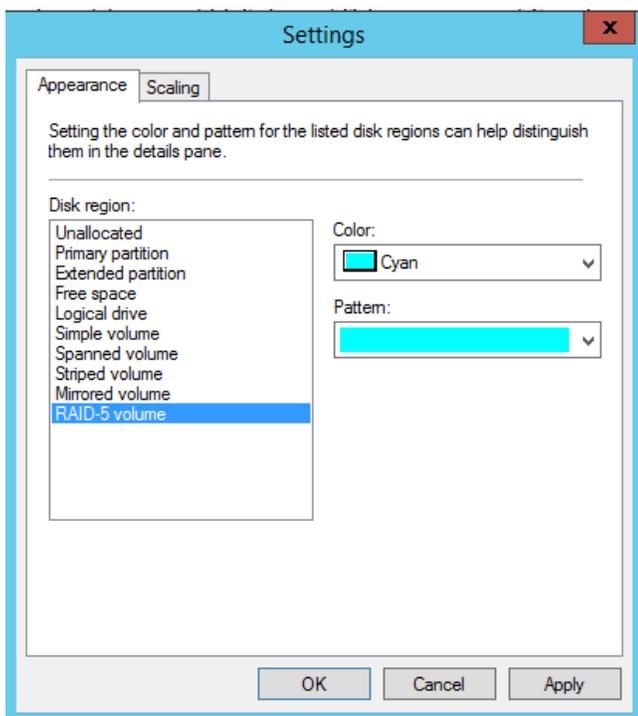

همانطور که در این قسمت مشاهده می کنید، هارد دیسک ها با قالب RAID-5 ایجاد شده اند، به این نکته توجه کنید که مقدار فضای کل هارد برابر با 33% از هر هارد می باشد و بقیه برای پشتیبان گیری و امنیت مورد استفاده قرار می گیرند.

در این حالت اگر یک هارد از کار بیفتد، دو هارد دیگر به کار خود بدون مشکل با حفظ اطلاعات خود ادامه می دهند.

در شکل روبرو هارد شماره یک غیر فعال شده ولی بقیه هاردها به کار خود ادامه می دهند.

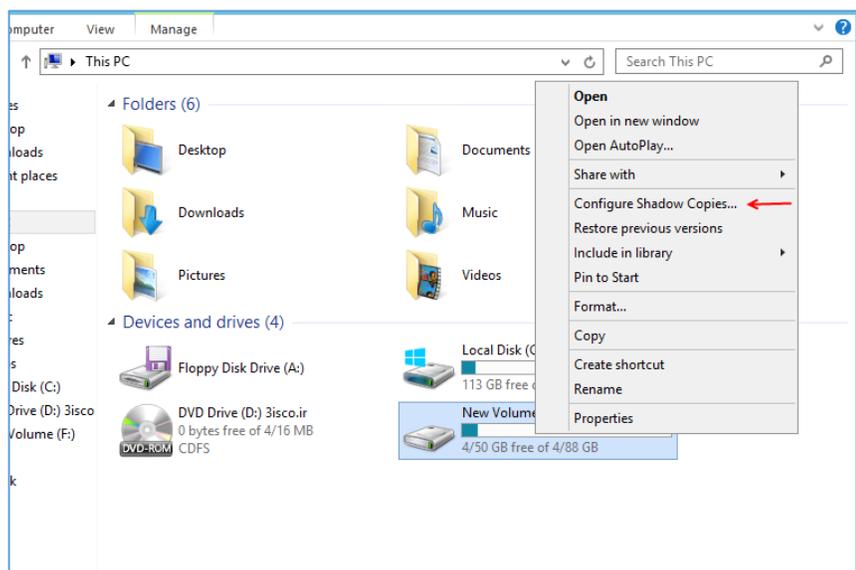

اگر به نوع دیسک‌ها توجه کرده باشید، همه قالب‌هایی ایجاد کرده بودیم، دارای رنگبندی خاصی بودن که به صورت پیش فرض تعریف شده بود، برای تغییر این رنگبندی‌ها وارد منوی **View Settings** را انتخاب کنید.

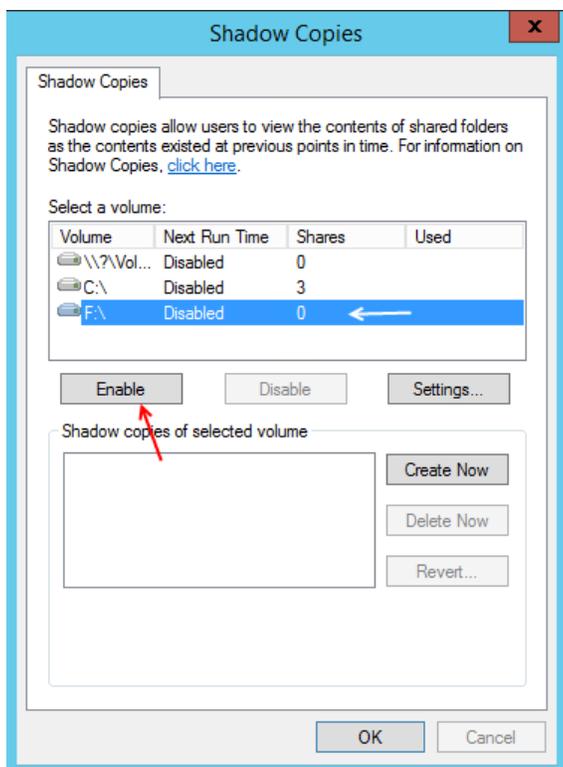
در این شکل شما می‌توانید گزینه موردنظر خود را انتخاب و رنگ آن را به دلخواه خود تغییر دهید.

کار با قابلیت Shadow Copy در درایوها:

یکی از امکانات فوق‌العاده در ویندوز سرور استفاده از قابلیت **Shadow Copy** می‌باشد که این امکان را در اختیار شما قرار می‌دهد تا زمانی که اطلاعاتی را داخل درایو موردنظر خود قرار می‌دهید یک کپی از آن اطلاعات در زمان خاص ایجاد کند تا موقع از دست رفتن اطلاعات دوباره بتوان به صورت سریع آنها را برگشت داد که کار جالبی خواهد بود، این کار را با هم به صورت عملی انجام می‌دهیم.

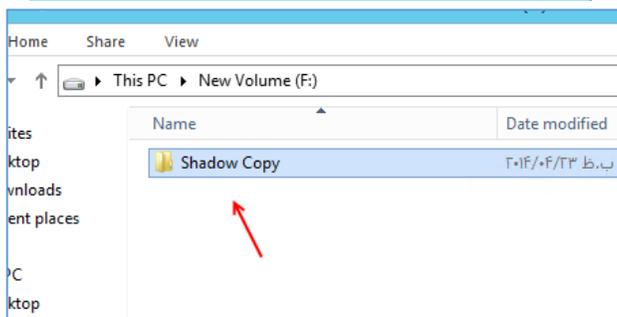

به دو طریق می‌توانید وارد تنظیمات **Shadow Copy** شوید، یکی اینکه روی درایو موردنظر کلیک راست کنید و گزینه **Properties** را انتخاب کنید و به تب **Shadow Copy** مراجعه کنید یا به صورت شکل روبرو بر روی درایو

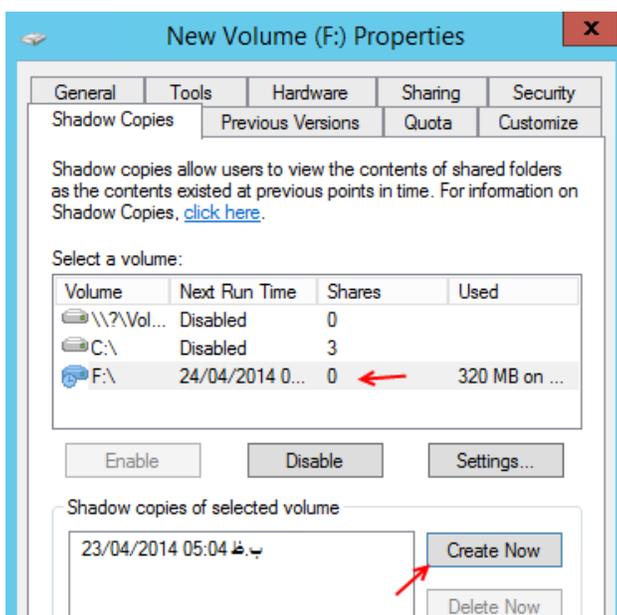

موردنظر کلیک راست کنید و گزینه **Configure Shadow Copies** را انتخاب کنید تا شکل روبرو ظاهر شود، در این صفحه اول باید نام درایو مورد نظر را انتخاب کنید و بعد برای فعال سازی این قابلیت بر روی **Enable** کلیک کنید و در صفحه باز شده بر روی **Yes** کلیک کنید تا قابلیت **Shadow** روی درایو مشخص شده فعال شود.

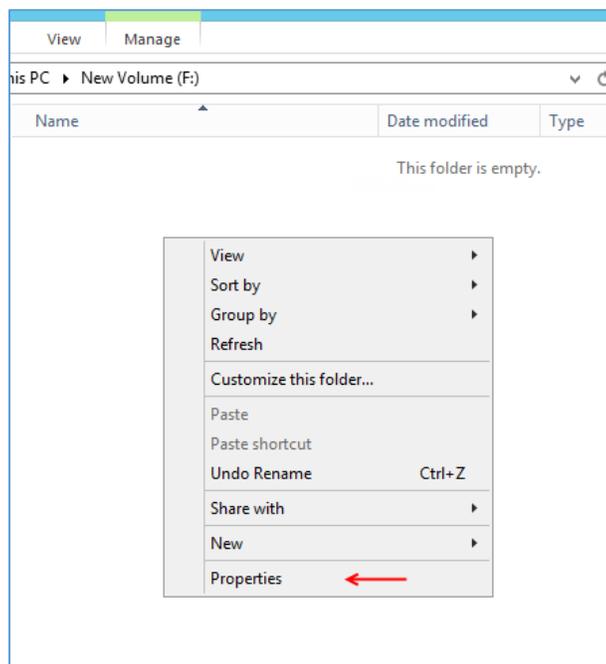
بعد از این کار می‌خواهیم یک پوشه در درایو موردنظر ایجاد کنیم و بعد یک **Shadow** از درایو موردنظر ایجاد کنیم و بعد پوشه موردنظر را حذف کنیم و بعد برگشت دهیم.

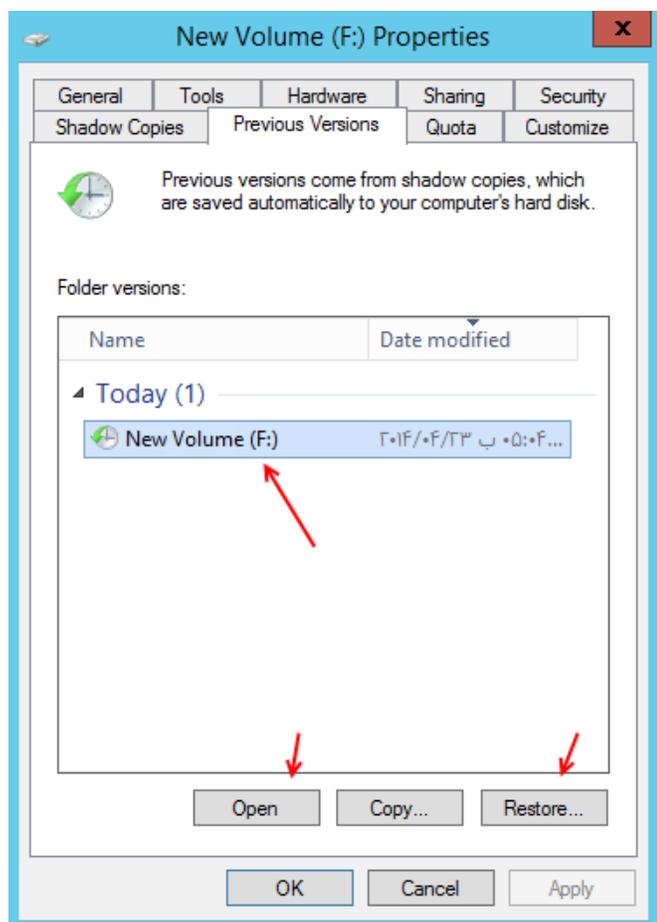
در این قسمت، پوشه موردنظر در درایو موردنظر ایجاد می‌کنیم، بعد از آن دوباره به قسمت **shadow Copies** مربوط به درایو موردنظر مراجعه می‌کنیم و یک **Shadow** از اطلاعات داخل درایو ایجاد می‌کنیم.

به مانند شکل روبرو وارد تب **Shadow Copies** می‌شویم و نام درایو را از لیست انتخاب می‌کنیم و بر روی **Create Now** کلیک می‌کنیم تا عملیات **Shadow** انجام شود، بعد از آن بر روی **ok** کلیک کنید و پوشه ایجاد شده قبلی را حذف کنید.

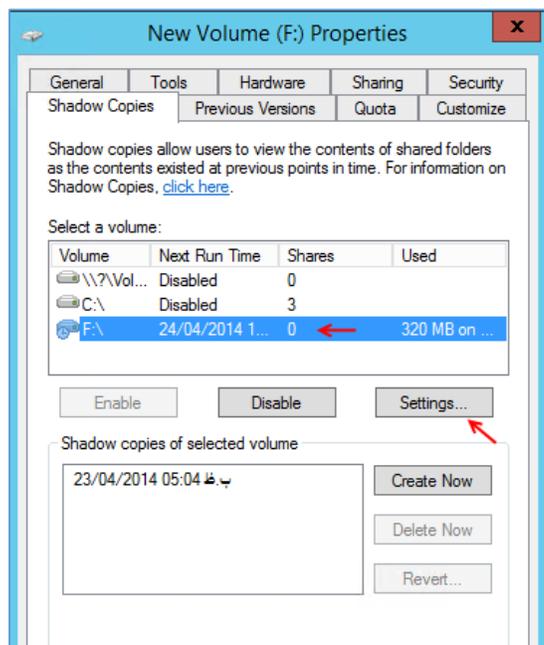
در شکل روبرو پوشه ایجاد شده با نام **Shadow Copy** حذف شده است و می‌خواهیم با استفاده از قابلیت **Shadow** اطلاعات از دست داده را برگردانیم، برای این کار در قسمت خالی صفحه کلیک راست می‌کنیم و گزینه **Properties** را انتخاب می‌کنیم.

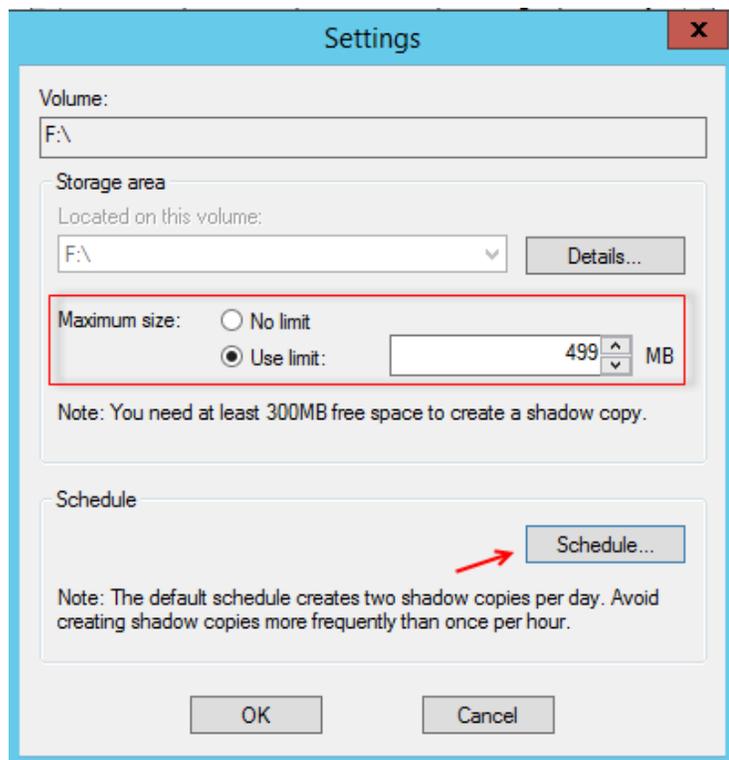
وارد تب **Previous Versions** می‌شویم و همانطور که مشاهده می‌کنید یک نسخه از درایو موردنظر در زمان و تاریخ مشخص شده ایجاد شده است، اگر بر روی **Open** کلیک کنید پوشه قبلی را مشاهده خواهید کرد، برای برگشت اطلاعات به حالت مشخص شده قبل بر روی **Restore** کلیک کنید و در صفحه باز شده بر روی **Restore** کلیک کنید.

نکته: زمانی که قابلیت **Shadow Copies** را روی یک درایو فعال می‌کنید، اگر اطلاعات داخل یک پوشه تغییر کرده است و می‌خواهید آن را به حالت قبل برگردانید دیگر لازم نیست که روی درایو این کار را انجام دهید بلکه فقط کافی است روی پوشه موردنظر کلیک راست کنید و **Properties** را انتخاب کنید و به تب **Previous Versions** مراجعه کنید.

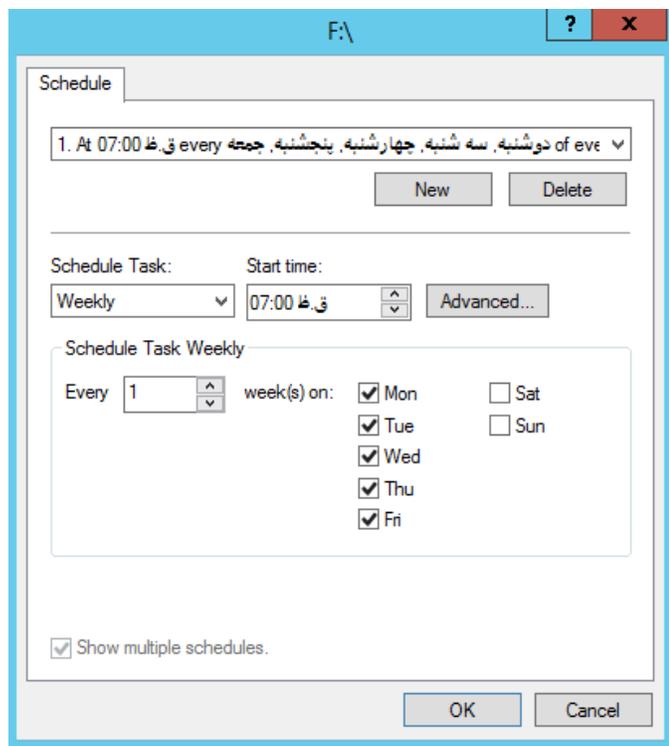
تا به اینجا نحوه فعال سازی و کارکرد قابلیت Shadow Copies را فرا گرفتیم و در این قسمت می خواهیم زمان بندی را برای اجرای عملیات Shadow ایجاد کنیم، برای ایجاد زمان بندی بر روی درایو مورد نظر کلیک راست کنید و گزینه Configure Shadow Copy را انتخاب کنید تا شکل زیر ظاهر شود.

در تب Shadow Copies بر روی نام درایو کلیک کنید و بعد بر روی Settings کلیک کنید.

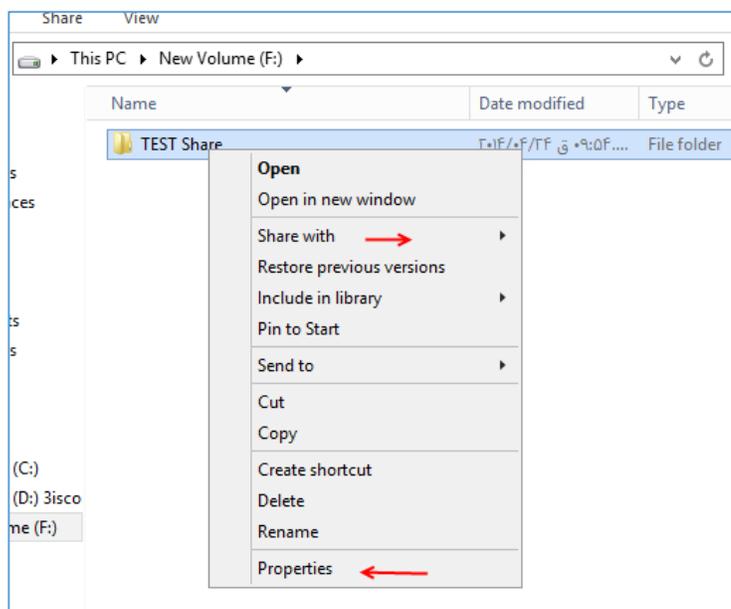
در این صفحه می توانید در قسمت Maximum Size مشخص کنید که مقدار فضا برای عملیات Shadow چقدر باشد و یا با انتخاب گزینه No Limit نامحدود را به آن بدهید، برای ایجاد زمان بندی بر روی Schedule... کلیک کنید تا شکل صفحه بعد ظاهر شود.

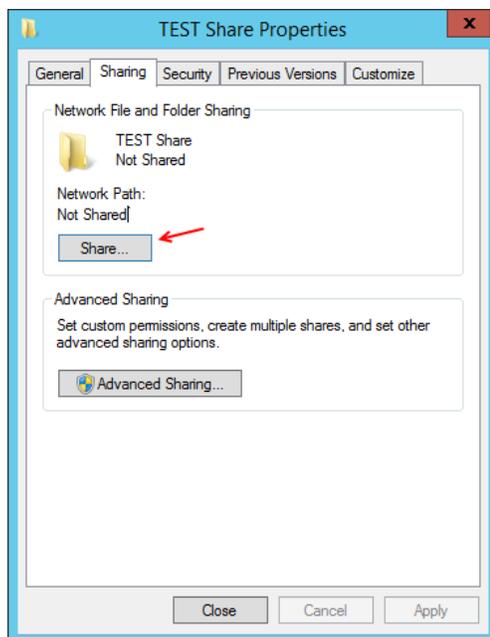
همانطور که مشاهده می‌کنید، به صورت پیش فرض مقدار اولیه به برنامه داده شده است و در روزهای مشخص شده روزی یک بار این کار را در ساعت 7 صبح انجام می‌دهد که شما می‌توانید این زمان و روزها را تغییر دهید. بر روی **ok** کلیک کنید تا تنظیمات موردنظر ذخیره شود.

به اشتراک گذاری فایل‌ها:

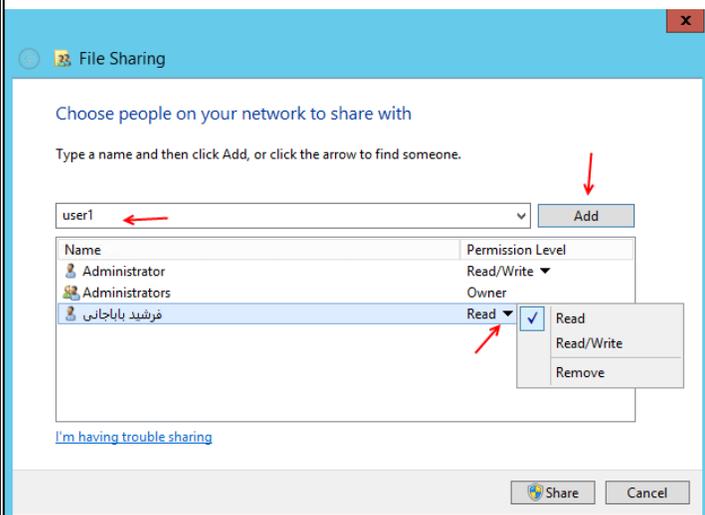
به اشتراک گذاری یا همان **Share** کردن فایل‌ها یکی از قابلیت‌های ابتدایی هر سیستم عامل در حال حاضر می‌باشد که توانسته کمک خوبی برای اشتراک گذاری فایل‌ها در شبکه باشد. در این قسمت یک پوشه را با هم **Share** می‌کنیم و نحوه ایجاد امنیت در به اشتراک گذاری فایل‌ها را بررسی می‌کنیم.

وارد درایو موردنظر خود می‌شویم و یک پوشه با نام **TEST Share** ایجاد می‌کنیم، بعد از آن بر روی آن کلیک راست می‌کنیم و گزینه **Properties** را انتخاب می‌کنیم، البته می‌توانیم از طریق قسمت **Share With** به قسمت **share** دست پیدا کنیم.

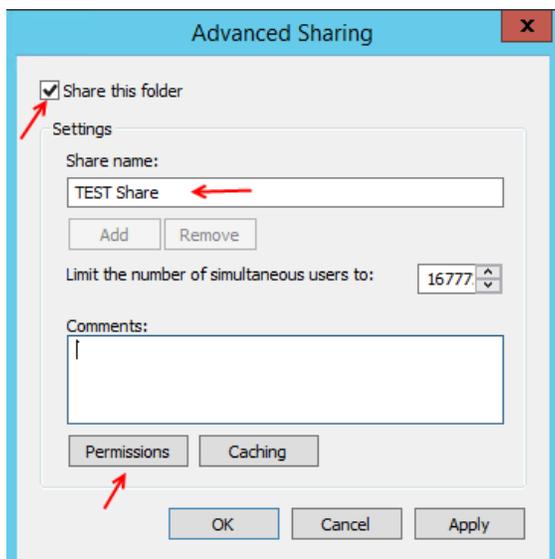
در این صفحه به دو طریق می‌توان فایل موردنظر را برای کاربر موردنظر با مجوز خاص share کرد که فعلاً در این قسمت گزینه Share... را انتخاب می‌کنیم.

در این قسمت باید نام کاربر موردنظر را در قسمت مشخص شده که User1 نوشته شده وارد کنید و بعد بر روی Add کلیک کنید تا به لیست اضافه شود و یا می‌توانید بر روی منوی کشویی که User1 وارد شده کلیک کنید و بعد بر روی Find People کلیک کنید.

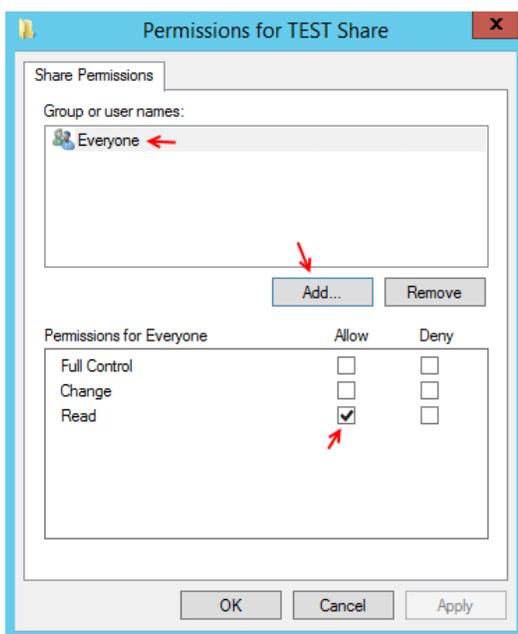
بعد از اضافه کردن کاربر موردنظر به لیست بر روی منوی کشویی جلوی آن کلیک کنید در این منو شما می‌توانید مجوز Read یعنی فقط کاربر می‌تواند فایل را بخواند و نمی‌تواند آن را ویرایش و حذف کند و گزینه Read/Write همان Full Control می‌باشد که کاربر موردنظر توانایی حذف فایل را هم دارد. گزینه آخر هم Remove می‌باشد که برای حذف کاربر از لیست است، بعد از انتخاب کاربر و دادن مجوز لازم بر روی Share کلیک کنید تا پوشه موردنظر Share شود.

روش پیشرفته تری هم وجود دارد که می‌توانیم فایل یا پوشه خود را برای دیگران **Share** کنیم، برای این کار زمانی که وارد تب **Sharing** فایل موردنظر می‌شویم، بر روی **Advanced Sharing** کلیک کنید تا شکل زیر ظاهر شود.

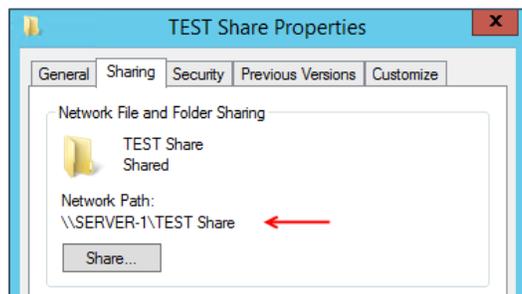
در این صفحه تیک گزینه **Share this folder** را انتخاب کنید و در قسمت **Share Name** نام فایلی که می‌خواهید **Share** شود را وارد کنید، توجه داشته باشید که هر چیز که در این قسمت وارد کنید همان هم در قسمت **Share** برای دیگران نمایش داده می‌شود. در قسمت **Limit the number...** تعداد کاربران استفاده از این فایل را مشخص کنید که به صورت پیش فرض **16777** وارد شده است، اگر بر روی **Apply** کلیک کنید فایل

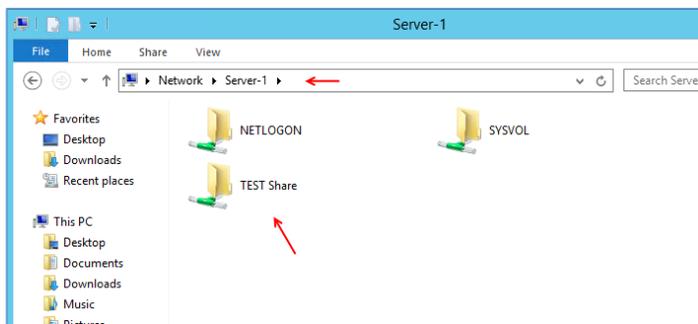
موردنظر **Share** خواهد شد ولی اگر بخواهید این فایل را فقط برای کاربر خاصی **Share** کنید باید بر روی **Permissions** کلیک کنید.

اگر به لیست کاربران و گروه‌ها توجه کنید، فقط گروه **Everyone** قرار دارد که نشان دهنده این است که این پوشه برای تمام کاربران با دسترسی **Read** اشتراک گذاشته شده، اگر می‌خواهید این پوشه را برای کاربر خاصی **Share** کنید، گروه **Everyone** را انتخاب و بر روی **Remove** کلیک کنید تا گروه موردنظر از لیست حذف شود، بعد برای اضافه کردن کاربر موردنظر بر روی **Add** کلیک کنید و کاربر موردنظر را به لیست اضافه کنید.

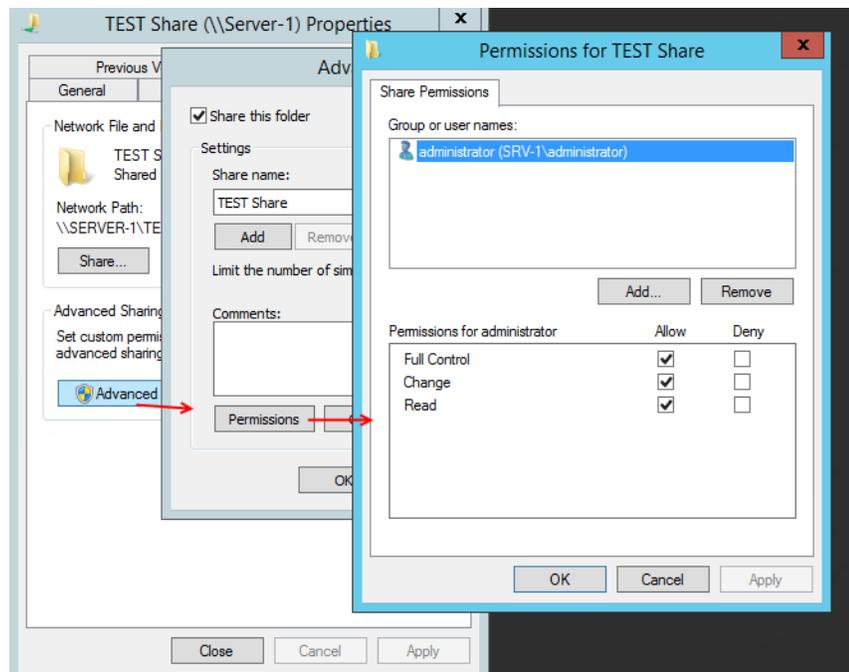
بعد از اینکه فایل را **Share** کردین در قسمت **Network Path** مسیر فایل در شبکه مشخص می‌شود یعنی با وارد کردن آدرس موردنظر در **Address bar** می‌توانید به فایل موردنظر دسترسی پیدا کنید.

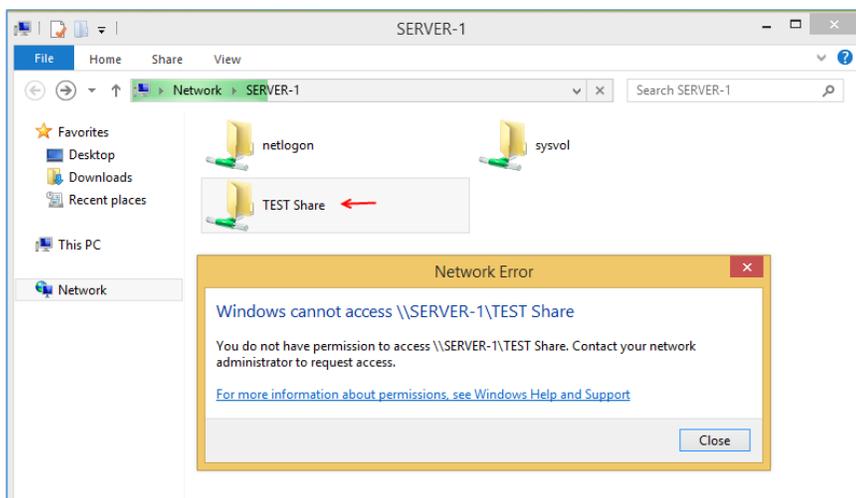
برای ورود به قسمت Share باید از آدرس \\ServerName استفاده کنید که به جای ServerName باید نام سرور خود و یا آدرس IP آن را وارد کنید. به مانند شکل روبرو عمل کند.

\\Server-1\

زمانی که یک پوشه را برای یک کاربر خاص Share کنید و به بقیه کاربران دسترسی ندهید، کاربران دیگر به جزء کاربران موجود در لیست روبرو نمی-توانند به فایل موردنظر دسترسی داشته باشند. در شکل روبرو پوشه Test Share فقط برای کاربر Administrator اشتراک گذاشته شده است و کاربران دیگر مجوز دسترسی به این فایل را ندارند، برای

تست این موضوع با کاربر User1 که قبلاً ایجاد کرده بودیم وارد ویندوز 8 خود می شویم که قبلاً آن را به شبکه متصل کرده بودیم.

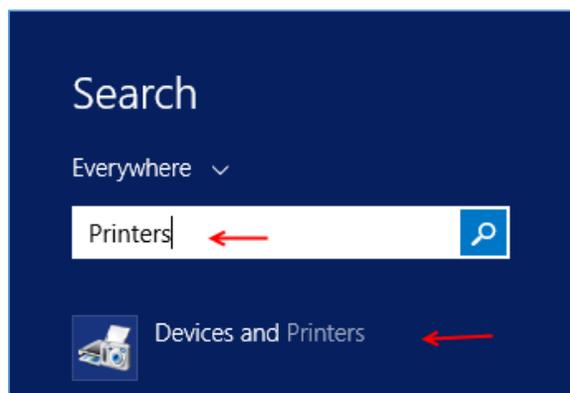

در شکل روبرو وارد آدرس \\Server-1\ شده ایم که فایل های Share شده ویندوز سرور را برای ما لیست کرده است که با دابل کلیک بر روی پوشه Test Share با پیغام روبرو مواجه شده ایم در این پیغام به شما خسته نباشید گفته و به این موضوع اشاره دارد که این پوشه

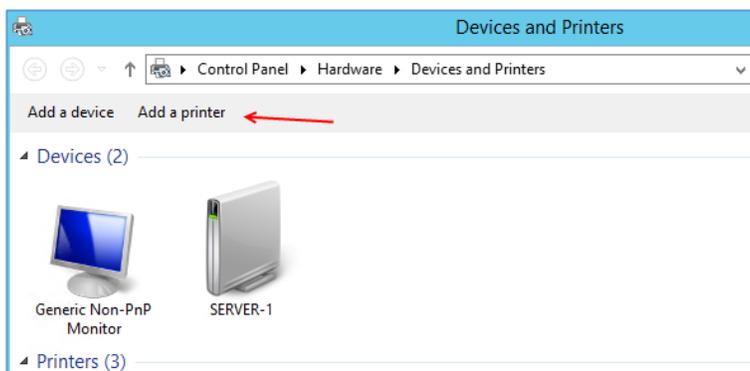
توسط صاحب آن برای شما **Share** نشده است و مجوز دسترسی به شما داده نشده است. پس اگر در جایی دیگر با این پیغام مواجه شدید بدانید که فایل موردنظر برای شما **Share** نشده است.

نصب و راه اندازی Print Server:

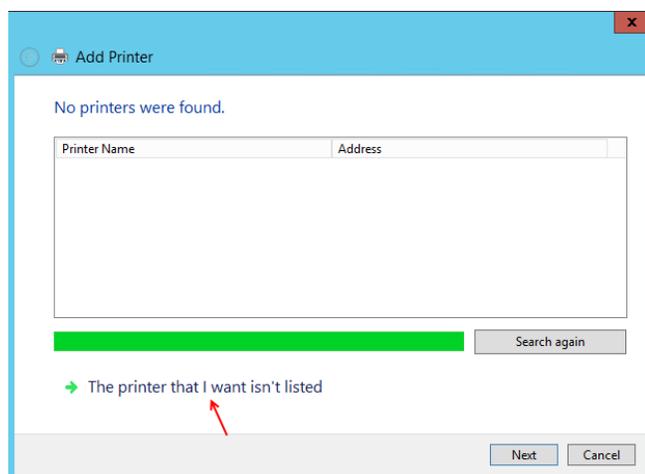
استفاده از **Printer** در شبکه ها یکی از مقدماتی ترین کارها در سازمانها می باشد که استفاده گسترده ای از آن می شود، در این بخش در اول کار یک پرینتر را نصب و نحوه **Share** کردن آن برای دسترسی در کل شبکه را بررسی می کنیم.

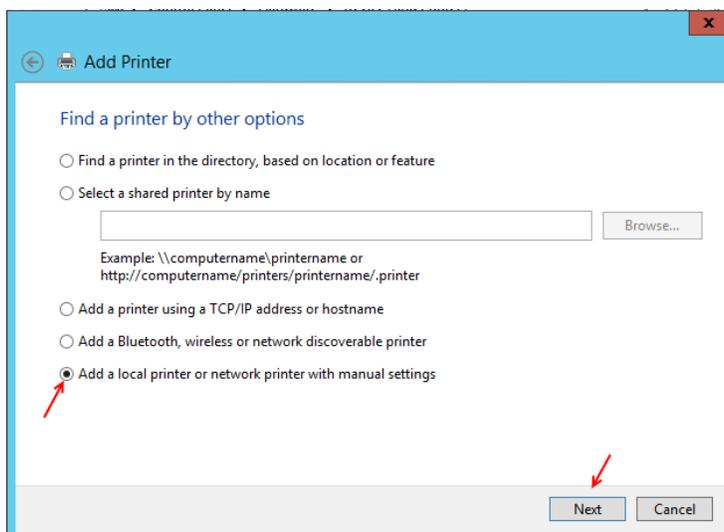
وارد ویندوز سرور 2012 شوید و در قسمت **Search** کلمه **Printers** را وارد کنید و در نتیجه جستجو بر روی **Device and Printers** کلیک کنید.

در این صفحه باید پرینتر خود را به لیست اضافه کنیم، برای این کار بر روی **Add a Printer** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

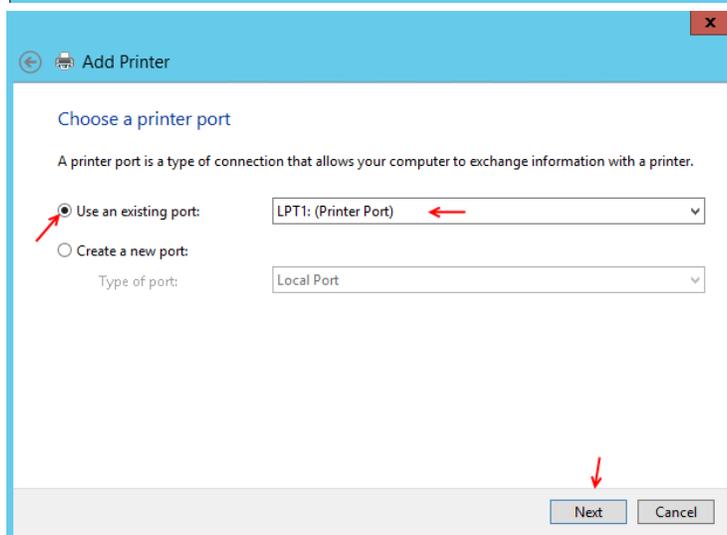

در این صفحه، عملیات جستجو برای یافتن دستگاه جدید آغاز می شود که اگر عملیات بدون نتیجه بود بر روی **The Printer that I want isn't listed** کلیک کنید.

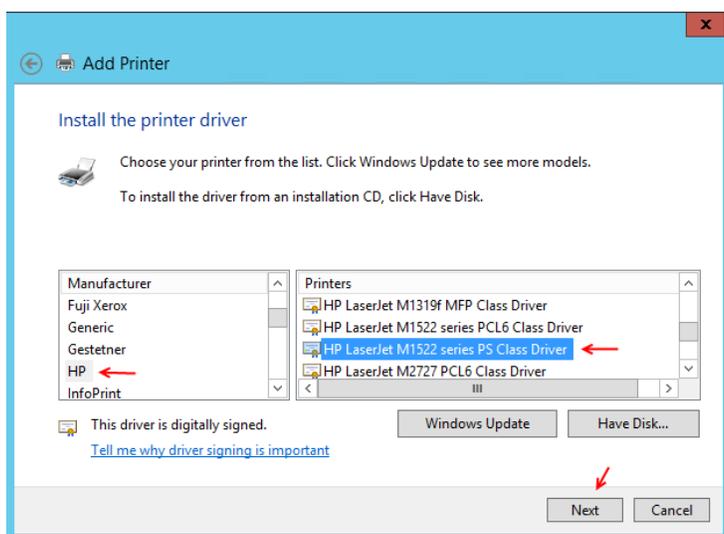

در این قسمت گزینه های مختلفی برای، انتخاب Printer موردنظر قرار دارد که همه آنها را بررسی خواهیم کرد، در حال حاضر گزینه آخر را انتخاب کنید تا بتوانید یک پریتر به صورت پیش فرض تعریف کنیم.

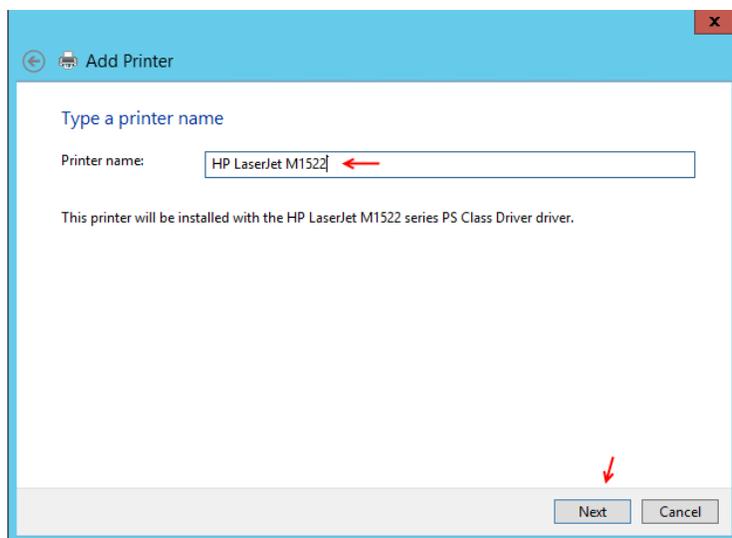
بر روی **Next** کلیک کنید.

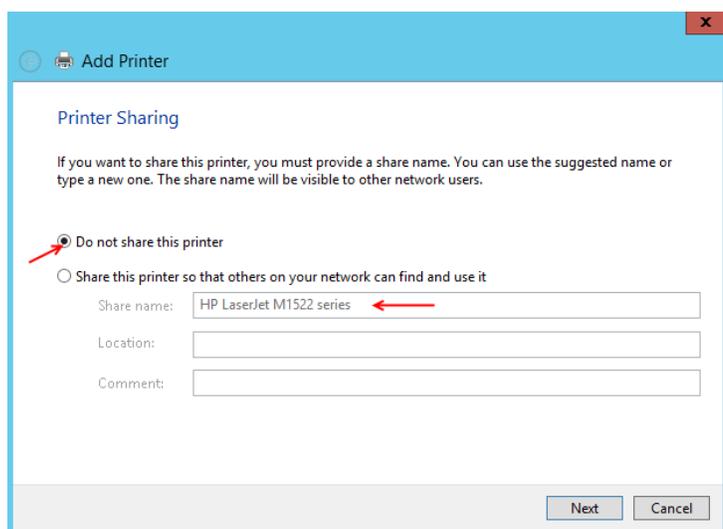
در این قسمت گزینه اول را انتخاب و پورت LPT1 را انتخاب کنید، وبعد بر روی **Next** کلیک کنید.

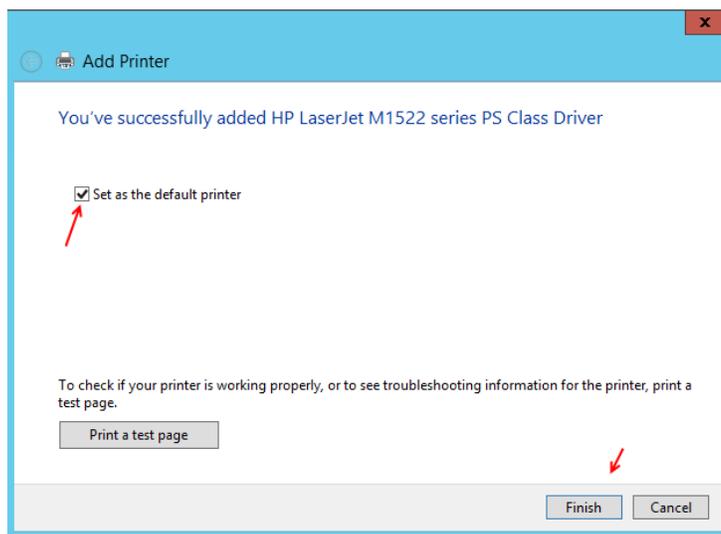
در این صفحه نام کارخانه سازنده و مدل پریتر را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

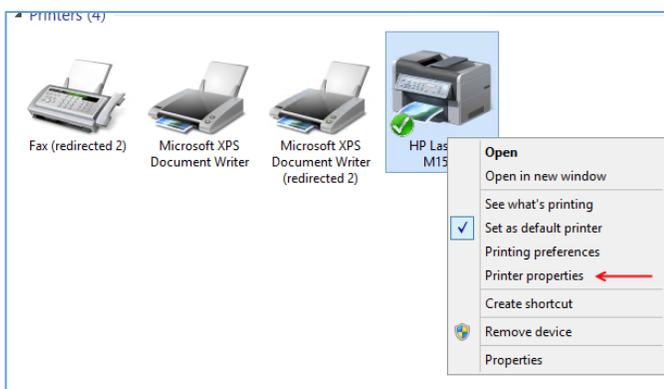
در این قسمت نام پرینتر خود را وارد کنید و بر روی **Next** کلیک کنید

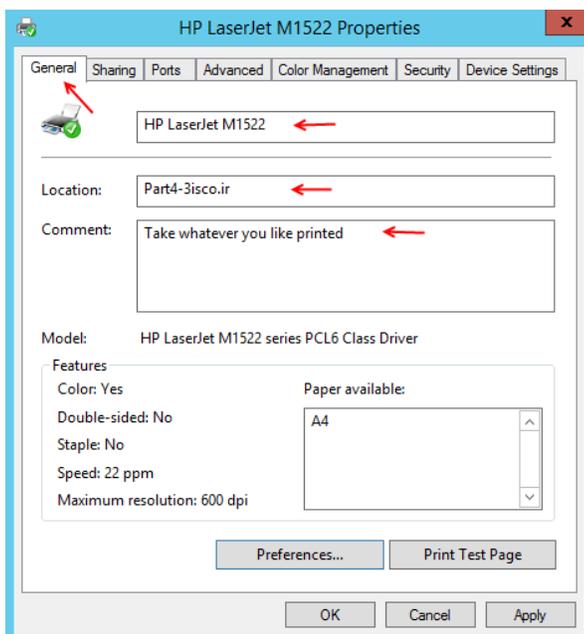
این قسمت مربوط به **share کردن Printer** می-باشد که در حال حاضر گزینه اول را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

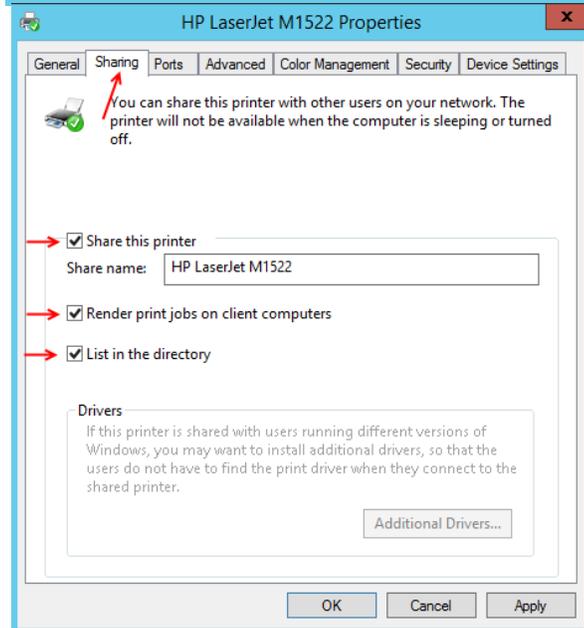
در این قسمت تیک گزینه **Set as the default printer** را انتخاب تا به عنوان **Printer** پیش فرض انتخاب شود. بر روی **Finish** کلیک کنید تا **Printer** موردنظر ایجاد شود.

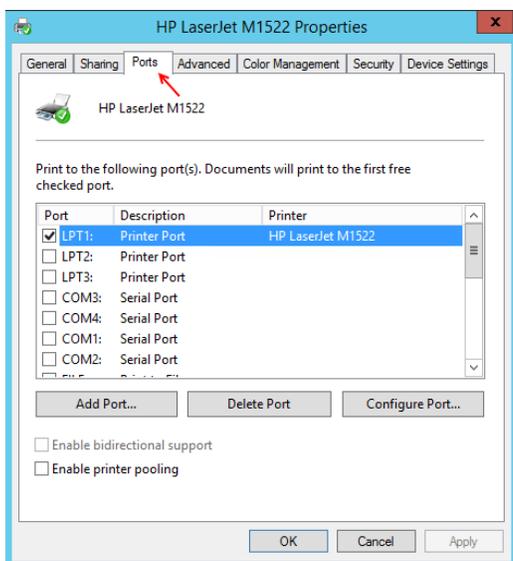
بعد از ایجاد Printer موردنظر بر روی آن کلیک راست کنید و گزینه Printing Properties را انتخاب کنید.

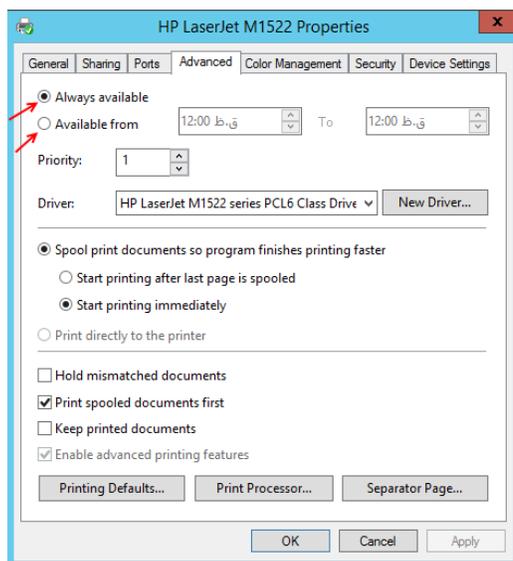
در این صفحه وارد تب General می شویم، در این تب در قسمت اول می توانید نام Printer خود را تغییر دهید، در قسمت Location منطقه قرار گیری Printer را مشخص کنید، در قسمت Comment پیغامی را قرار دهید. در قسمت پائین صفحه با انتخاب Preferences می توانید اندازه کاغذ، نوع کاغذ، سیاه و سفید بودن و یا رنگی بودن و.... را می توانید مشخص کنید.

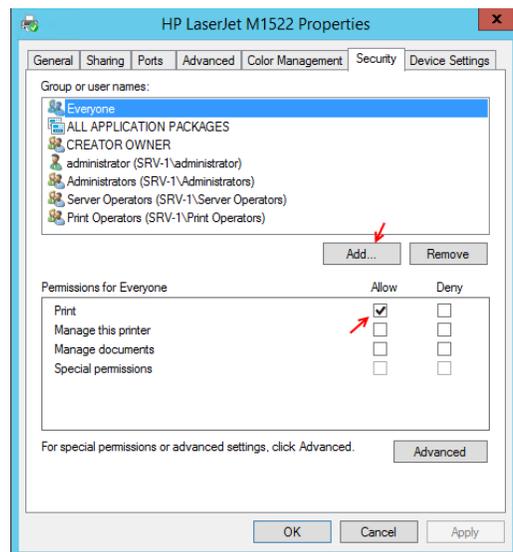
در تب Sharing می توانید Printer موردنظر خود را برای کاربران دیگر Share کنید، تیک گزینه Share this printer را انتخاب کنید و نام پرینتر خود را وارد کنید و دو گزینه دیگر در قسمت زیری آن را هم انتخاب کنید.

در تب Ports می‌توانید نوع پورت موردنظر Printer خود را تغییر دهید و یا پورت جدید تعریف کنید که زیاد هم به کار شما نخواهد آمد مگر در شرایط خاص.

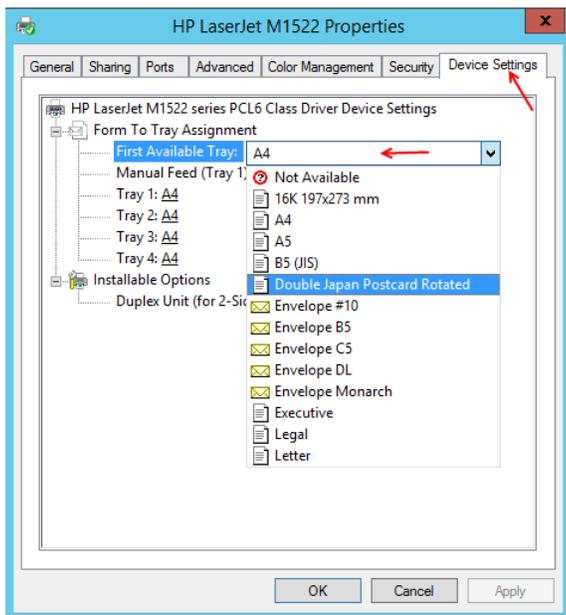
در تب Advanced می‌توانید بر کارکرد Printer خود مدیریت داشته باشید، مثلاً اگر گزینه Always Available را انتخاب کنید دستگاه Printer در تمام ساعت آماده به کار می‌باشد. ولی اگر گزینه Available from را انتخاب کنید می‌توانید ساعت کار موردنظر خود را وارد کنید تا کاربران فقط در ساعت خاص بتوانند از این دستگاه استفاده کنند.

تب Color Management مربوط به تنظیمات رنگبندی دستگاه موردنظر می‌باشد که بسته به هر دستگاه متفاوت است.

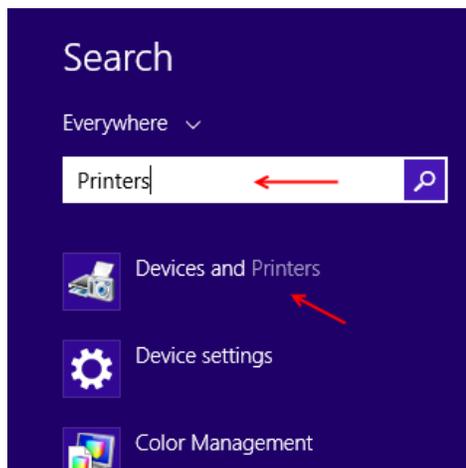
در تب Security که مهمترین قسمت می‌باشد شما می‌توانید مشخص کنید که چه کاربر و گروهی می‌تواند به Printer دسترسی داشته باشد و می‌تواند چه کاری انجام دهد، مثلاً در شکل روبرو گروه Everyone فقط مجوز Print را دریافت کرده است و کار دیگه ای را نمی‌تواند انجام دهد، به این موضوع توجه کنید که تمام کاربرانی که ایجاد می‌کنید به صورت پیش فرض عضو گروه Everyone هستند و توانایی Print را خواهد داشت، اگر این موضوع برای شما جالب

نیست و فقط می‌خواهید که کاربری را که در لیست بالا وارد می‌کنید توانایی **Print** داشته باشد باید گروه **Everyone** را از لیست حذف کنید. در لیست بالا گروهی با نام **Print Operations** وجود دارد که مدیریت کاملی بر روی **Printer** دارد و مجوز دسترسی آن **Full** می‌باشد و اگر یک کاربر را عضو این گروه کنید توانایی بالایی در مدیریت **Printer** خواهد داشت.

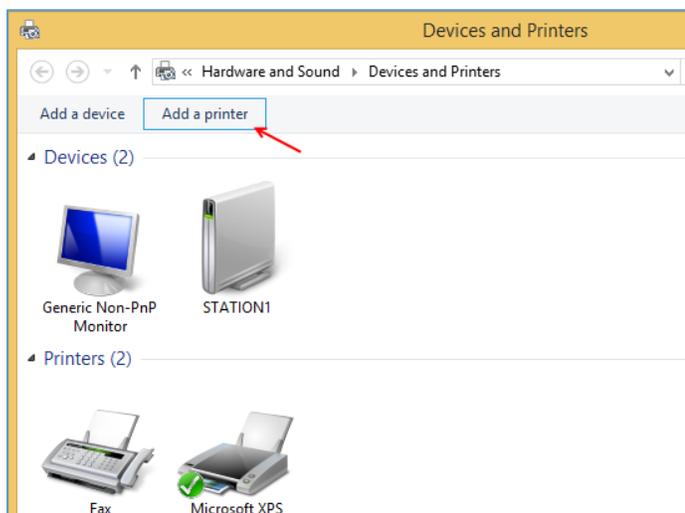
در تب آخر یعنی **Device Settings** می‌توانید اندازه کاغذ **Printer** را برای چاپ به مانند شکل روبرو انتخاب کنید.

تا به اینجا **Printer** را نصب کردیم و با تنظیمات آن آشنا شدیم و **Printer** را در شبکه به اشتراک گذاشتیم، حالا می‌خواهیم از طریق کلاینت ویندوز 8 به **Printer** به اشتراک گذاشته شده دسترسی پیدا کنیم.

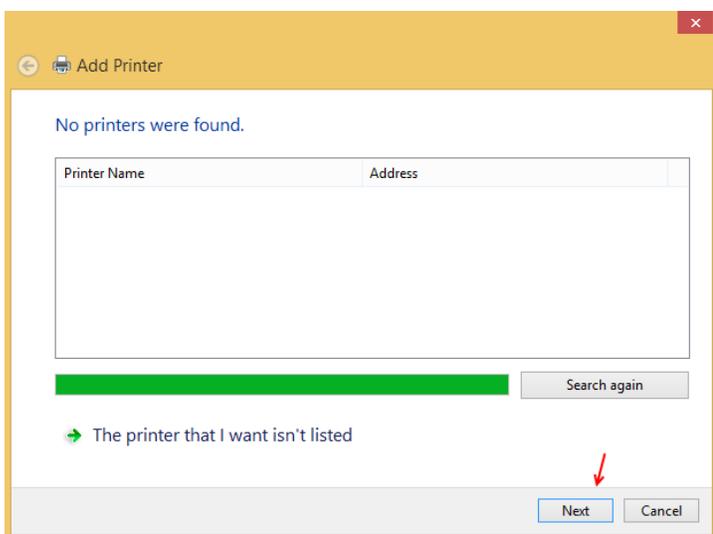

وارد **Search** شوید و کلمه **Printers** را وارد کنید و در نتایج جستجو بر روی **Device and Printers** کلیک کنید.

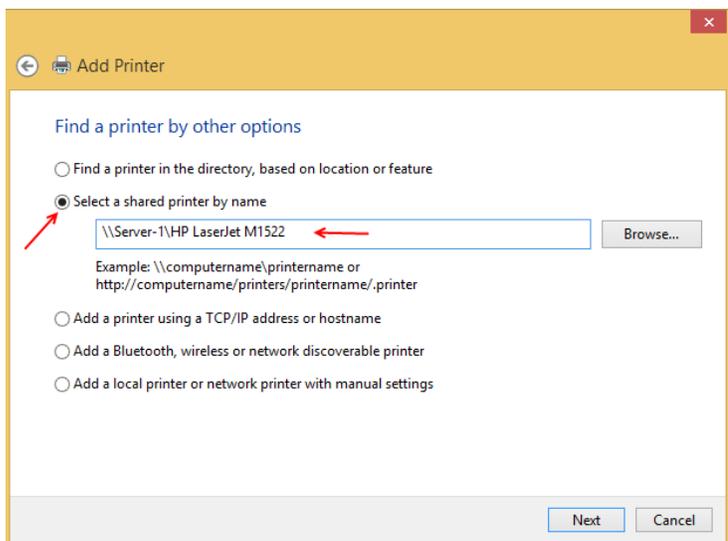
سعی کنید همیشه از سرویس فدرتمند جستجوی ویندوز 8 یا ویندوز سرور 2012 استفاده کنید تا در کار خود پیشرفت کنید.

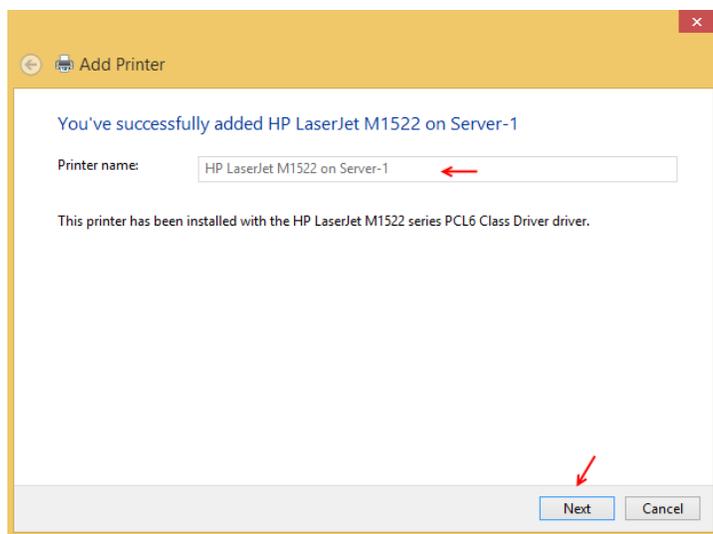
در این صفحه برای اضافه کردن **Printer** موردنظر بر روی **Add a Printer** کلیک کنید.

در این قسمت بر روی **Next** کلیک کنید.

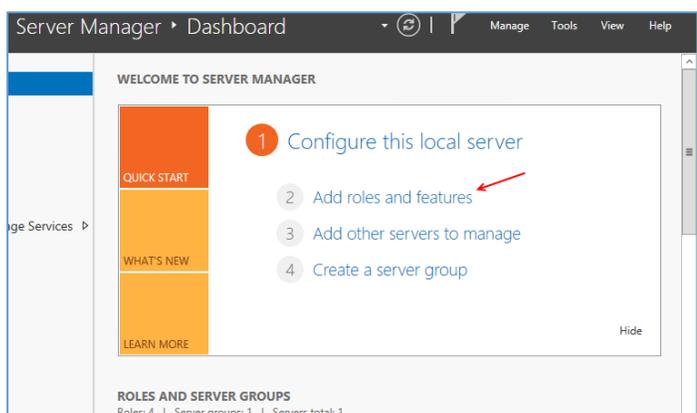
در این صفحه گزینه **Select a shared Printer** را انتخاب کنید و آدرس **Printer** موردنظر را به صورت مشخص شده وارد کنید، شما باید به جای **Server-1** نام و یا **IP** سروری را وارد کنید که **Printer** روی آن نصب است و اگر بعد از وارد کردن اسم از بک اسلش استفاده کنید نام **Printer** به صورت خودکار نمایان می شود. بر روی **Next** کلیک کنید.

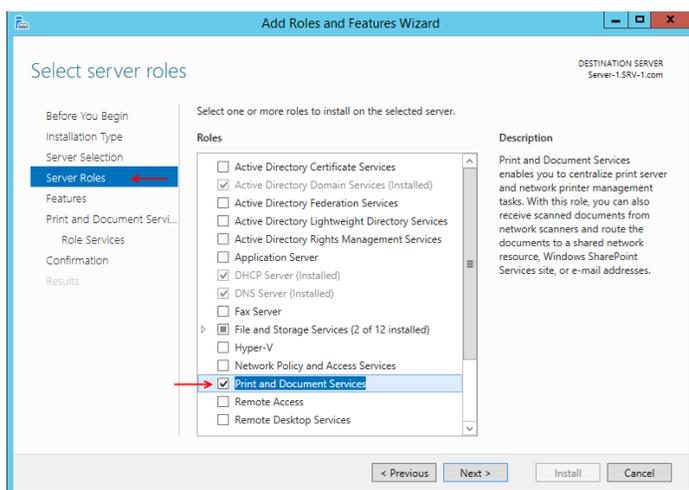
همانطور که مشاهده می‌کنید، **Printer** موردنظر با موفقیت نصب شده است، بر روی **Next** کلیک کنید.

در صفحه بعد بر روی **Finish** کلیک کنید تا **Printer** موردنظر به لیست اضافه شود.

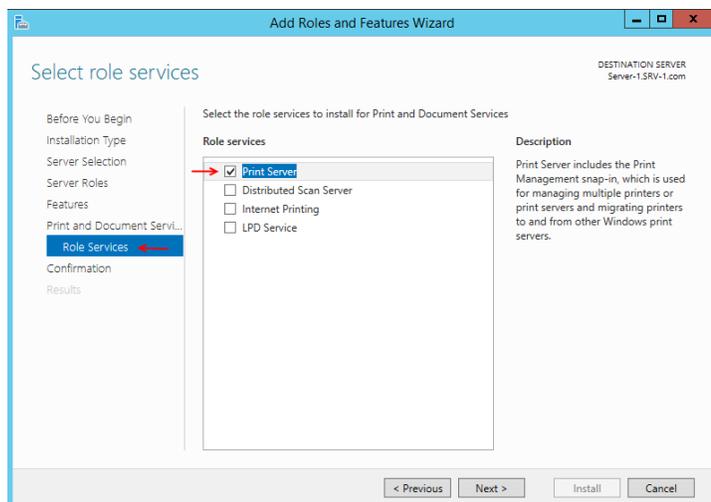
بعد از اجرا و پیاده سازی عملیات نصب **Printer** و **Share** کردن آن، حالا می‌خواهیم سرویس **Print and Document** را بر روی سرور نصب کنیم.

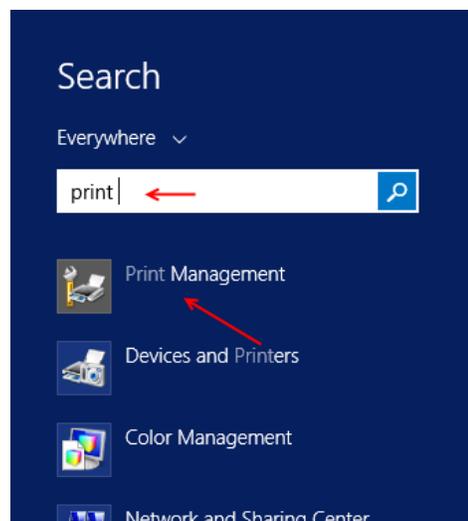
وارد ویندوز سرور شوید و **Server Manager** را اجرا کنید و در صفحه باز شده به مانند شکل روبرو بر روی **Add roles and features** کلیک کنید.

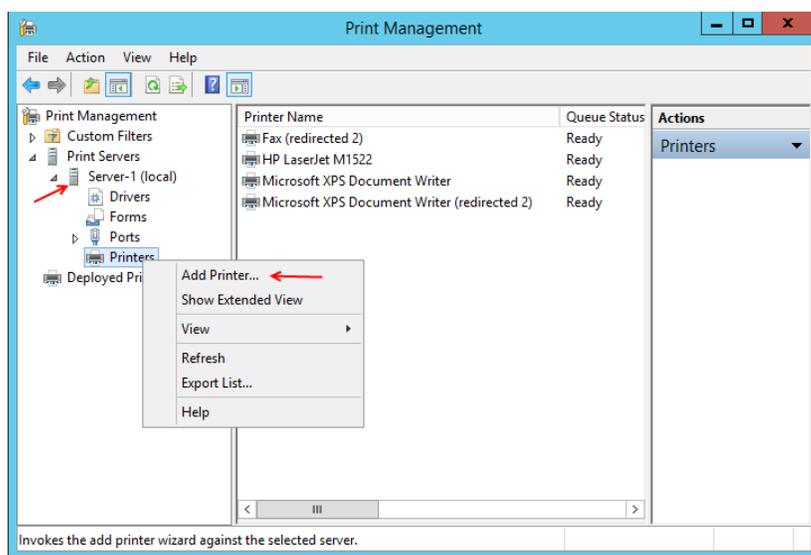
برای رسیدن به این صفحه باید بر روی **Next** کلیک کنید تا به قسمت **Server Roles** برسید و از لیست **Role** ها گزینه **Print and document Services** را انتخاب کند و در پنجره‌ای که باز می‌شود بر روی **Add Feature** کلیک کنید.

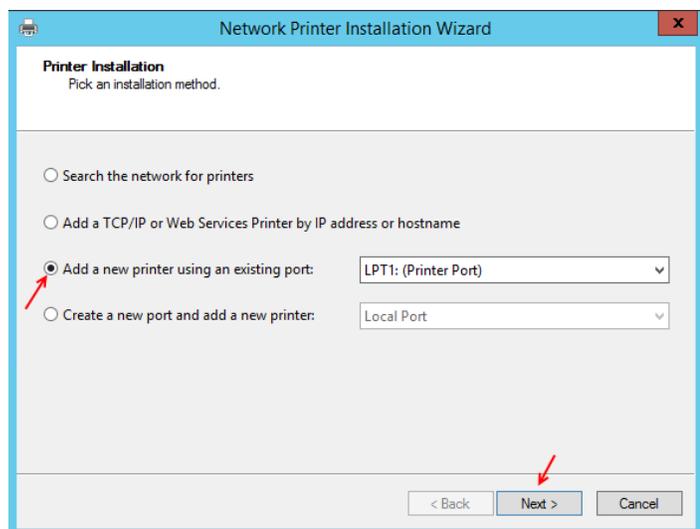
تمام قسمت‌ها را رد کنید تا به قسمت **Role Service** برسید که در این قسمت به مانند شکل روبرو **Print Server** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید، در صفحه آخر بر روی **Install** کلیک کنید تا سرویس موردنظر نصب شود.

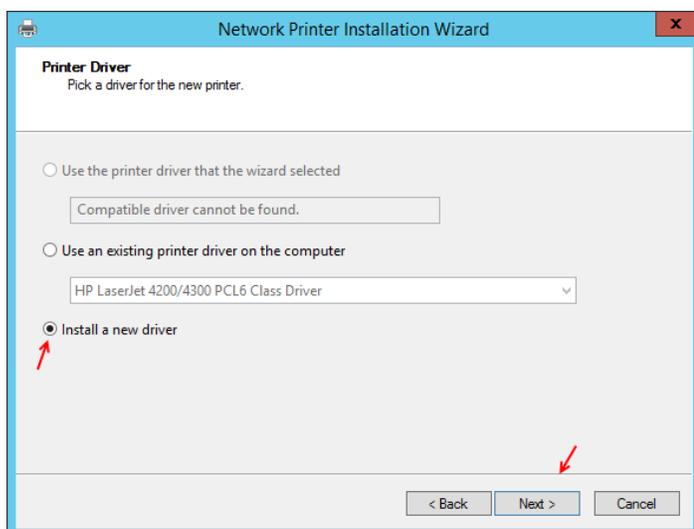
بعد از نصب سرویس موردنظر وارد **Search** شوید و کلمه **Print** را وارد کنید و در نتایج جستجو گزینه **Print Management** را انتخاب کنید.

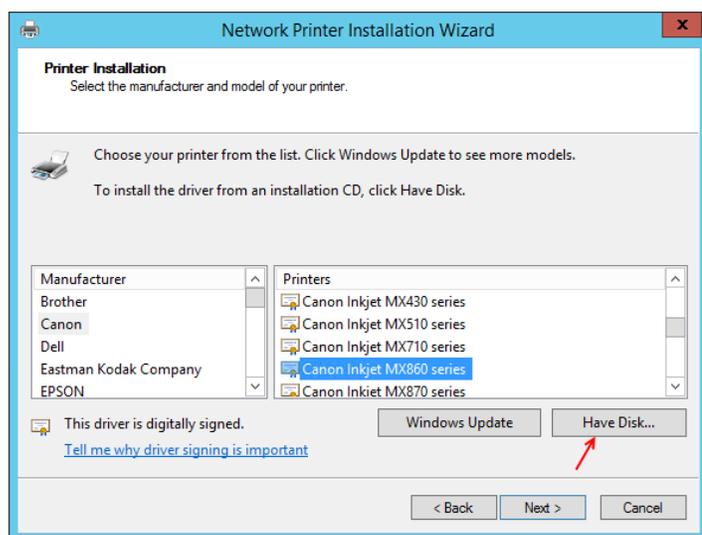
همانطور که مشاهده می‌کنید سرویس موردنظر به درستی اجرا شده است و اگر از سمت چپ نام سرور خود را که در اینجا **Server-1** می‌باشد انتخاب کنید و در لیست باز شده بر روی **Printers** کلیک کنید، باید کار به مانند شکل روبرو لیست **Printer** های نصب شده روی سرور را مشاهده کنید. برای اضافه کردن یک **Printer** به لیست باید روی **Printers** کلیک

راست کنید و گزینه **Add Printer** را انتخاب کنید تا شکل روبرو ظاهر شود، در این شکل به مانند قبل می-توانید از روش های مختلف پرینتر موردنظر خود را به لیست اضافه کنید، در این قسمت گزینه سوم را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

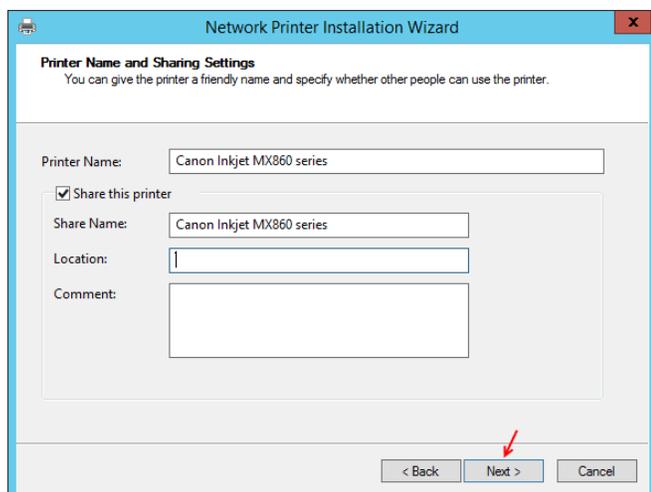

در این قسمت گزینه سوم یعنی **Install a new driver** را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت می-توانید نام کارخانه سازنده به همراه مدل **Printer** را در صورت موجود بودن انتخاب کنید و یا اگر **CD** یا **DVD** مربوط به پرینتر موردنظر را در اختیار دارید، بر روی **Have Disk** کلیک کنید و درایور موردنظر را به برنامه معرفی کنید.

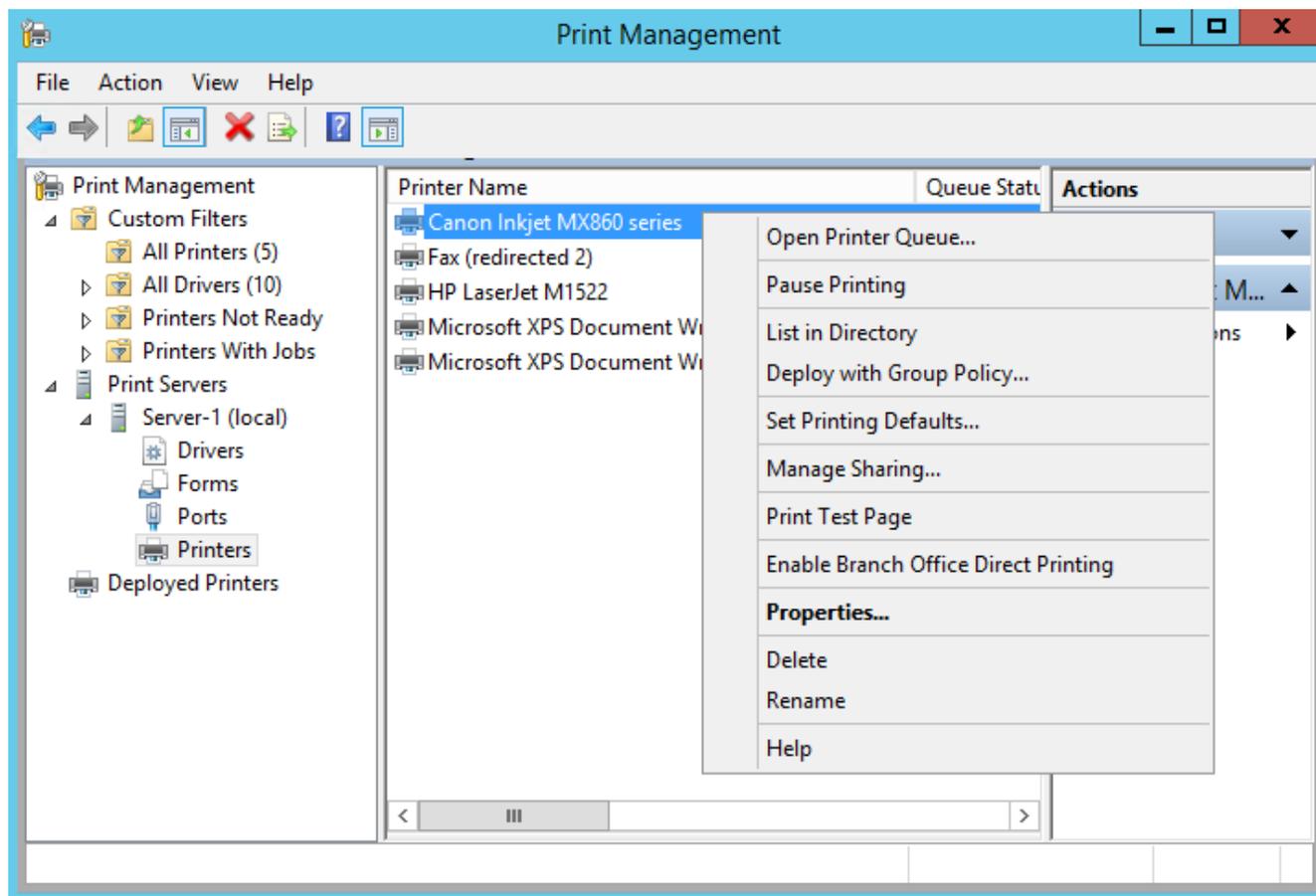
بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه می‌توانیم نام Printer خود را مشاهده و یا ویرایش کنید، اگر می‌خواهید Printer موردنظر را در شبکه Share کنید تیک گزینه Share this printer را انتخاب کنید و در قسمت Share Name نام Printer خود را زمانی که share می‌شود را وارد کنید در قسم Location هم محل قرار گیری Printer را وارد کنید و بر روی Next کلیک کنید.

در صفحه بعد هم بر روی Next کلیک کنید و در صفحه آخر هم بر روی Finish کلیک کنید.

بعد از ایجاد Printer به مانند شکل زیر بر روی آن کلیک راست کنید، در منوی باز شده یک سری امکانات در اختیار شما قرار می‌دهد.

کار با Group Policy در ویندوز سرور 2012:

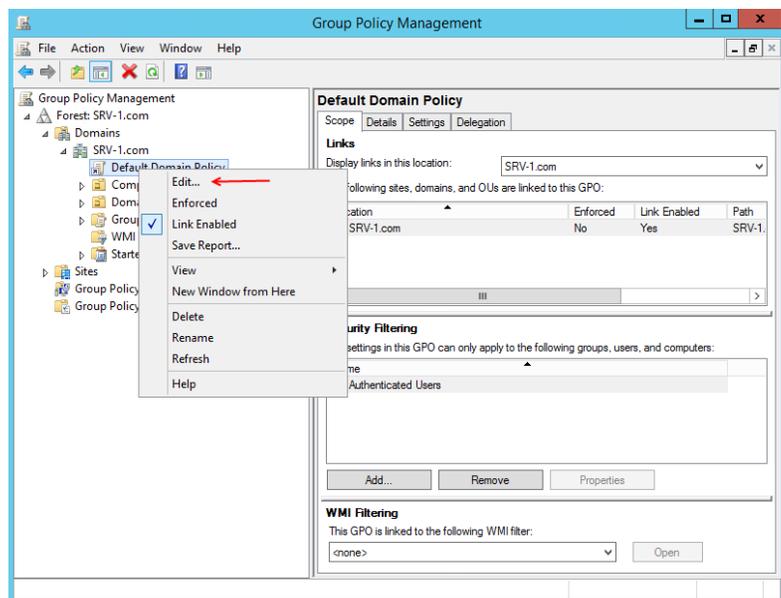
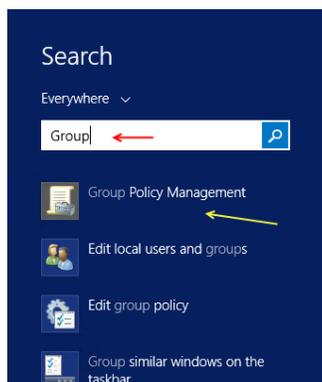
Group Policy امکانی است در ویندوز سرور که به کمک آن می‌توانید تنظیمات خاصی را در آن انجام دهید، همانطور که می‌دانید زمانی که می‌خواهیم برای یک کاربر رمز عبور تعریف کنیم، حتماً باید یک رمز پیچیده و تعداد مشخص استفاده کنیم که کنترل پیچیدگی رمز عبور و حداکثر و حداقل آن و.... توسط سرویس Group Policy انجام می‌پذیرد که این کار یکی از صدها کار این سرویس می‌باشد که در این قسمت با هم آن را بررسی بررسی می‌کنیم.

نکته مهم: قبل از اینکه Domain Controller را روی سرور نصب کنید، Group Policy به صورت Local Group Policy در دسترس است و می‌توانید تنظیمات آن را تغییر دهید ولی اگر Domain Controller روی سرور شما نصب باشد دیگر Local Group Policy کاربرد ندارد و گزینه های آن غیر فعال می‌شوند و در عوض Group Policy مربوط به Domain فعال می‌شود که در زیر بررسی خواهیم کرد.

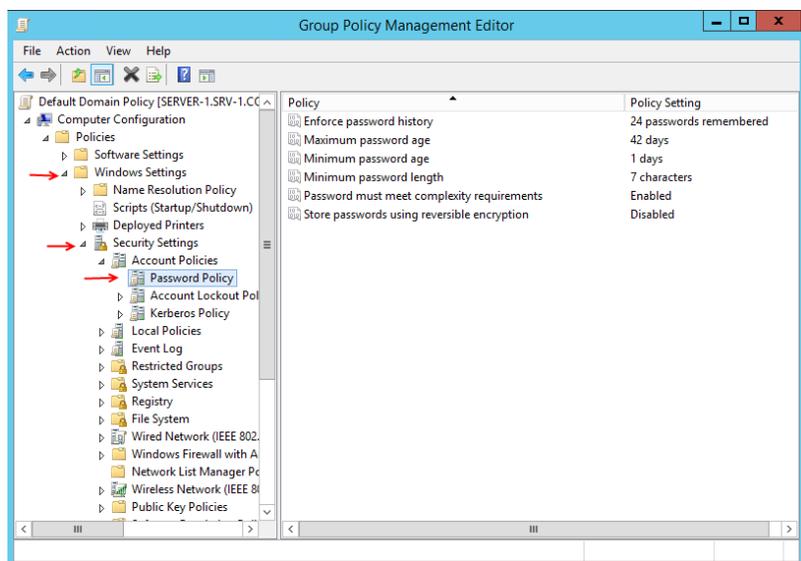
برای اجرای سرویس Group Policy می‌توانید به آدرس زیر مراجعه کنید:

Control Panel\System and Security\Administrative Tools\Group Policy Management.Ink

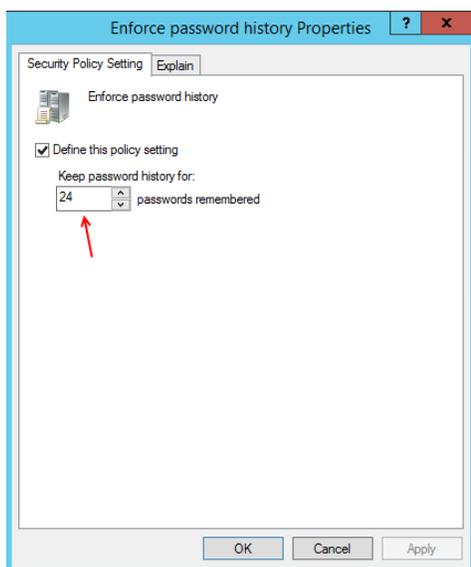
یا می‌توانید وارد Search شوید و کلمه Group را وارد کنید و در نتیجه جستجو سرویس Group Policy Management را انتخاب کنید.

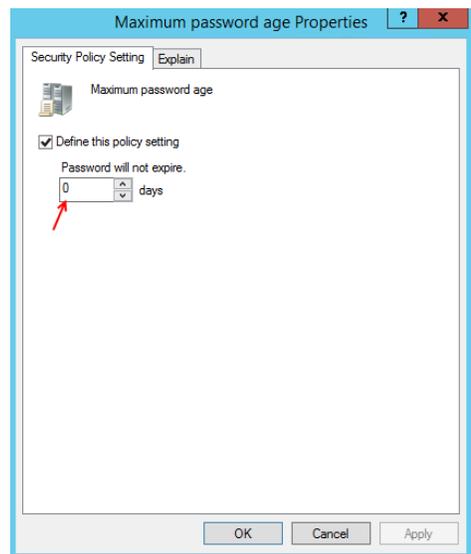
همانطور که مشاهده می‌کنید وارد سرویس Group Policy شدیم، کم کم با تمام اجزای این سرویس آشنا خواهید شد، برای شروع باید وارد قسمت ویرایش اطلاعات Group Policy شویم، برای این کار به مانند شکل بر روی Default Domain Policy کلیک راست کنید و گزینه Edit را انتخاب کنید.

برای شروع کار قسمت Password Policy را با هم بررسی می‌کنیم، در این قسمت می‌توانیم حداقل طول یک Password را کم یا زیاد کنیم و یا پیچیدگی آن را تغییر دهیم، برای این کار به مانند شکل روبرو وارد قسمت Password Policy می‌شویم که در این قسمت 6 گزینه را مشاهده می‌کنید که در زیر آنها را بررسی می‌کنیم.

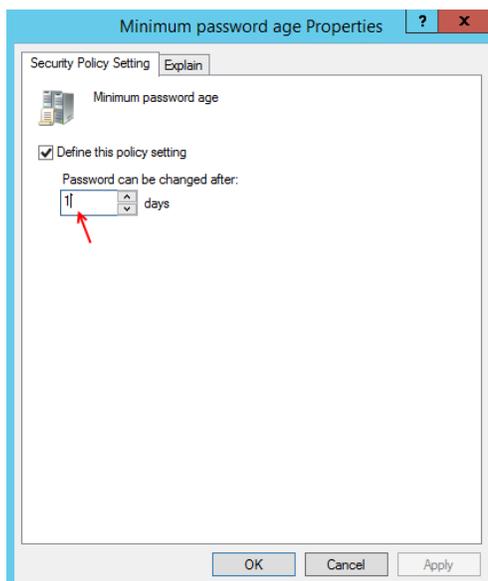

در قسمت Enforce Password history می‌توانید مشخص کنید که چه تعداد از رمز عبورهای که توسط مدیر و کاربران شبکه وارد شده است در Domain ذخیره شود تا کسی دیگر نتواند رمزی شبیه به رمز دیگران ایجاد کند که در این شکل عدد 24 قرار دارد که تا 24 رمز عبور را در خود ذخیره می‌کند و شما می‌توانید این عدد را به راحتی تغییر دهید، بعد از تغییر بر روی ok کلیک کنید.

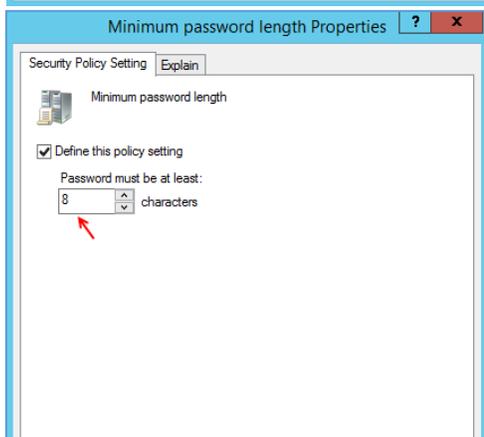
در قسمت Maximim Password age می‌توانید مشخص کنید که یک رمز عبور تا چند روز اعتبار داشته باشد، در شکل روبرو عدد 42 را به صفر تغییر دادیم و اگر به دقت به شکل توجه کنید بالای عدد صفر نوشته Password will not expire که به این معنا است که رمز به هیچ عنوان انقضای نخواهد شد، اگر به یاد داشته باشید در زمان ایجاد کاربر گزینه‌ای با نام Password Never Expire وجود داشت که با انتخاب آن کاربر نمی‌توانست رمز عبور را تغییر دهد، در این قسمت هم

با وارد کردن عدد صفر دیگر لازم نیست تیک گزینه Password Never Expire را در موقع ایجاد کاربر انتخاب کنیم.

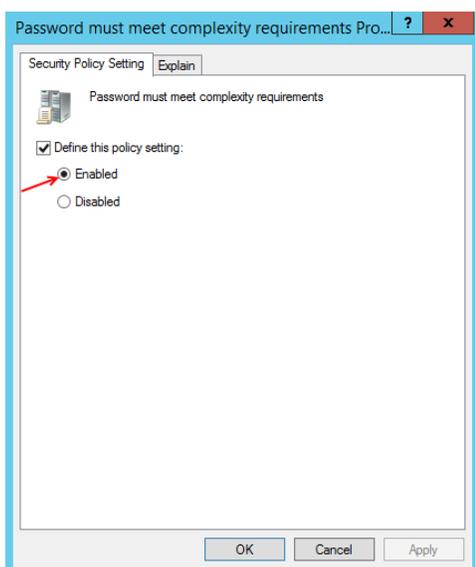

در قسمت Minimum Password age می‌توانید مشخص کنید که زمانی که یک کاربر رمز عبور خود را تغییر داد تا چه زمانی فرصت دارد که رمز عبور خود را دوباره تغییر دهد که این عدد به صورت پیش فرض بر روی 1 روز قرار دارد که می‌تواند عددی بین 1 تا 998 باشد.

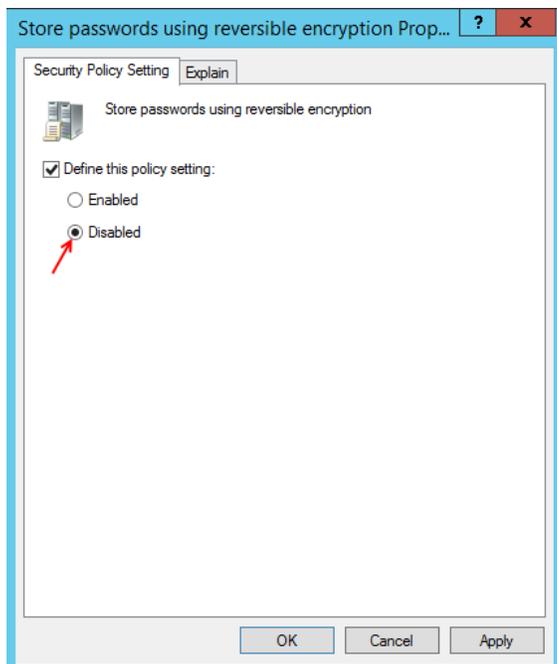
نکته اساسی: زمانی که عدد قسمت Maximim Password age را به صفر تغییر دهید دیگر Minimum Password age هیچ گونه تاثیری ندارد، فقط توجه داشته باشید Minimum Password age باید کوچکتر از Maximim Password age باشد، جز این‌که Maximim Password age به صفر تغییر کرده باشد.

قسمت بعدی مربوط به Minimum Password length می‌باشد که طول رمز عبور را مشخص می‌کند که به صورت پیش فرض برای دومین 7 می‌باشد که می‌توانید این مقدار را تغییر دهید که در این قسمت این عدد به 8 کاراکتر تغییر کرده است، سعی کنید مقدار رمز عبور را از 8 به بالا وارد کنید تا امنیت اطلاعات کامل‌تر شود.

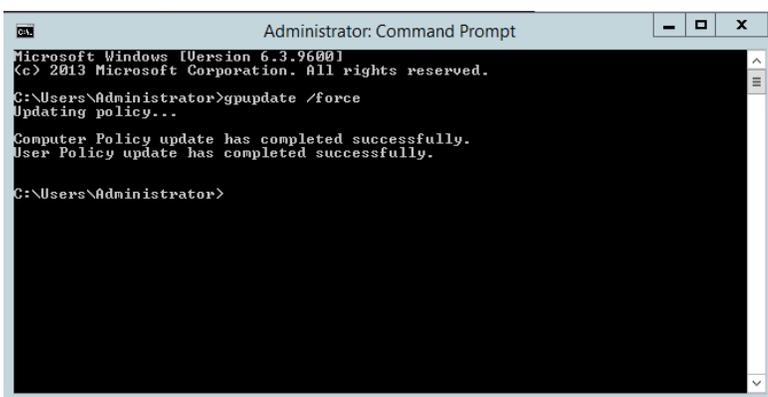

در قسمت Password must meet Complexity requirements می‌توانید مشخص کنید که آیا رمز عبور باید به صورت پیچیده وارد شود به طور مثال Test@123456 ترکیبی از حروف، اعداد و علائم باشد و یا با انتخاب گزینه Disabled نیازی به وارد کردن رمز به صورت پیچیده نیست.

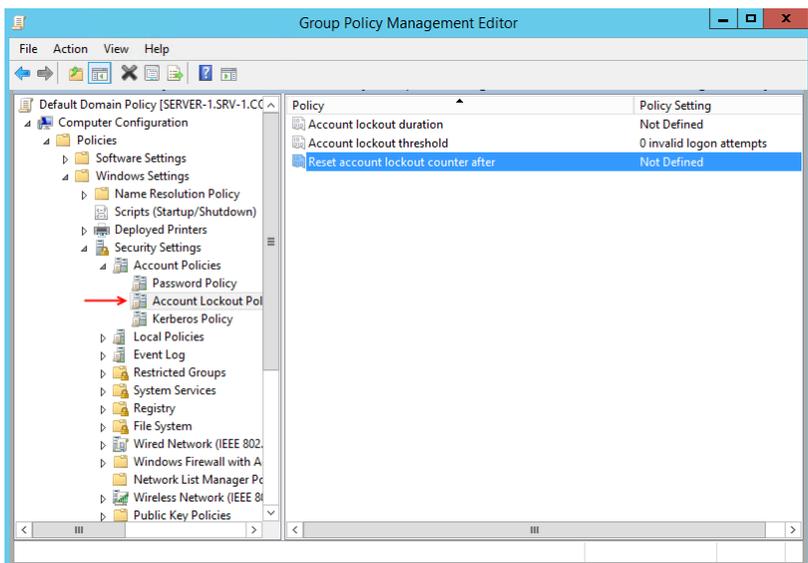
در قسمت **Store Passwords Using Reversible encryption** با انتخاب **Enabled** رمز عبور به صورت **Clear Text** در شبکه فعال می شود و امنیت اطلاعات بسیار کاهش می یابد که سعی کنید در صورت نیاز آن را فعال کنید.

این سیاست رمز نگاری از نرم افزارهایی حمایت می کنند که احتیاج به پروتکل رمز نگاری برای تأیید هویت کاربران دارند. این گزینه به صورت پیش فرض غیر فعال شده است.

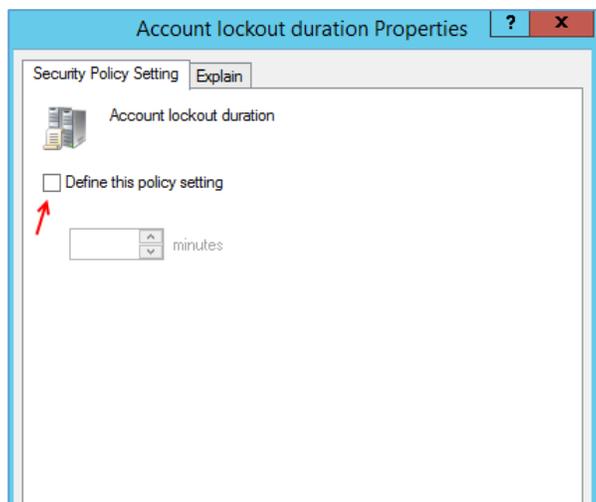

نکته مهم: بعد از اینکه تنظیمات **Group Policy** را تغییر دادید، برای اینکه این تنظیمات روی سرور شما به صورت سریع اعمال شود باید از دستور **Gpupdate /Force** در **CMD** استفاده کنید.

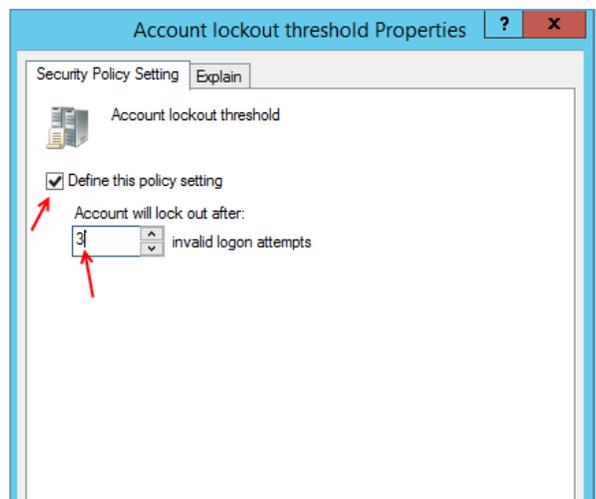
با این دستور تنظیمات بر روی سرور اعمال شده است.

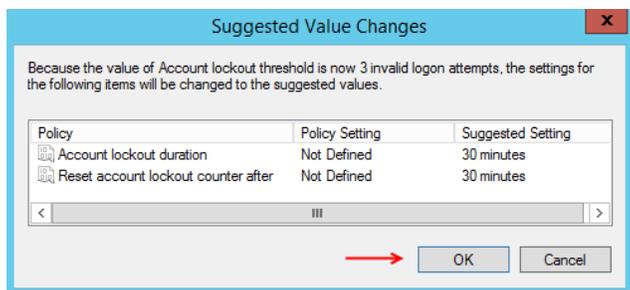
قسمت بعدی که با هم بررسی می کنیم، **Account Lockout Policy** می باشد، به مانند شکل از سمت چپ بر روی **Account Lockout Policy** کلیک کنید تا صفحه مربوط به آن باز شود، در این صفحه سه گزینه وجود دارد که با هم مورد بررسی قرار می دهیم.

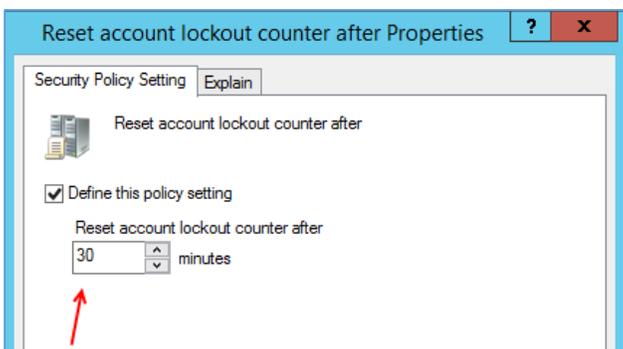
در قسمت Account Lockout duration می‌توانید مشخص کنید که، یک حساب زمانی که قفل شد تا چه مدت قفل بماند و بعد فعال شود، مثلاً در این قسمت گزینه Define this policy setting را انتخاب کنید و یک عدد بر حسب دقیقه مثلاً 30 وارد کنید این عدد به این معنا است که کاربر زمانی که به دلایل گوناگون مثلاً اشتباه وارد کردن رمز عبور به دفعات متعدد و یا غیرفعال کردن حساب توسط مدیر شبکه بعد از این 30 دقیقه حساب موردنظر دوباره فعال می‌شود.

در قسمت Account will Lock out after شما می‌توانید مشخص کنید که کاربر بعد از اینکه به تعداد مشخص شده مثلاً 3 بار رمز ورود را به اشتباه وارد کرد حساب آن قفل شود، البته بعد از زمان مشخص شده در قسمت Account Lockout duration این حساب فعال می‌شود.

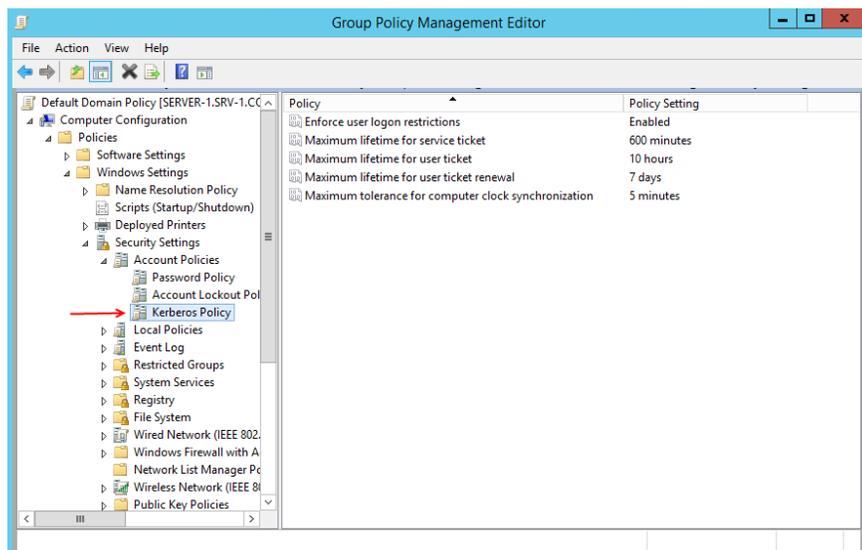

زمانی که در قسمت قبل بر روی ok کلیک کنید شکل روبرو ظاهر می‌شود، در این قسمت این پیغام به شما داده می‌شود که اگر می‌خواهید این قسمت فعال شود باید هر دو قسمت Account Lockout duration و Reset Account تنظیم شوند که به صورت پیش فرض 30 دقیقه می‌باشد.

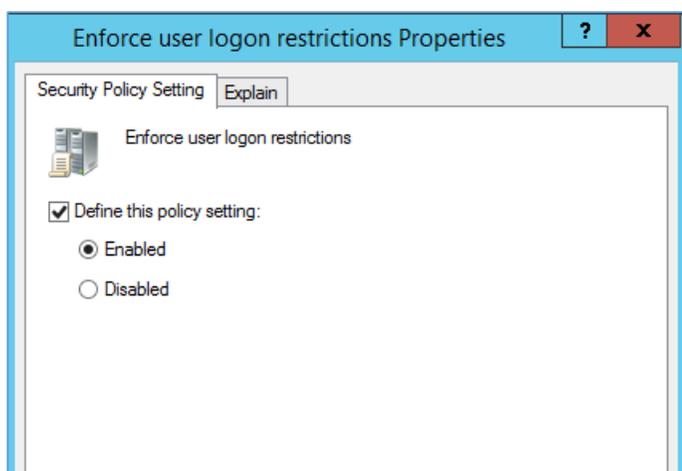

در قسمت Reset Account lockout counter after باید عددی را مساوی یا کمتر از عدد قسمت Account Lockout duration تعریف کنید که زمانی که کاربر ورود اشتباه داشت اطلاعات ذخیره شده در داخل دایرکتوری حذف شود، یعنی اینکه مثلاً تعداد ورود کاربر 3 بار شد این اطلاعات

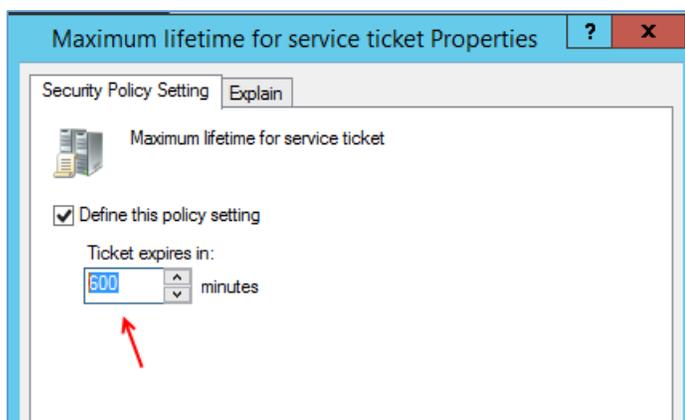
در اکتیو دایرکتوری به صورت یک شمارنده ثبت می شود که با اعمال زمان مناسب در این قسمت این شمارنده صفر خواهد شد.

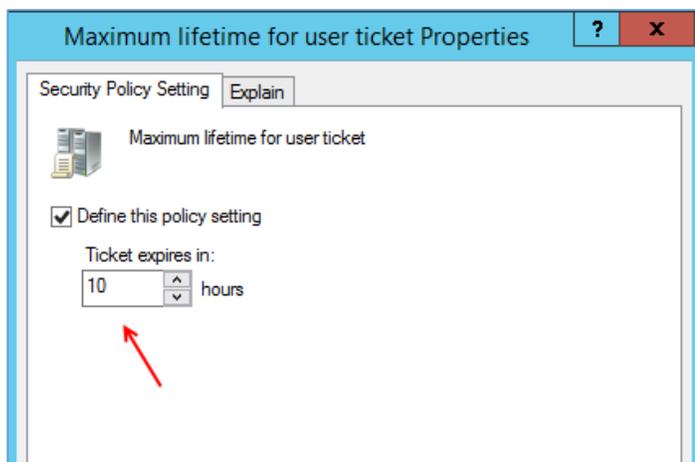
قسمت بعدی که مورد بررسی قرار می - دهیم Kerberos Policy می باشد که مربوط به امنیت کاربران می باشد که تک تک این پنج گزینه را با هم مورد بررسی قرار می دهیم.

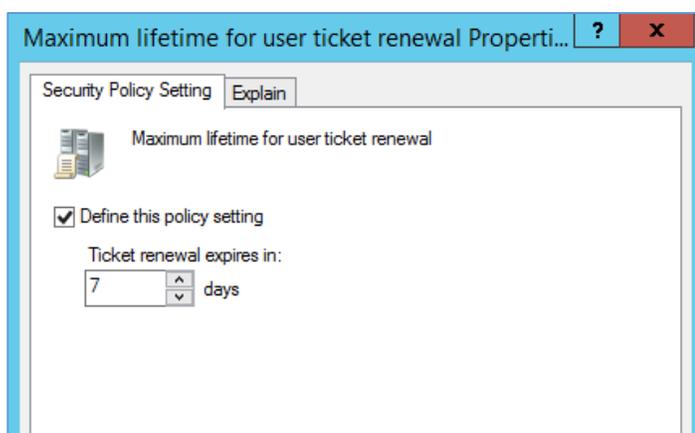
قسمت Enforce user logon restrictions مربوط به ورود کاربران می باشد که به صورت پیش فرض فعال است و زمانی که یک کاربر وارد سیستم می شود یک گواهینامه امنیتی برای آن صادر می شود.

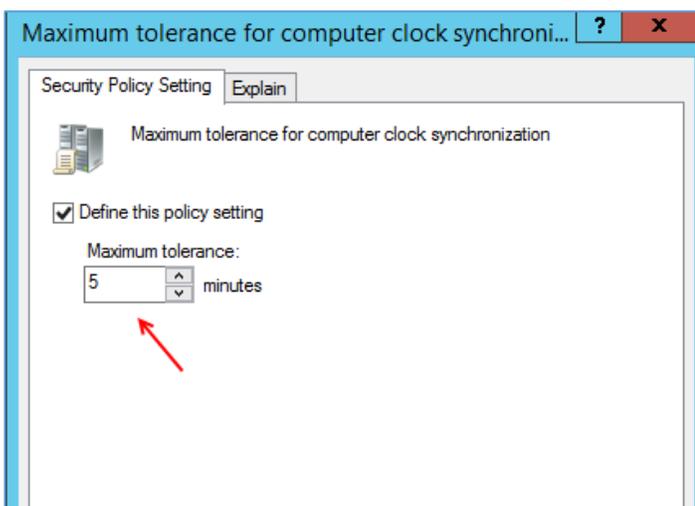
در قسمت Maximum lifetime for Service ticket می توانید مشخص کنید که مدت زمان گواهینامه اعتباری برای یک سرویس فعال چقدر باشد. که بعد از اتمام این زمان سرویس انقضاض شده و در سرور نمی تواند به دیگران سرویس دهد.

در قسمت **Maximum lifetime for user ticket** می‌توانید مقدار زمانی را که یک کاربر می‌تواند از گواهینامه تخصیص داده شده به وی در زمان ورود استفاده کند. که این عدد باید بین 0 تا 9999 قرار گیرد که اگر صفر باشد گزینه بعدی آن هم غیر فعال می‌شود.

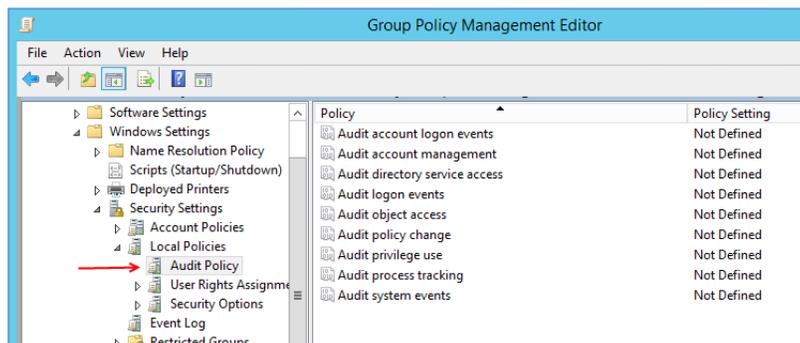

در قسمت **Maximum lifetime for user ticket renewal** تعداد روز فعال بودن گواهینامه یا بلیط داده شده به کاربر را مشخص می‌کند که بعد از آن گواهینامه یا بلیط موردنظر انقضاء می‌شود.

در قسمت **Maximum tolerance for computer clock synchronization** منظور استفاده می‌شود که در زمان مشخص شده مثلاً هر 5 دقیقه کامپیوتر سرور با کامپیوتر کلاینت تاریخ و زمان خود را با هم هماهنگ سازی کنند چون الگوریتم Kerberos شدیداً به برابر بدون زمان بین سرور و کلاینت نیاز دارد تا گواهینامه برای سرویس کاربر موردنظر تعریف و محاسبه کند.

بررسی قسمت Audit Policy:

قسمت Audit Policy مربوط به ثبت رویداد های مربوط به ورود کاربران و ایجاد تغییرات و تغییر رمز عبور و ... می باشد که در صورت نیاز می توانید هر یک از قسمت های موجود را فعال کنید، در شکل روبرو وارد قسمت Audit Policy می شویم که در این

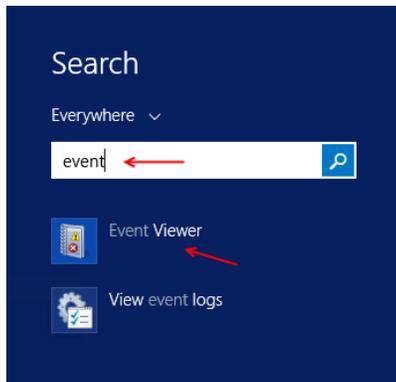
قسمت 9 گزینه مختلف وجود دارد که هر کدام برای منظور خاصی طراحی شده اند که در جدول زیر همه آنها را بررسی می کنیم.

Audit account logon events	این گزینه زمانی که فعال شود ورود کاربران را به سیستم ثبت می کند.
Audit account management	برای ثبت رویدادهایی مانند ایجاد کاربر، حذف، تغییر نام و... به کار می رود.
Audit directory service access	ثبت رویدادهای مربوط به دسترسی کاربران به فایل ها می باشد.
Audit logon events	این قسمت هم برای ثبت رویدادهای ورود و خروج و ورودهای با اشتباه کاربران به کار می رود.
Audit object access	این گزینه اگر فعال شود باعث ثبت رویدادهای مربوط به دسترسی کاربران به شی موجود در اکتیو دایرکتوری می شود.
Audit policy change	رویدادهای مربوط به تغییر سیاست های بر روی سیستم ثبت می شود.
Audit privilege use	رویدادهای مربوط تغییرات در ریجیستری و ... ثبت می شود.
Audit process tracking	این قسمت هم بر روی حسابرسی سیستم عامل بر روی فرایندها کاربرد دارد.

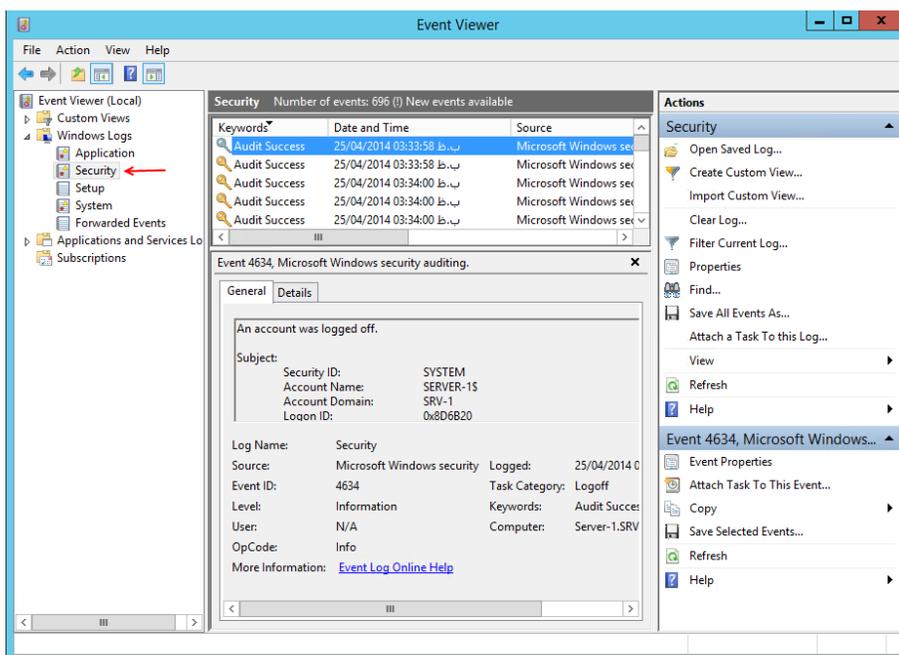
Audit system events

ثبت رویدادهایی مانند تغییر ساعت سیستم، تاریخ، برنامه های Startup و ...

زمانی که این تغییرات را اعمال کردید، در کدام قسمت این رویدادها ثبت می شوند؟

همه رویدادهای سیستم یا همان Event یا Log در سرویس Event Viewer ثبت می شود، برای اجرای این سرویس وارد Search شوید و کلمه event را وارد کنید و سرویس Event Viewer را اجرا کنید.

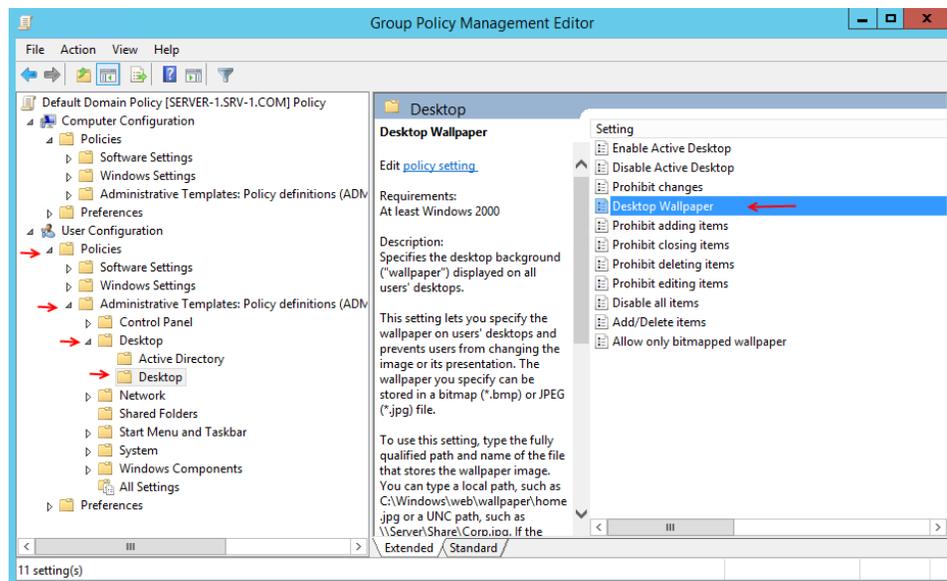
همان طور که در شکل روبرو مشاهده می کنید، وارد سرویس Event Viewer شدیم، در این سرویس تمام ردپای ویندوز ثبت می شود، یعنی شما هیچ کاری را نمی توانید انجام دهید که در اینجا ثبت نشود.

برای مشاهده رویدادهای بخش امنیتی که در قسمت قبل در Group

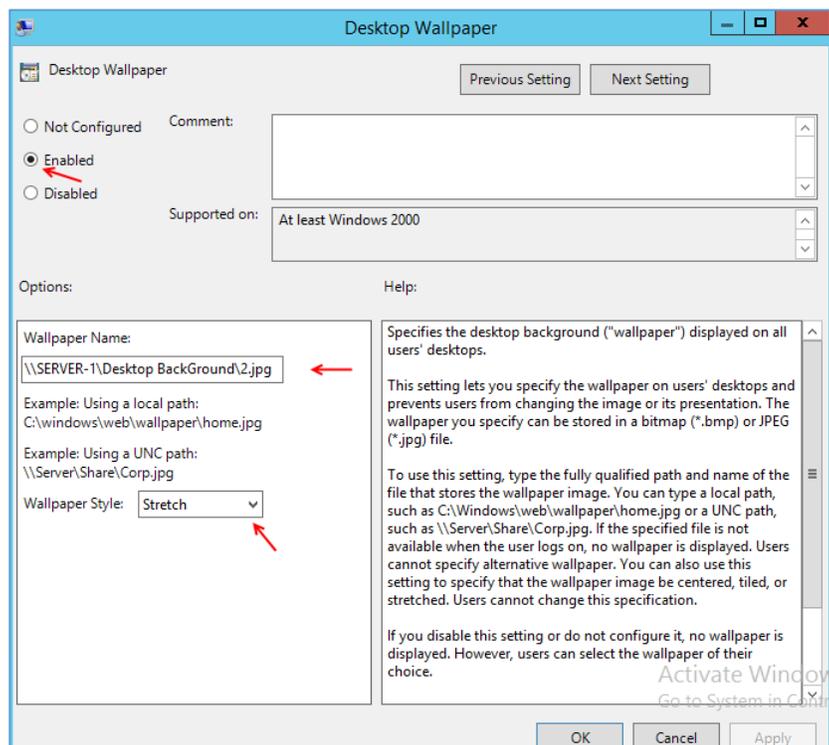
Policy تنظیم کردیم باید از سمت چپ وارد قسمت Windows Logs شوید و گزینه Security را انتخاب کنید تا تمام رویدادهای مربوط به قسمت امنیتی ظاهر شود. اگر به مانند شکل بر روی یکی از رویدادها کلیک کنید در قسمت General اطلاعات در مورد رویداد مورد نظر ظاهر می شود که می توانید از آن ها استفاده کنید. با این سرویس می توانید مشخص کنید که چه کاربری یا کامپیوتری در چه زمان و تاریخی وارد سیستم شده است، در کل این سرویس فقط از طریق مدیر شبکه اجرا می شود و از دسترس کاربران معمولی خارج است. در ادامه کار به بررسی بعضی از کاربردهایی مهم و پرکاربرد سرویس Group Policy در شبکه می پردازیم.

تغییر تصویر Background تمام کلاینت‌های شبکه:

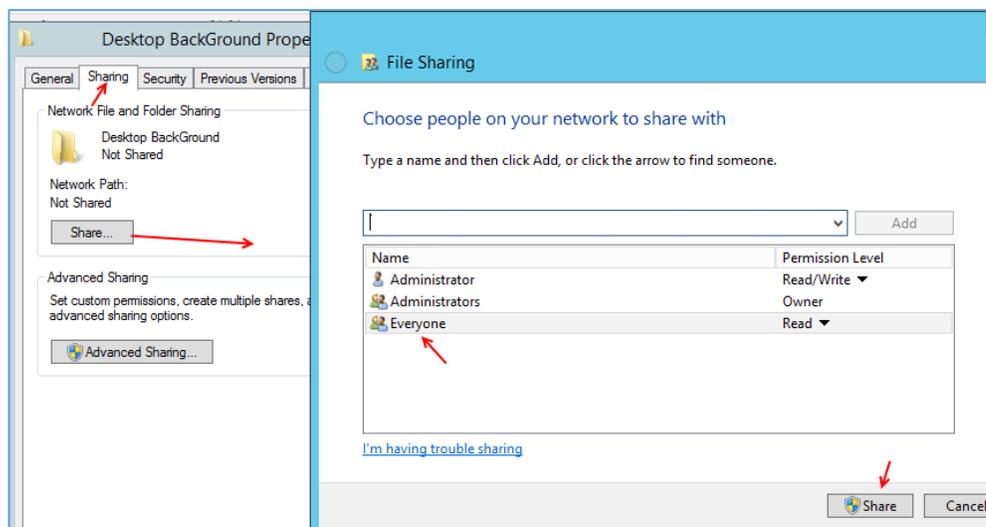
در این قسمت می‌خواهیم یک تصویر را به‌عنوان تصویر زمینه تمام کلاینت‌های متصل به شبکه دومین قرار دهیم،

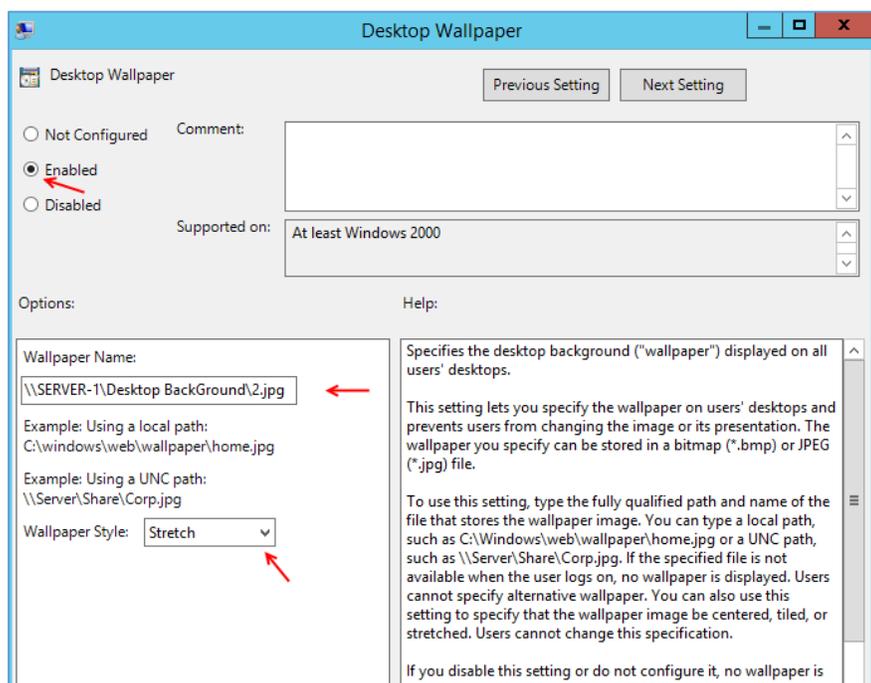
این کار توسط سرویس Group Policy به‌راحتی امکان‌پذیر است، برای شروع سرویس Group Policy را اجرا کنید و به مسیر مشخص‌شده در شکل روبرو بروید، در لیست بازشده مربوط به Desktop بر روی Desktop Wallpaper دو بار کلیک کنید.

در این قسمت، گزینه Enable را در بالای صفحه انتخاب کنید و در قسمت Wallpaper Name که مهم‌ترین بخش است، باید آدرس عکس موردنظر خود را وارد کنید، همان‌طور که مشاهده می‌کنید آدرس موردنظر به‌صورت شبکه‌ای وارد شده است، شما باید یک پوشه در سرور خود ایجاد کنید و عکس موردنظر خود را داخل آن قرار دهید و بعد از آن باید پوشه موردنظر را برای تمام کاربران Share کنید.

در این قسمت، یک پوشه بانام Desktop BackGround ایجاد شده است و برای گروه Everyone اشتراک گذاشته شده است، تمام کاربران داخل شبکه عضو گروه Everyone می باشند که فقط مجوز Read را به آن دادیم.

دوباره به قسمت قبل برمی گردیم، در بخش Wallpaper Name آدرس شبکه عکس داخل پوشه Desktop BackGround را وارد می کنیم:

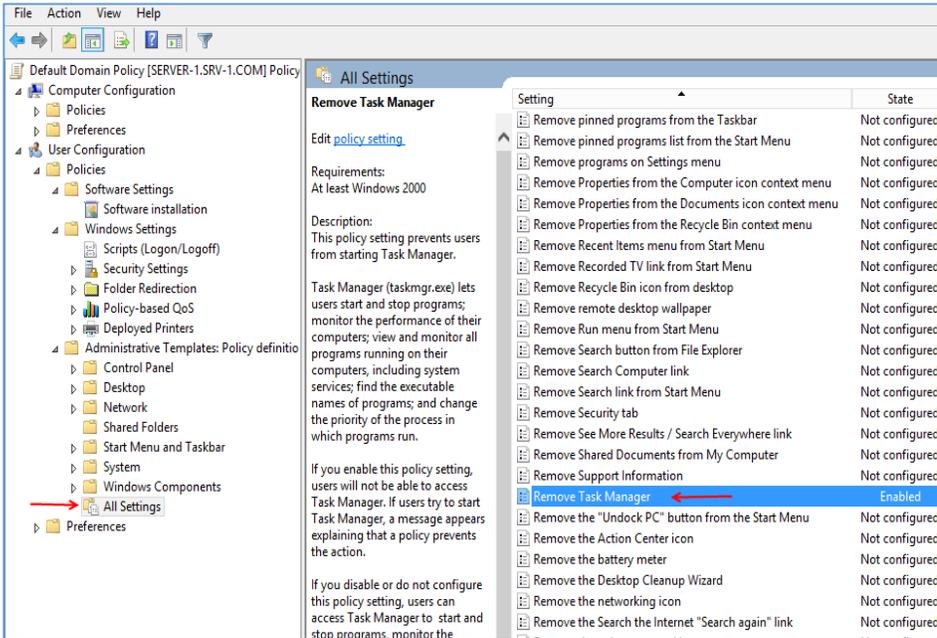
\\SERVER-1\Desktop BackGround\2.jpg

در این آدرس باید به جای Server-1 نام IP سرور خود را وارد کنید.

در قسمت Wallpaper Style باید سایز عکس موردنظر خود را بر روی Desktop کلاینتها مشخص کنید که

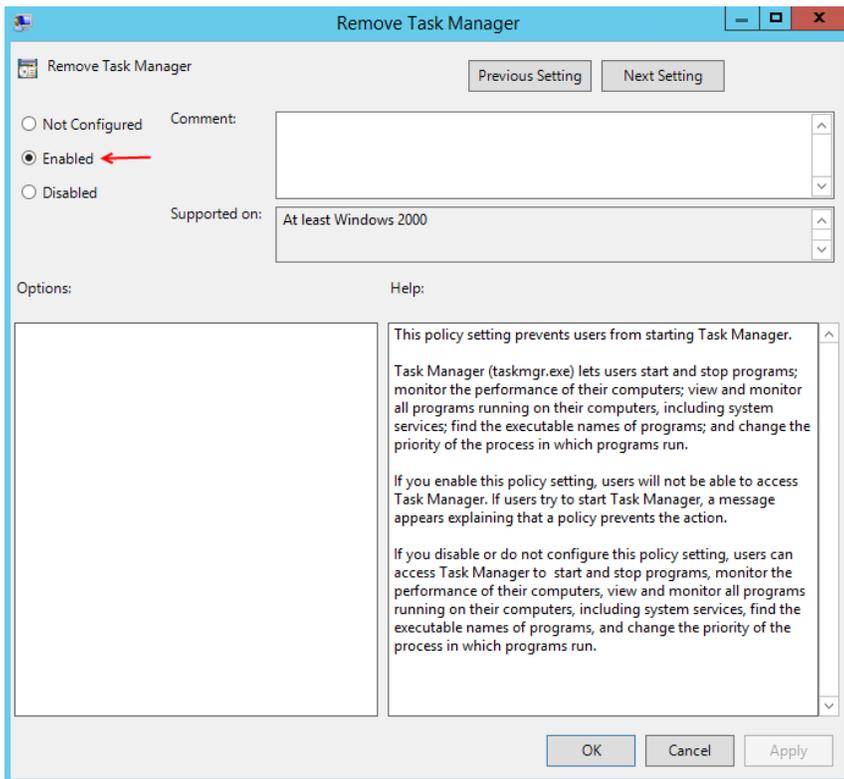
در اینجا Stretch را انتخاب می کنیم تا کل صفحه Desktop را برای کلاینت پر کند. در حال حاضر اگر بر روی ok کلیک کنید، تمام Background کلاینتها به عکس موردنظر تغییر کرده است، مثلاً می توانید لوگوی شرکت خود را روی کلاینتها قرار دهید.

غیر فعال کردن Task Manager برای تمام کلاینت‌ها:

برای اینکه Task Manager را برای تمام کلاینت‌های داخل شبکه غیرفعال کنید، وارد سرویس Group Policy شوید.

از سمت چپ بر روی All Settings کلیک کنید و در لیست باز شده بر روی گزینه Remove Task Manager دو بار کلیک کنید.

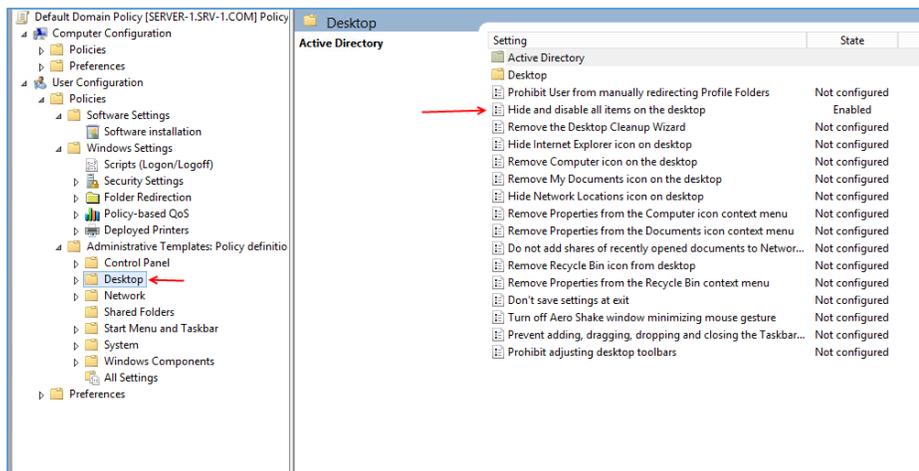
در این صفحه برای فعال کردن این موضوع بر روی Enabled کلیک کنید و بعد بر روی ok کلیک کنید.

با این کار هیچ کلاینتی نمی‌تواند Task Manager را اجرا کند.

همان‌طور که از قبل گفتم بعد از این که تنظیمات مربوط به Group Policy را انجام دادید حتماً دستور Gpupdate /Force را در CMD اجرا کنید تا تغییرات اعمال به شه.

حذف کردن راست کلیک بر روی Desktop در تمام کلاینت‌ها:

در این قسمت می‌خواهیم راست کلیک کردن بر روی Desktop مربوط به کلاینت‌ها را غیرفعال کنیم برای این کار

برای ورود به این قسمت از قسمت

Administrative

Templates

را Desktop

انتخاب کنید و در لیست باز شده بر

روی گزینه Edit and disable

all items on the desktop

دو بار کلیک کنید.

در صفحه باز شده گزینه Enable را انتخاب و بر روی ok کلیک کنید، بعد از این کار هیچ کاربری نمی‌تواند روی کلاینت خود کلیک راست کند.

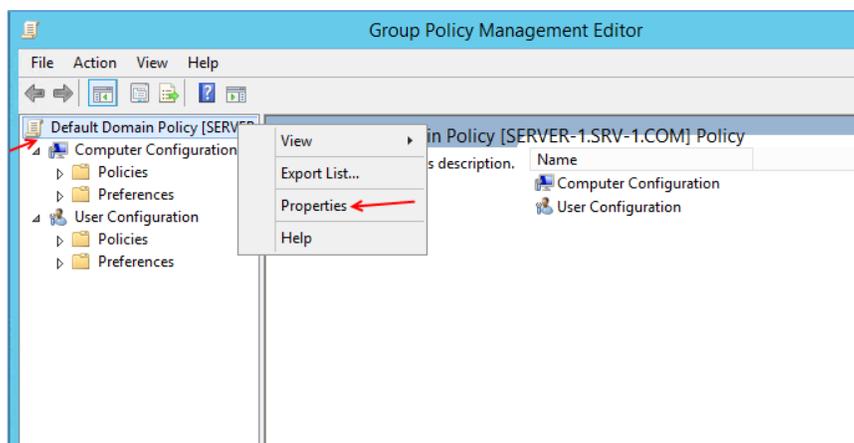
در شکل بالا کارهایی دیگری می‌توان انجام داد مثلاً با Enable کردن گزینه Remove Computer Icon

on the Desktop می‌توانید آیکون My computer را روی Desktop حذف کنیم و یا با فعال کردن گزینه

Remove Properties from the computer icon context menu می‌توانید گزینه Properties

مربوط به آیکون My Computer را حذف کنید، به همین راحتی.

غیر فعال کردن تمام تنظیمات انجام شده در Group Policy:

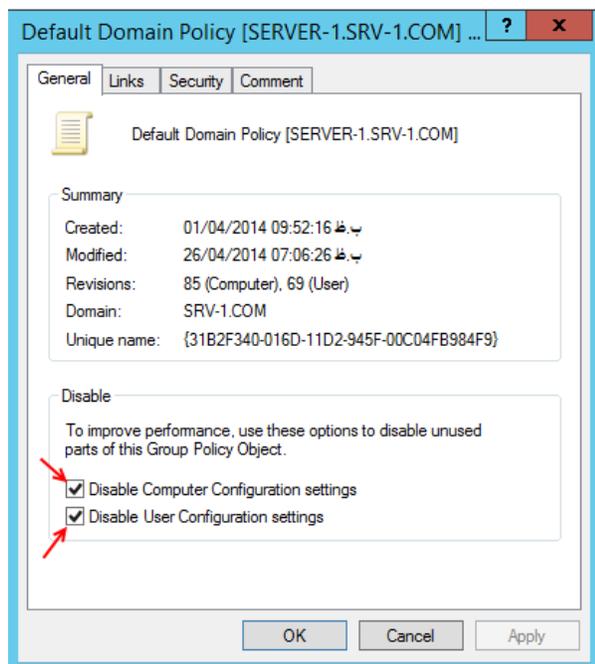
برای اینکه تمام تنظیمات اعمال شده روی

Group Policy را به صورت سریع غیر

فعال کنیم، بر روی Default Domain

Policy کلیک راست می‌کنیم و گزینه

Properties را انتخاب می‌کنیم.

در صفحه باز شده وارد تب **General** می‌شویم و تیک دو گزینه زیری آن را به مانند شکل روبرو انتخاب می‌کنیم و بعد بر روی **ok** کلیک می‌کنیم، با این کار تمام تنظیمات به حالت اولیه برمی‌گردد.

در ادامه سعی می‌کنیم تنظیمات پیشرفته **Group policy** را با هم بررسی کنیم.

نصب و پیکربندی سرویس مجازی سازی Hyper-V:

با توجه به پیشرفت سیستم عامل ویندوز در سال های اخیر، شاهد اضافه شدن امکان مجازی سازی در ویندوز بودیم که کاملاً حرکت جدیدی از طرف شرکت مایکروسافت است که توانست کاربران زیادی را به طرف خود جذب کند، این سرویس را می‌توان رقیبی در برابر **VMware** دانست، البته به قدرت **VMware** نمی‌تواند برسد ولی من که از این سرویس استفاده می‌کنم کاملاً راضی هستم و توانسته جای **VMware** را برای من بگیرد. خوبی این سرویس سبکتر بودن به نسبت **VMware** می‌باشد.

نرم افزار مورد نیاز:

برای راه اندازی این سرویس نیاز به سیستم عامل های زیر دارید:

Operating system	Version
Windows Server 2008	Standard, Enterprise, Datacenter, x64 bit
Windows Server 2008 R2	Standard, Enterprise, Datacenter, x64 bit
Windows Server 2012	Standard, Datacenter, x64 bit
Windows 8	Standard, Enterprise, x64 bit

همان‌طور که در جدول بالا مشاهده می‌کنید این سرویس فقط روی ویندوزهای 64 بیت نصب خواهد شد.

سخت‌افزار موردنیاز:

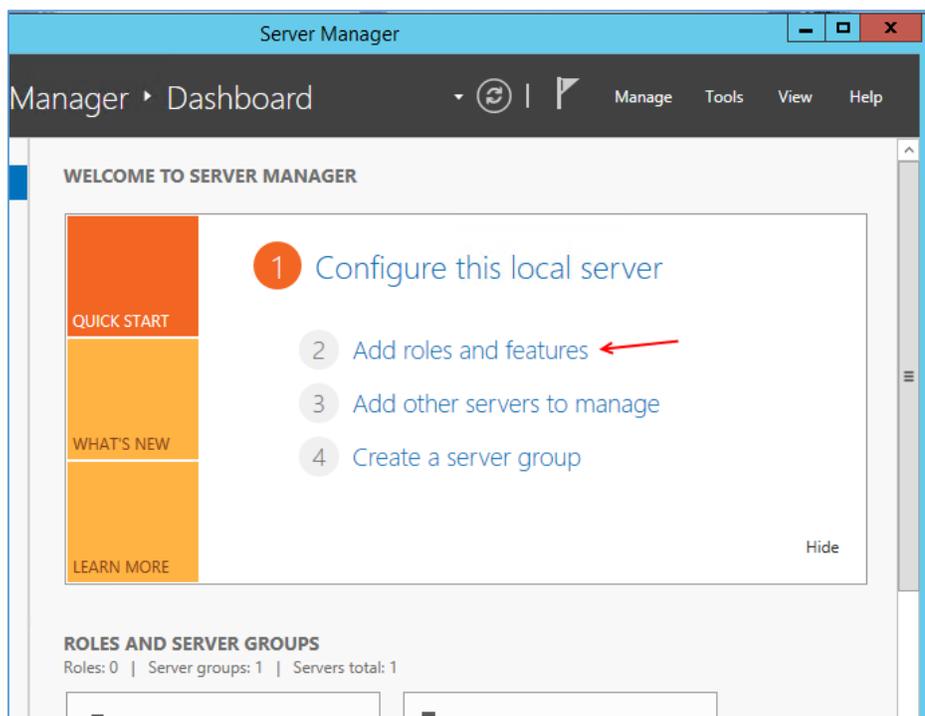
حداقل رم موردنیاز برای راه‌اندازی این سرویس 2GB است و حداکثر رم برای ویندوز سرور 2008 به حدود 1TB و ویندوز سرور 2012 حدوداً 4TB می‌باشد.

حداقل فضای هارددیسک برای راه‌اندازی این سرویس 10GB است و حداکثر آن سقفی ندارد.

CPU موردنیاز این سیستم باید توانایی پشتیبانی از 64 bit را داشته باشد و باید توانایی پشتیبانی از Virtualization یا مجازی‌سازی را داشته باشد.

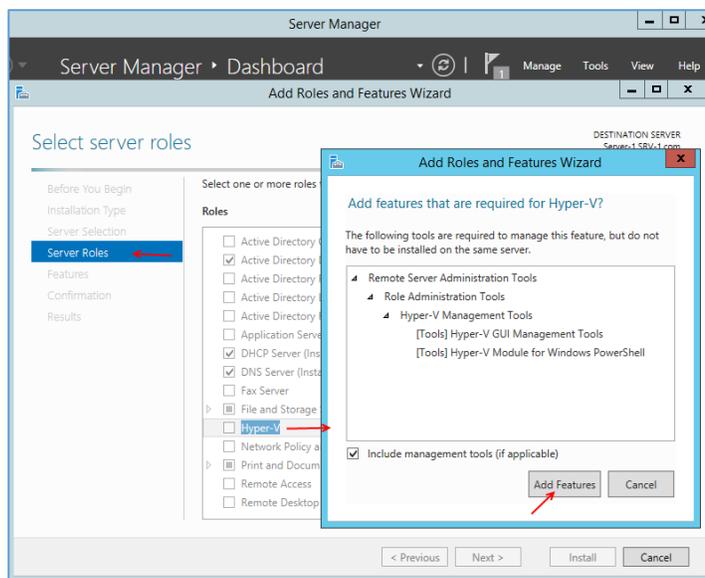
نصب سرویس Hyper-V:

برای نصب سرویس Hyper-V باید وارد Server Manager بشویم و آن را نصب کنیم، در همین اول کار به یک نکته اساسی اشاره‌کنم که زمانی که ویندوز سرور شما روی سرویس Hyper-V نصب شده باشد که در این کتاب هم تمام سرویس‌ها بر روی Hyper-V نصب شده است، برای نصب سرویس Hyper-V به مشکل خواهی

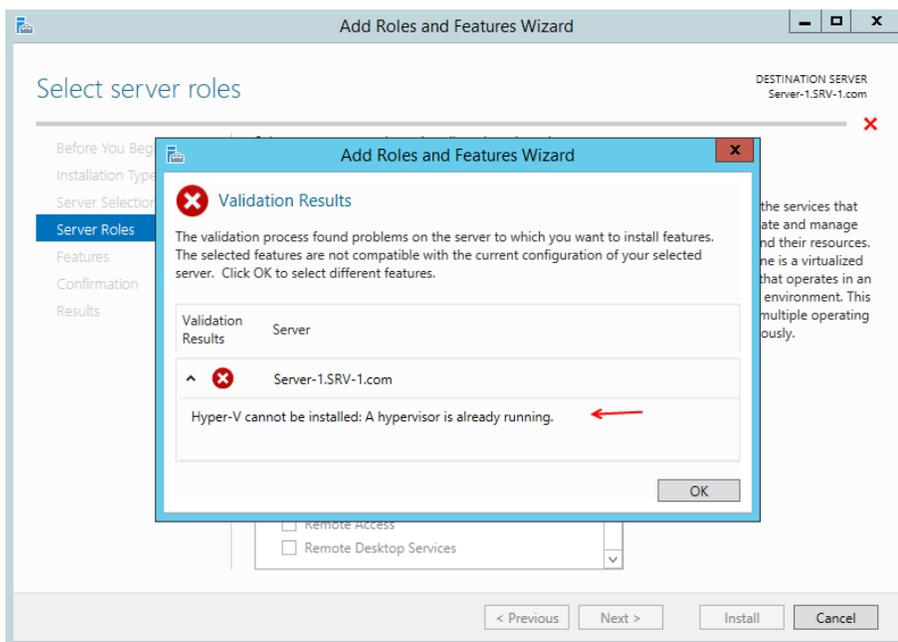

خرد، البته اگر ویندوز سرور روی سیستم اصلی نصب شده باشد نصب Hyper-V بدون مشکل انجام خواهد شد، باهم این موضوع را بررسی می‌کنیم.

Server Manager را اجرا کنید و به‌مانند شکل روبرو بر روی Add roles and features کلیک کنید.

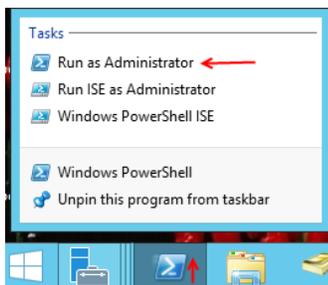
از سمت چپ وارد قسمت **Server Roles** شوید در این صفحه به مانند شکل گزینه **Hyper** را انتخاب کنید و در صفحه باز شده بر روی **Add Features** کلیک کنید.

بعد از کلیک بر روی **Add Features** در قسمت قبل با پیغام خطای روبرو مواجه می شوید که کاملاً نامفهوم است.

این خطابه این دلیل است که ویندوز روی ماشین مجازی بر روی سرویس **Hyper-V** نصب شده است و به این دلیل با پیغام خطای روبرو مواجه خواهید شد، توجه داشته باشید اگر از

سیسم واقعی استفاده می کنید با هیچ خطایی مواجه نخواهید شد و می توانید با کلیک بر روی **Next** ادامه کار را انجام دهید، اما برای حل مشکل بالا باید دستورات زیر را در **PowerShell** اجرا کنیم تا **Hyper-V** نصب شود.

برای شروع سرویس **PowerShell** را با اولویت کاربر **Administrator** اجرا کنید.

هرکدام از دستورات زیر را جدا از هم و به ترتیب در PowerShell اجرا کنید.

Enable-WindowsOptionalFeature -Online -FeatureName Microsoft-Hyper-V -All -NoRestart

Install-WindowsFeature RSAT-Hyper-V-Tools -IncludeAllSubFeature

Install-WindowsFeature RSAT-Clustering -IncludeAllSubFeature

Install-WindowsFeature Multipath-IO

```

Administrator: Windows PowerShell
Windows PowerShell
Copyright (C) 2013 Microsoft Corporation. All rights reserved.

PS C:\Users\Administrator> Enable-WindowsOptionalFeature ?Online -FeatureName Microsoft-Hyper-V ?All ?NoRestart
WARNING: Restart is suppressed because NoRestart is specified.

Path           :
Online        : True
Restart Needed : True

PS C:\Users\Administrator> Install-WindowsFeature RSAT-Hyper-V-Tools ?IncludeAllSubFeature
Success Restart Needed Exit Code  Feature Result
-----
True      Yes           SuccessRest... (Hyper-V Module for Windows PowerShell, Hy...
WARNING: You must restart this server to finish the installation process.

PS C:\Users\Administrator> Install-WindowsFeature RSAT-Clustering ?IncludeAllSubFeature
Success Restart Needed Exit Code  Feature Result
-----
True      Yes           NoChangeNeeded {}

PS C:\Users\Administrator> Install-WindowsFeature Multipath-IO
Success Restart Needed Exit Code  Feature Result
-----
True      Yes           NoChangeNeeded {}

PS C:\Users\Administrator> _
    
```

همان طور که در شکل روبرو مشاهده می کنید تمام دستورات بالا به درستی اجرا شده است بعد از این کار سیستم را Restart می کنیم.

بعد از اجرای ویندوز وارد search شوید و کلمه Hyper-V را وارد کنید و از بین گزینه های موجود گزینه Hyper-V Manager را انتخاب کنید.

سرویس Hyper-V را هم می توانید روی ویندوز 8 خود نصب کنید و سیستم های مجازی مورد نیاز خود را روی آن پیاده سازی کنید.

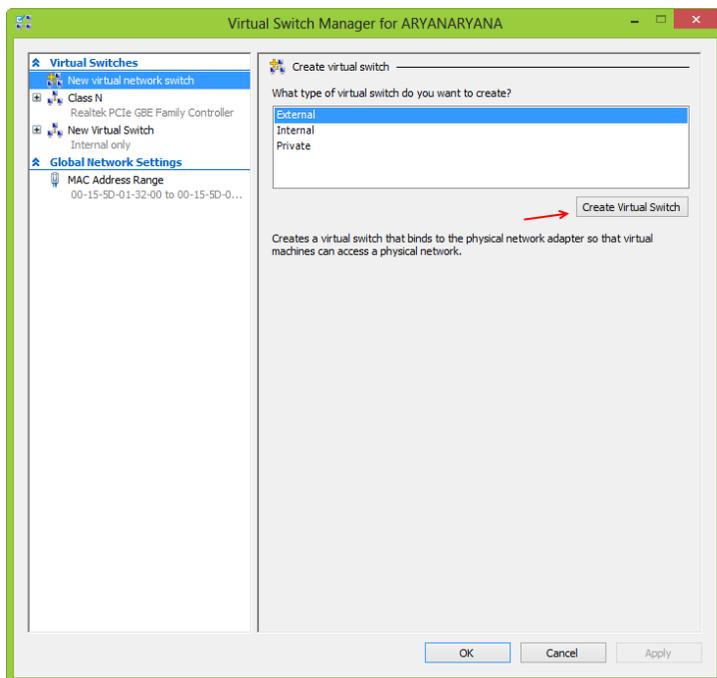
ایجاد کارت شبکه مجازی

این سرویس زمانی که راه اندازی می شود کارت شبکه مجازی را به صورت خودکار ایجاد نمی کند، بلکه باید به صورت دستی کارت شبکه خود را ایجاد کنیم.

برای این کار از سمت چپ بر روی گزینه Virtual Switch Manager کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در شکل زیر سه گزینه وجود دارد که هر کدام را با هم بررسی خواهیم کرد فعلاً فقط بر روی **Create Virtual Switch** کلیک کنید.

گزینه‌هایی که در این قسمت وجود دارند به صورت زیر می‌باشند:

1- External: این گزینه برای ارتباط با

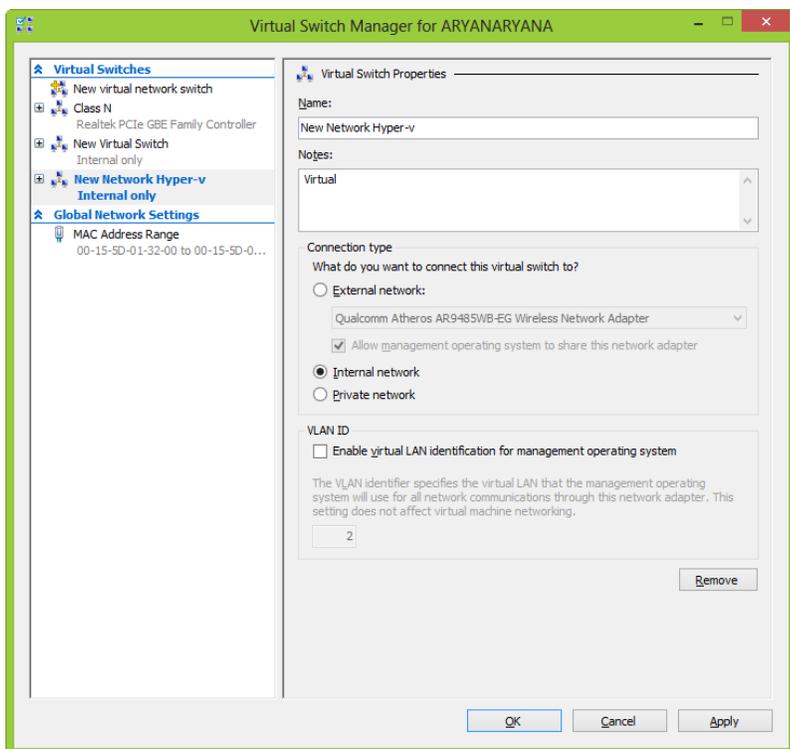
کارت های شبکه واقعی سیستم شما می‌باشد که بسیار مفید و کاربردی است و در این آموزش هم روی آن کار خواهیم کرد.

2- Internal: این گزینه برای ارتباط

داخلی سیستم شما می باشد که شما می‌توانید با سیستم واقعی خود ارتباط برقرار کنید.

3- Private: این گزینه برای ارتباط

ماشین های مجازی با هم است و ارتباطی با بیرون ندارد شاید در عین حال با گزینه **Internal** تفاوتی نداشته باشد، اما گزینه **Internal** می‌تواند با سیستم واقعی شما ارتباط برقرار کند ولی **Private** نمی‌تواند این کار را انجام دهد، در ادامه روی این موضوع بحث کوهیم کرد.

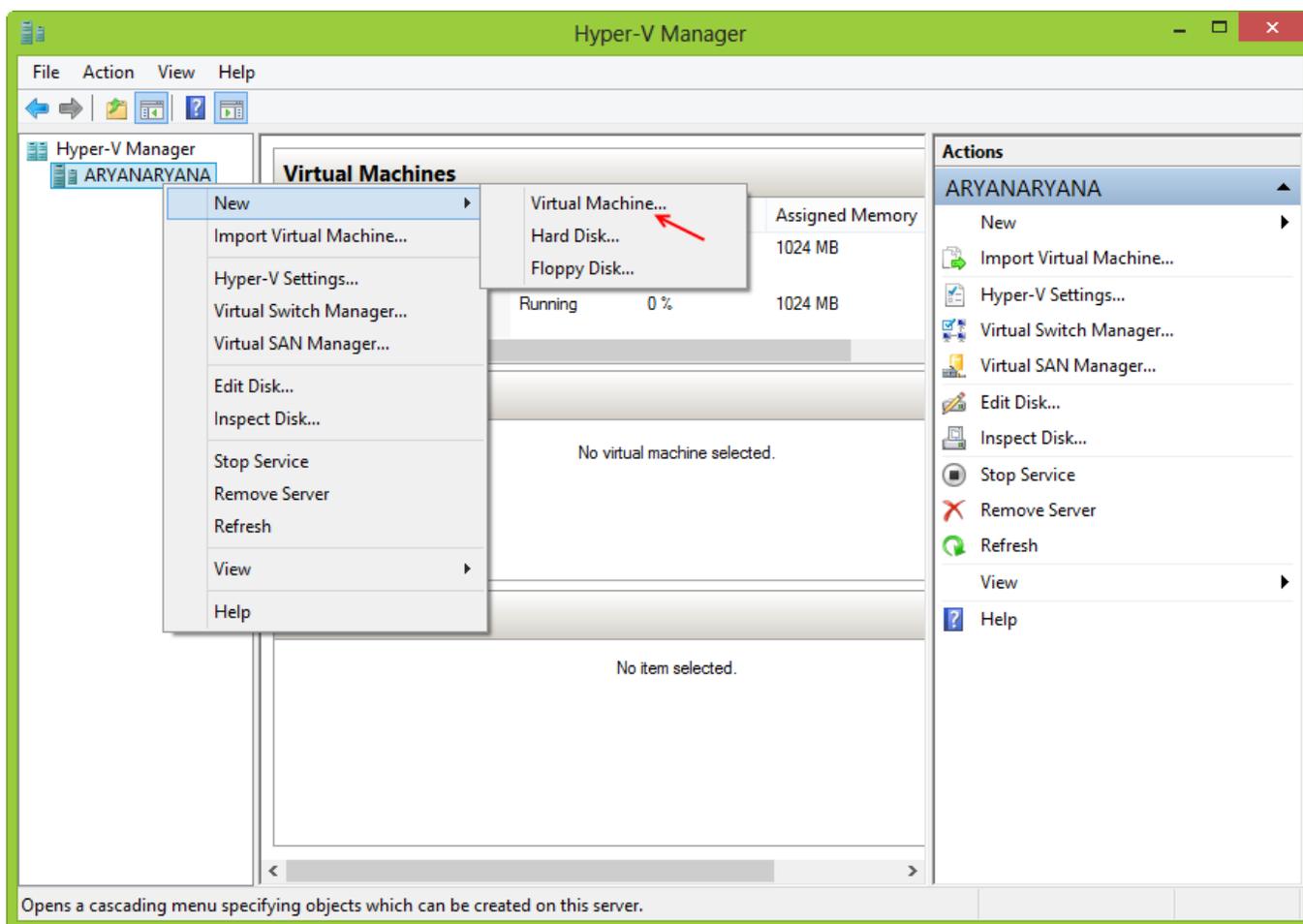

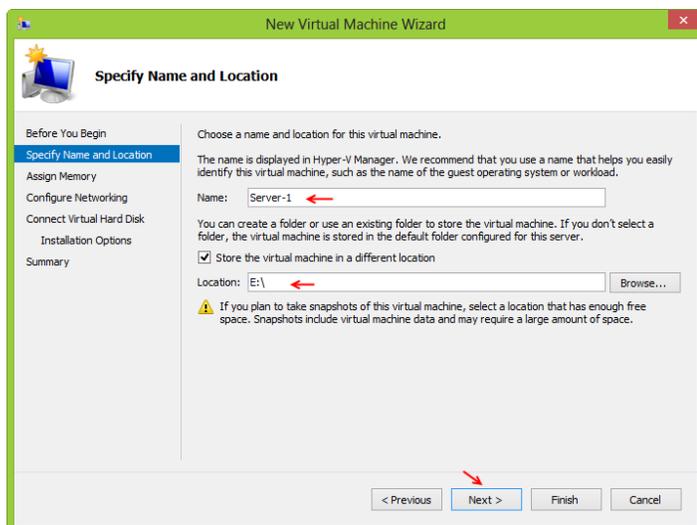
در قسمت **Name** نام ماشین مجازی خود را وارد کنید و در قسمت **Notes** توضیحاتی را درباره این ماشین مجازی وارد کنید. در قسمت **Connection Type** گزینه دوم یعنی **Internal Network** را انتخاب و بر روی **Ok** کلیک کنید.

بعد ایجاد کارت شبکه مجازی، شروع به ایجاد ماشین مجازی می‌کنیم و نحوه اجرای آن را باهم پیگیری می‌کنیم.

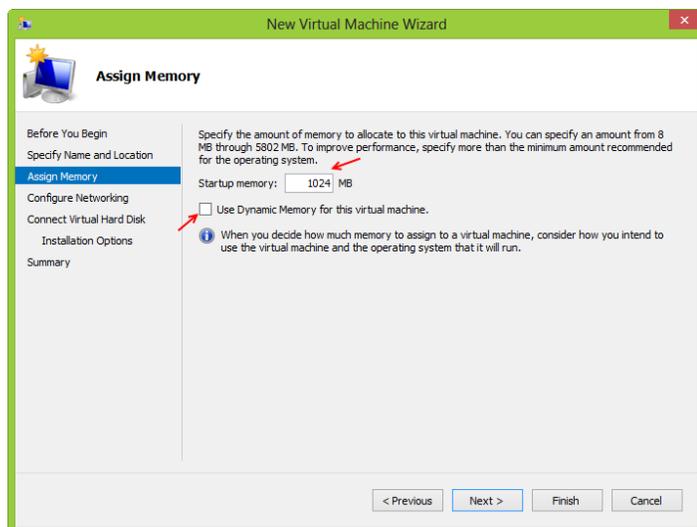
ایجاد ماشین مجازی

برای این کار مانند شکل زیر بر روی نام سرور خود کلیک راست می‌کنیم و از طریق گزینه **New** بر روی **Virtual Machine..** کلیک می‌کنیم.

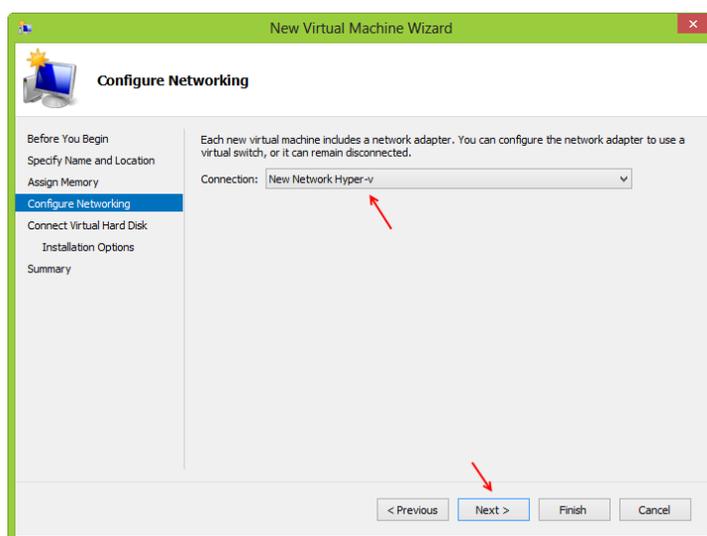

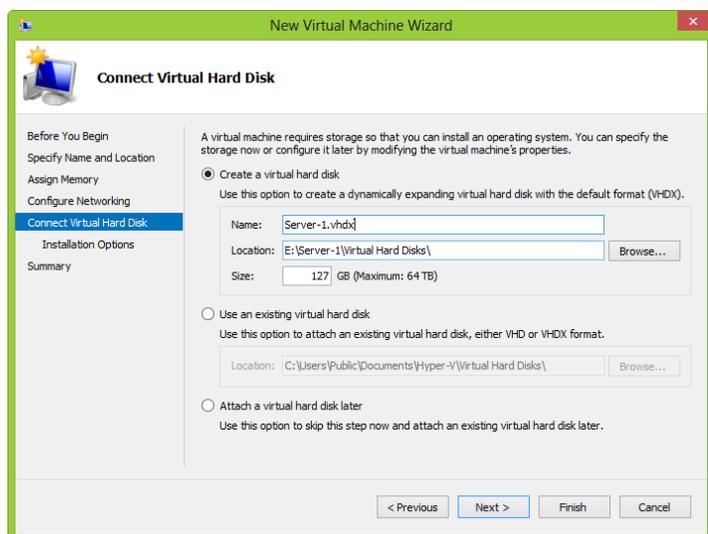
در قسمت **Name** یک نام برای سرور مجازی خود وارد کنید و بعد می‌توانید با کلیک بر روی گزینه **Store the Virtual...** مسیر موردنظر خود را برای ذخیره‌سازی ماشین مجازی انتخاب کنید.
بر روی **Next** کلیک کنید.

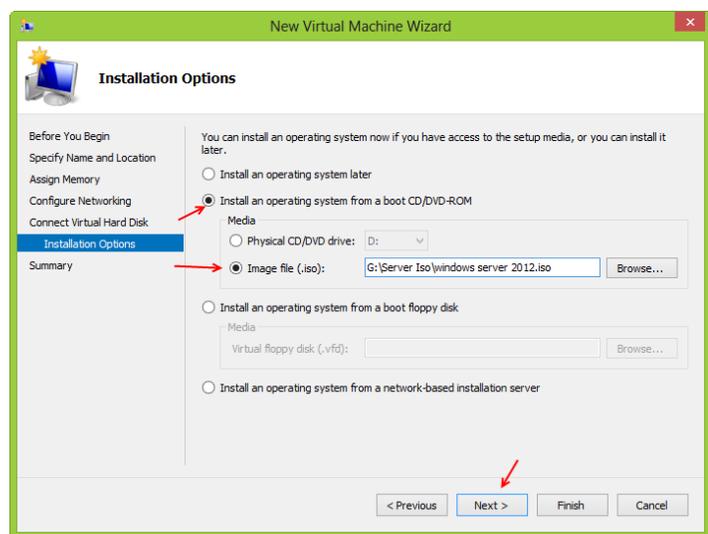
در قسمت **Startup Memory** مقدار حافظه موردنیاز که می‌خواهید به سرور مجازی خود اختصاص دهید را وارد کنید و اگر تیک گزینه **Use Dynamic Memory** را فعال کنید، از حافظه رم در صورت نیاز استفاده خواهد کرد، یعنی اگر این گزینه فعال باشد شاید حافظه رم بیشتر از مقداری شود که شما وارد کرده‌اید یا کمتر، در کل برای بالانس حافظه بین چند ماشین مجازی به کار می‌رود.

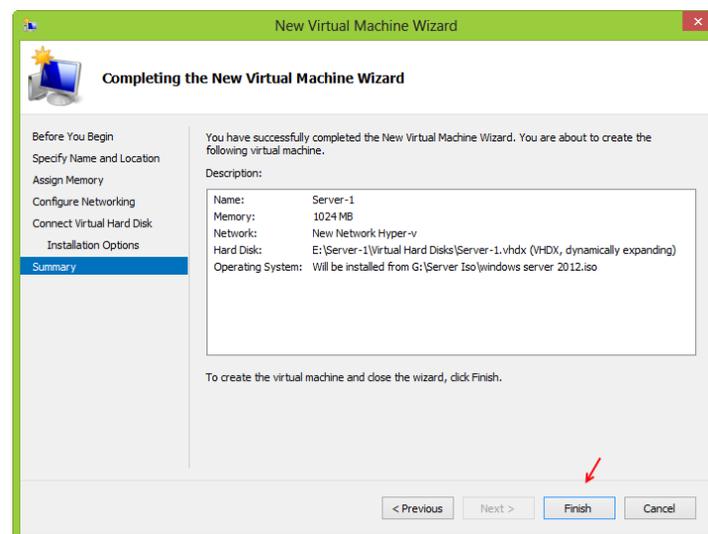
در این صفحه کارت شبکه‌ای که قبلاً باهم ایجاد کرده‌- ایم را انتخاب می‌کنیم و بر روی **Next** کلیک کنید.

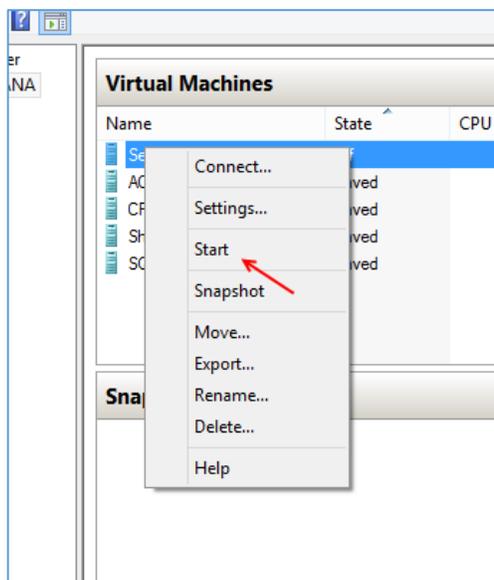
در قسمت اول می‌توانید نام هارددیسک مجازی خود را وارد و مسیر آن را مشخص کنید و بعد مقدار حافظه آن را تخصیص دهید. در قسمت دوم می‌توانید از هارددیسک‌هایی استفاده کنید که قبلاً ایجاد کرده‌اید و با انتخاب قسمت سوم می‌توانید این قسمت را بعداً انجام دهید، فعلاً گزینه اول را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت باید **DVD** مربوط به ویندوز موردنظر خود را در سیستم قرار دهید و گزینه **Physical CD/DVD Image** را انتخاب کنید و یا اگر از ویندوز **Image File** تهیه کردید می‌توانید در قسمت **Image File** بر روی **Browse** کلیک کنید و فایل **Image** موردنظر را معرفی کنیم، بعد از انجام این کار بر روی **Next** کلیک کنید.

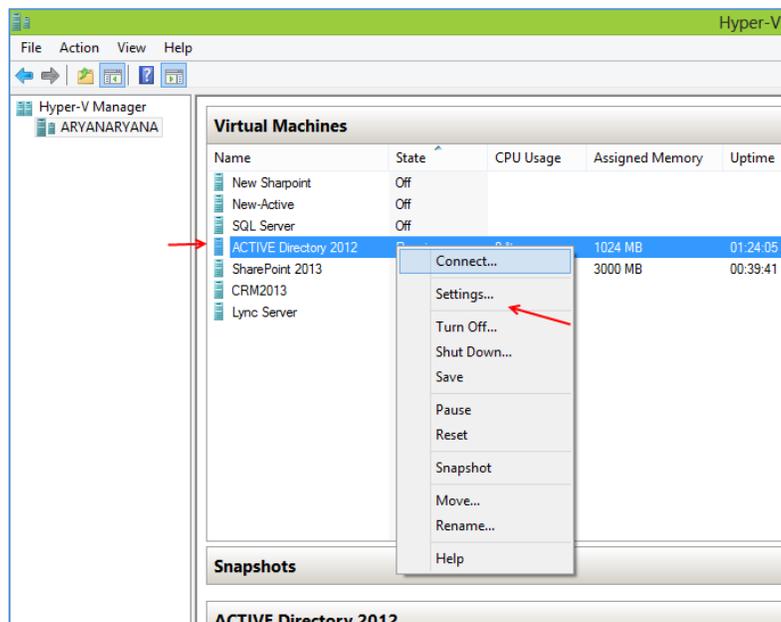
در این قسمت بر روی **Finish** کلیک کنید.

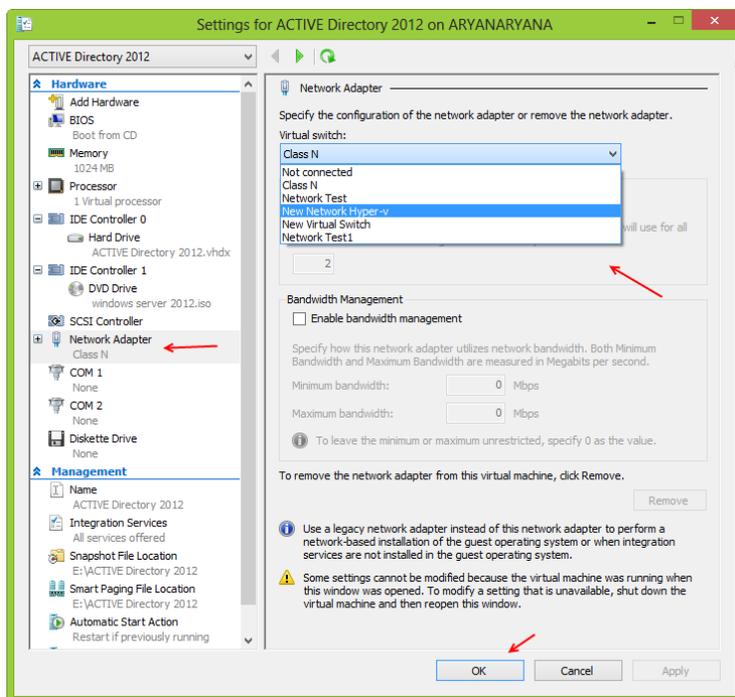
بعد از ایجاد Virtual Machine مانند شکل روبرو بر روی ماشین مجازی کلیک راست کنید و بر روی **Start** کلیک کنید تا سیستم شروع به کار کند. شما می‌توانید ویندوز موردنظر خود را به راحتی نصب کنید. در این آموزش ویندوز سرور 2012 سرور نصب شده است. نصب ویندوز سرور در اوایل کتاب بررسی شده است که با خواندن آن مشکلات شما حل خواهد شد.

چگونه ماشین‌های مجازی را باهم شبکه کنیم:

برای انجام این کار شما باید اول از همه کارت شبکه ماشین‌های مجازی خود را بر روی یک کارت شبکه مشابه قرار دهید و بعد هر یک از ماشین‌های مجازی شده و **ip** در یک رنج مثلاً **172.16.20.0** قرار دهید تا ارتباط برقرار شود، توجه داشته باشید **Firewall** هم باید خاموش باشد و یا اگر روشن است باید اجازه عبور به این سیستم‌ها را بدهد، باهم این موضوع را بررسی می‌کنیم.

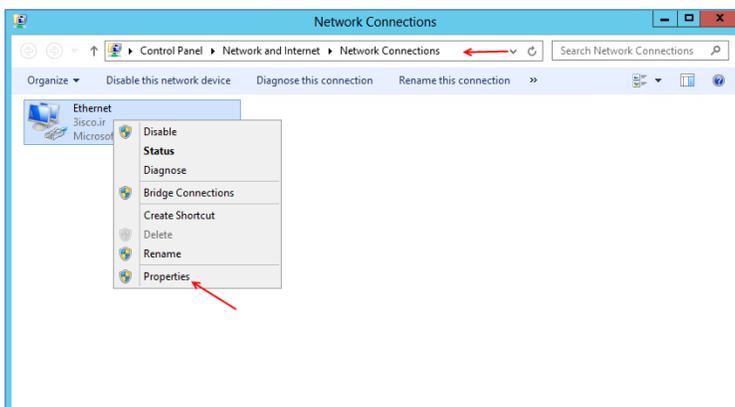

در این قسمت شما چندین ماشین مجازی مشاهده می‌کنید که در شکل هم مشخص شده است، ما می‌خواهیم سرور **Active Directory** و سرور **SharePoint 2013** را باهم شبکه کنیم، توجه داشته باشید روی هر کدام از سرورها ویندوز سرور 2012 نصب شده است، برای شروع روی سرور **Active** به‌مانند شکل کلیک راست می‌کنیم و گزینه **Settings** را انتخاب می‌کنیم تا شکل بعد ظاهر شود.

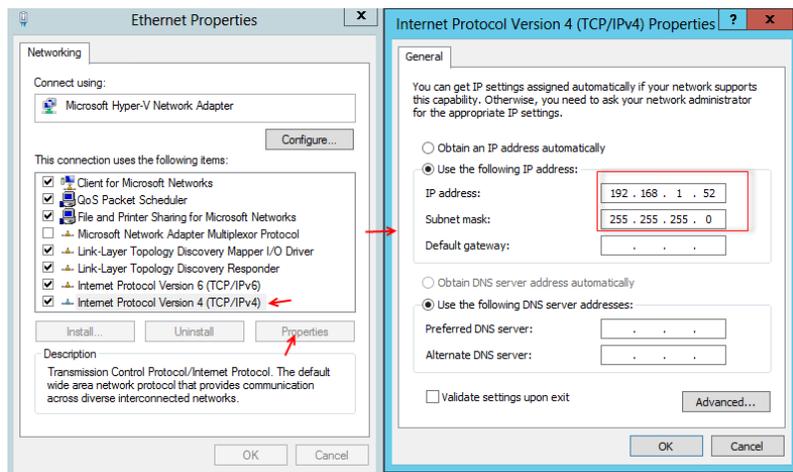

در این قسمت از سمت چپ گزینه **Network Adapter** را انتخاب کنید و در صفحه باز شده و در قسمت **Virtual Switch** کارت شبکه موردنظر خود را انتخاب کنید.

نکته: کارت شبکه‌ای که برای این سرور در نظر می‌گیرید حتماً باید در سرور دوم که در اینجا سرور **SharePoint2013** است هم همین کارت شبکه را انتخاب کنید. برای ادامه کاربر روی **ok** کلیک کنید.

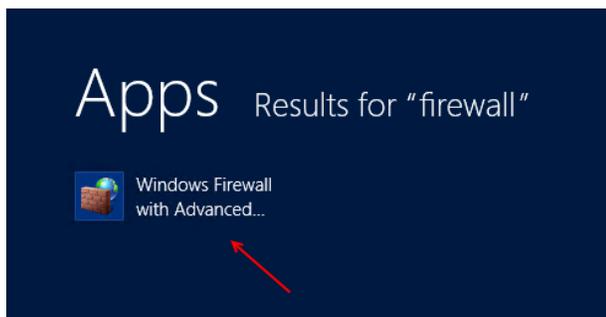

بعد از این که کارت شبکه هر دو سرور را انتخاب کردیم وارد هر یک از سرورها می‌شویم و وارد قسمت **Network connections** می‌شویم، در این قسمت بر روی کارت شبکه خود کلیک راست کنید و **Properties** را انتخاب کنید.

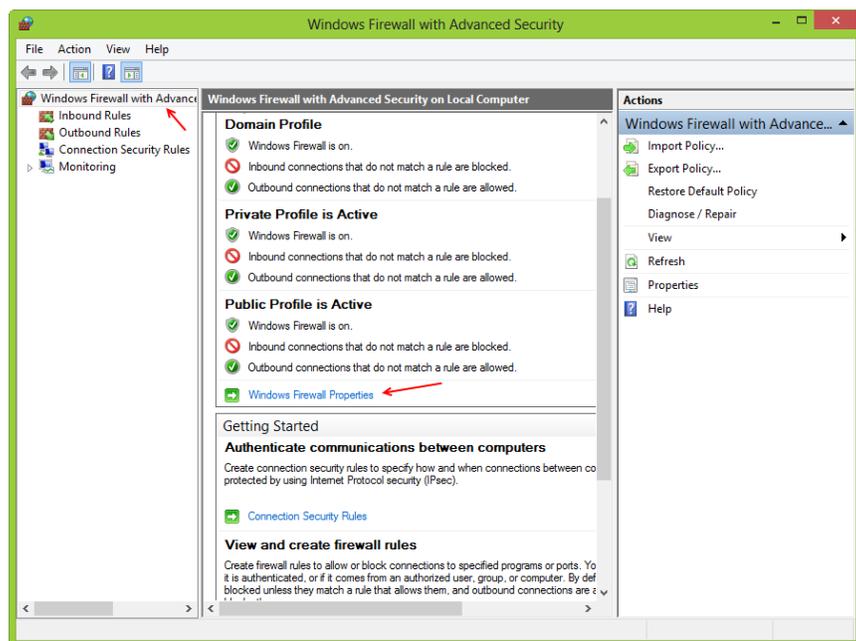
در این شکل باید **IP** موردنظر خود را وارد کنید که در اینجا **192.168.1.52** برای سرور **SharePoint** وارد شده است و همین رنج **IP** در سرور **Active** هم وارد شده است یعنی **192.168.1.50** و **IP** مربوط به **DNS** را روی **192.168.1.50** قراردادیم. بر روی **ok** کلیک کنید تا تنظیمات ذخیره شود.

بعد از این کار باید فایروال مربوط به هر دو سرور را خاموش کنیم، برای این کار وارد Start شوید و در قسمت

جستجو کلمه Firewall را وارد کنید و در نتیجه جستجو بر روی Windows Firewall with advanced... کلیک کنید

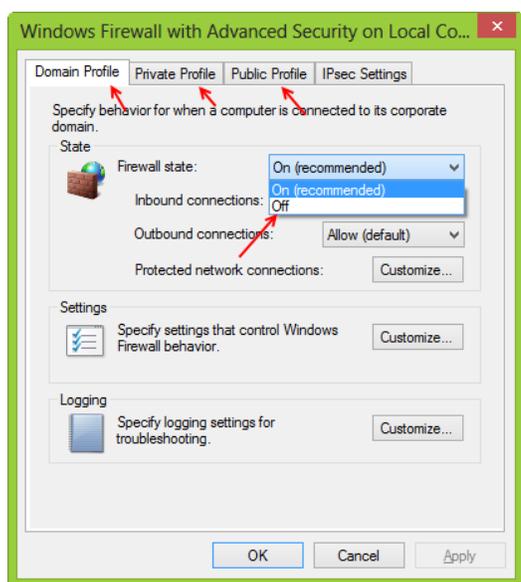
تا شکل بعد ظاهر شود.

مانند شکل بالا در وسط صفحه بر روی

Windows Firewall Properties

کلیک کنید.

در این صفحه سه Tab با نام های Domain Profile, Private

Profile, Public Profile وجود دارد که باید بر روی همه آن ها

کلیک کنید و از قسمت Firewall State لیست کشویی را باز کنید

و گزینه Off را انتخاب کنید بعد از این کار Firewall برای همیشه از

روزگار محو خواهد شد ولی این کار را در سازمان خود انجام ندهید

این کار فقط برای تست می باشد.

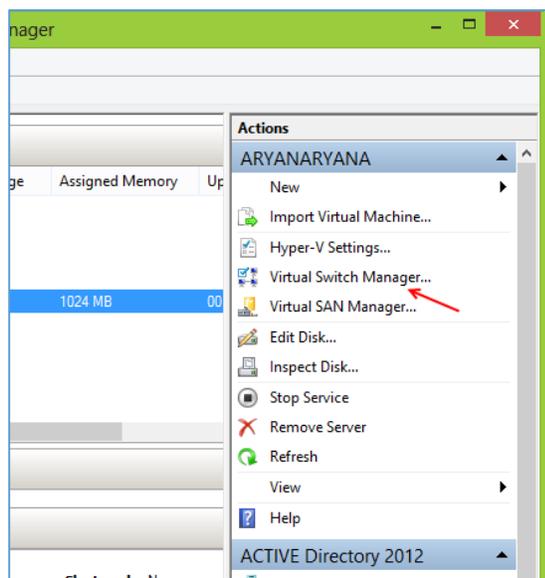
حالا می توانید وارد هر یک از سرور ها شوید و سرور مقابل را Ping

کنید.

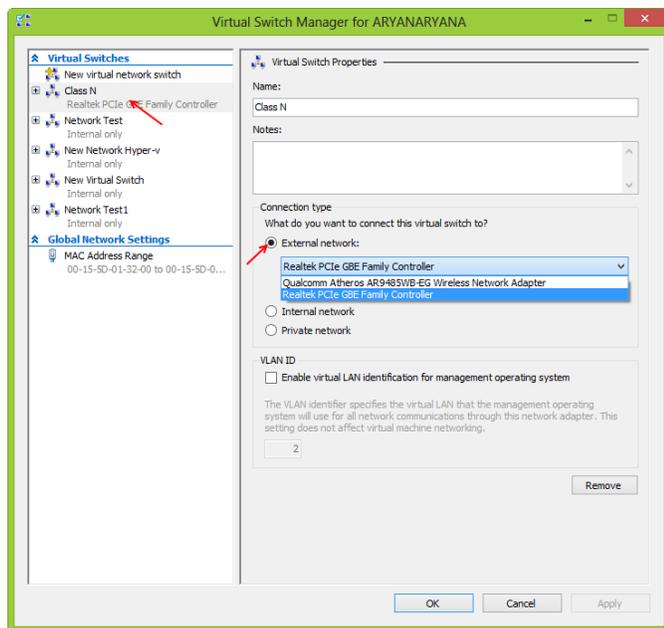
چگونه ماشین مجازی را به سیستم واقعی ارتباط دهیم:

یکی از بهترین روش هایی که می توان از ماشین مجازی استفاده کرد این است که بتوانیم ماشین های مجازی را به سیستم واقعی متصل کنیم تا بتوانیم از منابع سیستم های واقعی استفاده کنیم و یا بتوانیم ماشین های مجازی را از راه دور مدیریت کنیم.

برای شروع کار به مانند قبل یک ماشین مجازی روی سرویس Hyper-V راه اندازی می کنیم، روی این ماشین مجازی سیستم عامل ویندوز سرور 2012 نصب می کنیم و نحوه ارتباط آن را با سیستم واقعی بررسی می کنیم.

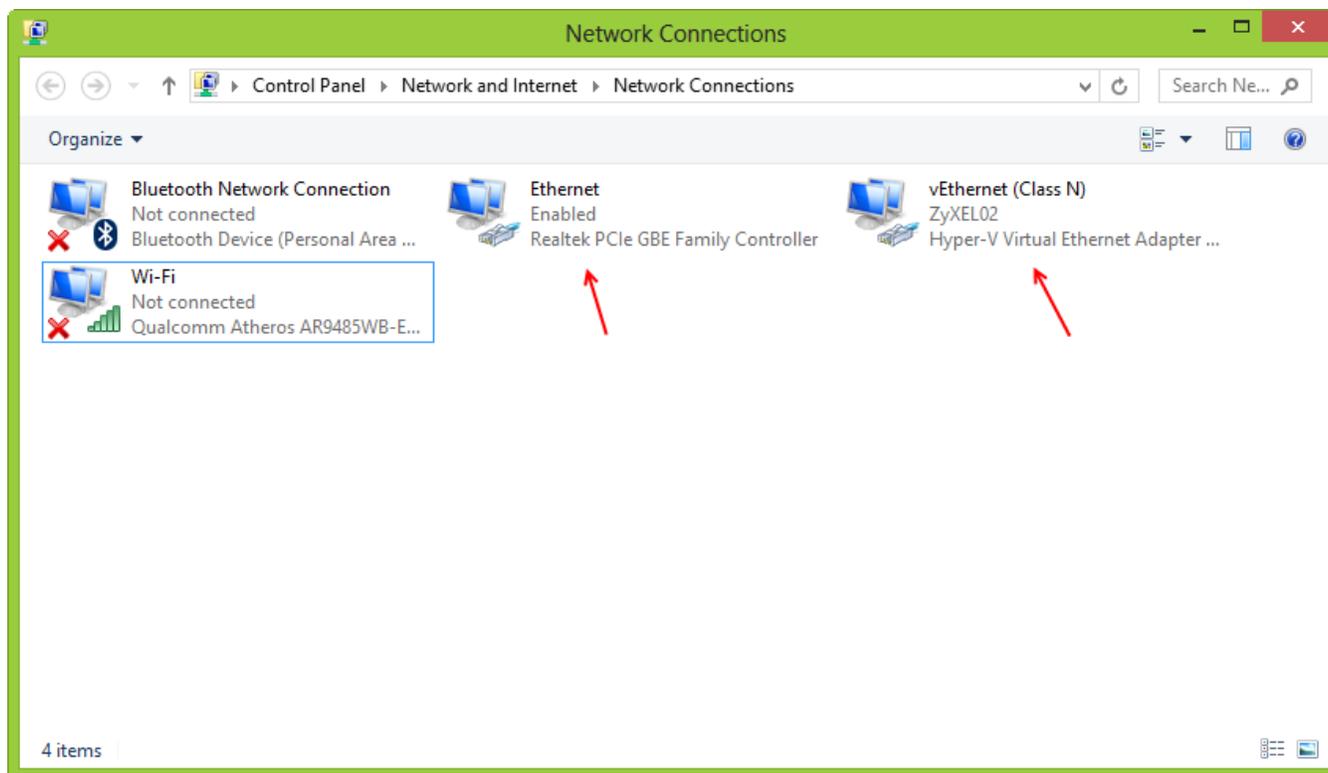
سرویس Hyper-V را اجرا می کنیم و در سمت راست قسمت Actions گزینه Virtual Switch Manager را انتخاب می کنیم تا شکل بعد ظاهر شود.

در این صفحه از قسمت Virtual Switch در سمت چپ کارت شبکه مجازی خود را که قبلاً ایجاد کرده ایم انتخاب می کنیم و در صفحه باز شده در سمت راست آن که با فلش هم مشخص شده است گزینه External network را انتخاب می کنیم، در لیست مشخص شده دو کارت شبکه را مشاهده می کنیم که یکی برای وایرلس و دیگری برای LAN می باشد که هر کدام را می توانیم انتخاب کنیم، فعلاً کارت شبکه LAN را انتخاب می کنیم

که در سیستم شما هم همین کارت شبکه با نام دیگر موجود است، بعد از انتخاب کارت شبکه بر روی **OK** کلیک کنید تا تنظیمات موردنظر اعمال شود.

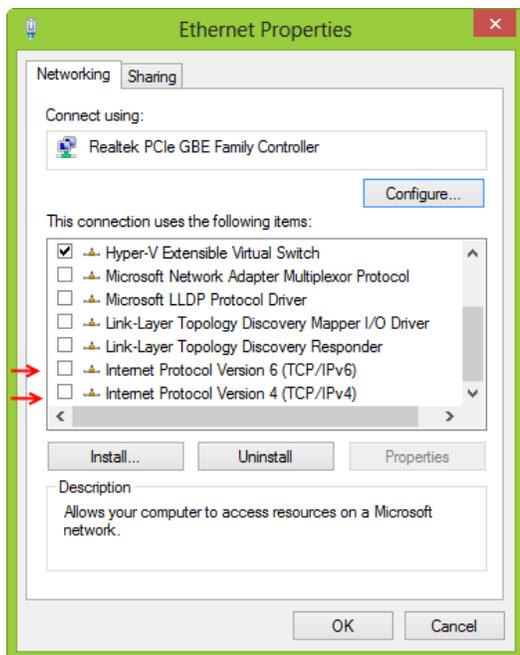
بعد از انجام تنظیمات بالا وارد **Network Connections** سیستم واقعی می‌شویم، همانطور که در شکل زیر مشاهده می‌کنید دو کارت شبکه مشخص شده است، کارت شبکه با نام **Ethernet** کارت شبکه واقعی می‌باشد

و کارت شبکه با نام **vEthernet (Class N)** کارت شبکه مجازی می‌باشد که به کارت شبکه واقعی (Ethernet) متصل کردیم.

نکته مهم: زمانی کارت شبکه مجازی می‌تواند به شبکه واقعی سیستم شما متصل شود که کارت شبکه اصلی شما فعال باشد، یعنی اینکه مثلاً به یک مودم **ADSL** متصل باشد.

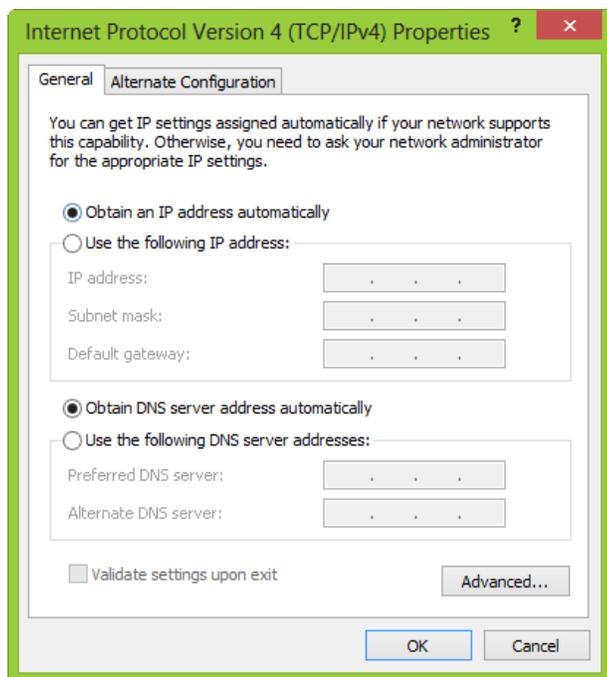
نکته: در حال حاضر اگر سیستم واقعی شما به اینترنت متصل باشد و تنظیمات کارت شبکه را بر روی **Obtain an IP Address Automatically** قرار داشته باشد، سیستم مجازی می‌تواند به اینترنت متصل شود.

روی کارت شبکه واقعی (Ethernet) کلیک راست کنید و گزینه Properties را انتخاب کنید تا صفحه روبرو باز شود.

همانطور که در این صفحه مشاهده می‌کنید، در لیست موجود تمام پروتکل‌ها غیر فعال شده است و فقط پروتکل مربوط به سرویس Hyper-V با نام Hyper-V Extensible Virtual Switch فعال است، یعنی تمام کار این کارت شبکه به کارت شبکه vEthernet (Class N) انتقال داده شده است و کنترل می‌شود.

برای ارتباط سیستم واقعی با ماشین مجازی روی کارت شبکه مجازی (vEthernet (Class N)) خود کلیک راست کنید و گزینه Properties را انتخاب کنید و از لیست موجود بر روی Internet Protocol Version 4 دو بار کلیک کنید. تا شکل روبرو باز شود.

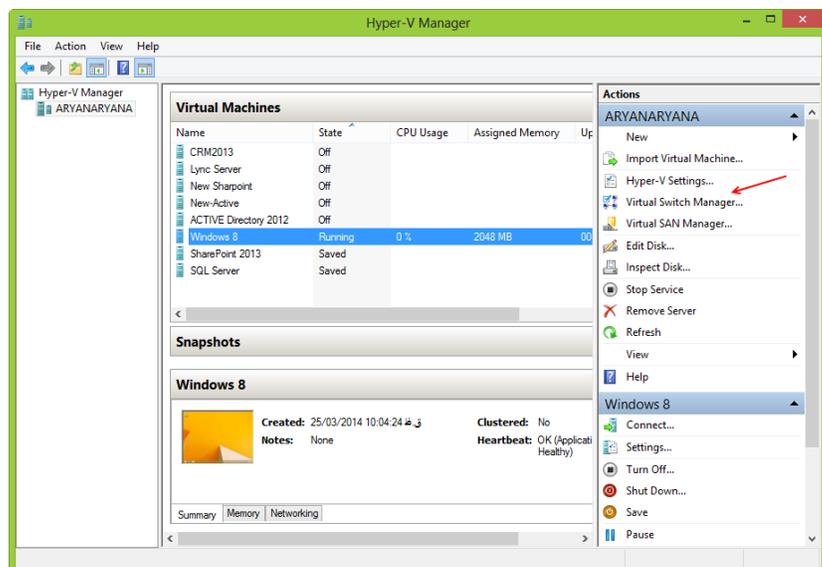

در این شکل اگر کارت شبکه شما به مودم ADSL متصل است می‌توانید روی حالت Obtain an IP Address Automatically قرار دهید تا مستقیم از طریق سرویس DHCP مربوط به مودم IP دریافت کند؛ و بعد از این کار باید وارد ماشین مجازی شوید و کارت شبکه آن را در حالت Obtain an IP Address Automatically قرار دهید تا از طریق مودم IP دریافت کند که با این کار هم به سیستم واقعی دسترسی دارد و هم به اینترنت مربوط به مودم ADSL.

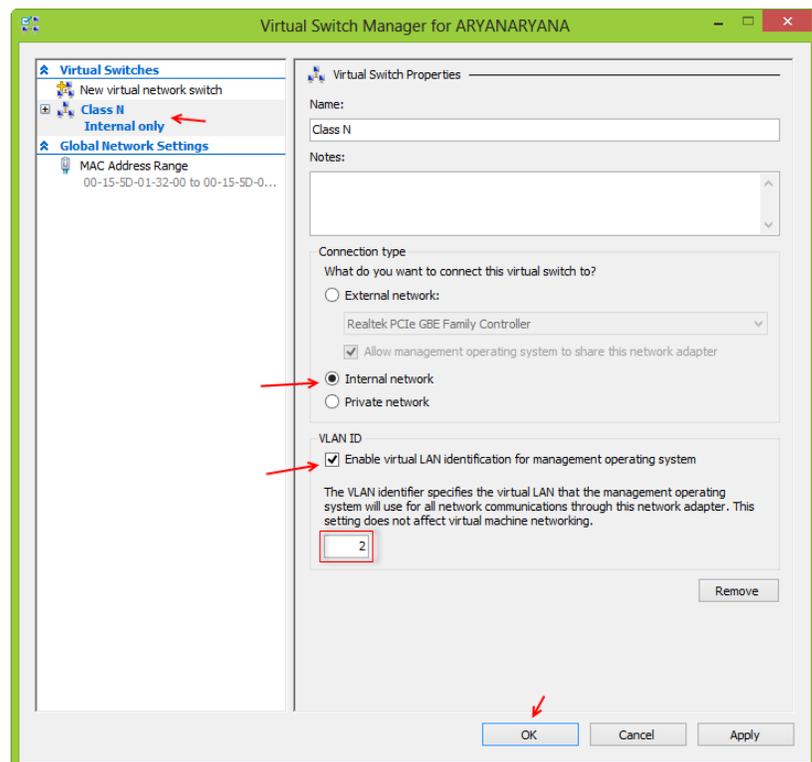
در این قسمت سؤالی داشتید با من در [تماس](#) باشید.

ارتباط سیستم واقعی با ماشین مجازی بدون فعال بودن کارت شبکه واقعی:

در قسمت قبلی زمانی که کارت شبکه مجازی به کارت شبکه واقعی متصل می‌شد، در صورتی با هم ارتباط برقرار می‌کردند که کارت شبکه اصلی فعال باشد یعنی به مودم ADSL یا به دستگاهی دیگر متصل باشد، ولی شاید بخواهید بدون فعال بودن کارت شبکه اصلی، از طریق سیستم واقعی به ماشین مجازی متصل شوید برای این کار باید کارهای زیر را با آرامش انجام دهید.

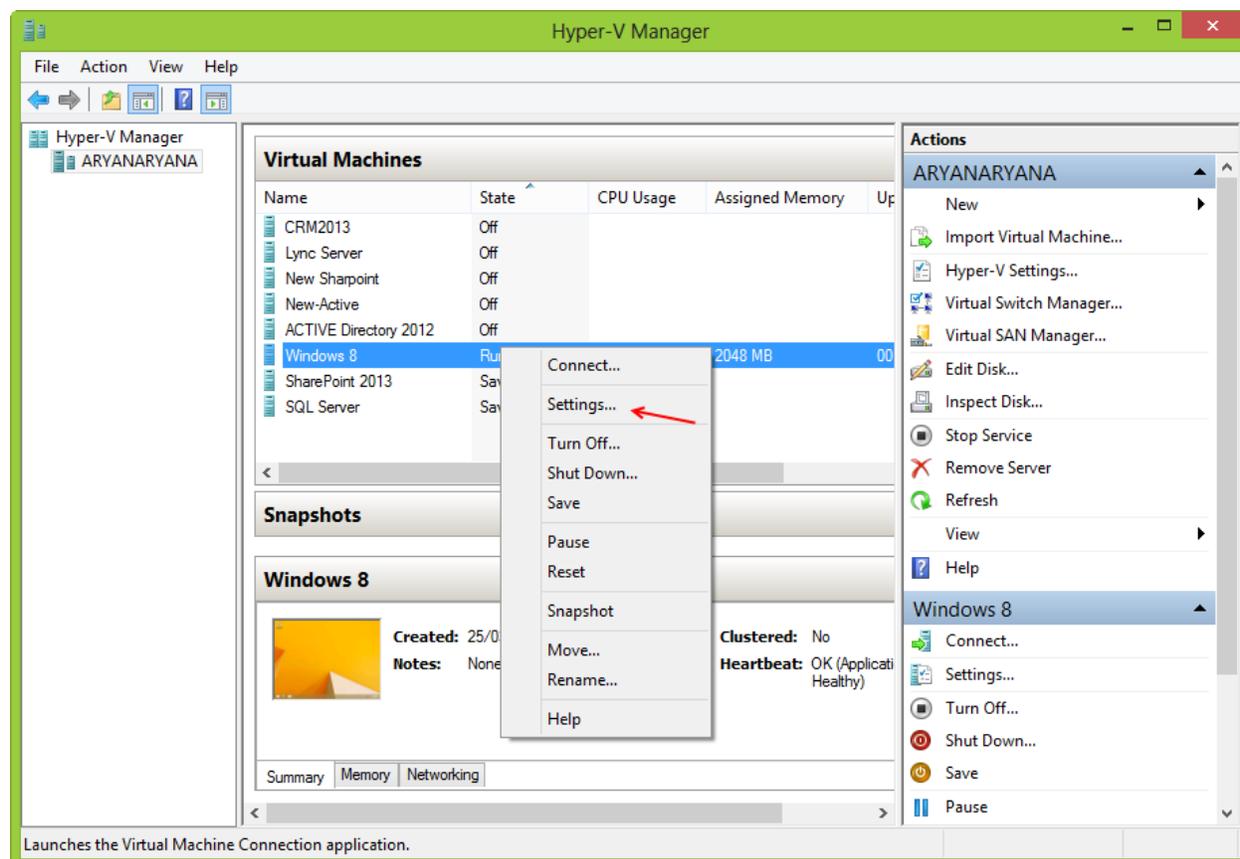

برای شروع کار وارد سرویس موردنظر شوید و از سمت راست بر روی **Virtual Switch Manager...** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

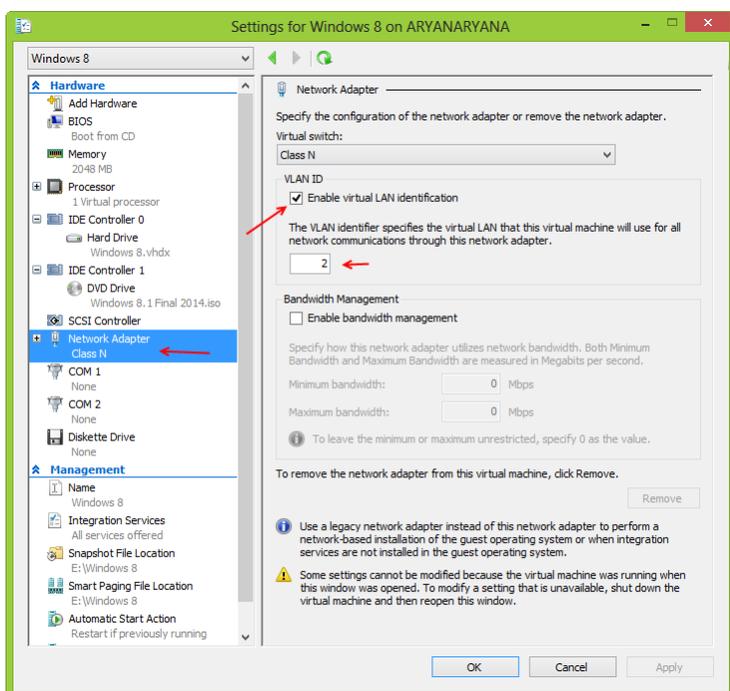

در این قسمت از سمت چپ بر روی کارت شبکه موردنظر خود کلیک کنید تا صفحه مربوط به آن به مانند شکل باز شود، در این صفحه در قسمت **Connection type** گزینه **Internal Network** را انتخاب کنید، بعد از این کار حتما تیک مربوط به **Enable Virtual LAN ...** را انتخاب کنید و یک عدد از 1 تا 4094 وارد کنید. این گزینه همان **VLAN** در سوئیچ‌ها می‌باشد که یک مسیر مجازی را برای ما ایجاد می‌کند بعد از این کار بر روی **ok** کلیک کنید.

بعد از انجام کارهای بالا به مانند شکل زیر بر روی ماشین مجازی که می خواهید با سیستم واقعی در ارتباط باشد، کلیک راست کنید و گزینه **Settings...** را انتخاب کنید.

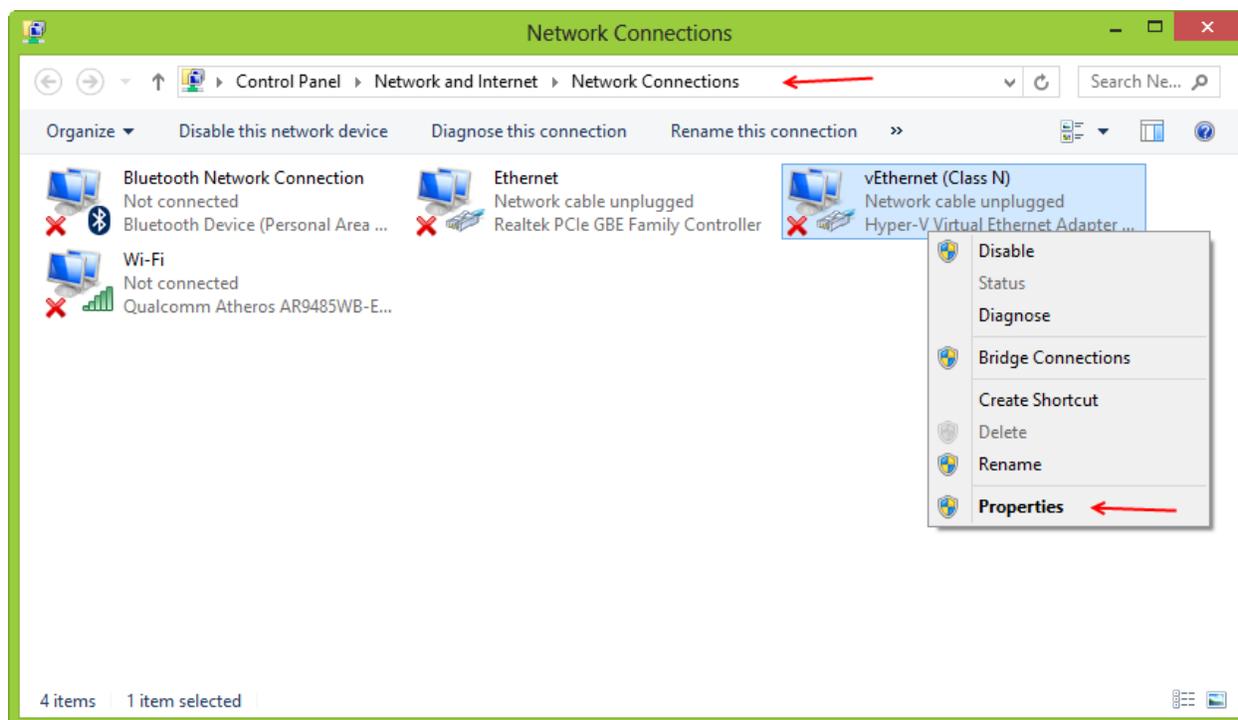

Launches the Virtual Machine Connection application.

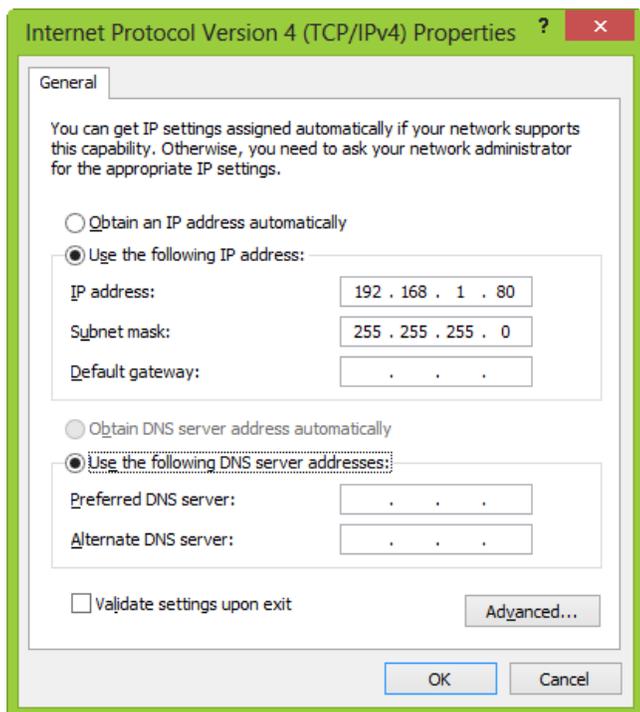

در این شکل از سمت چپ کارت شبکه را انتخاب کنید و در صفحه باز شده می توانید در قسمت **Virtual Switch** کارت شبکه مورد نظر خود را انتخاب کنید، این کارت شبکه باید همان کارت شبکه ای باشد که در قسمت قبل تنظیم کردیم، بعد از این کار حتماً **Enable Virtual LAN** را انتخاب کنید و عدد **2** که در قسمت قبل هم همین عدد را وارد کردیم در این قسمت وارد می کنیم و بر روی **ok** کلیک می کنیم.

بعد از انجام کارهای بالا وارد Network Connections در سیستم واقعی می شویم و روی کارت شبکه مجازی خود کلیک راست می کنیم و بر روی Properties کلیک می کنیم و در صفحه باز شده بر روی

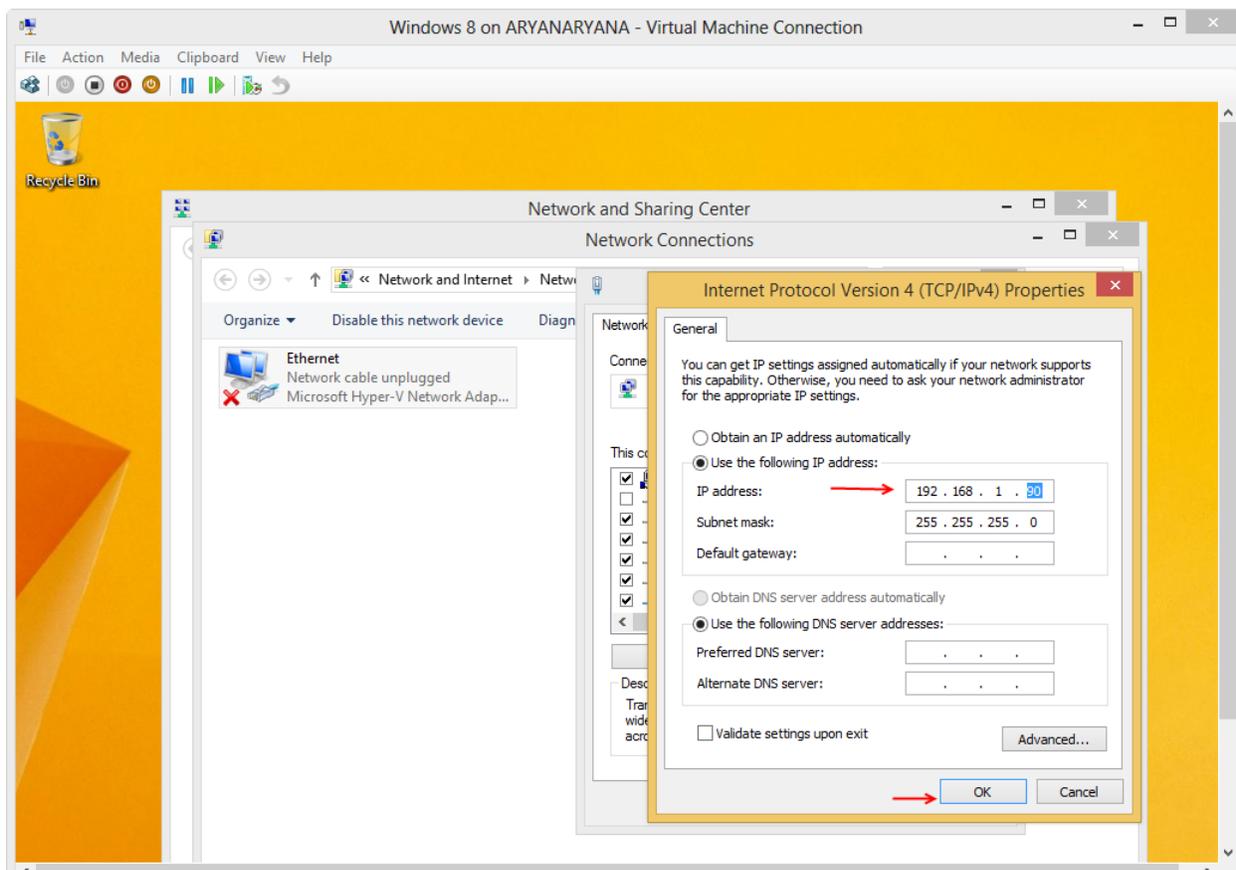
Internet Protocols Version 4 دو بار کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این صفحه IP Address موردنظر خود را وارد کنید که در این قسمت 192.168.1.80 وارد شده است، بر روی ok کلیک کنید.

بعد از این کار وارد ماشین مجازی خود می شویم و به کارت شبکه موردنظر آن در همین رنج IP می دهیم.

همانطور که در شکل زیر مشاهده می‌کنید، وارد ماشین مجازی خود شده‌ایم و به کارت شبکه موردنظر آدرس 192.168.1.90 را داده‌ایم که در رنج سیستم واقعی ما می‌باشد، بعد از این کار بر روی **ok** کلیک کنید تا همه چیز برای ارتباط آماده باشد.

حالا می‌توانید از هر کدام از سیستم‌ها نحوه ارتباط را تست کنیم.

```

Microsoft Windows [Version 6.2.9200]
(c) 2012 Microsoft Corporation. All rights reserved.
C:\Users\babajani>ping 192.168.1.90
Pinging 192.168.1.90 with 32 bytes of data:
Reply from 192.168.1.90: bytes=32 time<1ms TTL=128
Reply from 192.168.1.90: bytes=32 time<1ms TTL=128
Reply from 192.168.1.90: bytes=32 time<1ms TTL=128
Reply from 192.168.1.90: bytes=32 time<1ms TTL=128

Ping statistics for 192.168.1.90:
    Packets: Sent = 4, Received = 4, Lost = 0 (0% loss),
    Approximate round trip times in milli-seconds:
        Minimum = 0ms, Maximum = 0ms, Average = 0ms
C:\Users\babajani>
    
```

همانطور که مشاهده می‌کنید، از طریق سیستم اصلی به سیستم مجازی **Ping** کردیم و به درستی به ما پاسخ داد این در صورتی بود که کارت شبکه واقعی به هیچ دستگاهی متصل نبود.

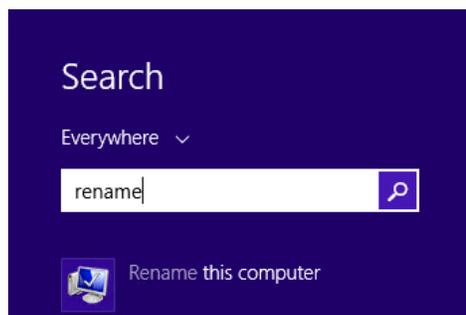
در این قسمت سوآلی داشتید با من در [تماس](#) باشید.

چگونه فایل های داخل سیستم واقعی را وارد ماشین مجازی کنیم:

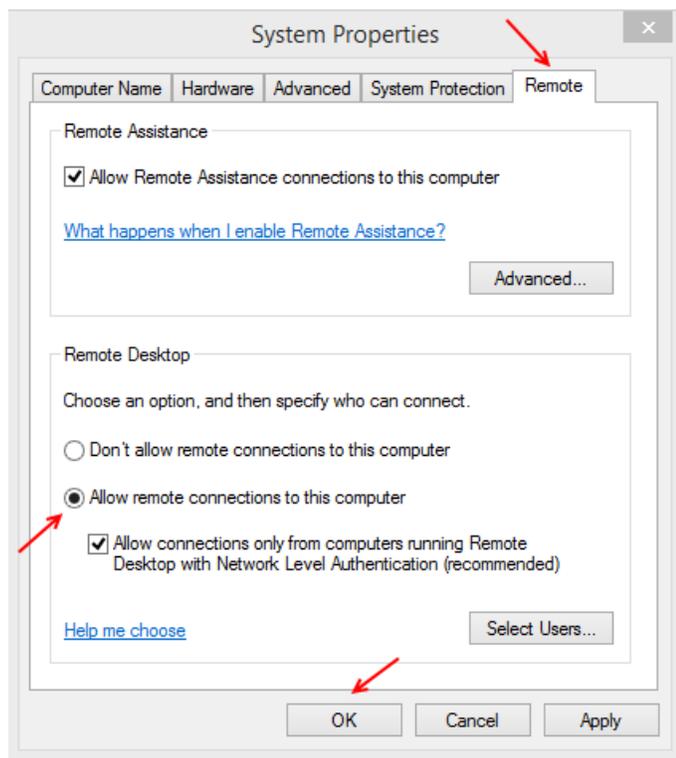
برای اینکه بتوانیم فایل را از سیستم واقعی وارد سیستم مجازی کنیم و یا بلعکس، اولین کاری که باید انجام دهیم این است که مانند روش قبلی ارتباط دو ماشین مجازی را برقرار کنیم و بعد از آن می توانید از فایل های هر دو سیستم استفاده کنیم.

اولین کاری که می توانیم انجام دهیم این است که فایل موردنظر خود را **share** کنیم و از آن در سیستم مجازی و یا بلعکس استفاده کنیم که کار کاملاً ساده ای می باشد اگر در این قسمت مشکلی دارید به من ایمیل بزنید.

روش بعدی که از روش قبلی بهتر می باشد استفاده از سرویس **Remote Desktop Connection** می باشد که به راحتی می توانیم فایل های موردنظر خود را وارد سیستم کنیم.

برای انجام این کار اول باید قابلیت **Remote** را در سیستم مجازی فعال کنیم، برای همین وارد سیستم مجازی می شویم و در **Search** کلمه **Rename** را وارد می کنیم و بعد گزینه **Rename this Computer** را انتخاب می کنیم تا شکل بعد ظاهر شود.

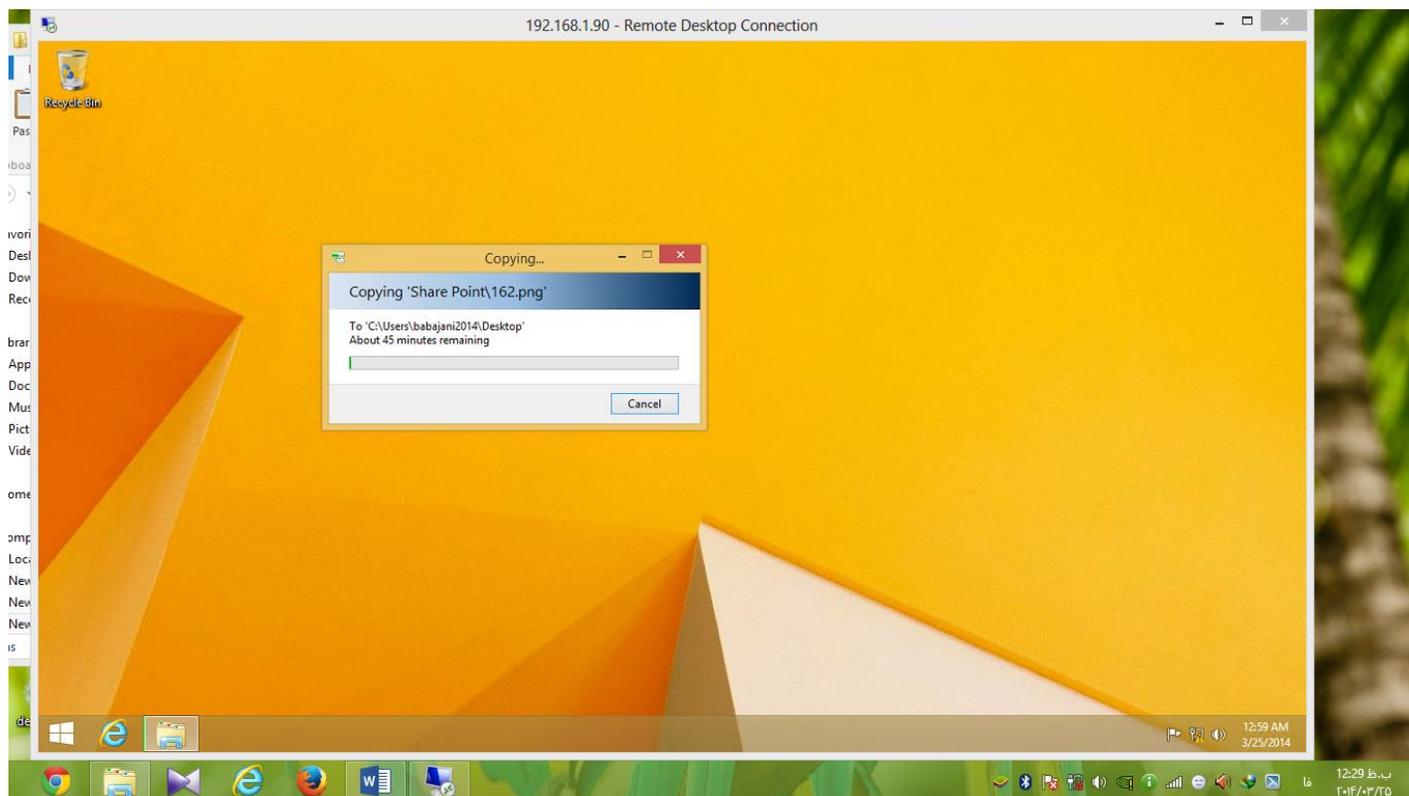

در این صفحه بر روی تب **Remote** در بالا کلیک کنید و در صفحه باز شده گزینه **Allow remote...** را به مانند شکل انتخاب و بر روی **ok** کلیک کنید تا مجوز دسترسی به افراد دیگر برای ارتباط از راه دور داده شود البته می توانید به هر کاربر مجوز دسترسی بدهید.

بعد از انجام کارهای بالا وارد سیستم اصلی می شویم و سرویس Remote Desktop Connection را اجرا می کنیم، برای بدست آوردن این سرویس آن را در Search وارد کنید.

در این قسمت باید آدرس ماشین مجازی خود را که در قسمت قبل وارد کرده بودیم را در این قسمت وارد کنید و بعد بر روی Connect کلیک کنید بعد رمز مربوط به ویندوز مجازی را وارد کنید.

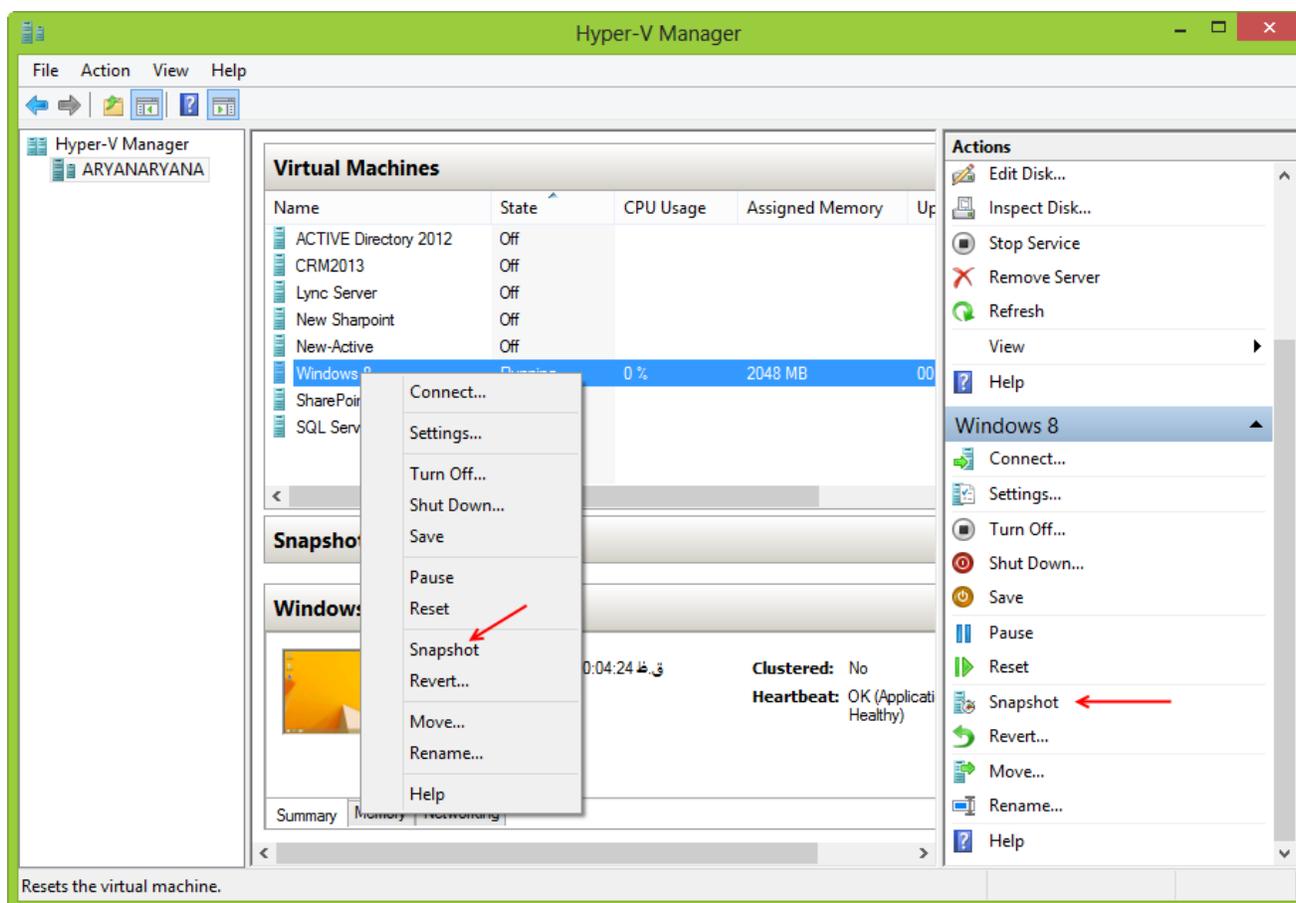

همانطور که در شکل بالا مشاهده می کنید، فایل موردنظر از سیستم واقعی در حال کپی شدن در سیستم مجازی می باشد که این کار به صورت عکس آن هم صورت می پذیرد.

کار با Snapshot در سرویس Hyper-V:

بهترین کاری که در سرویس های مجازی سازی می توان انجام داد ایجاد Snapshot از ماشین مجازی موردنظر می باشد تا در موقعی که این ماشین دچار مشکل شد Snapshot قبلی آن را جایگزین ماشین مجازی فعلی کنیم. در کل Snapshot یک نسخه از یک ماشین مجازی ایجاد می کند و در موقع نیاز می توانید این نسخه را جایگزین کنید.

برای انجام این کار به مانند شکل زیر به دو روش می توانید به گزینه Snapshot دسترسی داشته باشید، روی ماشین مجازی موردنظر خود کلیک راست کنید و گزینه Snapshot را انتخاب کنید و یا از سمت راست می توانید به این گزینه دسترسی داشته باشید.

Virtual Machines

Name	State	CPU Usage	Assigned Memory	Uptime	Status
ACTIVE Directory 2012	Off				
CRM2013	Off				
Lync Server	Off				
New Sharpoint	Off				
New-Active	Off				
Windows 8	Running	0 %	2048 MB	00:13:21	
SharePoint 2013	Saved				
SQL Server	Saved				

Snapshots

- Windows 8 - (25/03/2014 - 01:01:39 بظ)
 - Now

همانطور که در این قسمت مشاهده می- کنید در قسمت **Snapshot** یک نسخه از آن ایجاد شده است.

Virtual Machines

Name	State	CPU Usage	Assigned Memory	Uptime	Status
ACTIVE Directory 2012	Off				
CRM2013	Off				
Lync Server	Off				
New Sharpoint	Off				
New-Active	Off				
Windows 8	Running	0 %	2048 MB	00:18:16	
SharePoint 2013	Saved				
SQL Server	Saved				

Snapshots

- Windows 8 - (25/03/2014 - 01:01:39 بظ)
 - Now

Windows 8

- Connect...
- Settings...
- Turn Off...
- Shut Down...
- Save
- Pause
- Reset
- Snapshot
- Revert... ←
- Move...
- Rename...
- Help

برای استفاده از نسخه **Snapshot** باید بر روی ماشین مجازی مورد نظر کلیک راست کنید و گزینه **Revert** را انتخاب کنید که این عمل باعث می شود آخرین نسخه گرفته شده در **Snapshot** جایگزین سیستم فعلی شود.

اما اگر از سیستم خود چندین نسخه **Snapshot** تهیه کردید و می خواهید یکی از آنها را جایگزین کنید با مانند شکل

Snapshots

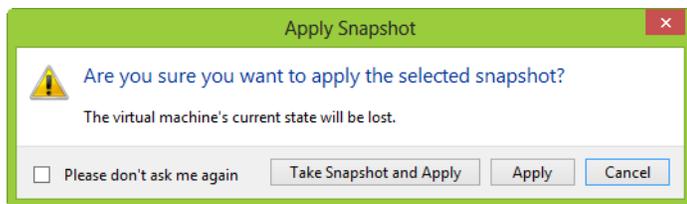
- Windows 8 - (25/03/2014 - 01:01:39 بظ)
 - Windows 8 - (25/03/2014 - 01:01:39 بظ)
 - Now

Windows 8 - (25/03/2014 - 01:01:59 بظ)

- Settings...
- Apply... ←
- Rename...
- Delete Snapshot...
- Delete Snapshot Subtree...
- Help

Created: 25/03/2014 01:01:59 بظ
Notes: None

روبرو در قسمت **Snapshots** یکی از نسخه های مورد نظر خود را انتخاب کنید و بر روی آن کلیک راست کنید و گزینه **Apply...** را انتخاب کنید تا شکل صفحه بعد ظاهر شود.

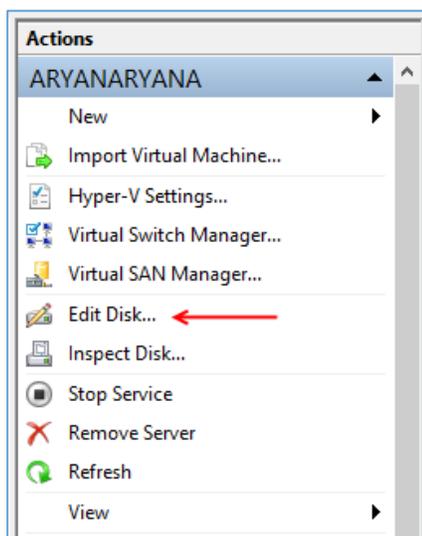

در این شکل اگر بر روی **Apply** کلیک کنید از سیستم حال حاضر یک نسخه تهیه می‌کند و بعد نسخه موردنظر شما را جایگزین می‌کند ولی

اگر بر روی **Apply** کلیک کنید نسخه **Snapshot** موردنظر جایگزین می‌شود.

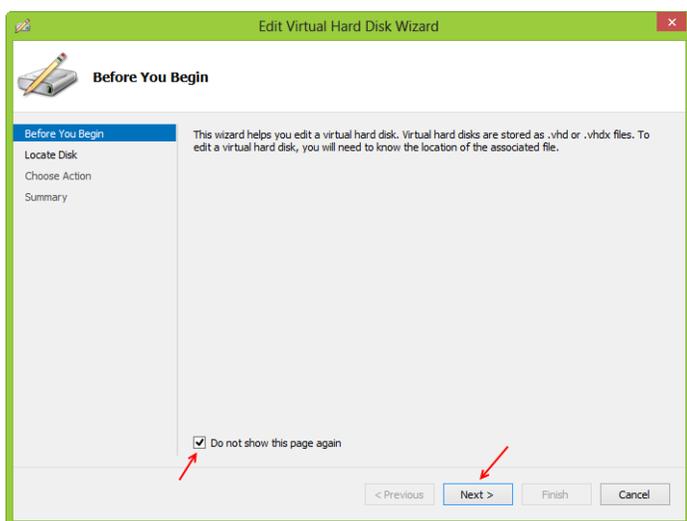
چگونه فضای هار دیسک را بعد از راه‌اندازی ماشین مجازی تغییر دهیم:

در زمان ایجاد ماشین مجازی، مقدار هارد دیسک آن را مشخص می‌کنید که به صورت پیش فرض بر روی **127** گیگابایت قرار دارد که می‌توانید این مقدار را تغییر دهید و ماشین مجازی موردنظر خود را ایجاد کنید. ولی زمانی که ماشین مجازی را ایجاد می‌کنید، به روش معمول نمی‌توانید این مقدار را تغییر دهید.

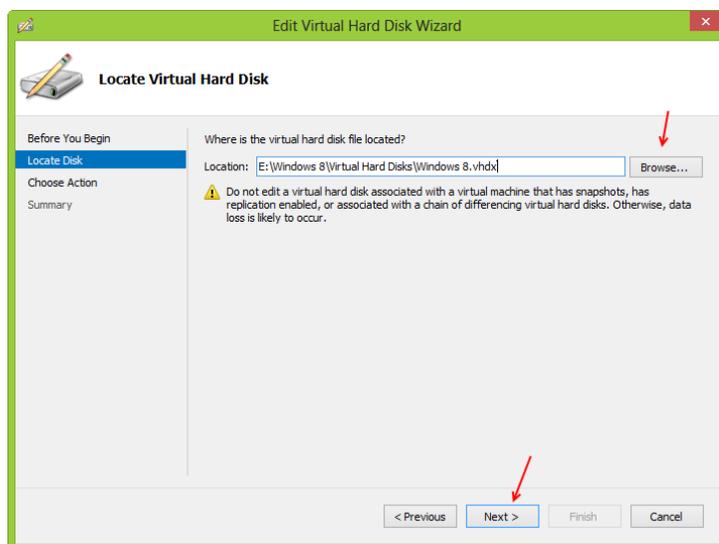

در سرویس **Hyper-v** این قابلیت وجود دارد که مقدار هارد دیسک مربوط به ماشین مجازی موردنظر را تغییر دهید.

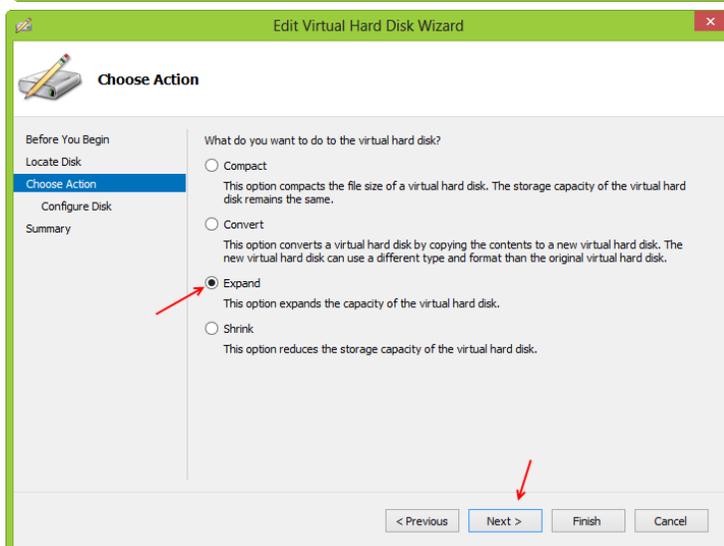
برای شروع وارد سرویس **Hyper-v** شوید و از سمت راست در قسمت **Actions** بر روی **Edit Disk** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

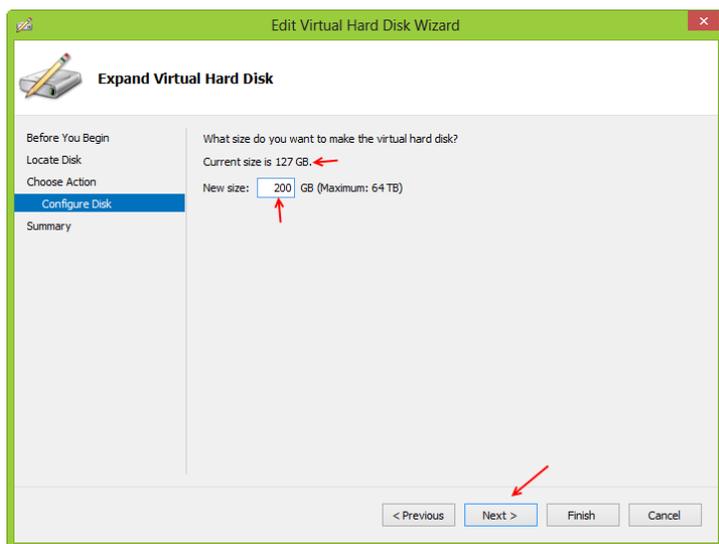
در این صفحه تیک گزینه موردنظر را زده و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت باید هارد دیسک مجازی مربوط به ماشین مجازی موردنظر را از طریق دکمه **Browse...** به سرویس موردنظر معرفی کنید که در اینجا هارد دیسک مربوط به ویندوز 8 را که قبلاً ایجاد کرده بودیم را به آن معرفی کردیم، بعد از این کار بر روی **Next** کلیک کنید.

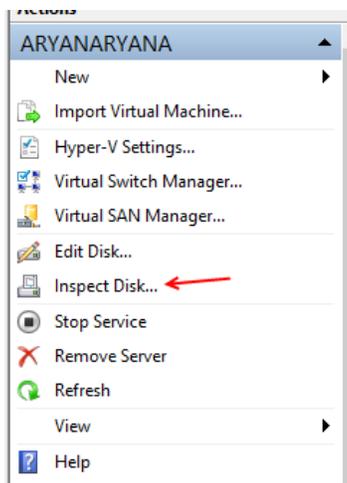

در این قسمت گزینه **Expand** را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

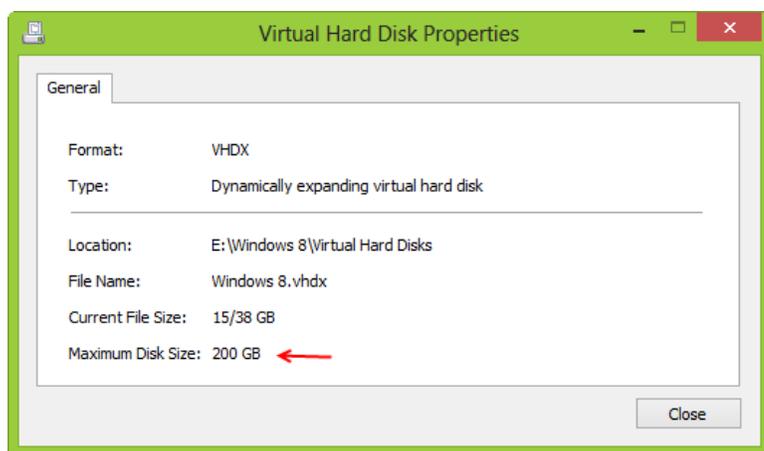

همانطور که در این قسمت مشاهده می کنید مقدار هارد موردنظر برای این ماشین 127 گیگابایت می باشد که آن را به 200 گیگابایت تغییر دادیم، بعد از این کار بر روی **Next** کلیک کنید و بعد بر روی **Finish** کلیک کنید تا ظرفیت هارد دیسک به 200 گیگابایت تغییر کند.

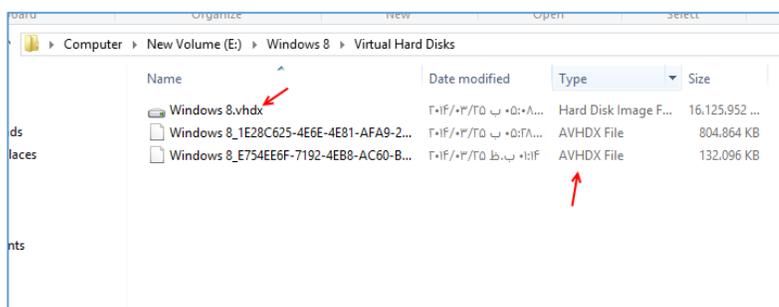
نکته: در موقع انجام این کار ماشین مجازی باید خاموش باشد تا تغییرات بتواند به درستی اعمال شود.

برای اینکه متوجه شویم مقدار ظرفیت دیسک تغییر کرده است یا نه وارد سرویس Hyper-V می شویم و از سمت راست و در قسمت **Actions** بر روی **Inspect Disk** کلیک می کنیم، بعد از باز شدن صفحه آدرس هارد دیسک موردنظر خود را به آن معرفی می کنیم تا شکلی شبیه به شکل بعد ظاهر شود.

همانطور که در تصویر روبرو مشاهده می کنید، می توانید مقدار هارد دیسک مربوطه را مشاهده کنید.

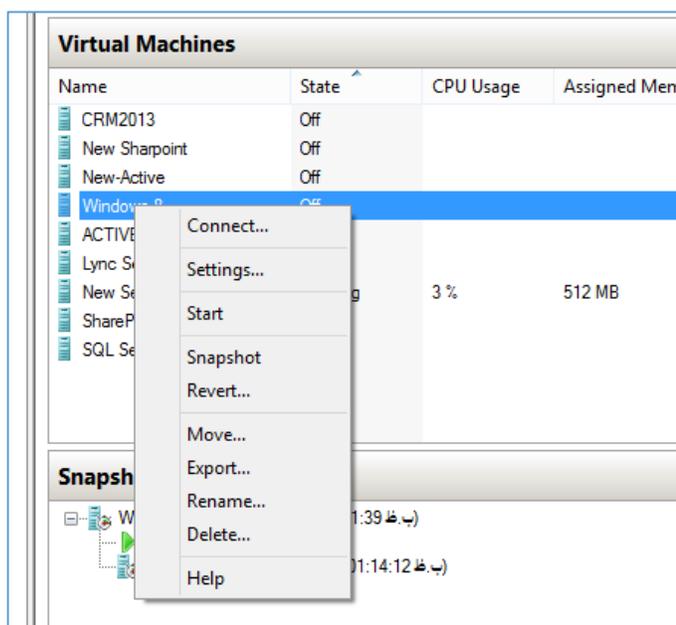
نکته: اگر به پوشه مربوط به هارد دیسک موردنظر خود در سیستم اصلی مراجعه کنید متوجه چند فایل به مانند شکل روبرو می شوید، توجه کنید که فایل با پسوند **vhdx** فایل اصلی ما می باشد که مقدار کل فضا به آن اختصاص

داده شده و فایل های دیگر با پسوند **AVHDX** فایل هایی هستند که تغییرات مربوط به ماشین مجازی در آنها ذخیره می شود این کار به این خاطر می باشد، زمانی که یک هارد دیسک مجازی با ظرفیت 200 گیگابایت ایجاد می شود در همان لحظه کل فضای هارد دیسک اصلی مان رادر بر نخواهد گرفت بلکه با استفاده از فایل هایی با پسوند **AVHDX** به مرور زمان فضای هارد دیسک پر خواهد شد تا به ظرفیت 200 گیگابایت برسد، امیدوارم متوجه شده باشید اگر هم متوجه نشدید با من در [تماس](#) باشید.

بررسی جزئیات سرویس Hyper-V:

در این قسمت به برخی از ریزه کاری‌های این سرویس می‌پردازیم تا آموزش این سرویس به صورت کامل صورت گیرد.

زمانی که روی یک ماشین مجازی کلیک راست می‌کنید یک منو باز می‌شود که چندین گزینه مختلف را در اختیار ما قرار می‌دهد، اولین گزینه از پائین **Help** می‌باشد که یکسری اطلاعات در مورد سرویس **Hyper-V** در اختیار

ما قرار می‌دهد، گزینه بعدی **Delete** می‌باشد که ماشین مجازی موردنظر را حذف خواهد کرد. اگر بر روی **Rename** کلیک کنید می‌توانید نام ماشین مجازی خود را تغییر دهید. اگر بر روی **Export** کلیک کنید یک پنجره باز خواهد شد که می‌توانید آدرس موردنظر خود را وارد کنید تا ماشین مجازی به صورت کامل در آدرس موردنظر **Export** شود این در حالی است که جایگاه قبلی ماشین مجازی تغییر نمی‌کند، این کار همانند **Copy** و **Past** کردن است. گزینه **Move** برای انتقال کامل یک ماشین مجازی از آدرس فعلی به

آدرس جدید که آدرس قدیمی آن حذف خواهد شد. گزینه های **Snapshot**, **Revert** در قسمت های قبل توضیح داده شده است. گزینه بعدی **Start** می‌باشد که برای اجرا کردن ماشین مجازی موردنظر می‌باشد.

در قسمت بعد گزینه **Settings** وجود دارد که تنظیمات و اطلاعات مربوط به سخت افزار ماشین مجازی موردنظر را در اختیار ما قرار می‌دهد که با هم این قسمت را بررسی کردیم.

با کلیک بر روی **Connect...** کنسول مدیریتی ماشین مجازی موردنظر اجرا می‌شود که شما می‌توانید وارد سیستم عامل ماشین موردنظر خود شوید.

کار با کلید های ترکیبی:

سرویس Hyper-V به مانند سرویس ها و نرم افزارهای دیگر از کلید های ترکیبی مختلفی برای خود استفاده می کند.

Ctrl + Alt + Break: با فشردن این کلید ترکیبی صفحه مورد نظر به صورت Full Screen تغییر حالت می دهید و کل صفحه نمایش را پر خواهد کرد، واگر دوباره روی آن کلیک کنید به حالت اولیه خود بر می گردد.

Ctrl + Alt + End: این کلید همان کلید **Ctrl + Alt + Delete** در ویندوز واقعی می باشد.

Ctrl + D: برای خاموش کردن ماشین مجازی استفاده می شود.

Ctrl + S: برای start کردن ماشین مجازی به کار می رود.

Ctrl + A: برای Save کردن ماشین مجازی به کار خواهد رفت.

Ctrl + N: برای گرفتن Snapshot از ماشین مجازی به کار می رود.

Ctrl + E: برای Restore کردن آخرین Snapshot به کار می رود.

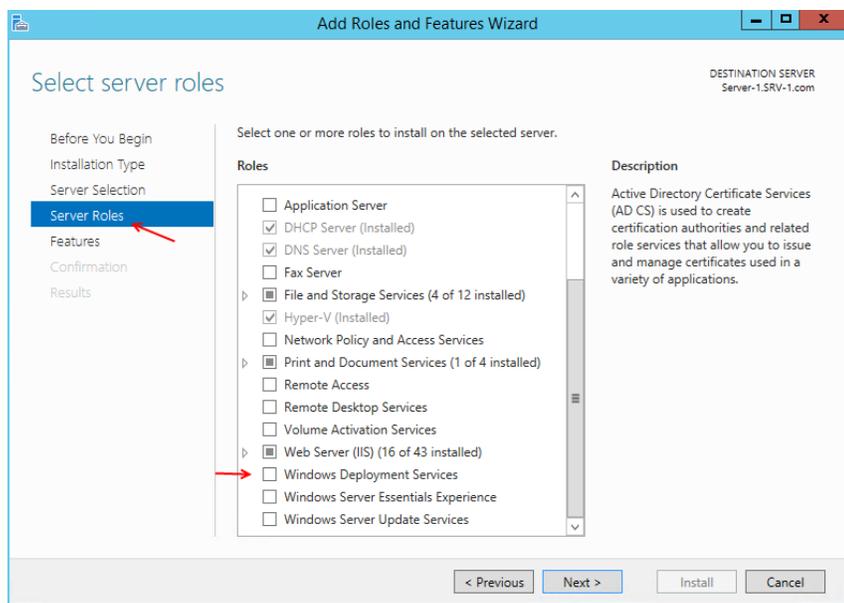
Ctrl + O: برای نمایش Setting سرویس Hyper-V به کار خواهد رفت.

کار با سرویس Windows Deployment (نصب ویندوز از طریق شبکه)

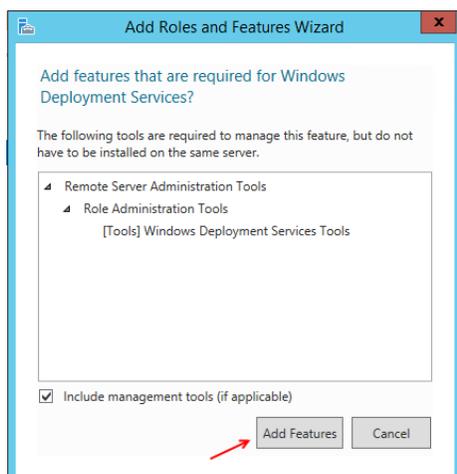
جالب ترین سرویسی که مایکروسافت در ویندوز سرور خود ارائه داده، سرویس Windows Deployment می باشد که با انجام تنظیمات لازم روی این سرویس می توانید بدون اینکه بر روی تک تک کلاینت ها حضور داشته باشید، ویندوز را از طریق شبکه نصب کنید که برای مدیران شبکه کار پر اهمیتی است.

در این قسمت با هم این سرویس را نصب می کنیم و نحوه کارکرد آن را با هم بررسی می کنیم.

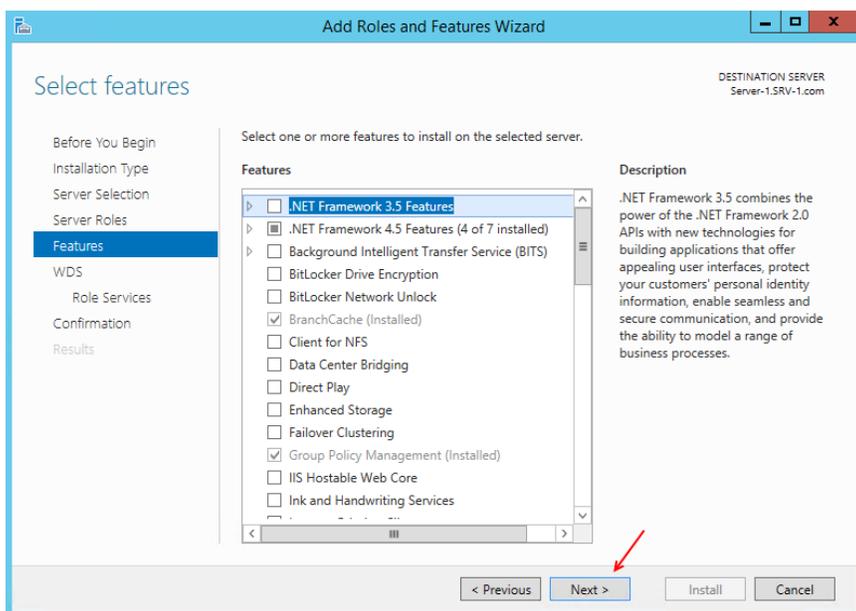
برای شروع وارد Server Manager شوید و بر روی Add Roles and Feature کلیک کنید.

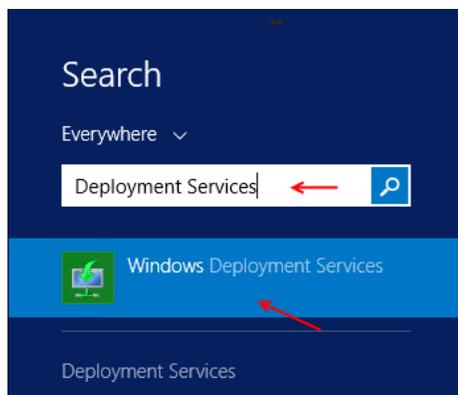
از سمت چپ بر روی **Server Roles** کلیک کنید و از لیست **Roles** گزینه **Windows Deployment Services** را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

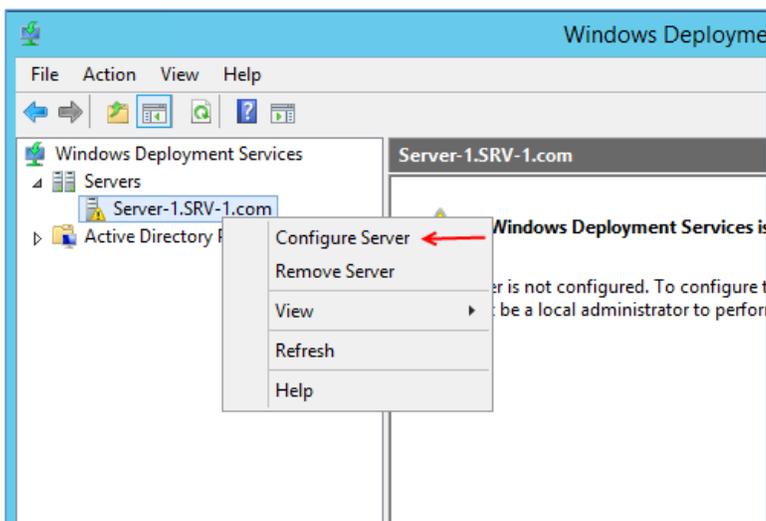
در صفحه روبرو بر روی **Add Features** کلیک کنید و بعد بر روی **Next** کلیک کنید.

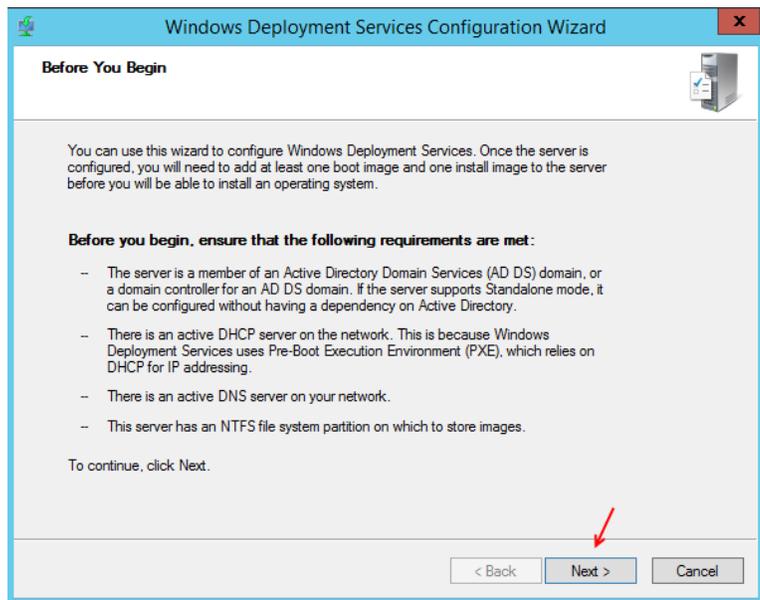
در این صفحه به گزینه ای دست نزنید و بر روی **Next** کلیک کنید.
در صفحات بعد هم بر روی **Next** کلیک کنید و در صفحه آخر هم بر روی **install** کلیک کنید تا سرویس موردنظر نصب شود.

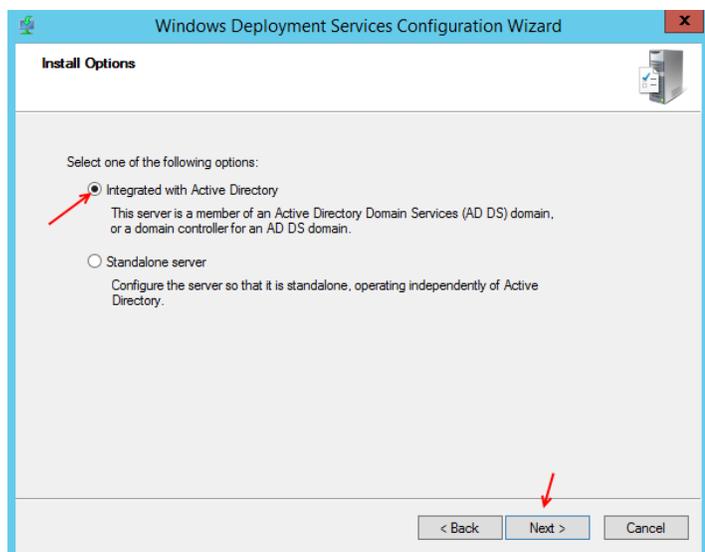
بعد از نصب وارد Search شوید و جمله Deployment Service را وارد و بعد سرویس موردنظر را اجرا کنید، سعی کنید با کلیک راست کردن روی سرویس موردنظر آن را وارد Start و یا وارد Taskbar کنید.

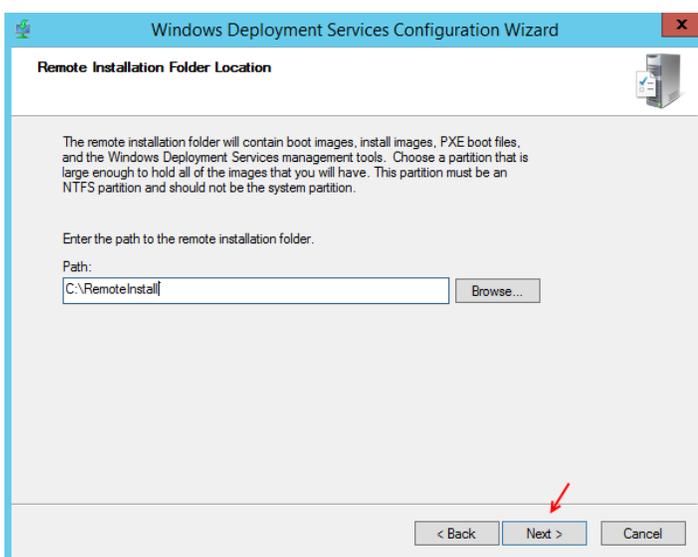
بعد از ورود به سرویس موردنظر وارد قسمت Servers شوید و بر روی نام سرور خود کلیک راست کنید و گزینه Configure Server را انتخاب کنید تا تنظیمات مربوط به این سرویس را انجام دهیم.

در این صفحه بر روی next کلیک کنید.

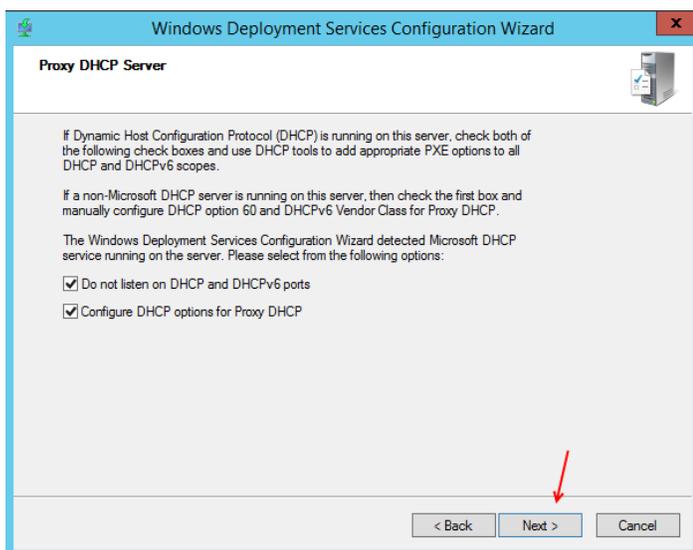

در این صفحه گزینه **Integrated with Active Directory** را انتخاب کنید تا سرویس موردنظر با **Active Directory** خود را هماهنگ کند.
بر روی **Next** کلیک کنید.

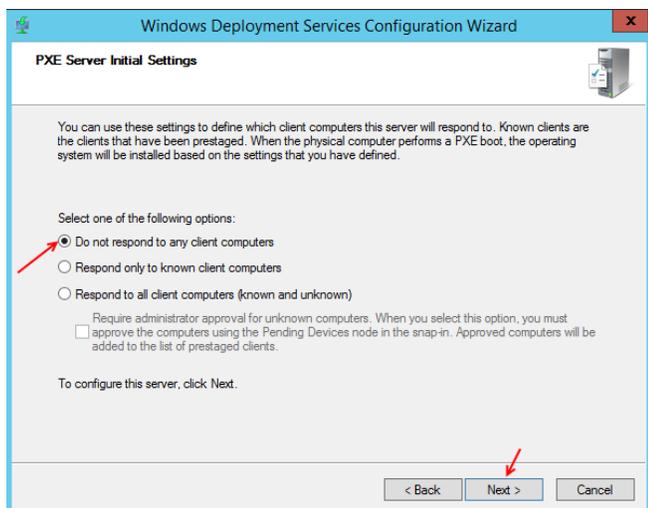

در این صفحه باید آدرسی را وارد کنید تا اطلاعاتی مانند ویندوز در آدرس موردنظر کپی شود تا کلاینت‌ها بتوانند از این آدرس استفاده کنند، البته این آدر **Share** خواهد شد.

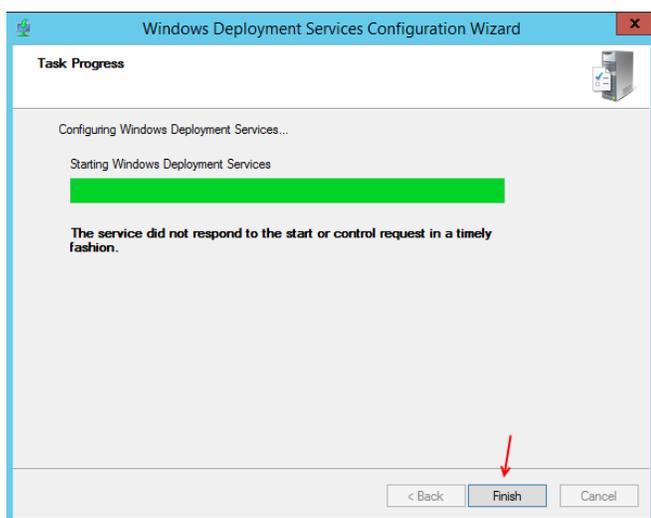
بعد از کلیک بر روی **Next** پنجره‌ای باز می‌شود که به این نکته اشاره دارد که درایوی که انتخاب کردید درایو **System** می‌باشد یعنی ویندوز شما روی آن نصب شده است، بهتر است درایو دیگری را انتخاب کنید تا امنیت اطلاعات و کیفیت افزایش پیدا کند.

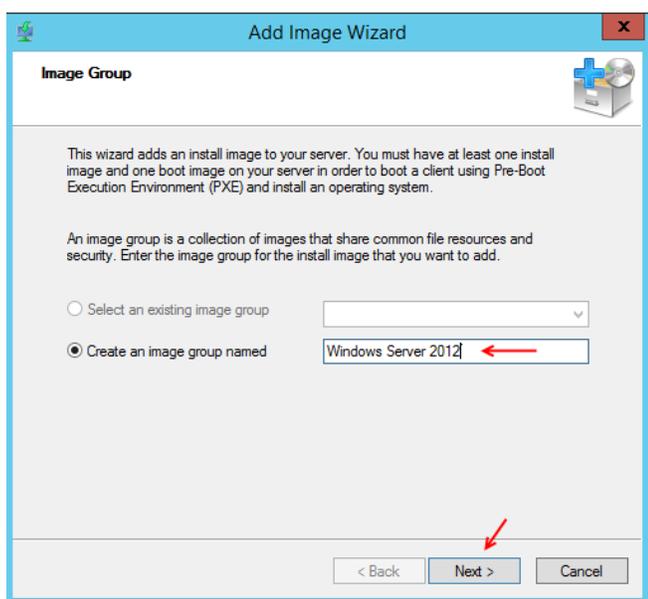
در این قسمت بر روی **Next** کلیک کنید.

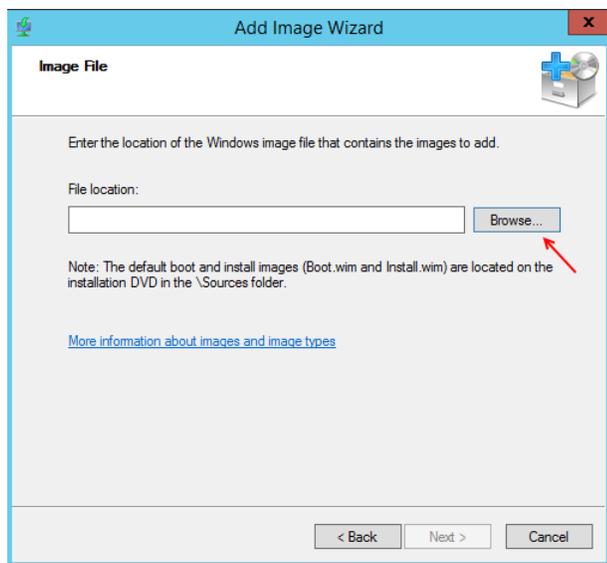
در این صفحه گزینه اول را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

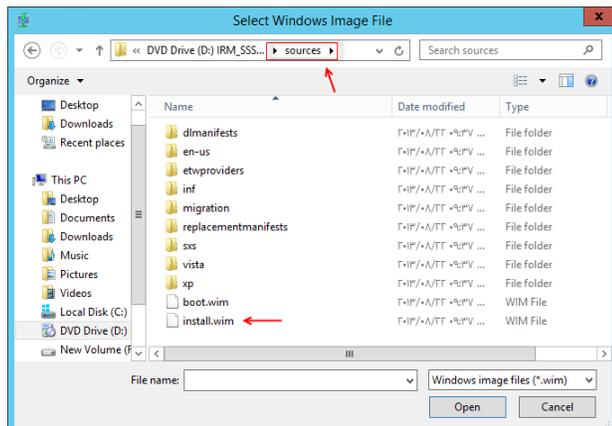
همانطور که مشاهده می کنید عملیات با موفقیت انجام شده است بر روی **Finish** کلیک کنید.

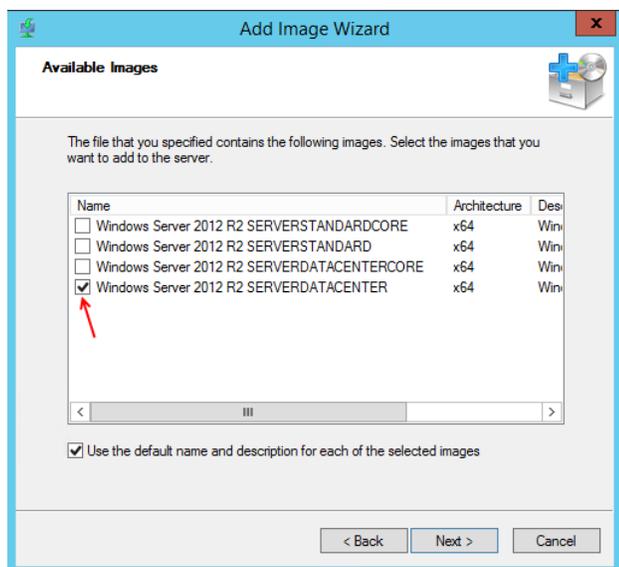
در این قسمت نام **Image** خود را وارد کنید، مثلاً در اینجا **Windows Server 2012** وارد شده است. بر روی **Next** کلیک کنید.

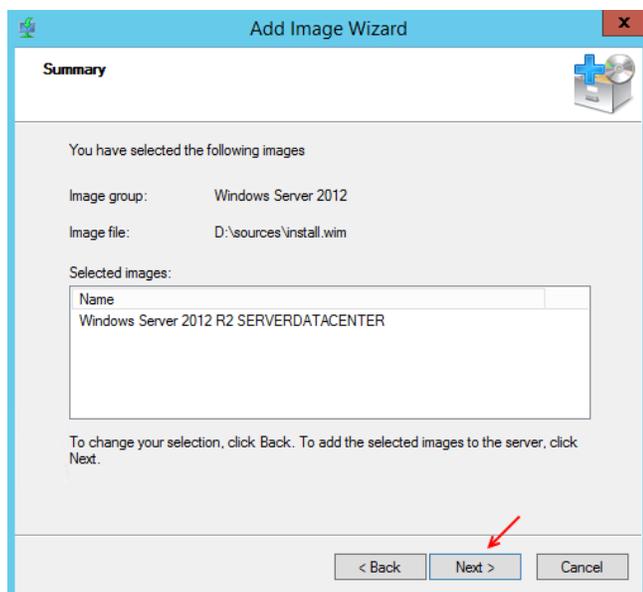
در این صفحه باید وارد DVD ویندوز خود شویم و فایل Install.wim را به آن معرفی کنیم برای این کار بر روی Browse کلیک کنید.

در این قسمت باید وارد پوشه Source از ویندوز سرور 2012 شوید و فایل install.wim را انتخاب کنید.

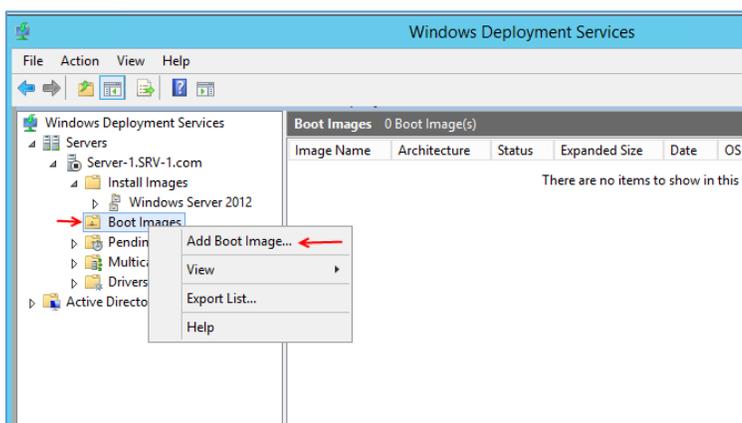

در این قسمت لیست ورژن های مختلف ویندوز سرور نمایش داده می شود که می توانید یکی یا همه آنها را انتخاب کنید. بر روی Next کلیک کنید.

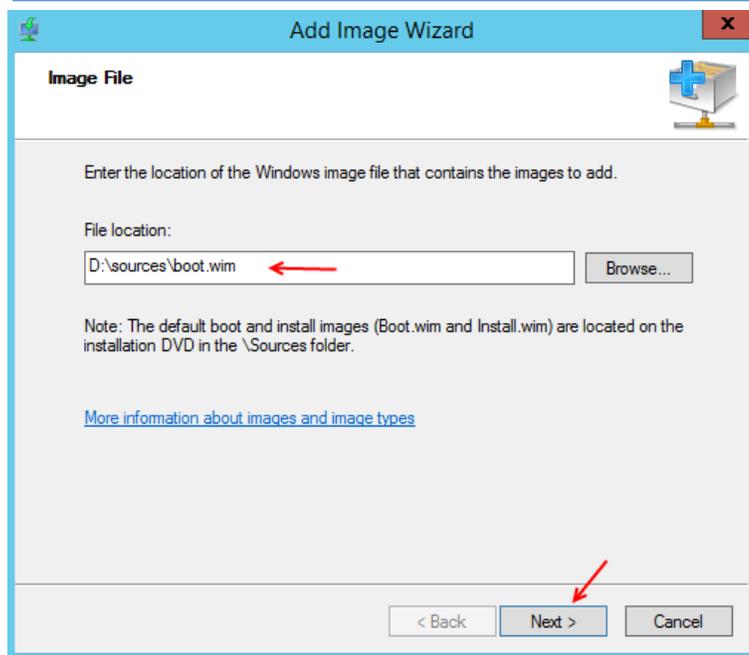

در این قسمت بر روی **Next** کلیک کنید.

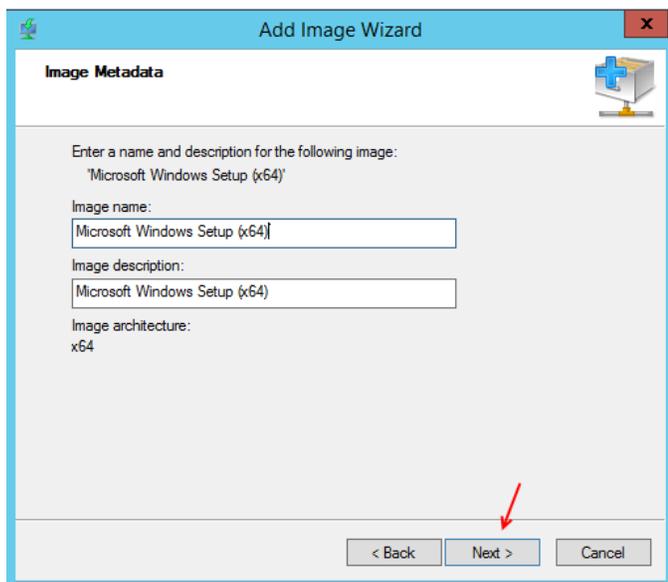
بعد از کلیک بر روی **Next** کار ایجاد **Image** از ویندوز سرور **2012** شروع می شود و تا چند دقیقه زمان خواهد برد.

بعد از ایجاد **Install Image** نوبت به نصب **Boot Image** می رسد برای این کار به مانند شکل روبرو بر روی **Boot image** کلیک راست کنید و گزینه **Add Boot images** را انتخاب کنید.

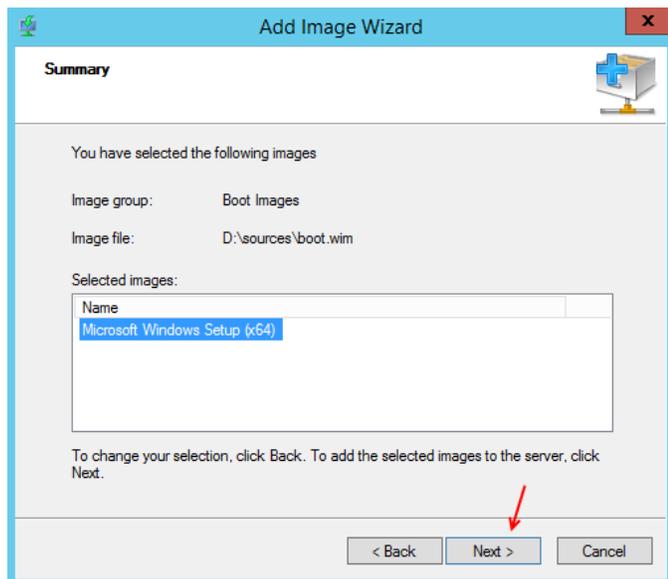

در این صفحه باید آدرس **Boot.wim** مربوط به ویندوز موردنظر را وارد کنید، بر روی **Next** کلیک کنید.

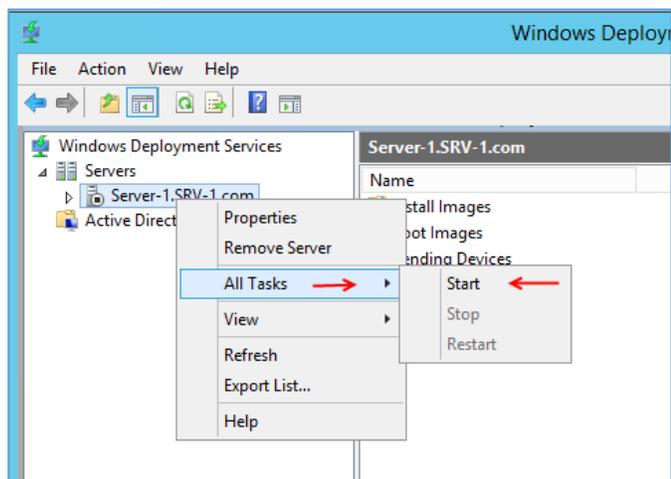
در این قسمت می‌توانید نام و توضیحات موردنظر خود را وارد کنید.

بر روی **Next** کلیک کنید.

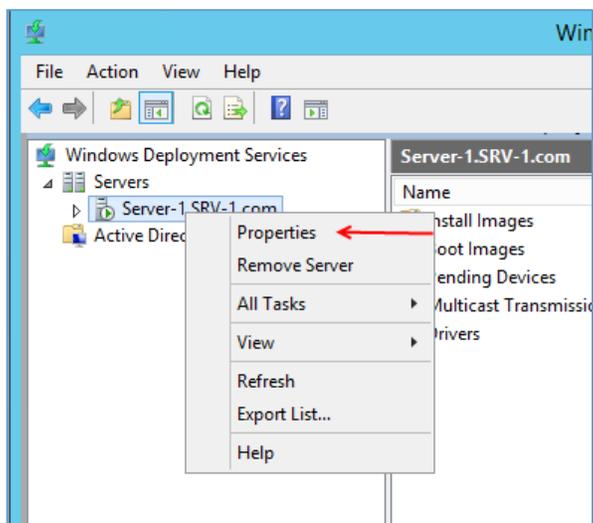

بر روی **Next** کلیک کنید.

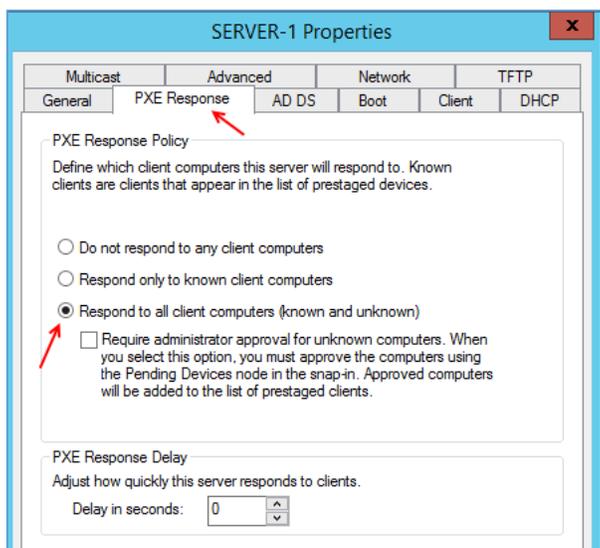
بعد از ایجاد image بر روی **Finish** کلیک کنید.

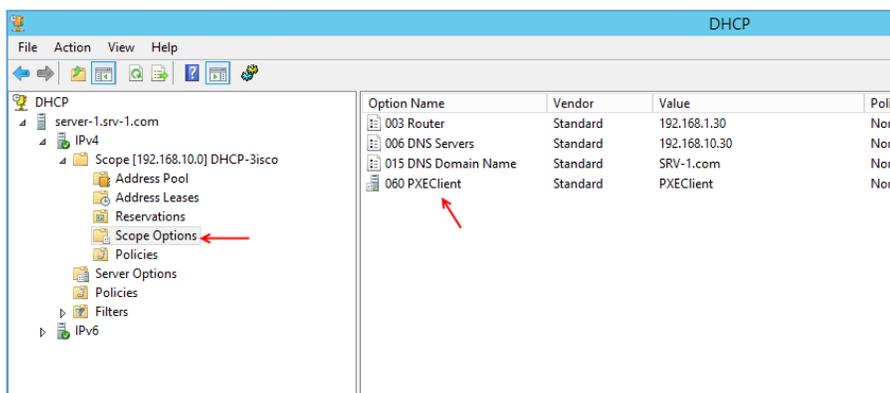
بعد از ایجاد هر دو Image موردنظر بر روی سرور اصلی کلیک راست کنید و از قسمت **All Tasks** گزینه **Start** را انتخاب کنید تا سرویس موردنظر فعال شود.

بعد از اینکه سرویس را Start کردیم بر روی نام سرور کلیک راست می‌کنیم و گزینه Properties را انتخاب می‌کنیم.

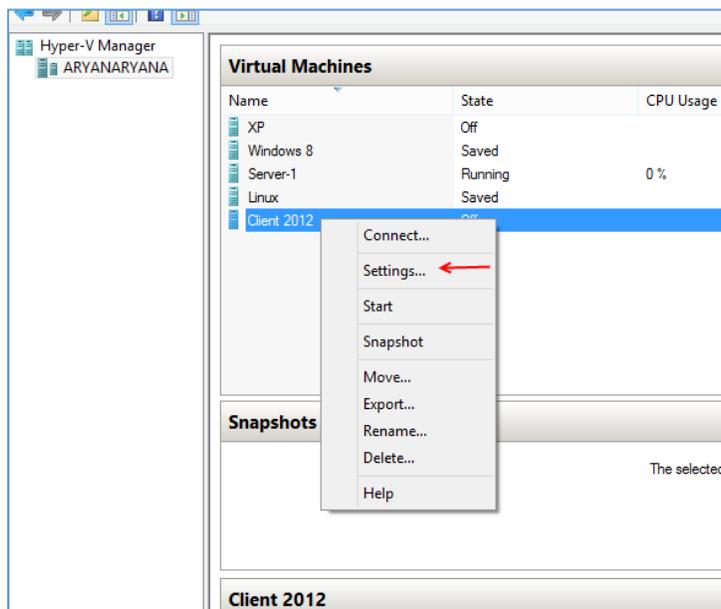
در این صفحه وارد تب PXE Response شوید و گزینه Respond to all Client Computer را انتخاب کنید تا کلاینت‌ها زمانی که روشن می‌شوند از طریق سرویس DHCP بتوانند به سرویس Deployment متصل شوند و ویندوز را اجرا کنند.

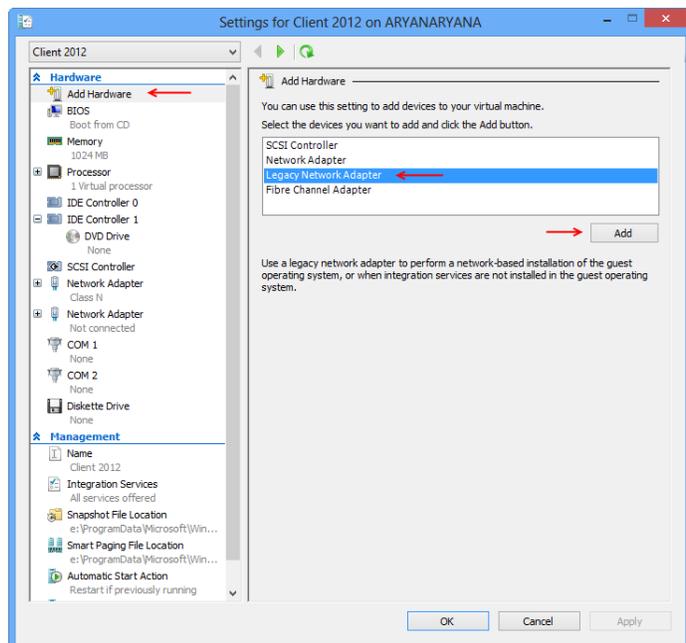
بعد از اتمام کار به سرویس DHCP نگاهی می‌اندازیم، اگر به قسمت Scope Options مراجعه کنید، گزینه ای را با نام PXEClient ایجاد شده است که مربوط به سرویس Deployment می‌باشد.

نکته مهم: برای استفاده از قابلیت سرویس Deployment حتماً باید سرویس DHCP، Active Directory و DNS را قبل از آن نصب کنید که در این کتاب این کار قبل از آن انجام شده است.

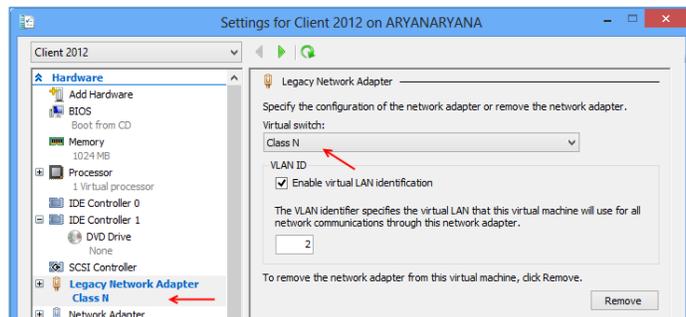
حالا می‌خواهیم، از طریق سرویس Hyper-V یک ماشین مجازی ایجاد کنیم که از طریق شبکه ویندوز آن را نصب کنیم.

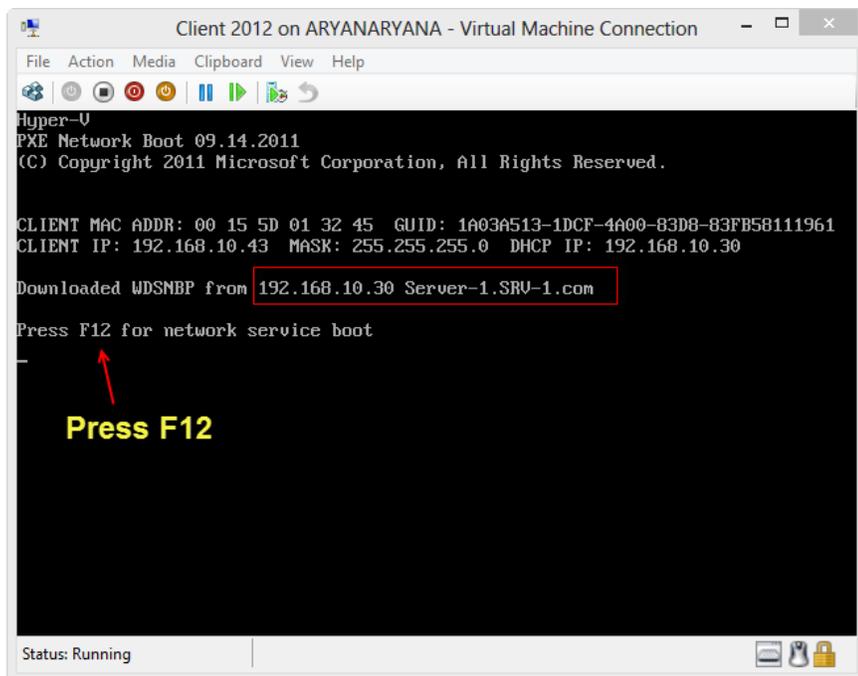

در درس قبلی نحوه ایجاد ماشین مجازی در سرویس Hyper-V را با هم بررسی کردیم، بعد از ایجاد ماشین مجازی به مانند شکل روبرو بر روی آن کلیک راست کنید و گزینه Settings را انتخاب کنید.

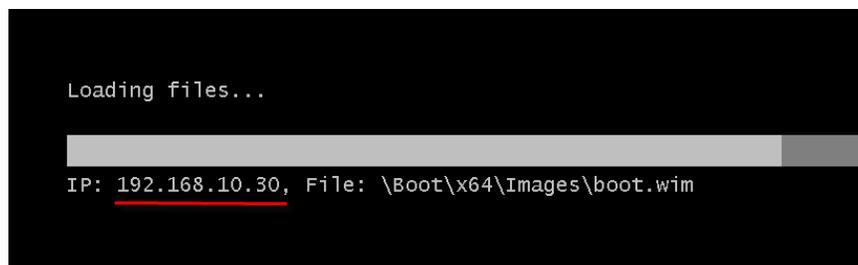

در این صفحه از سمت چپ اولین گزینه یعنی Add Hardware را انتخاب کنید و در لیست موردنظر گزینه Legacy Network Adapter را انتخاب و بر روی Add کلیک کنید تا کارت شبکه موردنظر که مخصوص این کار است و سرویس DHCP را پشتیبانی می‌کند ایجاد شود، توجه داشته باشید این سرویس Hyper-V بر روی ویندوز 8 قرار دارد و سرویس Hyper-V بر روی ویندوز سرور این گزینه را به صورت پیش فرض در خود دارد و نیاز به اضافه کردن آن نیست، بر روی ok کلیک کنید و به مانند شکل روبرو کارت شبکه موردنظر را برای کارت شبکه Legacy انتخاب کنید، توجه داشته باشید کارت شبکه موردنظر باید به سرور متصل باشد.

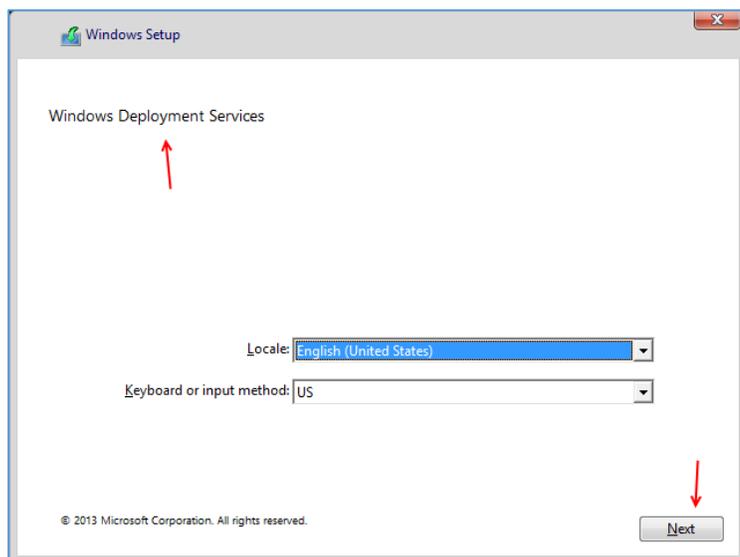

بعد ورود به ماشین مجازی آن را روشن می‌کنیم، زمانی که ماشین مجازی مورد نظر را روشن کنید سرویس DHCP فعال می‌شود و از طریق کارت شبکه مورد نظر PXE مربوط به سرویس Deployment را پیدا می‌کند و با کلیک بر روی کلید F12 می‌توانید به قسمت نصب ویندوز بروید و ویندوز خود را از طریق شبکه نصب کنید.

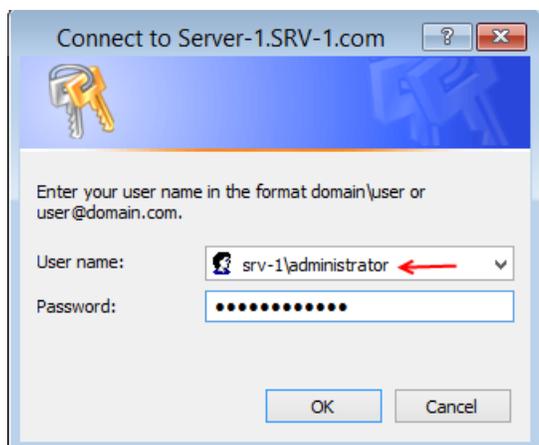

همانطور که مشاهده می‌کنید سیستم از طریق شبکه در حال دریافت فایل از سرور 192.168.10.30 می‌باشد.

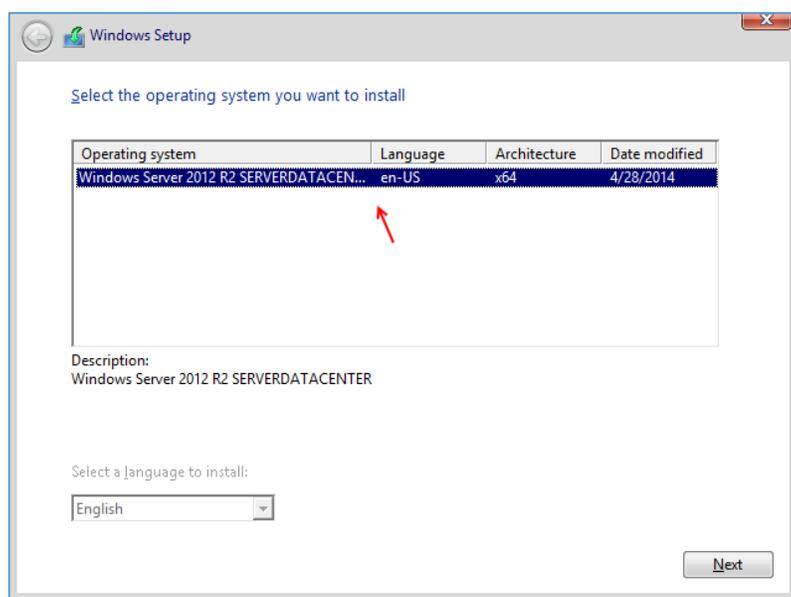
نکته: در سیستم‌های واقعی برای متصل شدن به سرویس DHCP باید وارد منوی Boot شوید و Network را انتخاب کنید تا بتوانید به شبکه متصل شوید.

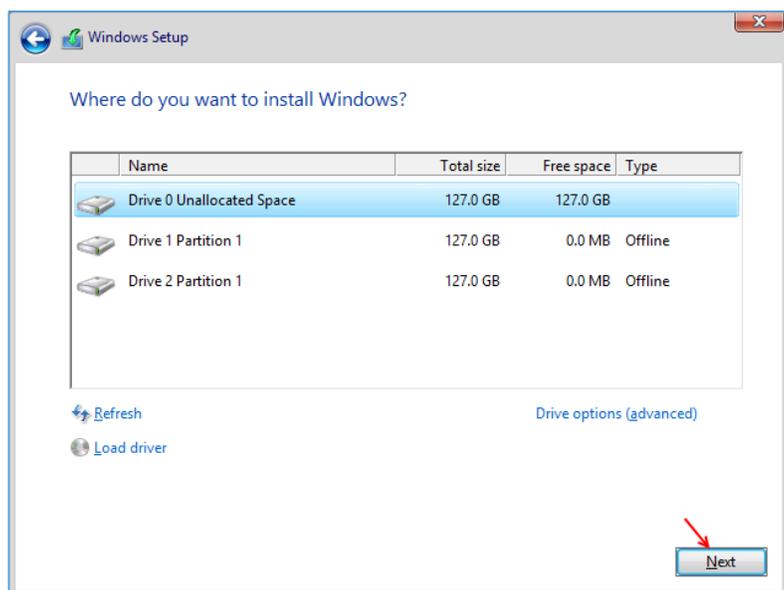
همانطور که در این شکل مشاهده می‌کنید پنجره نصب ویندوز ظاهر شده است که نشان می‌دهد این ویندوز از طریق Windows Deployment Services فعال شده است برای ادامه بر روی Next کلیک کنید.

در این قسمت، باید نام کاربری و رمز عبور مدیر شبکه را وارد کنیم، یعنی مدیر سرور اصلی و بعد بر روی **ok** کلیک کنید.

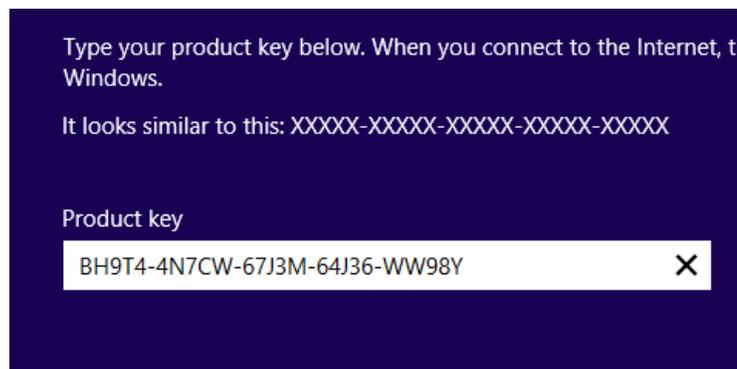
در این صفحه بین 4 ورژنی که برای نصب ویندوز وجود داشت، فقط یک ورژن آن در دسترس است به این دلیل که قبلاً در هنگام تعریف **Install Image** در سرویس **Deployment** یک ورژن انتخاب شده است، بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت هارد دیسک موردنظر خود را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید تا نصب ویندوز آغاز شود.

بعد از نصب ویندوز این صفحه ظاهر می شود که منطقه جغرافیایی و زبان موردنظر خود را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

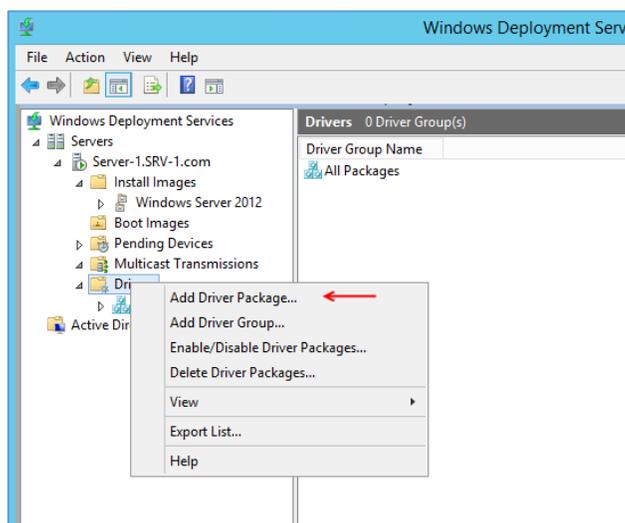

در این قسمت، شماره سریال ویندوز را وارد و بر روی **Next** کلیک کنید.

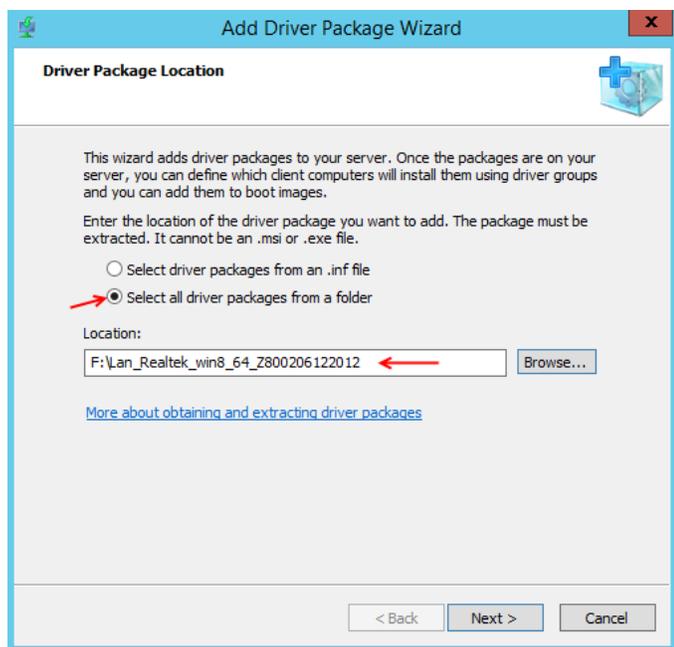
در صفحه بعد بر روی **I accept** کلیک کنید و در صفحه آخر رمز عبور دلخواه خود را برای ورود به ویندوز را وارد کنید.

به این ترتیب توانستیم ویندوز را از طریق شبکه بر روی کلاینت موردنظر نصب کنیم.

نکته: تمام کلاینت هایی که به این صورت ویندوز روی آنها نصب می شود به صورت خودکار عضو دومین موردنظر می شوند و دیگر لازم نیست به خودتان زحمت بدید و بروی تک تک کلاینت ها عملیات **Join** به دومین را انجام دهید.

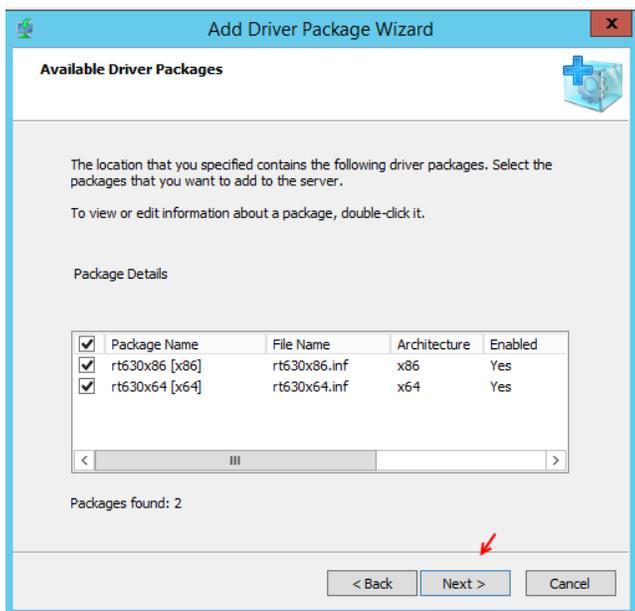

بعد از نصب ویندوز از طریق شبکه شاید شما نیاز داشته باشید که درایورهای مربوط به کلاینت ها هم به صورت خودکار از طریق این سرویس نصب شود، برای انجام این کار سرویس **Deployment Drivers** را اجرا کنید و از سمت چپ بر روی **Add Driver Package** کلیک راست کنید و بر روی **Add Driver Package** کلیک کنید.

در این قسمت دو روش برای معرفی درایور موردنظر وجود دارد که با انتخاب گزینه اول می‌توانید فایل INF مربوط به درایور موردنظر را به آن معرفی کنید و یا با انتخاب گزینه دوم پوشه مربوط به درایو موردنظر را به مانند شکل روبرو معرفی کنید.

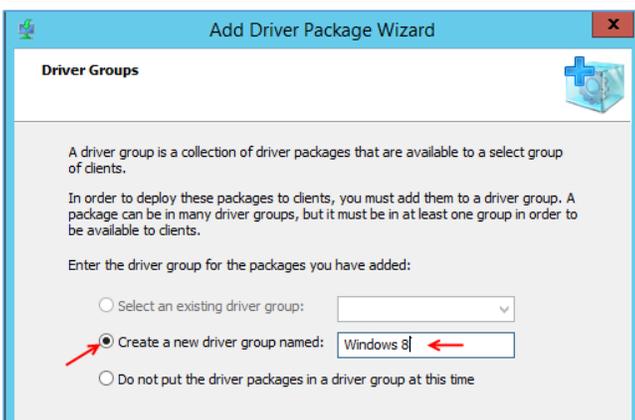
بر روی next کلیک کنید.

بعد از بررسی انجام شده در این صفحه، دو ورژن برای این درایو پیدا شده است که می‌توانید هر دو و یا یکی از آنها را انتخاب کنید.

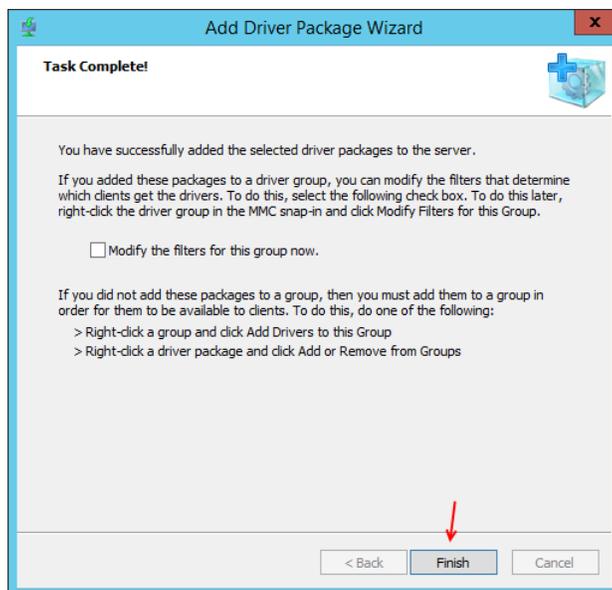
بر روی Next کلیک کنید.

دو بار دیگر بر روی Next کلیک کنید تا درایور موردنظر در سرویس Deployment ثبت شود.

در این قسمت می‌توانید برای درایو موردنظر خود یک گروه ایجاد کنید، مثلاً اگر درایو مربوط به ویندوز 8 می‌باشد یک گروه با نام Windows 8 ایجاد کنید.

بر روی Next کلیک کنید.

در این قسمت تیک گزینه مورد نظر را بردارید و بر روی **Finish** کلیک کنید.

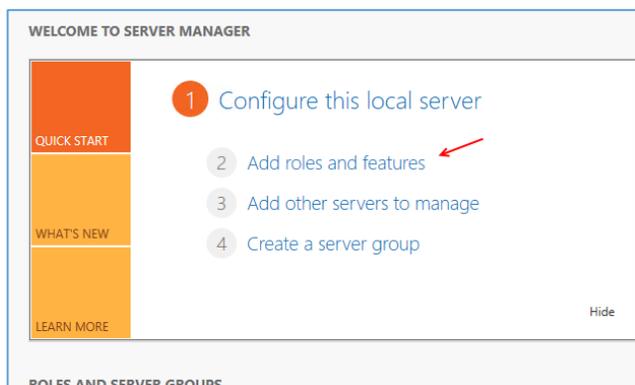
با این کار درایور آماده نصب می‌باشد و زمانی یک کلاینت اقدام به نصب ویندوز کند این درایور در صورت نیاز بر روی آن به صورت خودکار نصب خواهد شد.

نصب و راه اندازی سرویس Windows Server update Service (WSUS):

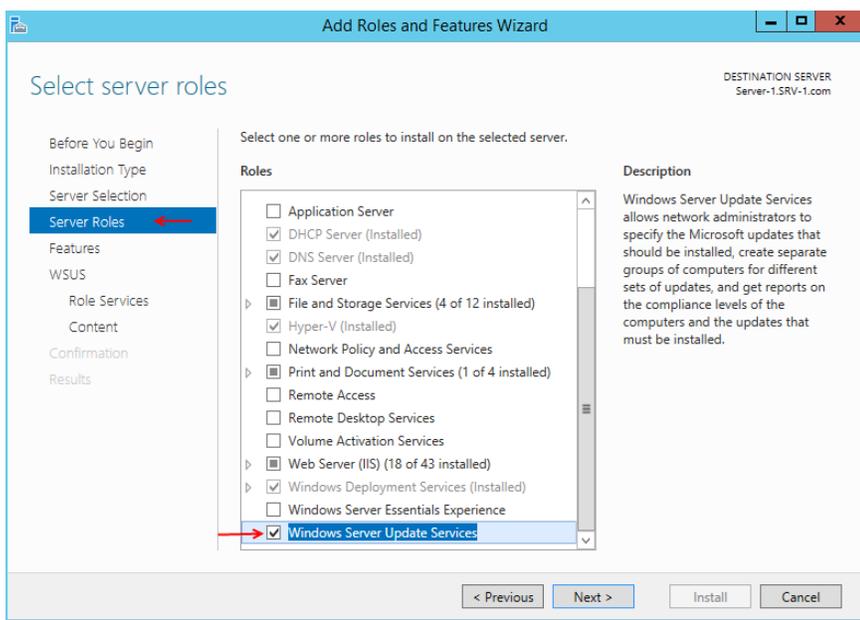
فرض کنید شما در شبکه خود 200 کلاینت داشته باشید و همه آنها به اینترنت متصل باشند، اگر همه این کلاینت ها در یک زمان بخواهند خود را آپدیت کنند چه اتفاقی برای پهنای باند شبکه می‌افتد؟ خوب مسلماً حجم بالایی از پهنای باند مصرف می‌شود و کل شبکه کند می‌شود و از همه مهمتر هزینه افزایش پیدا می‌کند.

برای حل این مشکل تیم مایکروسافت سرویس **WSUS** یا همان **Windows Server Update Service** را معرفی کرد، این سرویس بر روی ویندوز سرور نصب می‌شود و تمام آپدیت ها را از سایت مایکروسافت برای تمام محصولات آن دریافت می‌کند و کلاینت های موجود در شبکه می‌توانند از طریق این سرویس اطلاعات خود را آپدیت کنند که نحوه تنظیم این سرویس در زیر بررسی می‌شود.

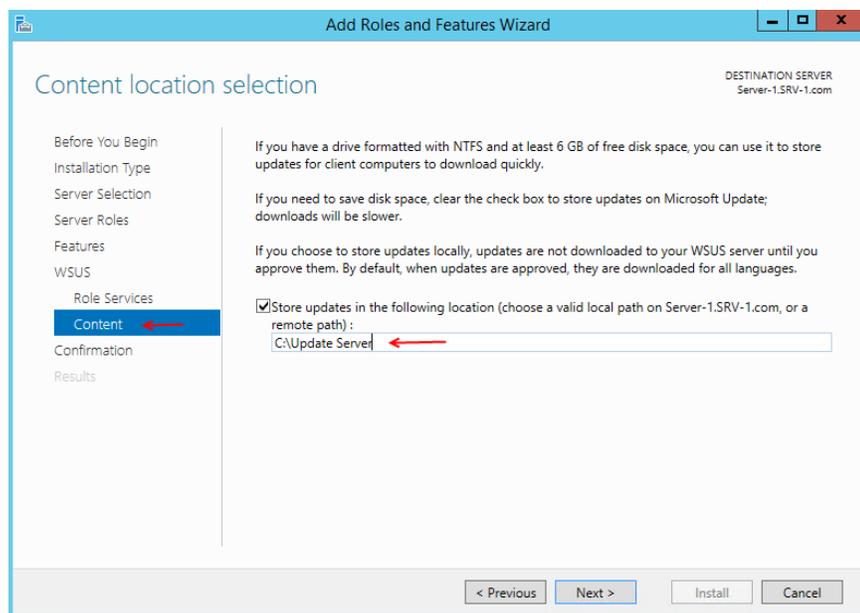
نکته مهم: قبل از شروع کار سرور خود را به اینترنت متصل کنید، برای متصل کردن سرور مجازی به اینترنت به قسمت بررسی سرویس **Hyper-V** مراجعه کنید و یا به کتاب **Vmware 10** که لینک آن در سایت وجود دارد مراجعه کنید.

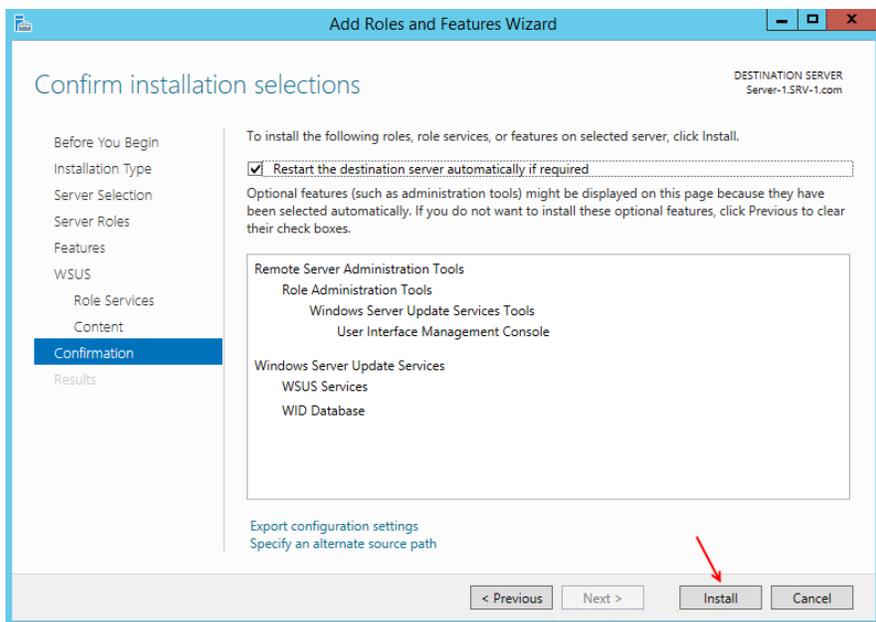
برای شروع وارد **Server Manager** شوید و بر روی **Add Roles and Feature** کلیک کنید.

بر روی **Next** کلیک کنید تا به قسمت **Server Roles** برسید، در این قسمت از لیست **Role** های موجود گزینه **Windows Server Update Services** را انتخاب کنید و در پنجره باز شده بر روی **Add Feature** کلیک کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

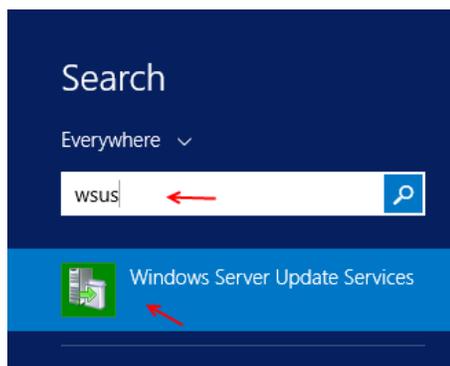

بر روی **Next** کلیک کنید تا به قسمت **Content** برسید، در این قسمت باید آدرس مناسبی را وارد کنید که درایو آن بیشتر از **6 گیگابایت** فضا داشته باشد تا فایل های آپدیت زمانی که دانلود می-شوند در این آدرس قرار بگیرد. بر روی **Next** کلیک کنید.

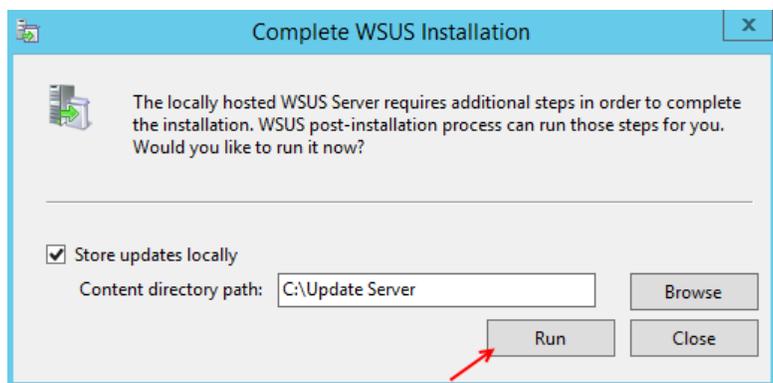

در این قسمت بر روی **Install** کلیک کنید تا نصب سرویس آغاز شود. سیستم را بعد از نصب **Restart** کنید.

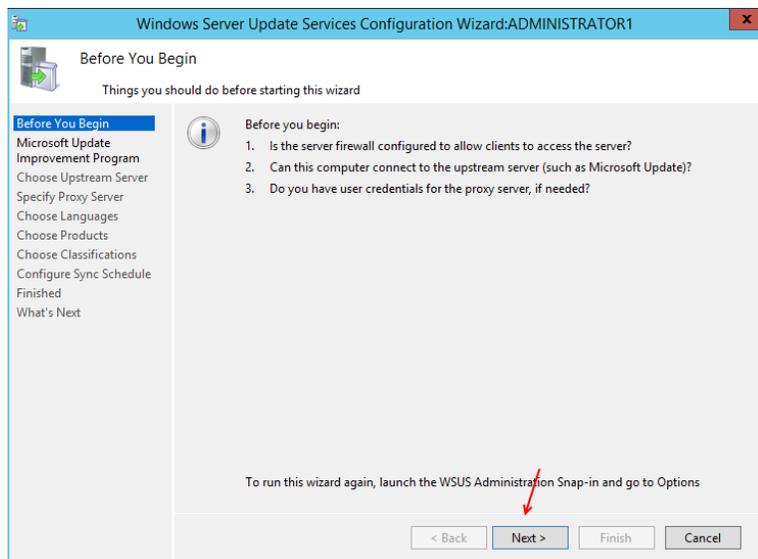
بعد از نصب سرویس **WSUS** و قبل از اجرای آن حتماً سرور را به اینترنت متصل کنید تا تنظیمات به درستی انجام شود، اگر اینترنت فعال نباشد این کار امکان پذیر نیست.

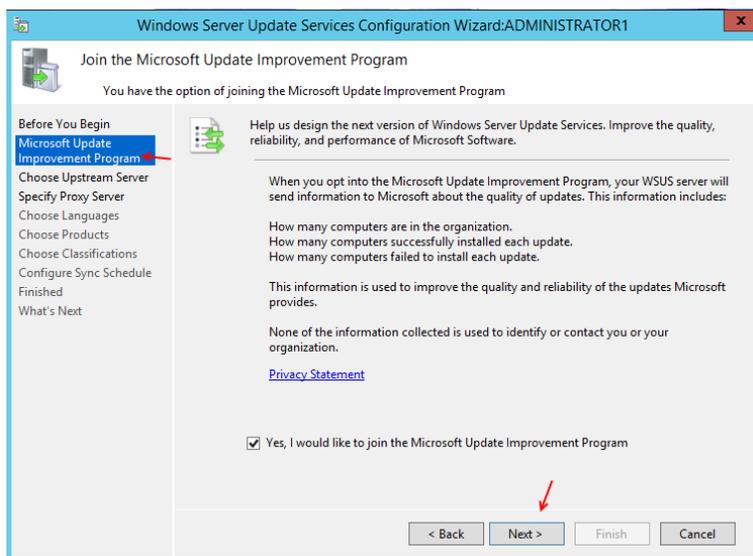
وارد **Search** شوید و کلمه **wsus** را وارد کنید و در گزینه های موجود بر روی **Windows Server Update Service** کلیک کنید.

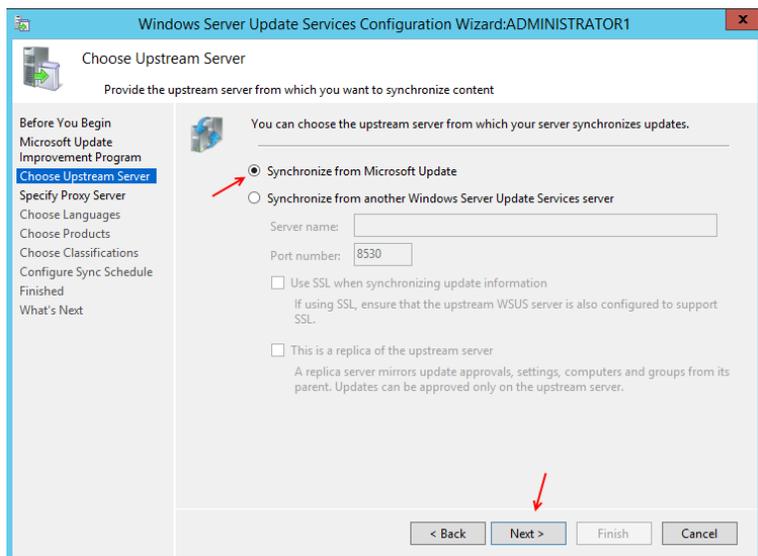
در این قسمت آدرسی که قبلاً در هنگام نصب سرویس وارد کرده ایم را مشاهده می کنید که می توانید آدرس موردنظر را تغییر بدهید، بر روی **Run** کلیک کنید. و بعد از ایجاد

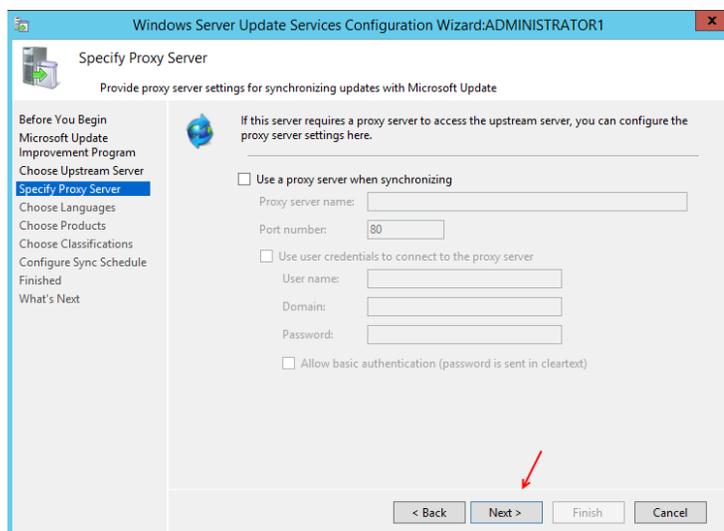
بعد از اینکه در قسمت قبل بر روی **Close** کلیک کردین پنجره روبرو برای شما باز می شود که برای تنظیم سرویس بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت هم توضیحاتی در مورد نحوه آپدیت شدن به شما می دهد که آن را مطالعه و بر روی **Next** کلیک کنید.

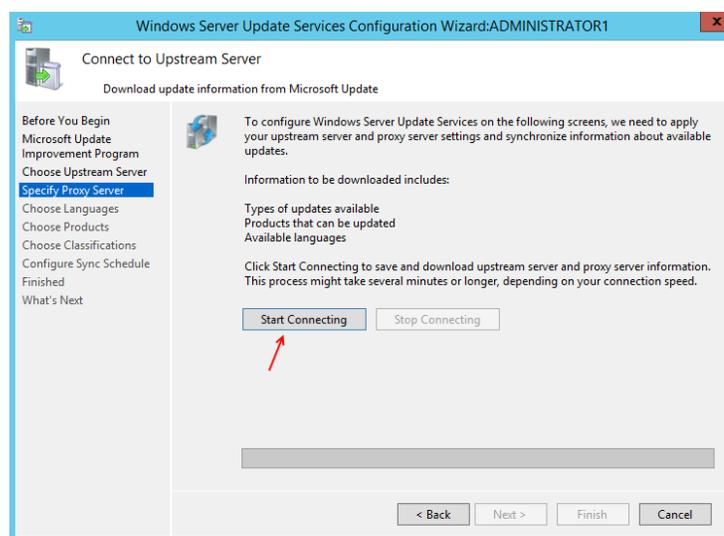

در این قسمت با انتخاب گزینه اول سرور شما به صورت مستقیم از طریق اینترنت با سرور مایکروسافت **Syn** و یا هماهنگ می شود، ولی اگر سرور دیگری دارید که می خواهید به آن متصل شوید باید گزینه دوم را فعال و آدرس سرور موردنظر را به همراه پورت آن وارد کنید.

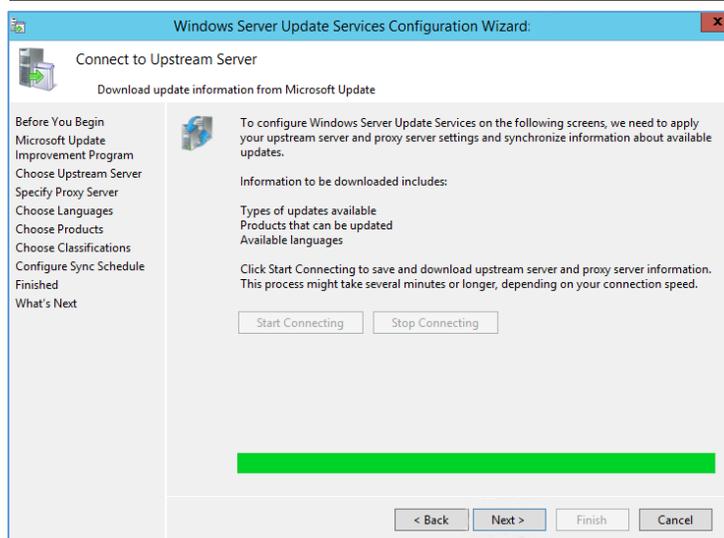

در این قسمت اگر از سرور Proxy خاصی استفاده می‌کنید می‌توانید آدرس آن را با فعال کردن گزینه Use a Proxy... وارد کنید.

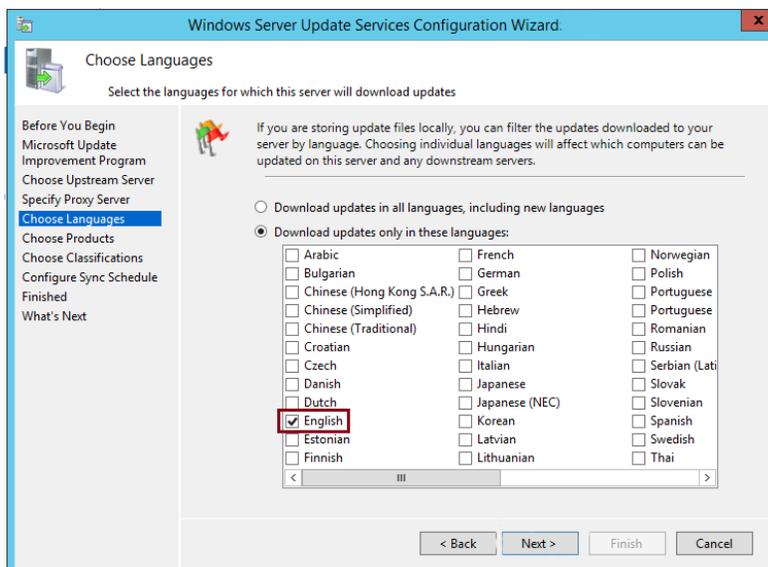
بر روی Next کلیک کنید.

در این قسمت برای اینکه به سرور Upstream مایکروسافت متصل بشویم حتماً باید به اینترنت متصل باشیم وگرنه اجازه ادامه کار را به شما نمی‌دهد. بر روی Start Connecting کلیک کنید تا عملیات آغاز شود.

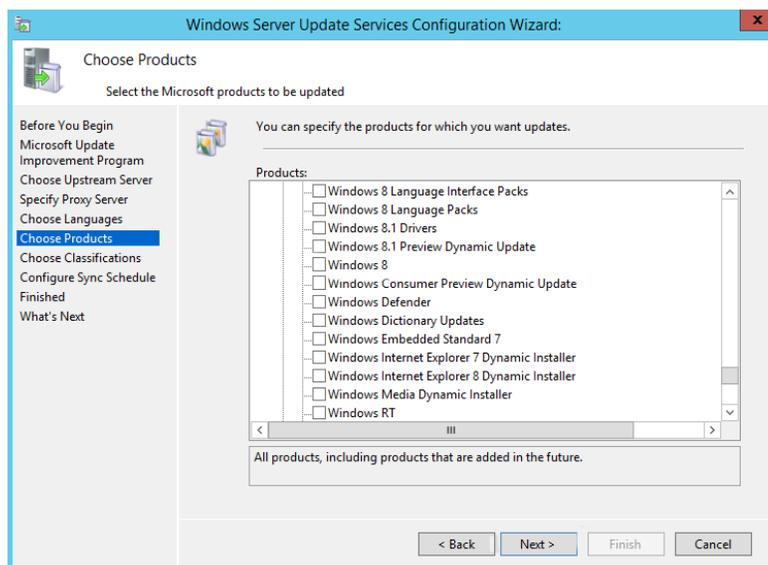

در این قسمت با موفقیت به سرور مایکروسافت متصل شده‌ایم، برای ادامه کار بر روی Next کلیک کنید.

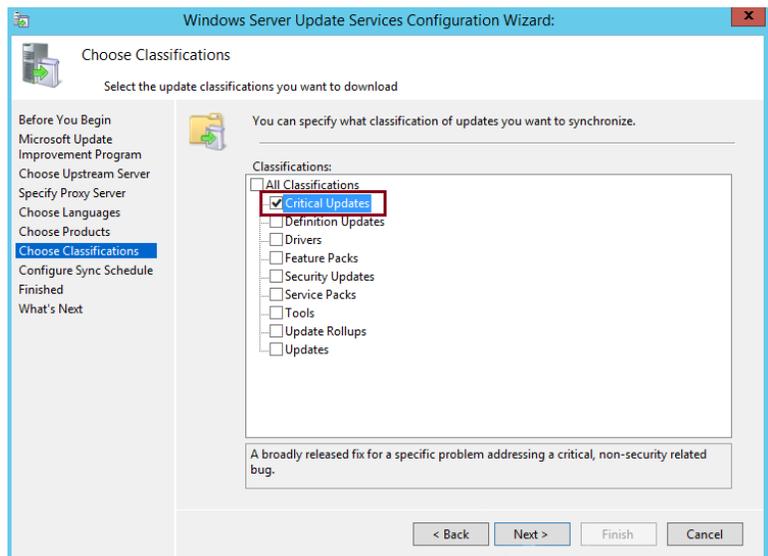
در این قسمت زبان موردنظر خود را انتخاب کنید تا آپدیت های موردنظر به زبان موردنظر دریافت شود.

بر روی **Next** کلیک کنید.

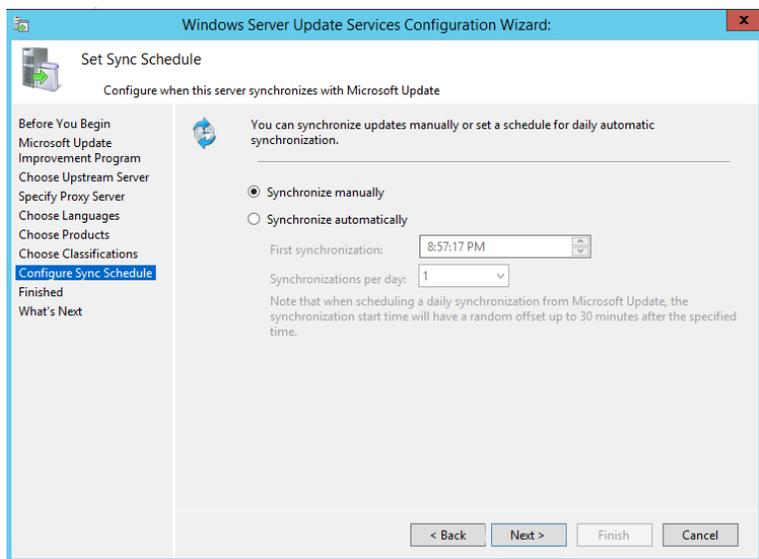
به این قسمت توجه کنید، شما باید بسته به نیاز سازمان خود محصولات موردنظر خود را از لیست انتخاب کنید، مثلاً اگر کلاینت های شبکه شما از ویندوز 8 بهره می برند، باید در این قسمت تیک ویندوز 8 را انتخاب کنید و یا مثلاً تیک ویندوز 7 را انتخاب کنید.

بر روی **next** کلیک کنید.

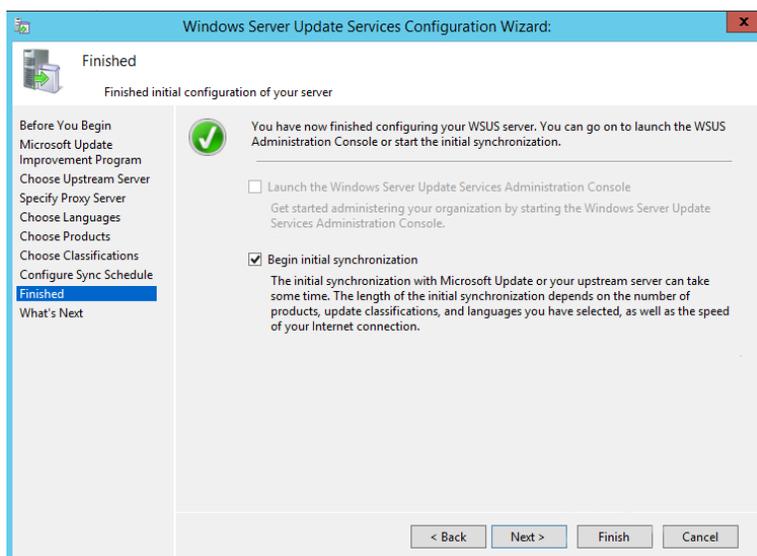

در این قسمت نوع آپدیت خود را انتخاب کنید مثلاً اگر می خواهید درایور های ویندوز خود را آپدیت کنید گزینه **Drivers** را انتخاب کنید.

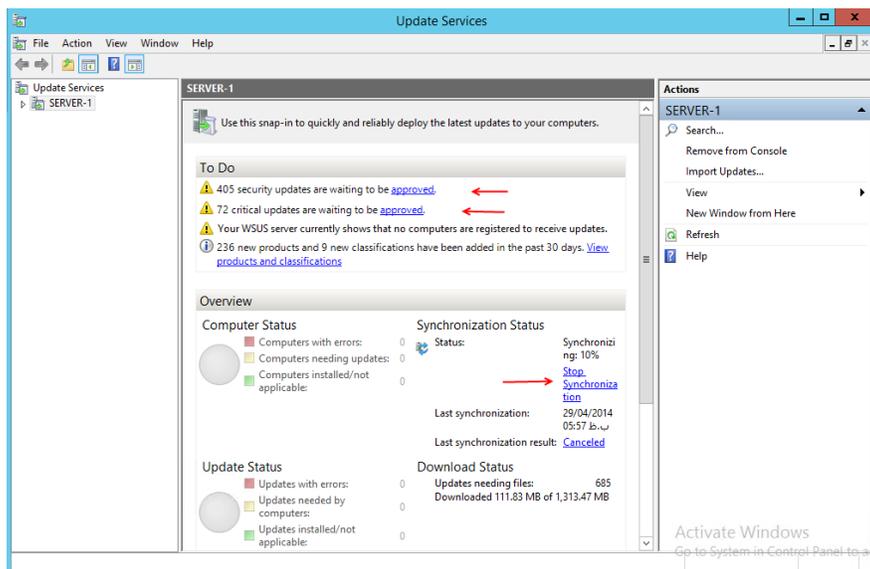
در این قسمت گزینه **Critical Updates** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

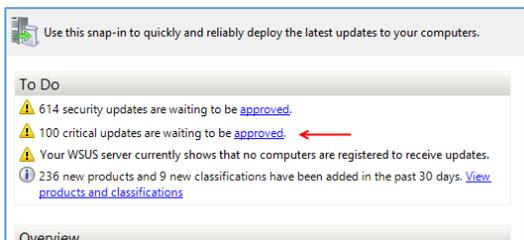
در این قسمت باید مشخص کنید که آیا می-خواهید همسان سازی یا Synchronize به صورت دستی انجام شود که با انتخاب گزینه اول این کار امکان پذیر است و یا با انتخاب گزینه دوم به صورت اتوماتیک در زمان مشخص شده انجام شود. گزینه اول را انتخاب و بر روی Next کلیک کنید.

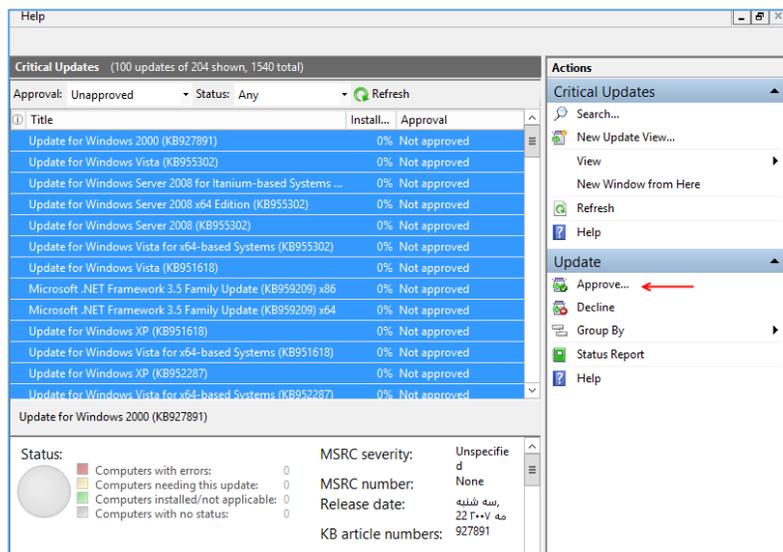
در این صفحه با انتخاب گزینه Begin initial Synchronize کار همسانسازی سرور اصلی با سرور مایکروسافت برای دریافت آپدیت بعد از بست این پنجره آغاز خواهد شد. بر روی Finish کلیک کنید.

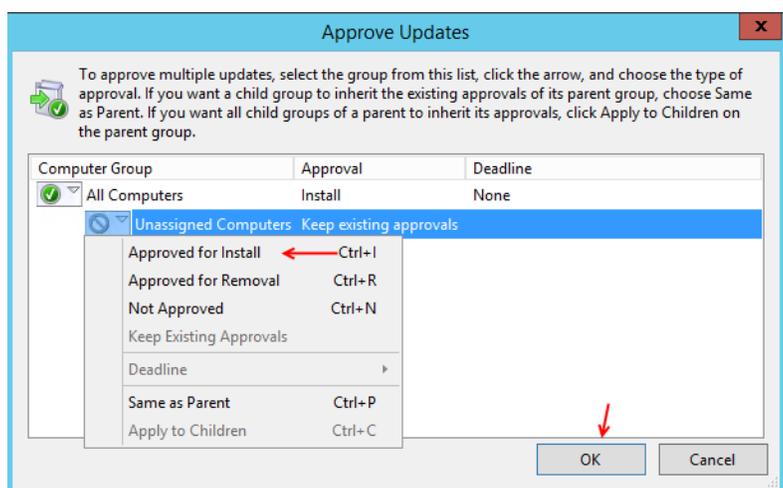
در این صفحه سرویس WSUS اجرا شده است و اگر به وسط صفحه نگاه کنید کار Synchronize به صورت اتوماتیک آغاز شده است و در بالای آن تعداد 405 Security Update و 72 تا Certical Updates دریافت کرده است.

بعد از اتمام Synchronize بروی Approved مربوط به Certical Updates کلیک کنید.

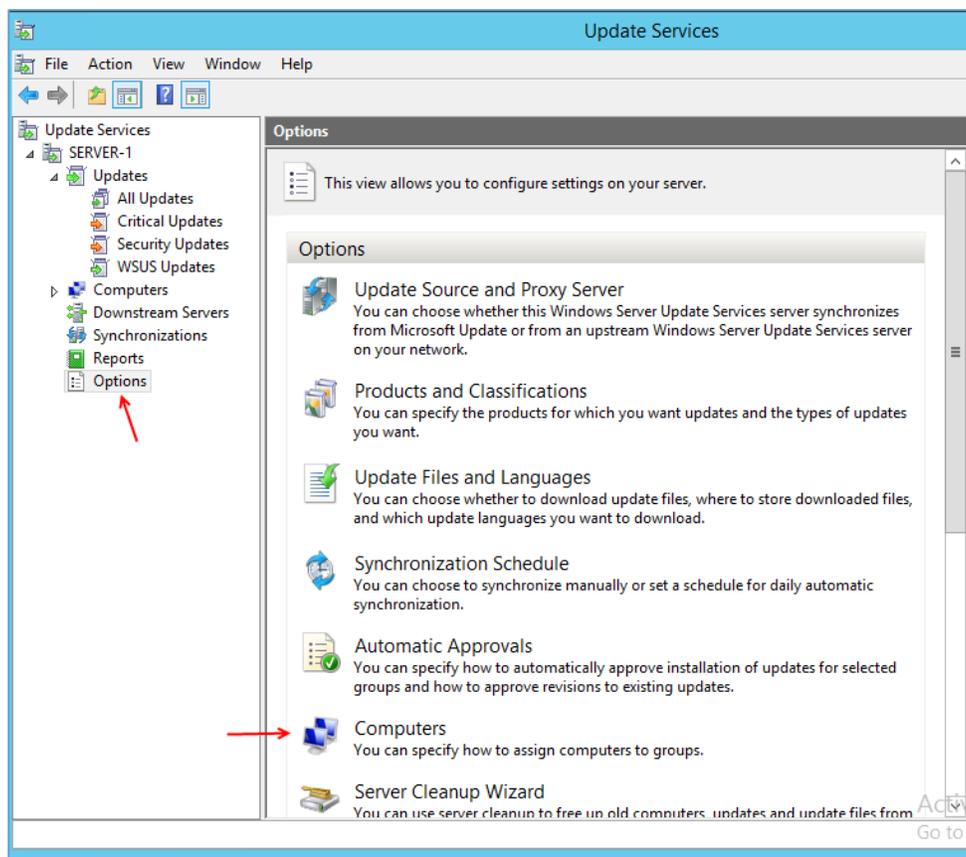
در این قسمت آپدیت ها مربوط به قسمت Critical Updates را مشاهده می کنید، برای این که این آپدیت ها دانلود شوند همه آنها را انتخاب کنید و از سمت راست بر روی Approve کلیک کنید.

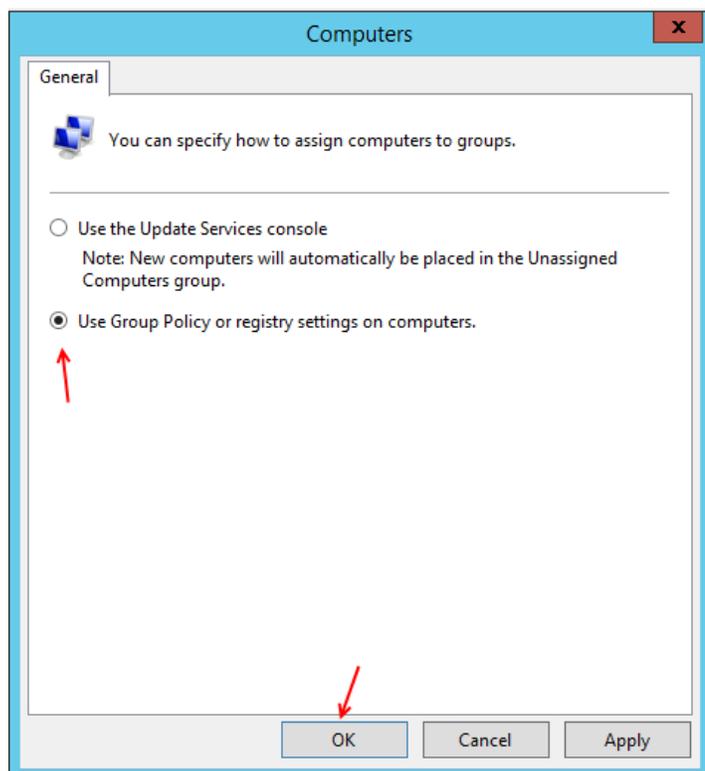
در این قسمت باید بر روی هر یک از گزینه ها کلیک کنید تا منوی مورد نظر باز شود و بعد گزینه Approved for install را انتخاب کنید. توجه داشته باشید قبل از این کار باید تنظیمات مربوط به کلاینت ها برای دریافت آپدیت را انجام دهیم.

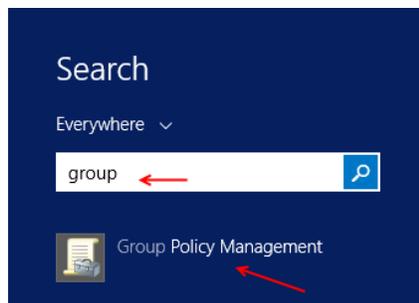
برای اینکه تمام کلاینت ها بتوانند آپدیت را دریافت کنند لازم نیست وارد هر کلاینت بشویم و تنظیمات مربوط به آن را جداگانه انجام دهیم، فقط کافی است که وارد سرور اصلی بشویم و از طریق سرویس wsus و Group Policy تنظیمات مربوط به آن را انجام دهیم تا تمام کلاینت های عضو شبکه مورد نظر از آپدیت مورد نظر استفاده کنند.

برای شروع کار در سرویس
WSUS از سمت چپ بر روی
Options کلیک کنید و در
صفحه باز شده بر روی
Computers کلیک کنید تا
شکل زیر ظاهر شود.

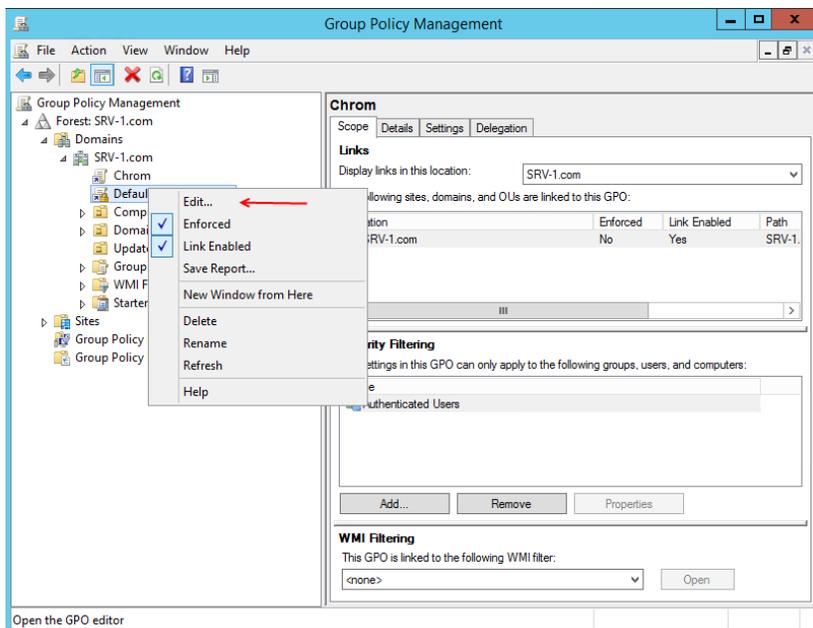

در این صفحه گزینه
Use Group Policy or registry settistry on computers
را انتخاب کنید و بر روی ok کلیک کنید.

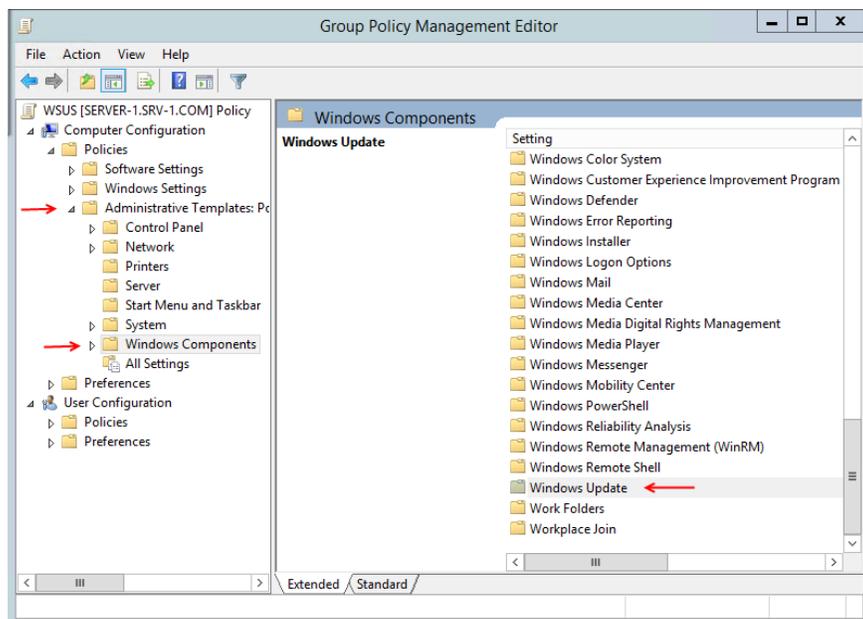

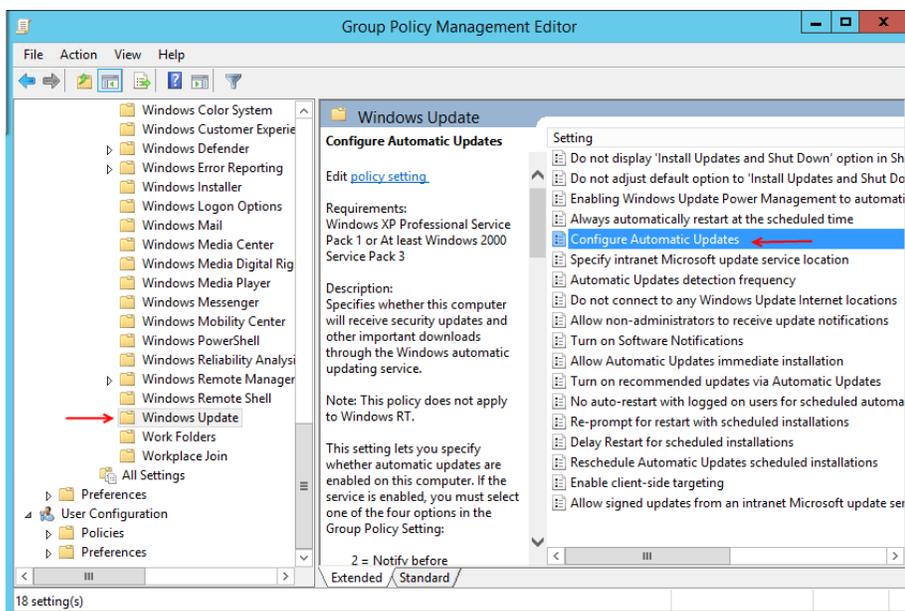
بعد از انجام کار بالا وارد Search شوید و به مانند شکل روبرو Group Policy Management را انتخاب کنید.

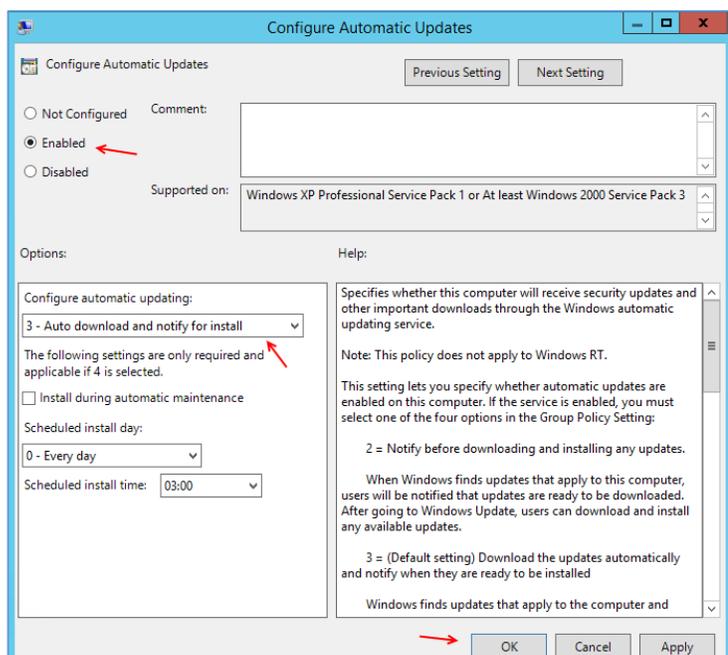
در این قسمت از سمت چپ بر روی Default Domain Policy کلیک راست کنید و گزینه Edit را انتخاب کنید.

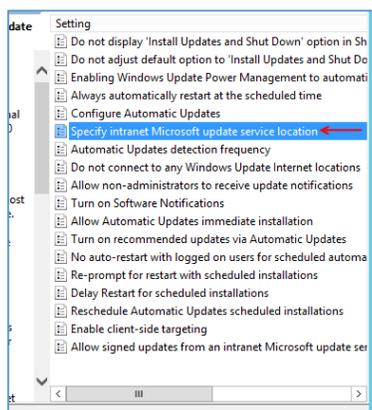
در این صفحه از سمت چپ اول Administrative Templates.. را انتخاب و بعد Windows Components را انتخاب کنید و در لیست باز شده وارد Windows Update شوید.

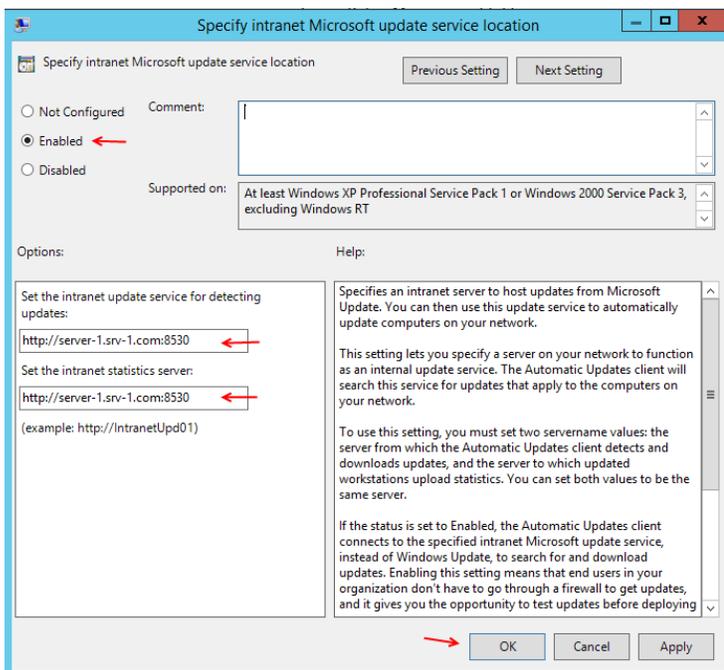
در این قسمت بر روی گزینه
Configure Automatic Update
 دو بار کلیک کنید تا شکل
 بعد ظاهر شود.

در این صفحه گزینه **Enabled** را انتخاب کنید و در
 قسمت **Configure automatic updating**
 گزینه سوم را انتخاب کنید تا آپدیت به صورت
 اتوماتیک دانلود و نصب شود البته می توانید با انتخاب
 گزینه دوم برای آن زمان بندی هم تعریف کنید.
 بر روی **ok** کنید.

بعد انجام کار بالا دوباره در همان صفحه بر روی
Specifies intranet Microsoft...
 دو بار کلیک کنید.

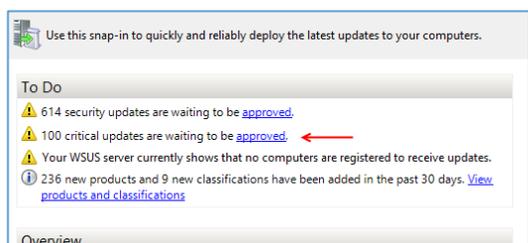

در این قسمت باید آدرس سرور داخلی خود را به کلاینت‌ها اعلام کنیم تا کلاینت‌ها بتوانند از طریق این آدرس آپدیت خود را دریافت کنند، برای این کار بر روی **enable** کلیک کنید و در دو قسمت مشخص شده آدرس زیر را وارد کنید:

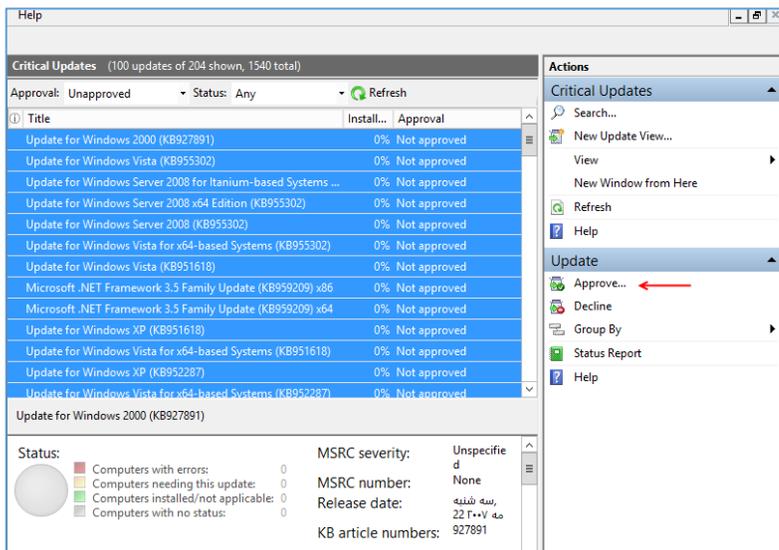
http://server-1.srv-1.com:8530

در این آدرس باید به جای **Server-1** نام سرور خود را وارد کنید و به جای **Srv-1.com** نام دومین خود را وارد کنید و پورت **8530** هم برای سرویس **WSUS** ثابت می‌باشد. بعد از این کار بر روی **ok** کلیک کنید.

بعد از اتمام کار وارد **CMD** شوید و دستور **gpupdate /force** را اجرا کنید تا **Group Policy** بدون نیاز به **Restart** آپدیت شود.

بعد از انجام عملیات بالا باید وارد سرویس **WSUS** شویم و از قسمت **To do** یکی از آپدیت‌ها را انتخاب کنید

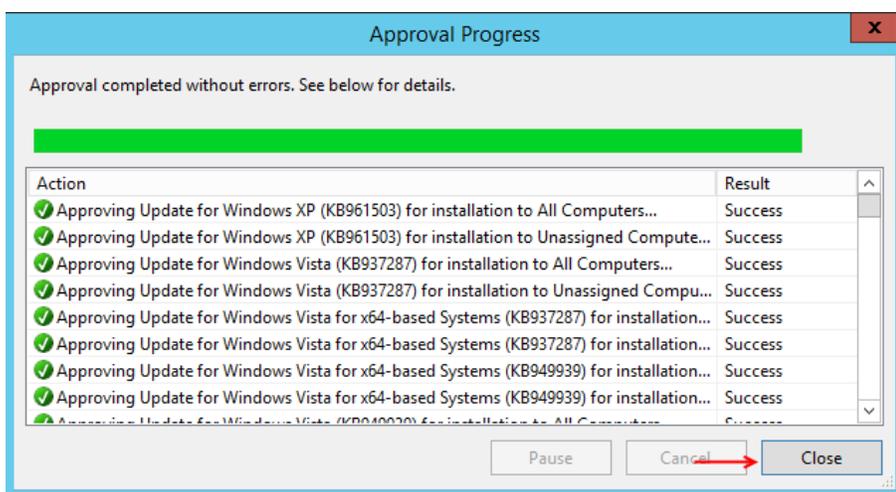

در این قسمت به مانند قبل باید آپدیت‌هایی که از سایت مایکروسافت دریافت شده را انتخاب کنید و بعد بر روی **Approve** کلیک کنید.

در این قسمت به مانند شکل بر روی هر یک از قسمت ها کلیک کنید تا منوی موردنظر باز شود، در این منو گزینه **Approved For install** را انتخاب کنید.

بر روی **ok** کلیک کنید.

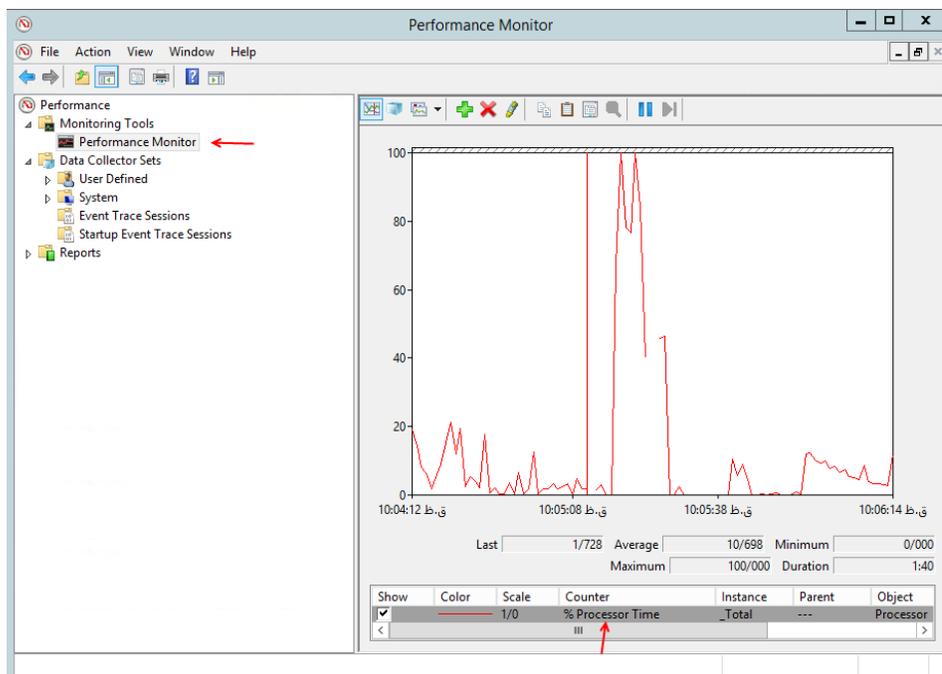

همانطور که در این قسمت مشاهده می کنید آپدیت های موردنظر از سرور مایکروسافت دانلود شده و درون کامپیوتر سرور قرار گرفته و کلاینت ها با استفاده از آدرس سرور می توانند این آپدیت ها را دریافت کنند.

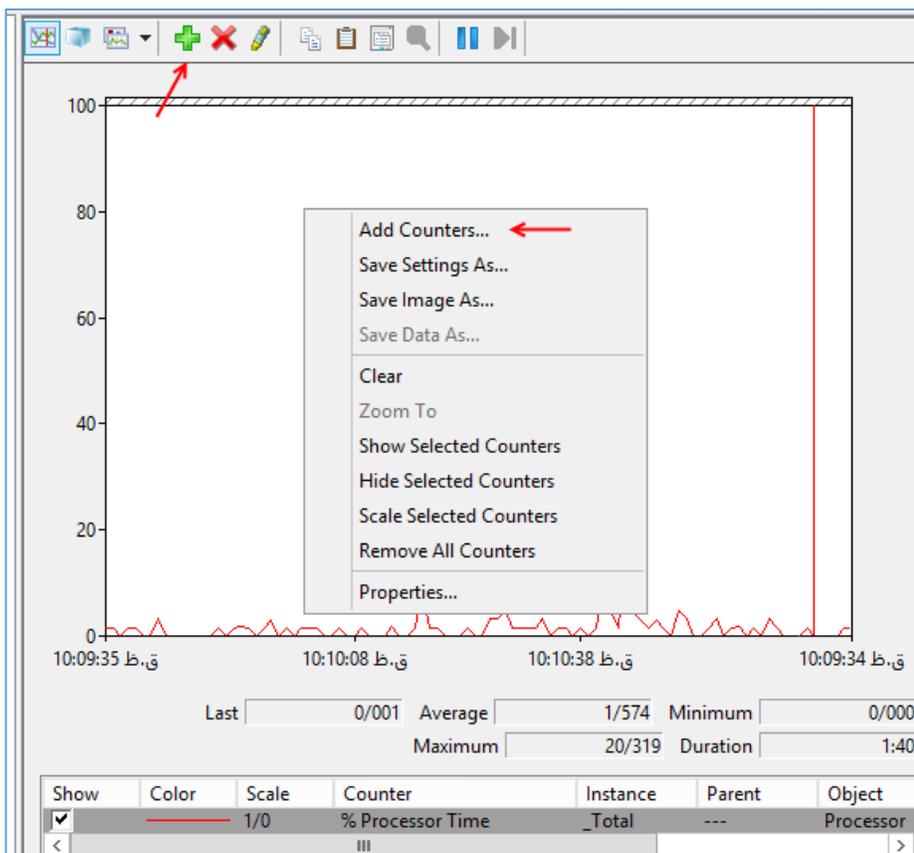
کار با سرویس های Monitoring:

در ویندوز سرور سرویس ها و ابزارهایی وجود دارد که می توانیم بر روی تمام اجزای سرور خود از **Cpu** گرفته تا ارتباط اینترنت، نظارت کامل داشته باشیم، سرویس هایی مانند **Performance Monitor** و **Event Viewer** وجود دارد که با سرویس **Event Viewer** تا حدودی در قسمت های قبلی کتاب کار کردیم که در اینجا هم با این سرویس بیشتر آشنا می شویم.

در ابتدا سرویس **Performance Monitor** را بررسی می کنیم، این سرویس به صورت پیش فرض بر روی ویندوز سرور نصب است و نیاز به نصب نیست، برای اجرای این سرویس به مانند قبل وارد **Search** شوید و کلمه **Performance Monitor** را وارد کنید. و بعد اجرا کنید.

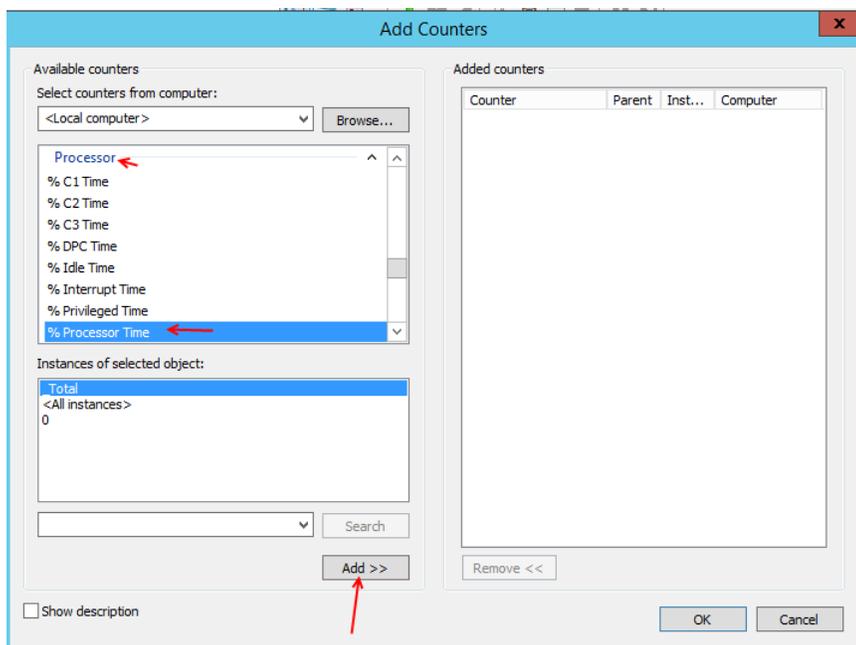

همانطور که در شکل زیر مشاهده می کنید سرویس Performance Monitor اجرا شده است، اگر از سمت چپ بر روی Performance Monitor کلیک کنید، یک شمارنده مربوط به Processor Time را مشاهده می کنید که نشان دهنده کارکرد CPU می باشد.

در این قسمت می خواهیم یک شمارنده جدید به لیست اضافه کنیم تا نحوه کارکرد آن را بررسی کنیم، برای این کار به مانند شکل روبرو در قسمت مشخص شده کلیک راست کنید و گزینه Add Counters را انتخاب کنید و یا از نوار ابزار بالا بر روی آیکون + کلیک کنید.

شمارنده های مختلفی را می توانیم به این لیست اضافه کنیم.

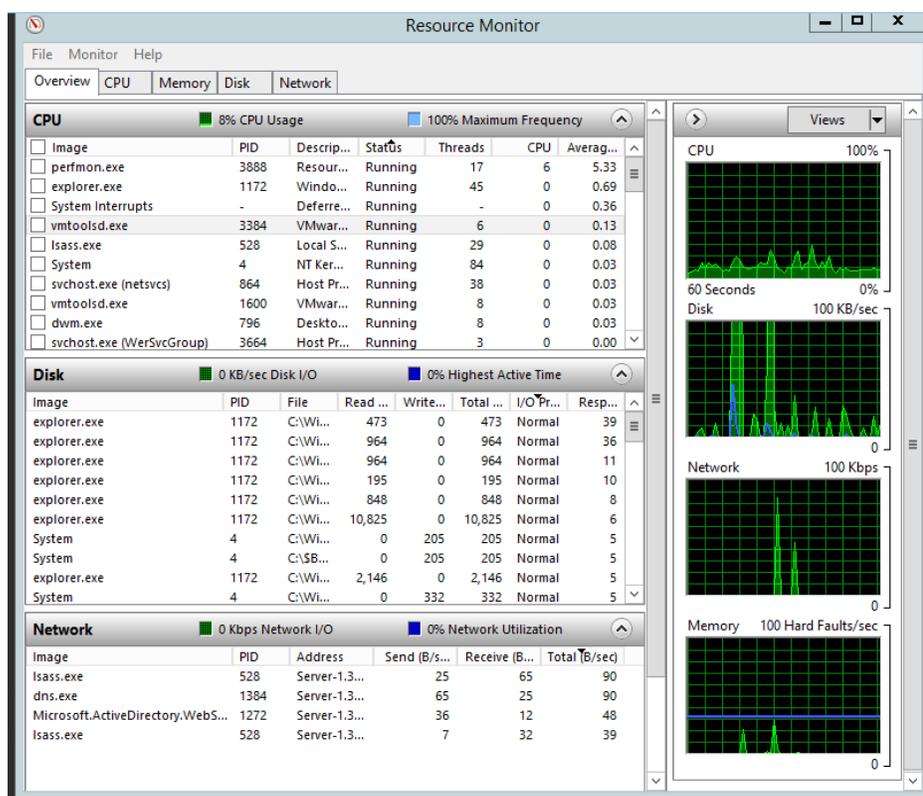

در این قسمت لیست تمام شمارنده های موجود را مشاهده می کنید.

مثلاً در این شکل شمارنده Processor خود دارای زیر مجموعه و یا ریز اطلاعات می باشد که می تواند کل مجموعه و یا یکی از آنها را انتخاب کنید.

توجه داشته باشید در بالای شکل Local Computer نوشته که نشان دهنده این است که این شمارنده ها مربوط به این

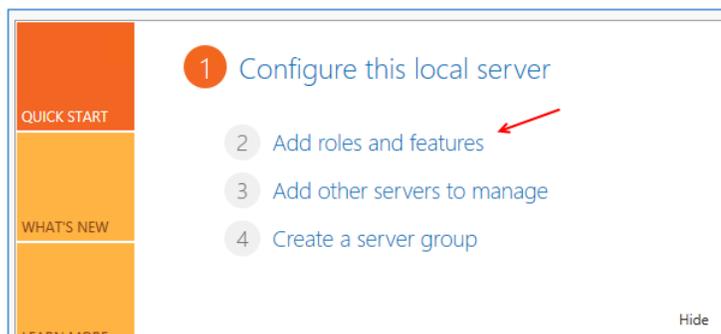
Computer می باشد که می توانید با کلیک بر روی Browse کامپیوتر دیگر را به لیست اضافه کنید و اطلاعات و شمارنده های آن را مورد بررسی قرار دهید.

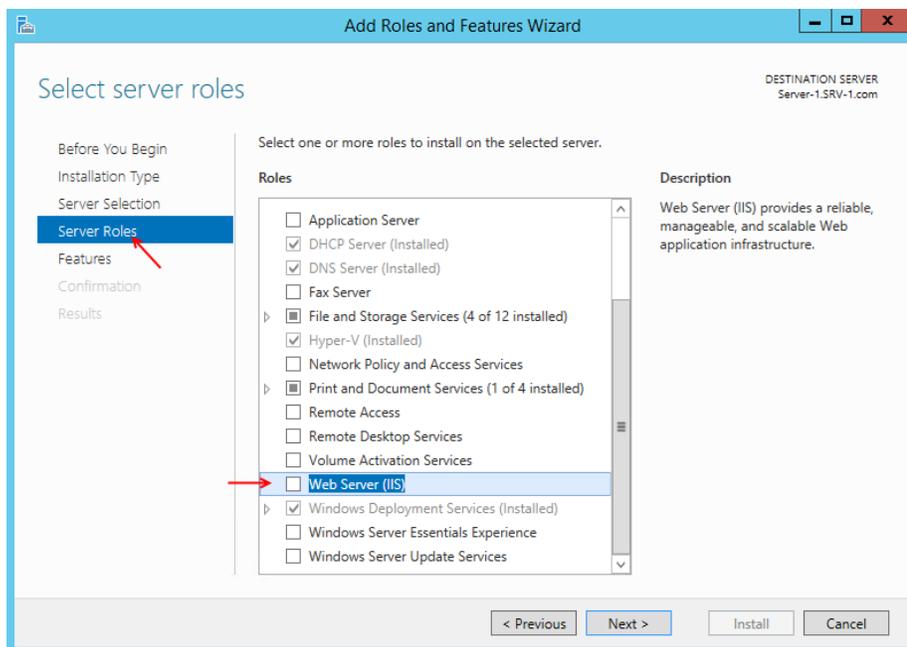
سرویس دیگری با نام Resource Monitor وجود دارد که می توانی از طریق Serach آن را اجرا کنید، این سرویس به صورت خلاصه شده کارکرد پردازنده، Ram، شبکه را مانیتور می کند، در این سرویس تمام نرم افزارها و سرویس هایی که از منابع استفاده می کنند در این سرویس لیست شده است که کار مانیتورینگ سرور را آسان کرده است.

کار با (IIS) Web Server:

در این بخش می‌خواهیم وب سرور را روی ویندوز سرور راه اندازی کنیم تا بتوانیم وب سایت های خود را روی سرور 2012 اجرا کنیم، البته با نصب سرویس هایی قبلی که با هم بررسی کردیم سرویس IIS به صورت خودکار روی سرور نصب شده است، ولی در این قسمت از اول این سرویس را بررسی خواهیم کرد و از نصب سرویس IIS و یا همان Web Server آغاز خواهیم کرد. توجه داشته باشید به همراه این سرویس سرویس DNS که قبلاً بررسی کرده‌ایم در این قسمت بررسی خواهد شد، چون این سرویس کاملاً با سرویس DNS در ارتباط است.

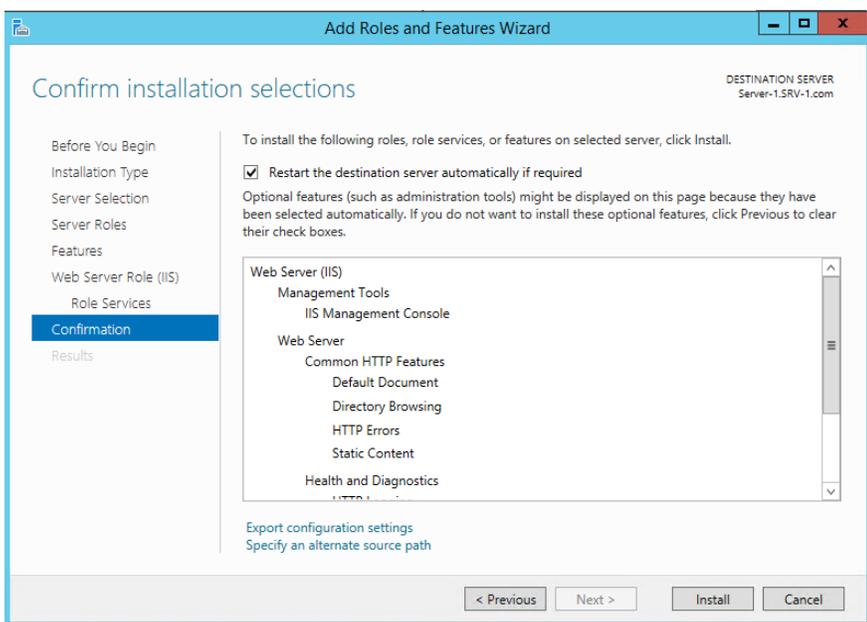

برای شروع وارد Server Manager شوید و بر روی Add Roles and Features کلیک کنید.

بر روی Next کلیک کنید تا به شکل روبرو یعنی قسمت Server Roles برسید، در این قسمت بین گزینه‌های موجود گزینه Web Servers (IIS) را انتخاب کنید و در پنجره باز شده بر روی Add Features کلیک کنید.

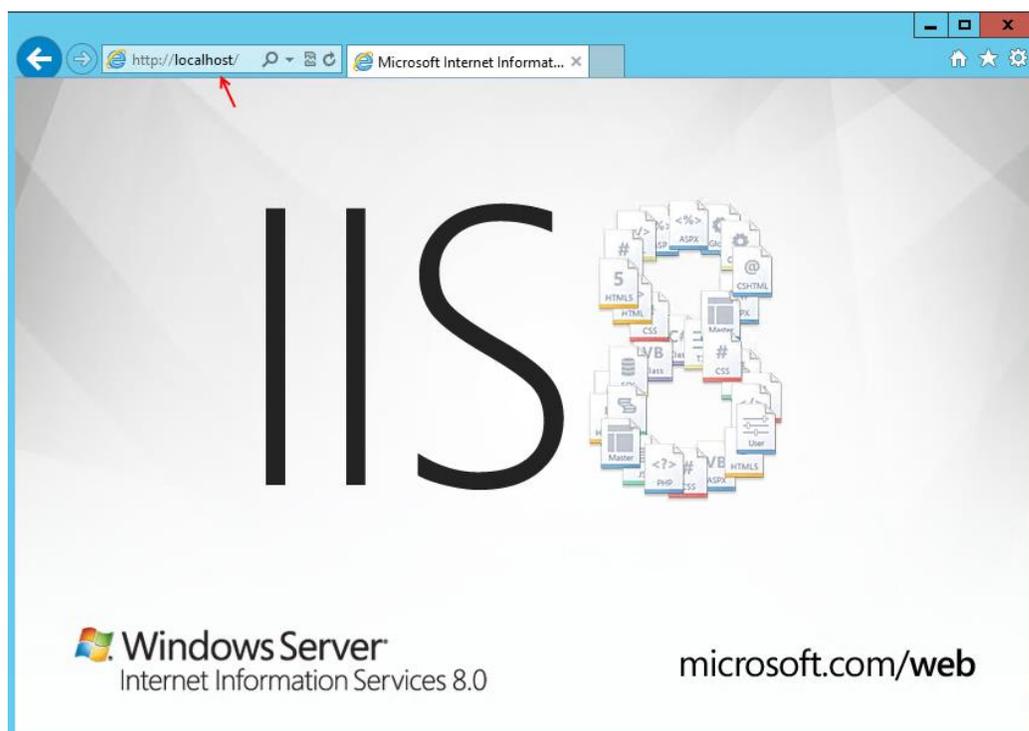
بر روی Next کلیک کنید تا به شکل بعد برسیم.

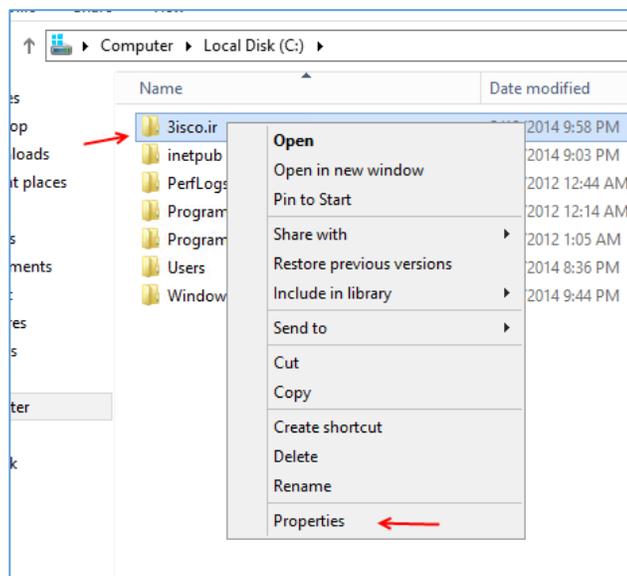

بر روی **Next** کلیک کنید تا به صفحه موردنظر برسید در این صفحه تیک گزینه موردنظر را زده و بر روی **Install** کلیک کنید.

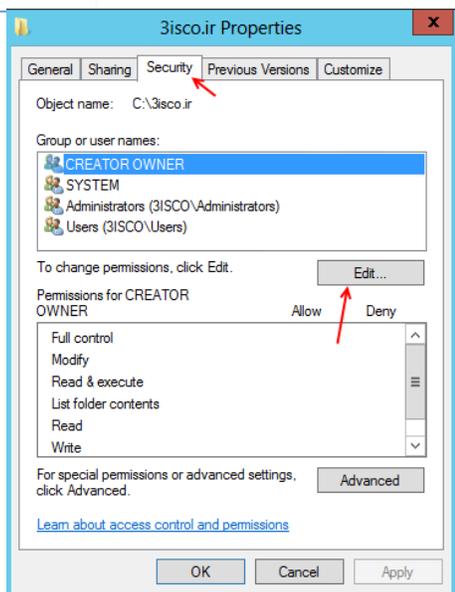
بعد از این که سرویس **iis** را نصب کردید، باید تست کنیم که سرویس به درستی کار می کند و قابل اجرا است، برای این کار **Internet Explorer** را اجرا کرده و آدرس **Http://localhost** را اجرا کنید.

همانطور که در شکل زیر مشاهده می کنید با اجرای آدرس بالا مشخص شده است که سرویس **IIS** به درستی در حال کار می باشد.

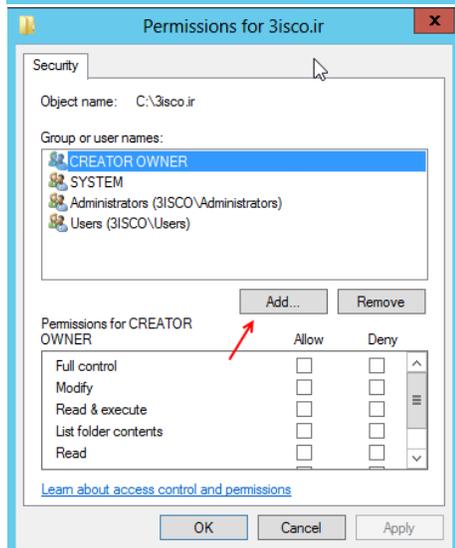

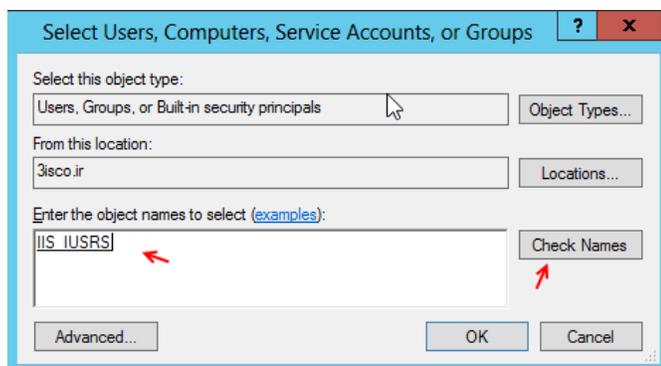
برای شروع باید یک پوشه در یکی از درایوهای خود ایجاد و فایل های مربوط به وب سایت خود را در آن قرار دهیم، برای شروع فعلاً یک فایل HTML با نام Index.html را در پوشه ای با نام 3isco.ir در درایو C ایجاد می کنیم. بعد از این کار باید یک سری مجوزهای لازم را برای دسترسی کاربران عضو دومین به وب سایت موردنظر انجام دهیم، برای این کار به مانند شکل روبرو بر روی پوشه موردنظر کلیک راست کنید و Properties را انتخاب کنید.

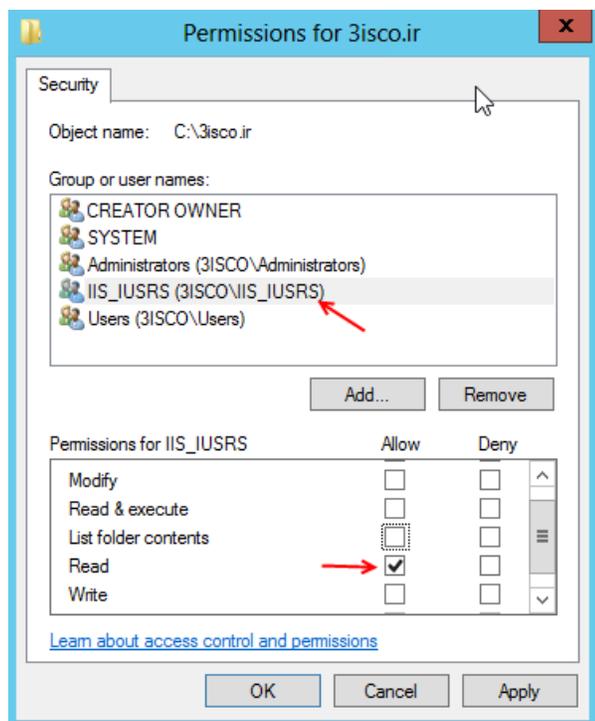
در این قسمت، وارد تب Security شوید و برای شروع کار بر روی Edit کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

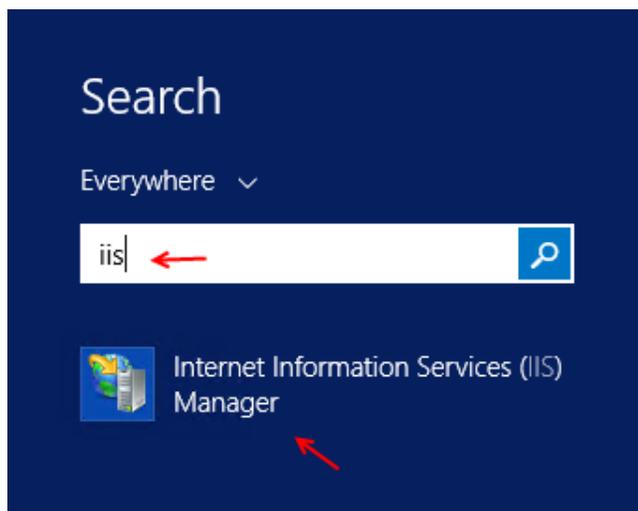
در این قسمت باید گروه برای دسترسی همه کاربران عضو دومین به وب سایت موردنظر، به گروه IIS_IUSRS مجوز دسترسی به پوشه موردنظر را بدهیم، چون تمام کاربران به صورت پیش فرض عضو این گروه می باشند برای این کار بر روی Add کلیک کنید.

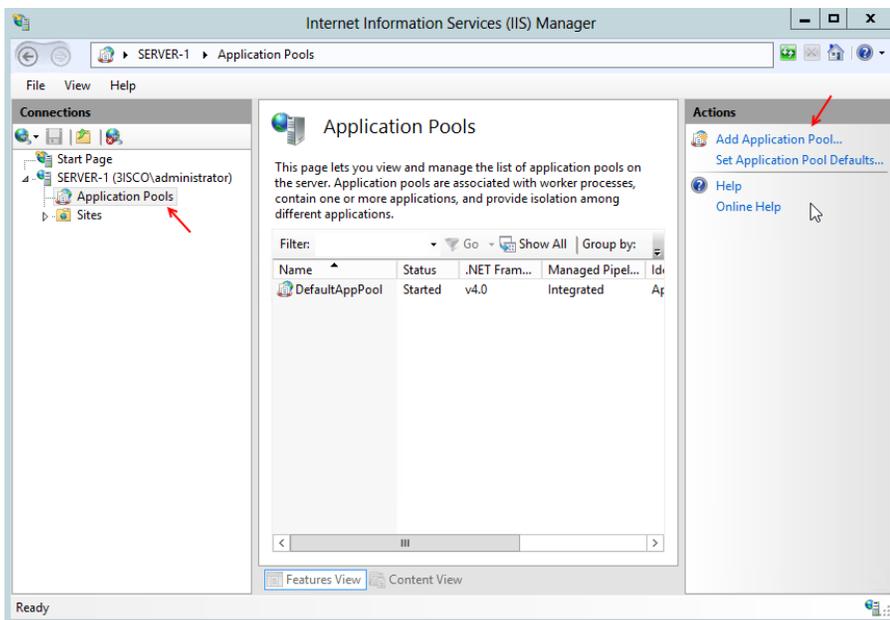
در این قسمت اگر کلمه IIS را وارد کنید و بعد بر روی **Check Names** کلیک کنید گروه IIS_IUSRS به صورت خودکار به لیست اضافه می‌شود، بعد از این کار بر روی **Ok** کلیک کنید.

بعد از اضافه شدن گروه موردنظر در لیست، بر روی آن کلیک کنید تا مجوزهای آن مشخص شود، در مجوزهای موردنظر فقط گزینه **Read** را انتخاب کنید تا کاربران فقط بتوانند سایت موردنظر را اجرا کنند.
بر روی **ok** کلیک کنید.

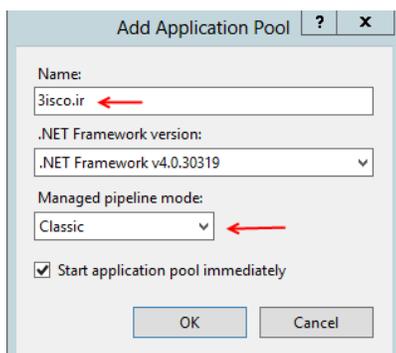

بعد از انجام عملیات قبل وارد **Search** شوید و کلمه IIS را وارد کنید و در گزینه های موجود بر روی **Internet Information Services** کلیک کنید.

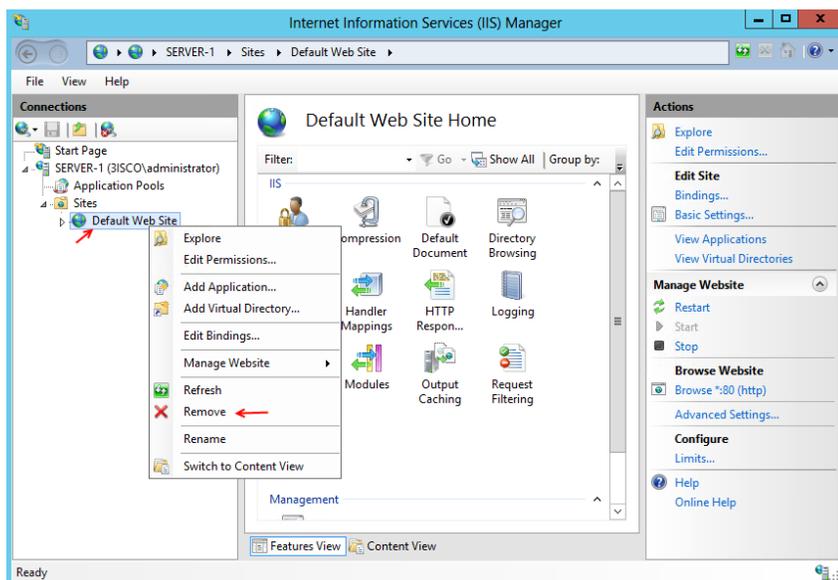

همانطور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید، سرویس IIS به صورت کامل اجرا شده است، برای شروع کار باید یک Application Pool ایجاد کنیم، Application Pool به یک محوطه ای گفته می‌شود که چندین سایت در آن قرار دارند و در کنار هم کار می‌کنند، اگر دو سایت در دو

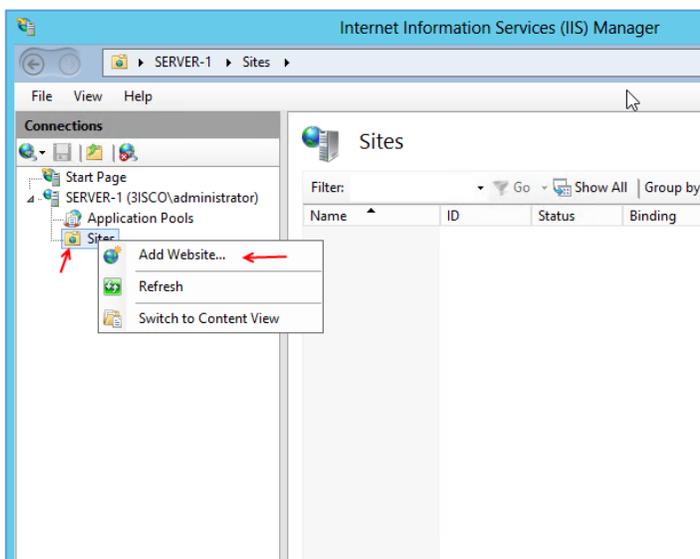
Pool مختلف قرار داشته باشند، هیچ ارتباطی با هم نخواهند داشت و نمی‌توانند با هم ارتباط برقرار کنند، برای شروع از سمت چپ بر روی Application Pools کلیک کنید و گزینه Add Application Pool را انتخاب

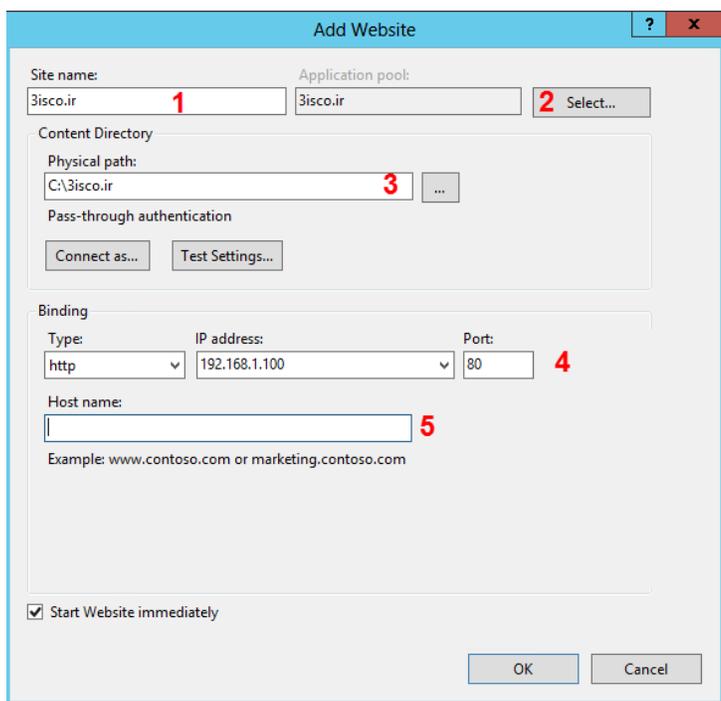
کنید. در این شکل در قسمت Name نام دلخواه خود را وارد کنید و در قسمت Managed Pipeline Mode که مهمترین بخش می‌باشد حتماً گزینه Classic را انتخاب کنید. و اگر تیک گزینه آخر را انتخاب کنید این Pool بعد از ایجاد شروع به کار می‌کند و Start می‌شود.

بعد از ایجاد Application Pool وارد بخش Site می‌شویم و به مانند شکل روبرو وب سایت پیش فرض با نام Default Web Site وجود دارد که در این قسمت آن را حذف می‌کنیم، بر روی آن کلیک راست کنید و گزینه Remove را انتخاب و بر روی Yes کلیک کنید.

بعد از حذف سایت پیش فرض بر روی Site مجدداً کلیک راست کنید و بر روی Add Website کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این شکل به ترتیب شماره‌های مشخص شده قسمت های مختلف را بررسی می‌کنیم:

1- در این قسمت شما باید نام دلخواه وب سایت خود را وارد کنید.

2- در قسمت Application Pool که بسیار مهم می‌باشد شما باید Application Pool که قبلاً با نام 3isco.ir ایجاد کردیم را با کلیک بر روی Select انتخاب کنید.

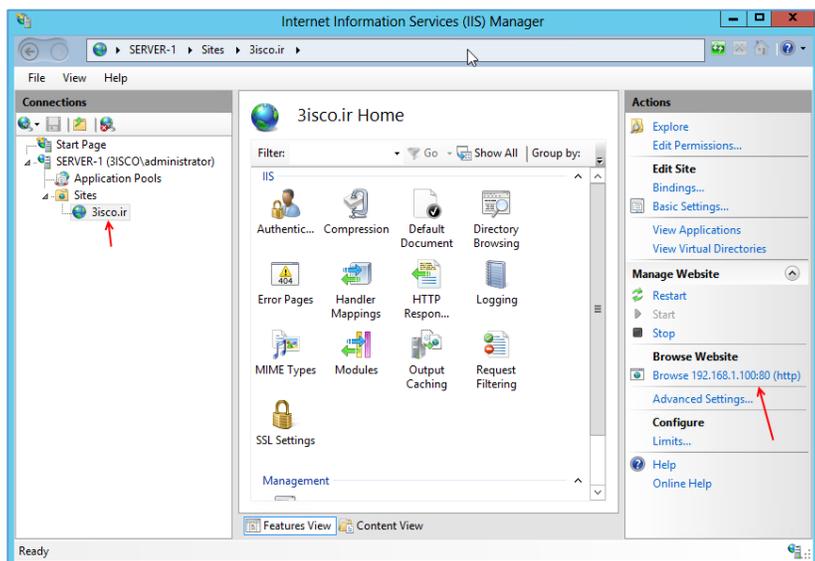
3- در قسمت Physical Path باید آدرس

فیزیکی وب سایت خود را در شبکه و یا درایو مورد نظر خودتون مشخص کنید، این آدرس را قبلاً ایجاد کردیم و دسترسی های مشخص را به آن تخصیص دادیم.

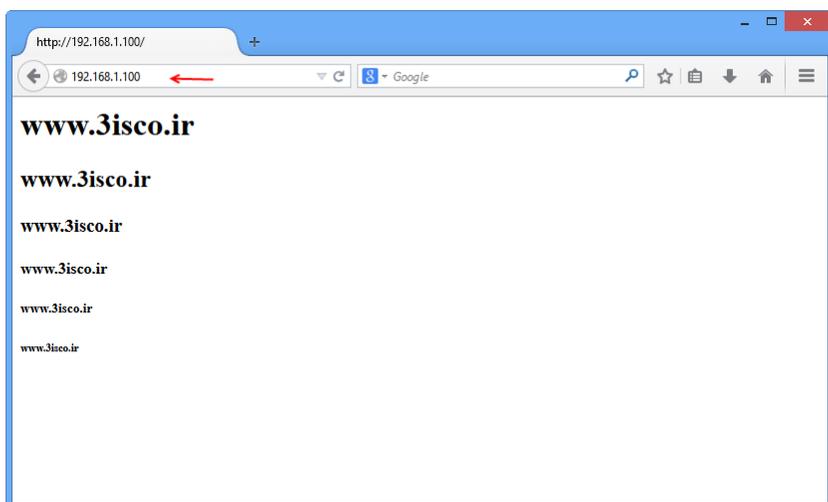
4- در قسمت شماره 4 شما باید نوع http و آدرس سرور را انتخاب کنید و شماره پورت را بر روی 80 قرار دهید که این شماره پیش فرض برای سرویس IIS می‌باشد.

5- در قسمت Host Name باید آدرس وب سایت خود را مشخص کنیم که فعلاً کاری با این قسمت نداریم و در قسمت بعدی این موضوع را بررسی می‌کنیم.

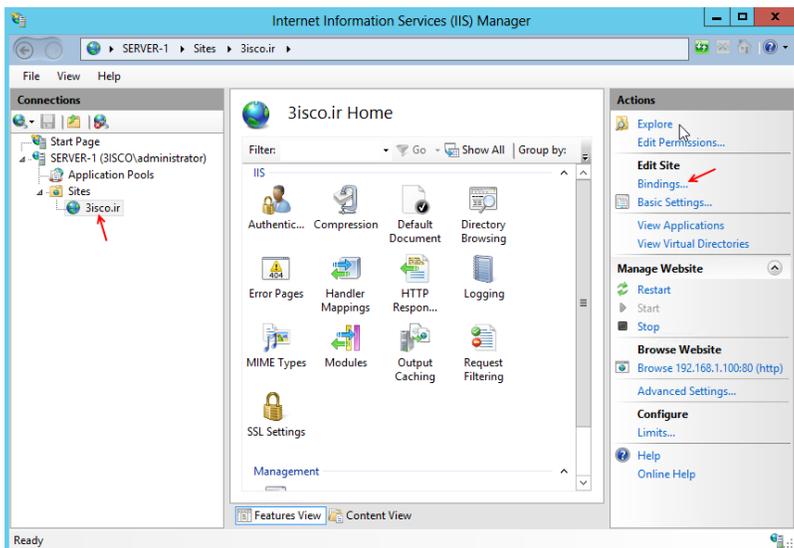
بعد از انجام عملیات بالا بر روی Ok کلیک کنید تا وب سایت مورد نظر ایجاد شود.

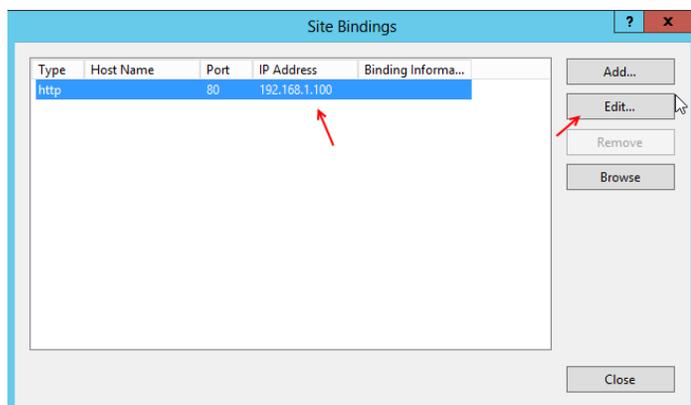
همانطور که در این قسمت مشاهده می کنید، وب سایت مورد نظر به درستی ایجاد شده است، برای اجرای آن از سمت راست بر روی **Browse 192.168.1.100:80** کلیک کنید و یا وارد **Internet Explorer** شوید و آدرس بالا را در **Address bar** وارد کنید.

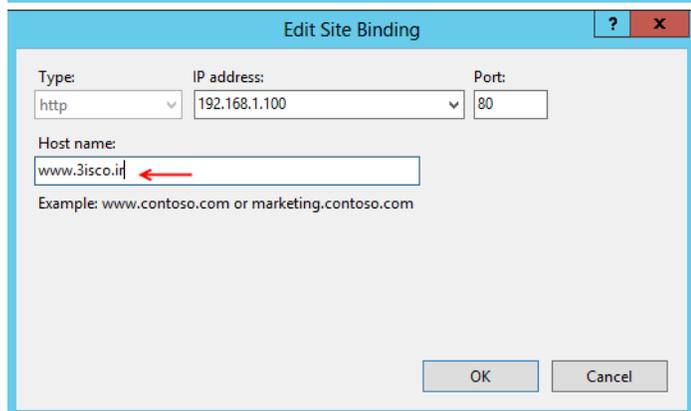
وب سایت مورد نظر به درستی اجرا شده است، خوب حالا می خواهیم از طریق آدرس، وب سایت را اجرا کنیم، مثلاً با وارد کردن آدرس www.3isco.ir وب سایت مورد نظر اجرا شود.

وارد سرویس IIS شوید و وب سایت مورد نظر خود را انتخاب کنید و از سمت راست بر روی **Bindings** کلیک کنید.

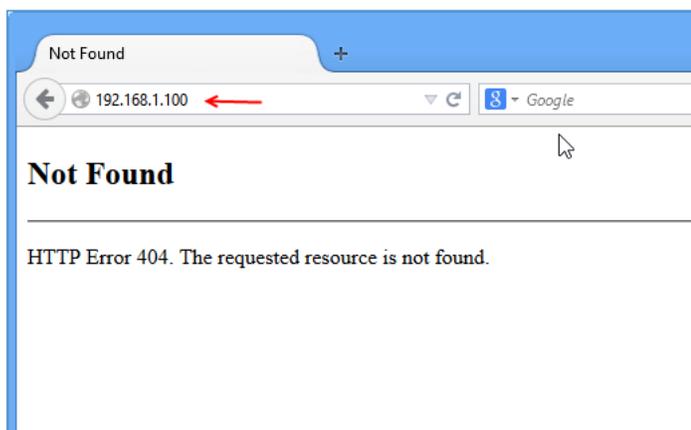

در این شکل بر روی Ip Address موردنظر کلیک کنید و بر روی Edit کلیک کنید تا ویرایش مورد نیاز را انجام دهیم.

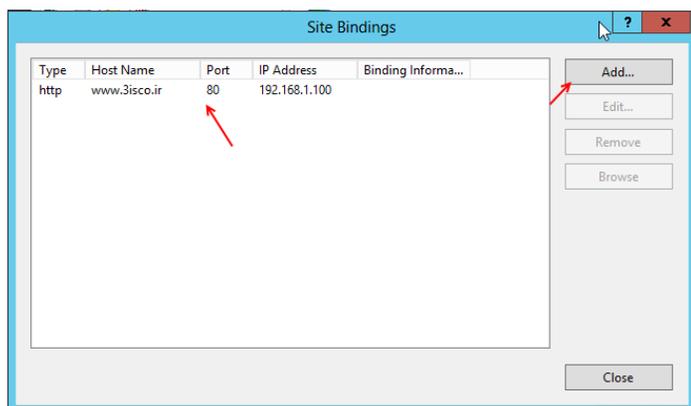

در این صفحه و در قسمت Host name نام وب سایت خود را وارد کنید که در این قسمت آدرس www.3isco.ir وارد شده است.

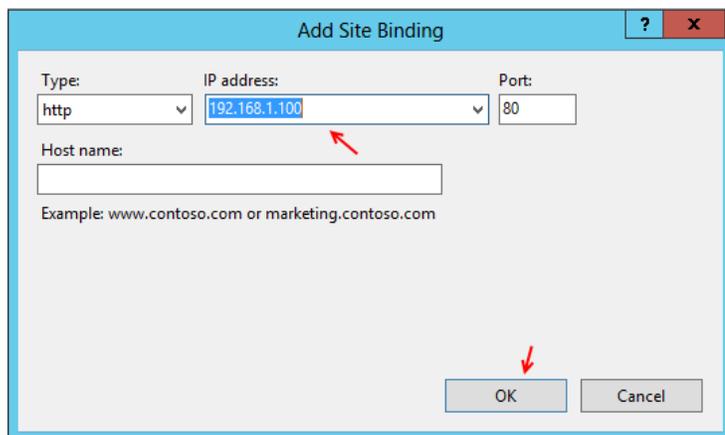
بعد از وارد کردن اطلاعات موردنظر بر روی ok کلیک کنید.

نکته: بعد از این کار دیگر نمی‌توانید از طریق آدرس IP به وب سایت موردنظر دسترسی داشته باشید، همانطور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید، با اجرای IP موردنظر هیچ صفحه‌ای برای نمایش ظاهر نشد.

برای حل این مشکل دوباره به قسمت Bindings مراجعه می‌کنیم، همانطور که مشاهده می‌کنید آدرس قبلی که ویرایش کرده بودیم را مشاهده می‌کنید، برای حل مشکل بر روی Add کلیک کنید.

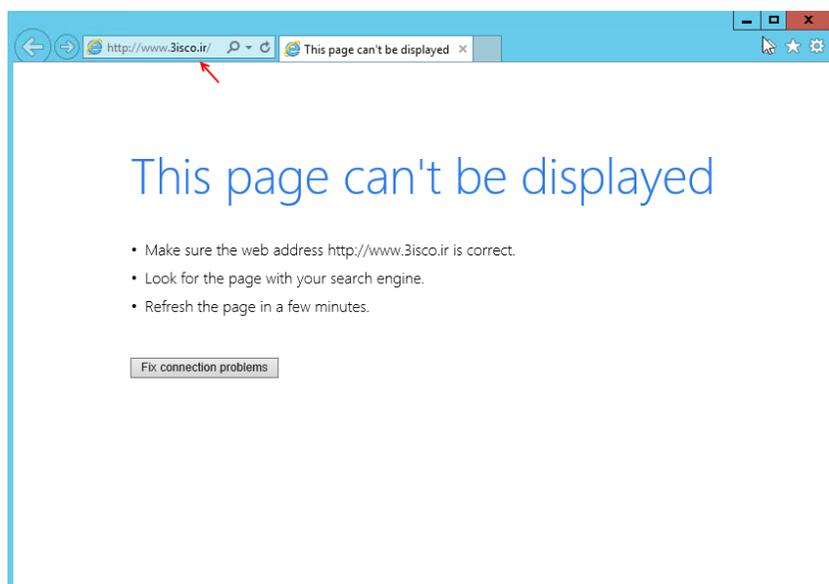

در قسمت **Ip address** باید آدرس سرور را انتخاب کنید و بر روی **ok** کلیک کنید، توجه کنید پورت را تغییر ندهید.

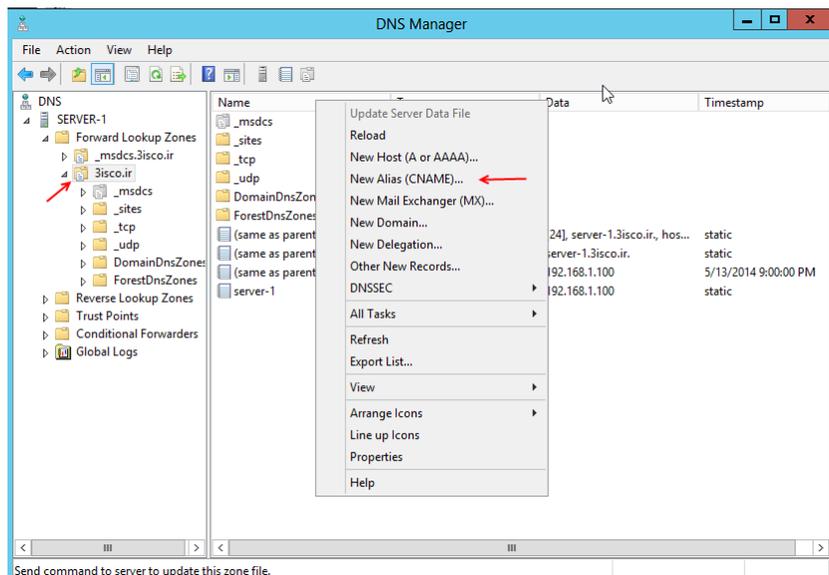
بعد از این کار با آدرس **IP** هم می‌توانید سایت خود را اجرا کنید.

خوب حالا می‌خواهیم وب سایت را با آدرس

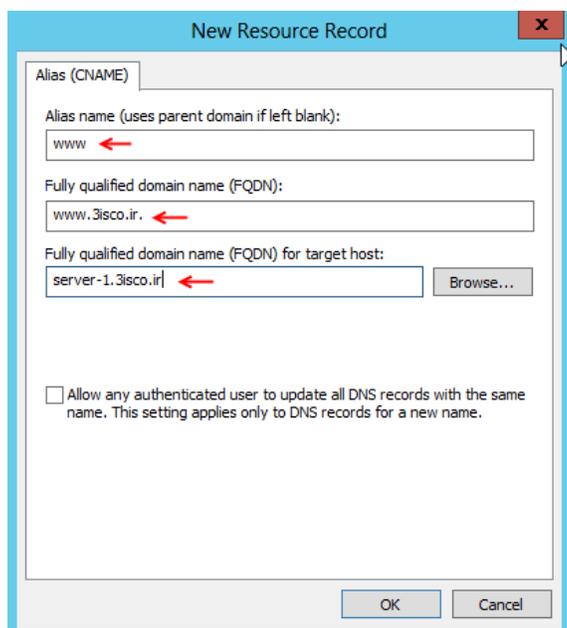
www.3isco.ir اجرا کنیم، وارد **Browser** می‌شویم آدرس موردنظر را اجرا می‌کنیم.

همانطور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید با اجرای آدرس موردنظر با پیغام خطای **This page can't...** مواجه شدیم که این مشکل به خاطر این است که سرور آدرس **www.3isco.ir** را نمی‌شناسد، همانطور که قبلاً گفتیم سرویس **DNS** کار بررسی آدرس و **IP** را انجام می‌دهد و باید در این سرویس تعریف شود.

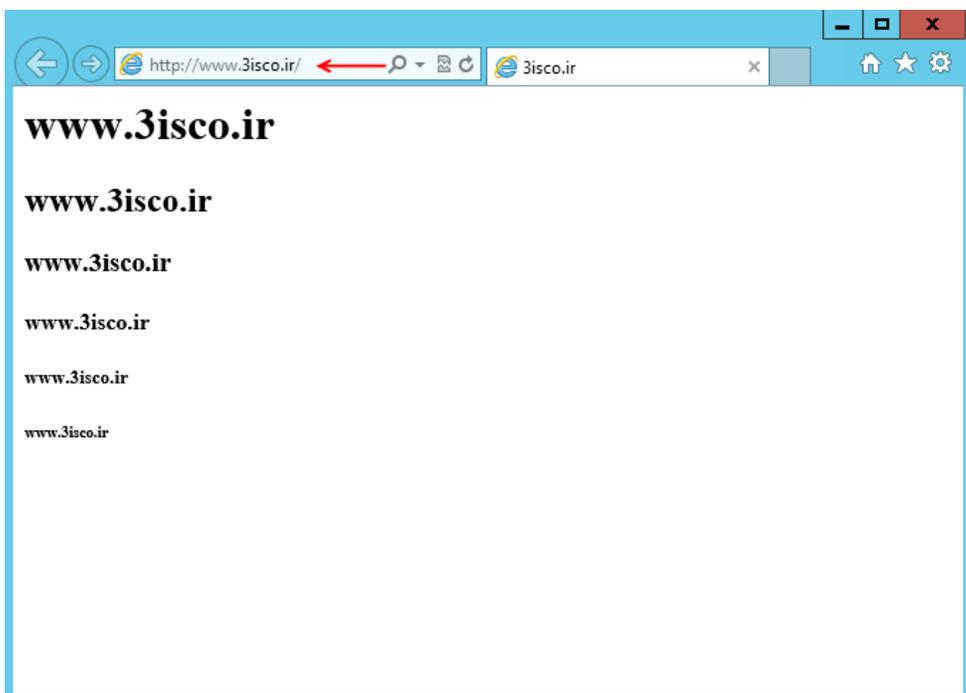

برای حل این مشکل وارد سرویس **DNS** می‌شویم. در این قسمت از قبل **Zone** با نام **3isco.ir** قبلاً ایجاد شده است، شما باید **Zone** را از قبل ایجاد کنید، برای درک این موضوع به بخش بررسی سرویس **DNS**

مراجعه کنید. در ادامه بر روی 3isco.ir کلیک می‌کنیم و در صفحه باز شده کلیک راست کرده و گزینه CNAME را انتخاب می‌کنیم.

در این صفحه و در قسمت Alias Name کلمه **www** را وارد کنید که همزمان در قسمت Fully Qualified آدرس **www.3isco.ir** به صورت خودکار درج می‌شود، در قسمت Host بر روی **Browse** کلیک کنید و در صفحه باز شده وارد دومین **3isco.ir** شوید و کامپیوتر سرور را انتخاب کنید این کار به این منظور است که کاربر بعد از اجرای آدرس www.3isco.ir به کدام کامپیوتر هدایت شود. بر روی **ok** کلیک کنید.

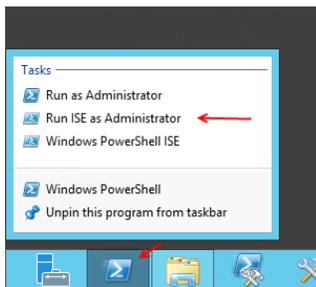

همانطور که در این قسمت مشاهده می‌کنید، بعد از انجام تنظیمات موردنظر در سرویس DNS سایت موردنظر از طریق سرویس DNS اجرا شده است.

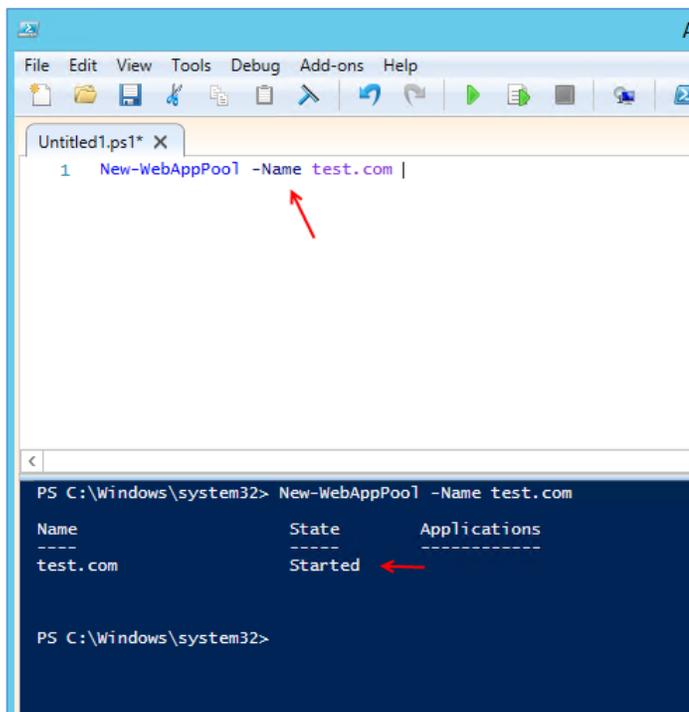
تا این قسمت سرویس IIS را فعال و توانستیم سایت خود را راه‌اندازی و از طریق IP و آدرس اجرا کنیم.

در ادامه با یک سری دستورات Powershell برای کار با سرویس IIS آشنا می‌شویم.

استفاده از دستورات PowerShell در سرویس IIS:

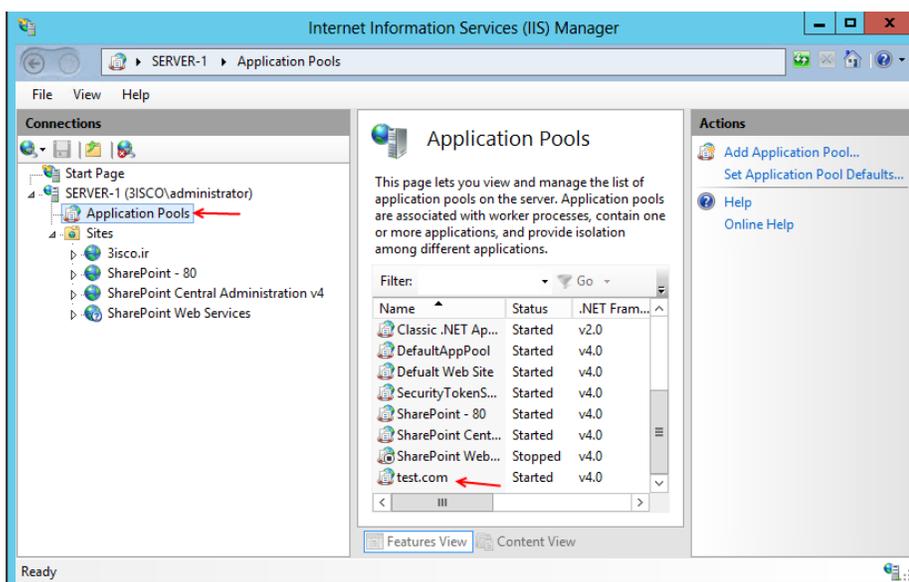
در این قسمت می خواهیم از طریق دستورات PowerShell یک وب سایت را به صورت کامل ایجاد کنیم، برای این کار روی نوار Taskbar بر روی آیکون PowerShell کلیک راست کنید و گزینه Run ISE as Administrator را انتخاب کنید.

برای شروع، اول یک Pool با نام وب سایت جدید خود از طریق دستور زیر ایجاد می کنیم:

```
New-WebAppPool -Name test.com
```

در دستور بالا New-WebAppPool برای ایجاد Pool به کار می رود و بعد از آن با دستور -name باید نام AppPool خود را وارد کنید که در اینجا Test.com وارد شده است.

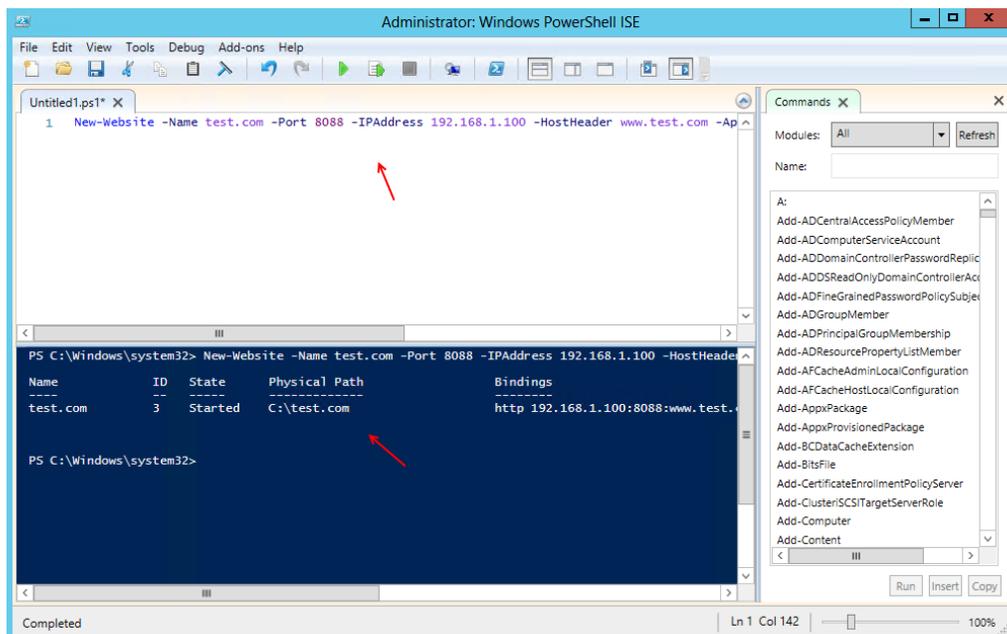
اگر وارد سرویس IIS شویم و به قسمت Application Pools مراجعه کنید، مشاهده خواهید کرد که Pool مورد نظر با نام Test.com ایجاد شده است.

بعد از ایجاد Pool باید وب سایت خود را ایجاد کنیم، برای این کار دوباره وارد PowerShell می شویم و از دستورات زیر استفاده می کنیم:

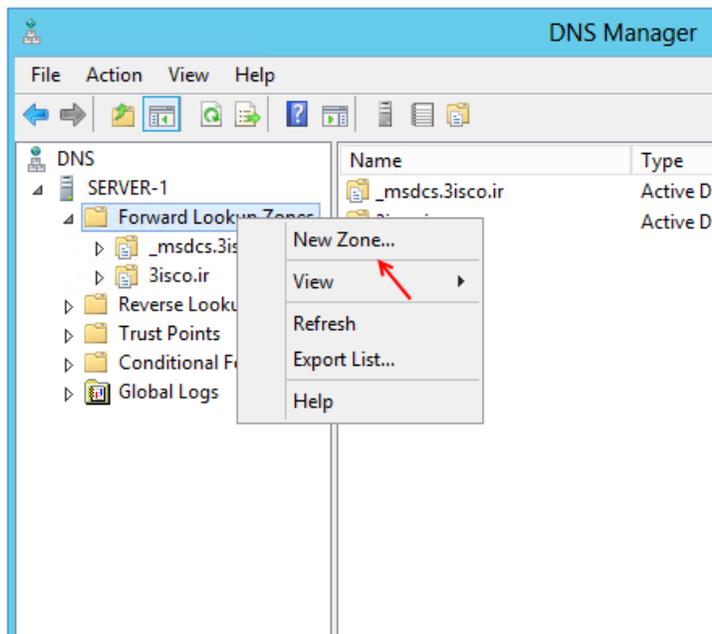
```
New-Website -Name test.com -Port 8088 -IPAddress 192.168.1.100 -HostHeader
www.test.com -ApplicationPool test.com -PhysicalPath C:\test.com
```

با استفاده از دستورات بالا یک وب سایت با نام Test.com ایجاد می شود، این دستورات را با هم بررسی می کنیم، با دستور New-Website شروع می کنیم این دستور برای ایجاد یک وب سایت جدید به کار می رود، بعد از این دستور تمام دستورات بعدی زیر مجموعه این دستور و یا تنظیمات مربوط به ایجاد سایت جدید می باشد، با دستور Name نام سایت را وارد می کنیم که در اینجا test.com وارد شده است. دستور بعدی برای تعریف Port مربوط به این وب سایت می باشد که اگر یادتان باشد در قسمت قبل که وب سایت 3isco.ir را ایجاد کردیم به صورت پیشفرض پورت 80 به آن نسبت داده شده است و در کل این پورت اشغال شده است، برای همین باید یک پورت جدید ایجاد کنیم که در این دستور از پورت 8088 استفاده کردیم، در ادامه با دستور IP Address باید آدرس IP سروری که این وب سایت روی آن فعال می شود را وارد کنیم، با دستور HostHeader باید آدرس وب سایت خود را وارد کنیم که در این دستور www.test.com وارد شده است، در ادامه باید ApplicationPool را که قبلا با نام test.com ایجاد کرده ایم معرفی کنیم. و در آخر باید آدرس فیزیکی وب سایت خود را که فایل های موردنظر در آن قسمت قرار دارد را وارد کنید. نکته مهم در این قسمت این است که به مانند قبل که بر روی پوشه 3isco.ir به گروه IIS_IUSRS مجوز Read دادیم به این پوشه هم همین مجوز را بدهید.

همانطور که در شکل روبرو مشاهده می کنید، دستور بالا در این قسمت به صورت صحیح اجرا شده و نتیجه آن را در قسمت پایینی شکل مشاهده می کنید.

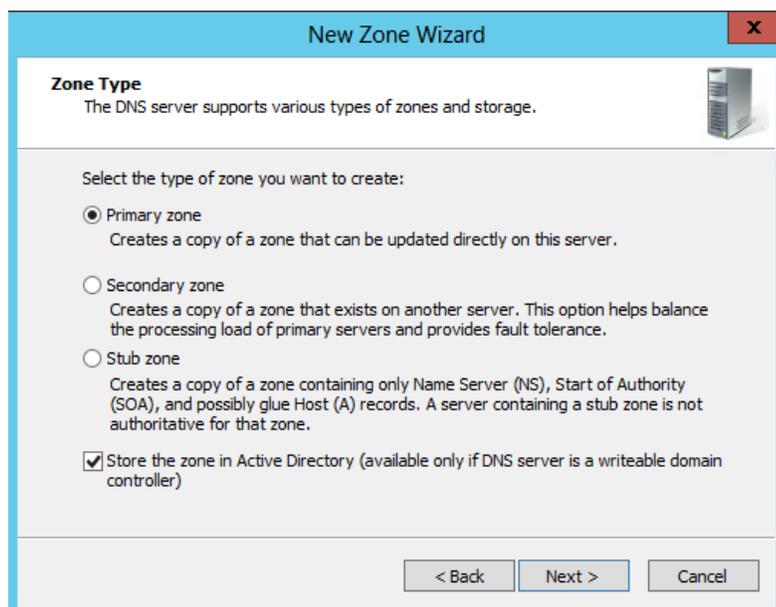

بعد از اجرای دستورات بالا نوبت به اجرای سایت می‌باشد، اگر وارد Internet Explorer شوید و آدرس سایت را وارد کنید مشخصاً با Error مواجه خواهید شد، این موضوع به خاطر این است که هنوز آدرس www.test.com توسط سرویس DNS قابل شناسایی نیست، پس باید در سرویس DNS یک Zone با نام test.com ایجاد کنیم و تنظیمات آن را انجام دهیم.

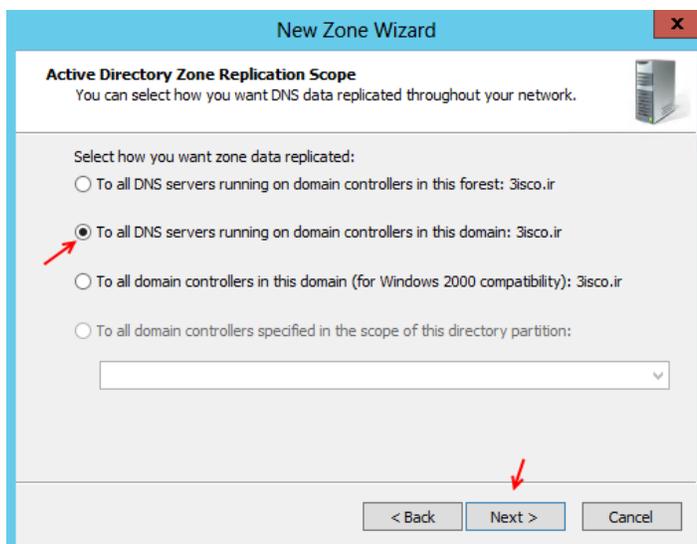

وارد سرویس DNS شوید و در قسمت Lookup Forward Zone کلیک راست کرده و گزینه New Zone را انتخاب کنید.

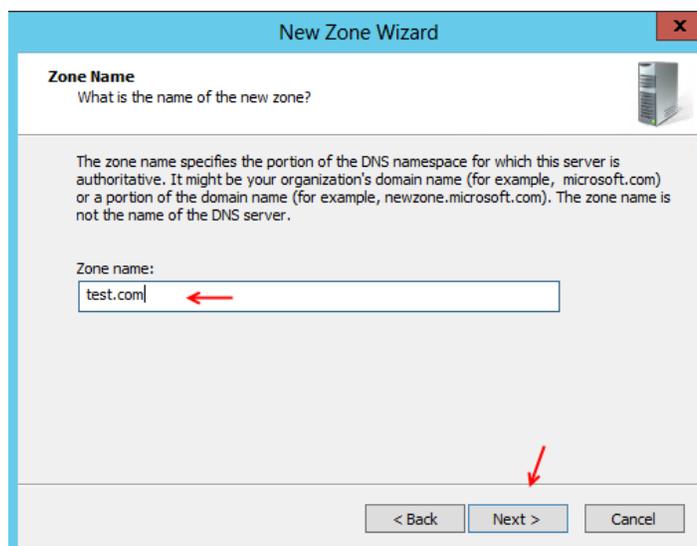
در صفحه باز شده بر روی Next کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این صفحه گزینه Primary Zone را انتخاب کنید، چون Zone اصلی می‌باشد و زیر مجموعه Zone دیگری نمی‌باشد. بر روی Next کلیک کنید...

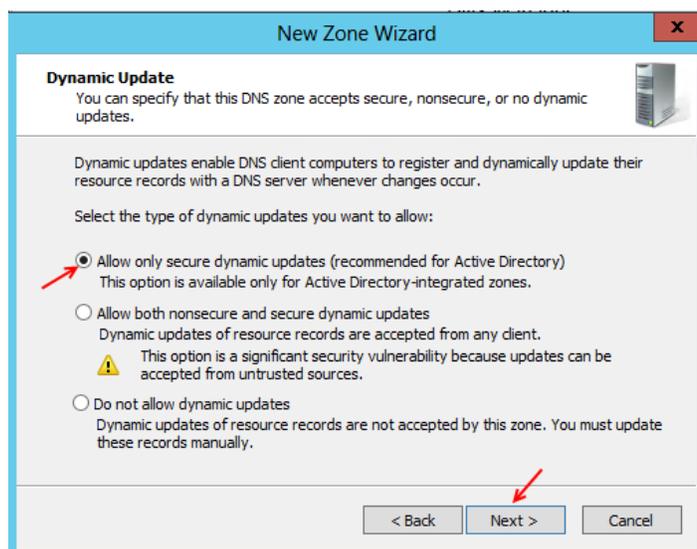

در این قسمت، گزینه دوم را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید..

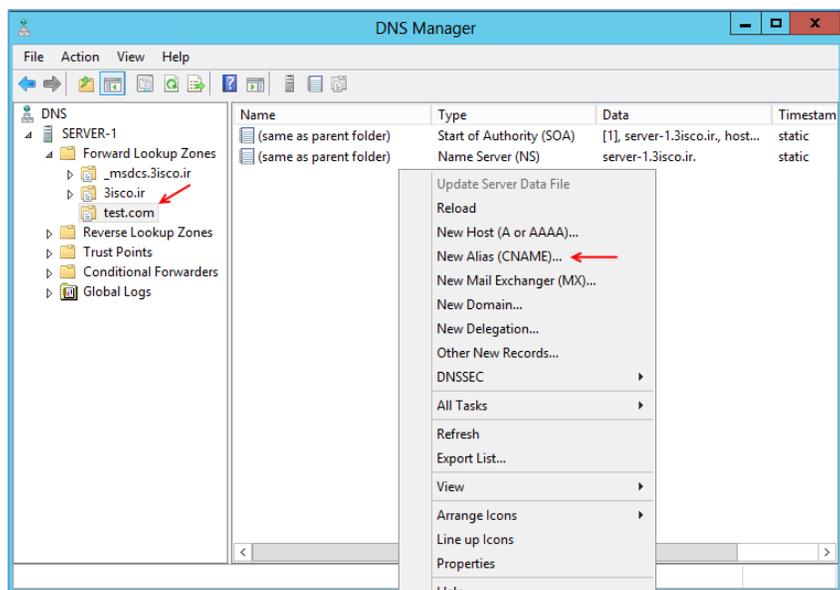
در این صفحه باید نام **Zone** خود را وارد کنید که در اینجا **Test.com** وارد شده است.

بر روی **Next** کلیک کنید.....

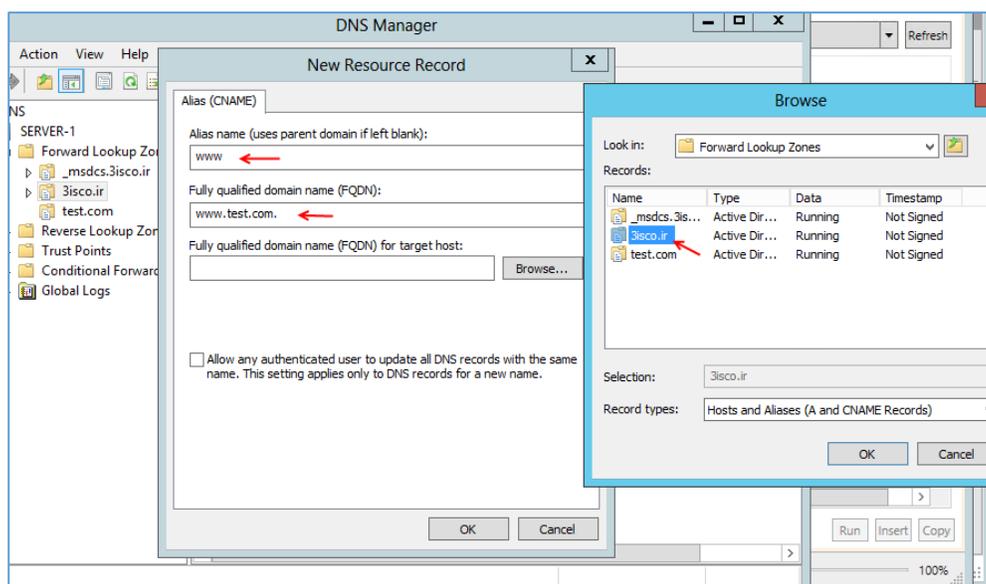

در این قسمت گزینه اول را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید..

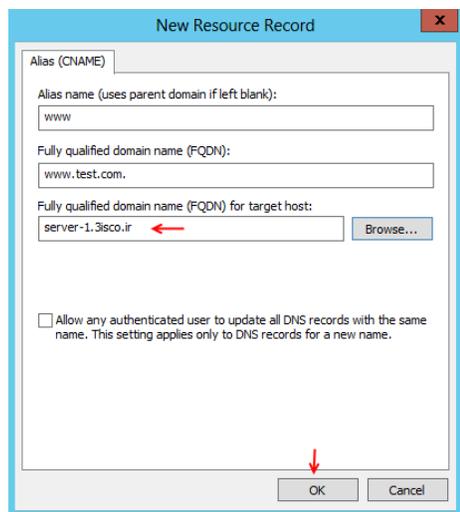
در صفحه بعد هم بر روی **Finish** کلیک کنید تا **Zone** موردنظر با نام **Test.com** ایجاد شود.

بعد از ایجاد Zone موردنظر از سمت چپ به مانند شکل روبرو بر روی آن کلیک کنید و در صفحه باز شده کلیک راست کنید و گزینه **New Alias(CNAME)** را انتخاب کنید تا نام **www** را قبل از نام **Test.com** وارد کنیم.

در صفحه **New Resource Record** در قسمت **Alias name** نام **WWW** را وارد کنید و با کلیک بر روی **Browse** شکل آن ظاهر می شود که باید وارد دومین اصلی شوید و سرور اصلی که وب سایت روی آن قرار دارد را انتخاب کنید.

همانطور که در این قسمت مشاهده می کنید، نام سرور اصلی انتخاب شده است، بعد از این کار بر روی **ok** کلیک کنید تا **Cname** موردنظر ایجاد شود.

بعد از این کار می توانید آدرس **www.test.com** را اجرا کنید.

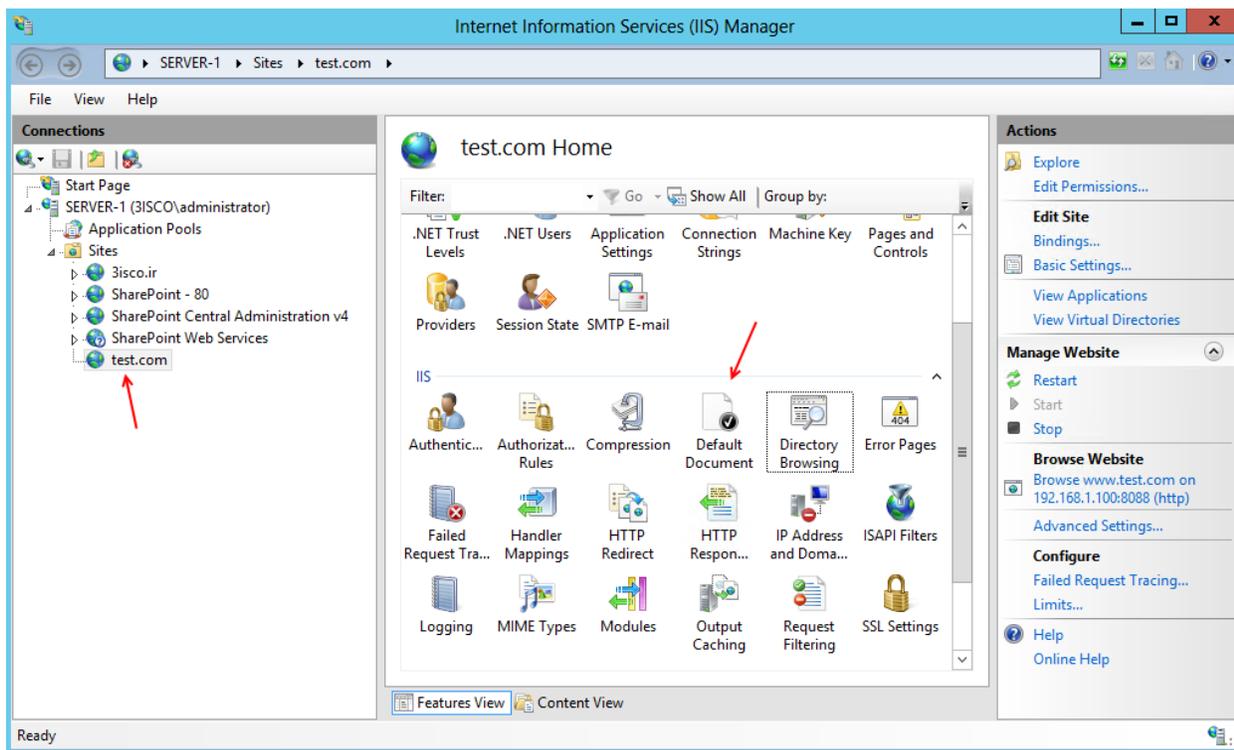

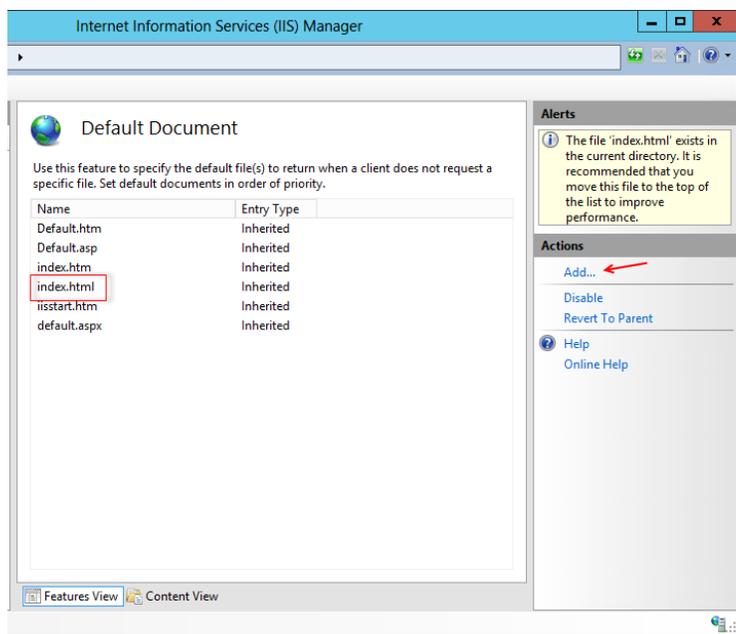
همانطور که مشاهده می کنید، با اجرای آدرس

<http://www.test.com:8088>

صفحه اول سایت مورد نظر اجرا شده است. به همین سادگی...

خوب شاید بگوئید که چگونه وب سایت مورد نظر متوجه می شود که چه صفحه ای را باید به عنوان صفحه اصلی خود انتخاب کند، درباره این موضوع در اوایل بررسی سرویس IIS کمی بحث کردیم، برای روشن تر شدن این موضوع وارد سرویس IIS می شویم و بر روی یکی از وب سایت های ایجاد شده کلیک می کنیم و در صفحه باز شده به مانند شکل زیر بر روی Default Document کلیک می کنیم.

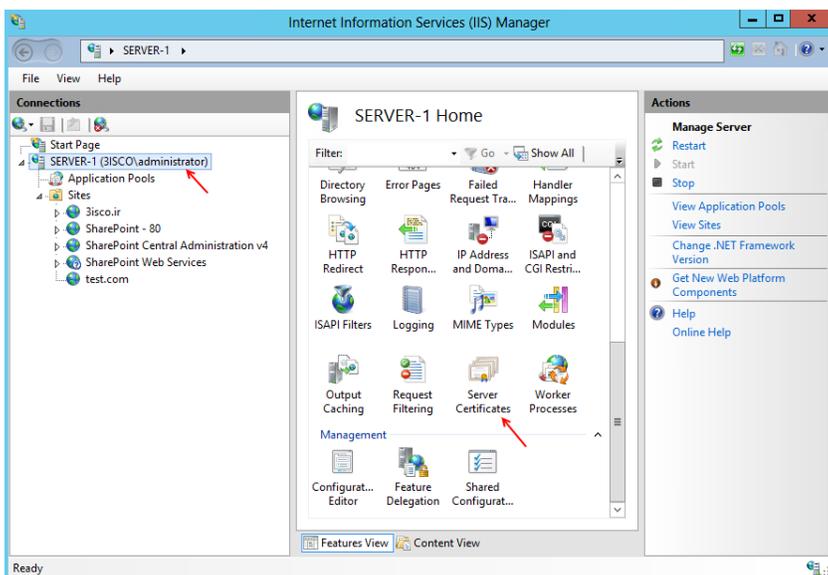

در این قسمت چند نوع فایل با اسم‌های مختلف وجود دارد، اگر توجه کرده باشید فایل صفحه اول ما برای وی سایت‌ها **Index.html** بود که در این صفحه هم این گزینه وجود دارد یعنی اگر این گزینه را حذف کنیم، دیگر وب سایت‌های ما اجرا نخواهد شد، در این قسمت هم می‌توانید با کلیک بر روی **Add** یک نام مشخص با پسوند آن ایجاد کنید.

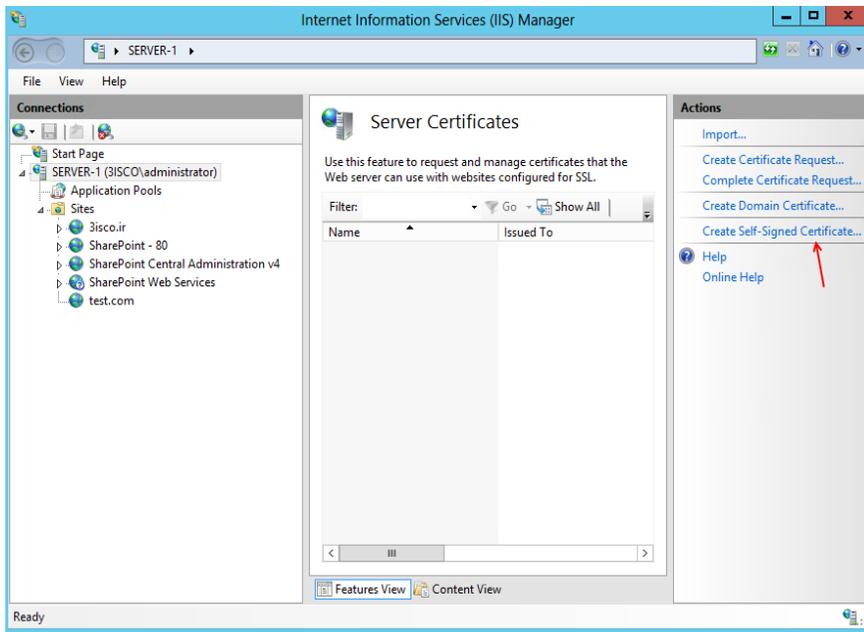
دسترسی به سایت از طریق پروتکل SSL:

یکی از راه‌های امن کردن سایت‌ها در سرور‌ها استفاده از پروتکل محبوب و دوست‌داشتنی **SSL** می‌باشد که شما آن را در اینترنت با نام **HTTPS** می‌شناسید که سایت‌هایی مانند گوگل، فیس‌بوک و دیگر سایت‌ها از این پروتکل استفاده می‌کنند.

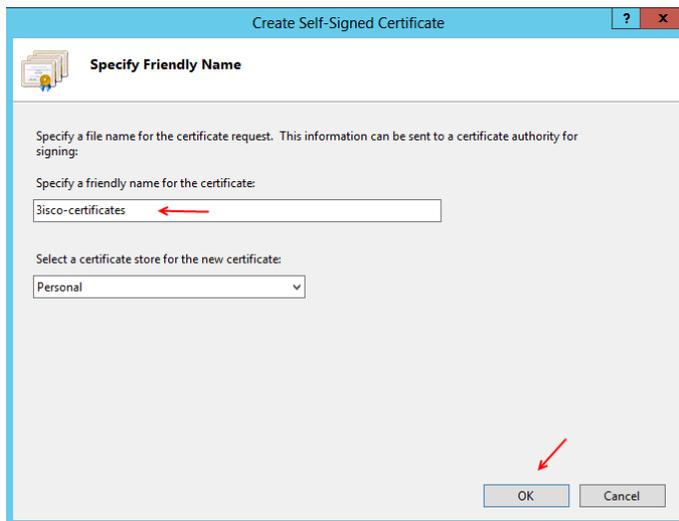
برای شروع کار وارد سرور اصلی می‌شویم و سرویس **IIS** را اجرا می‌کنیم. شما می‌توانید نام این سرویس را در **Search** وارد کنید تا به سرویس موردنظر دست پیدا کنید و آن را اجرا کنید.

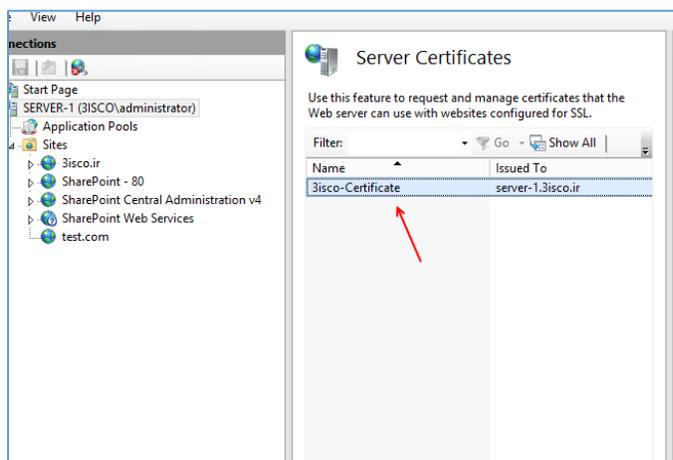
در این صفحه بر روی سرور خود کلیک می‌کنیم و در سمت راست بر روی گزینه **Server Certificates** دو بار کلیک می‌کنیم تا اجرا شود.

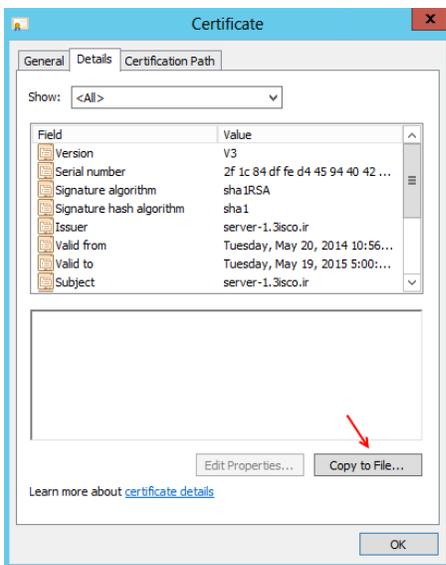
در این قسمت بر روی **Create Self-Signed Certificates** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

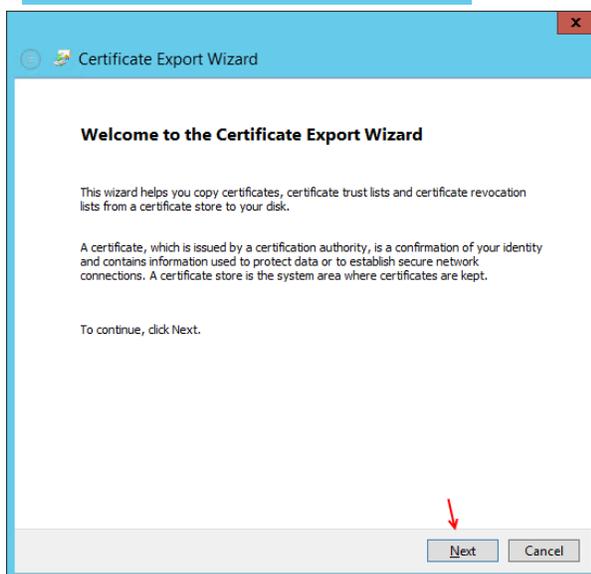
در این قسمت نام موردنظر خود را وارد و بر روی **ok** کلیک کنید.

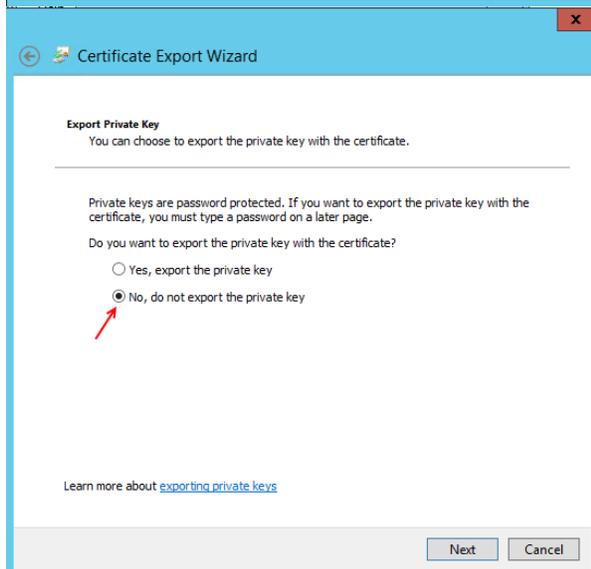
بعد از ایجاد **Certificates** موردنظر بر روی آن دو بار کلیک کنید تا اجرا شود.

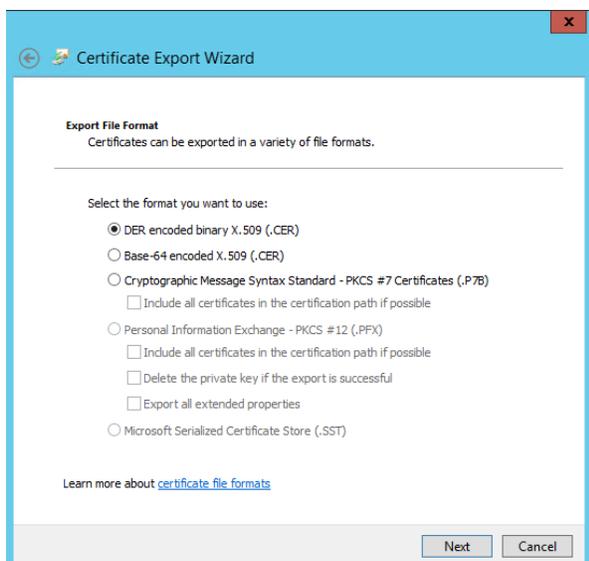
در این قسمت به تب **Details** می‌رویم و بر روی **Copy To File** کلیک می‌کنیم.

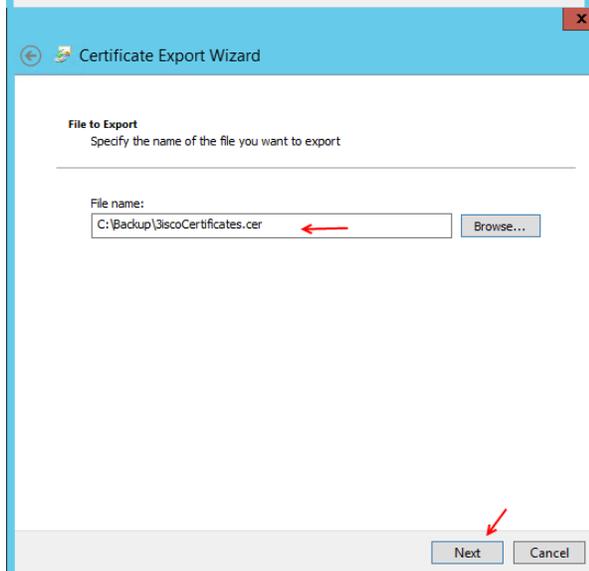
در این صفحه بر روی **next** کلیک کنید.

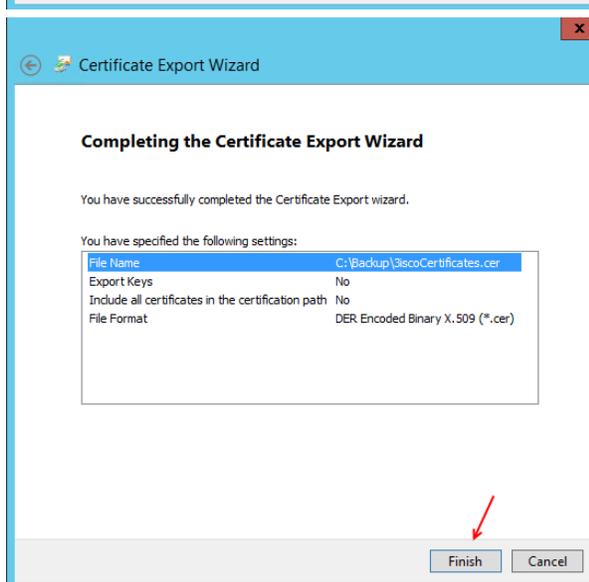
در این صفحه گزینه دوم را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید، گزینه اول برای ذخیره سازی **Private Key** هستش که فعلا کاربردی برای ما ندارد.

این قسمت مربوط به نوع فایل می باشد که باید ذخیره کنیم، برای این کار گزینه اول را انتخاب می کنیم و بر روی **Next** کلیک می کنیم.

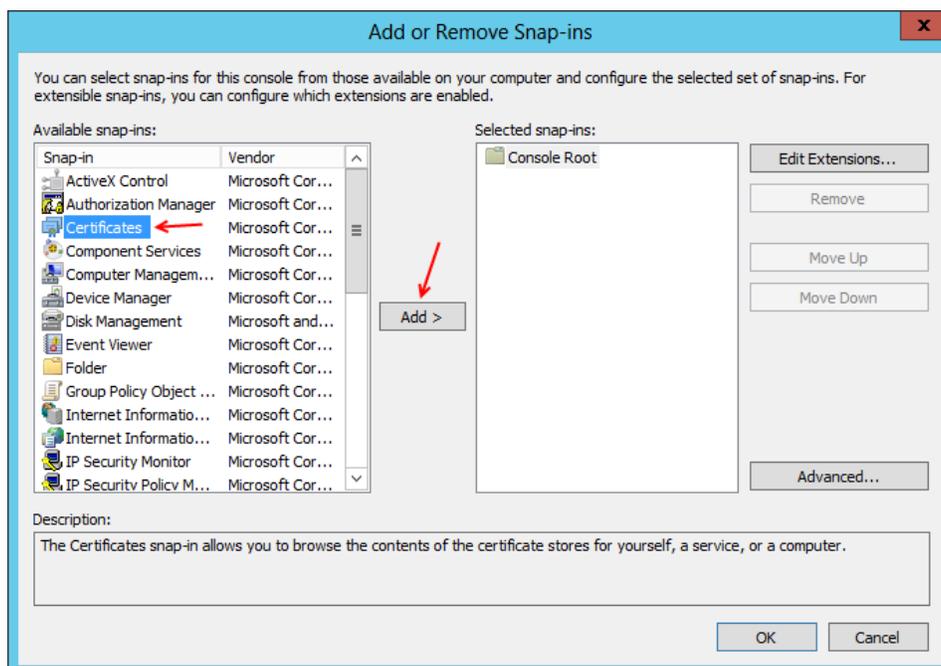
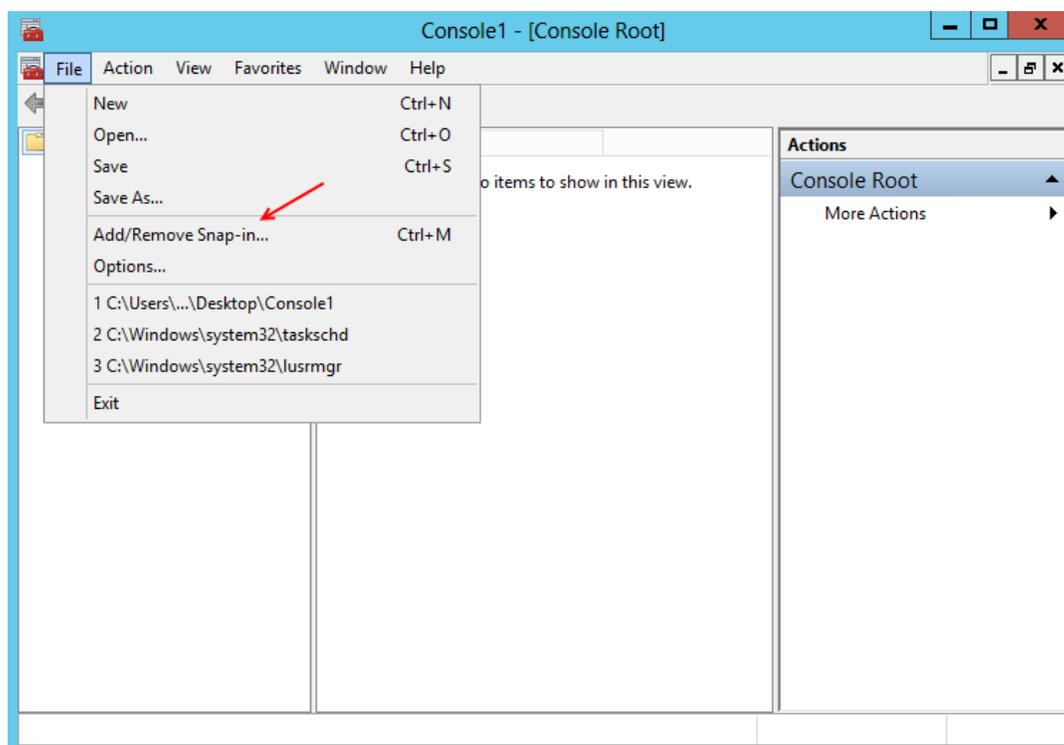
در این قسمت آدرس محل ذخیره سازی این فایل را مشخص می کنیم و بر روی **Next** کلیک می کنیم.

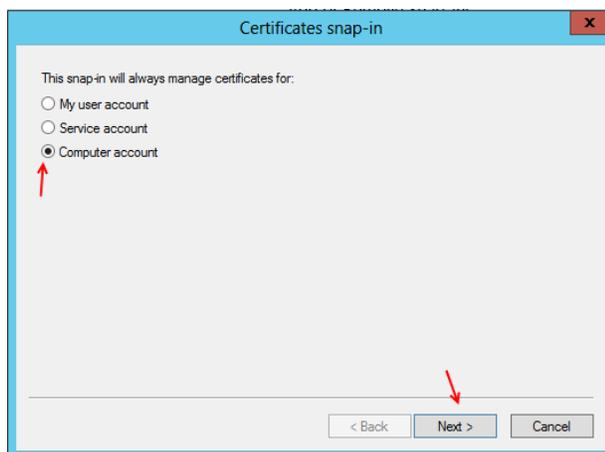
در این قسمت هم بر روی **Finish** کلیک کنید.

خوب تا اینجا فایل **Certificate** را ایجاد و در محل مناسب آن را ذخیره کردیم، حالا باید وارد سرویس **Certificate** شویم و این فایل را به آن معرفی کنیم.

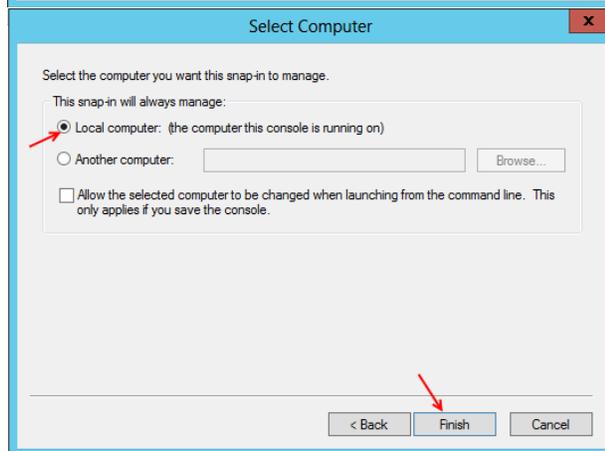
وارد Search شوید و دستور MMC را اجرا کنید تا کنسول مدیریتی مایکروسافت اجرا شود، بعد از اجرا به مانند شکل از منوی File گزینه Add/Remove Snap-in را انتخاب کنید.

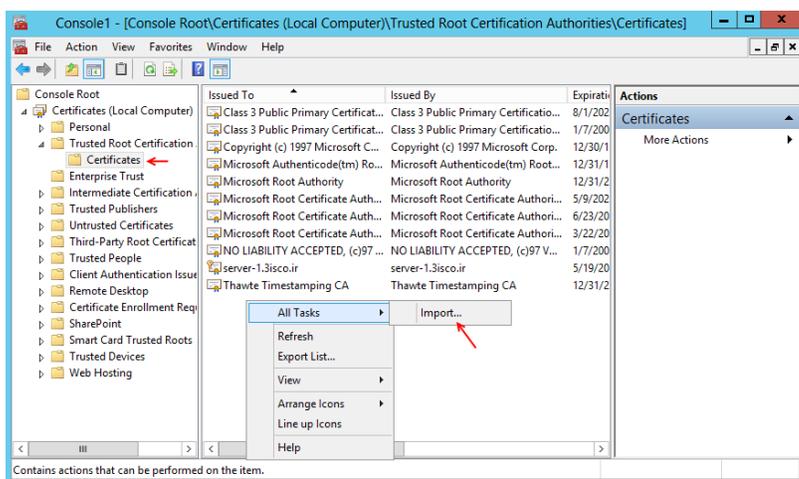
در این صفحه از لیست سرویس های سمت چپ گزینه Certificates را انتخاب کنید و بر روی Add کلیک کنید.

در این قسمت گزینه **Computer Account** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

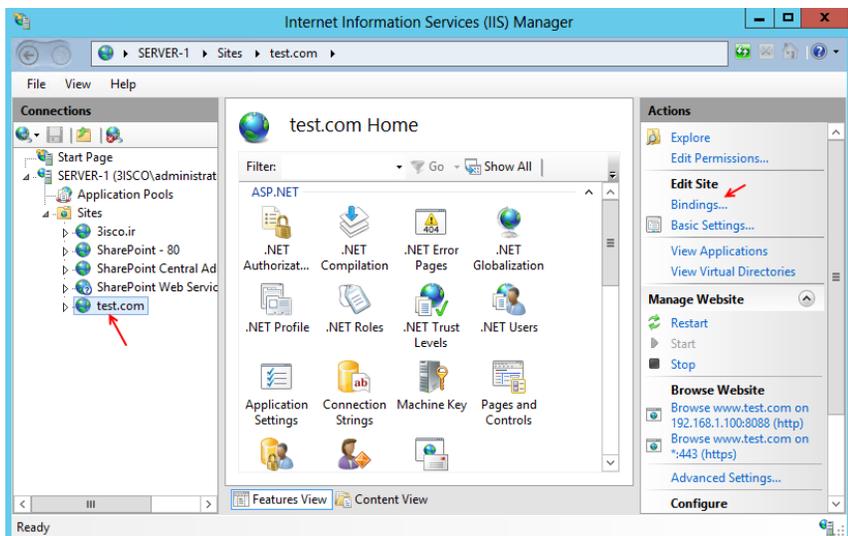

در این صفحه گزینه **Local Computer** را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

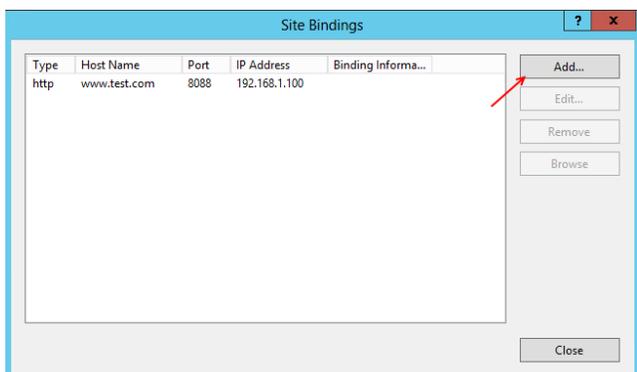

همانطور که مشاهده می کنید به سرویس **Certificates** متصل شده ایم، برای ادامه کار از لیست سمت چپ گزینه **Trusted Root Certification** را انتخاب و بعد بر روی **Certificates** را انتخاب کنید، بعد از انتخاب لیستی از **Certificate** های ویندوز را مشاهده خواهید کرد در جای خالی کلیک راست کنید و از قسمت **All Tasks** گزینه **Import** را انتخاب کنید و فایل **Certificate** که قبلاً ایجاد

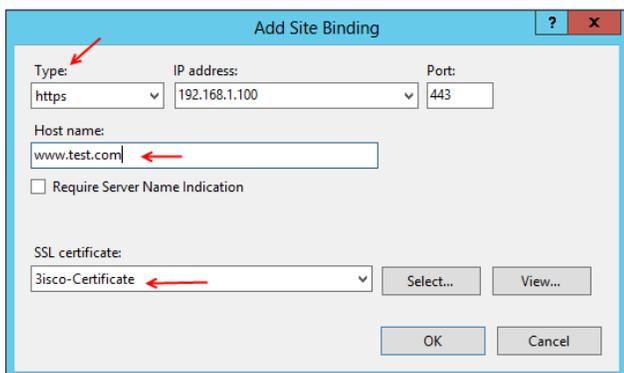
کرده ایم را انتخاب و بر روی **ok** کلیک می کنیم، با این کار **Certificate** موردنظر در سرویس **Certificate** قابل اعتماد می باشد و زمانی که بخواهیم از آن استفاده کنیم، به ما **Error** نخواهد داد.

بعد از انجام کارهای صفحات قبل وارد IIS می شویم و از سمت چپ سایت مورد نظر خود را انتخاب و از سمت راست بر روی Bindings کلیک می کنیم.

در این قسمت باید پروتکل https را به لیست اضافه کنیم برای این کار بر روی Add کلیک کنید.

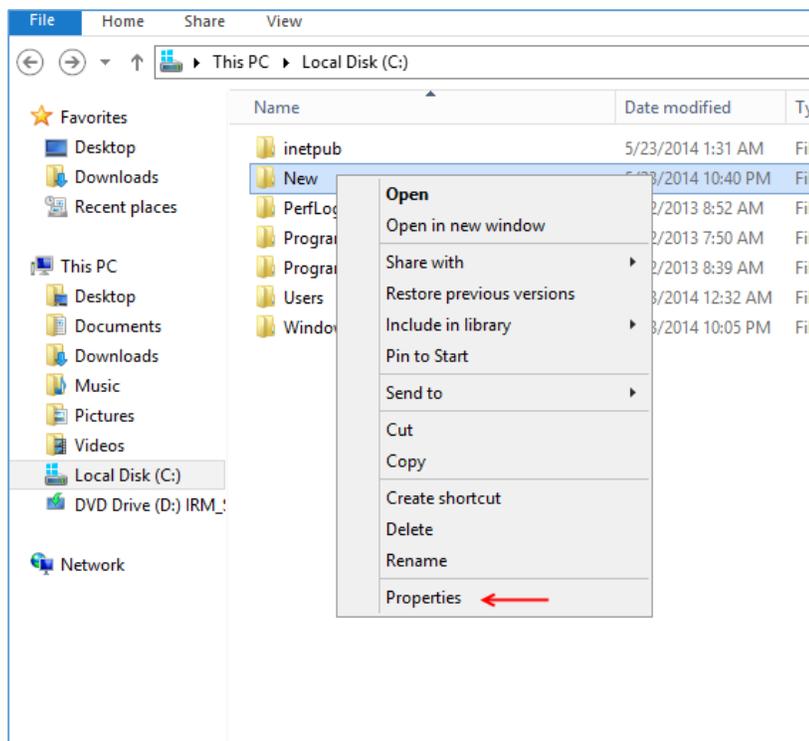

در قسمت Type باید نوع https را انتخاب کنید که بعد از انتخاب آن پورت 443 که یک پورت پیش فرض است برای آن مشخص می شود، در قسمت Host name هم آدرس کامل سایت و در مهمترین بخش که قسمت SSL certificate می باشد باید Certificate مورد نظر را از لیست کشویی انتخاب کنیم و بعد بر روی ok کلیک کنیم.

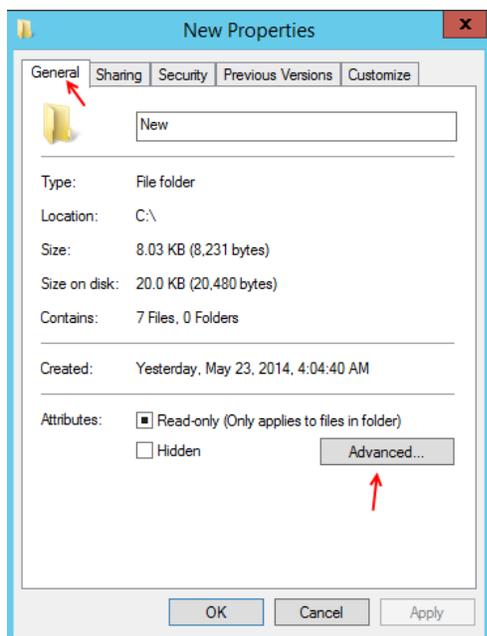
بعد از این کار سیستم را Restart کنید و بعد از اجرای ویندوز با آدرس <https://www.test.com> به صورت امن وارد سایت شوید، اگر در این قسمت با Error مواجه شدید با من در تماس باشید.

رمزنگاری روی فایل‌ها و پوشه‌ها:

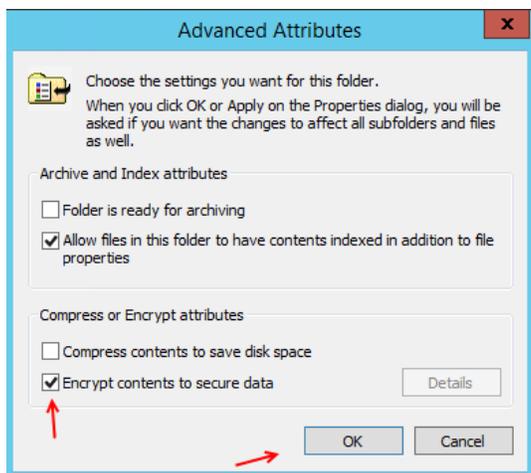
یکی دیگر از امکانات مهم در سیستم عامل ویندوز ایجاد رمز نگاری روی فایل‌ها و پوشه‌های موردنظر خود است، با استفاده از این امکان شما دسترسی به پوشه‌ها را محدود به کاربر خاصی می‌کنید و کاربر دیگر توانایی ورود، ویرایش و حذف آن را نخواهد داشت.

برای شروع یک پوشه در درایو C با نام New ایجاد می‌کنیم و بر روی آن کلیک راست کرده و گزینه Properties را انتخاب می‌کنیم.

در تب General بر روی Advanced کلیک کنید تا شکل صفحه بعد ظاهر شود.

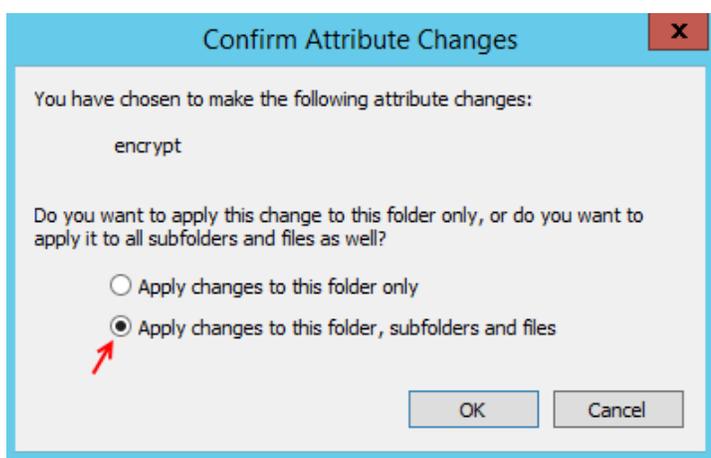

در این صفحه گزینه Encrypt contents to secure data را

انتخاب کنید تا پوشه موردنظر برای رمزنگاری آماده شود.

بر روی ok کلیک کنید.

و بعد بر روی Apply کلیک کنید تا شکل زیر ظاهر شود.

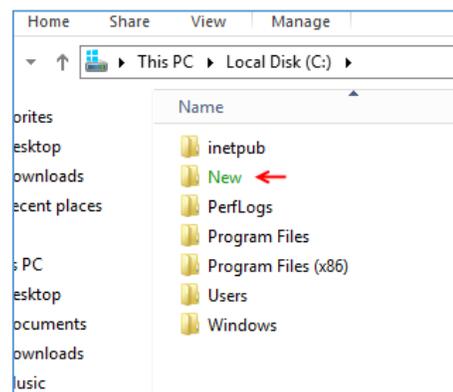

در این قسمت گزینه دوم را انتخاب کنید تا

رمزنگاری روی پوشه موردنظر و تمام پوشه‌ها و

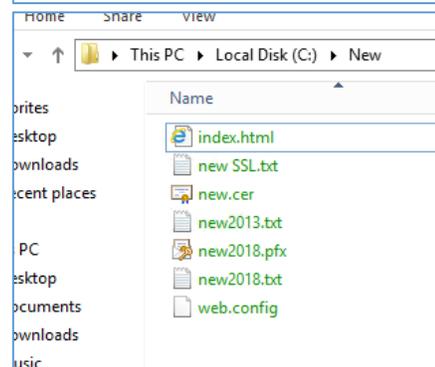
فایل‌های داخل آن اعمال شود.

بر روی ok کلیک کنید.

همانطور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید، نوشته پوشه موردنظر به رنگ

سبز درآمده است.

در شکل روبرو وارد پوشه New شدیم که تمام فایل‌های داخل آن هم

رمزنگاری شدند. البته می‌توانید وارد Properties هر فایل شود و بر روی

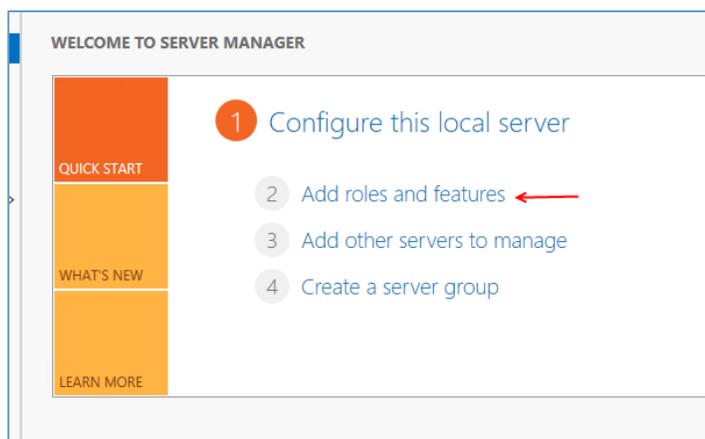
Advanced کلیک کنید و در صفحه باز شده بر روی Details کلیک کنید

و یک کاربر خاص را معرفی کنید.

نصب و پیکربندی VPN:

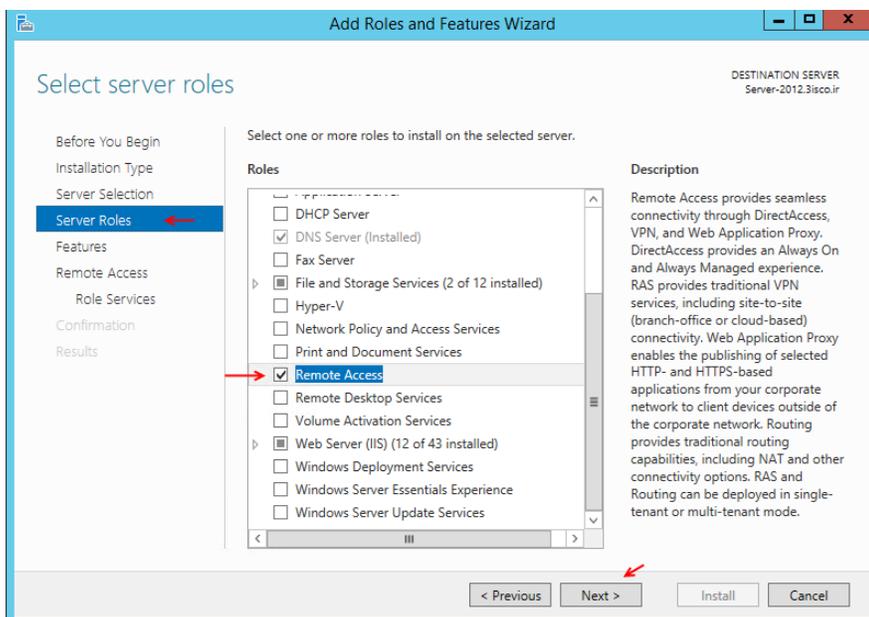
VPN یک ارتباطی بین یک سرور در مکان مشخص با یک سرور در مکان دیگر است، ارتباط این دو سرور به صورت امن انجام می‌شود، ارتباط VPN به دو صورت Remote Access و Site To Site انجام می‌پذیرد که آنها را بررسی خواهیم کرد.

برای شروع نیاز به یک سرور 2012 و یک ویندوز دیگر که در اینجا ویندوز 8 می‌باشد داریم، وارد ویندوز سرور می‌شویم و عملیات نصب را آغاز می‌کنیم.

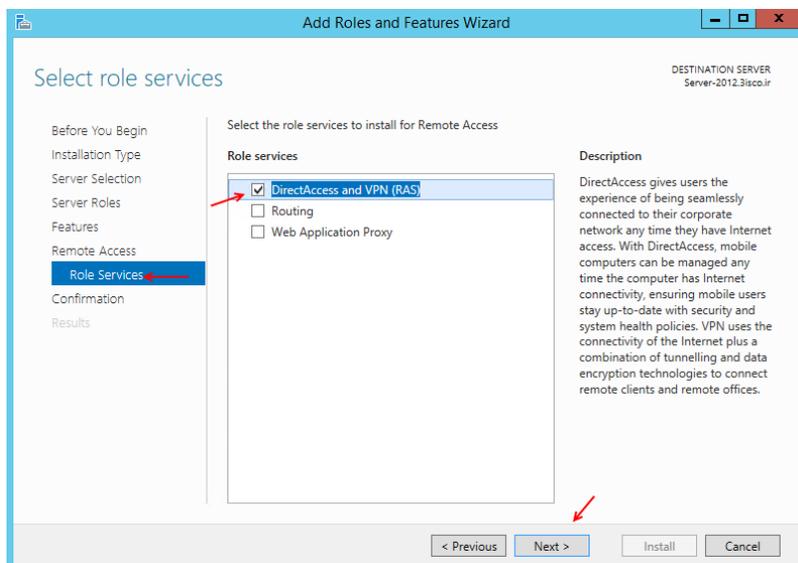

Server Manager را اجرا کنید و مانند شکل روبرو بر روی **Add Roles And Features** کلیک کنید.

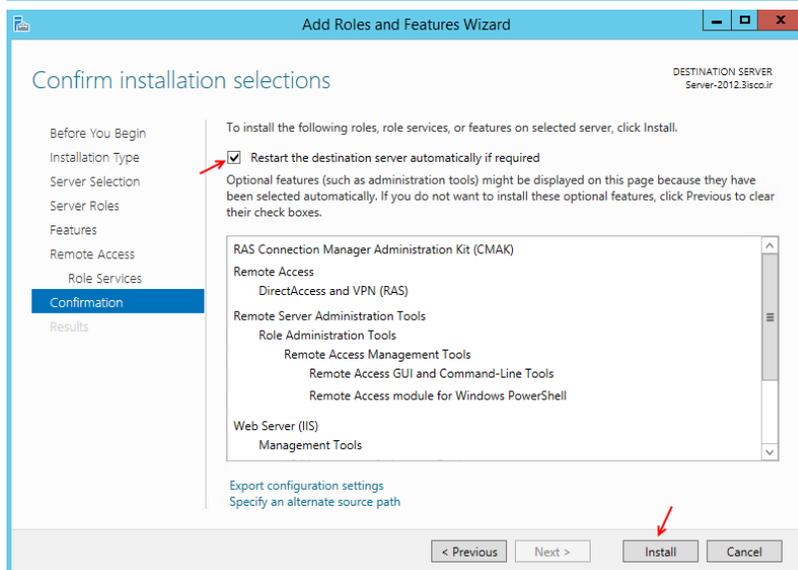
تذکر مهم: برای کار با VPN نیاز به دو کارت شبکه می‌باشد که یکی به اینترنت و دیگری مربوط به شبکه داخلی باشد.

بر روی **Next** کلیک کنید تا به قسمت **Server Roles** برسید، در این صفحه گزینه **Remote Access** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

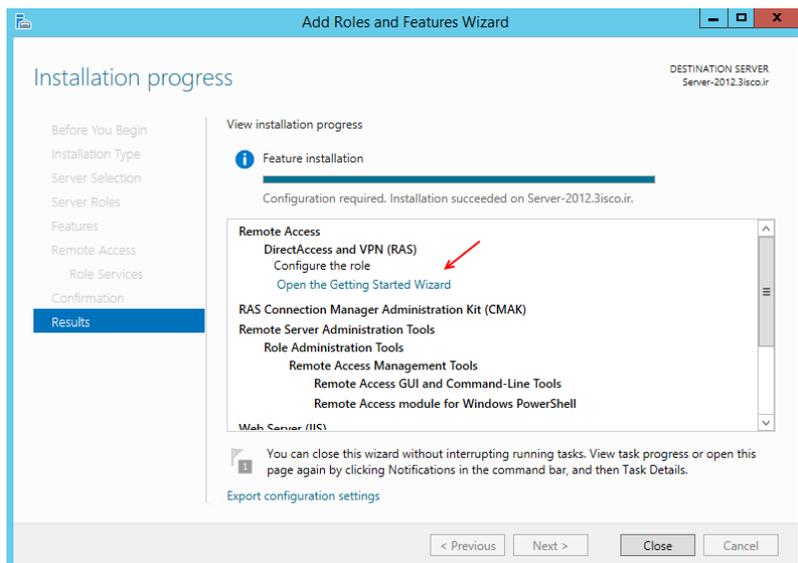

بر روی **Next** کلیک کنید تا به قسمت **Role Services** برسید، در این قسمت چند گزینه وجود دارد که در حال حاضر گزینه **DirectAccess and VPN (RAS)** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

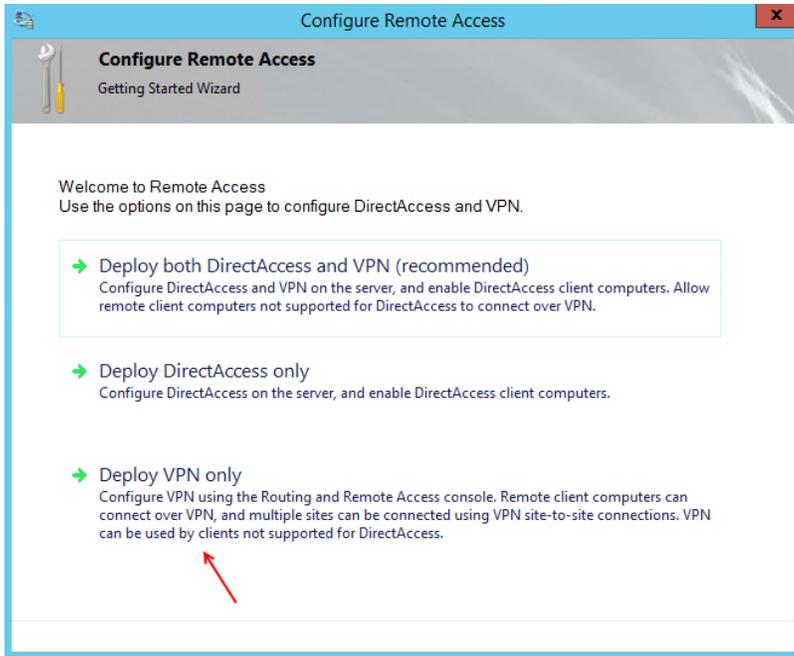

در این قسمت تیک گزینه **Restart..** را انتخاب کنید و بر روی **Install** کلیک کنید.

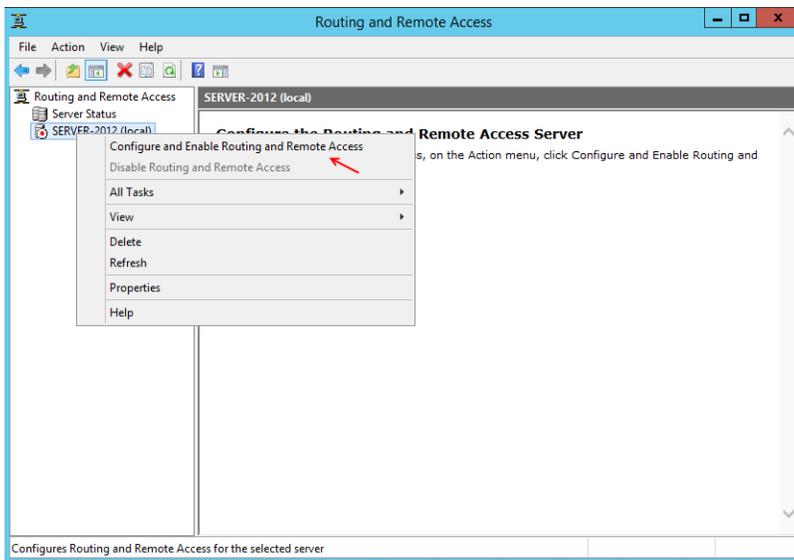
نکته: توجه داشته باشید که روی سروری که این سرویس نصب می شود IP Address را باید به صورت **Static** و یا همان دستی وارد کنید.

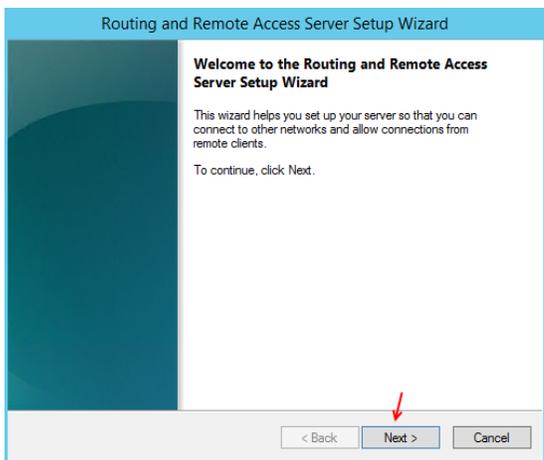
بعد از نصب سرویس باید بر روی **Open the Getting Started Wizard** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این صفحه، برای تنظیم VPN بر روی گزینه سوم یعنی **Deploy VPN Only** کلیک کنید.

در این صفحه از سمت چپ بر روی نام سرور **Configure and Enable Routing and Remote Access** کلیک راست کنید و گزینه **Configure and Enable Routing and Remote Access** را انتخاب کنید.

بعد از ظاهر شدن صفحه خوش آمد گویی بر روی **Next** کلیک کنید.

Routing and Remote Access Server Setup Wizard

Configuration
You can enable any of the following combinations of services, or you can customize this server.

Remote access (dial-up or VPN)
Allow remote clients to connect to this server through either a dial-up connection or a secure virtual private network (VPN) Internet connection.

Network address translation (NAT)
Allow internal clients to connect to the Internet using one public IP address.

Virtual private network (VPN) access and NAT
Allow remote clients to connect to this server through the Internet and local clients to connect to the Internet using a single public IP address.

Secure connection between two private networks
Connect this network to a remote network, such as a branch office.

Custom configuration
Select any combination of the features available in Routing and Remote Access.

< Back Next > Cancel

در این قسمت چندین گزینه وجود دارد که فعلاً گزینه اول را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

Routing and Remote Access Server Setup Wizard

Remote Access
You can set up this server to receive both dial-up and VPN connections.

VPN
A VPN server (also called a VPN gateway) can receive connections from remote clients through the Internet.

Dial-up
A dial-up remote access server can receive connections directly from remote clients through dial-up media, such as a modem.

< Back Next > Cancel

در این قسمت گزینه **VPN** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

بعد از **Next** اگر دو کارت شبکه بر روی سرور خود نداشته باشید به شما **Error** خواهد داد.

Routing and Remote Access Server Setup Wizard

VPN Connection
To enable VPN clients to connect to this server, at least one network interface must be connected to the Internet.

Select the network interface that connects this server to the Internet.

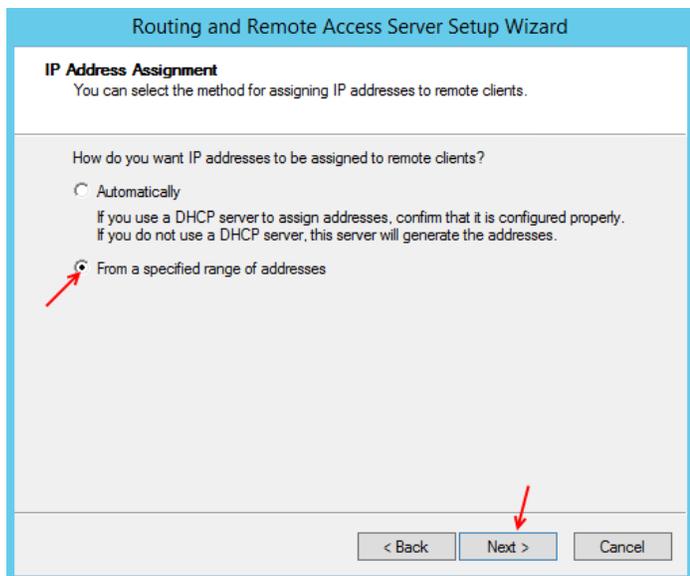
Network interfaces:

Name	Description	IP Address
Ethemet	Microsoft Hyper-V Netw...	192.168.1.100
Ethemet 2	Microsoft Hyper-V Netw...	192.168.2.1

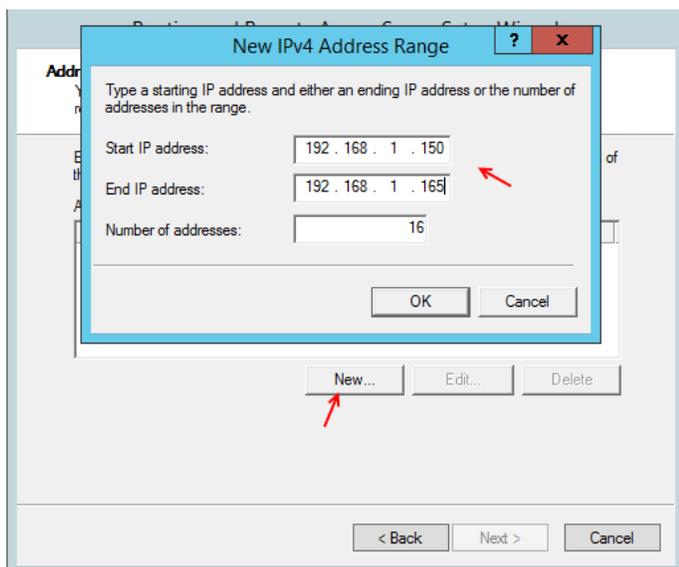
Enable security on the selected interface by setting up static packet filters.
Static packet filters allow only VPN traffic to gain access to this server through the selected interface.

< Back Next > Cancel

در این قسمت باید کارت شبکه‌ای را انتخاب کند که سرور شما از طریق آن به اینترنت متصل است، در این قسمت **Ethernet2** را انتخاب می‌کنیم و بر روی **Next** کلیک می‌کنیم.

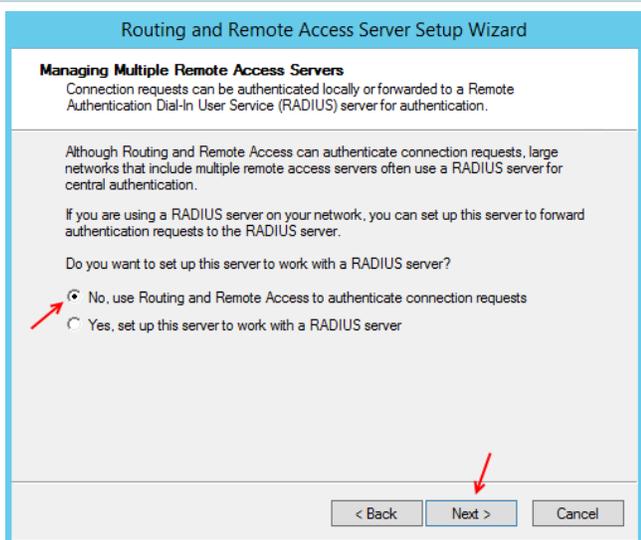
در این قسمت دو گزینه وجود دارد که برای تخصیص دادن Ip address به کلاینت‌هایی است که از طریق VPN به سرور متصل می‌شوند که در اینجا گزینه From a Specified..... را انتخاب کنید و بر روی Next کلیک کنید.

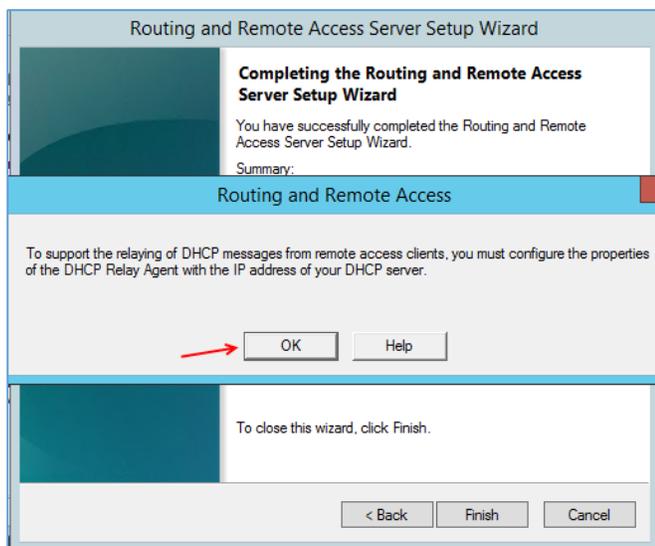
در صفحه باز شده بر روی New کلیک کنید تا شکل روبرو ظاهر شود، در این قسمت باید Range آدرس IP خود را که در رنج آدرس کارت شبکه داخلی می‌باشد وارد کنید و بر روی ok کلیک کنید.

در این قسمت 16 آدرس برای اختصاص دادن به کلاینت‌ها انتخاب شده است.

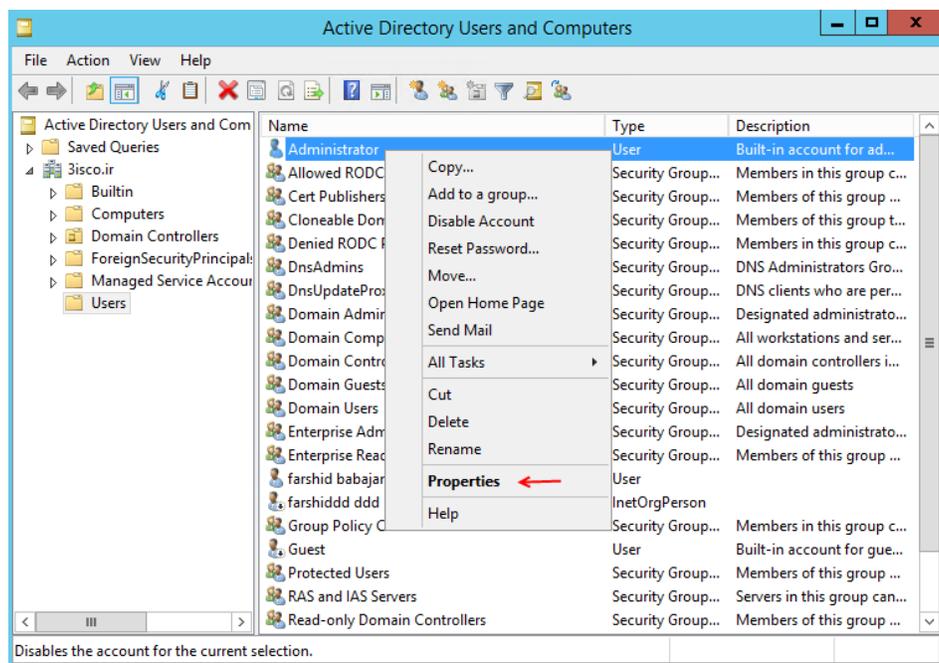
بر روی next کلیک کنید.

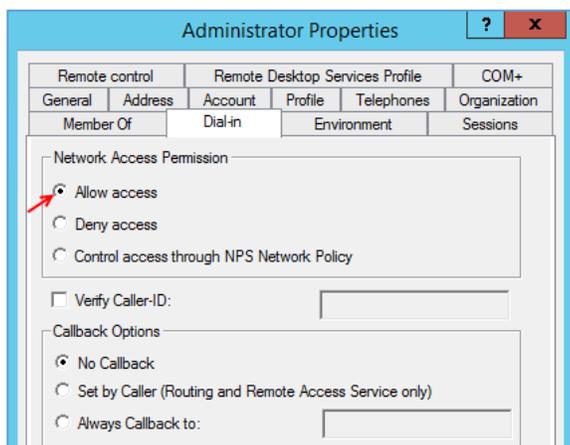
در این قسمت گزینه اول را انتخاب و بر روی Next کلیک کنید.

بعد از کلیک بر روی **Finish** شکل رو برو ظاهر می شود که یکی سری توضیحات مربوط به سرویس DHCP را گوش زد می کند، بر روی **ok** کلیک کنید تا تنظیمات اعمال شود.

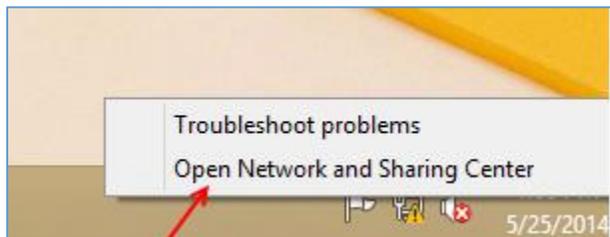

بعد از این کار باید به کاربر مورد نظر اجازه ارتباط از راه دور دهیم، برای این کار وارد **Active Directory Users and Computer** می شویم و بر روی کاربر مورد نظر خود کلیک راست کنید و گزینه **Properties** را انتخاب کنید.

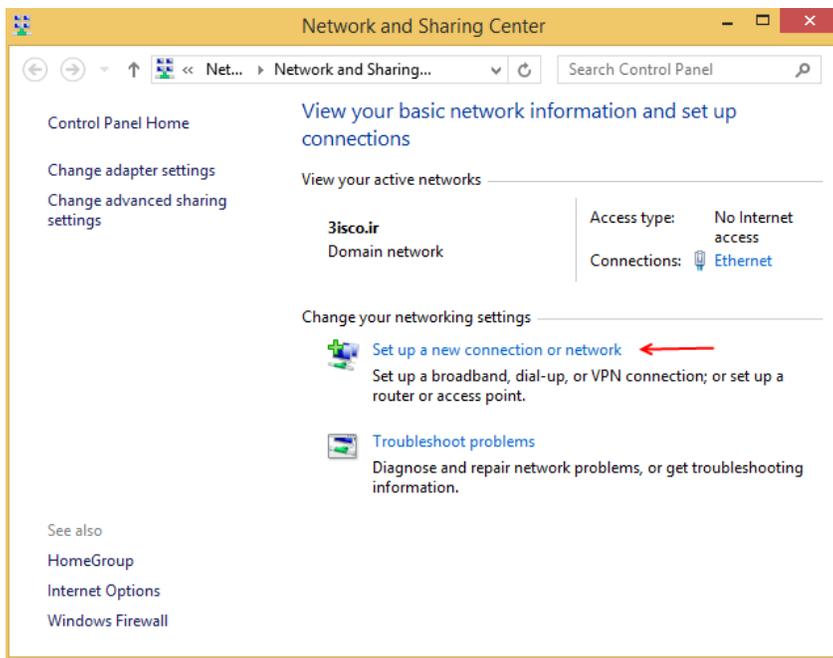

بعد از باز شدن صفحه وارد تب **DIAL-IN** شوید و در قسمت **Network Access Permission** گزینه **Allow access** را انتخاب کنید و بر روی **ok** کلیک کنید، با این کار به کاربر مورد نظر اجازه ارتباط از راه دور با سرور خود را می دهیم.

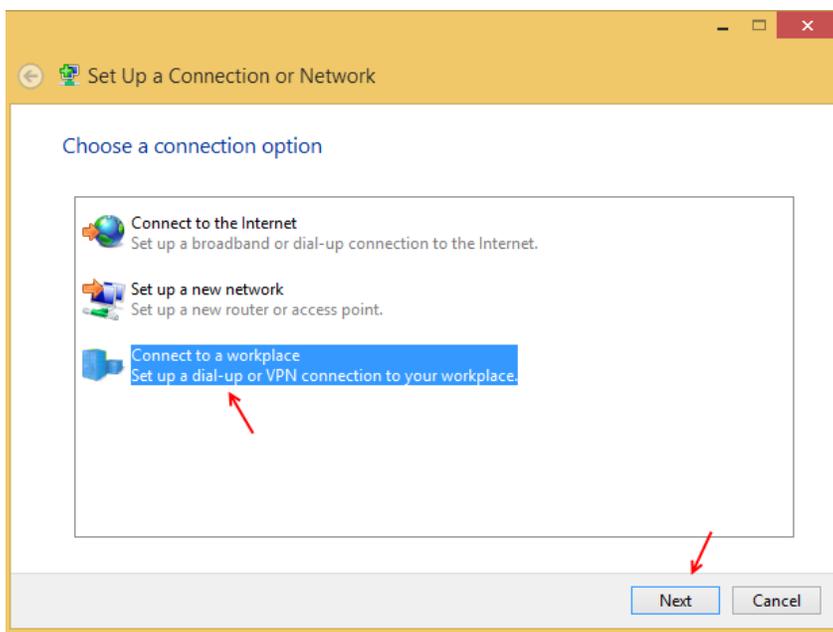
بعد از اتمام تنظیمات در سرور اصلی، حالا می‌خواهیم از طریق ویندوز 8 به سرور VPN بزیم، برای این کار

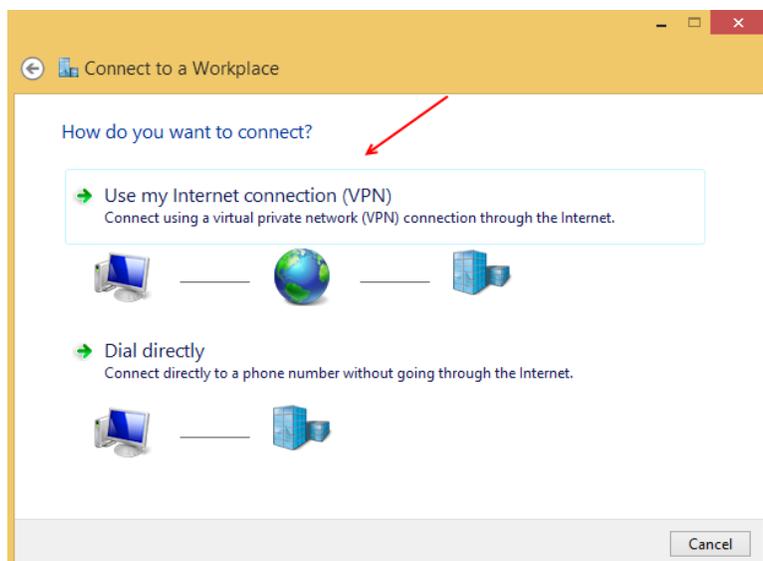
وارد ویندوز 8 می‌شویم و بر روی آیکون کارت شبکه کلیک راست می‌کنیم و گزینه Open Network and Sharing Center را انتخاب می‌کنیم.

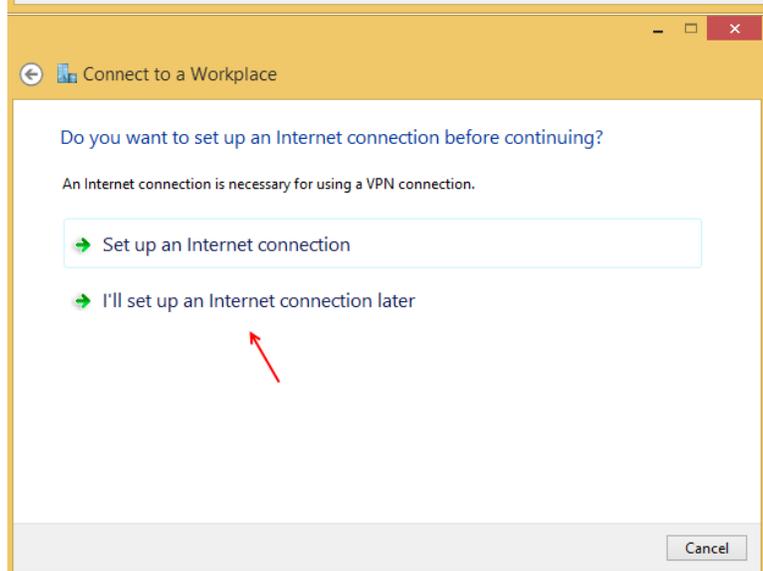
در این صفحه بر روی Set up a New connection or network کلیک کنید.

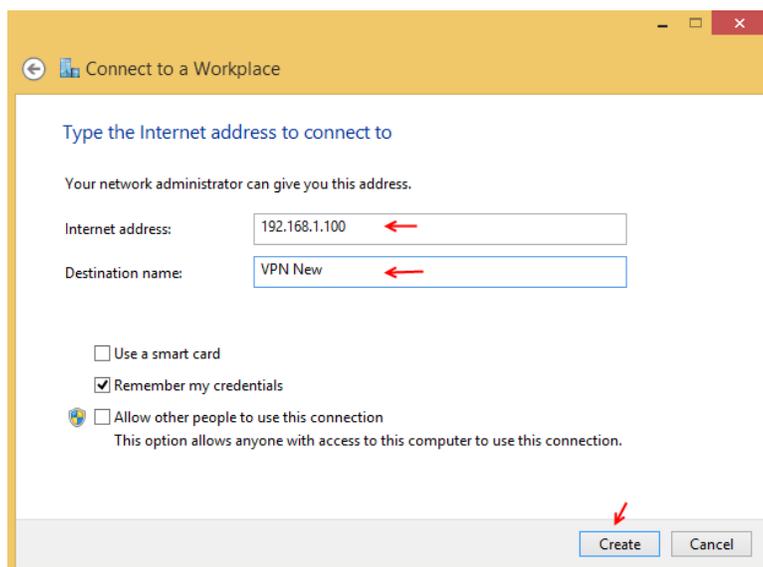
در این قسمت گزینه Connect to a workplace را انتخاب کنید و بر روی next کلیک کنید.

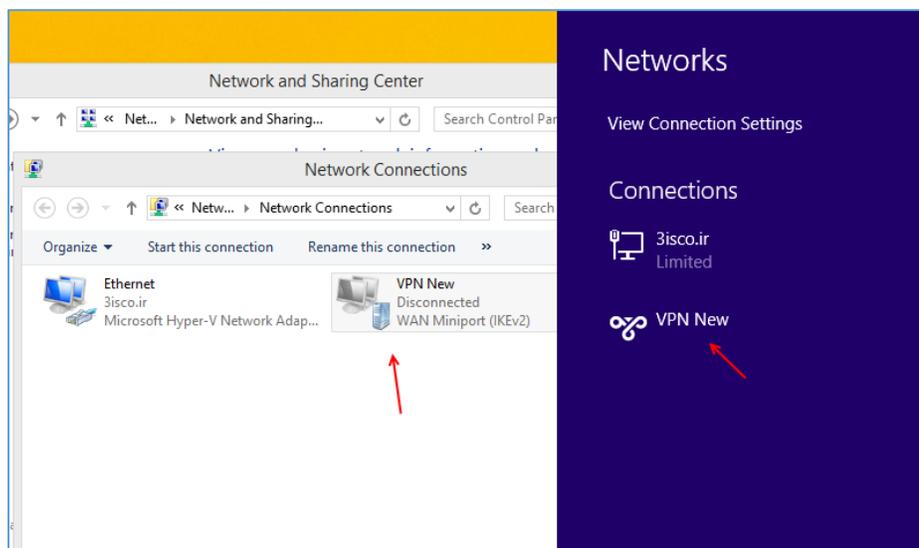
در این قسمت گزینه **Use my Internet Connection** را انتخاب کنید.

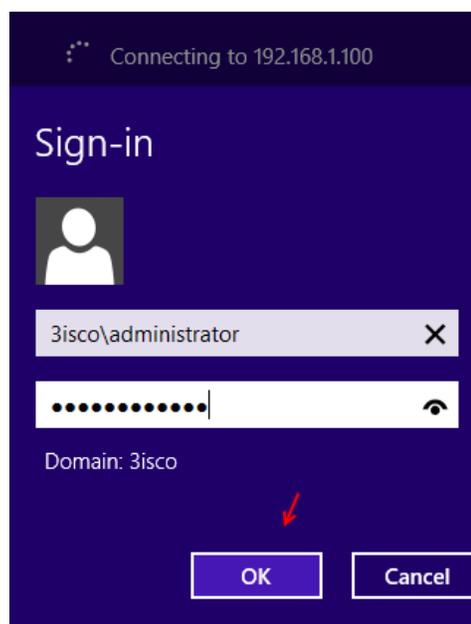
در این قسمت گزینه دوم یعنی **I'll set up an internet connection later** را انتخاب کنید.

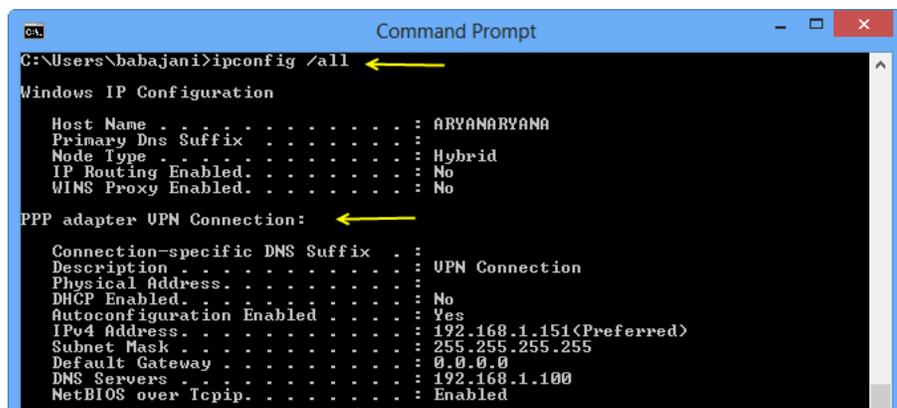
در این صفحه و در قسمت **Internet Address** باید آدرس سرور خود را وارد کنید و در قسمت **Destination Name** نام کانکشن خود را وارد کنید و بر روی **Create** کلیک کنید.

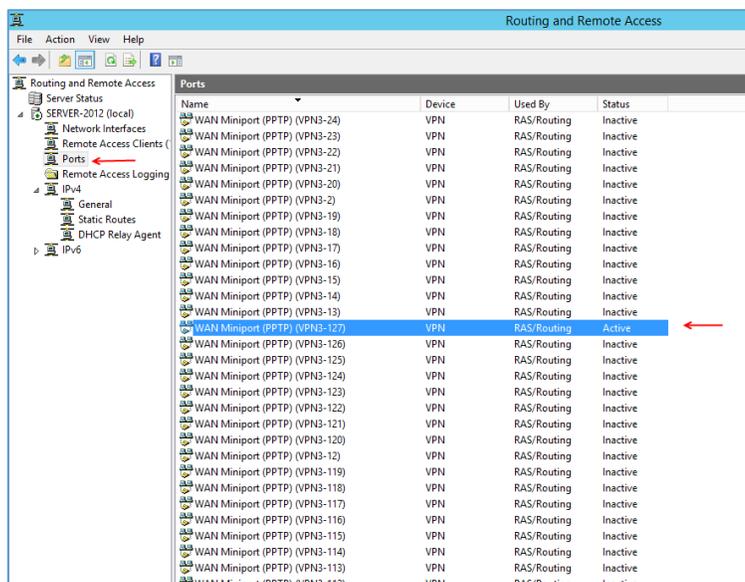
بعد از ایجاد کانکشن بر روی آن کلیک کنید تا نام کاربری و رمز عبور از شما درخواست شود.

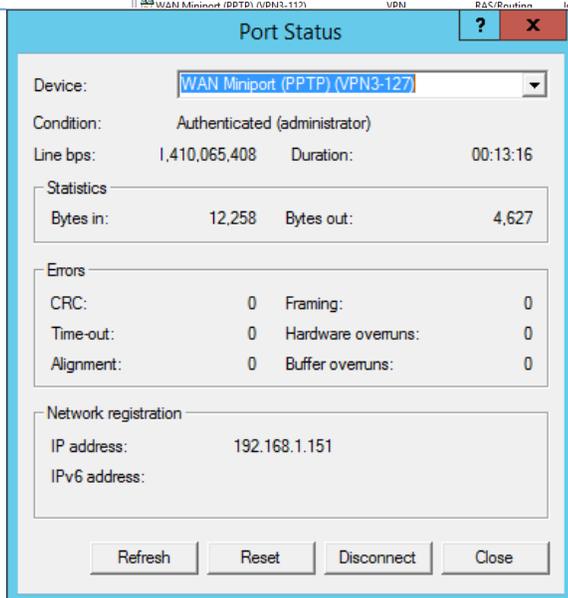
در این قسمت باید نام کاربری و رمز عبور را وارد کنید تا VPN برقرار شود. بعد از وارد کردن اطلاعات بر روی ok کلیک کنید تا ارتباط برقرار شود. توجه داشته باشید که کاربری را که در این قسمت وارد می کنید باید حتماً در تب Dial-in گزینه Allow access انتخاب شده باشد که این کار را در قسمت قبل انجام دادیم.

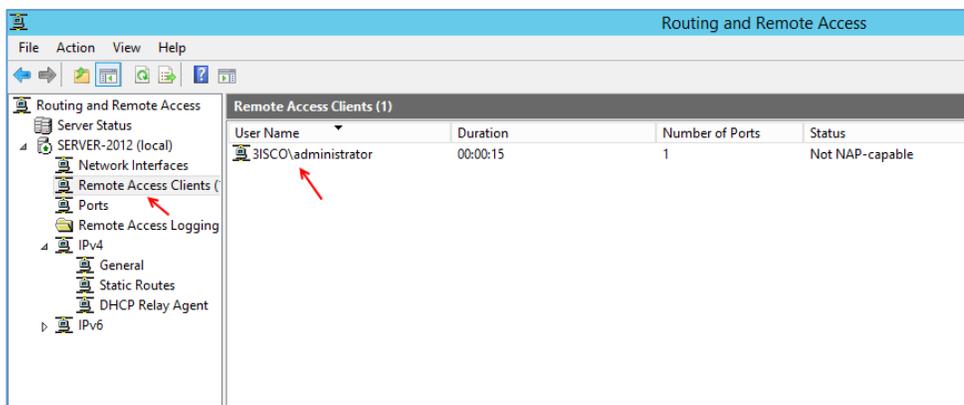
بعد از این کار وارد CMD شوید و به مانند شکل روبرو دستور `Ipconfig /all` را وارد کنید، همانطور که مشاهده می کنید، کانکشن VPN به درستی به سرور متصل شده است.

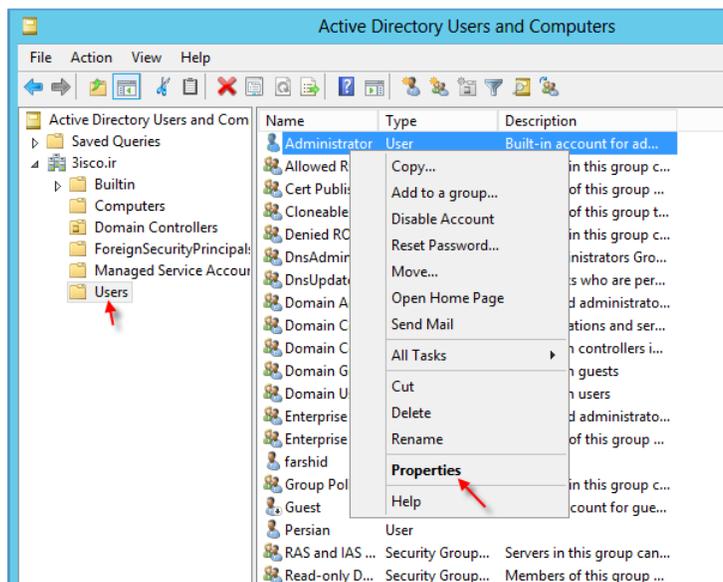
دوباره وارد سرور اصلی شوید و سرویس Routing and Remote access را اجرا کنید و به مانند شکل از سمت چپ بر روی Port کلیک کنید، در این قسمت تمام پورت‌های فعال و غیرفعال مربوط به VPN نمایش داده می‌شود، در بین این پورت‌ها یکی از آنها Active می‌باشد، این همان کانکشن VPN می‌باشد که اجرا کردیم بر روی آن دو بار کلیک کنید.

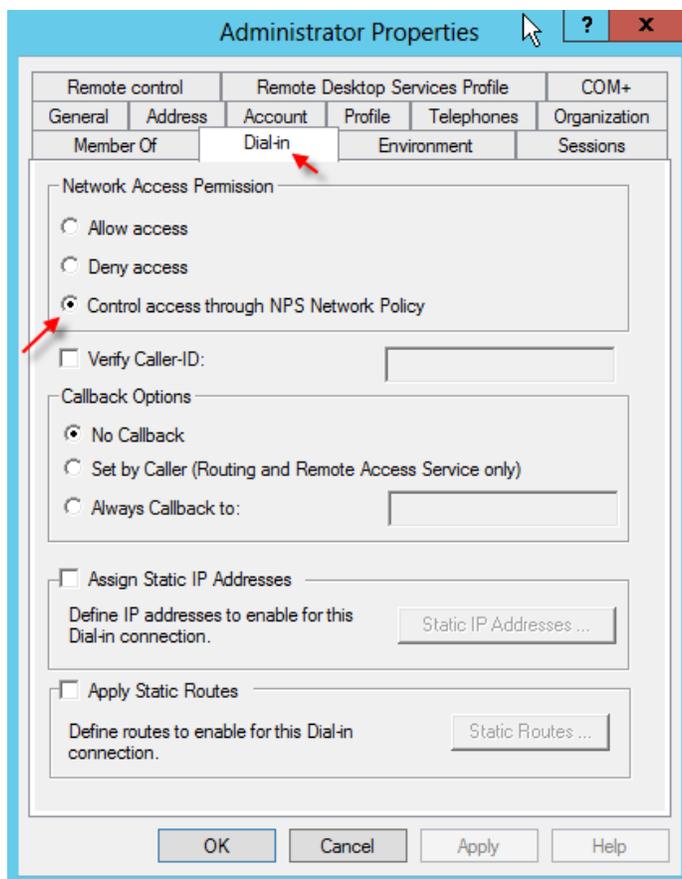
این صفحه مربوط به اطلاعات کانکشن VPN مورد نظر است که، شما توانایی Disconnect و یا Reset آن را خواهید داشت، شمارنده‌ای هم در این قسمت وجود دارد که مدت زمان اتصال کانکشن به سرور را نشان می‌دهد.

اگر به قسمت Remote Access Clients مراجعه کنید، می‌توانید کانکشن‌های متصل به سرور را مشاهده و کنترل کنید.

تا به اینجا از طریق Remote Access توانستیم یک VPN ایجاد کنیم و از طریق کاربران اکتیو به سرور اصلی VPN بزیم دوباره وارد سرویس Active Directory Users and Computers شوید و بر روی یکی از کاربران خود کلیک راست کنید و گزینه Properties را انتخاب کنید.

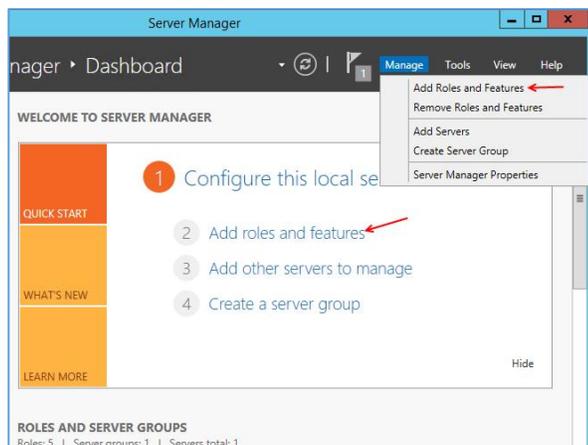

در این صفحه وارد تب Dial-in می شویم، اگر به قسمت Network Access Permission توجه کنید، گزینه ای با نام Control Access Through NPS Network Policy وجود دارد که این گزینه به کنترل کاربران از طریق سرویس NPS اشاره دارد که در این قسمت این گزینه را که به صورت پیش فرض برای تمام کاربران انتخاب شده است را انتخاب و سرویس NPS را در زیر نصب می کنیم و نحوه ارتباط آن را با هم بررسی می کنیم.

کار با سرویس Network Policy Server :

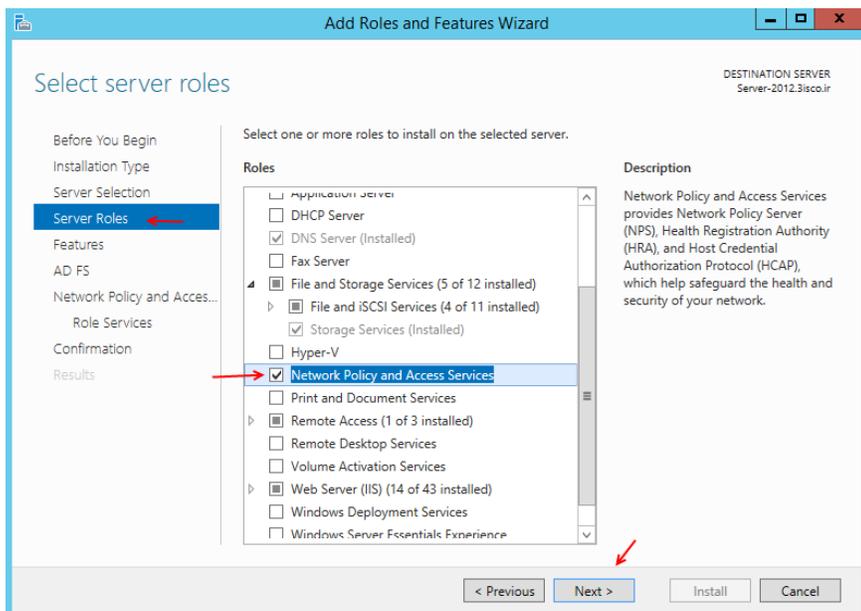
در این سرویس با استفاده از Policy کاربران را برای ارتباط از طریق VPN کنترل می‌کنیم، روال کار به این صورت است که اول سرویس Network Policy Server را فعال و تنظیم می‌کنیم و بعد از آن وارد سرویس Network Policy Server می‌شویم و تنظیمات را انجام می‌دهیم و بعد VPN را اجرا می‌کنیم.

تذکره: در این قسمت سرویس Routing and Remote Access از قبل نصب شده است، شما برای نصب آن می‌توانید به عنوان قبلی یعنی نصب و پیکربندی VPN مراجعه کنید.

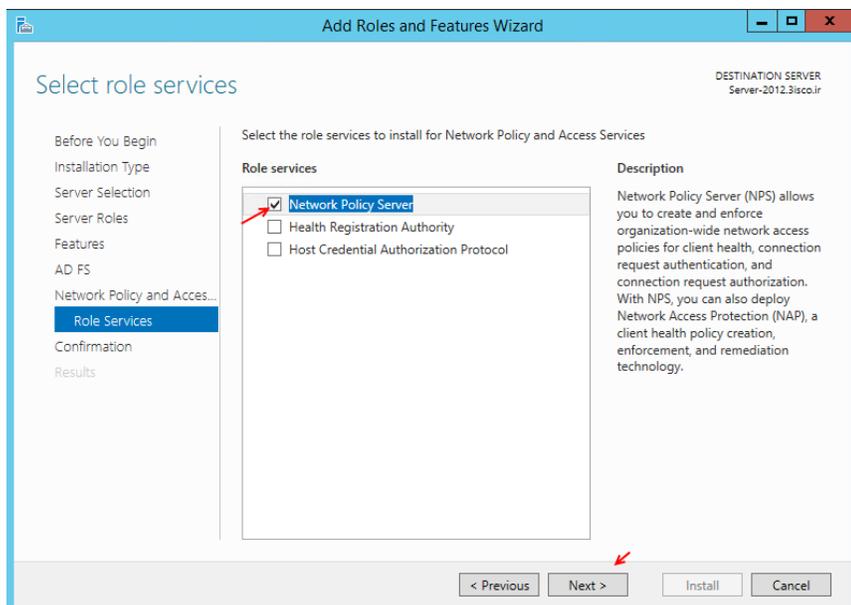
برای شروع وارد Server Manager می‌شویم و در صفحه باز شده بر روی Add Roles and Features کلیک می‌کنیم.

در صفحه باز شده بر روی Next کلیک کنید تا به شکل زیر برسید.

در این صفحه باید گزینه Network Policy and Access Services را انتخاب کنید.

بر روی Next کلیک کنید.

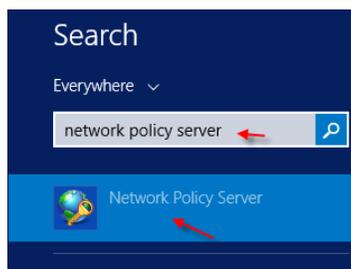

در قسمت Role Service گزینه Network Policy Server را انتخاب کنید و روی Next کلیک کنید. در صفحه آخر بر روی Install کلیک کنید تا سرویس موردنظر نصب شود.

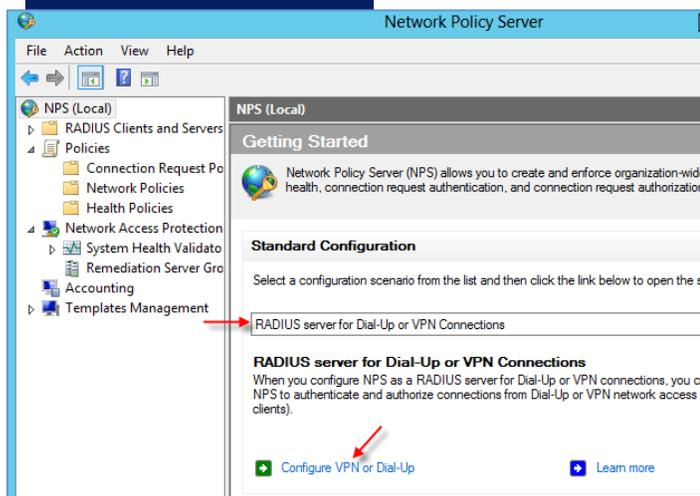
با استفاده از دستور PowerShell زیر هم می‌توانید به صورت سریع این سرویس را نصب کنید.

`Install-WindowsFeature -name napas-policy-server -includemanagementtools`

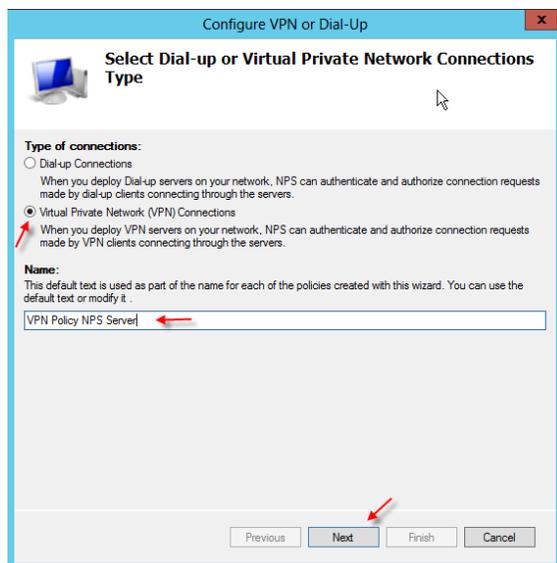
بعد از نصب سرویس Network Policy Server وارد Search شوید و این سرویس را به صورت شکل روبرو اجرا کنید.

بعد از نصب سرویس وارد Search شوید و سرویس Network Policy Server را اجرا کنید.

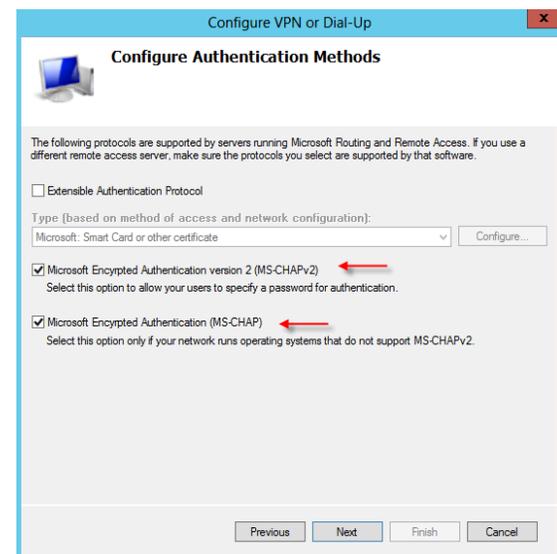
بعد از اجرای سرویس به مانند شکل روبرو در قسمت NPS(Local)، از لیست کشویی موردنظر گزینه RADIUS Server for Dial-Up or VPN Connections را انتخاب کنید و بعد بر روی Configure VPN or Dial-Up کلیک کنید.

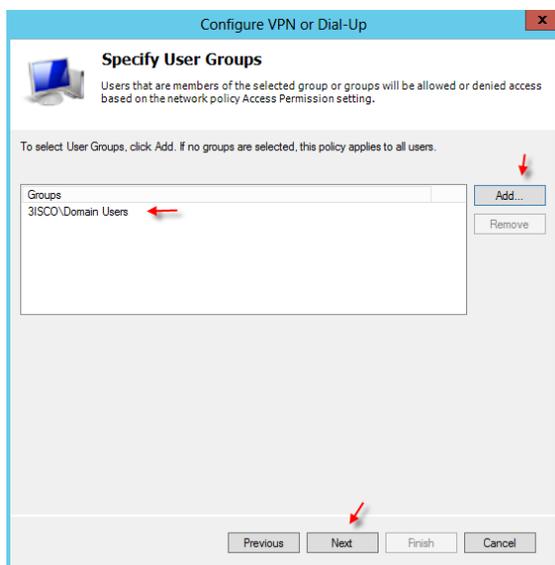
در این صفحه گزینه دوم یعنی **Virtual Private Network Connections** را انتخاب کنید و یک نام به دلخواه خود وارد کنید و بعد بر روی **Next** کلیک کنید تا شکل بعد را مشاهده کنید.

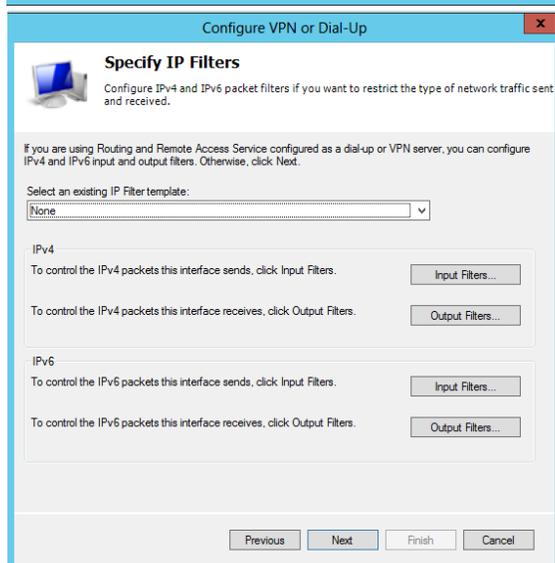
در این صفحه اگر در شبکه خود می‌خواهید از **Radius Server** استفاده کنید باید بر روی **Add** کلیک کنید و مشخصات آن را وارد کنید، مثلاً اگر در شبکه خود از روتر میکروتیک استفاده می‌کنید، برای استفاده از سرویس **HotSpot** باید یک **Radius Server** بین روتر و ویندوز راه بندازید تا بتوانید از نام‌های کاربری موجود در ویندوز برای سرویس **HotSpot** روتر میکروتیک استفاده کنید که اگر نیاز به این کار داشتید به من ایمیل بزنید. حالا بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه باید پروتکل رمزنگاری را انتخاب کنید، پروتکل‌هایی که در اینجا وجود دارد عبارت‌اند از **MS-CHAPv2** و **MS-CHAP** که بنا به نیاز خود یکی یا هر دو آنها را انتخاب کنید، روش دیگری هم وجود دارد که می‌توانید با ارائه گواهینامه امنیتی به هر یک از کلاینت‌ها که نیاز به ارتباط **VPN** دارند این ارتباط را برقرار کنید که برای این کار باید گزینه اول را انتخاب کنید، البته باید قبل از آن یک **Certificate** برای سرور اصلی که **VPN** روی آن ایجاد می‌شود تعریف شده باشد. بر روی **Next** کلیک کنید.

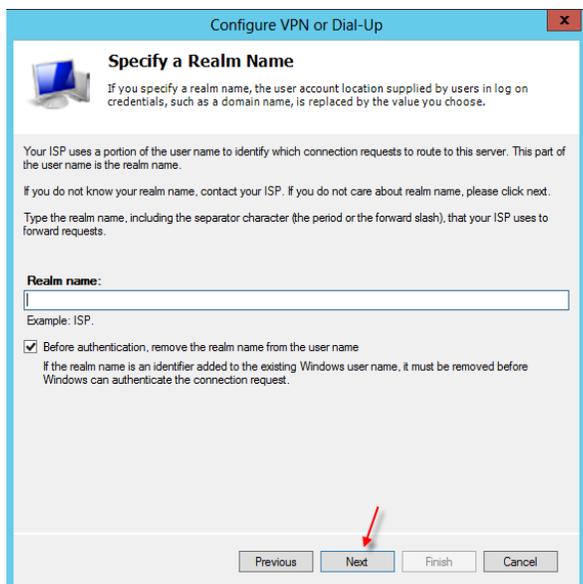
در این قسمت بسته به اینکه به چه کاربر و گروهی اجازه ارتباط VPN می‌دهید، با کلیک بر روی **Add** کاربر و گروه موردنظر را به مانند شکل به لیست اضافه کنید که در این بخش گروه **Domain Users** که دربرگیرنده تمام کاربران عضو دومین می-باشد به لیست اضافه شده است.

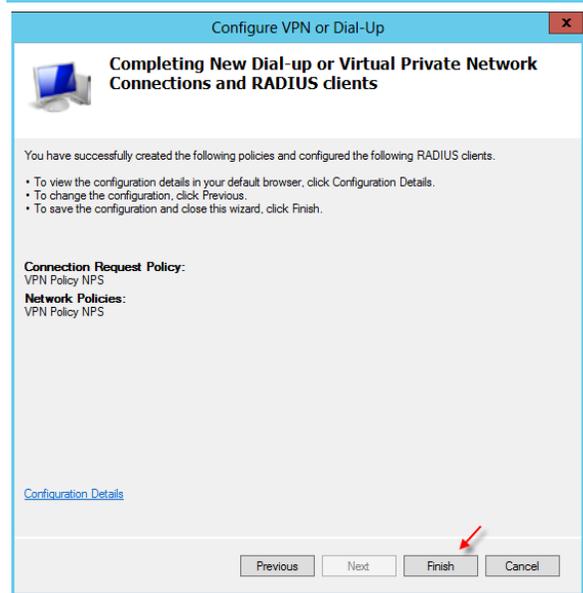
در این قسمت می‌توانید مشخص کنید که چه رنج آدرسی بتواند وارد شبکه و یا خارج شود که قبل آن باید نوع آدرس IP خود را مشخص کنید و اگر برای شبکه داخلی خود می‌خواهید دسترسی ایجاد کنید باید بر روی **Input Filters** کلیک کنید و یا برای دسترسی خارجی بر روی **Output Filters** کلیک کنید. بر روی **Next** کلیک کنید.

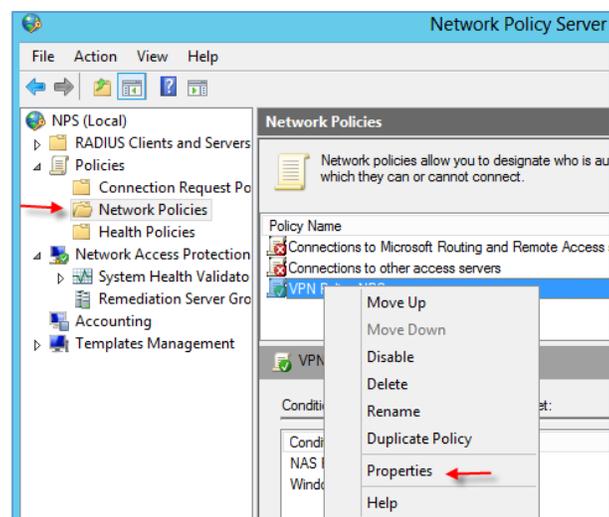
در این صفحه اگر امنیت اطلاعات برای شما که مدیر شبکه یک سازمان هستید مهم است، اندازی رمزنگاری اطلاعات را مشخص کنید که در این بخش هر چه عدد موردنظر بزرگتر باشد مثلاً **128** بیت باشد رمزنگاری اطلاعات به صورت حرفه‌ای تر صورت خواهد گرفت. بعد از انتخاب گزینه موردنظر بر روی **Next** کلیک کنید.

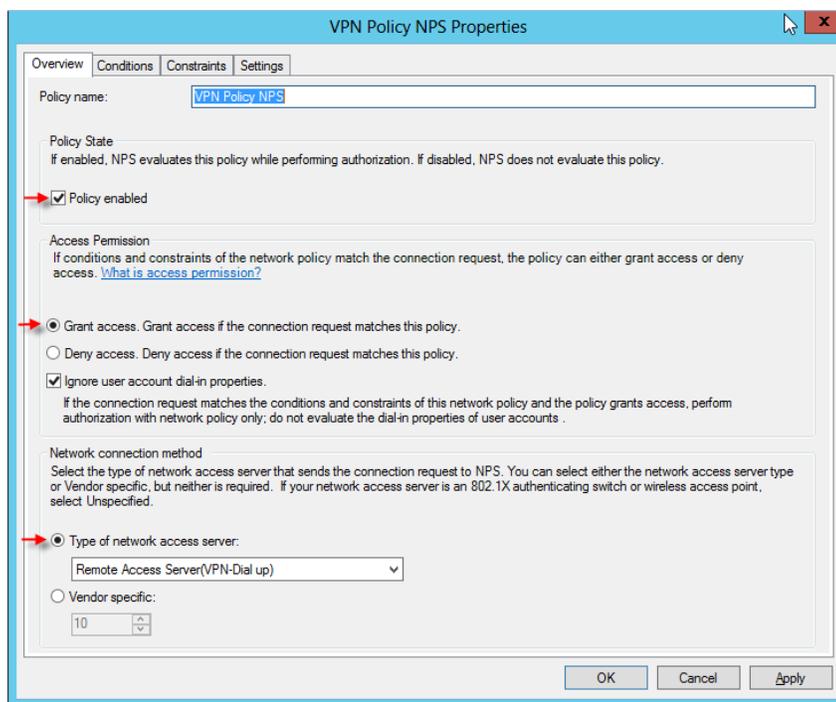
در این صفحه بر روی **Next** کلیک کنید.

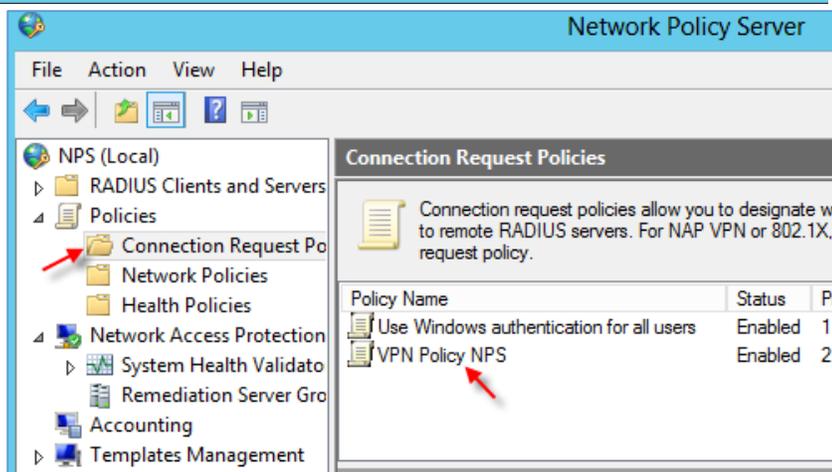
در این صفحه بر روی **Finish** کلیک کنید تا **Policy VPN** موردنظر ایجاد شود.

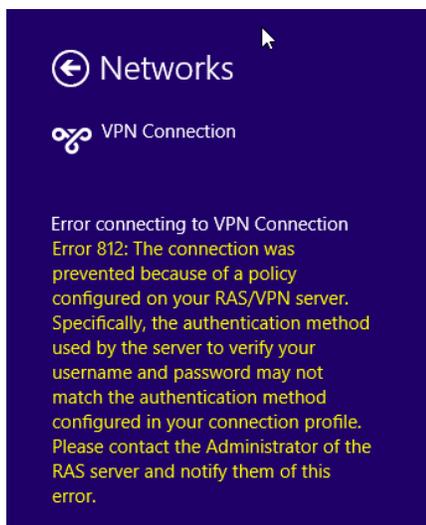
اگر دوباره به سرویس **NPS** مراجعه کنید و از سمت چپ بر روی **Network Policies** کلیک کنید، متوجه خواهید شد که یک **Policy** با نام موردنظر خودتان ایجاد شده است، بر روی آن کلیک راست کنید و **Properties** را انتخاب کنید.

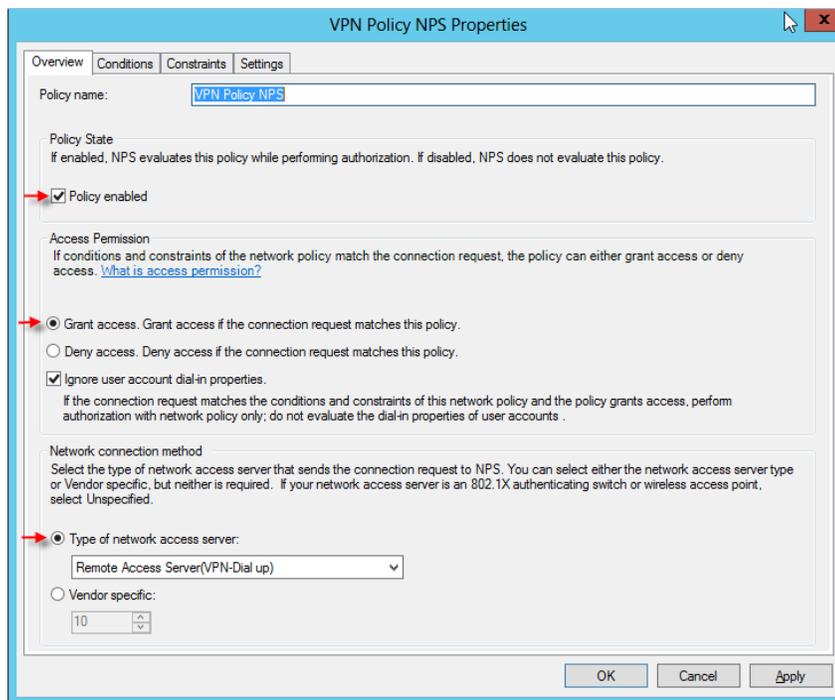
در تب **Overview** گزینه‌های مختلفی وجود دارد که با هم بررسی می‌کنیم، اگر تیک کنار گزینه **Policy Enabled** را بردارید **Policy** موردنظر غیر فعال خواهد شد و کاربران نمی‌توانند به سرور اصلی **VPN** بزنند البته یک نکته مهم هم در این قسمت وجود دارد که اگر این گزینه را غیر فعال کنیم باز هم کاربران می‌توانند **VPN** بزنند، برای اینکه **Policy** دیگری در قسمت **Connection Request**

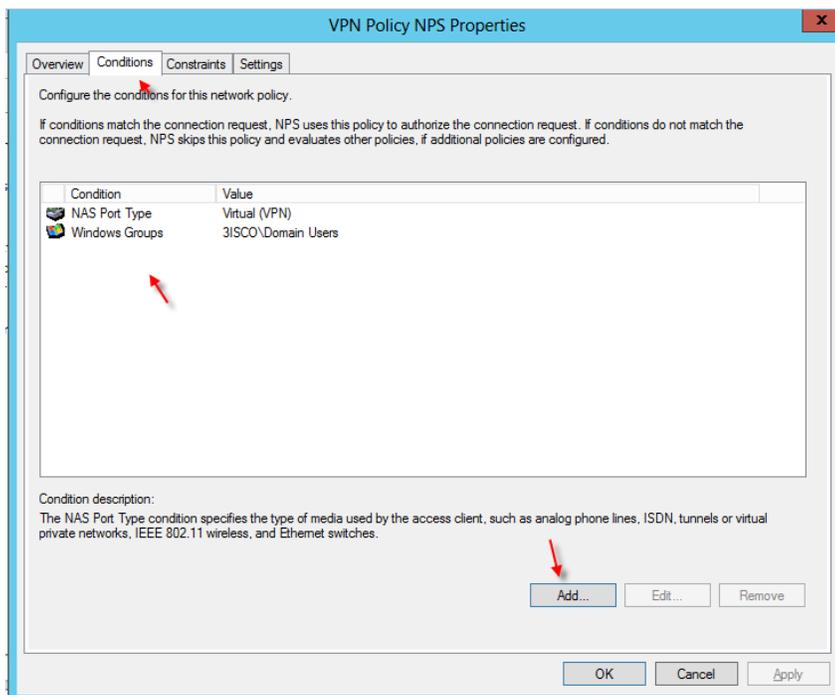
Policies وجود دارد که در شکل مقابل آن را مشاهده می‌کنید که باید بر روی آن هم کلیک راست کنید و وارد **Properties** شود و در تب **Overview** تیک کنار گزینه **Policy Enable** را بردارید.

بعد از این کار زمانی که کاربر موردنظر بخواهد **VPN** بزند با **Error** مقابل مواجه خواهد شد.

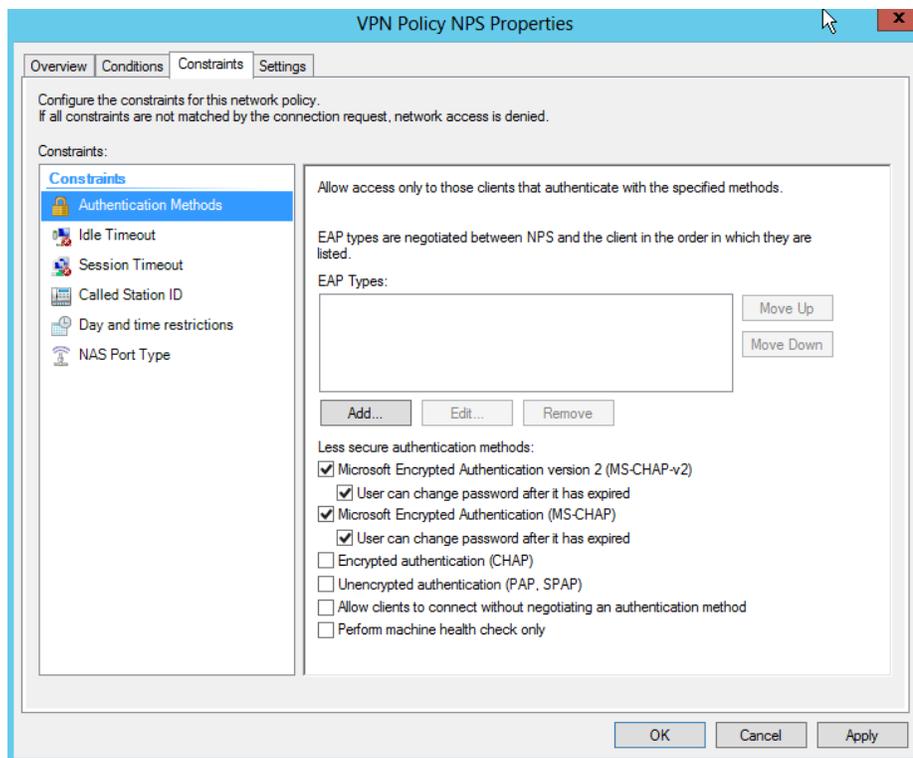

در ادامه دوگزینه دسترسی وجود دارد که اگر می‌خواهید کاربران از طریق VPN به شبکه موردنظر دسترسی داشته باشند گزینه Grant Access را انتخاب کنید و اگر نمی‌خواهید به شبکه دسترسی داشته باشند گزینه Deny access را انتخاب کنید و در قسمت آخر هم نوع دسترسی به شبکه را می‌توانید مشخص کنید.

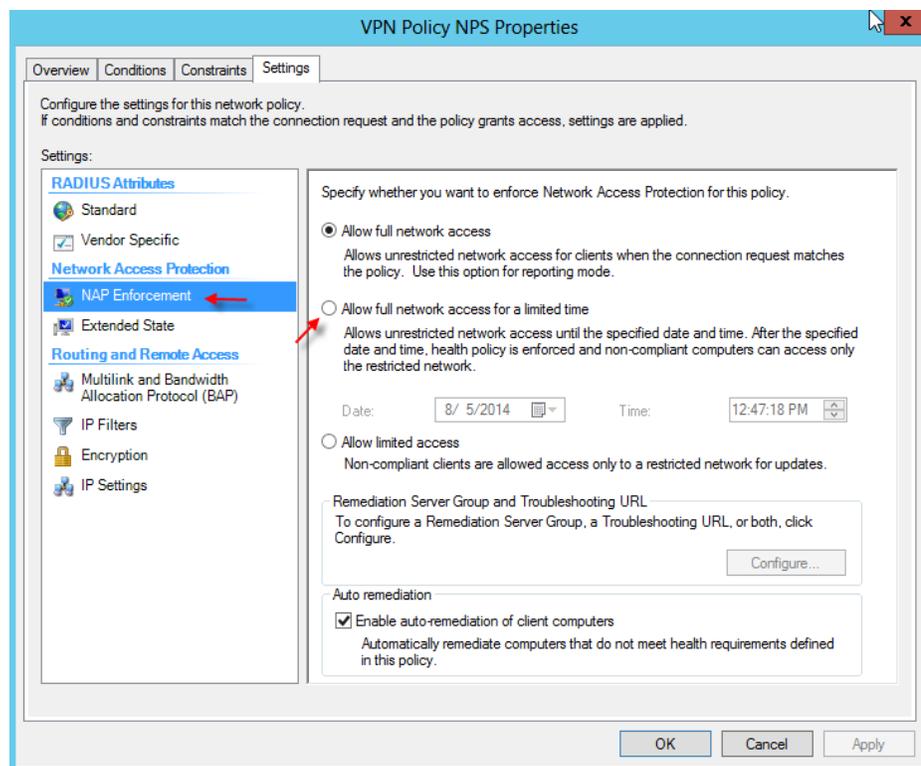

در تب Conditions می‌توانیم، یک سری تنظیمات جدید را به لیست اضافه کنیم، برای این کار بر روی Add کلیک کنید و از لیست موجود گزینه موردنظر خود را انتخاب کنید.

مثلاً می‌توانید بر روی Authentications کلیک کنید و نوع جدیدی را به مانند PAP or Chap به لیست اضافه کنید که این کار باعث می‌شود کاربران بتوانند از طریق این دو پروتکل هم به شبکه از طریق VPN متصل شوند.

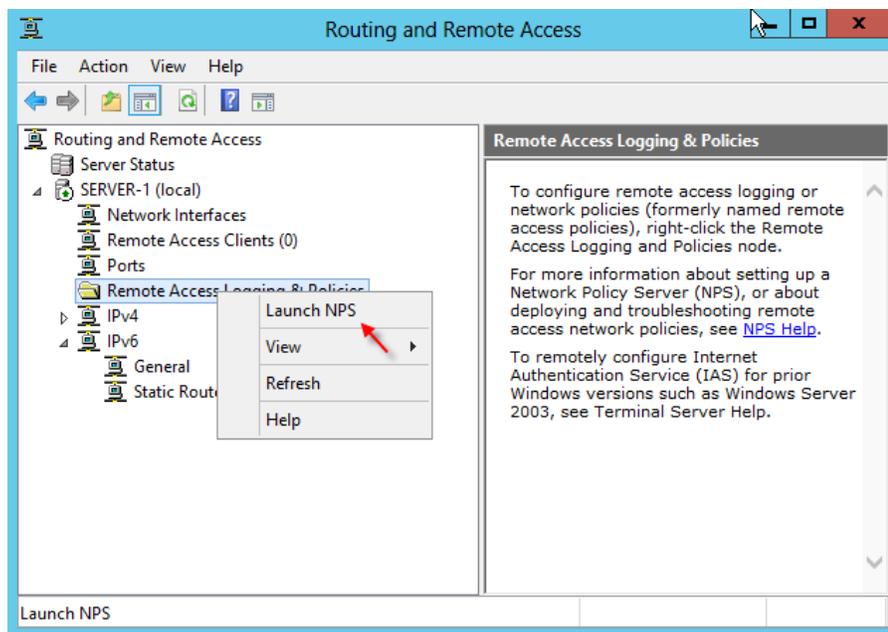

در تب Constraints تنظیمات مختلف وجود دارد که از مهمترین آنها می توان به Idle Timeout اشاره کرد که زمانی که یک کاربر به از طریق VPN به شبکه متصل شده است و در حال کار با سیستم نیست می توانید مدت زمانی را به دقیقه مشخص کنید تا ارتباط کاربر با شبکه قطع شود. گزینه Session Timeout هم وجود دارد که مقدار زمان یک ارتباط را بر حسب دقیقه حساب می کند، مثلاً اگر یک ارتباط به 1 ساعت رسید قطع شود.

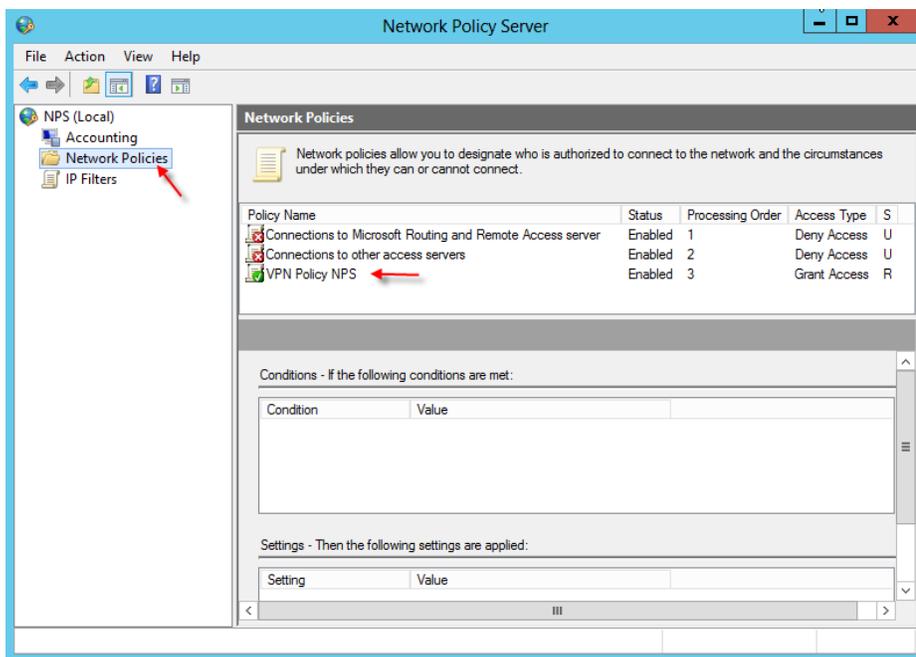
در تب Settings گزینه های مختلف دیگر وجود دارد، مثلاً می -توانید تنظیمات مربوط به RADIUS Server را انجام دهید، اگر از سمت چپ بر روی NAP Enforcement کلیک کنید می -توانید مشخص کنید که کاربران در چه زمان و ساعتی می توانند به سرور دسترسی داشته باشند.

با این تنظیماتی که در قسمت قبل انجام دادیم کاربران می‌توانند از طریق VPN و به کمک سرویس NPS به شبکه متصل شوند.

راه دیگر برای دسترسی به سرویس NPS وجود دارد که این کار از طریق سرویس Remote Access قابل اجراست به این صورت که سرویس Remote access را به مانند شکل روبرو اجرا می‌کنیم و بعد بر روی Remote access Logging & Policies کلیک راست کنید و گزینه Launch NPS را انتخاب کنید.

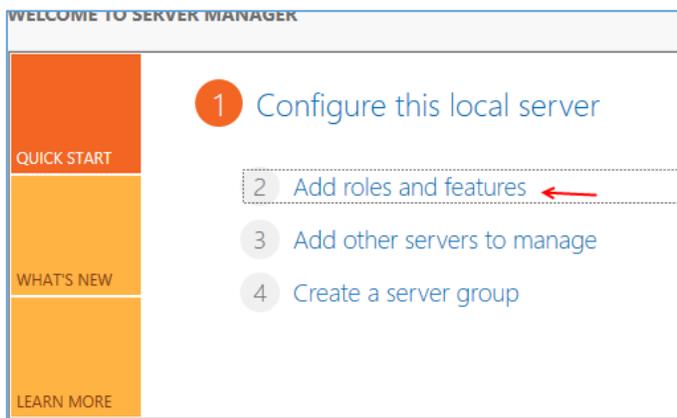
همانطور که مشاهده می‌کنید سرویس NPS اجرا شده است و اگر از سمت چپ بر روی Network policies کلیک کنید می‌توانید Policy قبلی را که با هم ایجاد کردیم مشاهده کنید.

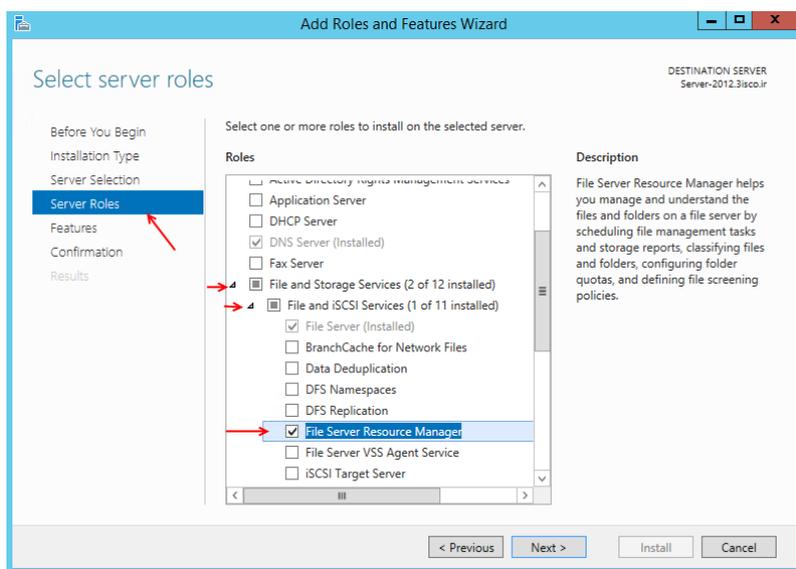
برای تعریف Policy جدید بر روی Network policies کلیک راست کنید و گزینه New را انتخاب کنید.

کار با File Server Resource Manager (FSRM):

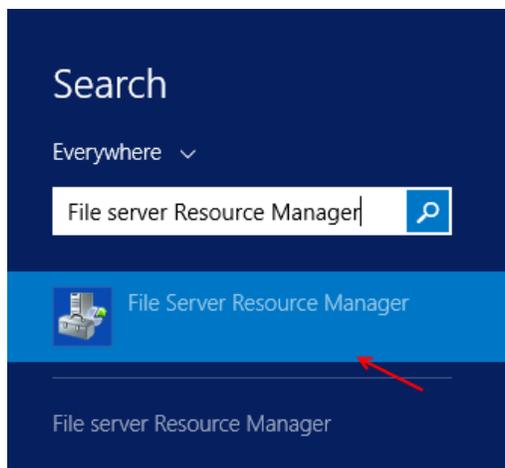
این سرویس یک سری از سرویس‌های ذخیره سازی داده‌ها را در کنار هم قرار داده است و کار مدیریت این گونه سرویس‌ها را آسان کرده است.

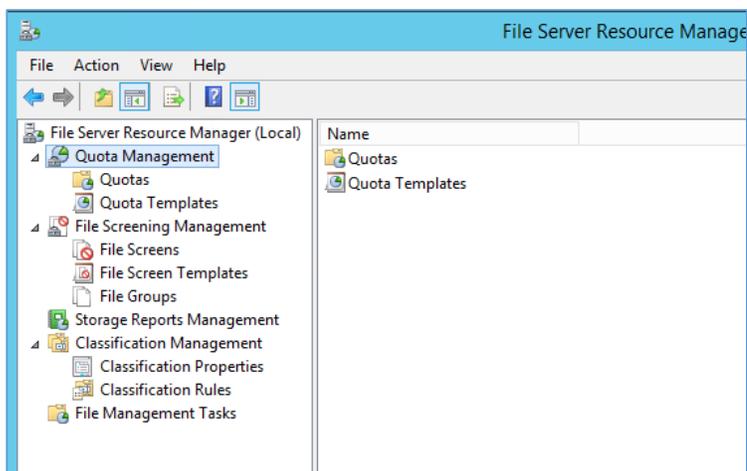
برای شروع کار وارد Server Manager را اجرا کنید و مانند شکل روبرو بر روی Add Roles and Features کلیک کنید.

بر روی Next کلیک کنید تا به قسمت Server Roles برسید، در این صفحه بر اول File and Storage... و بعد File and iSCSI... را انتخاب کنید و در زیر مجموعه آن گزینه File Server Resource Manager را انتخاب کنید و بر روی Next کلیک کنید.

بعد از نصب سرویس وارد Search شوید و File Server Resource Manager را وارد کنید و گزینه موردنظر را انتخاب کنید.

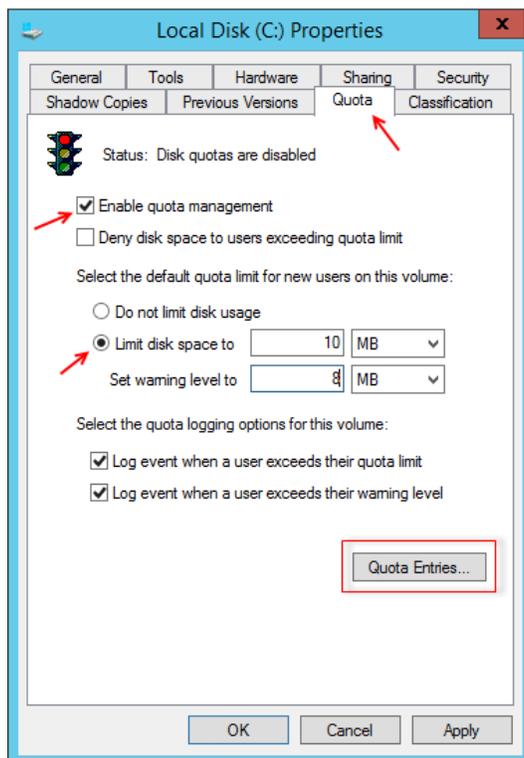

همانطور که مشاهده می‌کنید سرویس موردنظر به درستی اجرا شده است این سرویس از قسمت های مختلفی مانند **Quota, Screening,...** تشکیل شده است که با هم این قسمت ها را بررسی می‌کنیم.

کار با Quota Management:

Quota قابلیت در ویندوز می‌باشد که از طریق آن می‌توانید فضای هار دیسک را برای کاربران محدود کنید تا کاربر نتواند بیشتر از آن، از فضای هار دیسک استفاده کند، در این سرویس اگر فضای کاربر به حد موردنظر نزدیک شود، این سرویس به روش‌های مختلف به شما اخطار خواهد داد.

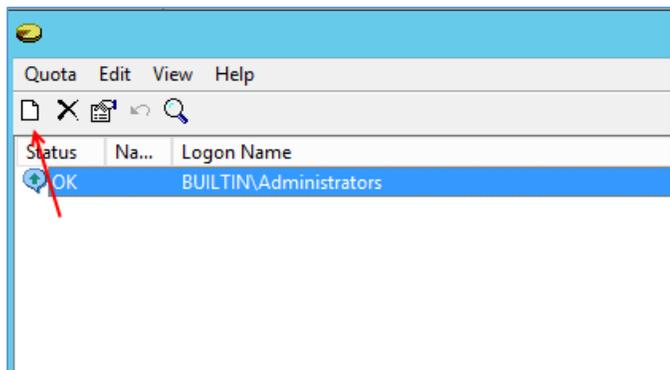
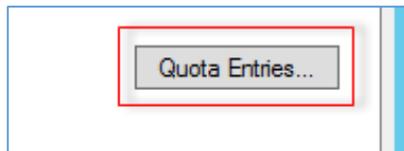
برای شروع وارد **My Computer** شوید و بر روی یکی از درایوهای خود کلیک راست کنید و گزینه **Properties** را انتخاب کنید.

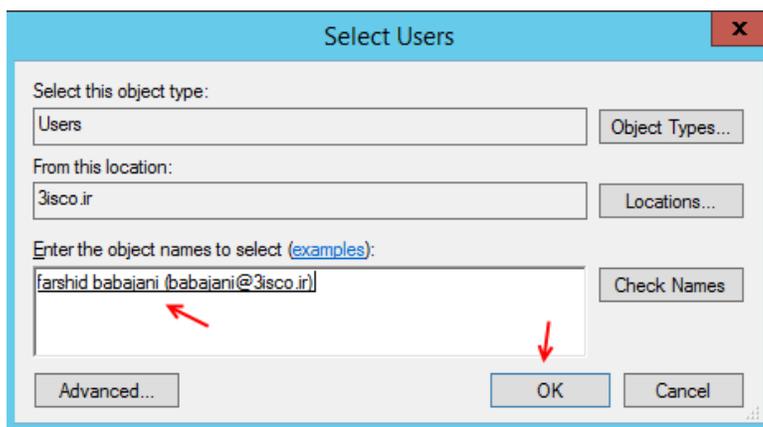
تذکر مهم: برای استفاده از این قابلیت، پارتیشن موردنظر حتماً باید از نوع **NTFS** باشد.

در این صفحه وارد تب **Quota** شوید و برای فعال کردن این قابلیت گزینه **Enable quota management** انتخاب کنید. برای محدود کردن فضای دیسک باید گزینه **Limit disk Space to** را انتخاب کنید و حجم موردنظر خود را وارد کنید که در اینجا **10** مگابایت وارد شده است یعنی اینکه کاربر می‌تواند تا همین مقدار از فضای دیسک استفاده کند، در قسمت **Set warning level to** اگر کاربر از **8** مگابایت فضای دیسک استفاده کرد یک اخطار برای مدیر شبکه ارسال خواهد شد. دو گزینه آخر صفحه را انتخاب کنید

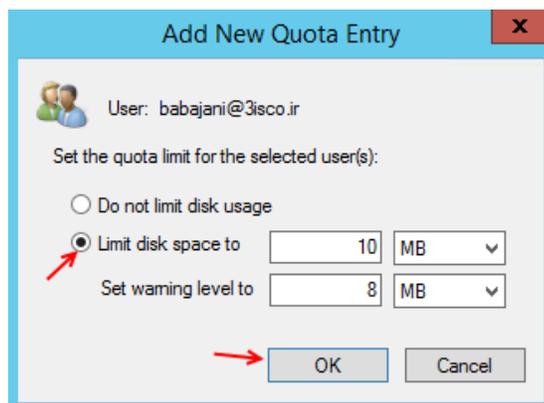
تا Log برای مدیر شبکه ارسال شود، حالا چگونه می توان این فضا را به یک کاربر خاص نسبت داد، برای این کار باید بر روی گزینه Quota Entries کلیک کنید.

در این صفحه برای اینکه مقدار فضای خود را به یک کاربر نسبت دهیم باید بر روی آیکن New Quota کلیک کنیم.

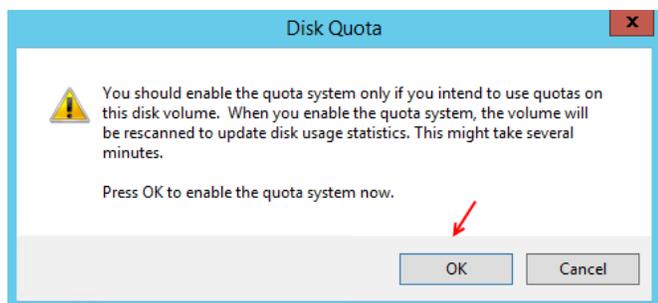

در این قسمت کاربر موردنظر خود را به لیست اضافه می کنیم، برای این کار می توانید از گزینه Advanced استفاده کنید، بعد از اضافه کردن کاربر موردنظر بر روی ok کلیک کنید.

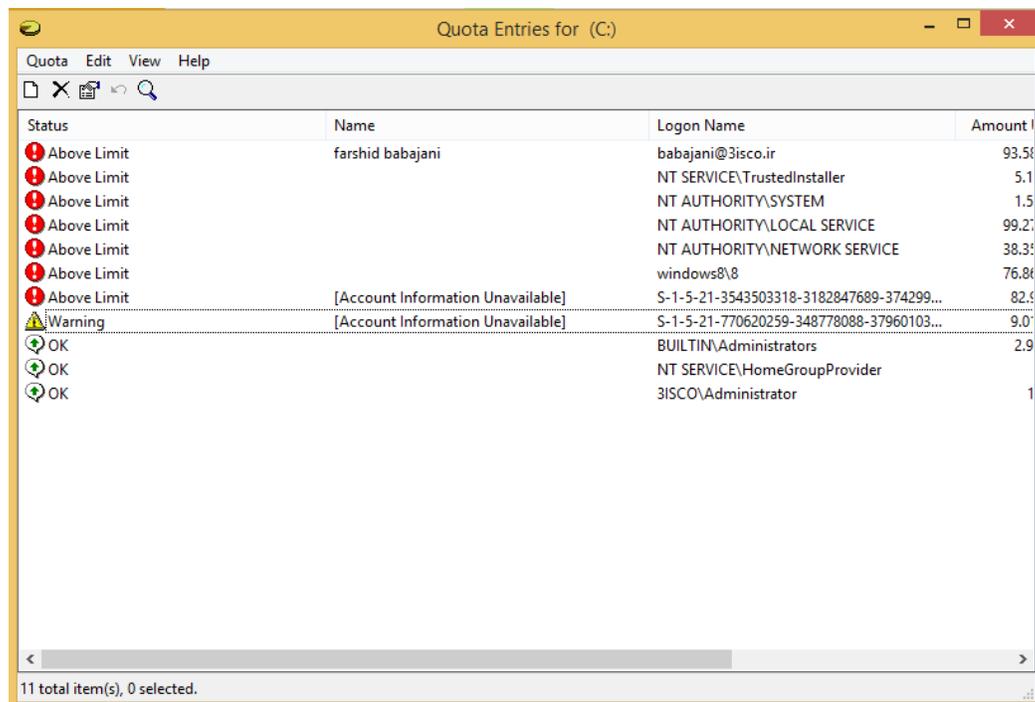

در این قسمت مقدار فضای موردنظر را برای کاربر موردنظر مشخص می کنیم، در این قسمت کاربر نمی تواند بیش از 10 مگابایت از فضای هارد دیسک استفاده کند، البته اگر کاربر به مرز 8 مگابایت رسید یک اخطار برای کاربر موردنظر ارسال می شود.

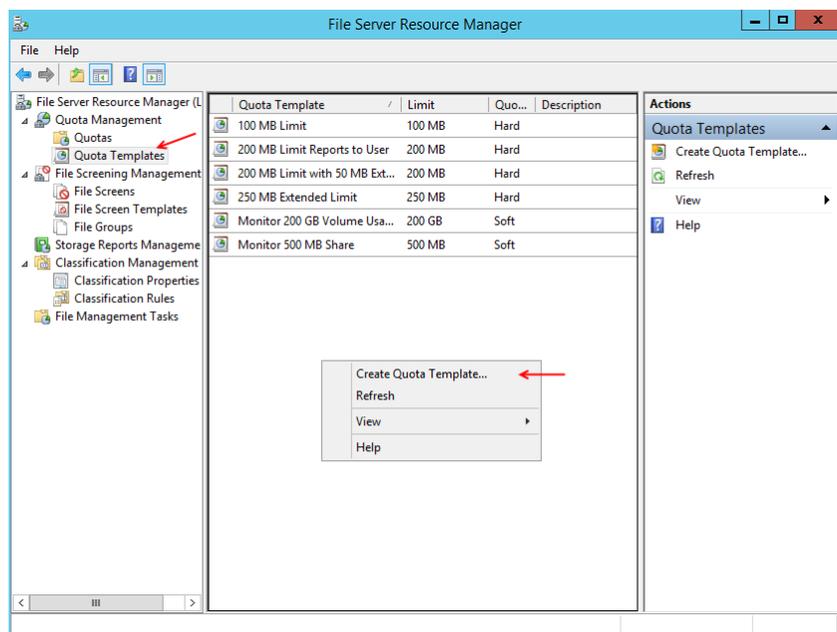
بر روی ok کلیک کنید تا اطلاعات ثبت شود، بعد از آن صفحه موردنظر را ببندید و در صفحه Properties بر روی ok کلیک کنید.

زمانی که در صفحه قبل بر روی **ok** کلیک کردید، این صفحه ظاهر می شود که، به شما این اخطار را می دهد که سرویس **Quota** را روی درایو سیستمی می خواهید فعال کنید که این کار درستی نخواهد بود، چون بعد از اینکه بر روی **ok** کلیک کنید صفحه ای شبیه به شکل زیر را مشاهده خواهید کرد.

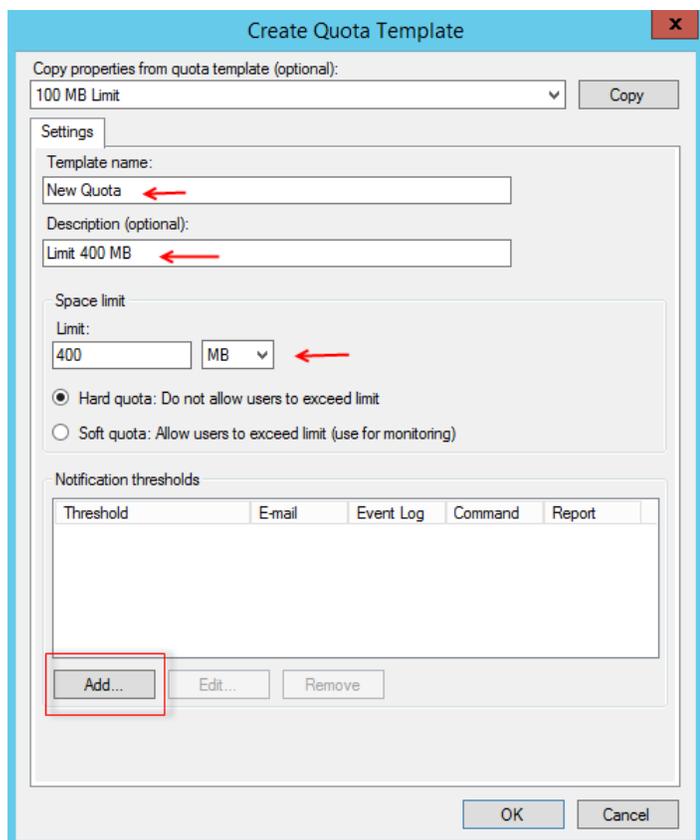
این قسمت مربوط به **Quota Entries** می باشد که با هم کاربر خود را به آن اضافه کردیم، همانطور که مشاهده می کنید سرویس هایی که از منابع سرور استفاده می کردند محدود شده اند و این نشان دهنده این است که **Quota** را روی

درایو سیستم که اصولاً درایو **C** است فعال کنیم، پس این نکته را هیچ وقت فراموش نکنید.

بعد از این که سرویس **Quota** را روی درایو موردنظر بررسی کردیم دوباره وارد سرویس **File Server Resource** می شویم و از سمت چپ گزینه **Quota Templates** را

انتخاب کنید و در صفحه باز شده کلیک راست کنید و گزینه **Creat Quota Templates** را انتخاب کنید.
 در این قسمت می‌خواهیم یک **Quota Template** ایجاد کنیم و یک مقدار خاص را به آن اختصاص دهیم و از طریق **Quota** به یک درایو و یا پوشه موردنظر اختصاص دهیم.

در این صفحه، در قسمت **Template Name** نام دلخواه خود را وارد کنید و در قسمت **Description** توضیحات آن را وارد کنید. در بخش **Space limit** باید در فیلد **Limit** حداکثر فضای مصرفی را وارد کنید و در جلوی آن یکی از مقادیر **MB,GB,....** را انتخاب کنید که در اینجا **400 MB** وارد شده است. دو گزینه **Hard Quota** و **Soft Quota** وجود دارد که در این قسمت گزینه **Hard Quota** را انتخاب کنید.

Hard Quota یعنی اینکه یک کاربر نمی‌تواند بیشتر از حجم مورد استفاده کند ولی گزینه **Soft Quota** به این منظور است که زمانی کاربر بیشتر از حجم موردنظر استفاده کرد، برای شما فقط اخطار ارسال می‌شود.

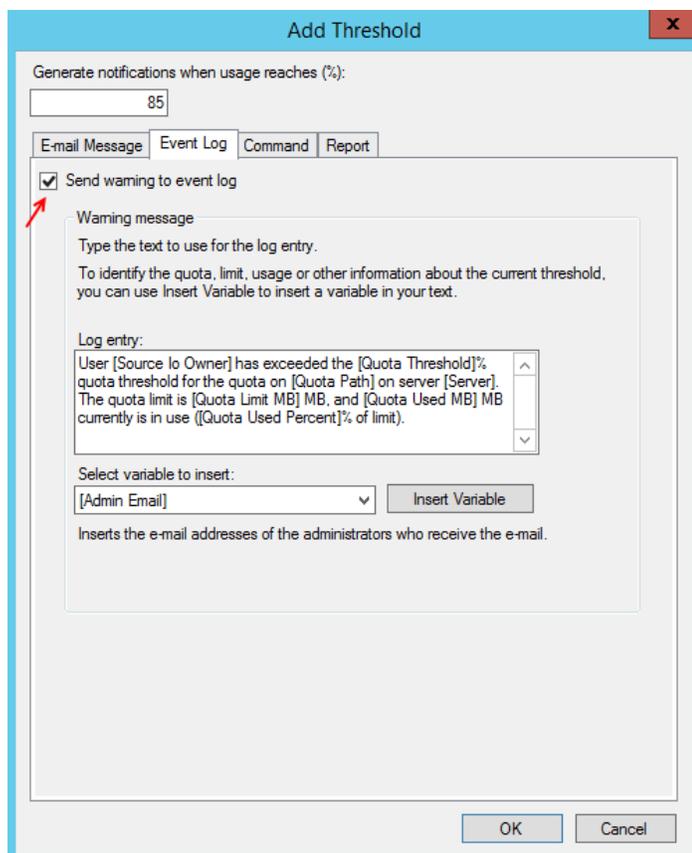
در این قسمت **Hard Quota** را انتخاب کنید، در قسمت **Notification Thresholds** باید یک سری **Log** به مجموعه اضافه کنیم که مثلاً اگر حجم مصرفی به **85%** رسید به مدیر شبکه ایمیل داده شود و یا **Log** ارسال شود، این روش‌ها برای **Monitoring** شبکه بسیار مهم می‌باشند و مدیر شبکه باید این توانایی را در اشکال‌زدایی مشکلات توسط **Log** داشته باشد، برای این کار بر روی **Add** کلیک کنید.

در این صفحه وارد تب E-mail Message شوید، در قسمتی که 85 نوشته به این منظور است که زمانی که کاربر از 85 درصد کل فضای 400 مگابایت استفاده کرد کارهای زیر آن انجام بگیرد یعنی اینکه تیک گزینه Send e-mail... را انتخاب کنید و ایمیل مدیر شبکه را وارد کنید، البته باید سرویس SMTP از قبل فعال شده باشد، در قسمت Subject عنوان ایمیل را وارد می کنید که به جای Quota Thresholds مقدار 85% قرار خواهد گرفت، در قسمت Message body هم اطلاعات مربوط به Quota قرار دارد که به همراه ایمیل ارسال خواهد شد، برای اینکه این اطلاعات به ایمیل های دیگر ارسال شود باید بر روی Additional E-mail Headers کلیک کنید.

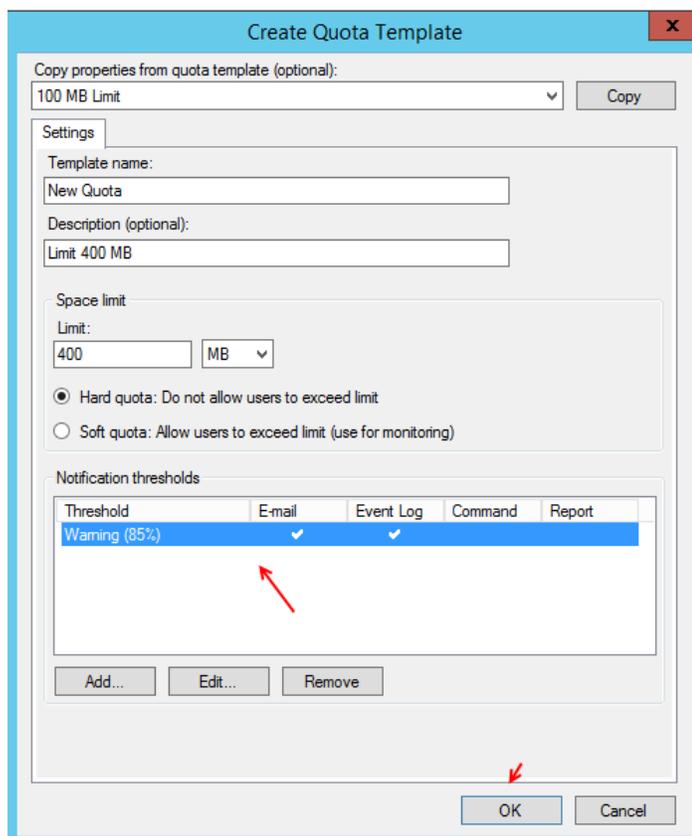
در این صفحه باید ایمیل های دیگر خود را در قسمت CC, Bcc وارد کنید.

برای اضافه کردن یک Variable جدید بر روی Insert Variable کلیک کنید.

بر روی ok کلیک کنید تا اطلاعات ثبت شود.

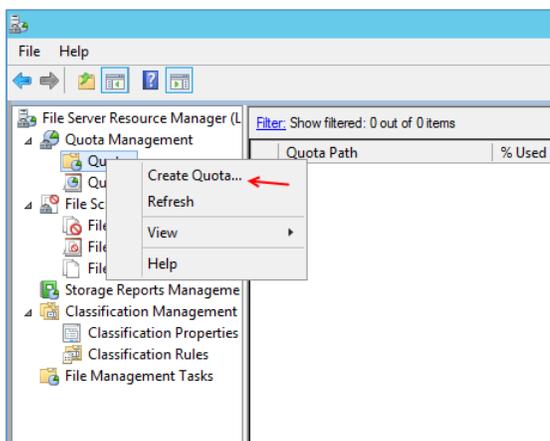

در تب Event Log با فعال کردن Send warning to event log و انتخاب Log entry مشخص برای شما Log فرستاده می شود، تب Command هم برای اجرای Script مشخص است و تب Report هم برای ارسال گزارش با جزئیات مشخص به ایمیل خاص است. بر روی ok کلیک کنید.

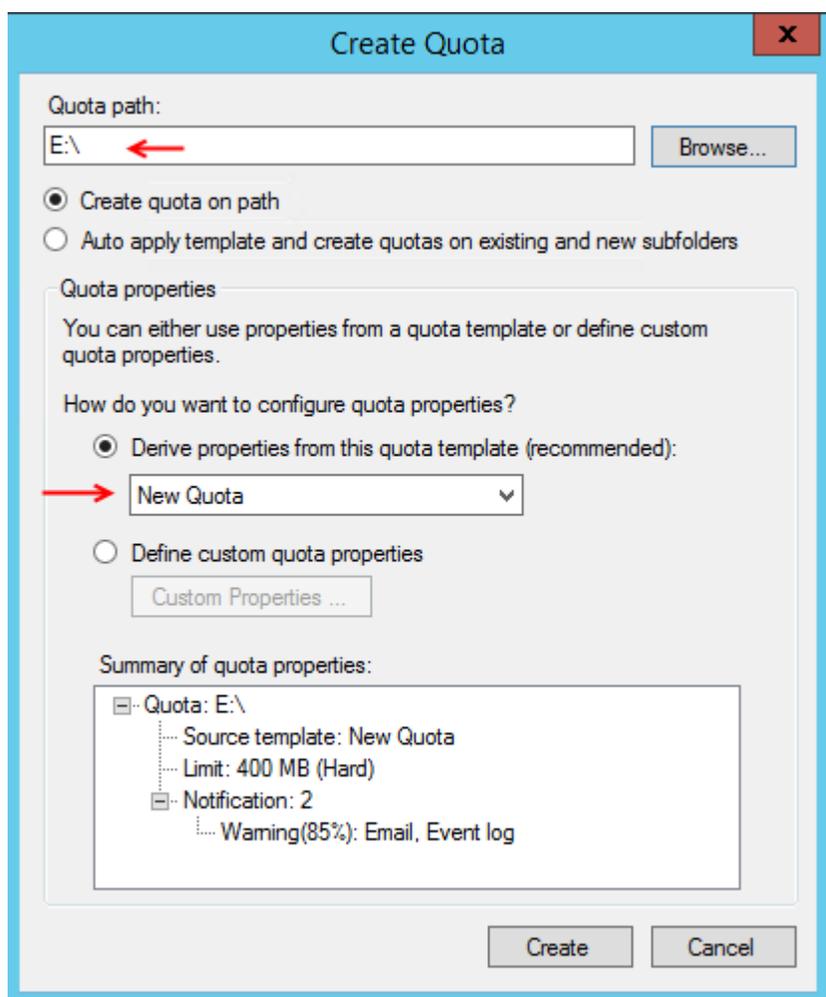

همانطور که در این قسمت مشاهده می کنید Notification موردنظر به لیست اضافه شده که عدد آن 85% را نشان می دهد که ما از قبل این موضوع را مشخص کردیم.

بر روی ok کلیک کنید تا Quota Template موردنظر ایجاد شود.

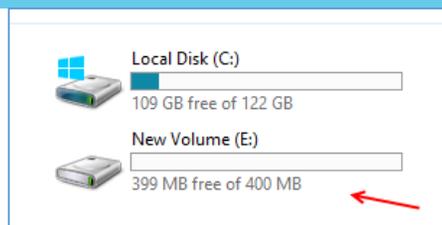

بعد از ایجاد Quota Template از سمت چپ بر روی Quota کلیک کنید و بر روی آن کلیک راست کنید و گزینه Create Quota را انتخاب کنید.

در این صفحه، در قسمت Quota Path باید درایو و فولدری را که می‌خواهید Quota روی آن اجرا شود را انتخاب کنید که در اینجا درایو E انتخاب شده است، در قسمت Derive properties from this.... همان Quota Template را انتخاب کنید که در مرحله قبل ایجاد کرده بودیم که بعد از انتخاب New Quota اطلاعات آن در قسمت Summary of Quota نمایش داده شده است.

بر روی Create کلیک کنید تا Quota موردنظر ایجاد شود و درایو موردنظر محدود شود.

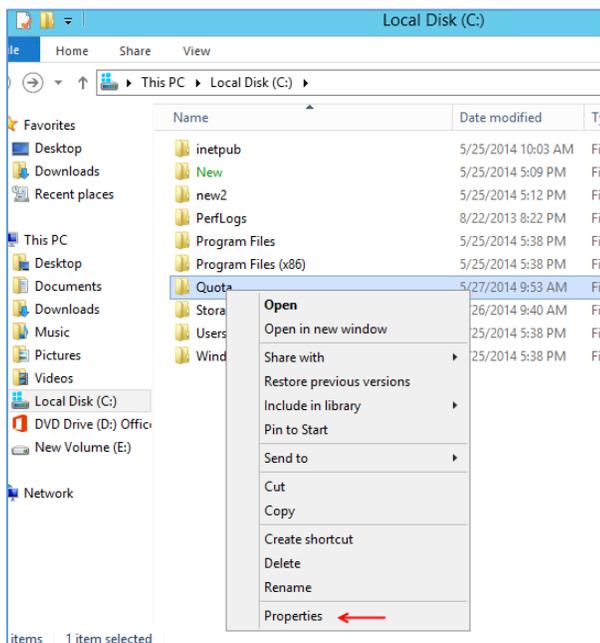

همانطور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید درایو E محدود شده است و فقط 400 مگابایت حجم قابل استفاده دارد.

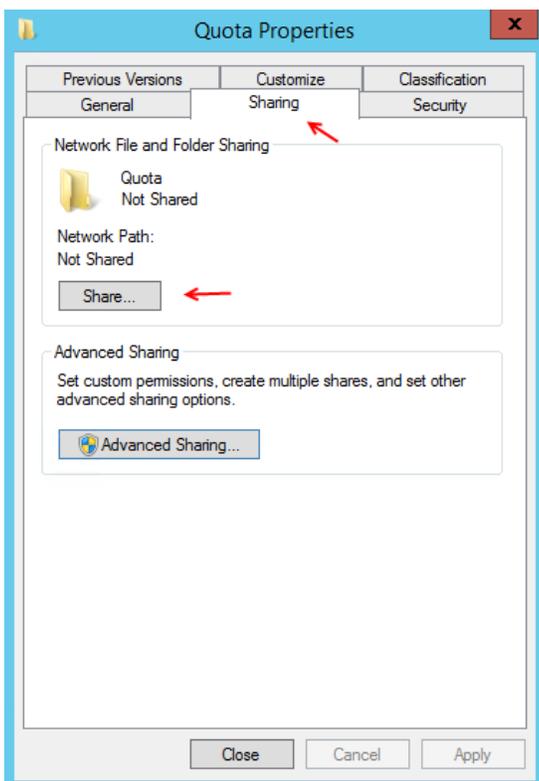
ایجاد درایو از طریق شبکه و محدود کردن کاربران آن:

یکی از بیشترین کاربردهای استفاده از شبکه در سامان‌های بزرگ ایجاد درایو از طریق شبکه برای تمام کاربران است، در این قسمت می‌خواهیم یک درایو شبکه‌ای ایجاد کنیم و کاربران را محدود کنیم تا فقط از حجم مشخصی

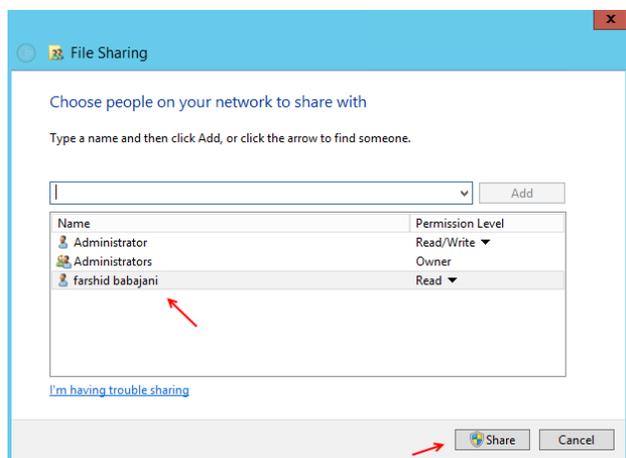
استفاده کنند، برای شروع باید یک پوشه در یکی از درایوهای سرور ایجاد کنیم البته می‌توان این کار را روی یک درایو هم انجام داد.

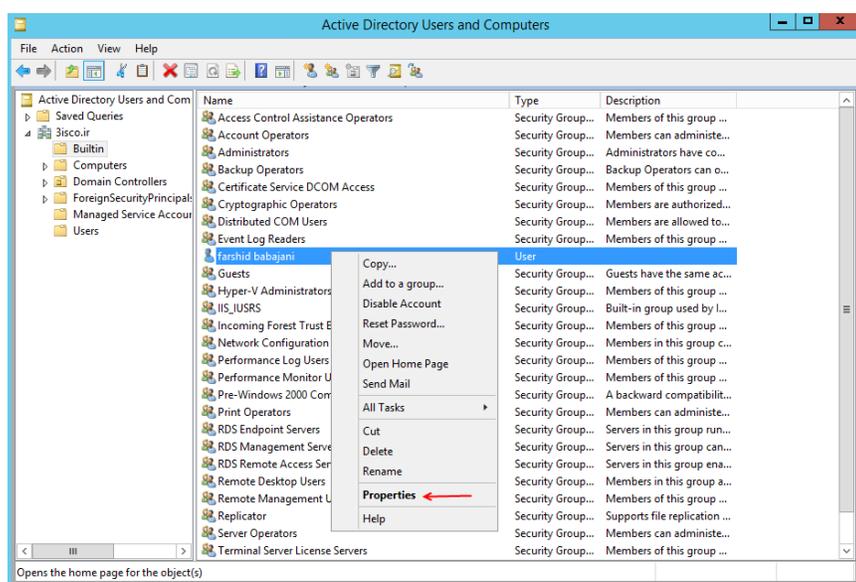
وارد درایو C می‌شویم و یک پوشه با نام Quota ایجاد می‌کنیم، البته شما می‌توانید با هر اسمی این پوشه را ایجاد کنید، بر روی آن کلیک راست می‌کنیم و گزینه Properties ر انتخاب می‌کنیم.

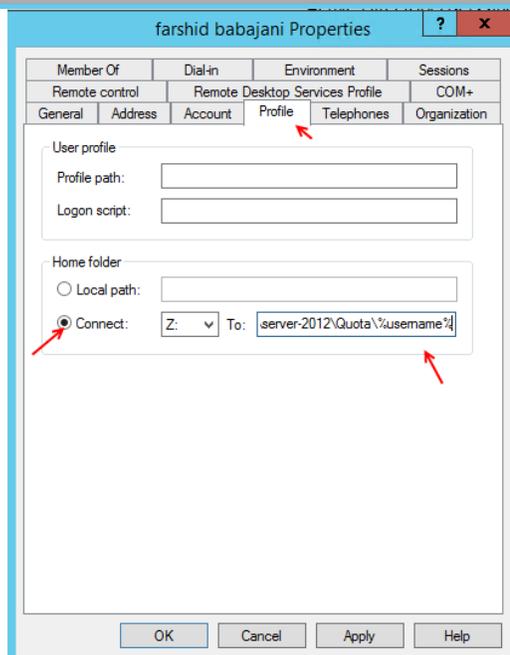
در این صفحه وارد تب Sharing شوید و گزینه Share را انتخاب کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این قسمت باید کاربر خود را با کلیک بر روی **Add** به لیست اضافه کنید و توانایی **Read** را به آن بدهید و بعد بر روی **Share** کلیک کنید.

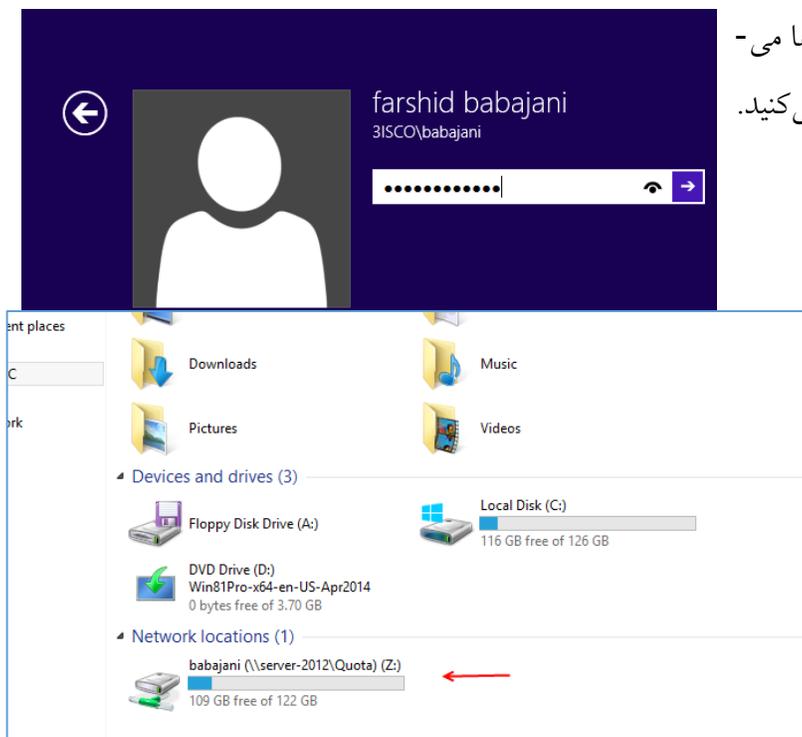
بعد از انجام کارهای مشخص شده بالا، وارد **Active Directory Users and Computers** شوید و بر روی کاربر مورد نظر خود کلیک راست کنید و گزینه **Properties** را انتخاب کنید.

در این صفحه وارد تب **Profile** شوید و گزینه **Connect** را انتخاب کنید و یکی از نام های درایو را مثلاً **Z** را انتخاب کنید و در جلوی آن آدرس زیر را وارد کنید:

`\\Server-2012\Quota%\%username%`

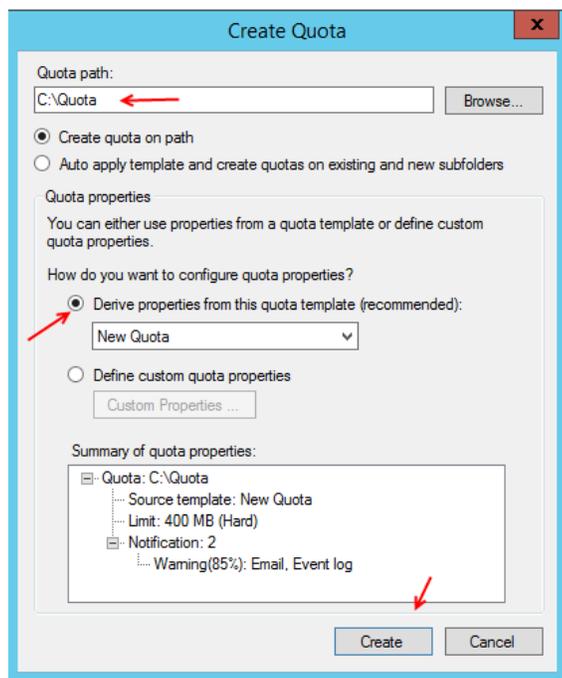
در این دستور به جای **Server-2012** باید نام سرور خود را وارد کنید و به جای **Qouta** باید نام پوشه خودتان را وارد کنید، در قسمت آخر می توانید نام کاربر را وارد کنید و یا **%username%** وارد کنید. بر روی **ok** کلیک کنید تا اطلاعات ثبت شود.

بعد از آن با کاربر موردنظر وارد یکی از کلاینت‌ها می‌شویم، این موضوع را در شکل مقابل مشاهده می‌کنید.

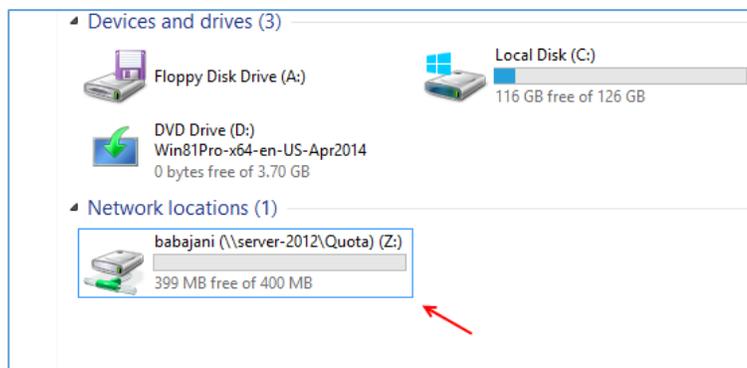
اگر وارد **My Computer** شویم درایو موردنظر را مشاهده می‌کنیم، حجم این درایو برابر کل درایو **C** در سرور اصلی می‌باشد ولی ما باید این حجم را توسط دوست عزیزمان **Quota** محدود کنیم.

وارد سرور اصلی شوید و سرویس **File Server Resource Manager** را اجرا کنید و وارد **Quota** شوید، بر روی **Quota** کلیک راست کنید و گزینه **Create Quota** را انتخاب کنید.

در قسمت **Quota Path** آدرس همان پوشه‌ای را بدهید که در قسمت قبل آن را محدود کردیم و در قسمت **Derive Properties from this...** همان **Template** که قبلاً ایجاد کردیم را انتخاب کنید تا پوشه موردنظر به **400** مگابایت محدود شود.

بر روی **Create** کلیک کنید تا **Quota** روی پوشه موردنظر فعال شود.

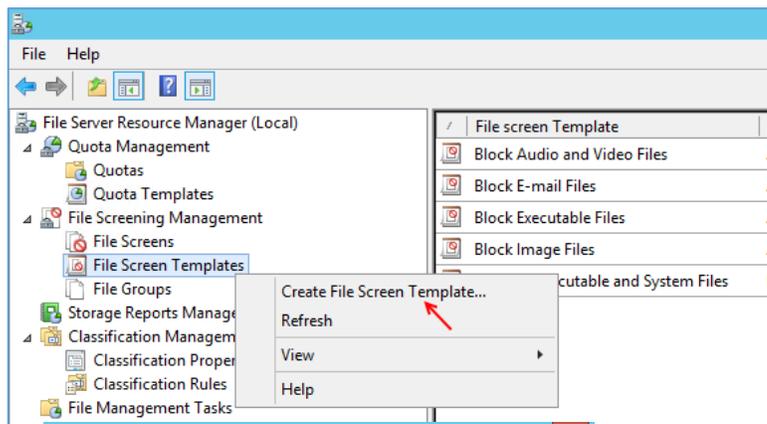

بعد از ایجاد محدودیت دوباره وارد کلاینت می- شویم و همانطور که در شکل روبرو مشاهده می- کنید Quota کار خود را انجام داده است و پوشه موردنظر محدود شده است.

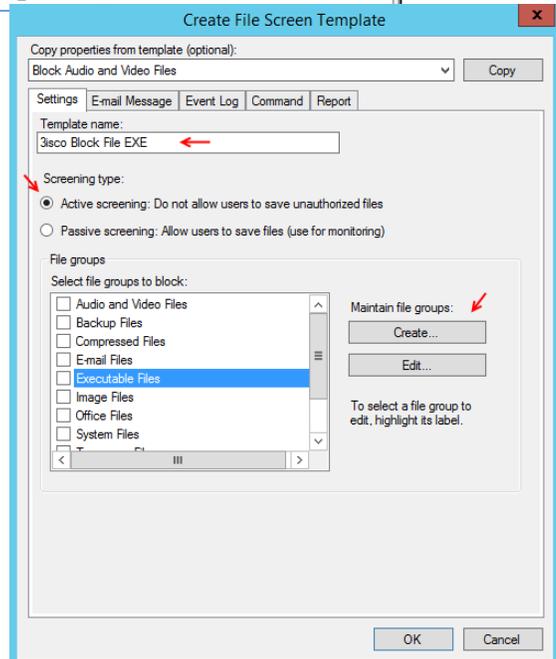
جلوگیری از کپی کردن نوع خاصی از فایل برای کاربران:

در این قسمت به بررسی توانایی دیگر سرویس **File Server Resource Manager** می پردازیم، این سرویس با نام **File Screen** می باشد که به مدیر شبکه این توانایی را می دهد تا از کپی کردن یک فایل با نوع خاص مثلاً

MP3, JPEG و یا نوع دیگر جلوگیری کند.

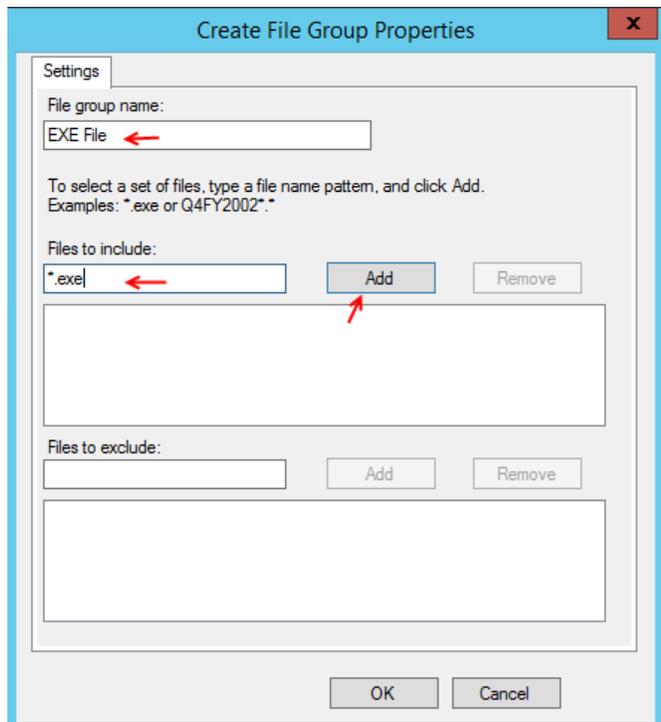

برای شروع وارد سرویس **File Server Resource Manager** شوید و از سمت چپ بر روی **File Screen Template** کلیک راست کنید و گزینه **Create File Screen Template** را انتخاب کنید.

در این صفحه، در قسمت **Template name** نام موردنظر خود را وارد کنید و در قسمت **Screening type** یکی از گزینه های **Active Screening** و **Passive Screening** را انتخاب کنید، اگر گزینه **Active Screening** را انتخاب کنید، از کپی شدن فایل موردنظر جلوگیری می کند، ولی اگر گزینه **Passive Screening** را انتخاب کنید، فایل موردنظر کپی خواهد شد و یک اخطار و ایمیل برای مدیر شبکه ارسال خواهد شد که مثلاً کاربر **X** از فایل با نوع **MP3** استفاده کرده است و داخل پوشه کپی کرده است.

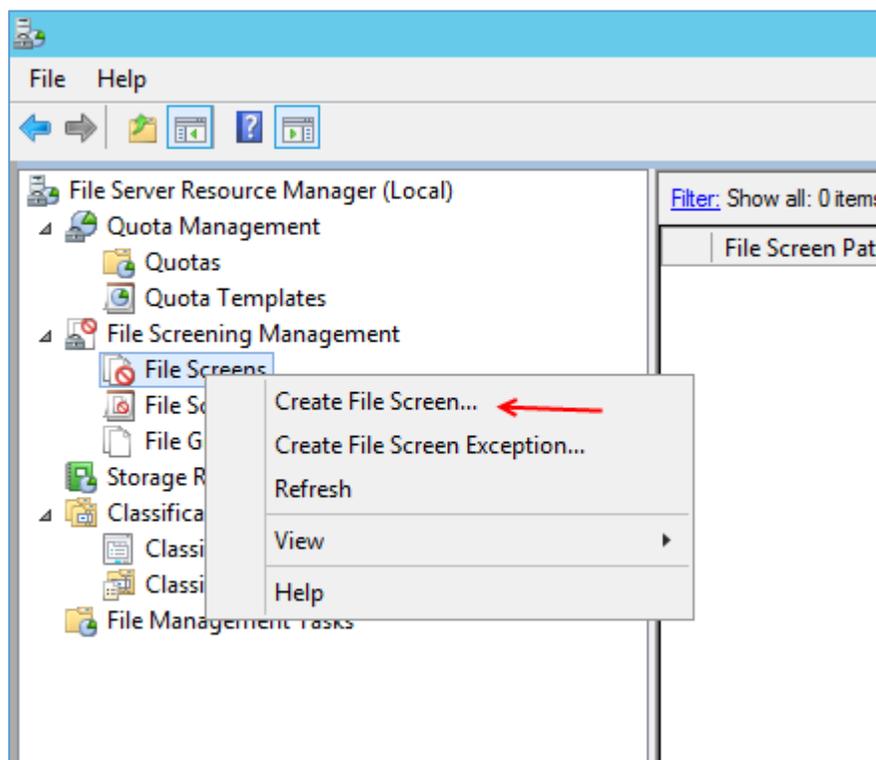
اگر به قسمت **File Groups** نگاه کنید، یک سری آیتم از قبل ایجاد شده است که هر کدام پسوندهای متفاوتی را شامل می‌شوند، مثلاً **Executable Files** شامل نوع‌های **Exe,Bat,...** است، برای اینکه یک پسوند جدید خودمان ایجاد کنیم در شکل صفحه قبل بر روی **Create** کلیک کنید..

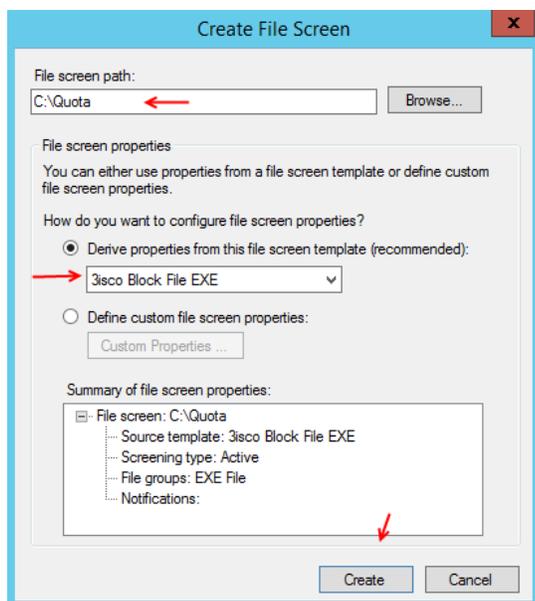
درون صفحه در قسمت **File Group Name** باید نام مشخص خود را وارد کنید و در قسمت **File to include** باید نوع فایل خود را که در اینجا ***.exe** وارد شده است، وارد کنید و بعد بر روی **Add** کلیک کنید تا پسوند موردنظر به لیست اضافه شود.

قسمت **File to Exclude** به این معنی است اگر پسوند فایلی را وارد کنید، یعنی اینکه با این پسوند کاری نداشته باش.

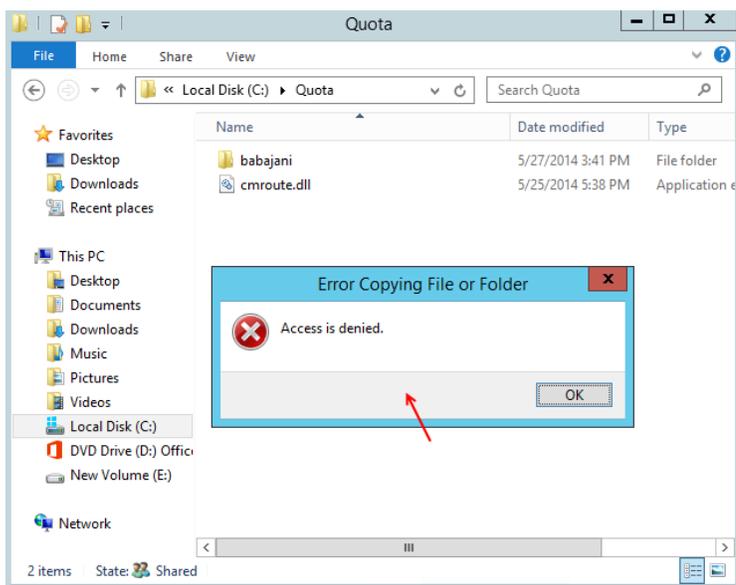
بر روی **ok** کلیک کنید و در صفحه بعد هم بر روی **ok** کلیک کنید تا **Template** موردنظر ایجاد شود.

بعد از ایجاد **Template** بر روی **File Screen** کلیک راست کنید و گزینه **Create File Screen** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این صفحه باید با کلیک بر روی دکمه **Browse** مسیر پوشه یا درایوی که می‌خواهید این محدودیت روی آن اعمال شود را انتخاب کنید، بعد از آن در قسمت **Derive properties from Template** را انتخاب کنید که در قسمت قبل ایجاد کردیم، در پایان بر روی **Create** کلیک کنید تا محدودیت اعمال شود.

همانطور که در شکل مقابل مشاهده می‌کنید، با کپی کردن فایل با پسوند **EXE** با **Error** روبرو مواجه شدیم.

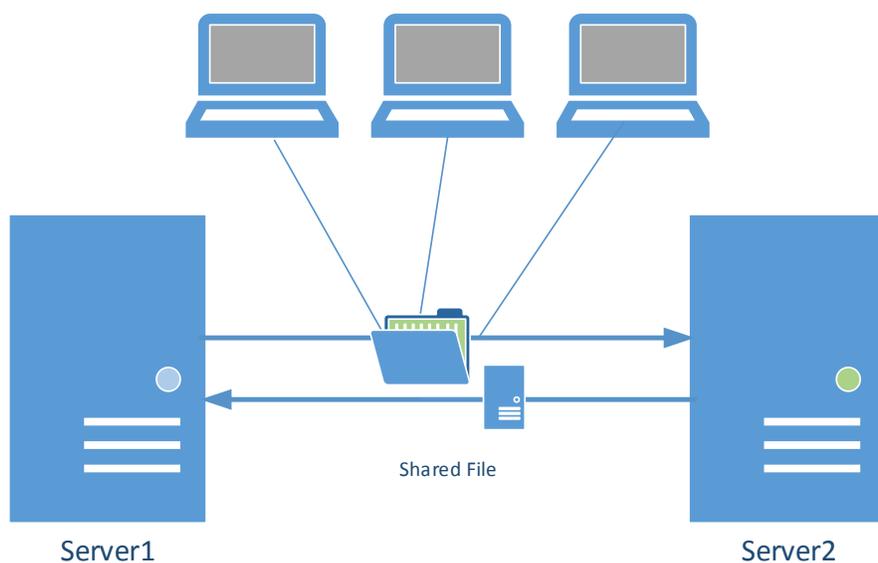
این روش بیشتر در دانشگاه‌ها مشاهده شده است که از کپی فایل‌های **Zip** و **MKV** و جلوگیری می‌شود.

خوب سرویس **File Server Resource Manager** کاربردهای خاصی دارد که شما حتماً در شبکه خود از این سرویس استفاده کنید.

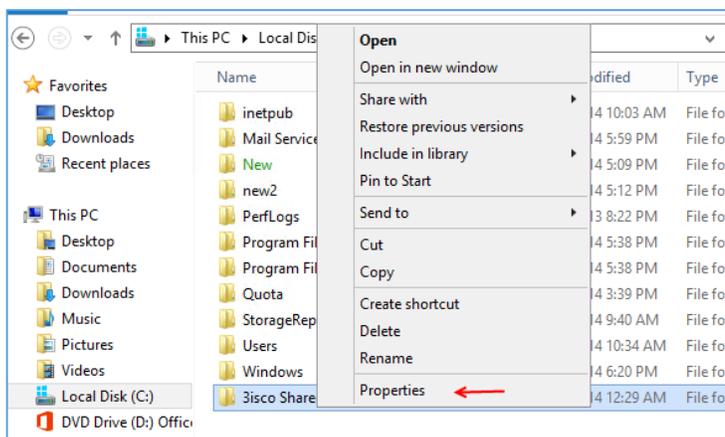
اگر درباره این سرویس سوالی داشتید، از طریق ایمیل با من در تماس باشید.

کار با سرویس DFS یا Distributed File System:

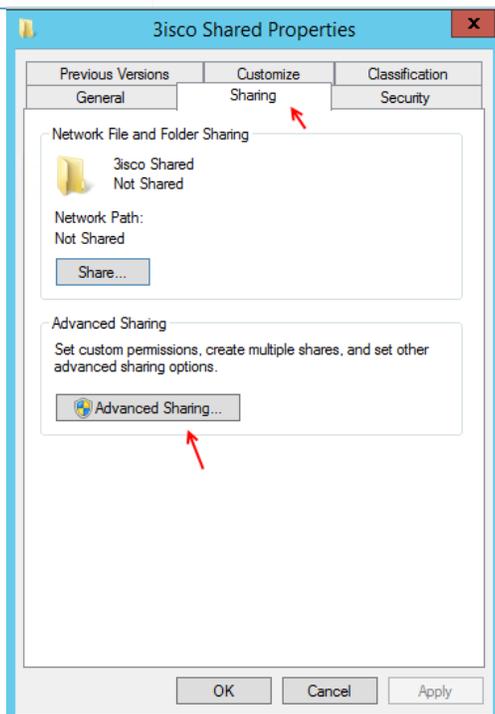
شاید در سازمانی که کار می‌کنید از چند سرور مختلف استفاده می‌کنید و روی هر کدام از آنها فایل‌های خود را Share می‌کنید و برای بدست آوردن فایل‌ها باید هر کدام از آدرس‌های سرور را جداگانه وارد کنید که همین کار باعث هدر رفت زمان خواهد شد، با استفاده از سرویس DFS شما می‌توانید فایل‌های Share مربوط به پوشه خاص را با هم Synchroniz کنید، یعنی اینکه اگر در یک سرور پوشه‌ای با نام X را Share کردید و در سرور دیگر پوشه‌ای با نام Y را Share کردید، می‌توانید با استفاده از این سرویس این دو پوشه در دو سرور مختلف را داخل یک پوشه قرار دهید. شکل زیر این موضوع را نمایش می‌دهد.

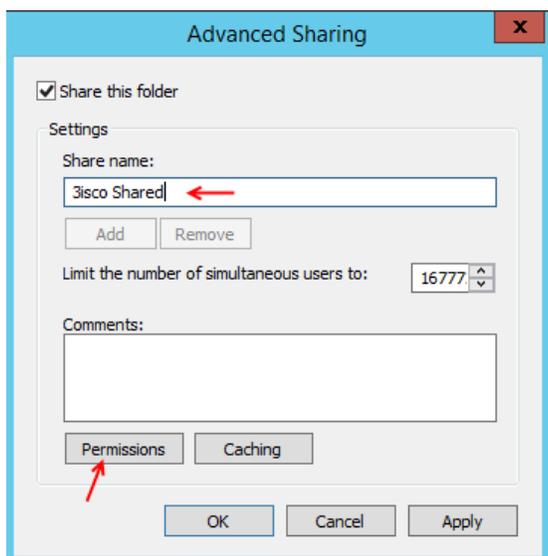
برای شروع کار نیاز به دو سرور داریم که بر روی آنها ویندوز سرور 2012 نصب شده است، روال کار به این صورت است که اول در هر دو سرور یک پوشه را به دلخواه خود Share می‌کنیم و یک سری دسترسی‌ها را به آن می‌دهیم، بعد از آن سرویس‌های DFS را روی هر دو سرور نصب می‌کنیم و عملیات انتقال را انجام می‌دهیم. در این سناریو یک سرور به عنوان سرور اصلی که روی آن سرویس Active Directory فعال شده است و سرور دیگر زیر مجموعه سرور اول می‌باشد، در کل تفاوتی ندارد که حتماً Active Directory نصب شده باشد، دو سرور اگر با هم شبکه شده باشند می‌توان این موضوع را انجام داد.

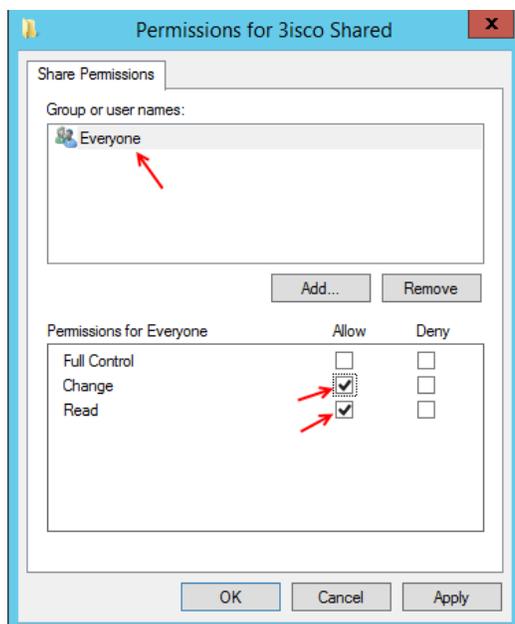
وارد سرور اول می شویم و یک پوشه با نام **3isco** Shared ایجاد می کنیم و بعد بر روی آن کلیک راست می کنیم و گزینه **Properties** را انتخاب می کنیم.

در این صفحه وارد تب **Sharing** شوید و بر روی **Advanced Sharing** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در قسمت **Share name** نام موردنظر خود را وارد کنید و در قسمت **Comments** بر روی **Permissions** کلیک کنید.

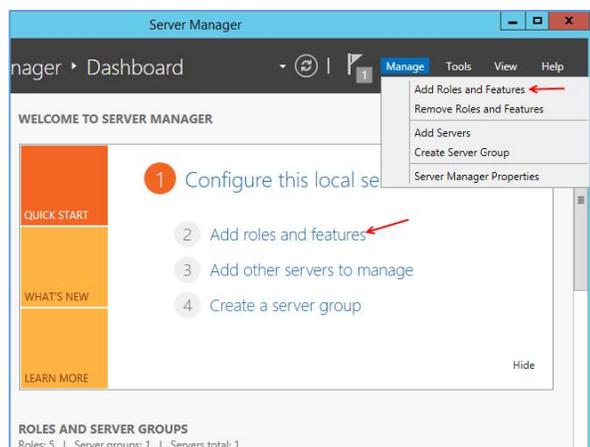

در این صفحه گروه **Everyone** را انتخاب کنید و مجوزهای **Change** و **Read** را برای آن فعال کنید، توجه داشته باشید تمام کاربران در شبکه عضو این گروه می‌باشند.

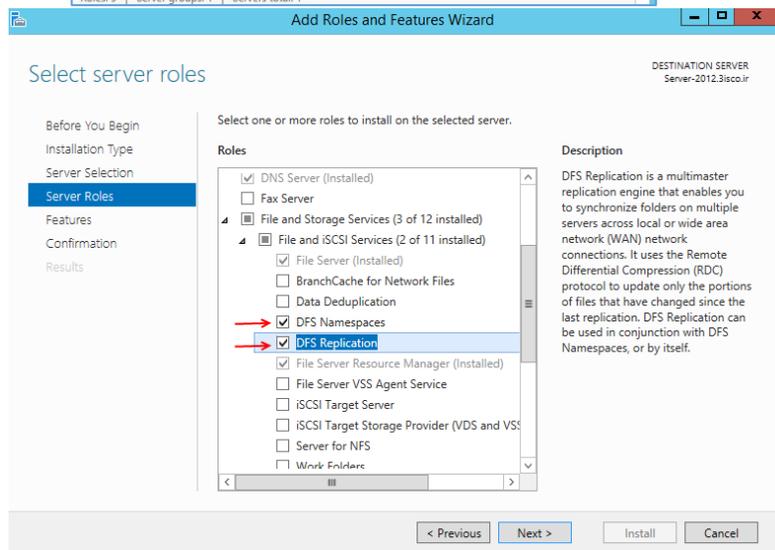
بر روی **ok** کلیک کنید تا پوشه موردنظر **Share** شود، دقیقاً همین کار را در سرور دیگر انجام دهید و پوشه‌ای در درایو موردنظر خود ایجاد و آن را با مجوزهای لازم به مانند شکل روبرو **Share** کنید.

بعد از **share** کردن فایل نوبت به نصب سرویس می‌رسد، توجه داشته باشید که نصب سرویس باید در هر دو

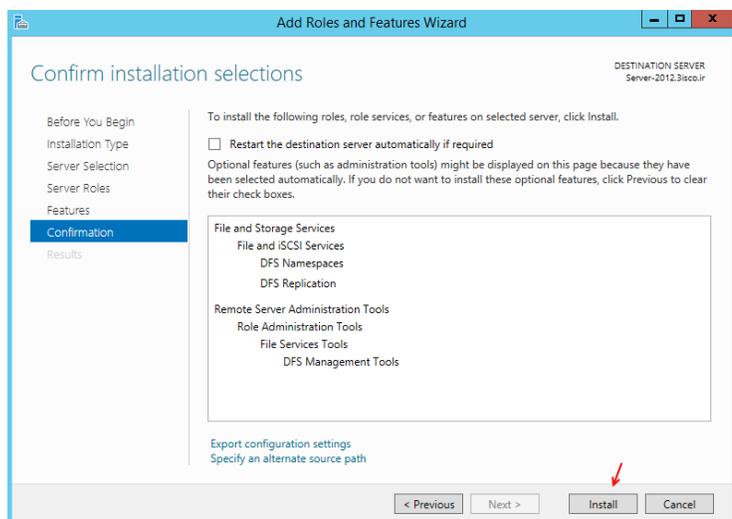
سرور به مانند یکدیگر انجام شود.

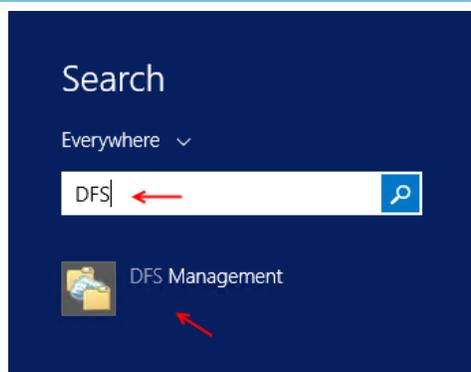
برای شروع وارد **Server Manager** می‌شویم و در صفحه باز شده بر روی **Add Roles and Features** کلیک می‌کنیم. توجه داشته باشید این کار را هم می‌توانیم از طریق منوی **Manage** انجام دهید.

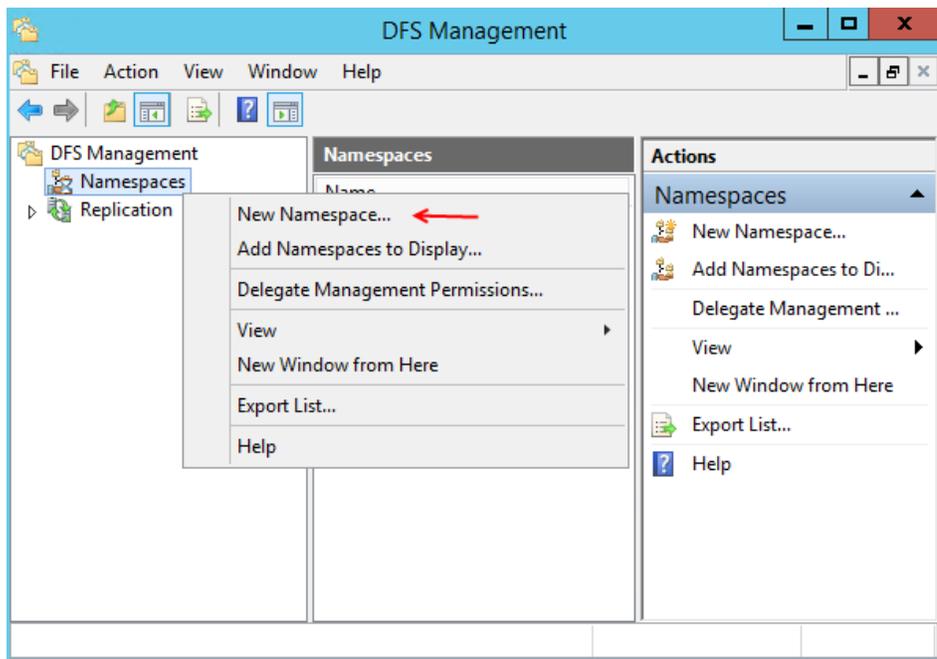
وارد قسمت **Server Roles** شوید و از **Role** های موجود وارد قسمت **File and storage..** بعد وارد **File and iSCSI...** شوید و دو گزینه **DFS Namespaces** و **DFS Replication** را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید تا به قسمت **Configuration** که شکل آن را در صفحه بعد مشاهده می‌کنید برسید.

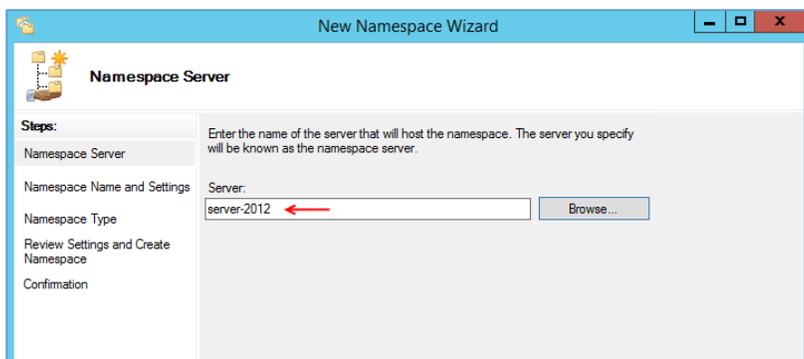
در این صفحه برای نصب سرویس مورد نظر بر روی install کلیک کنید.

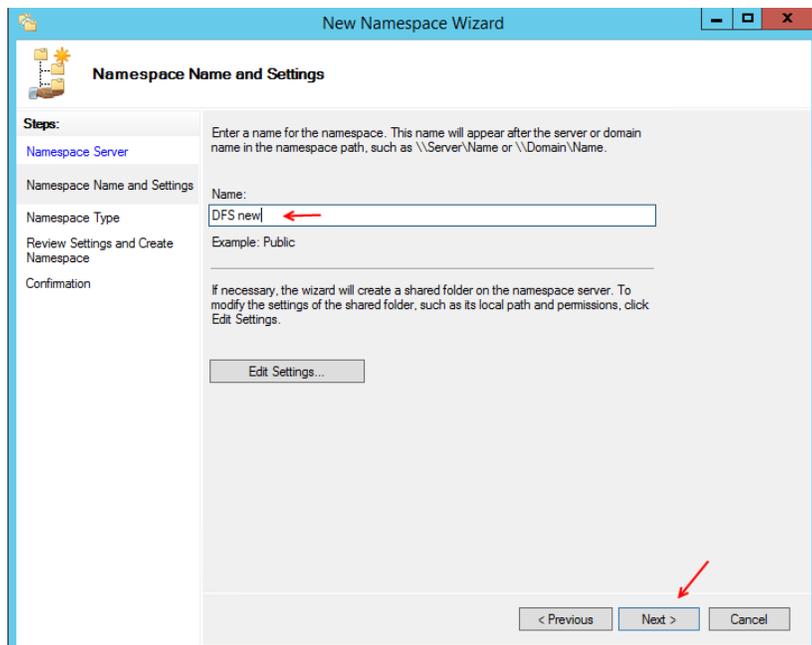
بعد از نصب سرویس از طریق Search سرویس DFS را به مانند شکل روبرو اجرا کنید.

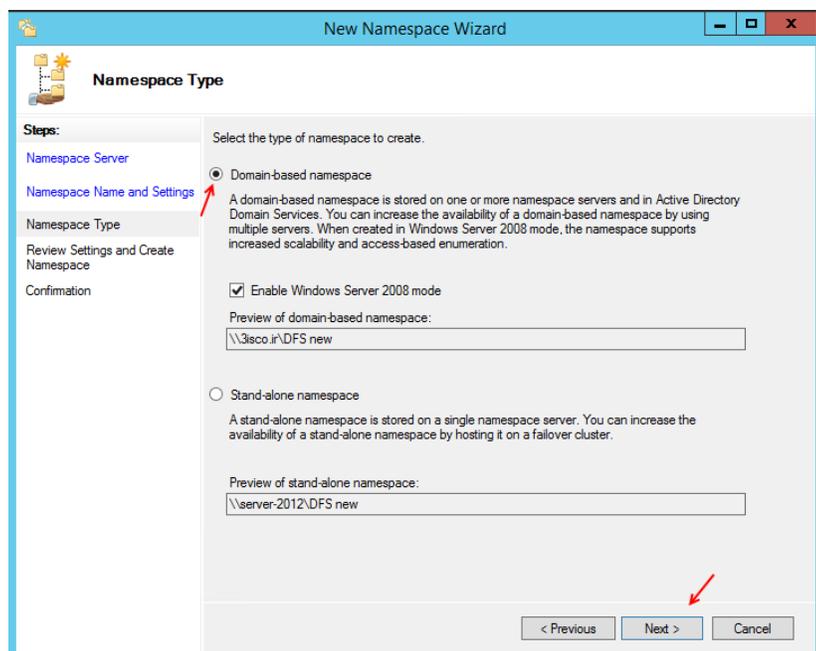
بعد از اجرای سرویس مورد نظر از سمت چپ بر روی Namespace کلیک کنید و یا می توانید گزینه New Namespace را از سمت راست سرویس انتخاب کنید.

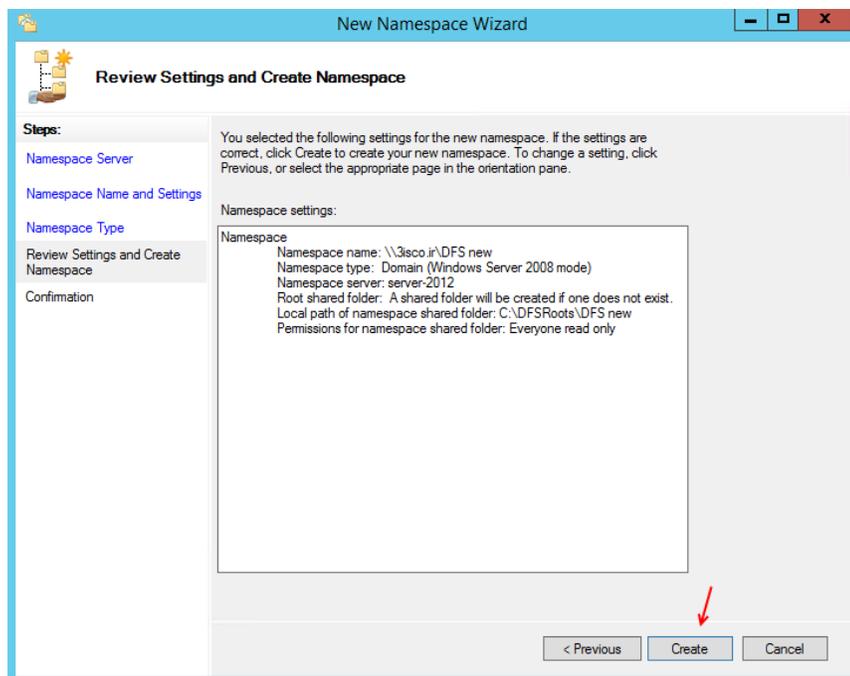
در این صفحه باید نام سرور خود را وارد کنید، اگر دقیق نمی‌دانید می‌توانید با کلیک بر روی **Browse** نام سرور موردنظر را پیدا کنید. برای ادامه کار بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه یک اسم به دلخواه خود وارد کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

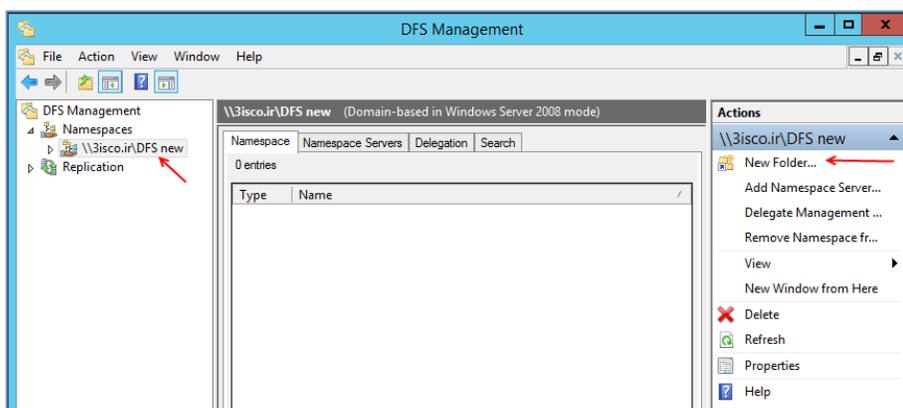
در این صفحه دو گزینه وجود دارد که گزینه **Domain-based namespace** را انتخاب کنید، تفاوت این گزینه با گزینه **Stand-alone** این است که می‌تواند چندین سرور را هم زمان پشتیبانی کند. بر روی **Next** کلیک کنید.

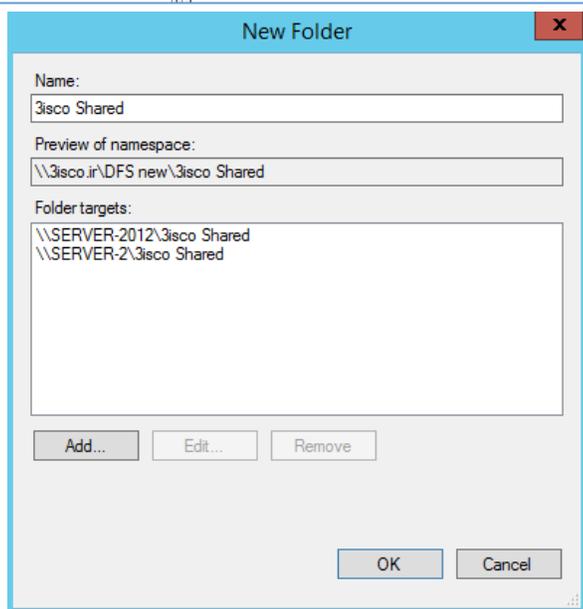
در این صفحه اطلاعات کامل نمایش داده می شود و برای ایجاد Namespace بر روی **Create** کلیک کنید.

کمی زمان خواهد برد....

بعد از ایجاد Namespace موردنظر بر روی **Close** کلیک کنید.

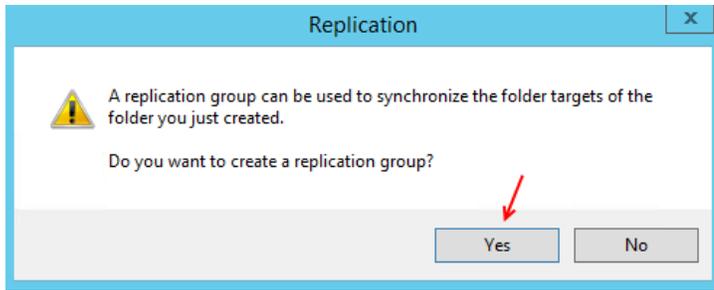

از سمت چپ Namespace جدید را انتخاب کنید و از سمت راست بر روی **New Folder** کلیک کنید.

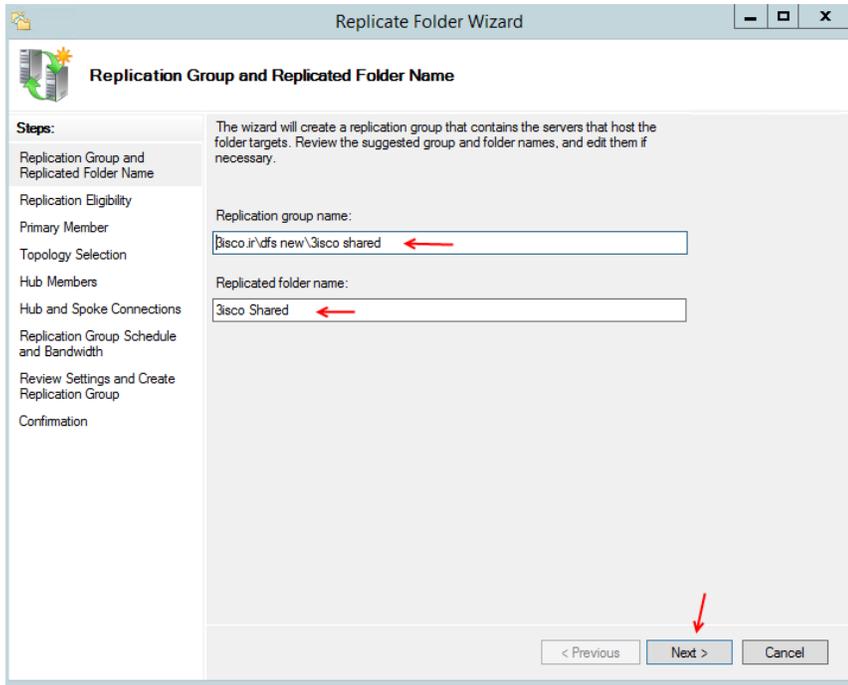

در این صفحه، در قسمت **Name** نام دلخواه خود را وارد کنید و در مهمترین بخش با کلیک بر روی **Add** پوشه share شده را که از قبل تنظیم کرده بودیم را انتخاب می کنیم و به لیست اضافه می کنیم. توجه داشته باشید در این قسمت باید پوشه های **Share** شده هر دو سرور به لیست اضافه شوند.

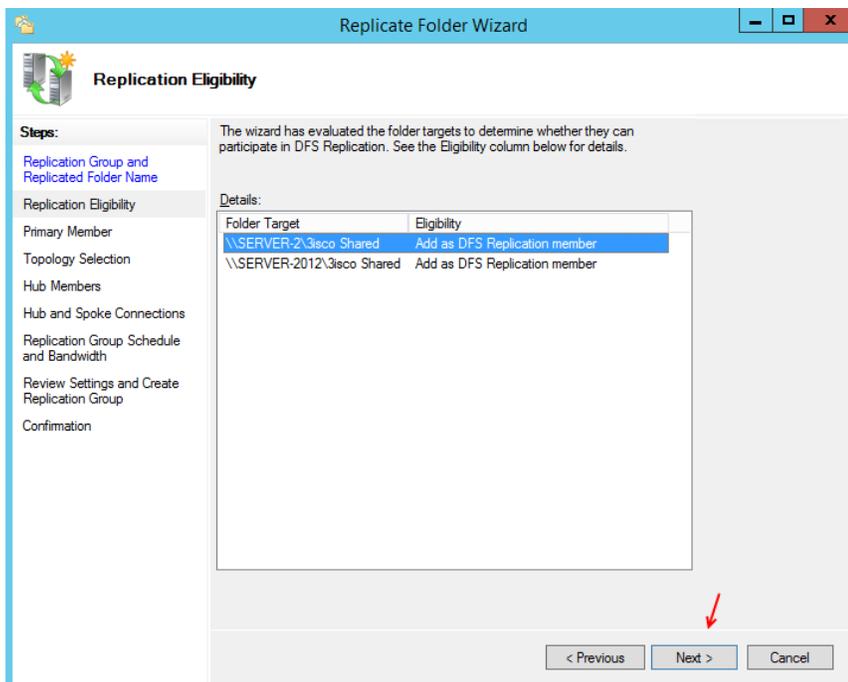
بر روی **ok** کلیک کنید تا **New Folder** ایجاد شود.

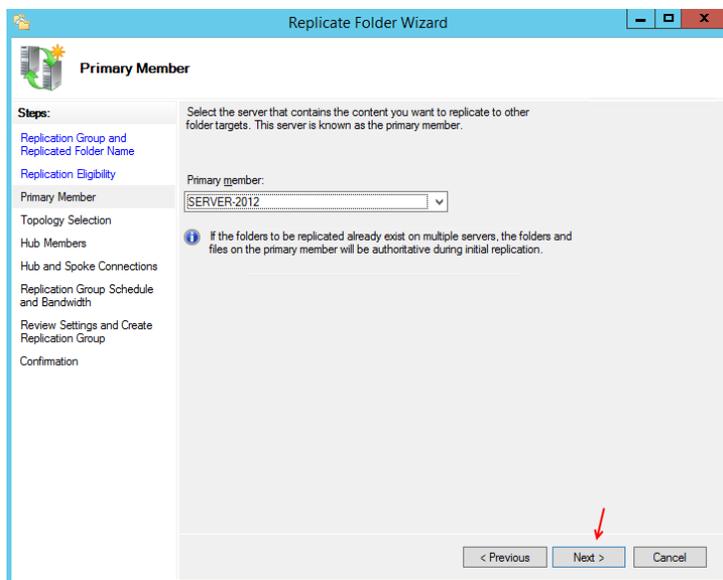
در این قسمت از شما سوال می شود که آیا می خواهید دو سرور را با هم Synchronize کنید که باید بر روی Yes کلیک کنید.

در این صفحه بر روی next کلیک کنید.

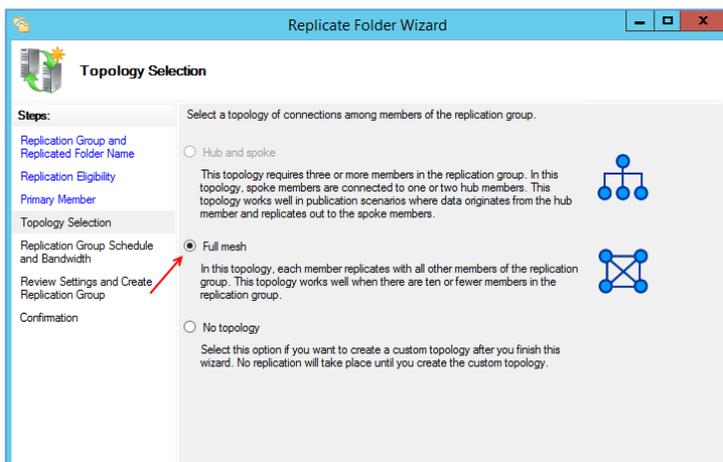

در این قسمت بر روی Next کلیک کنید.

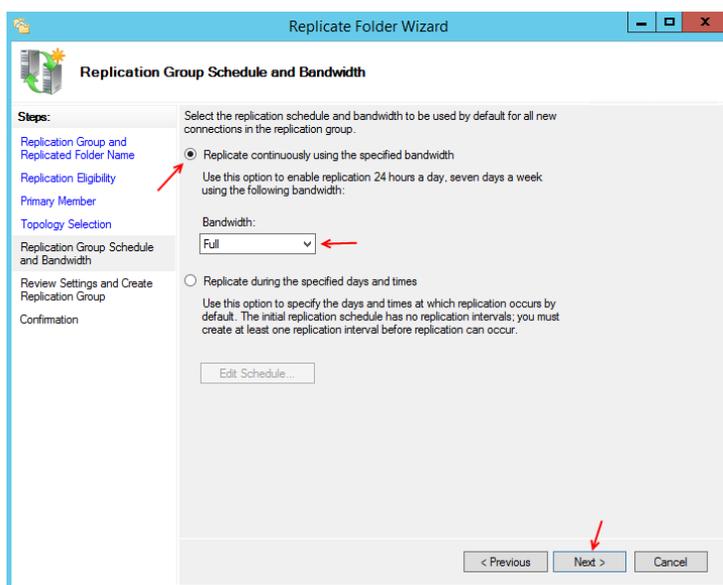

در این قسمت باید از لیست کشویی سروری را انتخاب کنید که ارجحیت بیشتری نسبت به سرور دیگر دارد، در اینجا Server-2012 سرور Active Directory می باشد.

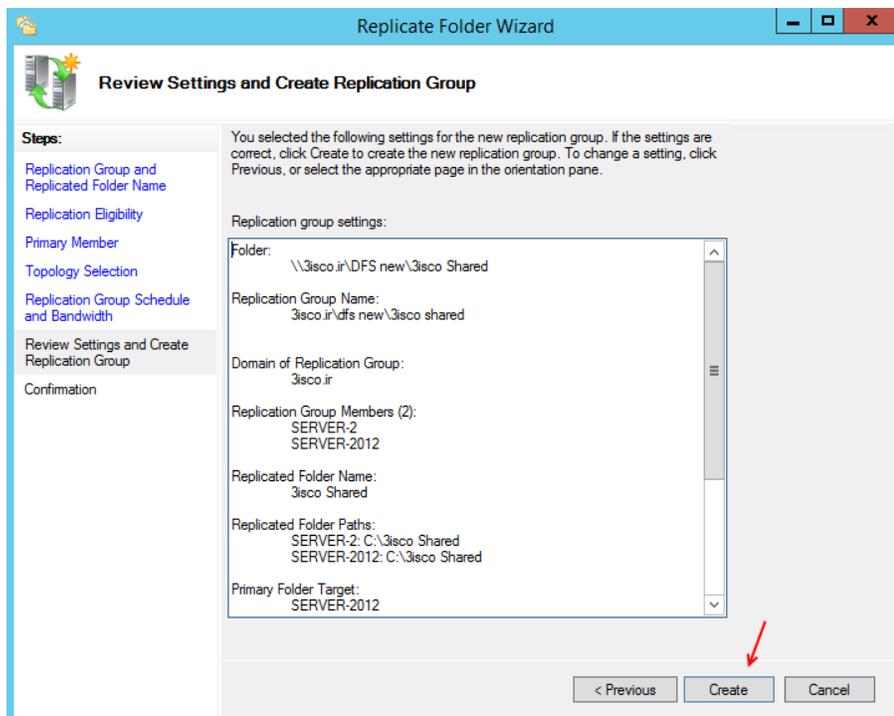
بر روی next کلیک کنید.

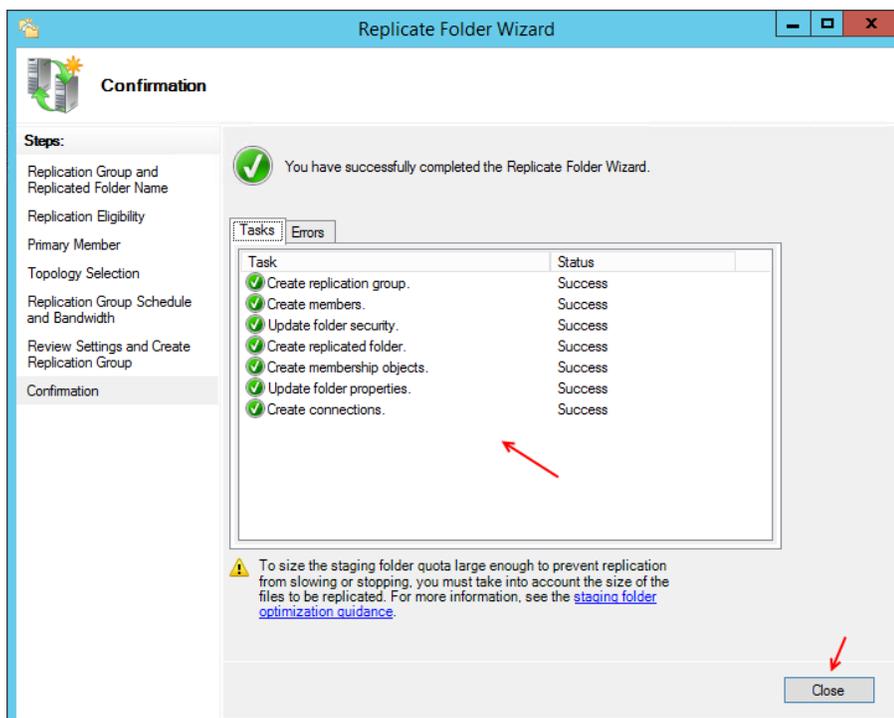
در این قسمت باید توپولوژی شبکه را مشخص کنید که درباره توپولوژی در کتاب CCNA خودم به صورت کامل صحبت کردم که، در این قسمت گزینه Full Mesh را انتخاب و بر روی Next کلیک کنید.

در این صفحه شما می توانید مشخص کنید زمانی که بین دو سرور اطلاعات در حال انتقال است چقدر از حجم مصرفی شبکه را مصرف کند که در این قسمت گزینه Full انتخاب شده است، ولی اگر نیاز به زمان بندی دارید می توانید گزینه Replicate during the... را انتخاب کنید و بر روی Edit Schedule کلیک کنید. برای ادامه کار بر روی next کلیک کنید.

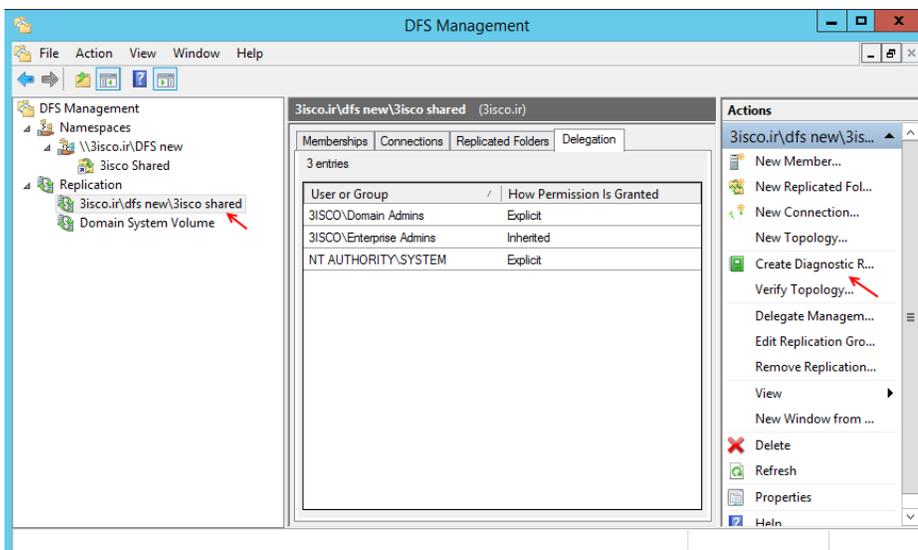

در آخر کار بر روی **Create** کلیک کنید تا عملیات همسان سازی انجام شود.

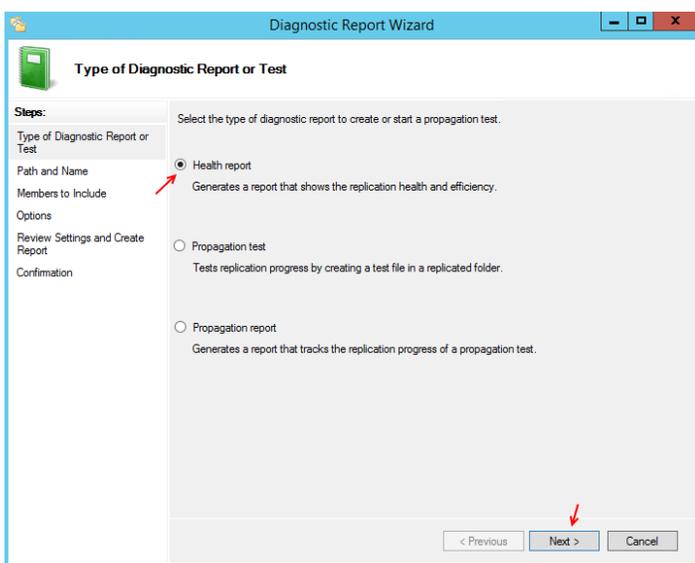

همانطور که مشاهده می‌کنید، تنظیمات به درستی انجام شد. بر روی **close** کلیک کنید.

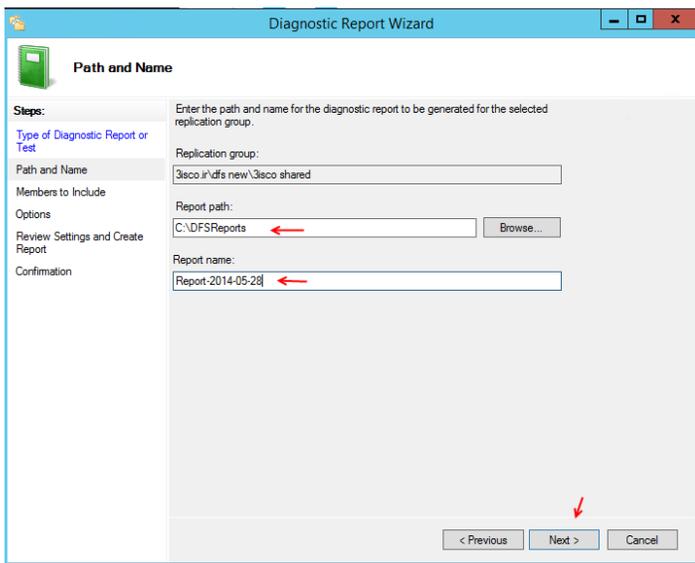
بعد از ایجاد **Replicate** موردنظر از این پس در هر یک از سرورها فایللی در پوشه موردنظر قرار داده شود، این اطلاعات فقط در یک پوشه و توسط همه افراد داخل شبکه در دسترس است.

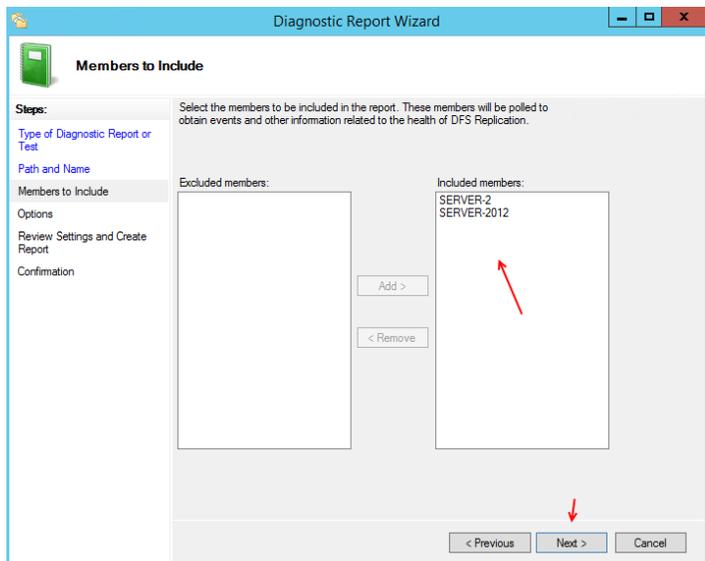
برای گزارش گیری از وضعیت Replication موجود از سمت چپ بر روی آن کلیک کنید و از سمت راست بر روی **Creat Diagnostic Report** کلیک کنید.

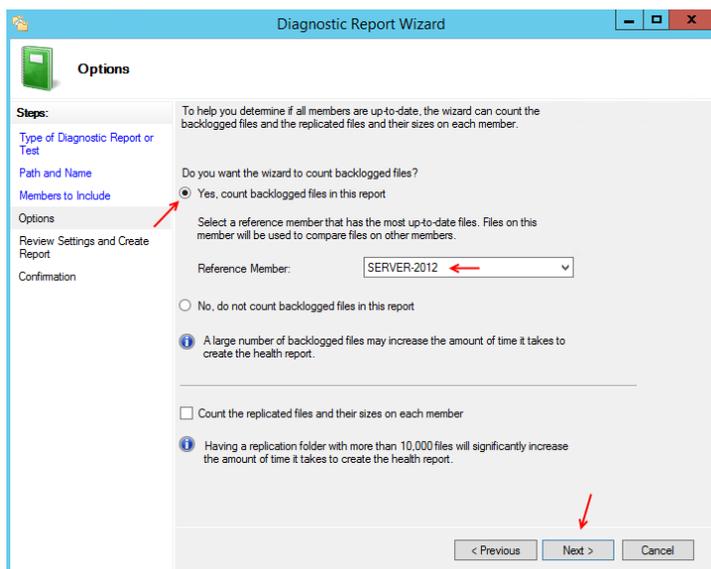
در این صفحه گزینه اول را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه در قسمت **Report Path** مسیر ذخیره سازی گزارشات را می توانید مشخص کنید و در قسمت **Report Name** هم نام گزارش خود را وارد کنید.

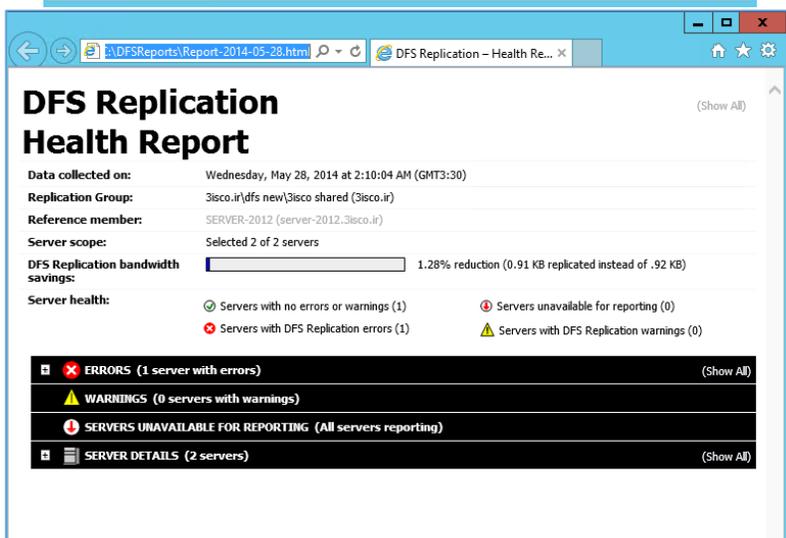

در این صفحه هر دو سرور باید در قسمت Included members قرار داشته باشند، بر روی Next کلیک کنید.

در این قسمت گزینه اول را انتخاب و از لیست کشویی سرور اصلی را انتخاب و بر روی Next کلیک کنید.

در صفحه آخر هم بر روی Create کلیک کنید تا یک فایل با پسوند HTML ایجاد شود.

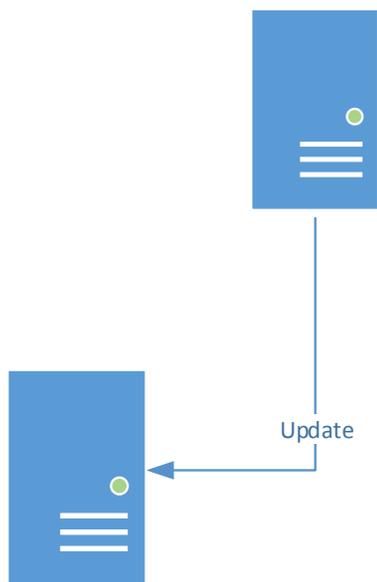
وارد آدرس C:\DFSReport می‌شویم و گزارش موردنظر را که با نام Report-2014-05-28 بود را روی Internet Explorer اجرا می‌کنیم. همانطور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید گزارش موردنظر اجرا شده است و می‌توانید اطلاعات را بررسی کنید.

کار با Read Only Domain Controller:

کار با سرویس **Active Directory** یکی از مهمترین بخش‌ها می‌باشد که امنیت آن برای یک شرکت یا سازمان بسیار اهمیت دارد، شما باید به عنوان مدیر شبکه کارهای امنیتی لازم را برای جلوگیری از دسترسی نامعتبر انجام دهید، یکی از راه‌های ایجاد امنیت استفاده از **Read Only Domain Controller** یا **RODC** است این یعنی یک دومین کنترلر فقط خواندنی و ایجاد تغییر در آن غیر ممکن است.

دلیل آن این است که این دومین کنترلر زیر مجموعه دومین کنترلر دیگر است و فقط یک کپی از اطلاعات دومین کنترلر اصلی را در خود نگه می‌دارد و هیچ تغییر را نمی‌تواند به صورت مستقیم در دومین کنترلر اصلی انجام دهد. در کل تغییرات توسط دومین کنترلر اصلی اعمال یا **Replicate** می‌شود.

Forest Domain

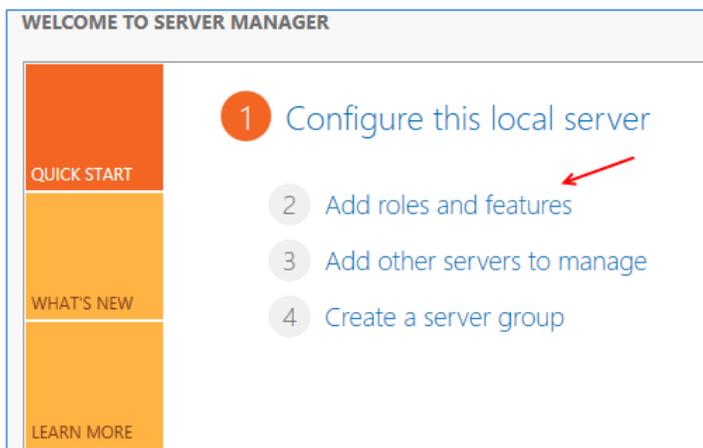

در این شکل هم سرور **Forest** سرور اصلی می‌باشد و آپدیت‌ها

به صورت یک طرفه به سرور **Read Only** فرستاده می‌شود.

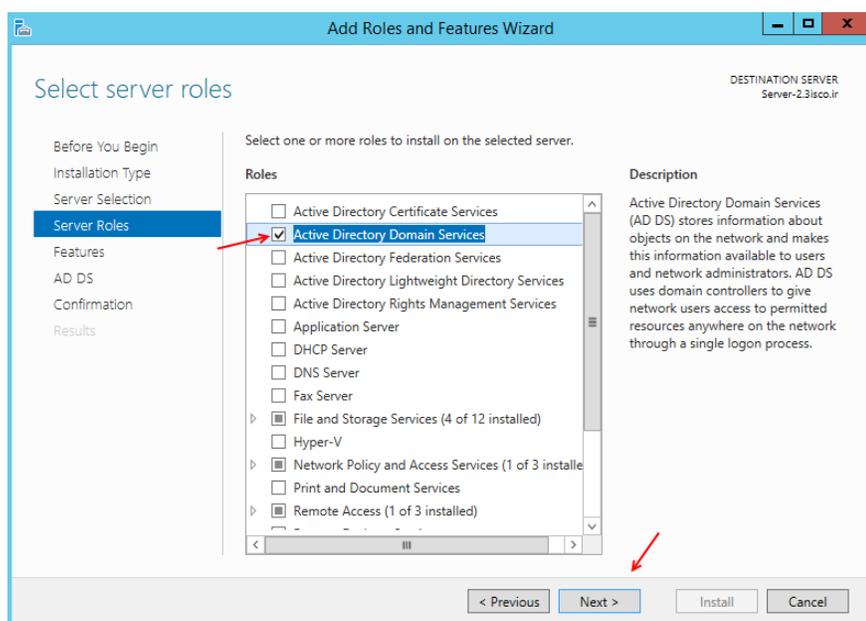
Read Only Domain

برای شروع کار ما نیاز به یک **Domain Controller** اصلی داریم که این دومین کنترلر از قبل نصب شده است، بعد از آن یک سرور جدید را در کنار سرور اصلی قرار می‌دهیم و روی آن ویندوز سرور **2012** نصب می‌کنیم و بعد از آن شروع به راه اندازی سرویس **Read Only Domain Controller** می‌کنیم.

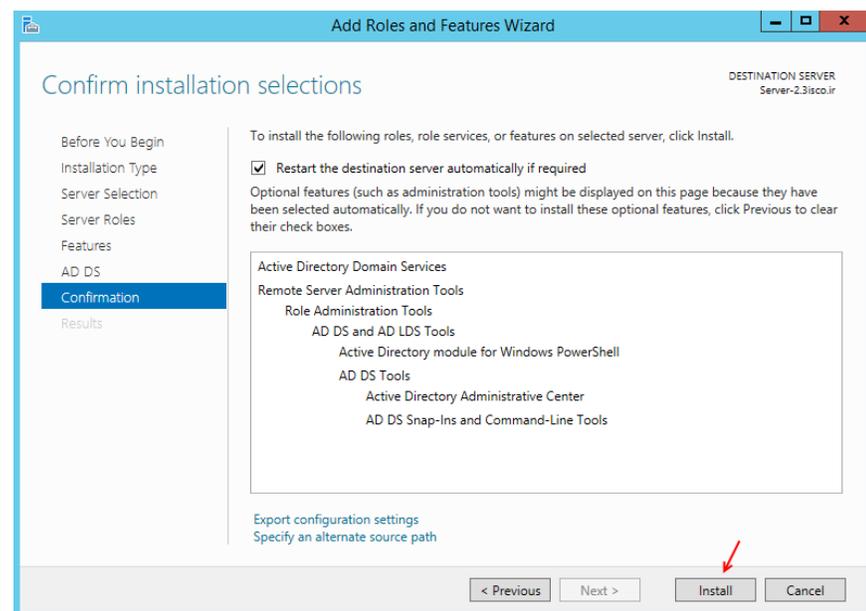

وارد سرور دوم شوید و Server Manager را اجرا کنید و به مانند شکل روبرو بر روی **Add roles and features** کلیک کنید.

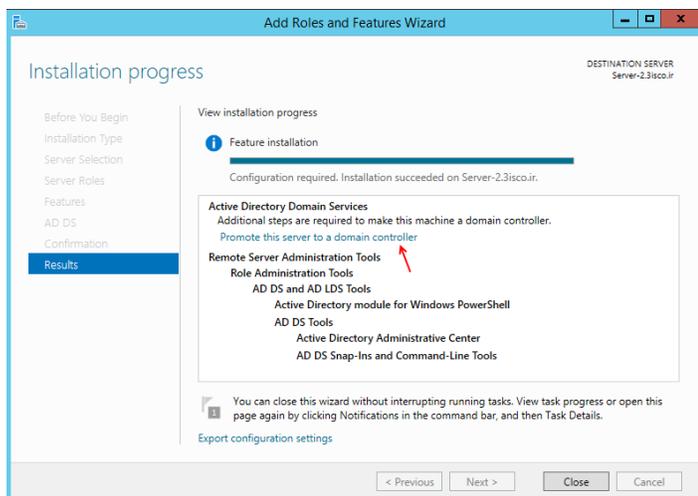
نکته: این سرور زیرمجموعه دومین سرور اصلی می باشد.

در صفحه **Server Roles** گزینه **Active Directory Domain Services** را انتخاب کنید و در شکل باز شده بر روی **Add Feature** کلیک کنید و بعد بر روی **Next** کلیک کنید تا به صفحه **Confirmation** برسیم.

در این صفحه برای نصب سرویس بر روی **Install** کلیک کنید.

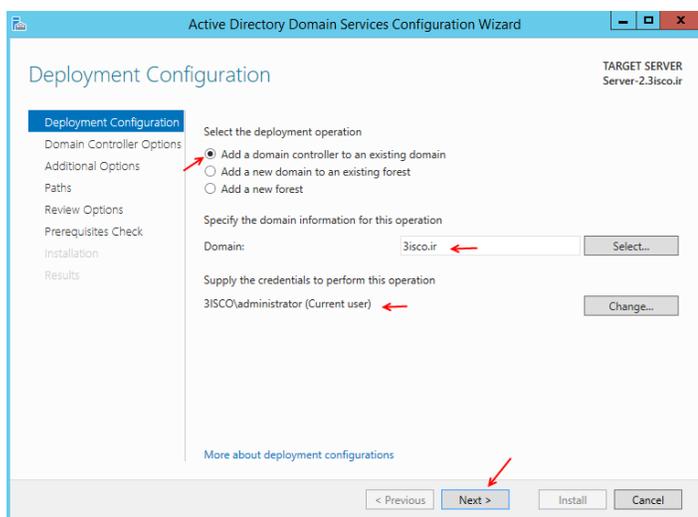

بعد از نصب سرویس، در همان صفحه بر روی
Promote this server to a domain
controller را انجام

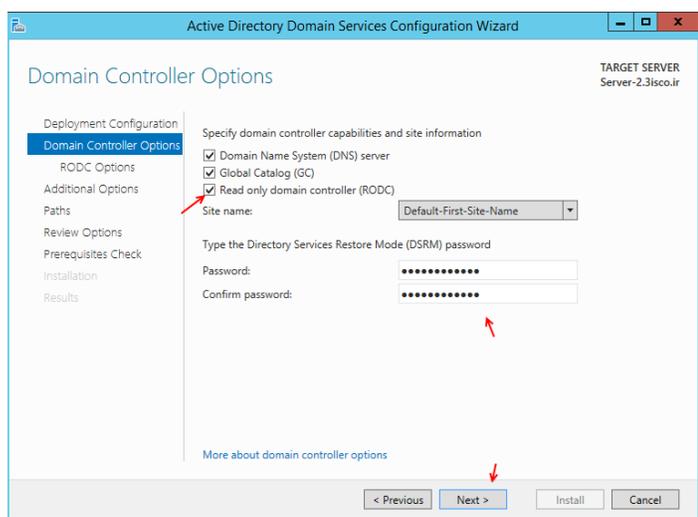
دهیم.

Read Only Domain Controller همان RODC)

(است)

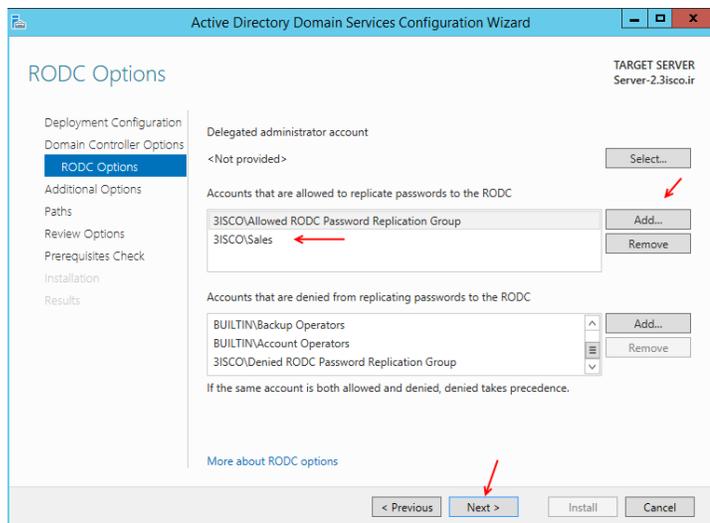

در این صفحه گزینه Add a domain controller
to an existing domain را انتخاب کنید، همانطور
که مشاهده می کنید دومین 3isco.ir شناسایی شده
است، برای ادامه کار بر روی Next کلیک کنید.

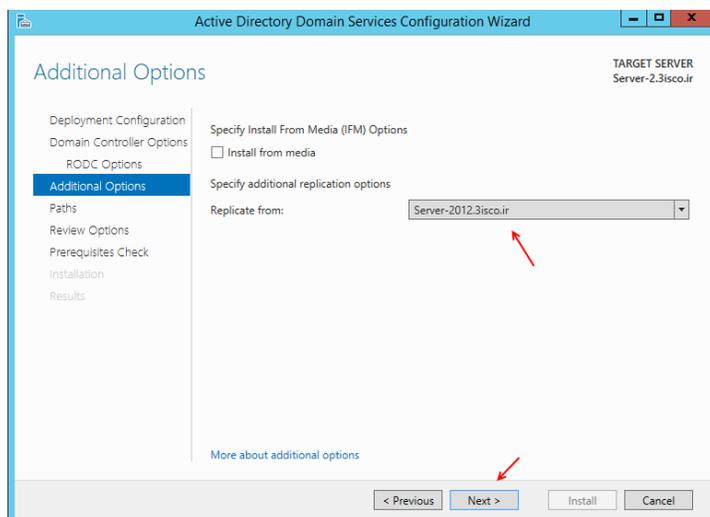

در این قسمت، مهمترین کار انتخاب گزینه Read
Only domain Controller است و بعد یک رمز
برای Restore Mode می باشد.

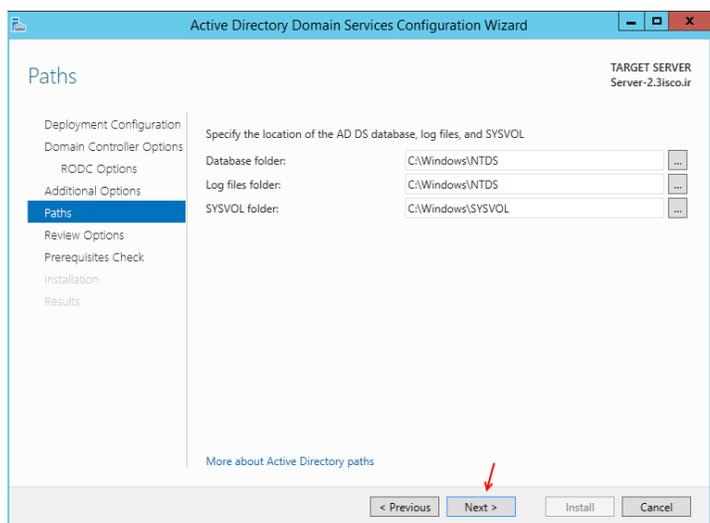
بر روی Next کلیک کنید.

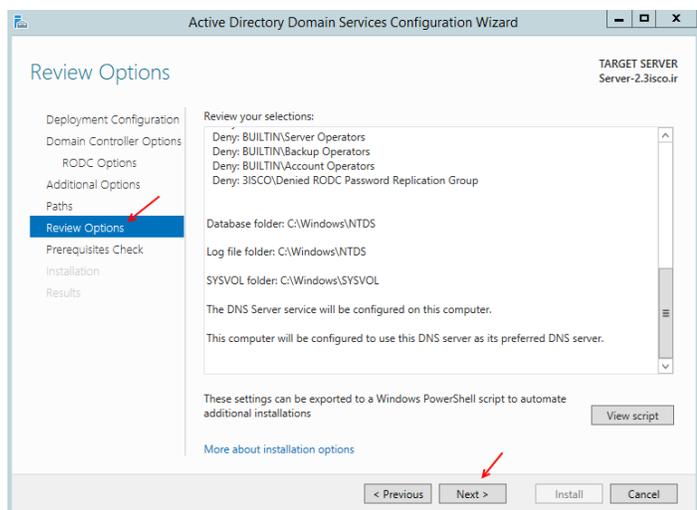
در این قسمت می‌توانید با کلیک بر روی **Add** گروه یا کاربر مورد نظر خود را به لیست اضافه کنید.
بر روی **Next** کلیک کنید.

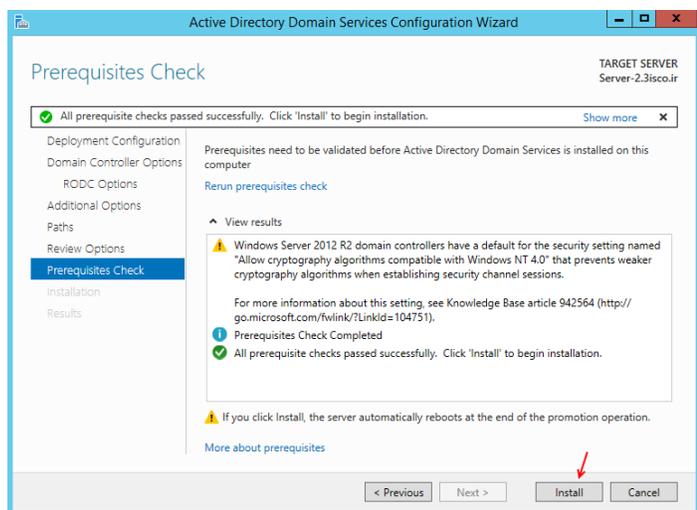
در این قسمت از لیست کشویی سرور اصلی خود را که دومین کنترلر اصلی روی آن نصب است را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت، بر روی **Next** کلیک کنید.

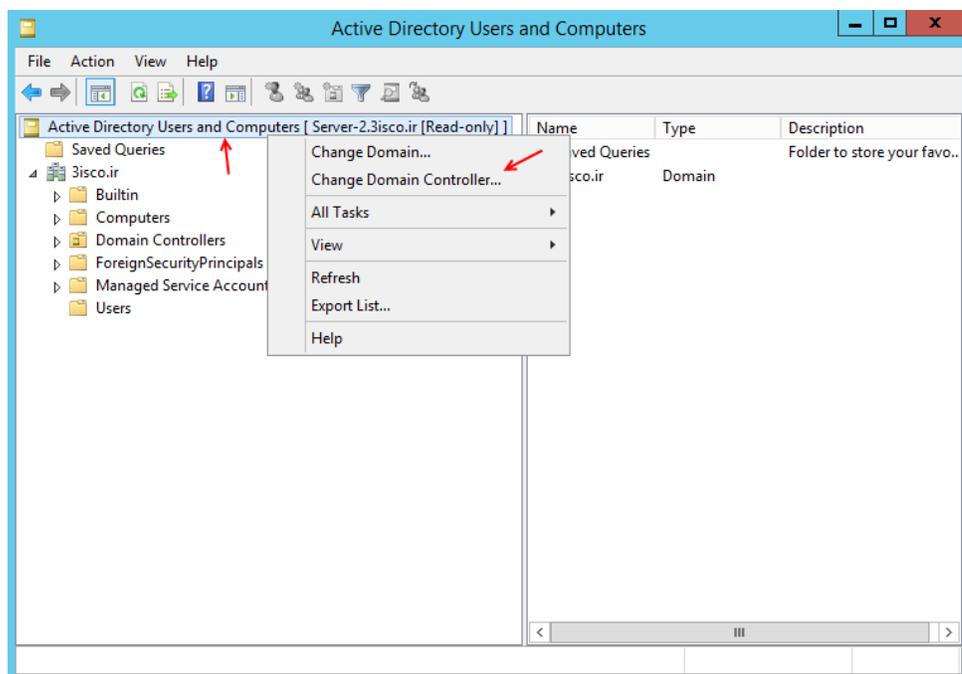

در این صفحه که مربوط به اطلاعات کاملی از نصب دومین می باشد که آن را بررسی و بر روی **Next** کلیک کنید

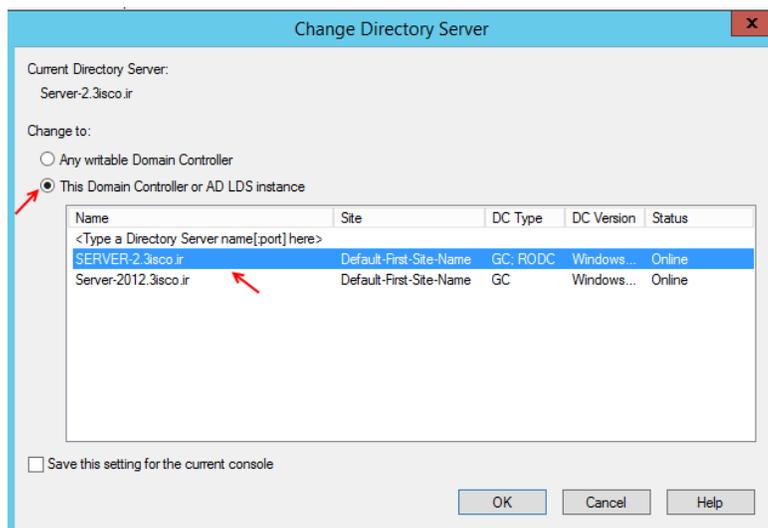
در این صفحه برای نصب سرویس بر روی **install** کلیک کنید.

بعد از چند دقیقه سرویس مورد نظر نصب و سیستم **Restart** می شود، البته زمانی **Restart** می شود که تیک گزینه **Restart** را موقع نصب انتخاب کرده باشید.

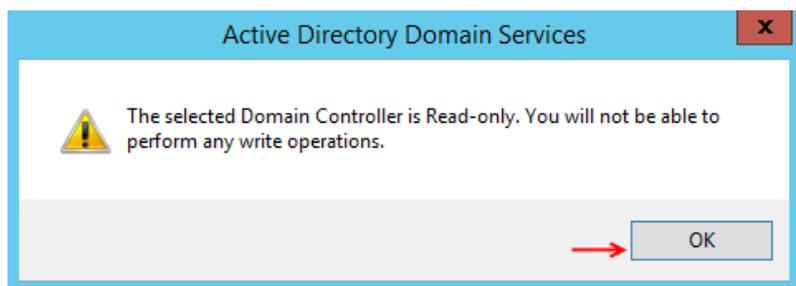

بعد از نصب سرویس سرویس **Active Directory users and computers** را روی سرور دوم اجرا کنید، نکته ای که در اینجا مشاهده می شود این است که در حال حاضر سیستم دومین بر روی **RODC** قرار ندارد، برای تنظیم آن بر روی نام

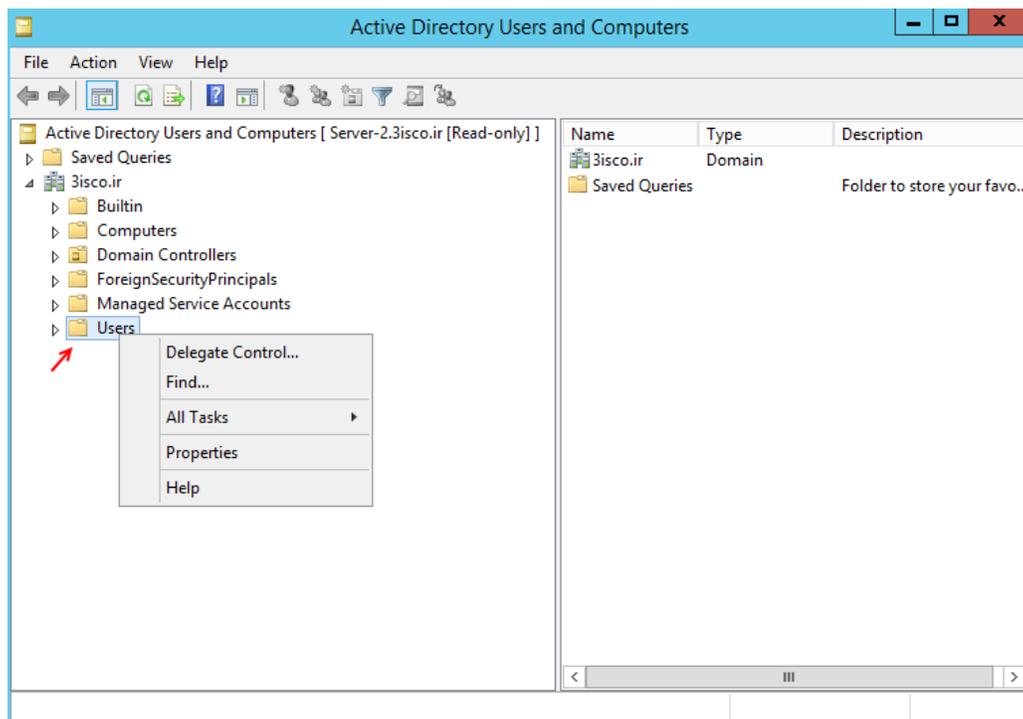
سرور به مانند شکل کلیک راست کنید و گزینه **Change Domain controller** را انتخاب کنید.

در این قسمت گزینه **The Domain Controller or AD LDS instance** را انتخاب کنید و بین گزینه های موجود نام سروری را انتخاب کنید که به عنوان دومین فقط خواندنی معرفی کردیم که در اینجا سرور **Server-2** به عنوان **RODC** انتخاب شده است، بعد از انتخاب بر روی **Ok** کلیک کنید.

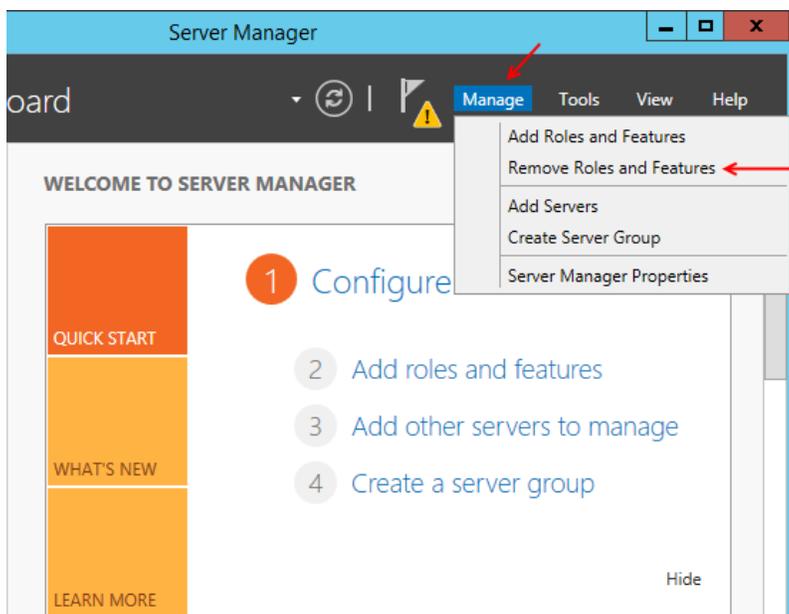
بعد از کلیک بر روی **ok** شکل روبرو ظاهر می شود و به شما این اخطار را می دهد که این دومین کنترلر به فقط خواندنی تبدیل می شود و دیگر نمی توانید روی آن بنویسید. **Ok** کنید.

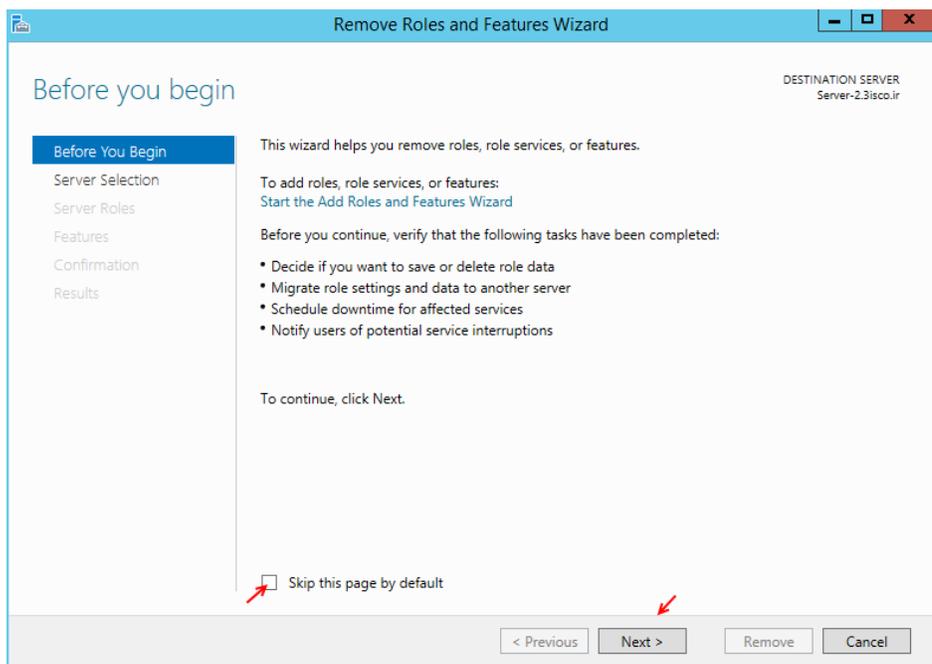
خوب اگر روی قسمت **User** کلیک راست کنید متوجه خواهید شد که نمی توانیم یک شی جدید مانند گروه یا کاربر ایجاد کنیم، به خاطر اینکه دومین کنترلر در حالت **Read Only** قرار دارد.

حذف و خداحافظی با Active Directory:

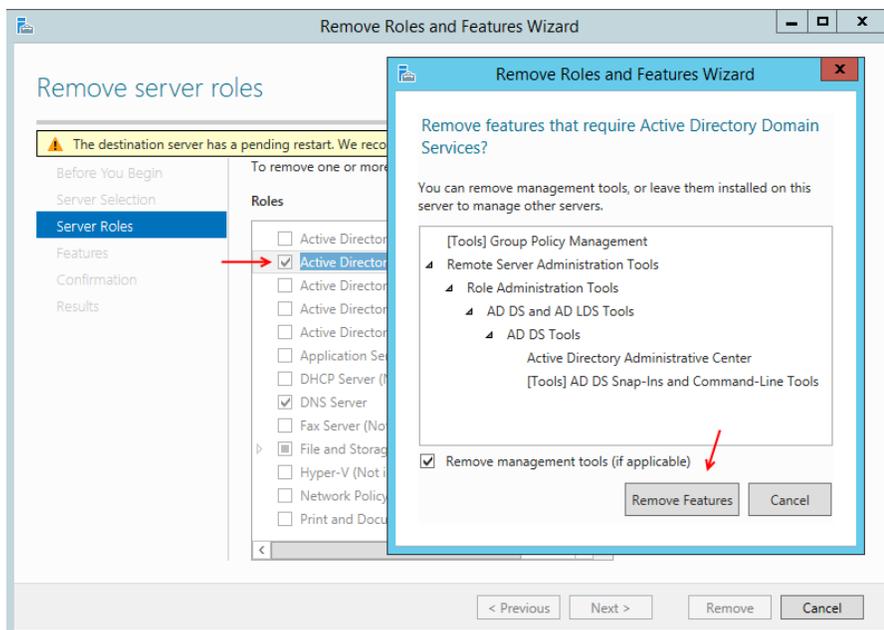
هر چیزی که در هر جایی نصب می‌شود، زمانی می‌آید که باید از آن قسمت حذف شود که Active Directory هم به همین صورت است، در قسمت های قبلی کتاب، سرویس Active Directory به همراه دومین نصب و راه اندازی شد، حالا می‌خواهیم این سرویس را حذف کنیم.

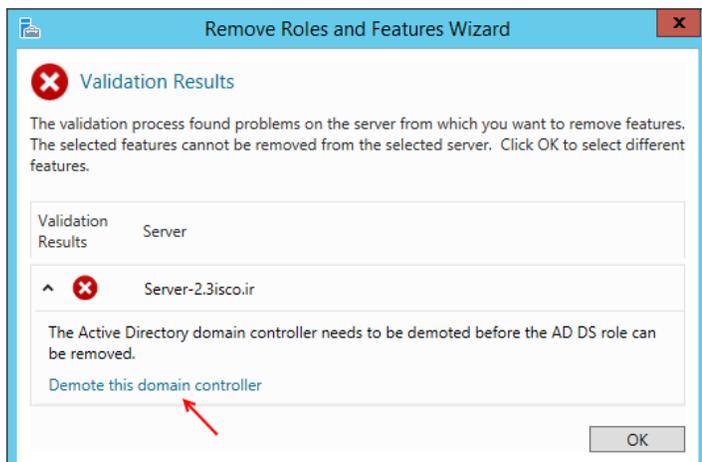
برای شروع وارد Server Manager شوید و به مانند شکل روبرو از منوی Manage گزینه Remove Roles and Features را انتخاب کنید.

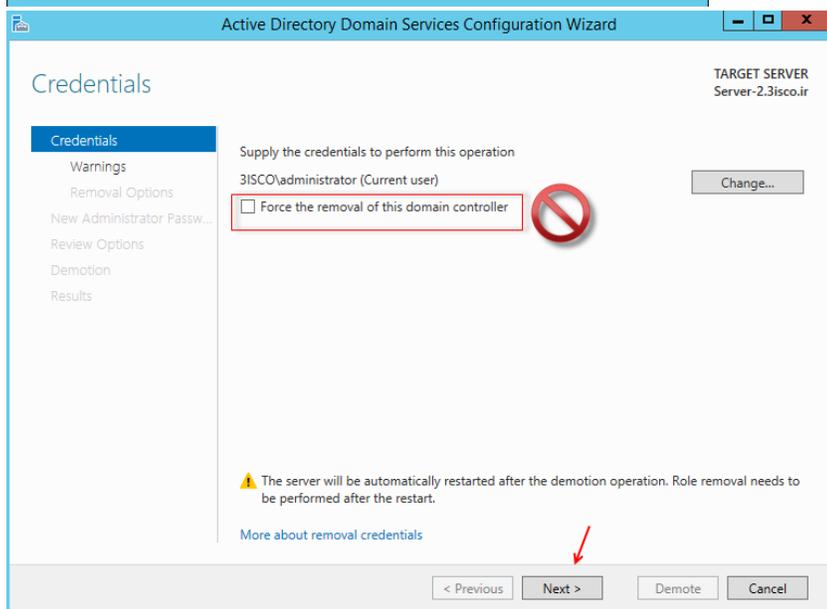
در این صفحه بر روی Next کلیک کنید، در صفحه Server Selection هم بر روی Next کلیک کنید.

در این قسمت اول باید بین Role های موردنظر گزینه Active Directory Domain Services را انتخاب کنید تا شکل موردنظر ظاهر شود در این شکل بر روی Remove Features کلیک کنید.

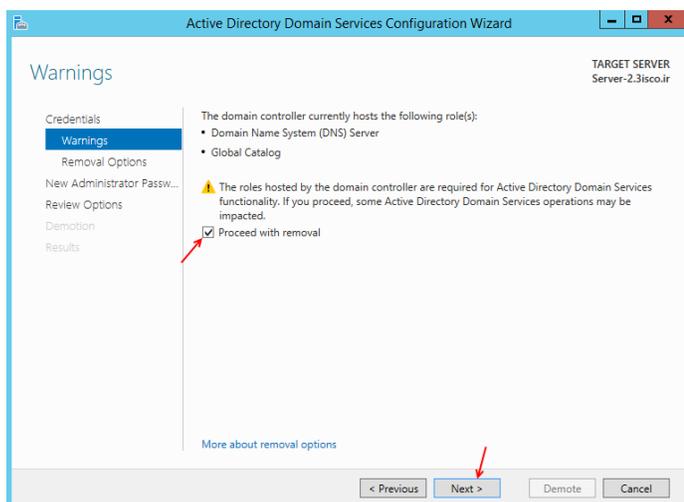

این شکل ظاهر می شود که به اعلام می کند که قبل از حذف Active Directory Domain باید Domain Controller حذف کرد. برای این کاربر روی Demote this domain Controller کلیک کنید.

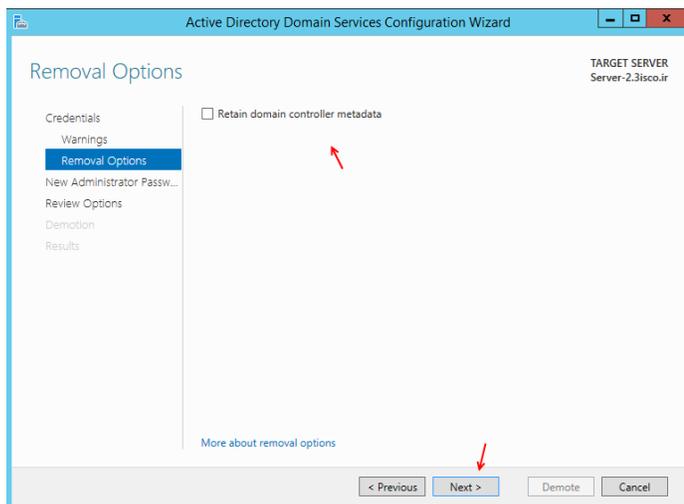

در این قسمت، گزینه ای وجود دارد با نام Force the removal... که این گزینه زمانی به کار می آید که به صورت معمول نتوانید دومین را حذف کنیم، در صورت انتخاب این گزینه و حذف دومین باید بعد از آن به صورت دستی باید

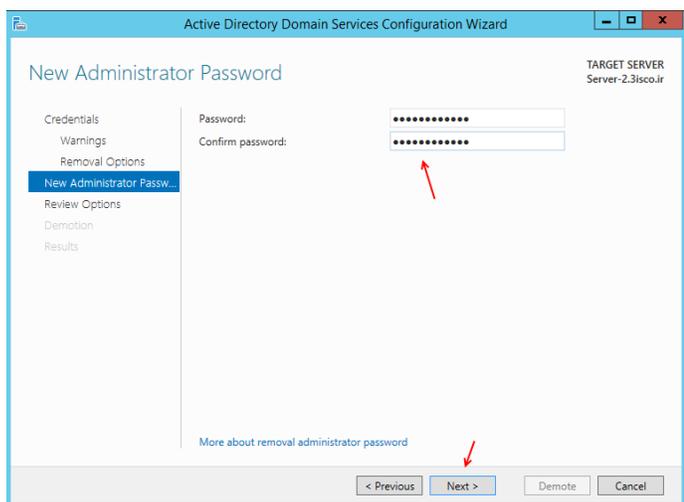
Metadata آن را هم حذف کنید که کار در دسر سازی خواهد بود، پس در این قسمت به این گزینه دست نزنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

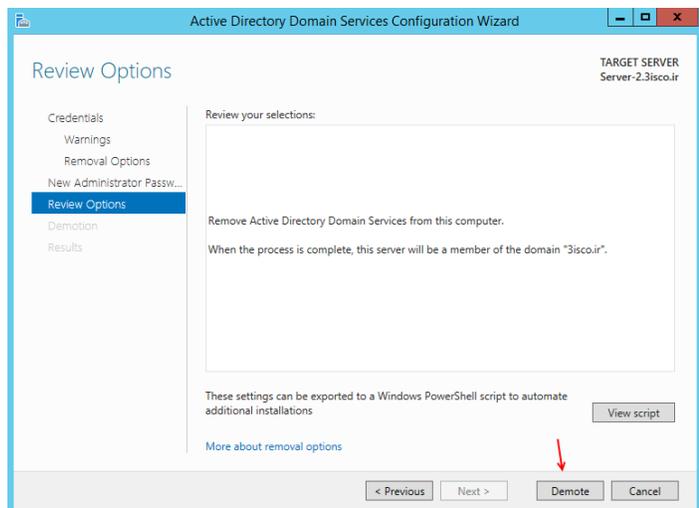
در این قسمت، گزینه **proceed with removal** را انتخاب کنید تا سرویس‌های فعال هم غیر فعال شوند، برای ادامه کار بر روی **Next** کلیک کنید.

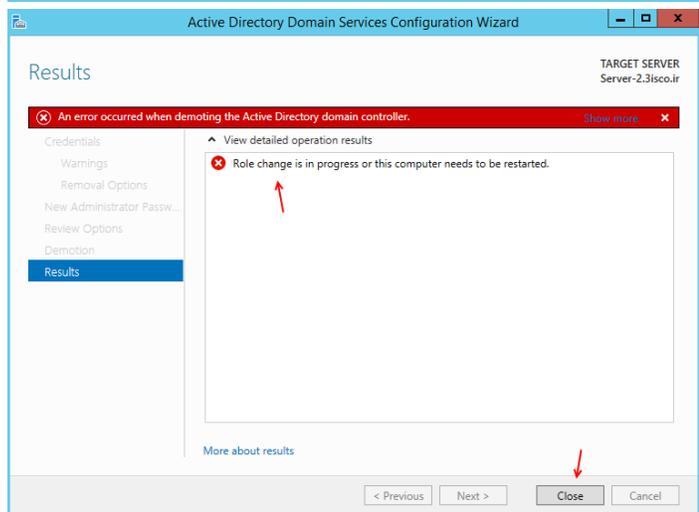
در این قسمت اگر گزینه **Retain domain controller Metadata** را انتخاب کنید، **MetaData** حفظ خواهد شد که در این قسمت این گزینه را انتخاب نکنید. بر روی **Next** کلیک کنید.

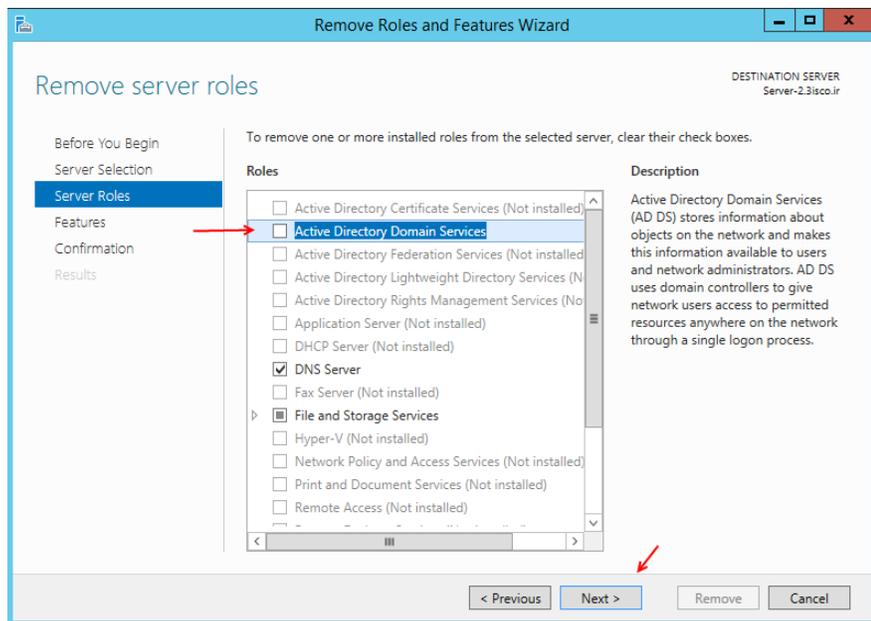
در این قسمت، باید یک رمز عبور جدید برای کاربر **administrator** خود وارد کنید، البته می‌توانید از همان رمز قدیمی دوباره استفاده کنید. بعد از وارد کردن اطلاعات بر روی **Next** کلیک کنید.

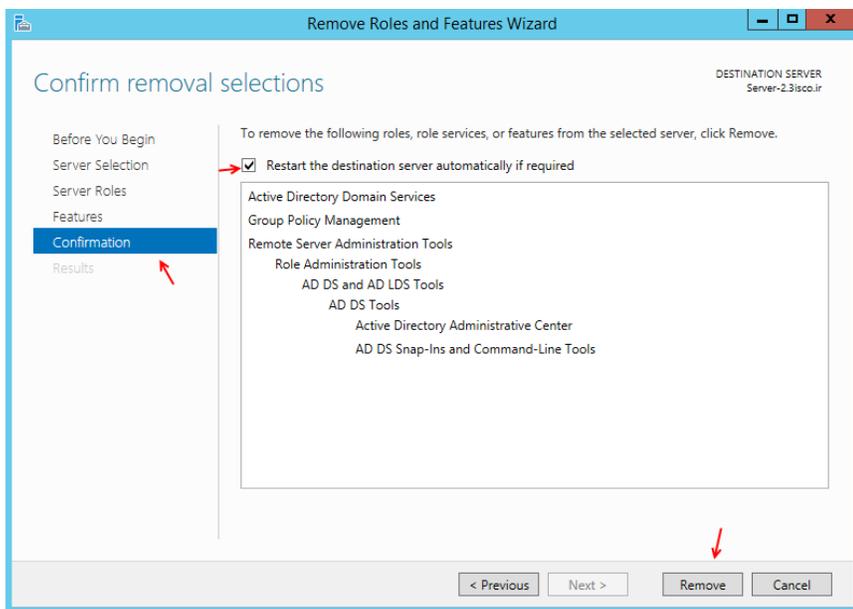
در این قسمت بر روی **Demote** کلیک کنید تا کار حذف Domain Controller آغاز شود.

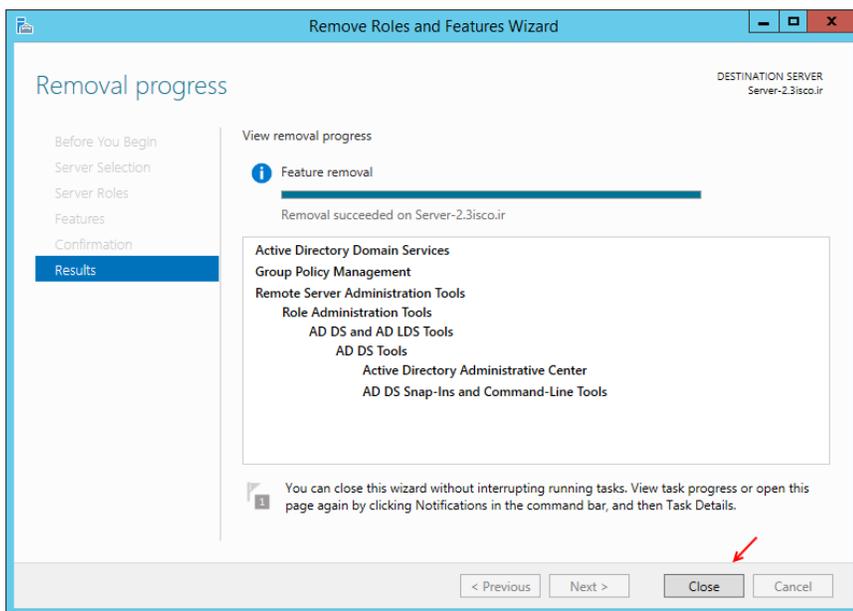
اگر بعد از اینکه بر روی **Domote** کلیک کردید و شکل روبرو ظاهر شد بر روی **Close** کلیک کنید و یک بار سرور را **Restart** کنید و دوباره مراحل نصب را به ترتیب انجام دهید تا دومین کنترلر به صورت کامل حذف شود.

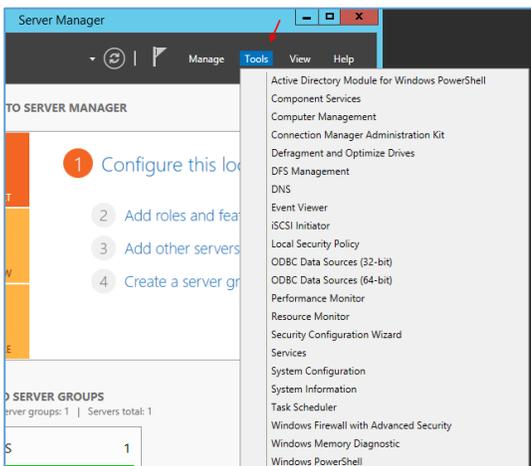
بعد از حذف دومین کنترلر دوباره وارد **Server Manager** شوید و از منوی **Manage** گزینه **Remove Roles and Features** را انتخاب کنید. بعد در شکل باز شده وارد قسمت **Server Roles** شوید و تیک کنار گزینه **Active Directory Service** را بردارید. در ادامه بر روی **Next** کلیک کنید.

بر روی **Next** کلیک کنید تا مانند شکل روبرو وارد قسمت **Confirmation** شوید، در این قسمت تیک گزینه **Restart...** را انتخاب و بر روی **Remove** کلیک کنید.

در این قسمت هم سرویس موردنظر حذف شده است، در ادامه کار بر روی **Close** کلیک کنید و سیستم را **Restart** کنید.

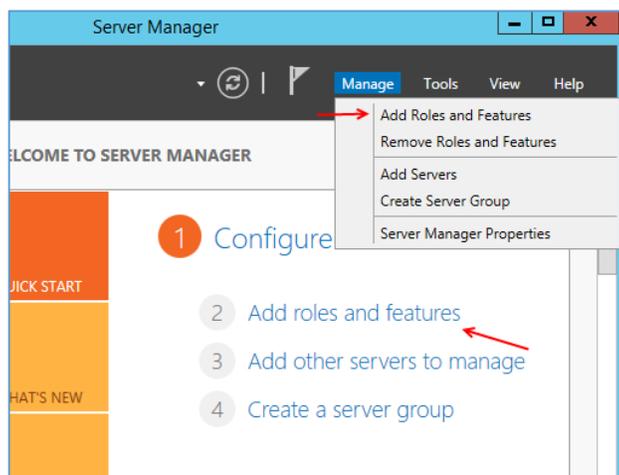

همانطور که در شکل روبرو مشاهده می کنید، سرویس موردنظر در منوی **Tools** قرار ندارد و حذف شده است.

ایجاد Domain Tree:

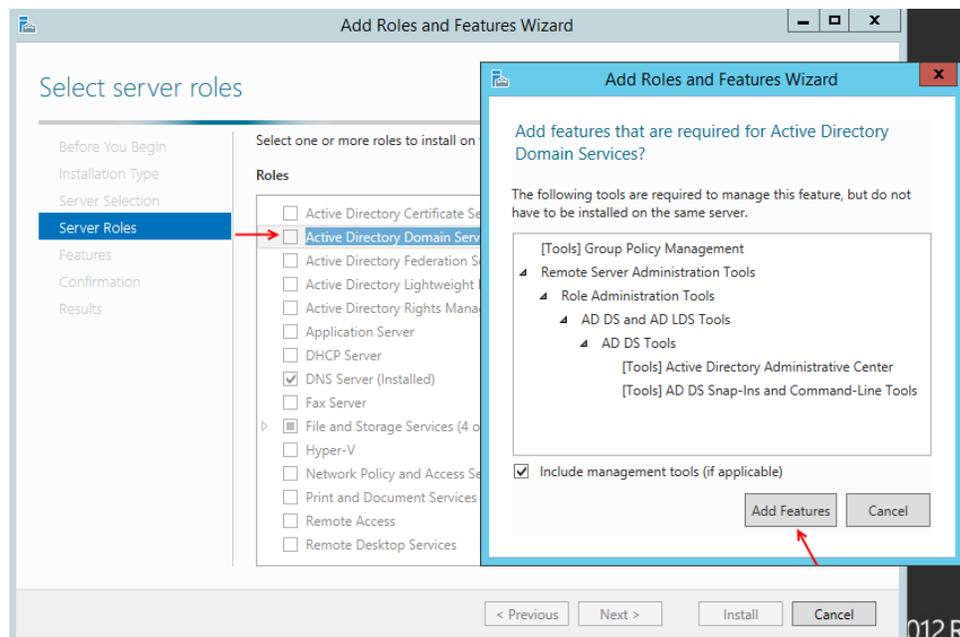
در این قسمت می‌خواهیم یک Domain Tree ایجاد کنیم، این نوع دومین‌ها توانایی ارتباط مستقیم با دومین اصلی را دارند یعنی اینکه Trust و یا همان اعتماد بین دو دومین برقرار است.

برای ایجاد Domain Tree باید از قبل یک دومین فعال (Root) داشته باشیم، توجه داشته باشید که سروری که روی آن Domain Tree فعال می‌شود به سرور اصلی شبکه شده است.

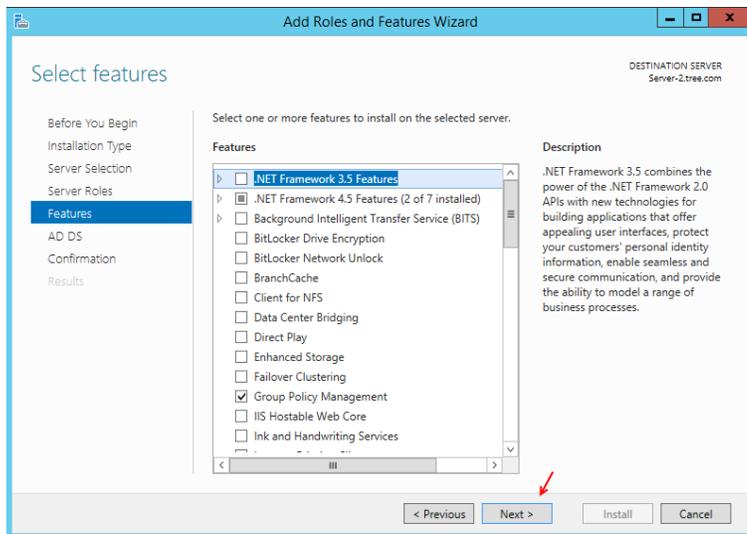

برای شروع وارد سرور دوم شوید و Server Manager را اجرا کنید.

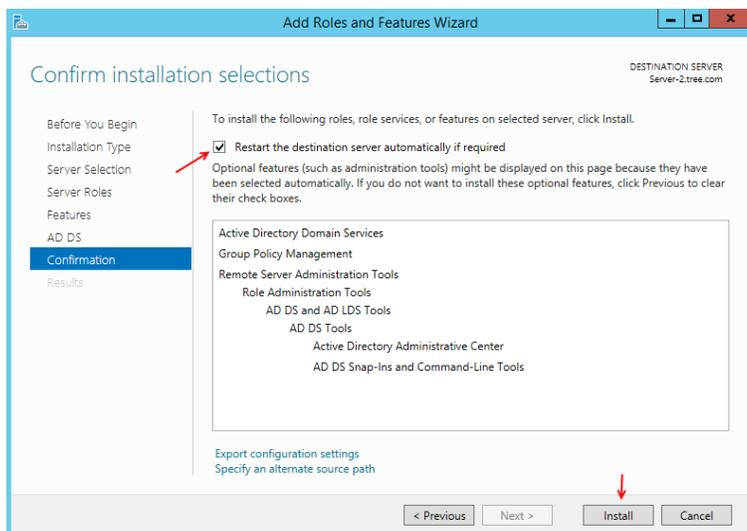
با مانند شکل به دو روش مختلف می‌توانید بر روی Add roles and features کلیک کنید.

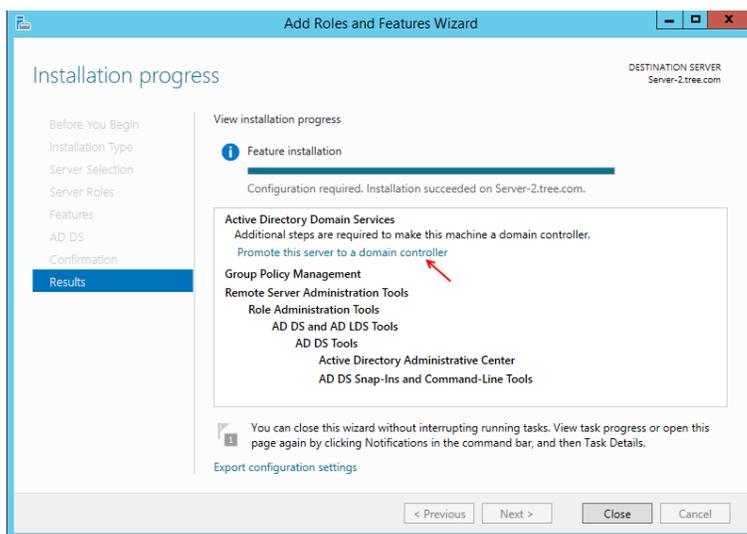
در این شکل از سمت چپ بر روی Server Roles کلیک کنید و از لیست Roles گزینه Active Directory Domain Service را انتخاب کنید و در شکل باز شده بر روی Add Features کلیک کنید و بر روی Next کلیک کنید.

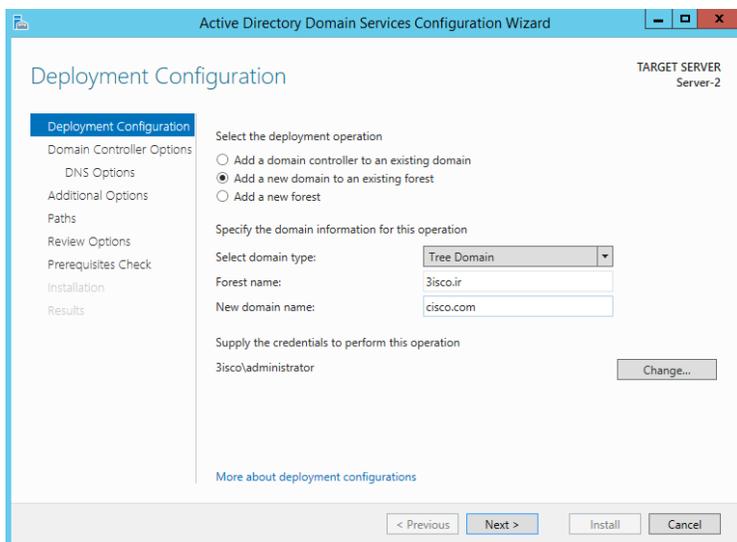
در این قسمت بدون انتخاب گزینه‌ای بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت گزینه **Restart the destination** را انتخاب و بر روی **install** کلیک کنید تا **Active Directory** نصب شود.

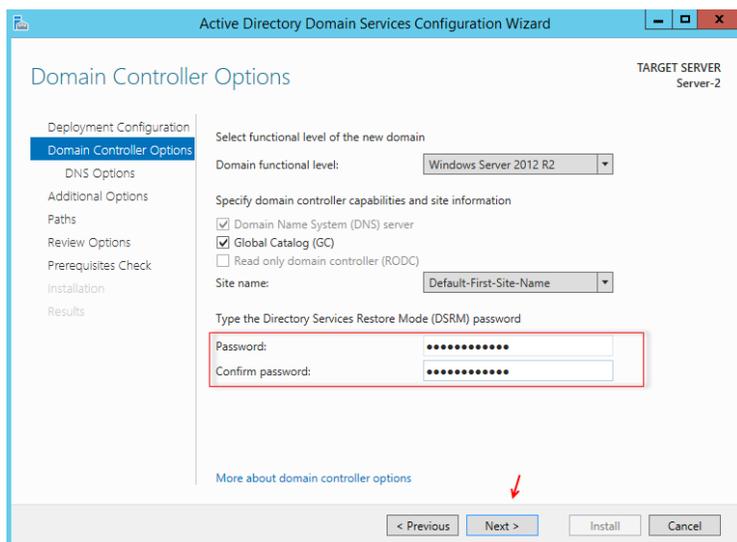

در این قسمت، بر روی **Promote this server to a domain controller** کلیک کنید.

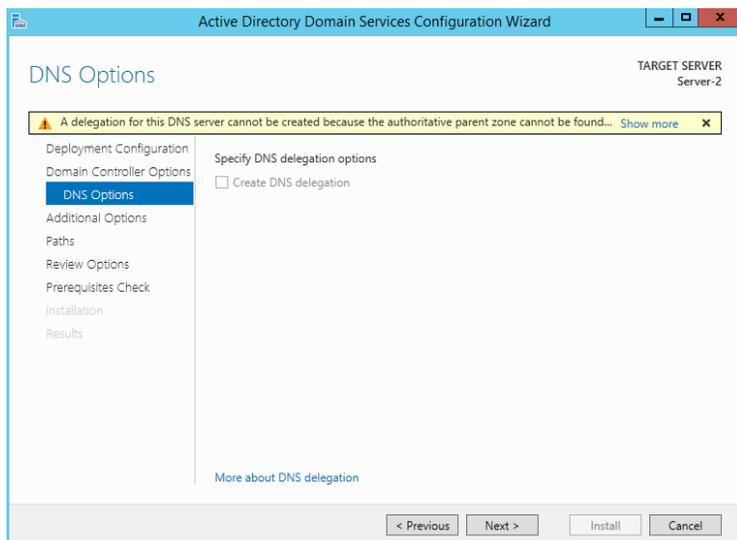

در این قسمت، اول گزینه **Add a new domain** را انتخاب کنید، در قسمت **Select domain type** گزینه **Tree Domain** را انتخاب کنید و در قسمت **name** نام دومین **Root** خود را وارد کنید و در قسمت **New Domain name** نام دومین جدید خود را وارد کنید، توجه داشته باشید با کلیک بر روی **Change** نام کاربری را وارد کنید که در

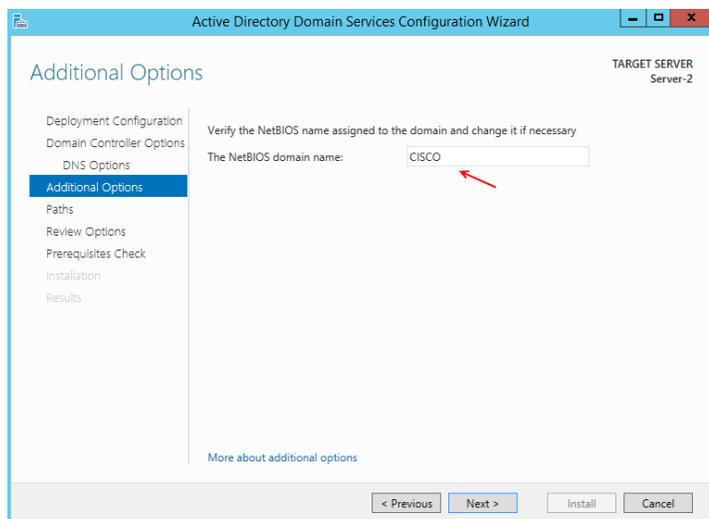
دومین اصلی (Forest) که در اینجا **3isco.ir** می باشد اعتبار داشته باشد، برای ادامه کار بر روی **Next** کلیک کنید.

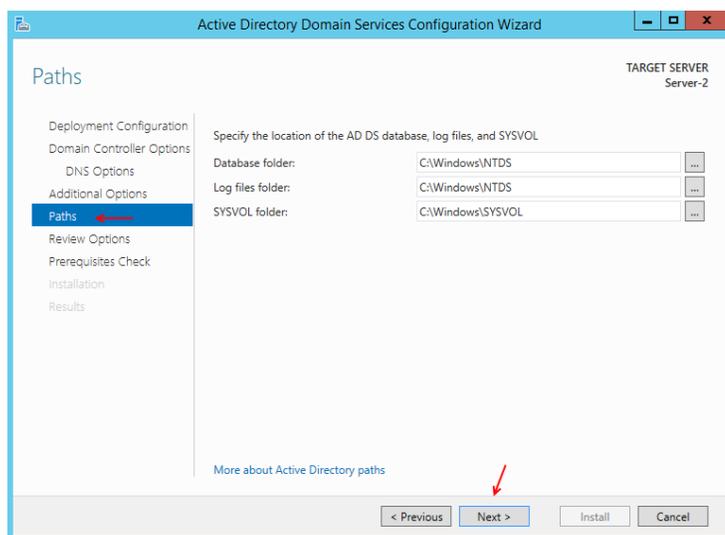
در این قسمت رمز مربوط به **Restore Mode** را که قبلاً توضیح دادم به دلخواه خود وارد کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

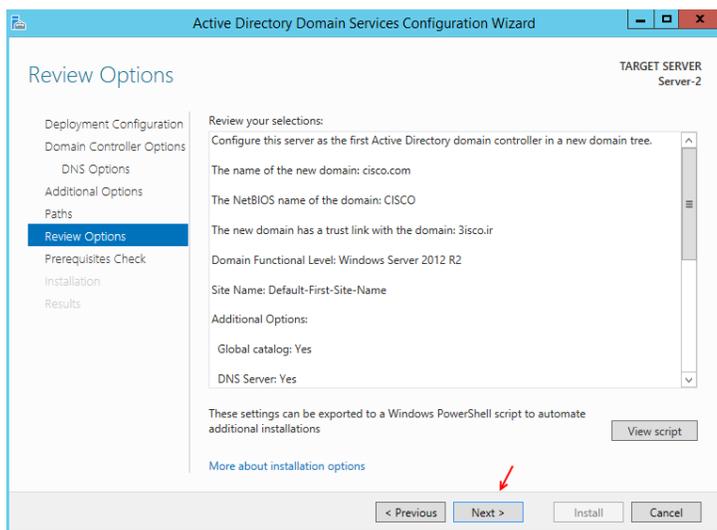
در این قسمت بر روی **Next** کلیک کنید.

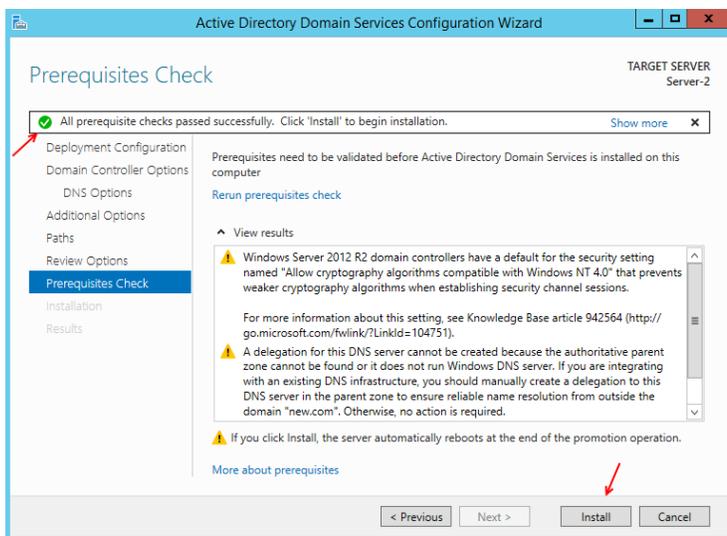
در این صفحه اگر نام دومین شما از قبل وجود نداشته باشد به مانند شکل روبرو تایید می شود، توجه داشته باشید اگر به اینترنت متصل باشید و این نام در اینترنت وجود داشته باشد، به هیچ عنوان تایید نخواهد شد.
بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت مسیر مربوط به فولدرهای Database, Log File, SYSVOL را می توانید مشخص کنید که پیشنهاد می شود بر روی پیش فرض قرار داشته باشد.
بر روی **Next** کلیک کنید.

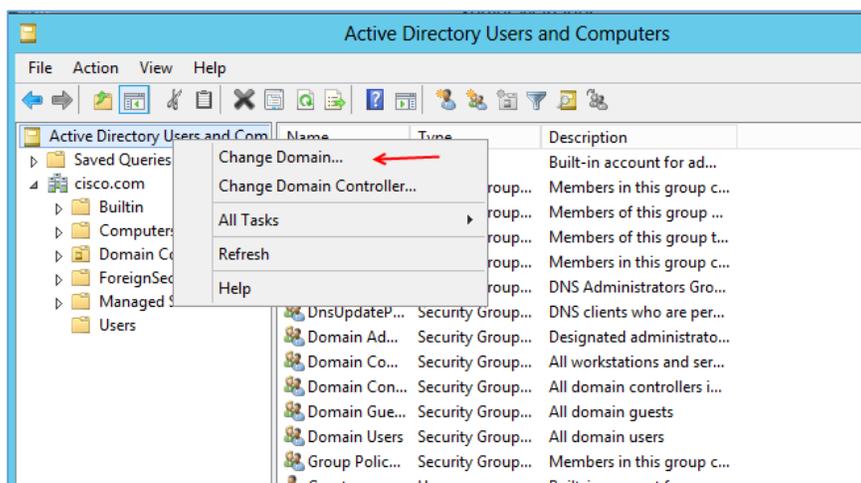

در این قسمت اطلاعات کلی از اطلاعات وارد شده را مشاهده می کنید اگر مورد تایید است بر روی **Next** کلیک کنید.

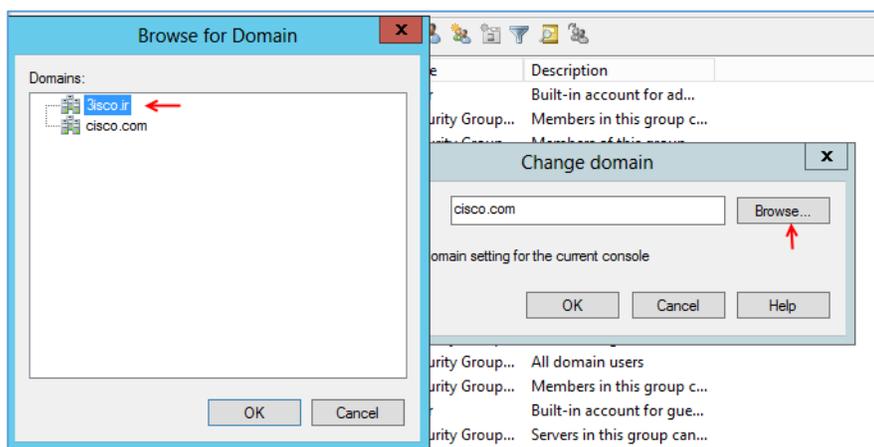
در این صفحه بعد از بررسی سیستم به شما مجوز نصب داده می‌شود، برای نصب سرویس بر روی **install** کلیک کنید.

توجه داشته باشید بیشترین مشکلی که در این قسمت شاید به وجود بیاید تنظیم نکردن IP به صورت **Static** می‌باشد.

بعد از نصب، سرویس **Active Directory Users and Computers** را اجرا کنید.

به مانند کل روبرو بر روی عنوان موردنظر **Change Domain** کلیک راست کنید و گزینه **Domain** را انتخاب کنید.

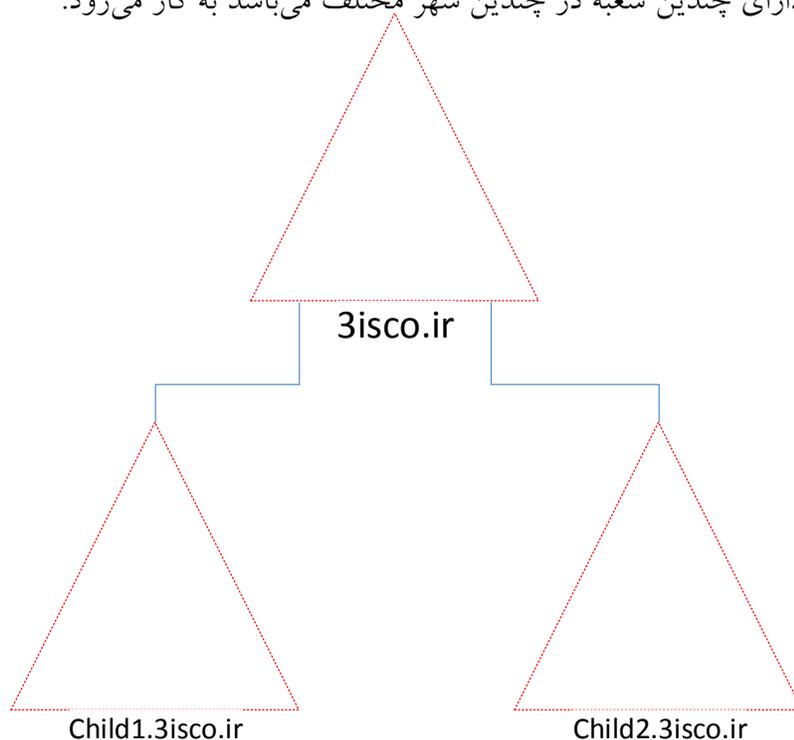
در این قسمت بر روی **Browse** کلیک کنید و همانطور که در شکل روبرو هم مشاهده می‌کنید هر دو دومین در دسترس است که در این قسمت دومین **3isco.ir** را انتخاب و بر روی **ok** کلیک می‌کنیم.

با این کار می‌توانید از طریق سرور دوم دومین اصلی را به راحتی مدیریت کنید،

چگونگی ایجاد شدن این ارتباط از طریق سرویس **Active Directory Domain and Trust** انجام می‌شود که در ادامه به صورت کامل نحوه کار با این سرویس را برای ارتباط دو دومین کنترلر جدا از هم را می‌آموزیم.

نحوه ایجاد Child Domain:

این نوع دومین، زیر مجموعه دومین اصلی شما خواهد شد، یعنی اینکه اگر شما یک دومین با نام **3isco.ir** داشته باشید، دومین **Child** به صورت مثلاً **Child.3isco.ir** ایجاد می‌شود. بیشترین کاربرد این نوع دومین ها در شرکت‌های بزرگ که دارای چندین شعبه در چندین شهر مختلف می‌باشد به کار می‌رود.

Server1

Root
 Domain: 3isco.ir
 IP Address: 192.168.1.102
 DG:255.255.255.0
 DNS: 192.168.1.102
 Windows Server 2012

Server2

Child Domain
 Domain: Child.3isco.ir
 IP Address: 192.168.1.103
 DG:255.255.255.0
 DNS: 192.168.1.102
 Windows Server 2012

برای ایجاد Child Domain نیاز به یک دومین اصلی که در

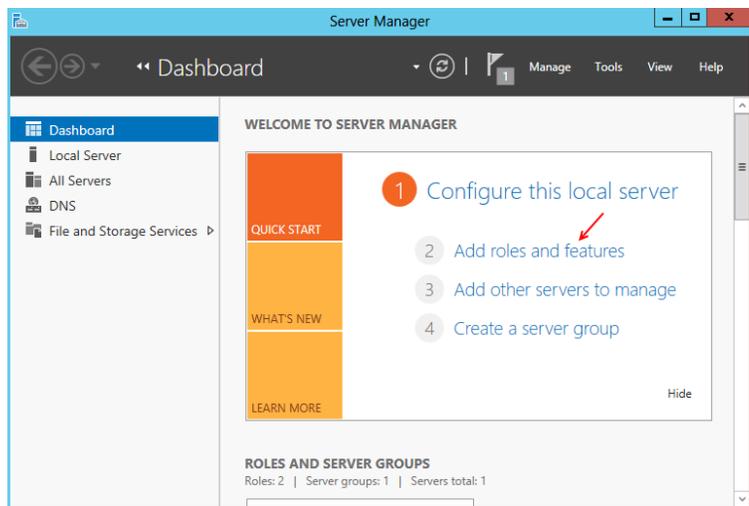
اینجا **3isco.ir** می‌باشد و یک دومین دیگر که کار **Child** را

انجام دهد، به فرض مثال دومین **3isco.ir** از قبل نصب و راه

اندازی شده است و روی سرور دوم هم ویندوز سرور 2012

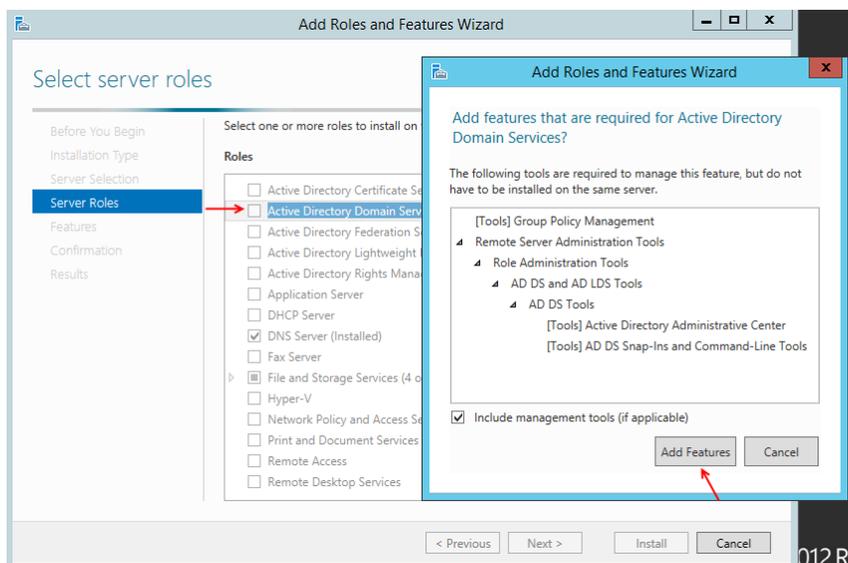
نصب شده است و آدرس IP در رنج سرور اصلی تنظیم شده است.

توجه داشته باشید که این دو سرور باید با هم شبکه شوند.

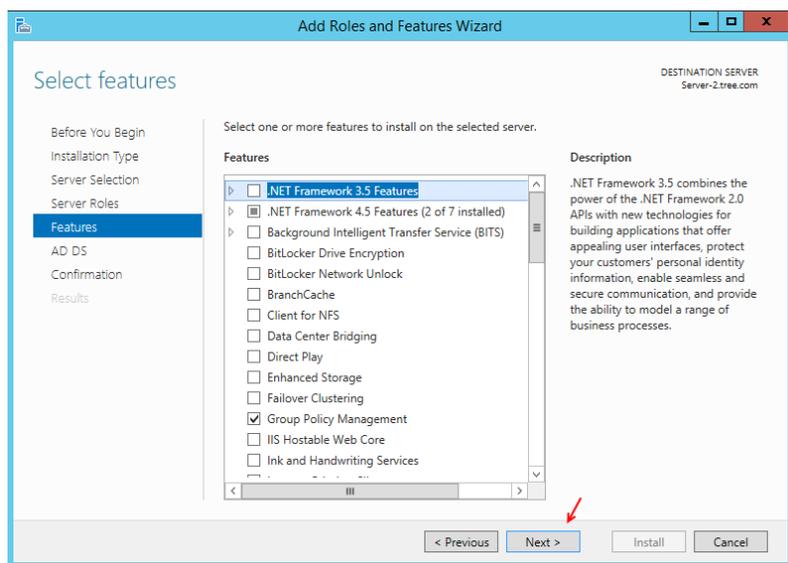

برای شروع وارد سرور دوم شوید و Server Manager را اجرا کنید.

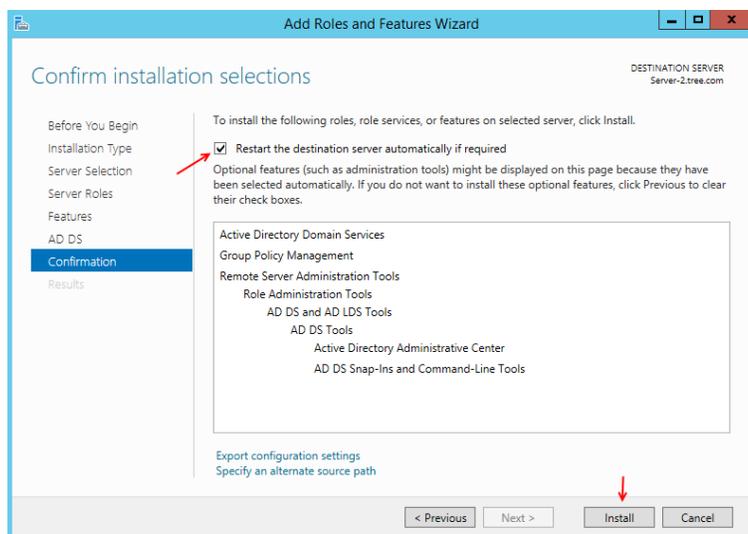
بر روی Add roles and features کلیک کنید.

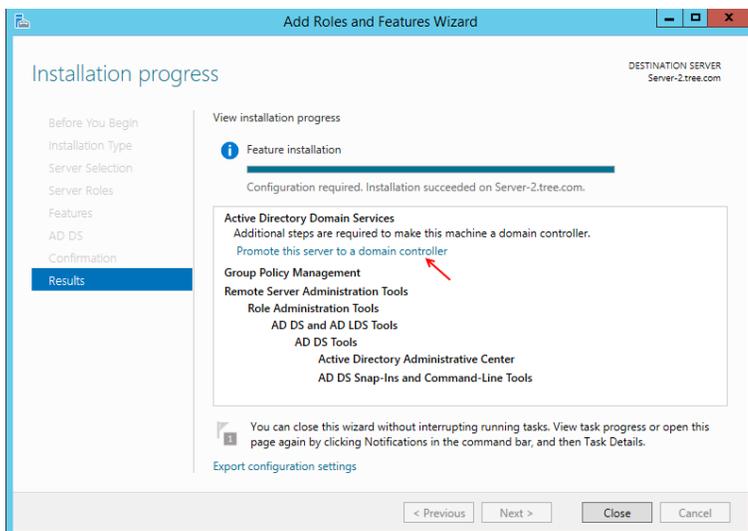
در این شکل از سمت چپ بر روی Server Roles کلیک کنید و از لیست Roles گزینه Active Directory Domain Service را انتخاب کنید و در شکل باز شده بر روی Add Features کلیک کنید و بر روی Next کلیک کنید.

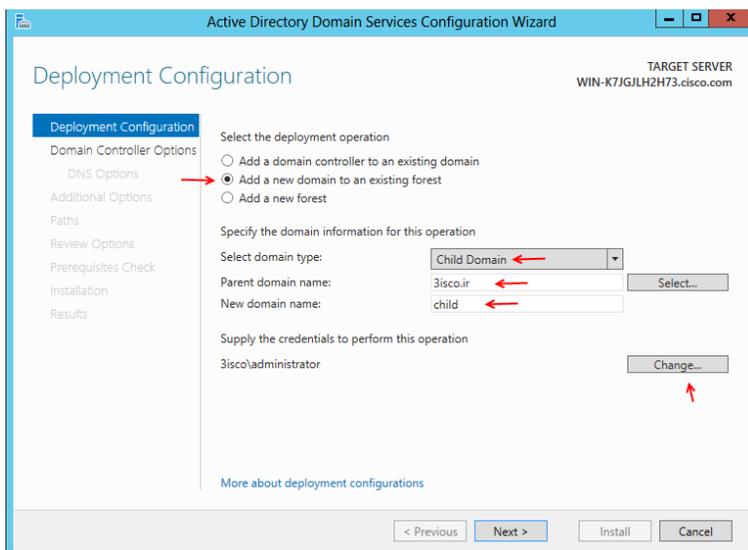
در این قسمت بدون انتخاب گزینه‌ای بر روی Next کلیک کنید

در این قسمت گزینه Restart the destination server automatically if required را انتخاب و بر روی Install کلیک کنید تا Active Directory نصب شود.

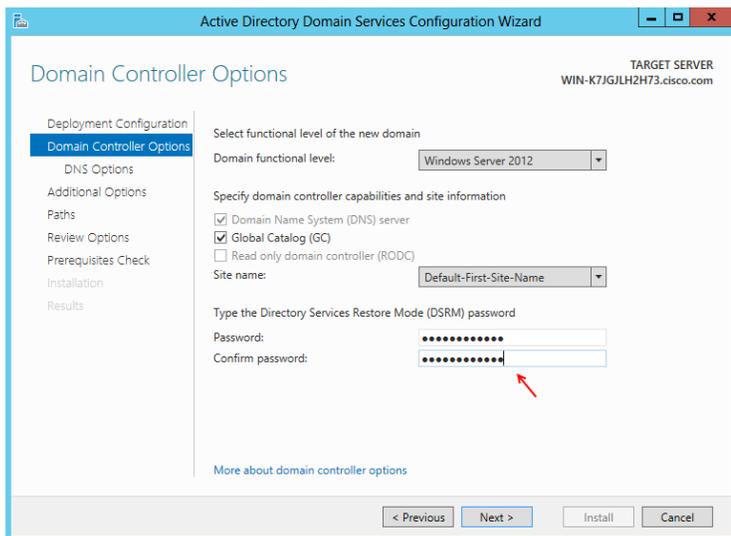

در این قسمت، بر روی Promote this server to a domain controller کلیک کنید.

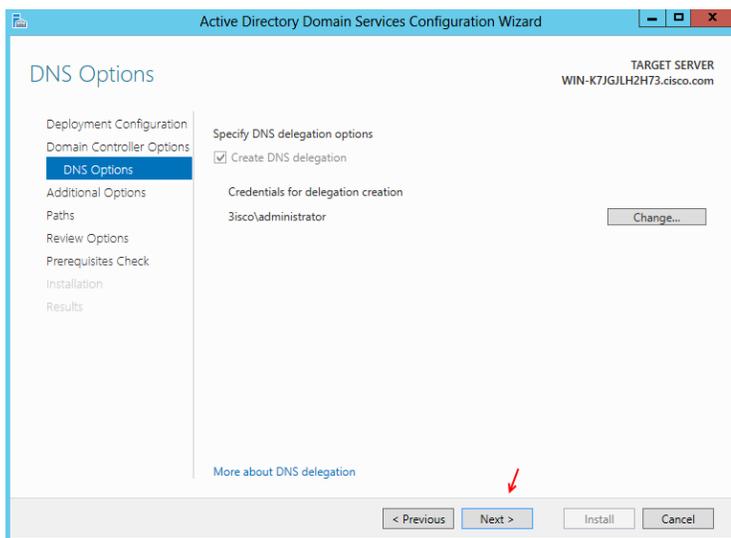
در این قسمت، اول گزینه Add a new domain to an existing forest را انتخاب کنید، در قسمت Select domain type گزینه Child Domain را انتخاب کنید و در قسمت Forest name نام دومین خود را وارد کنید و در قسمت New Domain name نام دومین جدید خود را وارد کنید، توجه داشته باشید با کلیک بر روی Change نام کاربری را وارد

کنید که در دومین اصلی (Forest) که در اینجا 3isco.ir می باشد اعتبار داشته باشد، برای ادامه کار بر روی **Next** کلیک کنید.

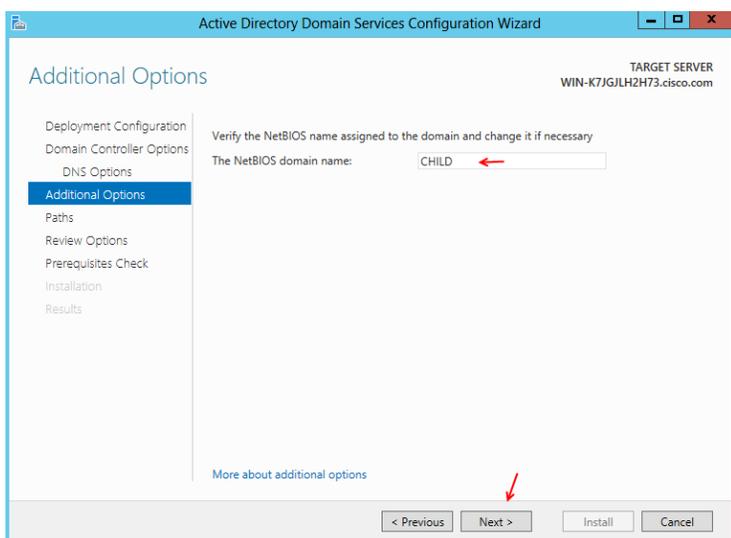
در این قسمت، یک رمز عبور برای **Restore Mode** در نظر بگیرید.

بر روی **Next** کلیک کنید.

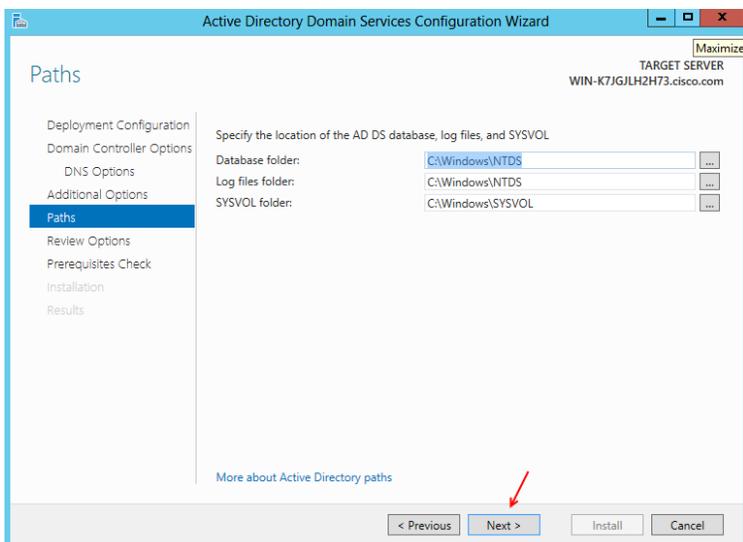

در این قسمت می توانید نام کاربری را وارد کنید که اولویت بالایی در دسترسی به سرویس **DNS** را داشته باشد.

بر روی **Next** کلیک کنید.

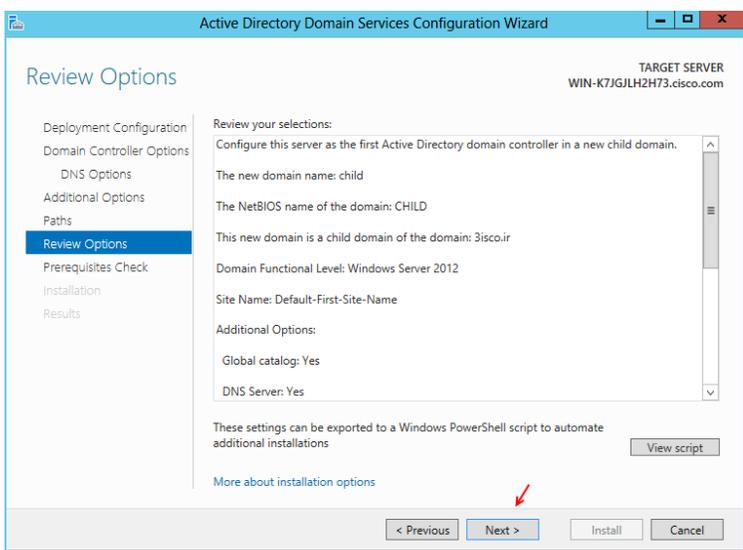

در این قسمت، نام **Child** تایید شده و می توانیم بر روی **Next** کلیک کنیم.

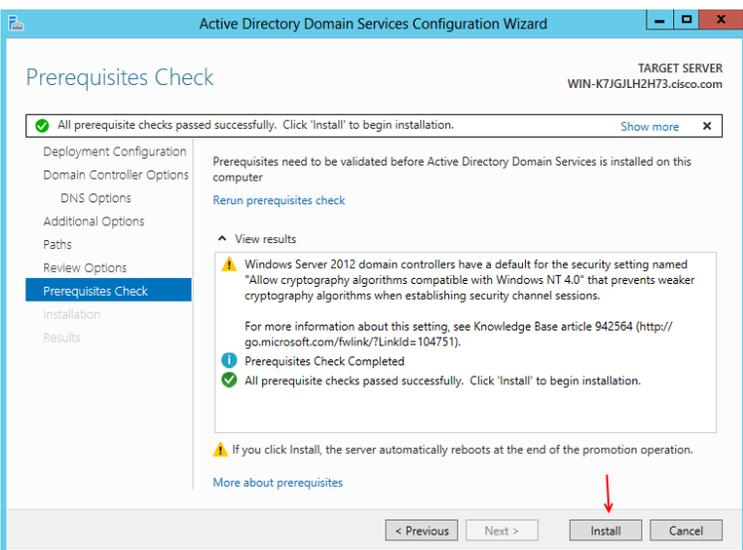

در این صفحه مسیر فولدرهای مشخص شده را می-
توانید تغییر دهید که سعی کنید بر روی پیش فرض
قرار داشته باشد.

بر روی Next کلیک کنید.

بر روی Next کلیک کنید.

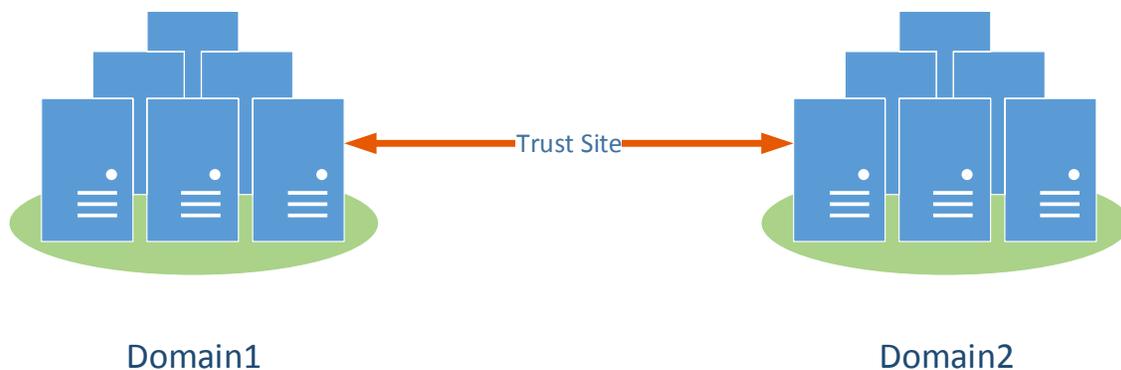

در این قسمت بعد از تایید اطلاعات بر روی
install کلیک کنید تا کار نصب Child domain
آغاز شود.

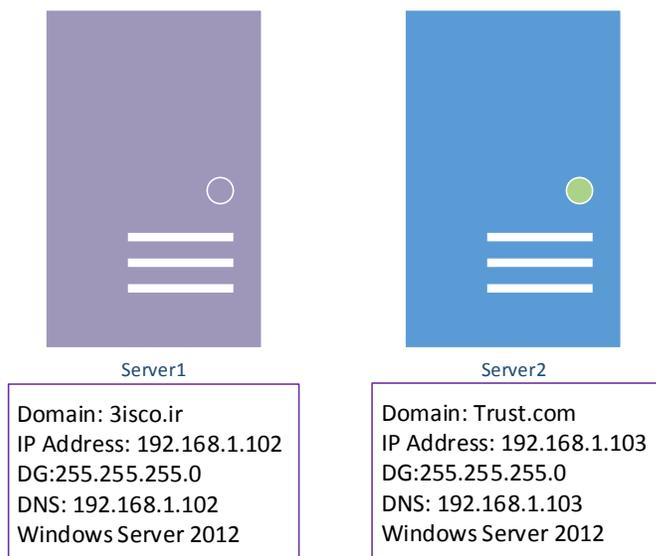
به این ترتیب Child domain به راحتی ایجاد
شده است و می‌توانید از آن استفاده کنید.

ایجاد Trust بین دو دومین مختلف:

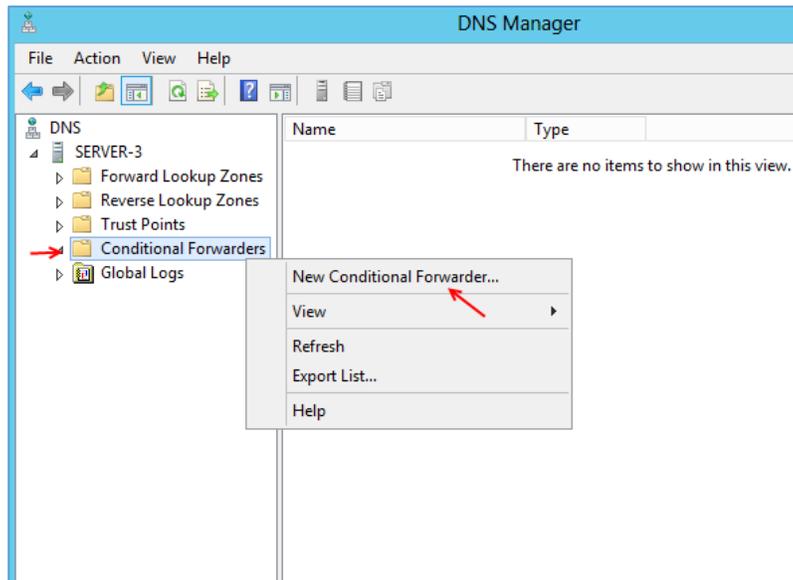
در این بخش می‌خواهیم دو دومین جدا از هم که هیچ گونه ارتباطی با هم ندارند را به هم ارتباط دهیم، این کار توسط سرویس **Active Directory Domain and Trust** انجام می‌شود که در این بخش با هم این سرویس را به صورت کامل بررسی می‌کنیم.

برای شروع از قبل دو دومین کنترلر آماده شده است که یکی با نام **3isco.ir** و دیگری با نام **Trust.com** می‌باشد. توجه داشته باشید که رنج IP هر دو شبکه در یک رنج مشخص قرار دارد.

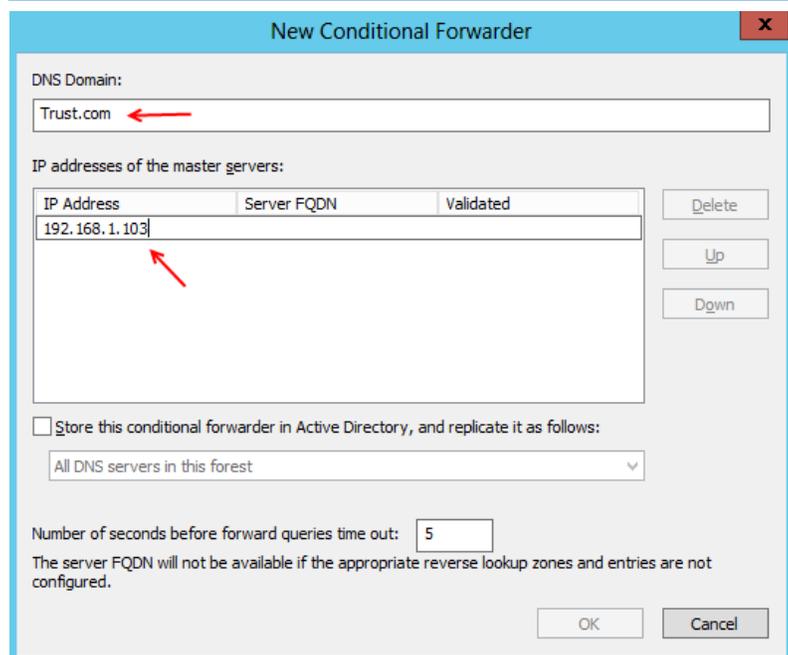

اولین کاری که باید انجام دهیم، تنظیم سرویس DNS می‌باشد، برای اینکار اول وارد سرور **isco.ir3** می‌شویم و سرویس DNS را اجرا می‌کنیم.

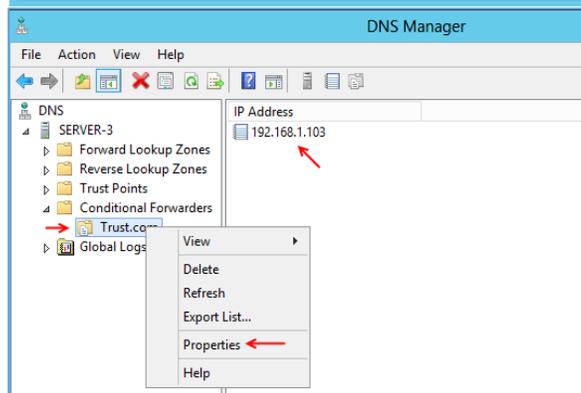

در این صفحه از سمت چپ بر روی **Conditional Forwarders** کلیک راست کنید و گزینه **New Conditional Forwarder** را انتخاب کنید.

همانطور که گفتم در حال حاضر سروری که دومین **3isco.ir** بر روی آن فعال است بررسی می‌شود.

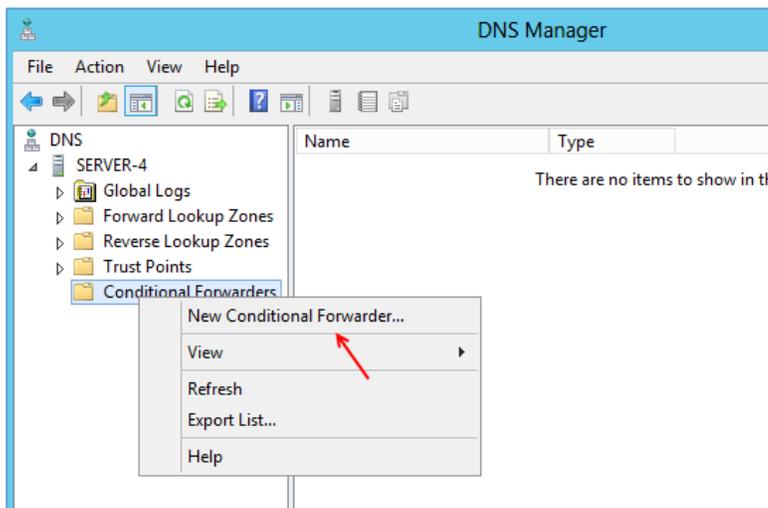

در این صفحه در قسمت **DNS Domain** نام دومین روبرو خود را که می‌خواهید با آن **Trust** برقرار کنید را وارد کنید، بعد از آن در قسمت **IP Address** آدرس IP موردنظر شبکه **Trust.com** را وارد کنید، همانطور که گفتم این دو شبکه باید در یک رنج قرار داشته باشند، بعد از آن بر روی **Enter** فشار دهید و بعد **OK** کنید.

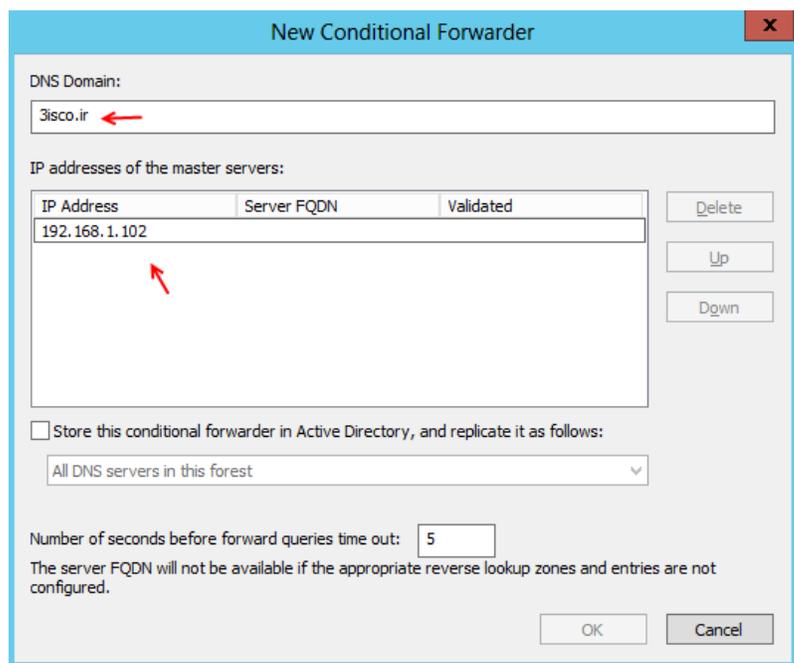

بعد از ایجاد ارتباط دهنده موردنظر می‌توانید برای اینکه متوجه شوید که ارتباط با سرور روبرو انجام گرفته بر روی **Properties** کلیک کنید و در شکل باز شده بر روی **Edit** کلیک کنید، اگر ارتباط برقرار باشد با آیکون سبز مشخص شده است.

بعد از انجام کار بالا باید وارد سرور دوم شویم و همین کار را برای سرور Trust.com برای انتقال اطلاعات به سرور 3isco.ir انجام دهیم.

وارد سرویس DNS شوید و بر روی Conditional Forwarders کلیک راست کنید و گزینه New Conditional Forwarder را انتخاب کنید.

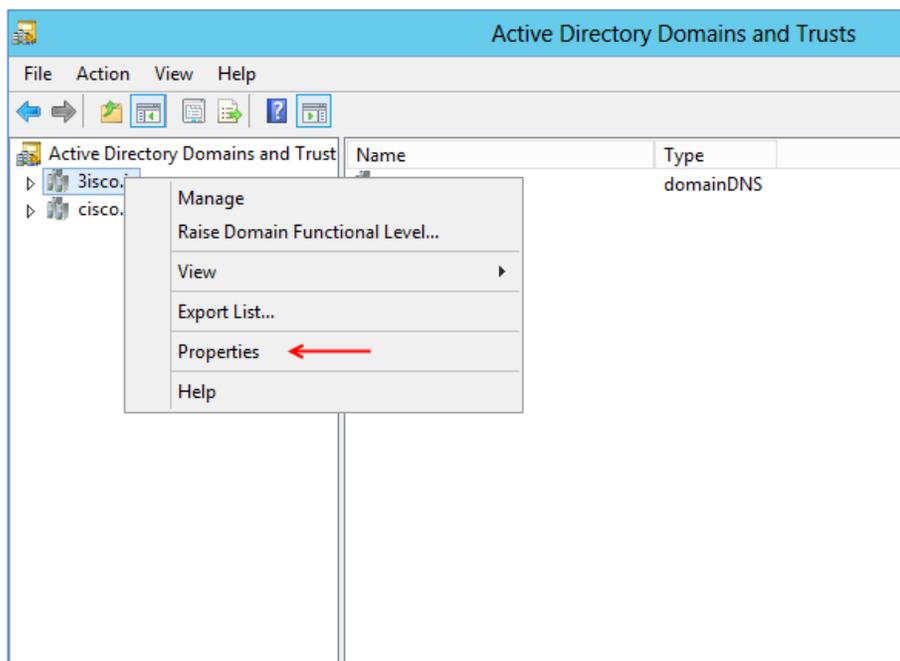
در این صفحه در قسمت DNS Domain نام Trust دومین روبرو خود را که می‌خواهید با آن قسمت برقرار کنید را وارد کنید، بعد از آن در قسمت IP Address آدرس IP موردنظر شبکه 3isco.ir را وارد کنید، همانطور که گفتم این دو شبکه باید در یک رنج قرار داشته باشند، بعد از آن بر روی Enter فشار دهید و بعد OK کنید.

با انجام کارهای بالا همه اطلاعات مربوط به DNS Server به همدیگر ارسال می‌شود، یعنی اینکه اگر شما یک Host در یکی از سرویس های DNS ایجاد کنید، در طرف دیگر این Host ایجاد می‌شود.

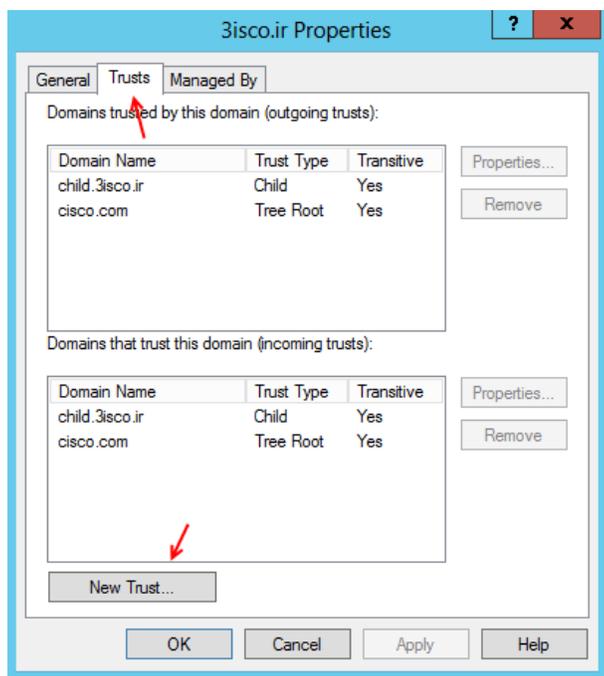
در ادامه باید سرویس Active Directory Domain and Trust را برای ارتباط دو دومین با هم تنظیم کنیم.

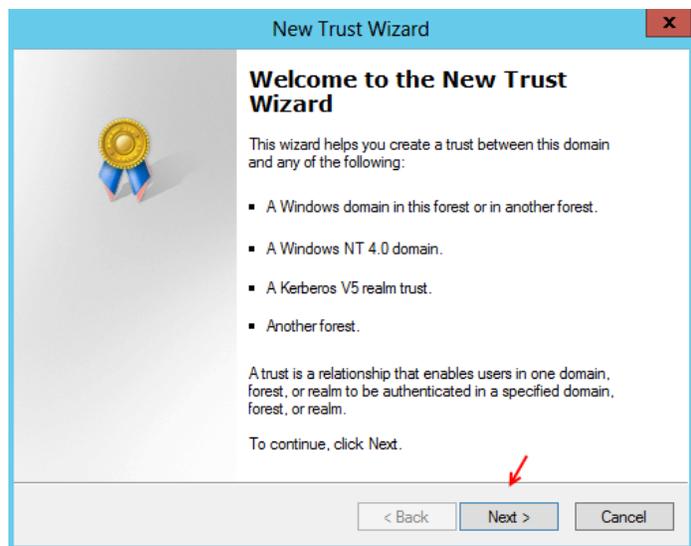
وارد سرور اول یعنی سروری که دومین 3isco.ir روی آن فعال است می‌شویم و سرویس Active Directory Domain Trust and Trust را در Serach اجرا می‌کنیم.

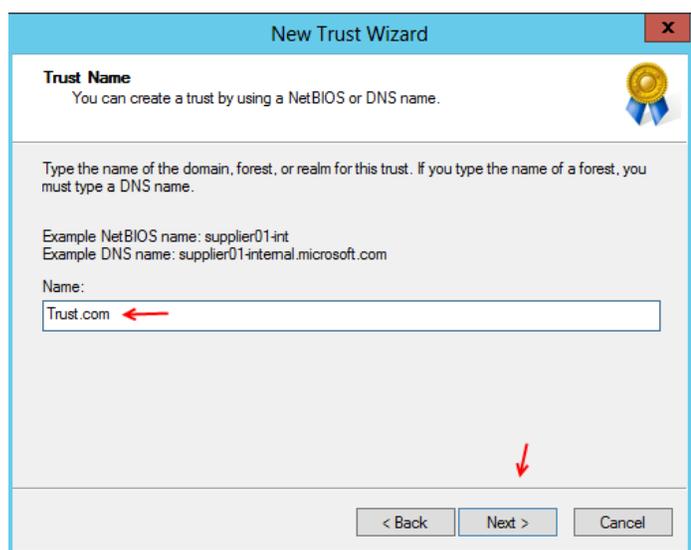
بعد از اجرای سرویس روی نام دومین خود کلیک راست کنید و گزینه Properties را انتخاب کنید.

در این قسمت، وارد تب Trusts شوید و برای ایجاد ارتباط بین دو دومین موردنظر بر روی New Trust کلیک کنید.

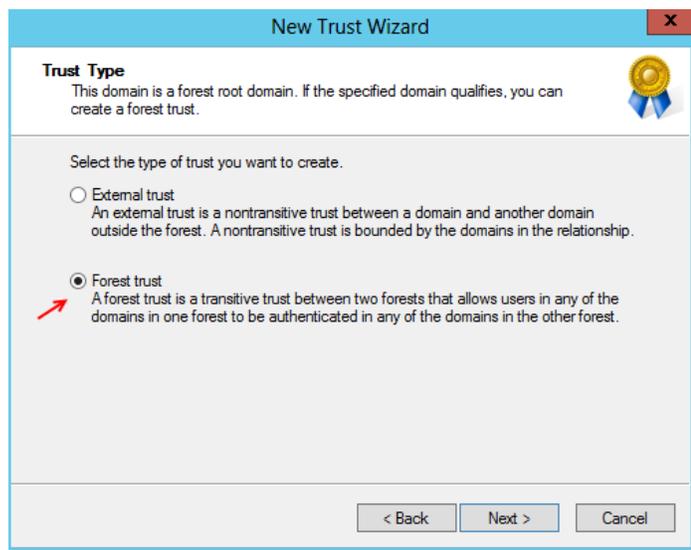

بر روی Next کلیک کنید.

در این قسمت باید نام دومین روبرو را وارد کنید که در این قسمت Trust.com وارد شده است.

بر روی Next کلیک کنید.

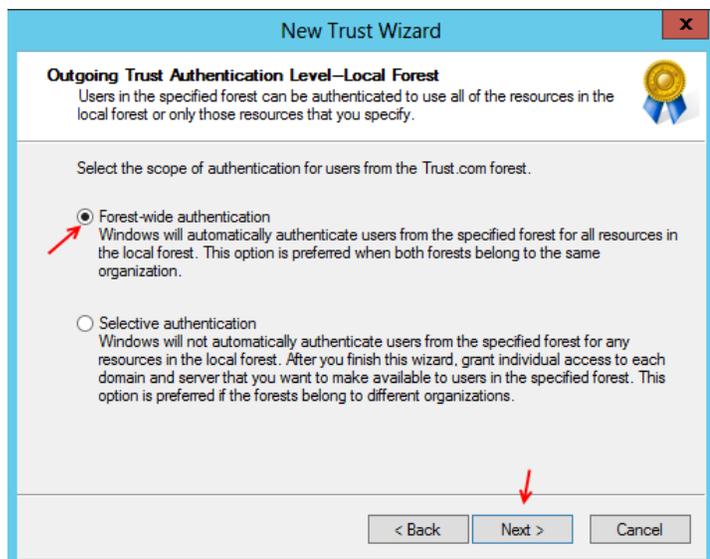
در این قسمت برای انتقال اطلاعات از دومین اصلی به دومین دیگر گزینه Forest trust را انتخاب کنید و بر روی Next کلیک کنید.

در این قسمت باید مشخص کنید که ارتباط بین دو دومین به چه صورت باشد، آیا می‌خواهید فقط اطلاعات ارسال شود و یا فقط دریافت شود و یا می‌خواهید هم ارسال و هم دریافت شود که باید گزینه اول یعنی **Two-way** را انتخاب کنید. و بر روی **next** کلیک کنید.

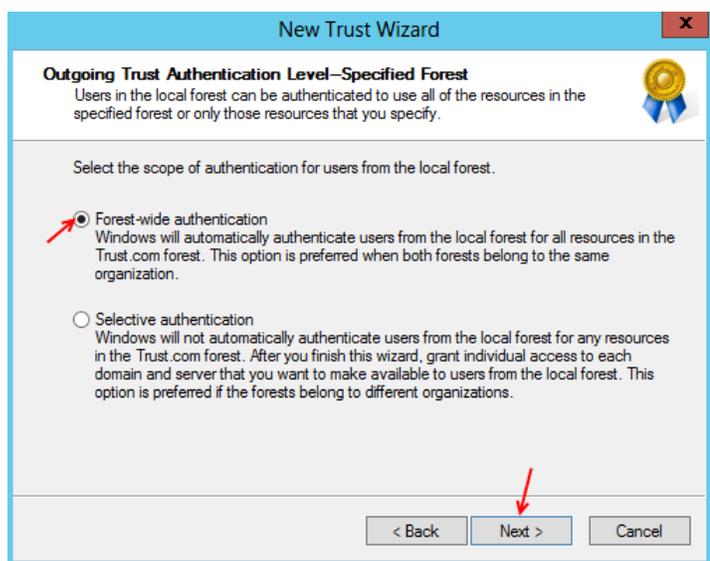
در این قسمت گزینه **Both this domain...** را انتخاب و بر روی **next** کلیک کنید.

در این قسمت باید نام کاربری را وارد کنید که در دومین **Trust.com** یعنی دومین روبرویی اعتبار داشته باشد.

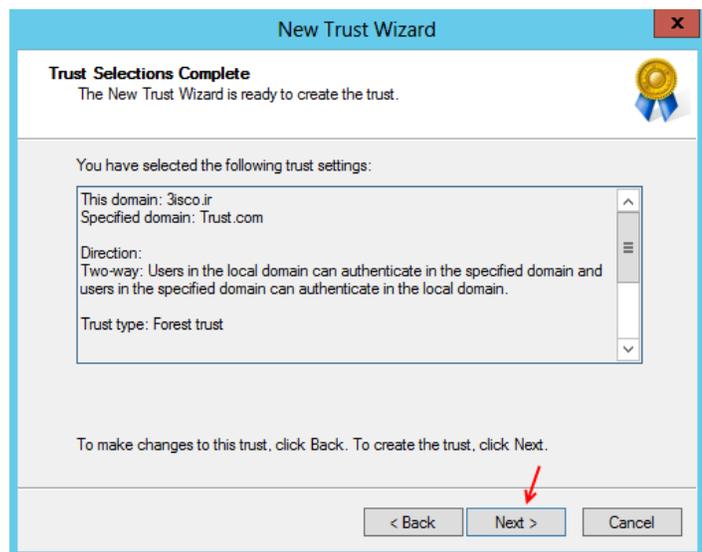
بعد از وارد کردن اطلاعات بر روی **Next** کلیک کنید.

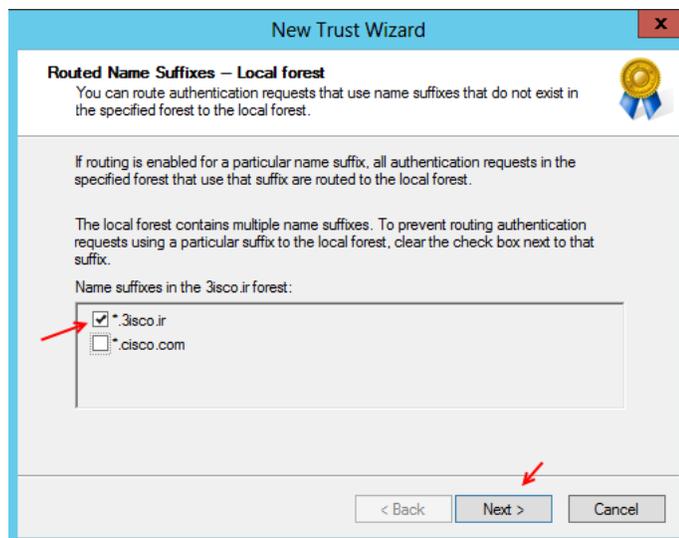
در این قسمت نحوه ایجاد امنیت را می‌توانید انتخاب کنید که در این بخش گزینه اول را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

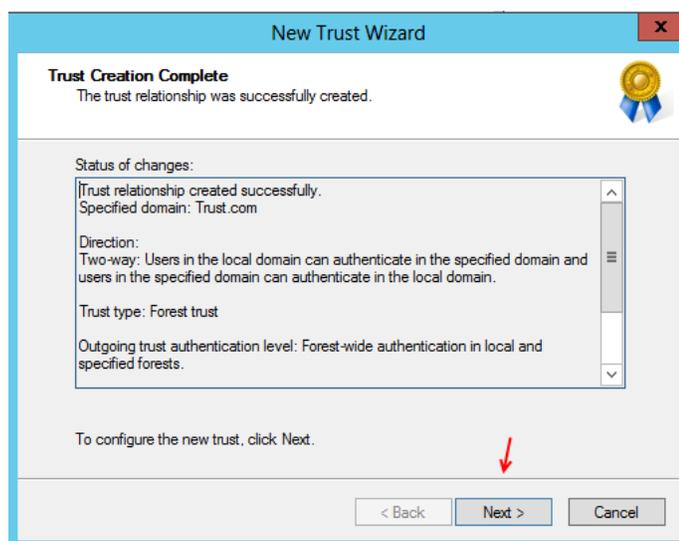
در این صفحه گزینه اول را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

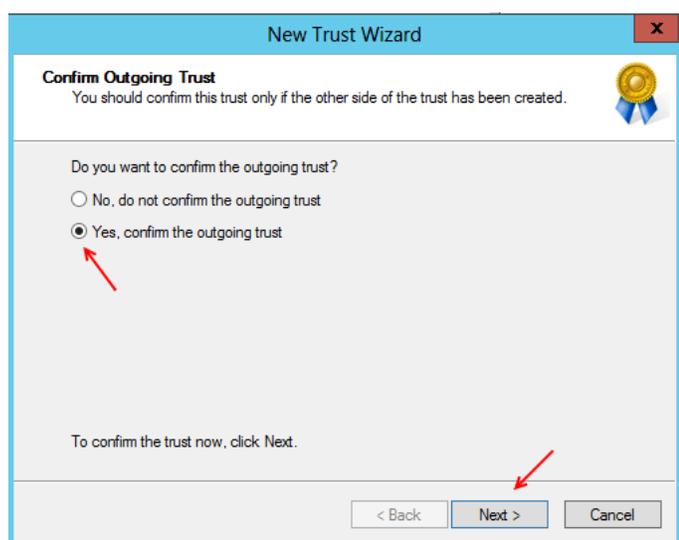
در این صفحه بر روی **Next** کلیک کنید....

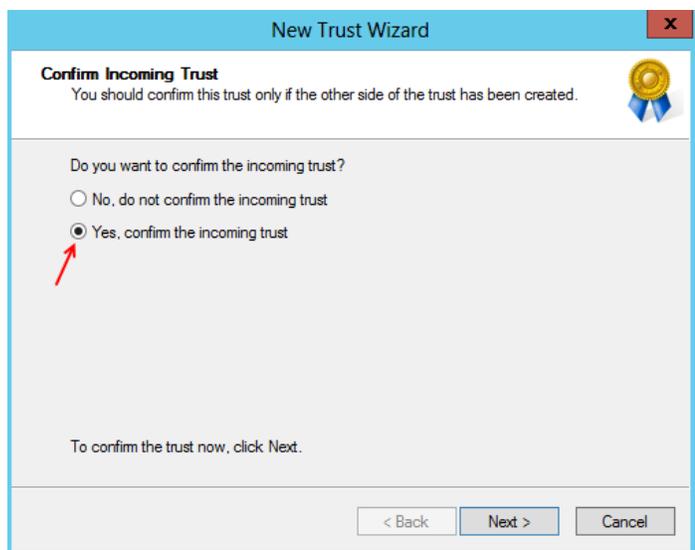
اگر در سرور خود از چندین دومین استفاده می کنید و یا استفاده می کردید در این قسمت لیست دومین ها را برای شما لیست می کنید که شما باید دومین موردنظر خود را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت بر روی **Next** کلیک کنید.

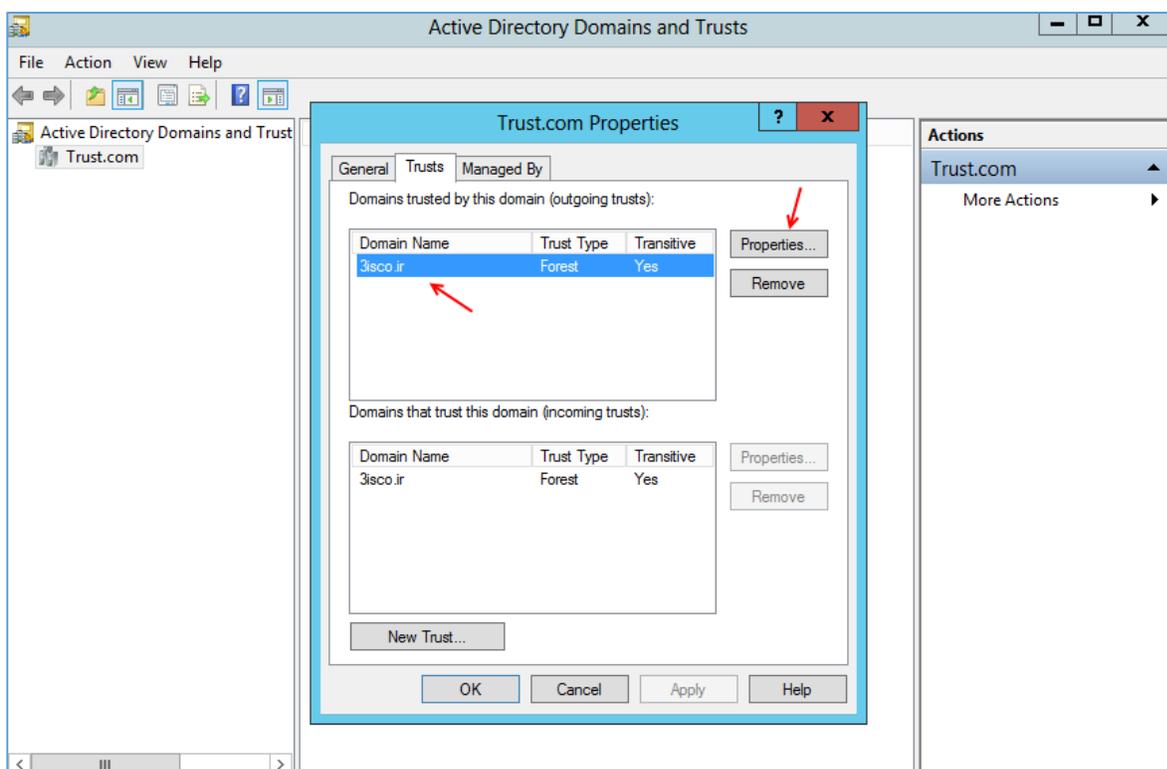

این قسمت مربوط به تنظیم **Outgoing Trust** می - باشد که باید گزینه **Yes** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

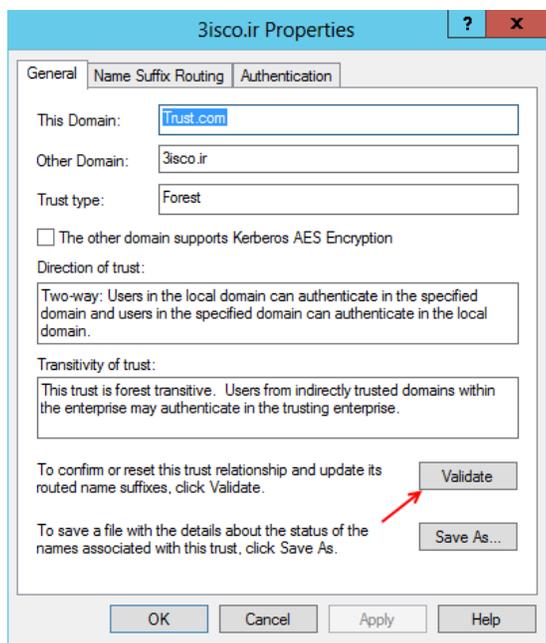

در این قسمت هم گزینه **Yes..** را انتخاب و بر روی **next** کلیک کنید.

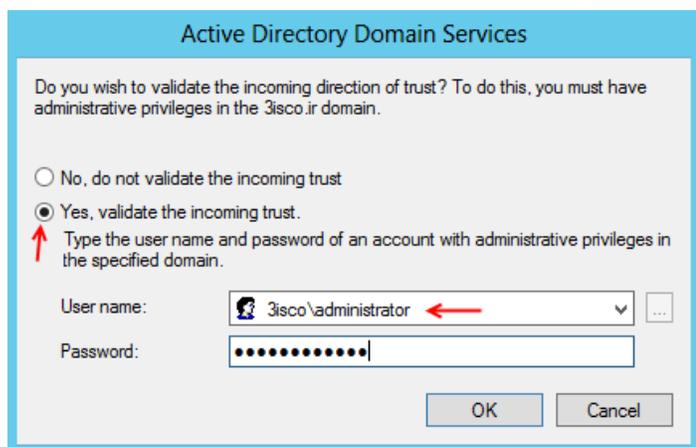
در صفحه آخر بر روی **Finish** کلیک کنید.

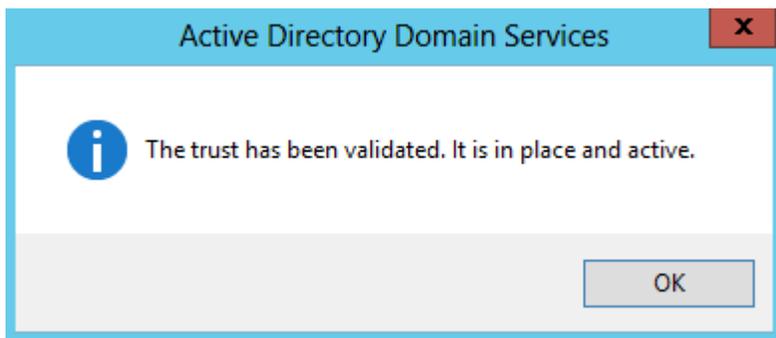
بعد از ایجاد **Trust** در دومین **3isco.ir** حالا باید وارد سرور دوم شویم، همانطور که در شکل روبرو مشاهده می‌کنید سرور دوم یعنی دومین **Trust.com** به صورت خودکار تنظیمات ارتباطی را از سرور **3isco.ir** دریافت کرده است. برای اینکه متوجه بشویم که ارتباط با سرور روبرو به صورت کامل برقرار شده است روی دومین موردنظر کلیک کنید و گزینه **Properties** را انتخاب کنید.

در این بخش در تب **General** بر روی گزینه **Validate** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این قسمت، باید نام کاربری که در دومین **3isco.ir** اعتبار دارد را وارد کنید و بر روی **ok** کلیک کنید.

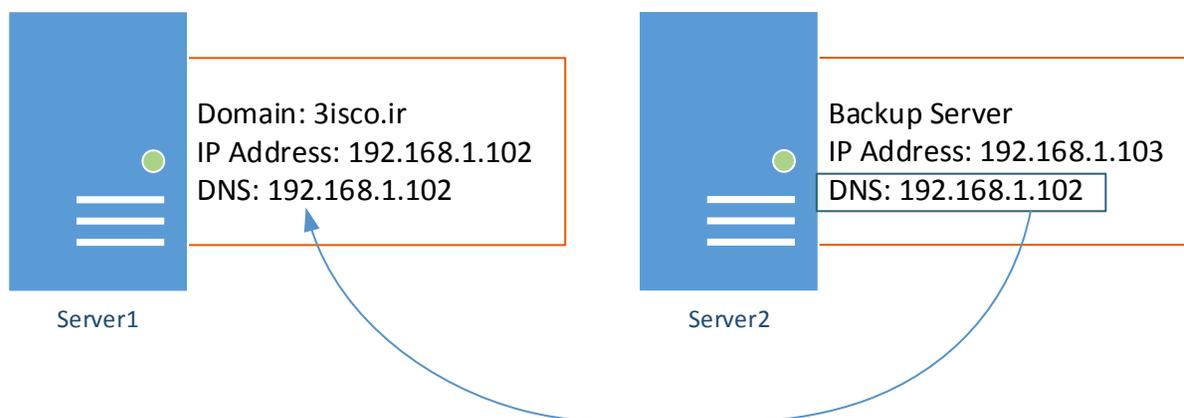
بعد از کلیک بر روی **ok** این پیغام مبنی بر انجام صحیح ارتباط با دومین روبرویی ظاهر می شود.

در ادامه نحوه انتقال اطاعات یک اکتیو دایرکتوری به یک اکتیو دایرکتوری دیگر را با هم بررسی می کنیم.

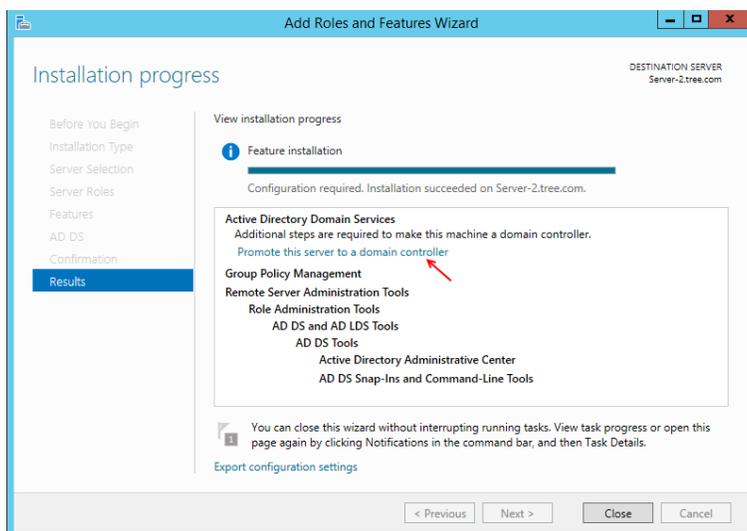
انتقال اطلاعات Active Directory از یک سرور به یک سرور دیگر

اگر شما مدیر یک شبکه بزرگ یا کوچک باشید و بعد از تلاش‌های بسیار یک دومین کنترلر به همراه چندین کاربر و گروه و ... ایجاد کرده باشید، حتماً دوست ندارید با ایجاد مشکل در سرور اصلی همه اطلاعات از بین برود، برای اینکه اطلاعات خود را که بسیار مهم است، حفظ کنیم، می‌توانیم یک سرور جدید آماده کنیم و اطلاعات مربوط به دومین کنترلر خود را به صورت کامل در طی فواصل زمانی مشخص به سرور دیگر انتقال دهیم.

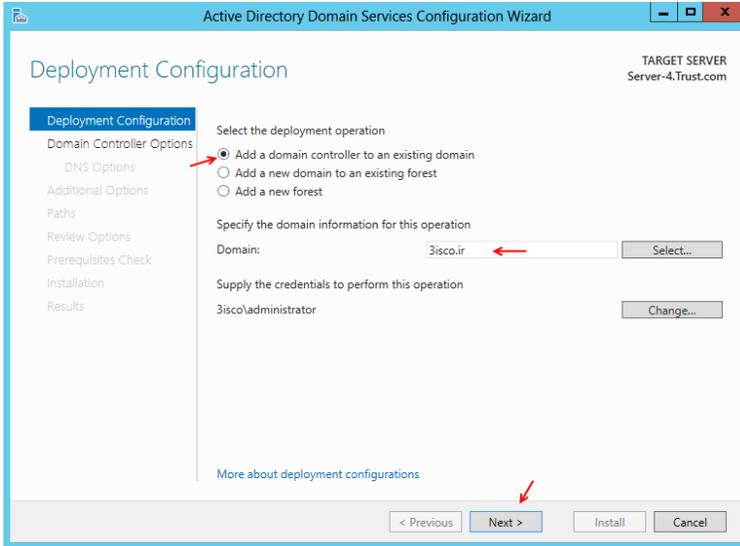
برای این کار نیاز به یک سرور اصلی داریم که اطلاعات کاربران، گروه‌ها و ... روی آن قرار دارد که در این قسمت دومین 3isco.ir این نقش را بازی می‌کند، یک سرور دیگر در کنار سرور اول قرار می‌دهیم و رنج IP آن را در رنج IP سرور اصلی قرار می‌دهیم، توجه داشته باشید آدرس DNS باید آدرس سرور اصلی باشد.

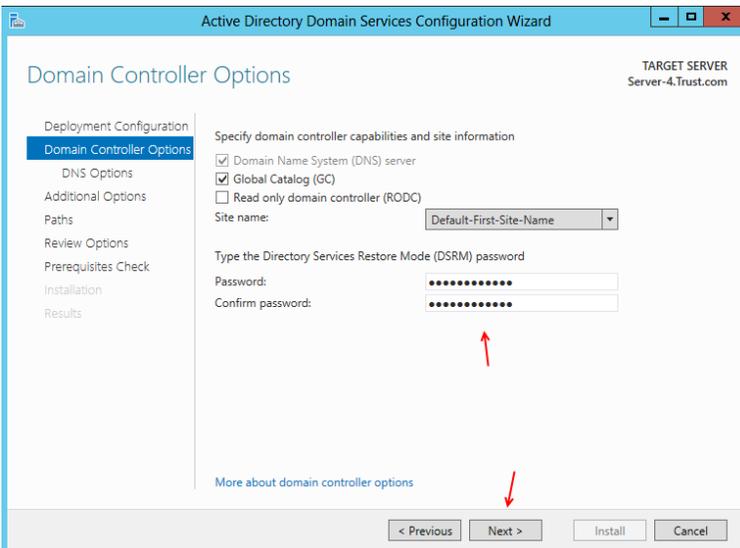
برای شروع وارد سرور دوم می‌شویم و **Server Manager** را اجرا می‌کنیم، بعد از اجرا بر روی **Add Roles**

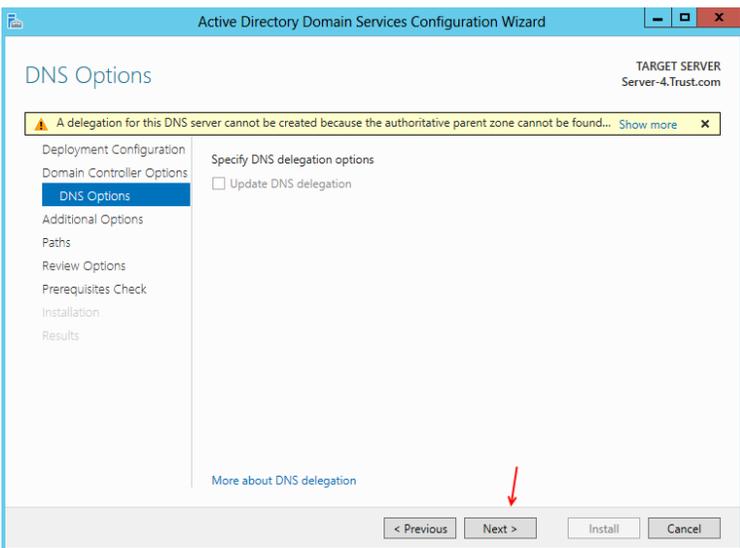
And Features کلیک کنید، در صفحه باز شده بر روی **Next** کلیک کنید تا به **Server Roles** برسید در این قسمت گزینه **Active Directory Domain Services** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید و سرویس را نصب کنید. بعد از نصب به مانند شکل روبرو بر روی **Promote this server to a domain controller** کلیک کنید.

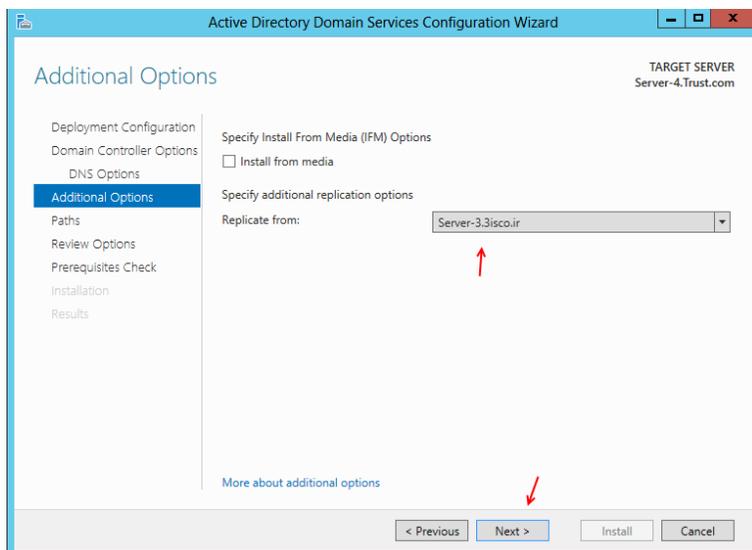
در این صفحه گزینه **Add a domain controller to an existing domain** را انتخاب و در قسمت **Domain** نام دومین خود را به مانند شکل وارد کنید و در قسمت **Supply the cre...** یک نام کاربری که در دومین **3isco.ir** اعتبار دارد را وارد کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت، رمز عبور برای **Restore Mode** وارد کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

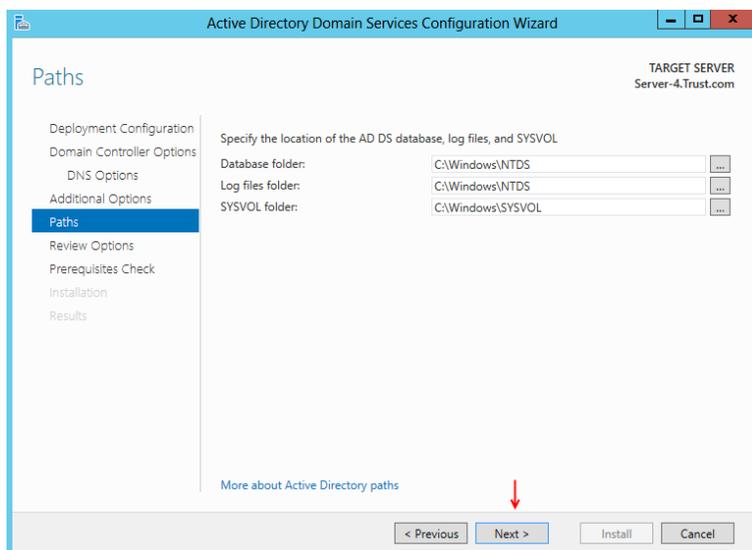
در این قسمت، بر روی **Next** کلیک کنید.

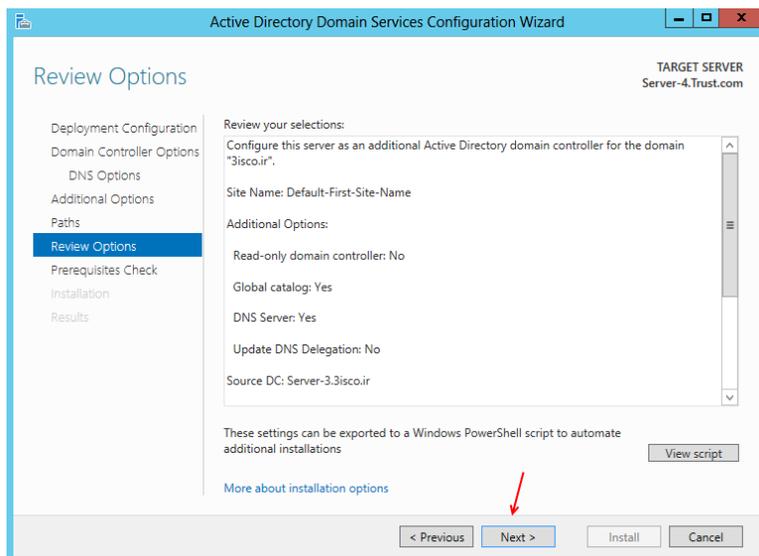
در این صفحه از قسمت **Replicate from** از منوی کشویی سرور موردنظر خود که دومین **3isco.ir** روی آن فعال است را انتخاب کنید.

Server-3 نام سروری است که دومین روی آن فعال است.

بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت بر روی **Next** کلیک کنید.

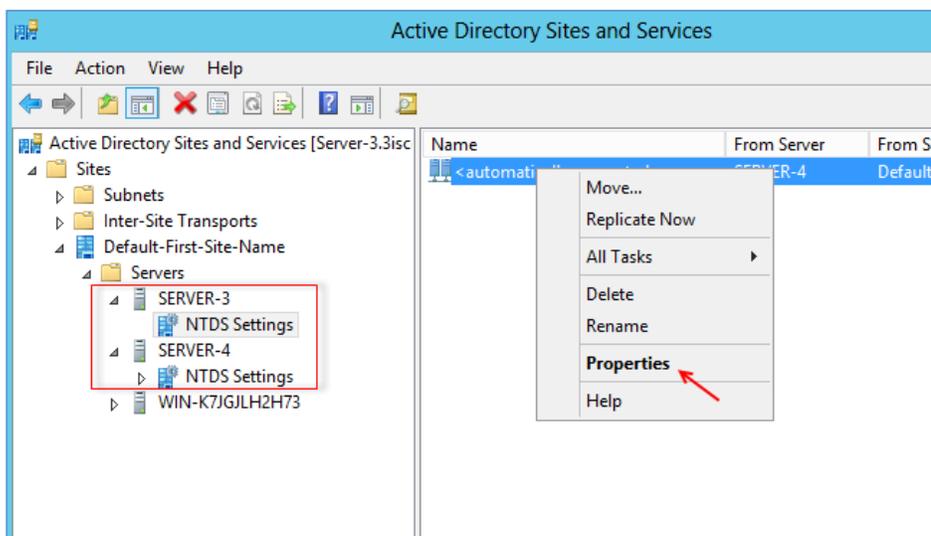
در این قسمت بر روی **next** کلیک کنید.

در صفحه آخر هم بر روی **Install** کلیک کنید تا دومین موردنظر فعال شود.

بعد از این که تنظیمات موردنظر را انجام دادید، تمام اطلاعات از دومین اصلی یعنی 3isco.ir به سرور دوم انتقال داده باشد، اگر هم یک کاربر ایجاد کنید چند ثانیه بعد این کاربر به سرور دوم انتقال داده می شود، به نظر شما کار انتقال اطلاعات **Active** را چه سرویسی انجام می دهد؟

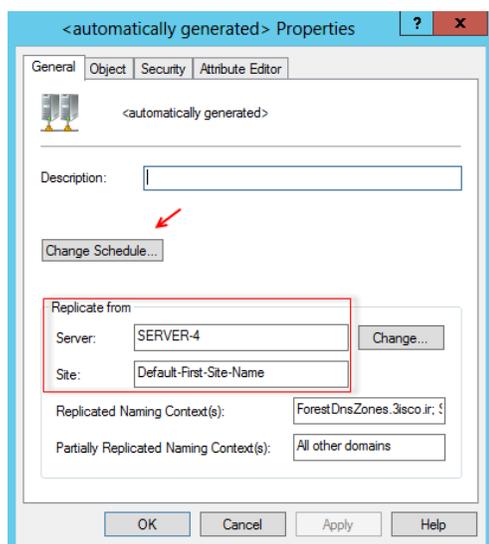

کار انتقال اطلاعات بین دو سرور توسط سرویس **Site and Service** انجام می شود که برای اجرای آن وارد سرور اصلی که دومین 3isco.ir روی آن قرار دارد شوید و در **Search** به مانند شکل روبرو سرویس **Site And Service** را اجرا کنید.

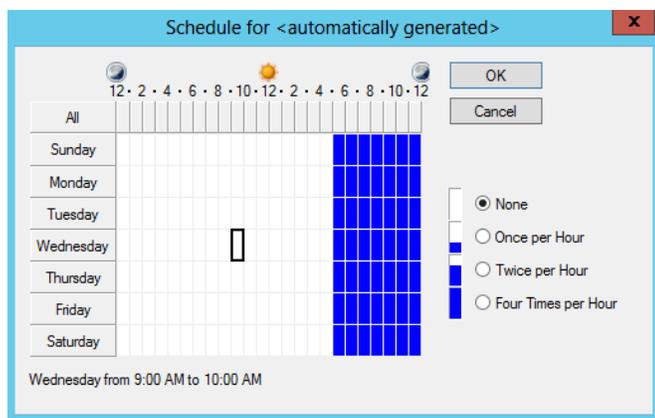
همانطور که مشاهده می کنید سرویس موردنظر اجرا شده است، اگر از سمت چپ وارد **Server** شوید مشاهده می کنید که دو سرور با نام های **Server-3** و **Server-4** ایجاد شده است که ارتباط بین دو سرور از این طریق انجام می شود.

اگر بر روی **NTDS Settings** در قسمت **Server-3** کلیک کنید در صفحه باز شده بر روی

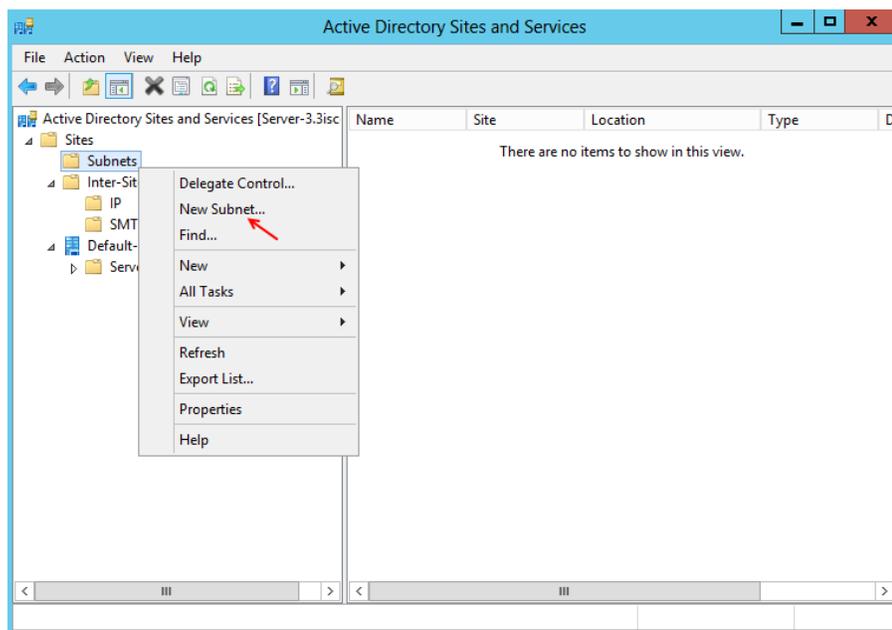

<Automatically generated> کلیک راست کنید و **Propertoes** را انتخاب کنید.

در این صفحه اگر به قسمت **Replicate from** توجه کنید نام سرور را **Server-4** می باشد و در قسمت **Site** نام **Link** ارتباطی به صورت پیش فرض وارد شده است. برای اینکه مشخص کنید که چه زمانی اطلاعات **Active Directory** بین دو سرور انتقال داده شود، بر روی **Change Schedule** کلیک کنید.

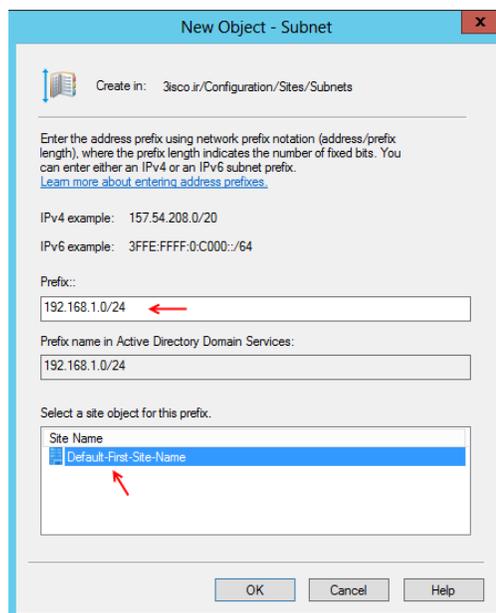

در این قسمت با بررسی شرایط سازمان خود ساعات و روزهای مورد نیاز خود را برای انتقال اطلاعات بین دو سرور را انتخاب کنید، سعی کنید این کار را در ساعات کم کاری انجام دهید، اگر همه مستطیل‌های موردنظر را انتخاب کنید و بر روی **None** کلیک کنید همه آنها به رنگ سفید در می‌آیند.

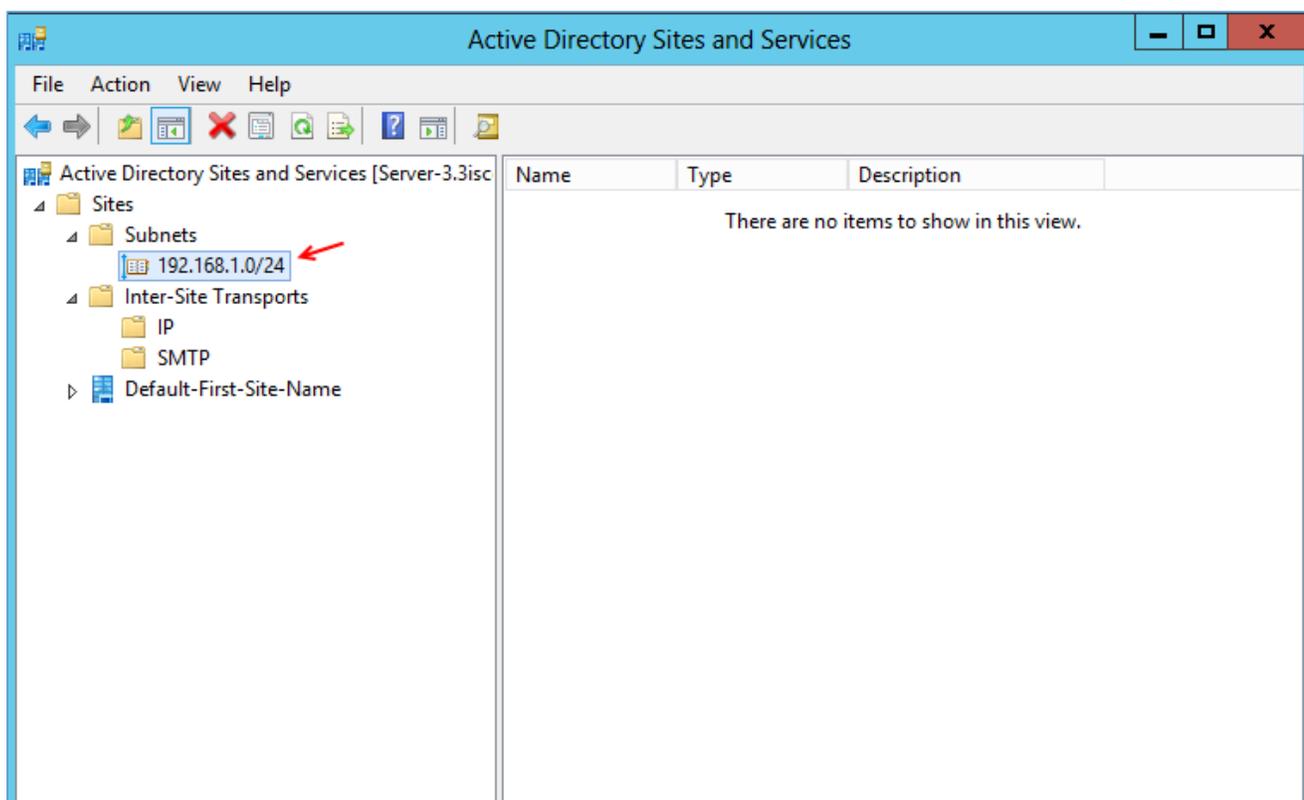

بعد از انجام عملیات بالا از سمت چپ بر روی **Subnets** کلیک راست کنید و گزینه **New Subnet** را انتخاب کنید،

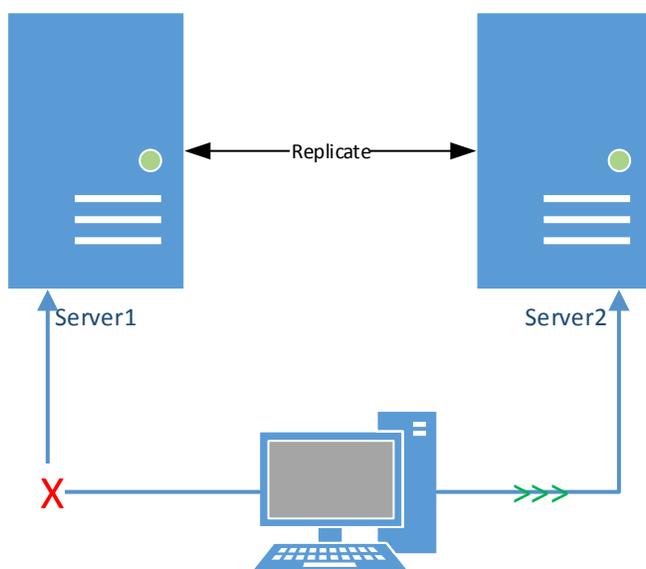
این قسمت برای تعریف **Subnet** شبکه موردنظر می‌باشد.

در این صفحه در قسمت **Prefix** آدرس **Net** شبکه خود را وارد کنید، یعنی اگر آدرس به صورت **192.168.1.102** و **subnet** به صورت **255.255.255.0** بود سه تا **255** به این معنی است که سه قسمت اول **IP** ثابت است و چون هر قسمت **8** بیتی است **3** تا **8** تا می‌شود **24** بیت که آدرس به صورت **192.168.1.0/24** وارد می‌کنیم. بعد از وارد کردن اطلاعات **Site Name** را انتخاب و بر روی **ok** کلیک کنید.

همانطور که در شکل بالا مشاهده می‌کنید Subnet موردنظر ایجاد شده است، توجه داشته باشید با ایجاد Subnet در یکی از سرورها در سرور دیگر هم این Subnet به صورت خودکار ایجاد می‌شود.

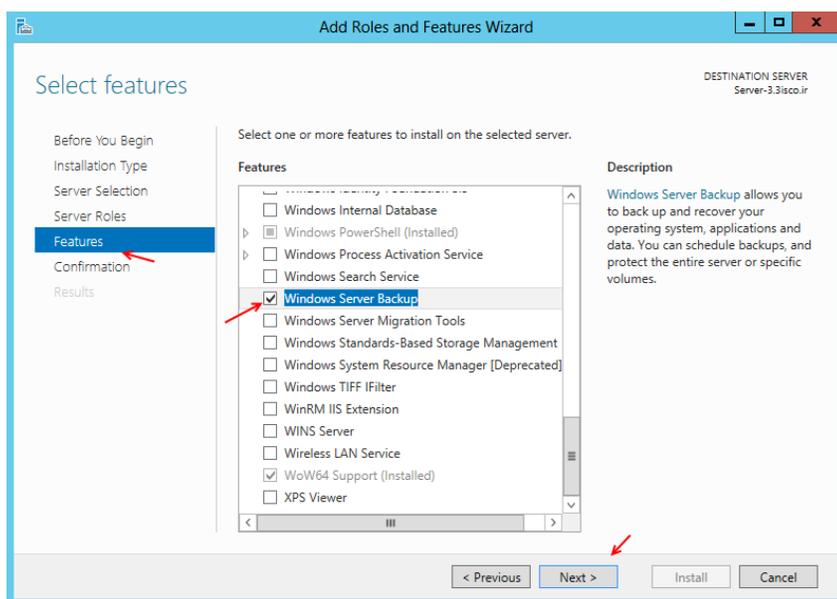

بیشترین کاربرد این سرویس این است که تمام اطلاعات موجود در سرور اصلی که در اینجا Server1 می‌باشد به Server2 انتقال داده می‌شود و اگر چنانچه server1 کارایی خود را از دست بدهد، شبکه به هیچ عنوان قطع نخواهد شد و تمام کاربران به Server 2 منتقل می‌شوند که کار بسیار جالبی خواهد بود.

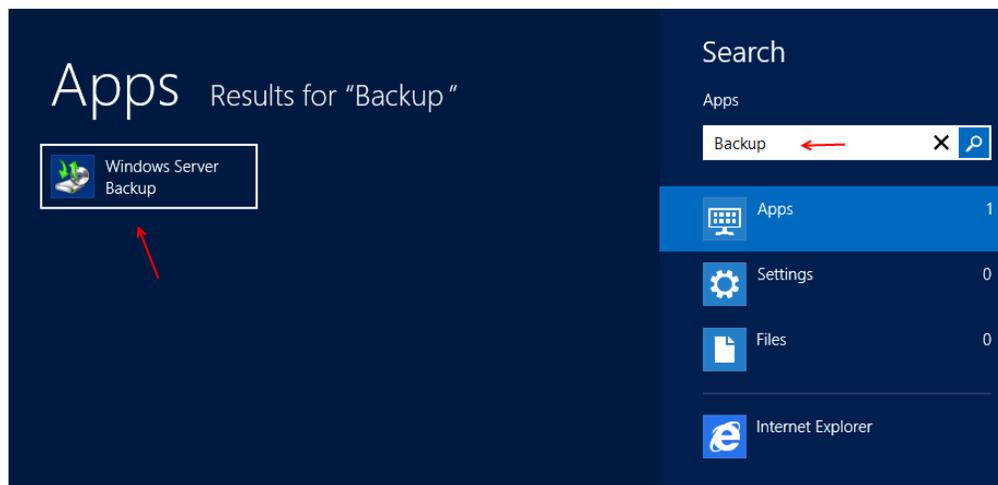
نحوه Backup و Restore کردن:

یکی از مهمترین کارهایی که در یک شبکه انجام می‌شود گرفتن Backup کامل از اطلاعات موجود بر روی سرور است این اطلاعات می‌تواند، اطلاعات Active Directory و یا اطلاعات سرویس‌های دیگر بر روی سرور باشد، برای انجام این کار به روش زیر عمل کنید.

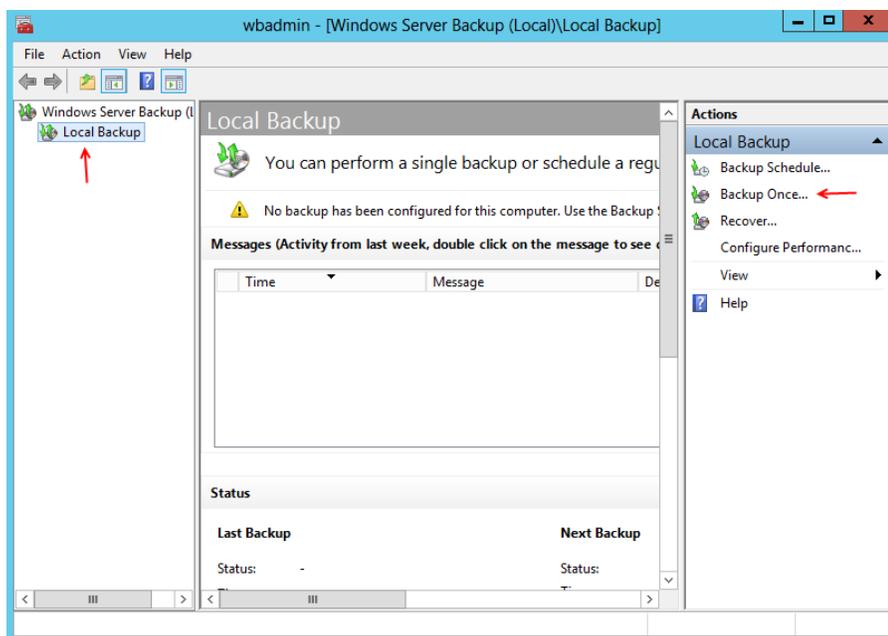
وارد سرور خود شوید و Server Manager را اجرا کنید و در صفحه باز شده بر روی Add Roles and

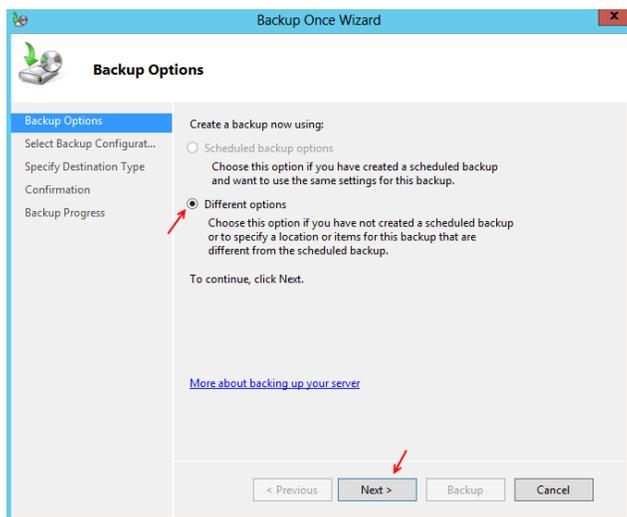
Features کلیک کنید و در صفحه باز شده بر روی Next کلیک کنید تا به قسمت Features برسید، در این قسمت به مانند شکل گزینه Windows Server Backup را انتخاب کنید و بر روی Next کلیک کنید و در آخر بر روی Install کلیک کنید.

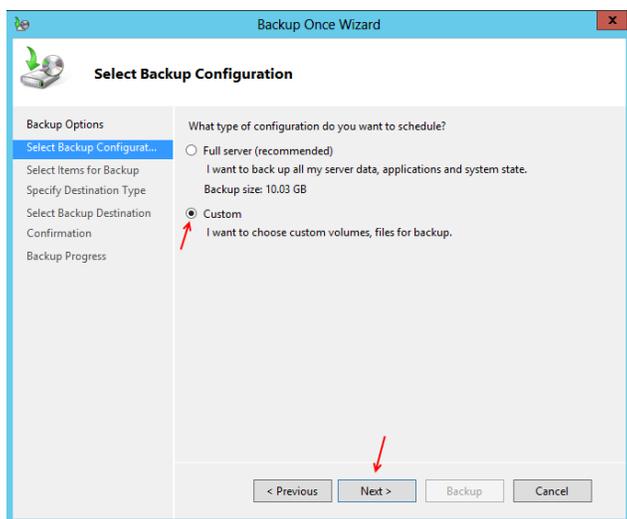
بعد از نصب سرویس وارد Serach شوید و سرویس Windows server Backup را اجرا کنید.

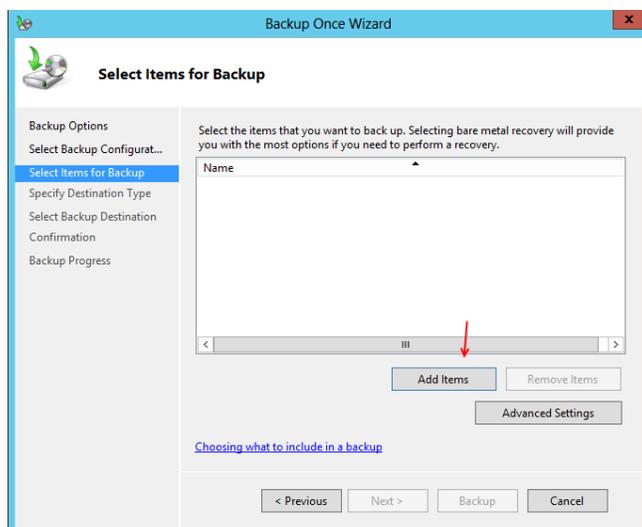
بعد از اجرای سرویس از سمت چپ بر روی **Backup Once** کلیک کنید، تا شکل بعد ظاهر شود.

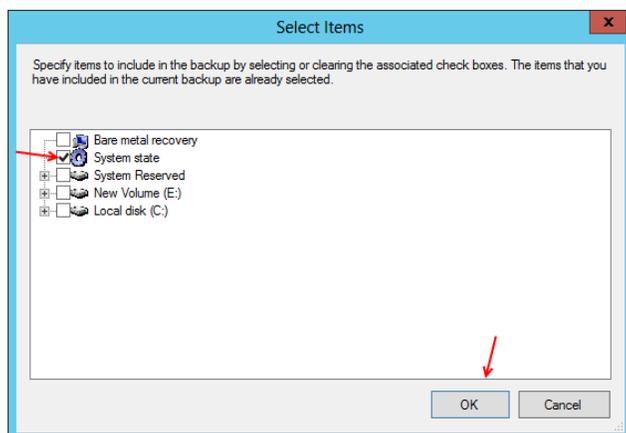
در این قسمت گزینه **different options** را انتخاب کنید و بر روی **next** کلیک کنید.

در این صفحه اگر گزینه **Full Server** را انتخاب کنید تمام بخش های سرور شما، مانند فایل ها، اسناد، سرویس ها و... **Backup** گرفته می شود که حجمی حدود 10 گیگابایت را برای این سرور نیاز دارد که فکر نکنم کار واجبی باشه، برای اینکه گزینه های مورد نظر خود را انتخاب کنیم، **Custom** را انتخاب و بر روی **next** کلیک کنید.

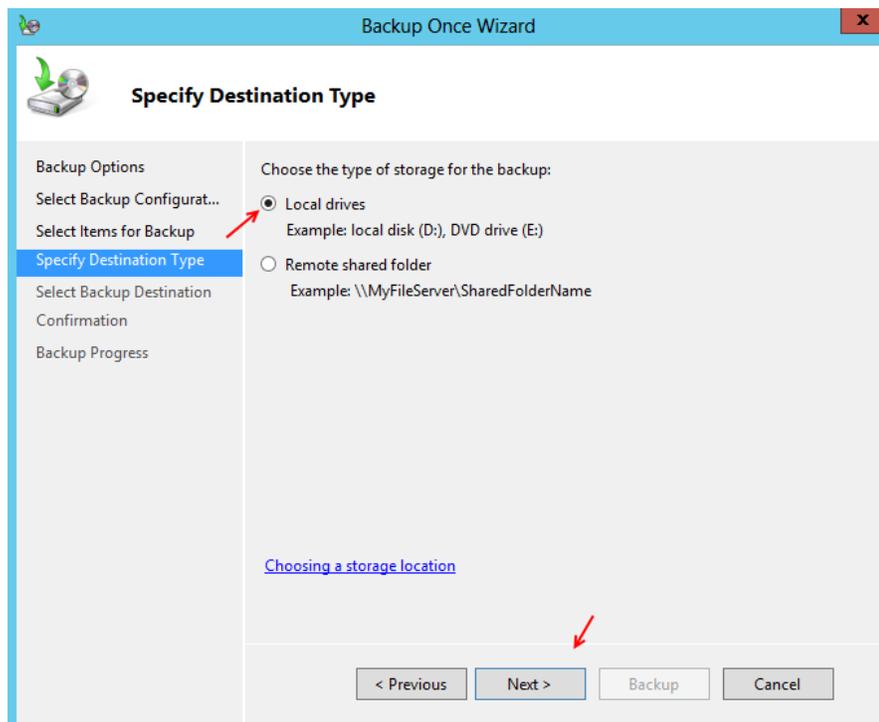

در این صفحه باید قسمت موردنظر خود را برای گرفتن Backup انتخاب کنیم برای این کار بر روی **Add item** کلیک کنید.

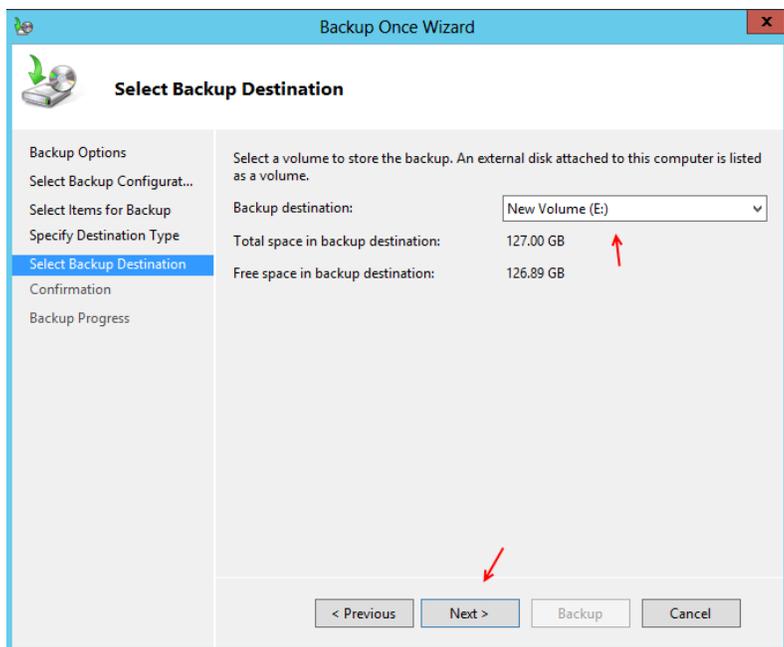
در این قسمت برای اینکه از اطلاعات **Active Directory** یک backup تهیه کنیم، گزینه **System state** را انتخاب کنید و بر روی **ok** کلیک کنید.

بعد از اضافه شدن به لیست موردنظر بر روی **next** کلیک کنید.

در این قسمت باید محل ذخیره سازی Backup خود را انتخاب کنید، به این نکته توجه کنید که محل ذخیره سازی نمی تواند درایو ویندوز که به صورت پیش فرض درایو C است باشد، شما می توانید یک آدرس در شبکه را وارد کنید.

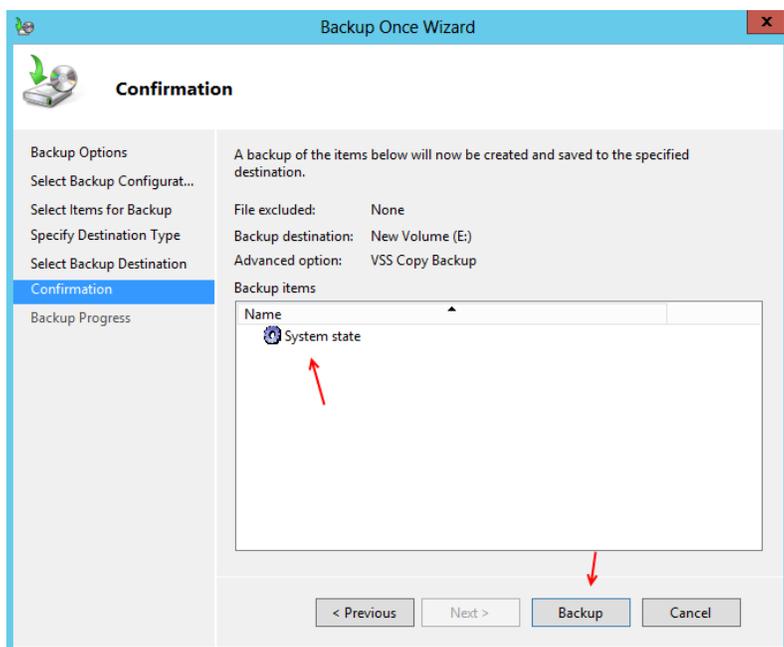
در این قسمت گزینه **local drives** را انتخاب کنید و بر روی **next** کلیک کنید.

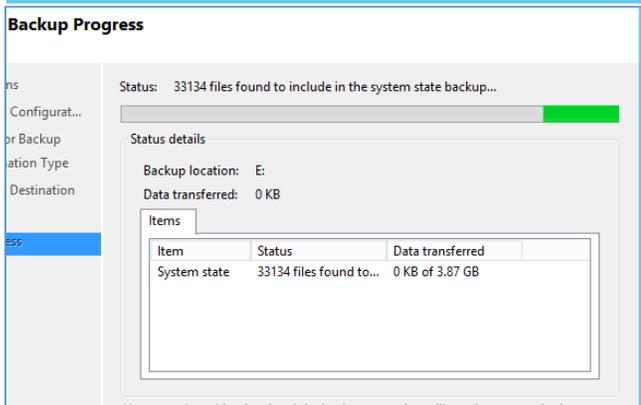
در این قسمت درایو موردنظر خود را انتخاب کنید، اگر توجه کنید در اینجا درایو E انتخاب شده است.

اگر از ماشین مجازی استفاده می کنید، سرور را Shutdown کنید و یک هارد مجازی به آن اضافه کنید.

بر روی Next کلیک کنید.

در این صفحه بر روی Backup کلیک کنید تا Backup از قسمت System state تهیه شود.

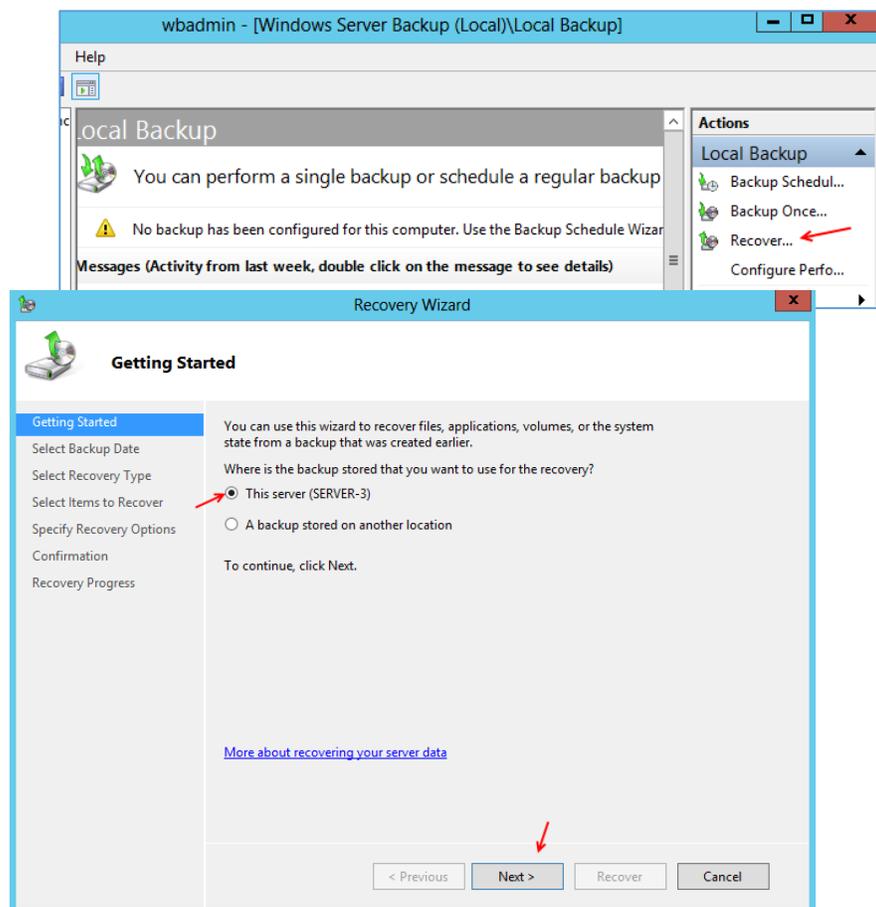
در حال ایجاد Backup از قسمت system state ...

بسته به حجم سرور زمان بر خواهد بود.

با انجام کارهای بالا توانستیم از قسمت system state یک Backup تهیه کنیم که این Backup شامل تمام سرویس‌های فعال در سرور است خصوصاً سرویس Active Directory که از اهمیت بالایی برخوردار است. توجه داشته باشید که شما می‌توانید یک زمانبندی مشخص انجام دهید تا از سیستم خود، هر چند وقت به صورت خودکار Backup تهیه کنید.

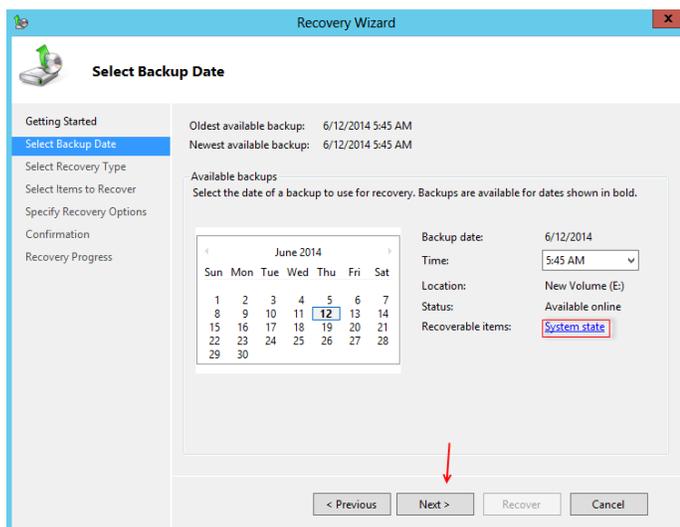
Restore کردن Backup:

شاید، خدایی نکرده زمانی برای شما پیش خواهد آمد که تمام اطلاعات موجود در سرور خود را از دست می‌دهید، ولی نگران نیستید، چون از قبل یک Backup از کل سرویس‌ها و اطلاعات تهیه کردید و می‌توانید در این قسمت آن را به راحتی Restore کنید.

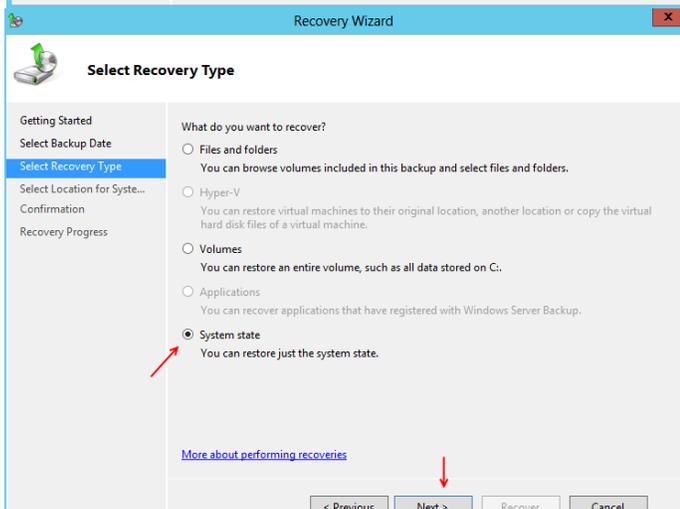
برای شروع وارد سرویس Backup شوید و بر روی Recover.. کلیک کنید.

در این صفحه گزینه This Server را انتخاب کنید و بر روی next کلیک کنید.

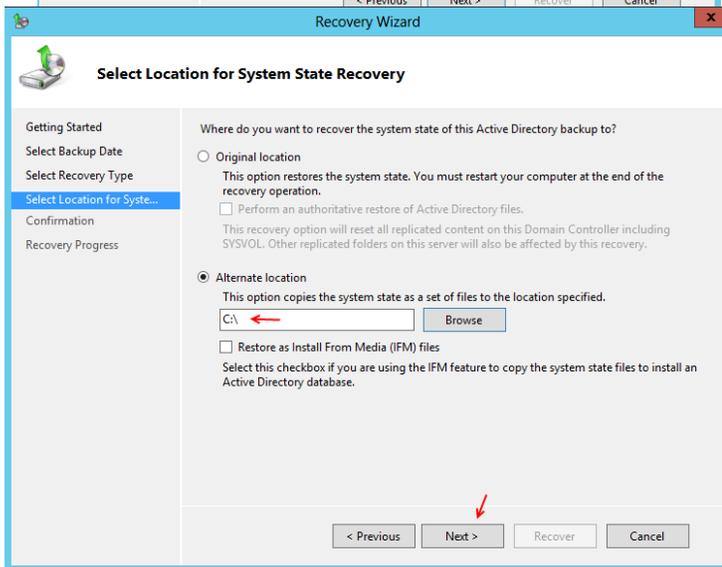

در این قسمت مشخص شده است که کدام قسمت می-خواهد Recover شود، اگر توجه کنید زمان آخرین Backup گرفته شده از سیستم را نشان می دهد.

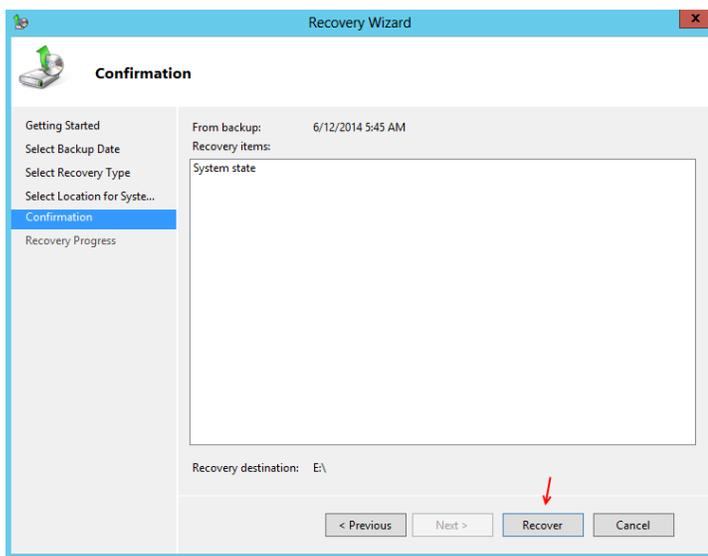
در قسمت Recoverable items نوع backup را مشخص کرده است که از کدام قسمت backup تهیه شده است.

در این قسمت گزینه System State را انتخاب کنید و بر روی Next کلیک کنید.

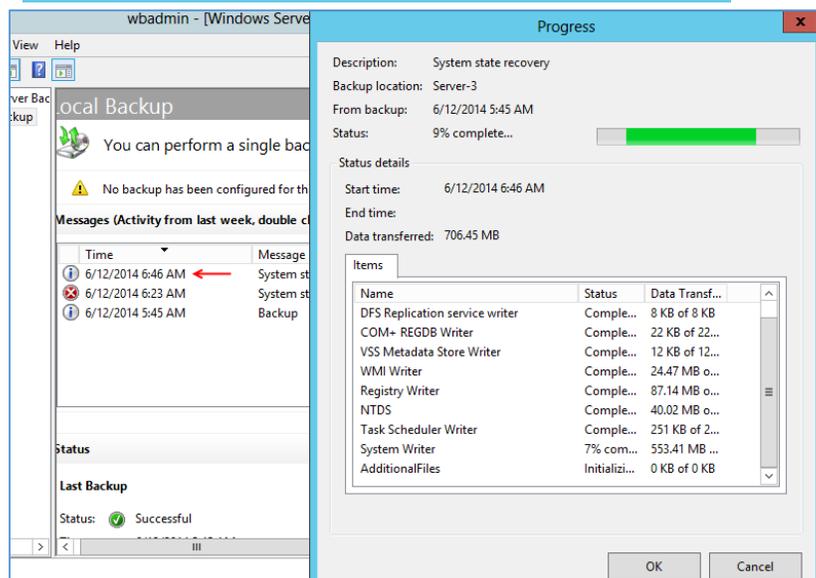

در این صفحه گزینه Alternate location را انتخاب کنید و آدرس جایی که از آن Backup تهیه کردید را وارد کنید که همیشه این نکته را در نظر داشته باشید که درایوی را انتخاب کنید که درایو سیستم است و ویندوز روی آن نصب شده است. بر روی Next کلیک کنید.

در این قسمت برای انجام عملیات بر روی **Recover** کلیک کنید.

در صفحه بعد از شروع کار بر روی **Close** کلیک کنید.

اگر از لیست موردنظر بر روی **Recover** دوبار کلیک کنید قسمت **Progress** ظاهر می شود که نحوه انتقال اطلاعات را در قسمت-های موردنظر مشخص کرده است.

برای اینکه زمانبندی را ایجاد کنید در سرویس

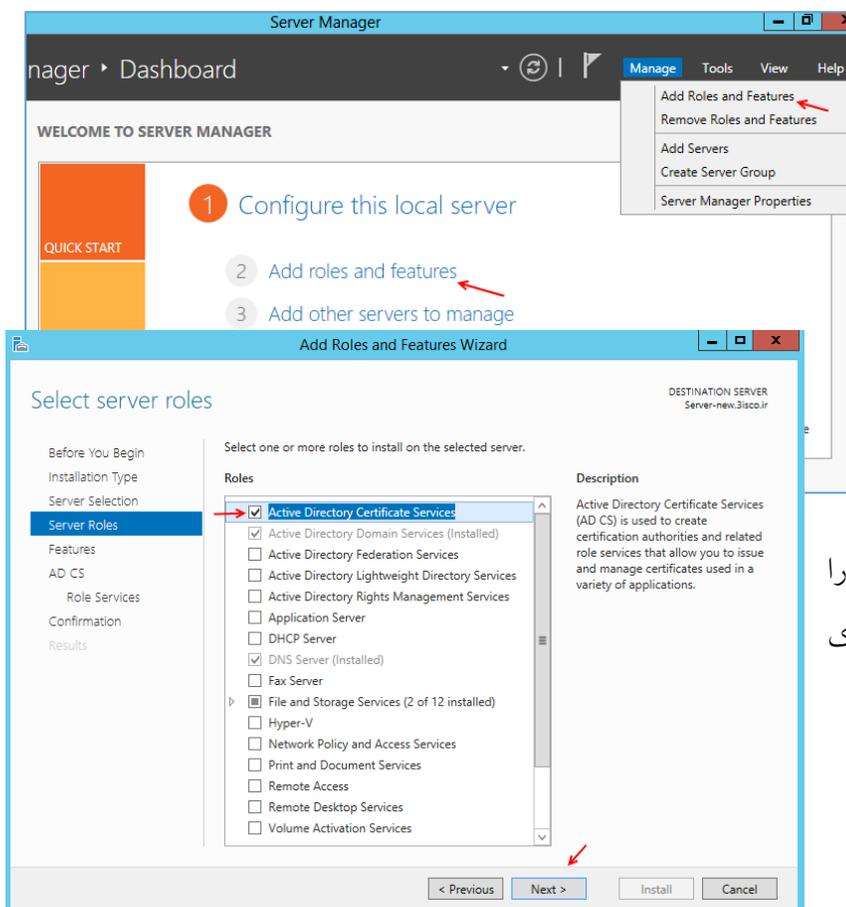
موردنظر از سمت راست بر روی **Backup Schedul** کلیک کنید در صفحه باز شده بر روی **Next** کلیک کنید، در صفحه بعد **custom** را انتخاب و گزینه **system state** را به مانند قبل به لیست اضافه کنید و بر روی **Next** کلیک کنید، در صفحه **Time** باید ساعت مشخص ایجاد **Backup** را مشخص کنید، بر روی **Next** کلیک کنید. در صفحه **Destination Type** گزینه دوم را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید در صفحه بعد درایوی را برای ذخیره کردن **Backup** وارد کنید و در صفحه آخر بر روی **Finish** کلیک کنید تا در زمان مشخص شده این کار انجام گیرد.

نصب و راه اندازی سرویس Active Directory Certificate:

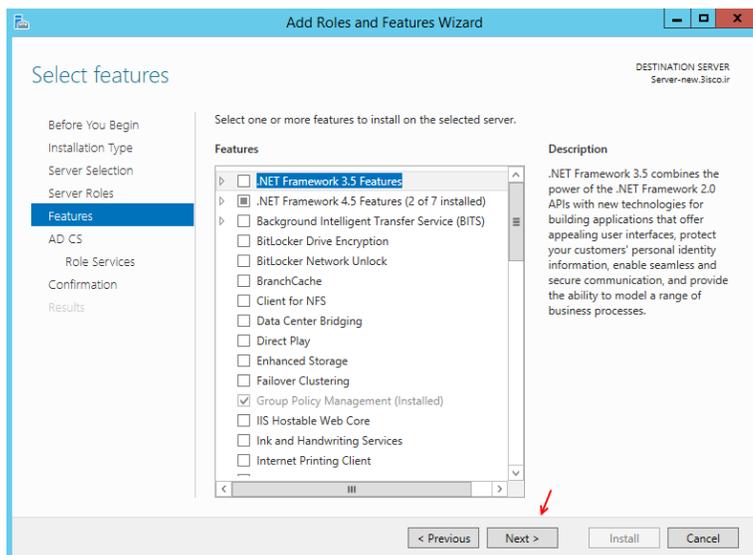
این سرویس برای صادر کردن گواهینامه‌های امنیتی در شبکه کاربرد دارد که از طریق این گواهینامه‌ها به کاربران مجوز دسترسی به منابع موردنظر در شبکه را می‌دهد.

به طور مثال شما زمانی که به سایت فیسبوک متصل می‌شوین این گواهینامه برای دسترسی به سایت از طریق پروتکل HTTPS فعال می‌شود، اگر زمان و تاریخ سیستم شما دقیق نباشد با مشکلات امنیتی مواجه می‌شوید و دسترسی به سایت به صورت کامل امکانپذیر نخواهد بود. شاید زمانی برای شما پیش آمده باشد که سایت فیسبوک را باز می‌کنید، همه چیز در هم است و شکل و قالب سایت تغییر کرده است که این به خاطر تنظیم نبودن ساعت و تاریخ سیستم است.

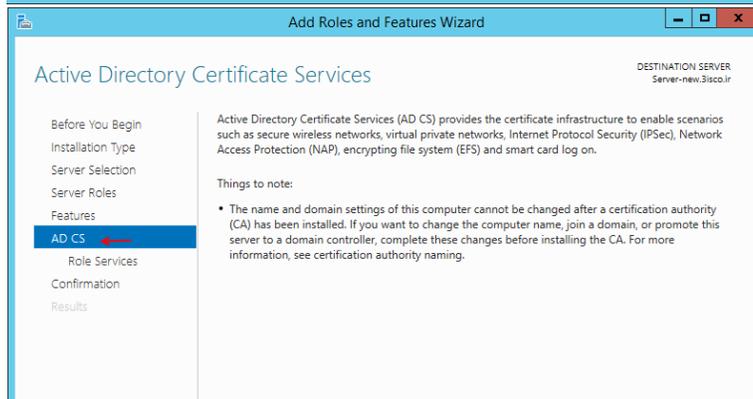
برای شروع وارد **ServerManager** می‌شویم و بر روی **Add Roles and Features** کلیک می‌کنیم.

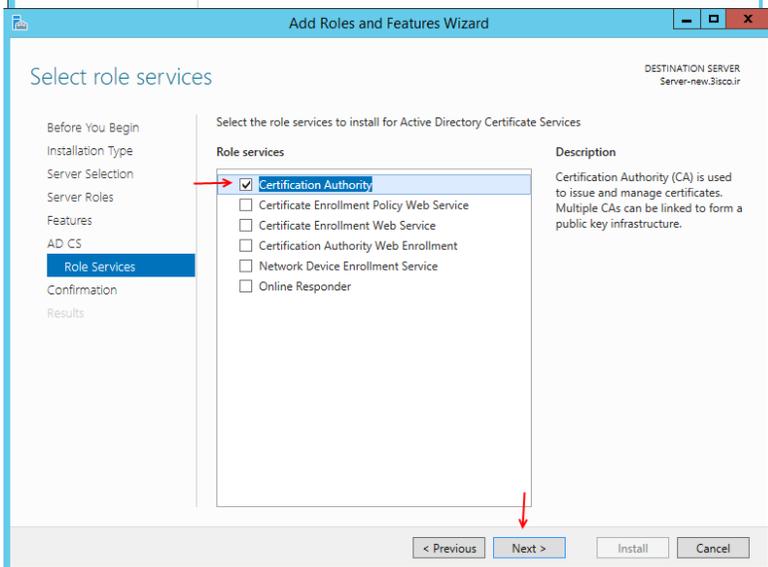
بر روی **Next** کلیک کنید تا به قسمت **Server Roles** برسید، در این قسمت از میان Role‌های موجود گزینه **Active Directory Certificate Service** را انتخاب و بر روی **Add Features** کلیک کنید و بعد بر روی **Next** کلیک کنید.

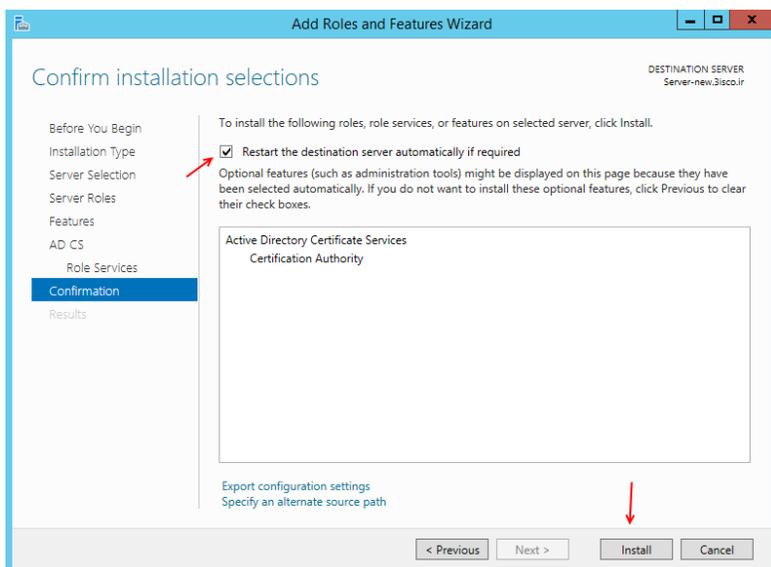
در این صفحه به گزینه‌ای دست نزنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

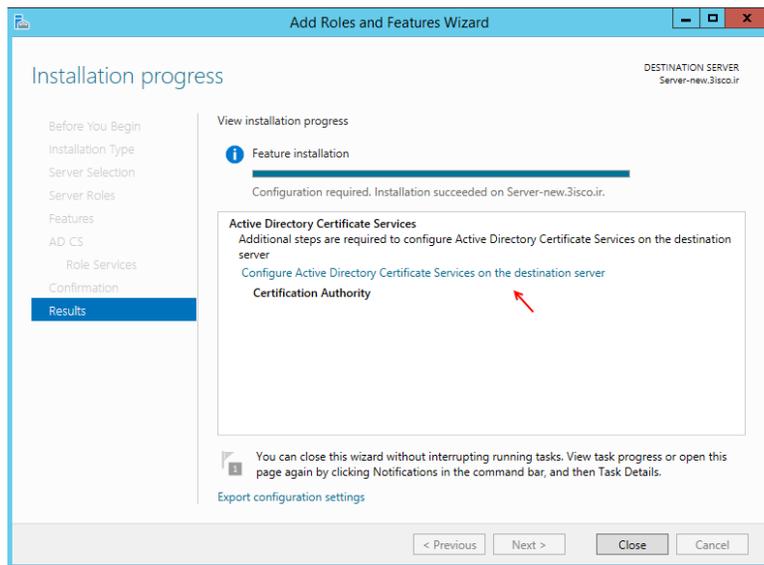
این قسمت توضیحاتی در مورد سرویس انتخاب شده است که بعد از مطالعه بر روی **Next** کلیک کنید.

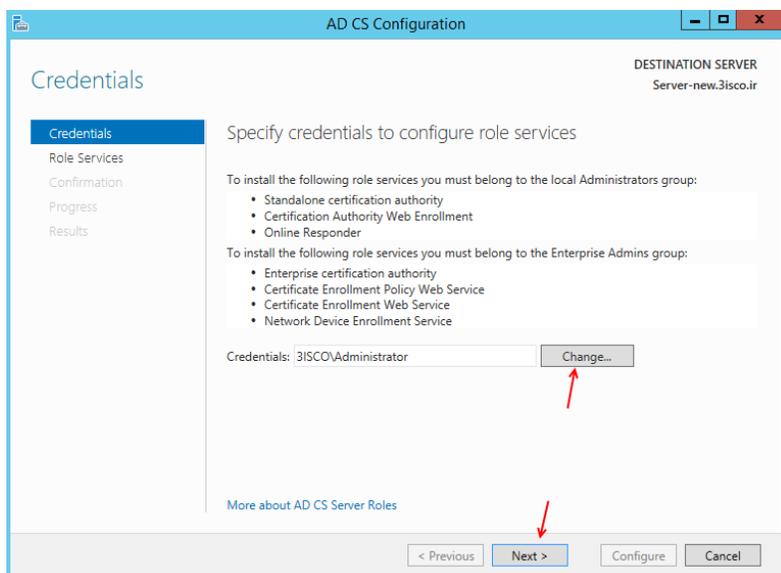
در این صفحه گزینه **Certification Authority** را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

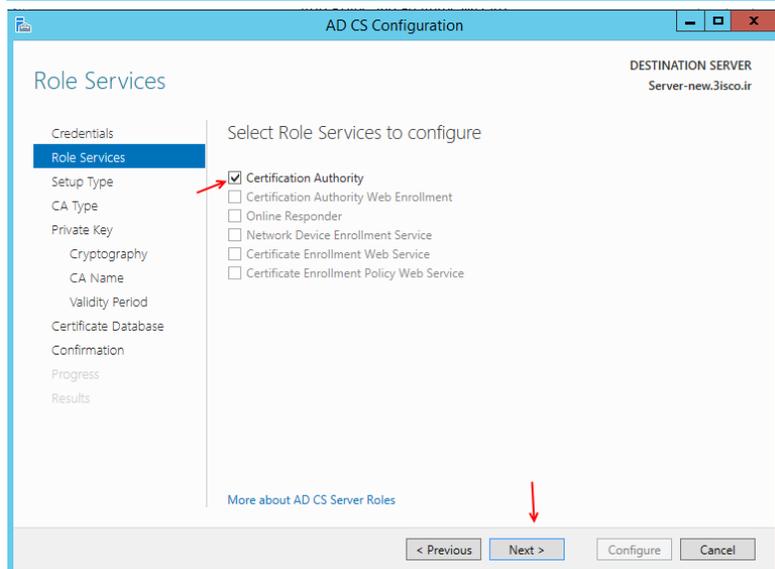
برای نصب سرویس در این صفحه بر روی install کلیک کنید.

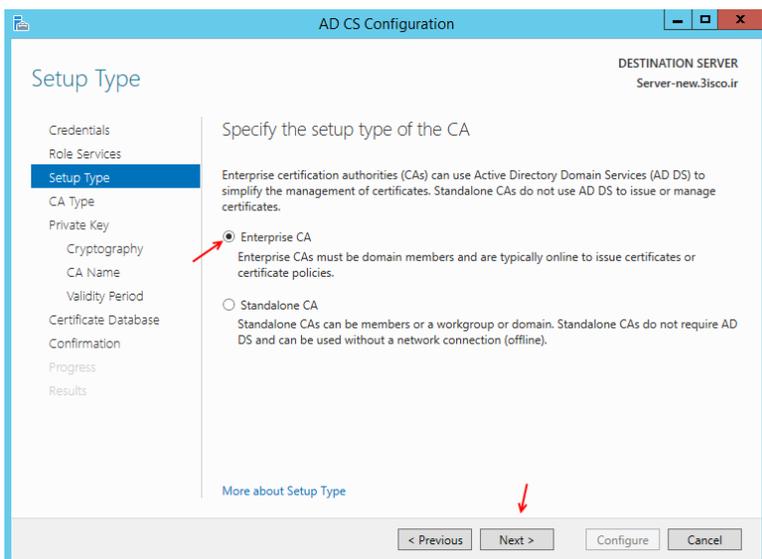
در این قسمت، بعد از نصب سرویس باید بر روی Configuration Active... کلیک کنید تا سرویس را تنظیم و فعال کنیم.

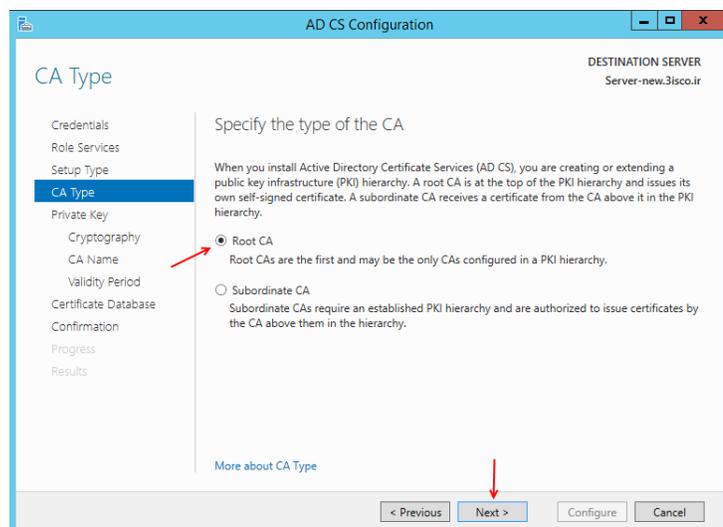
در این صفحه در قسمت **Credentials** باید یک کاربر با اولویت بالا که معمولاً **Administrator** است را وارد کنید. البته به طور پیش فرض این کاربر تعریف می‌شود، بر روی **Next** کلیک کنید.

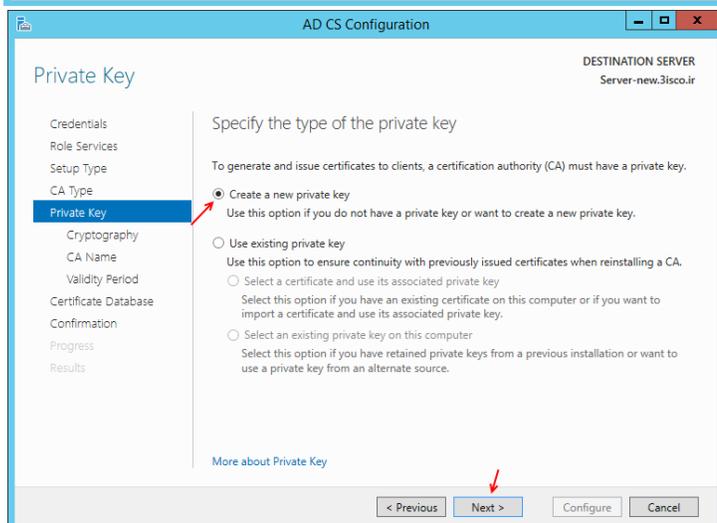
در این صفحه گزینه **Certification Authority** را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه، گزینه **Enterprise CA** را انتخاب کنید، توجه داشته باشید زمانی این گزینه فعال می‌شود که سرویس **Active Directory Domain** فعال شده باشد، وگرنه باید گزینه **standalone CA** را انتخاب کنید. بر روی **Next** کلیک کنید

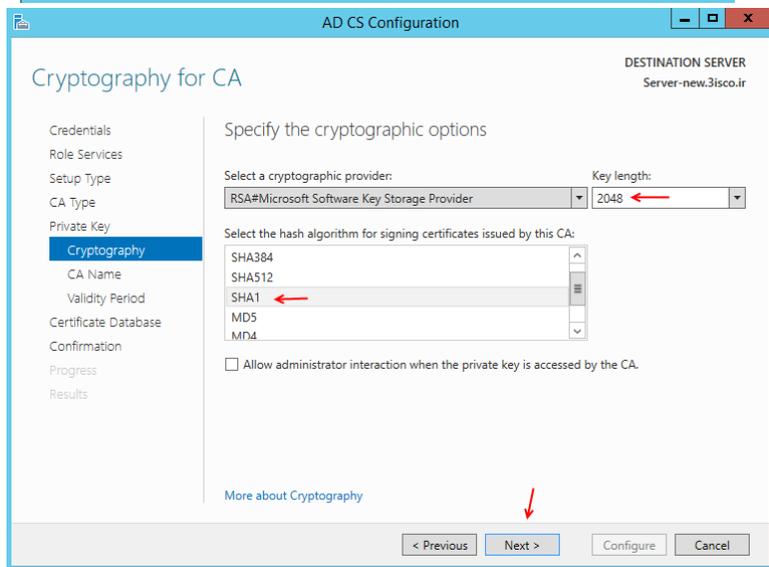

در این صفحه گزینه **Root CA** را انتخاب کنید چون این سرور زیر مجموعه سرور دیگری یا سرویس **Certificate** دیگری نیست و برای اولین بار این سرویس نصب می‌شود به خاطر همین باید به عنوان **Root** در نظر گرفته شود. بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه باید یک دسته کلید ایجاد کنیم، اگر برای اولین بار است باید گزینه اول را انتخاب کنید و یا اگر از قبل ایجاد کرده‌اید گزینه دوم را انتخاب کنید.

بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه، باید الگوریتم رمزنگاری را برای این سرویس انتخاب کنید، توجه داشته باشید که الگوریتم **SHA1** بهترین انتخاب می‌باشد و به صورت پیش‌فرض انتخاب شده است و طول کلید هم **2048** انتخاب شده است که انتخاب خوبی است، بر روی **Next** کلیک کنید.

AD CS Configuration

DESTINATION SERVER
Server-new.3isco.ir

CA Name

Credentials
Role Services
Setup Type
CA Type
Private Key
Cryptography
CA Name
Validity Period
Certificate Database
Confirmation
Progress
Results

Specify the name of the CA

Type a common name to identify this certification authority (CA). This name is added to all certificates issued by the CA. Distinguished name suffix values are automatically generated but can be modified.

Common name for this CA:
3isco-SERVER-NEW-CA

Distinguished name suffix:
DC=3isco,DC=ir

Preview of distinguished name:
CN=3isco-SERVER-NEW-CA,DC=3isco,DC=ir

More about CA Name

< Previous Next > Configure Cancel

در این صفحه سعی کنید نوشته قسمت
Common name for this CA را به خاطر
داشته باشید، شاید در آینده به کار شما بیاید.
بر روی Next کلیک کنید.

AD CS Configuration

DESTINATION SERVER
Server-new.3isco.ir

Validity Period

Credentials
Role Services
Setup Type
CA Type
Private Key
Cryptography
CA Name
Validity Period
Certificate Database
Confirmation
Progress
Results

Specify the validity period

Select the validity period for the certificate generated for this certification authority (CA):
3 Years

CA expiration Date: 6/14/2017 11:23:00 PM

The validity period configured for this CA certificate should exceed the validity period for the certificates it will issue.

More about Validity Period

< Previous Next > Configure Cancel

در این قسمت، باید مدت اعتبار گواهینامه خود
را وارد کنید که می تواند بر طبق روز، هفته، ماه،
سال باشد که در این قسمت 3 سال وارد شده
است.
بر روی next کلیک کنید.

AD CS Configuration

DESTINATION SERVER
Server-new.3isco.ir

CA Database

Credentials
Role Services
Setup Type
CA Type
Private Key
Cryptography
CA Name
Validity Period
Certificate Database
Confirmation
Progress
Results

Specify the database locations

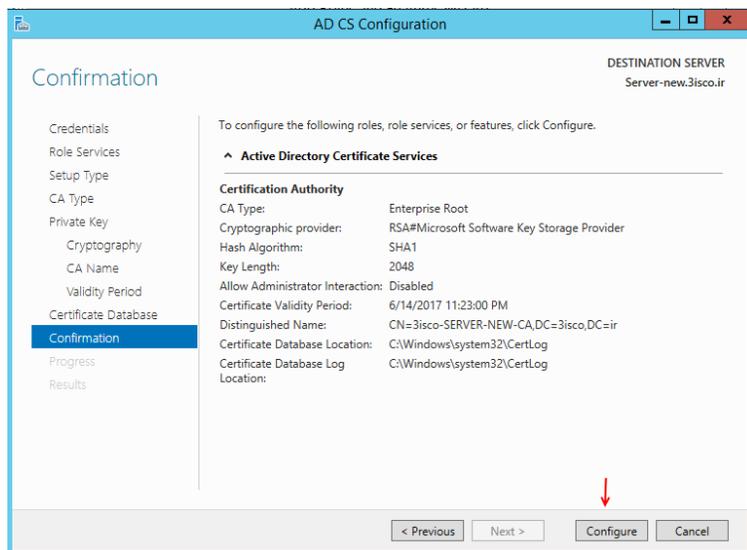
Certificate database location:
C:\Windows\system32\CertLog

Certificate database log location:
C:\Windows\system32\CertLog

More about CA Database

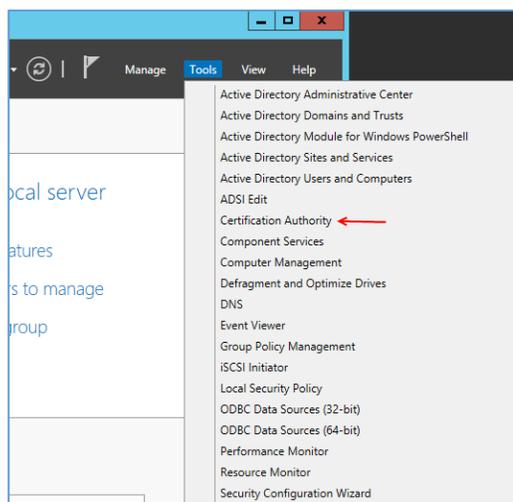
< Previous Next > Configure Cancel

در این قسمت باید محل ذخیره سازی دیتابیس
این سرویس را وارد کنید که سعی کنید بر روی
پیش فرض قرار دهید.
بر روی Next کلیک کنید.

در این قسمت، اگر اطلاعات لیست شده را قبول دارید بر روی **configure** کلیک کنید تا تنظیمات اعمال شود.

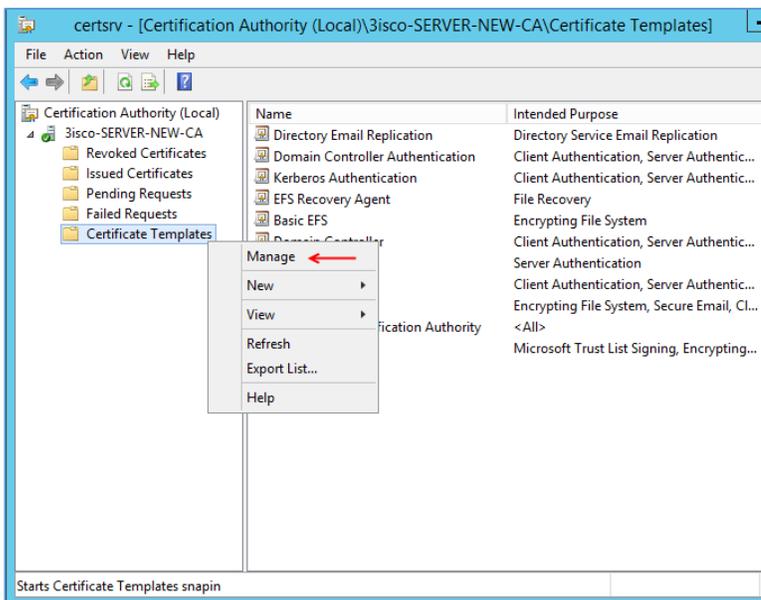
در آخر بر روی **Close** کلیک کنید و سیستم را **Restart** کنید.

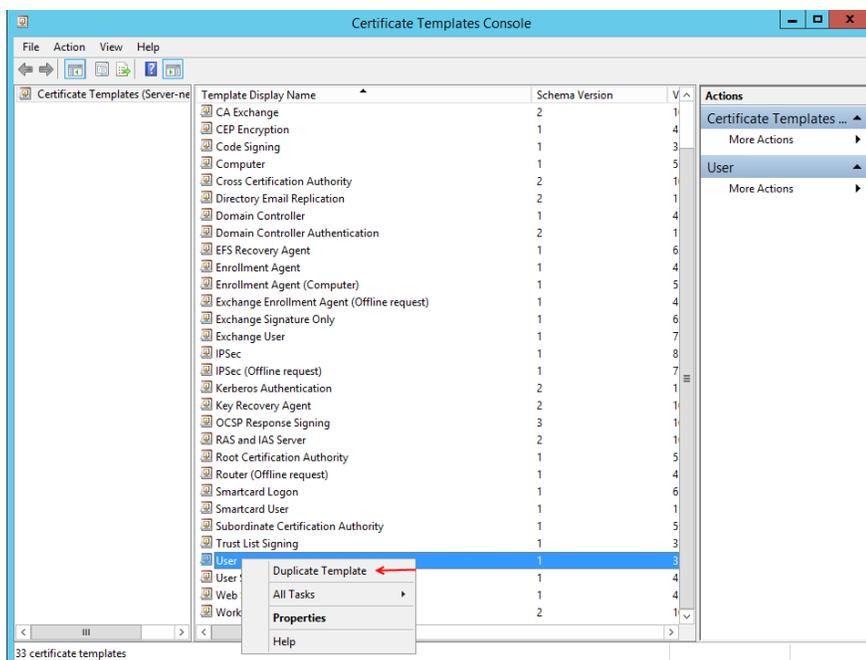

بعد از اجرا شدن سرویس، می‌توانید وارد **Search** شوید و سرویس موردنظر را اجرا کنید و یا می‌توانید از طریق **Server Manager** از منوی **Tools** بر روی **Certification Authority** کلیک کنید.

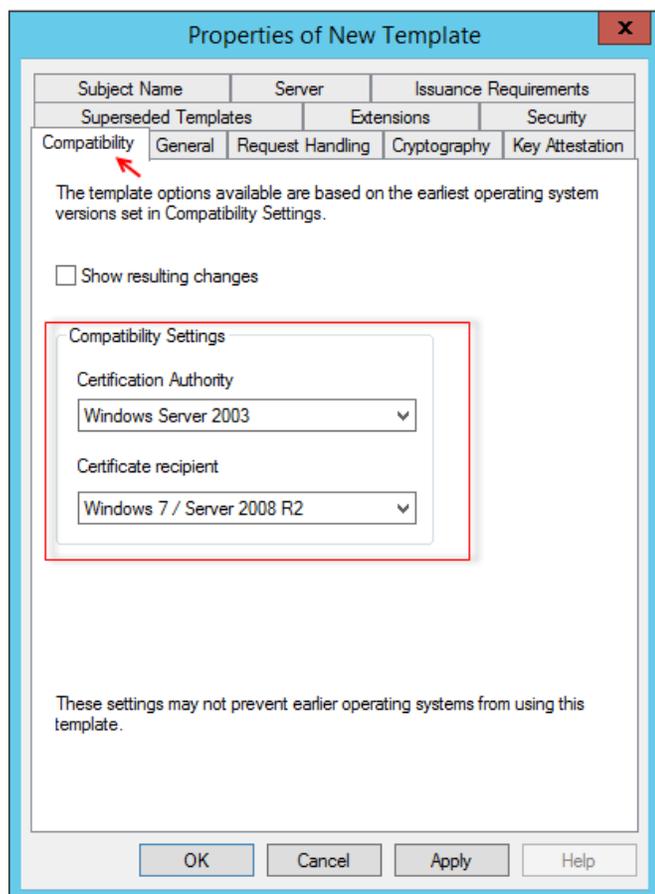
در شکل روبرو سرویس موردنظر را مشاهده می‌-

کنید، برای شروع باید وارد قسمت **Certificate Templates** شویم، این قسمت یک سری گواهینامه‌های امنیتی آماده را برای قسمت‌های مختلف ویندوز از قبل آماده کرده است، در این قسمت می‌خواهیم یک قالب برای کاربران خود ایجاد کنیم، برای همین کاربر روی **Certificate Templates** کلیک راست کنید و گزینه **Manage** را انتخاب کنید.

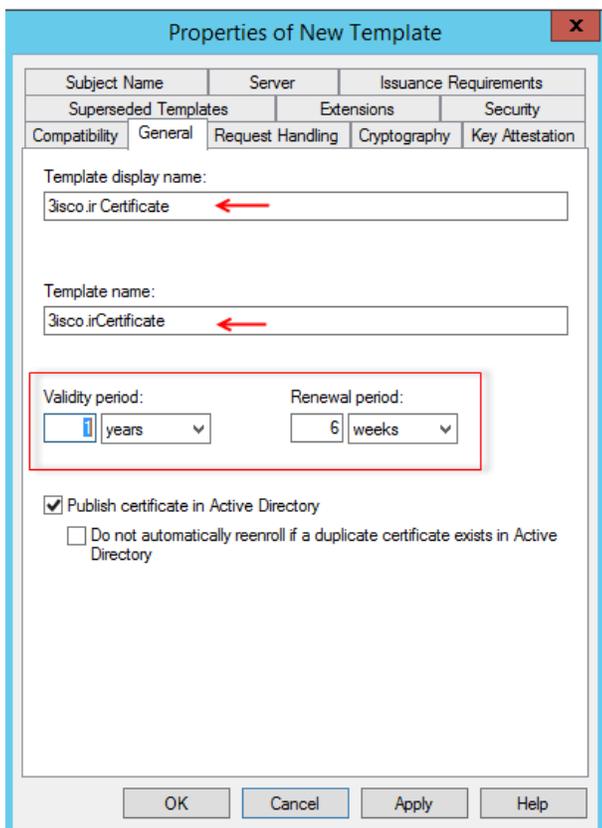

در این صفحه انواع قالب‌های مختلف در زمینه‌های مختلف را مشاهده می‌کنید، از بین آن‌ها بر روی **User** کلیک راست کنید و گزینه **duplicate** **Template** را انتخاب کنید. توجه داشته باشید این قالب‌ها یک سری تنظیماتی هستند که از قبل انجام شده است، که مثلاً برای استفاده کاربران از قالب **Template** استفاده می‌کنیم.

در این صفحه یعنی تب **Compatibility** گزینه‌های برای انتخاب حداقل ویندوزهایی که می‌خواهند از این گواهینامه امنیتی استفاده کنند وجود دارد که می‌توانید بسته به سازمان خود که از چه ویندوزهایی استفاده می‌کند، گزینه موردنظر را انتخاب کنید.

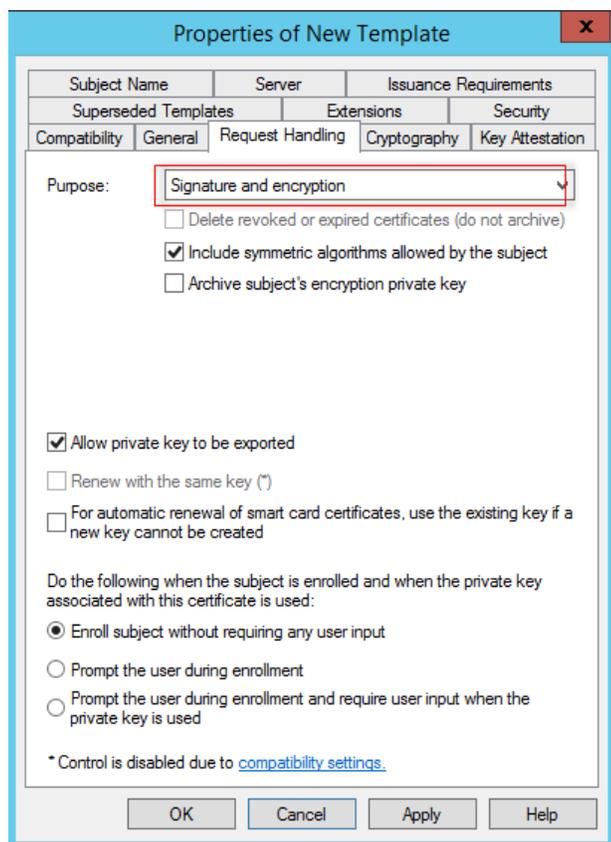
بر روی تب **General** کلیک کنید.

در تب **General** باید در قسمت **Template Display Name** نام موردنظر خود را وارد کنید، با وارد کردن آن در قسمت **Template name** به صورت خودکار این اسم نوشته می شود.

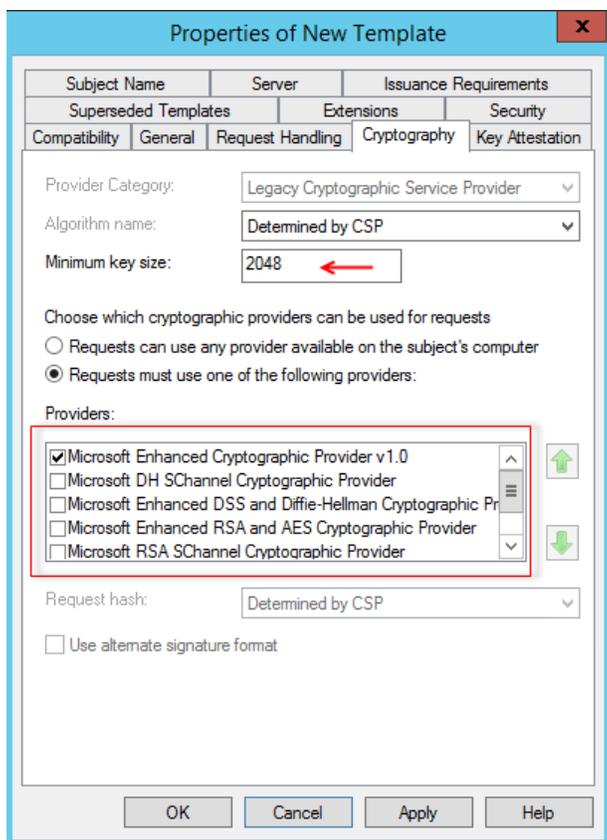
در قسمت **Validity Period** باید حداکثر اعتبار این گواهینامه را مشخص کنید که در این قسمت **1** سال انتخاب شده است و در قسمت **Renewal Period** مقدار زمان هشدار تا رسیدن به اندازه **Validity Period** را مشخص کنید که در اینجا **6** هفته مشخص شده است.

بر روی تب **Request Handling** کلیک کنید.

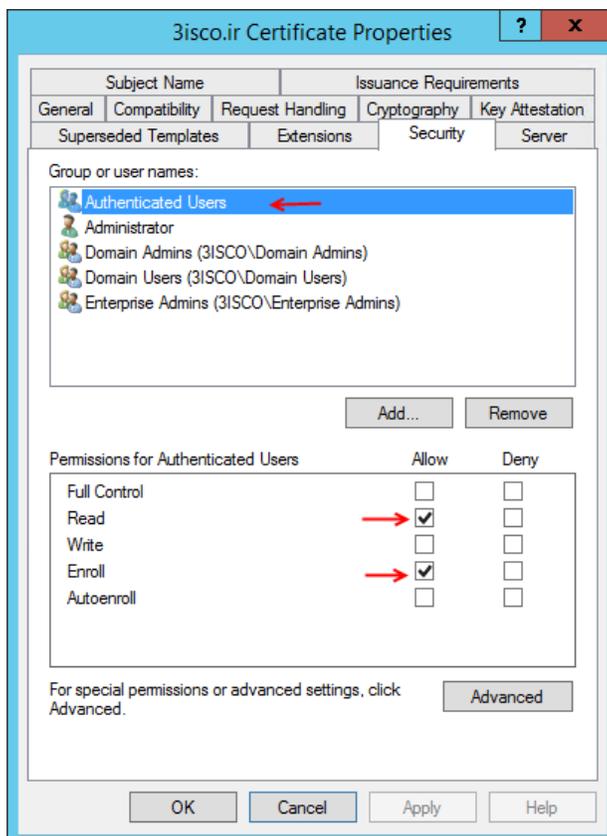
در تب **Request Handling** می توانید در قسمت **Purpose** نوع گواهینامه خود را مشخص کنید، مثلاً اگر در سازمان خود از کارت های هوشمند استفاده می کنید گزینه **Smart Card** را انتخاب کنید و یا گزینه دیگر را برای سازمان خود انتخاب کنید البته در حالت پیش فرض گزینه رمزنگاری و امضاء دیجیتال انتخاب شده است.

اگر تیک گزینه **Allow Private Key to be Exported** را بردارید، به هیچ عنوان نمی توانید کار **Export** را انجام دهید.

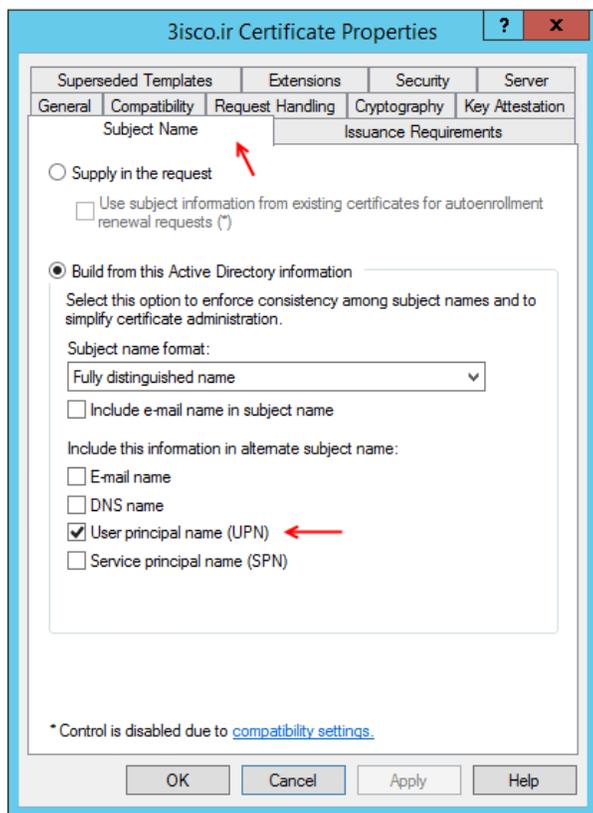

در تب **Cryptography** می‌توانید، نوع **Provider** گواهینامه موردنظر را تغییر دهید و طول کلید را تغییر دهید، هر چه طول کلید بیشتر باشد، امنیت کار افزایش پیدا می‌کند، هرچند عدد **2048** هم عددی بزرگی است.

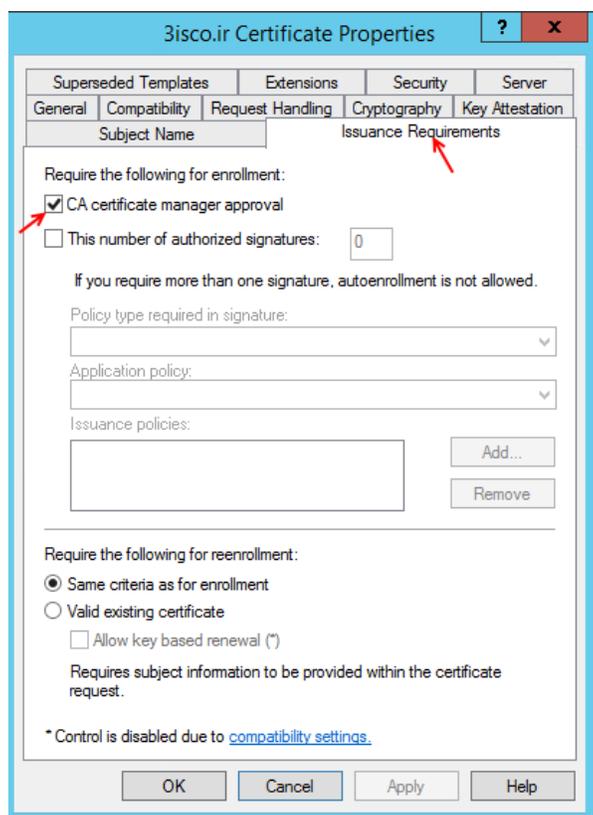
برای ادامه کار بر روی **Ok** کلیک کنید تا قالب موردنظر ایجاد شود.

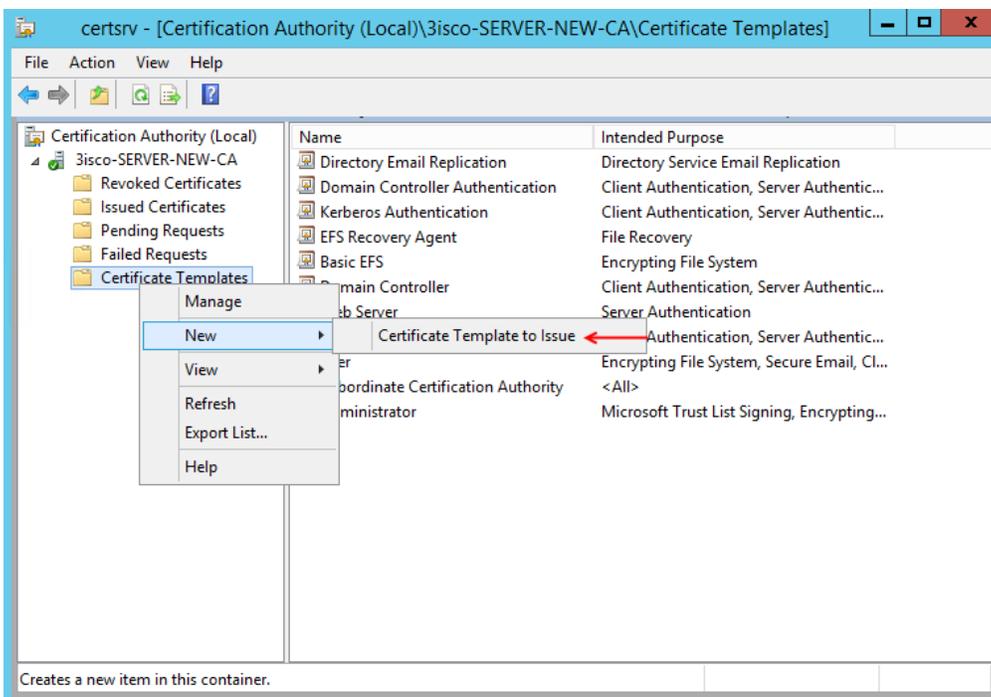
در تب **Security** از لیست موردنظر گروه **Authenticated Users** را انتخاب کنید و در قسمت **Permissions** گزینه‌های **Read** و **Enroll** را انتخاب کنید.

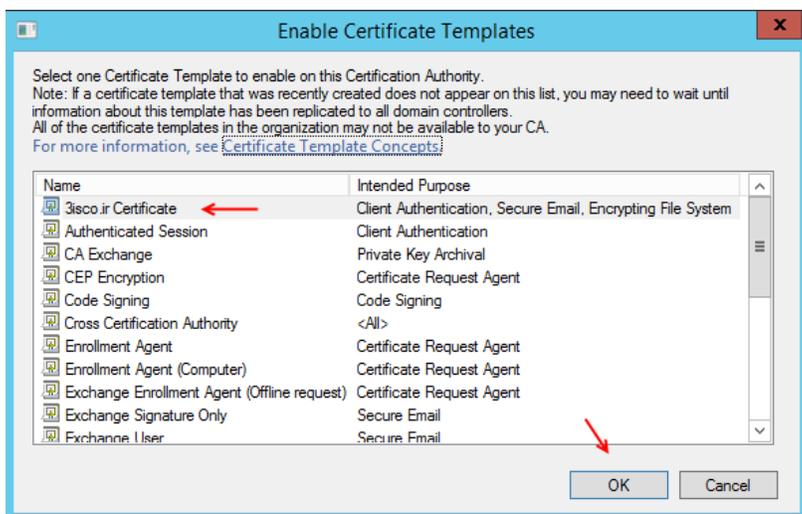
در تب Subject Name فقط تیک گزینه UPN را که با فلش مشخص شده انتخاب کنید، البته اگر در سرور خود از ایمیل استفاده می کنید می توانید گزینه E-mail name را انتخاب کنید.

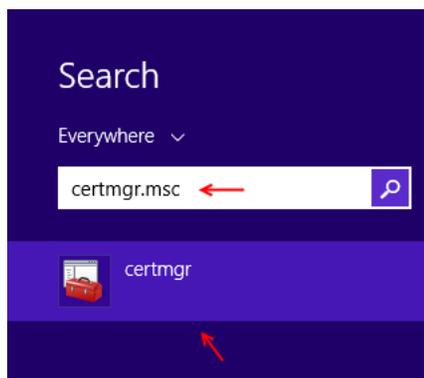
در تب Issuance Requirements گزینه CACertificate manager approval را انتخاب کنید و بر روی ok کلیک کنید تا تنظیمات اعمال شود.

بعد از ایجاد قالب موردنظر
وارد سرویس Certificate
شوید و از سمت چپ بر
روی Certificate
Template کلیک راست
کنید و از قسمت New
گزینه Certificate
را Template to issue
انتخاب کنید.

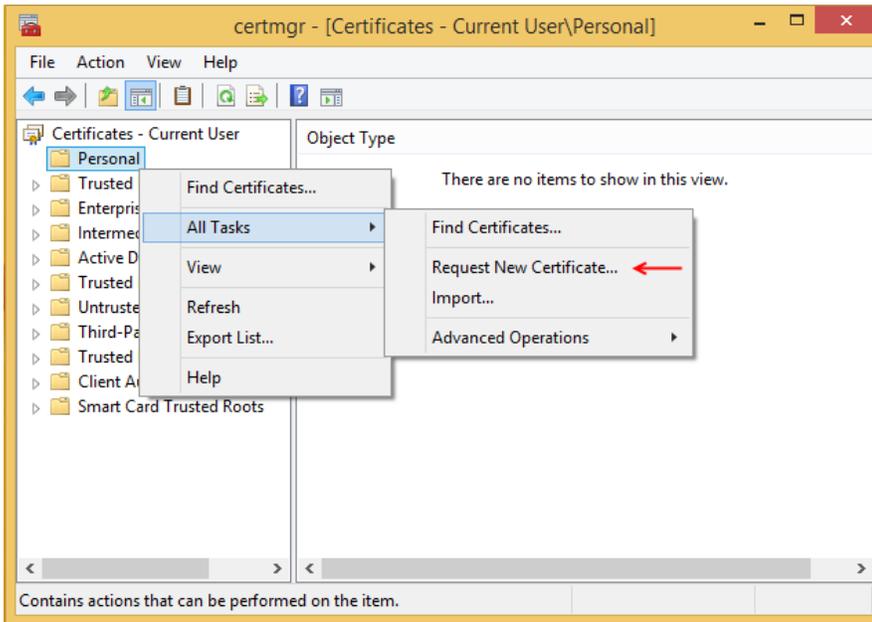
در این صفحه باید قالبی را که در قسمت قبل
ایجاد کردیم را انتخاب کنیم که در اینجا باید
3isco.ir Certificate را انتخاب کنید. اگر
به قسمت Intended Purpose توجه کنید،
می‌توانید مشاهده کنید که این قالب در چه
جاهایی از ویندوز استفاده می‌شود.
بر روی OK کلیک کنید تا قالب موردنظر به
لیست اضافه شود.

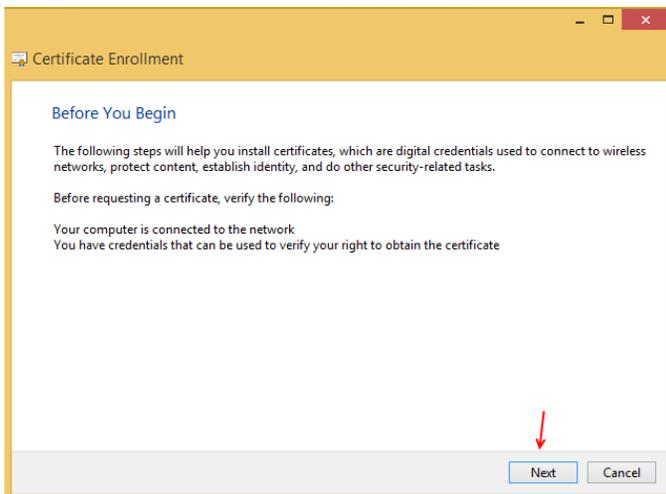
بعد از این کار حالا می‌خواهیم این گواهینامه را برای کلاینتی در شبکه تعریف
کنیم، این کلاینت دارای ویندوز 8 است و زیرمجموعه دومین 3isco.ir
می‌باشد.

وارد ویندوز 8 می‌شویم و در قسمت Search گزینه Certmgr.msc را
اجرا می‌کنیم تا کنسول مدیریتی Certificate اجرا شود.

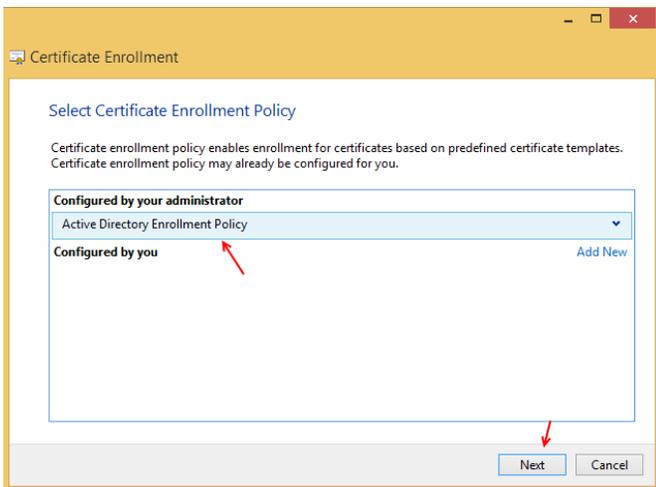
همان‌طور مشاهده می‌کنید سرویس Certificate اجرا شده است، البته می‌توانیم از طریق کنسول مدیریتی MMC

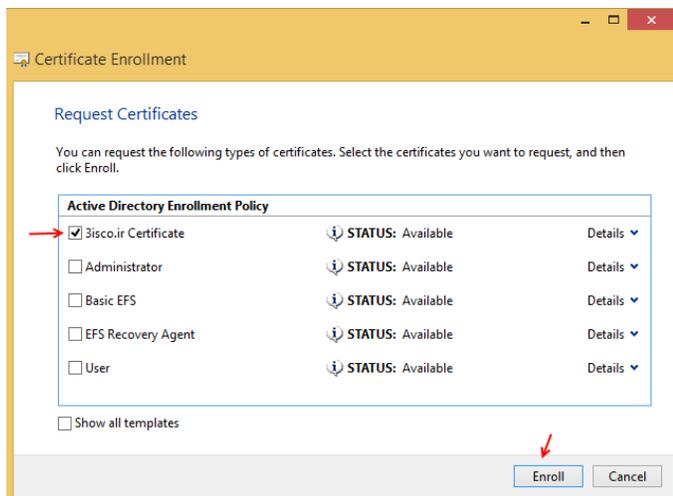
به این سرویس دست پیدا کنیم، راه‌های مختلفی برای معرفی Certificate موردنظر در این سرویس وجود دارد که در این قسمت بر روی Personal کلیک راست کنید و از قسمت All Tasks گزینه Request New Certificate را انتخاب کنید تا از طریق Active Directory به گواهینامه موردنظر خود که در قسمت قبل بانام 3isco.ir Certificate ایجاد کردیم دست پیدا کنیم.

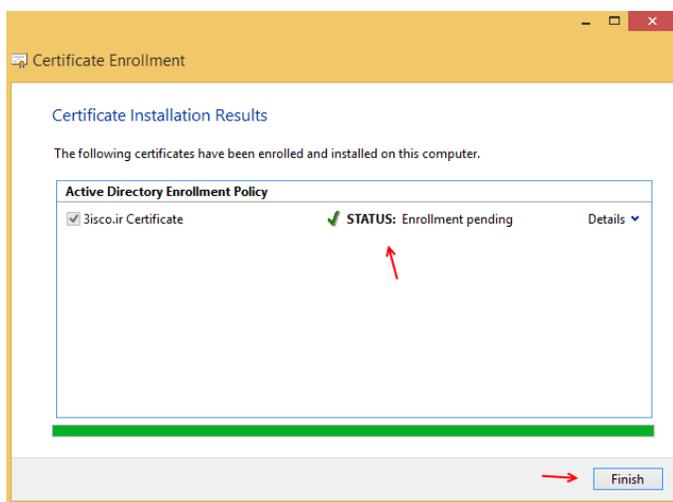
در این صفحه بر روی Next کلیک کنید.

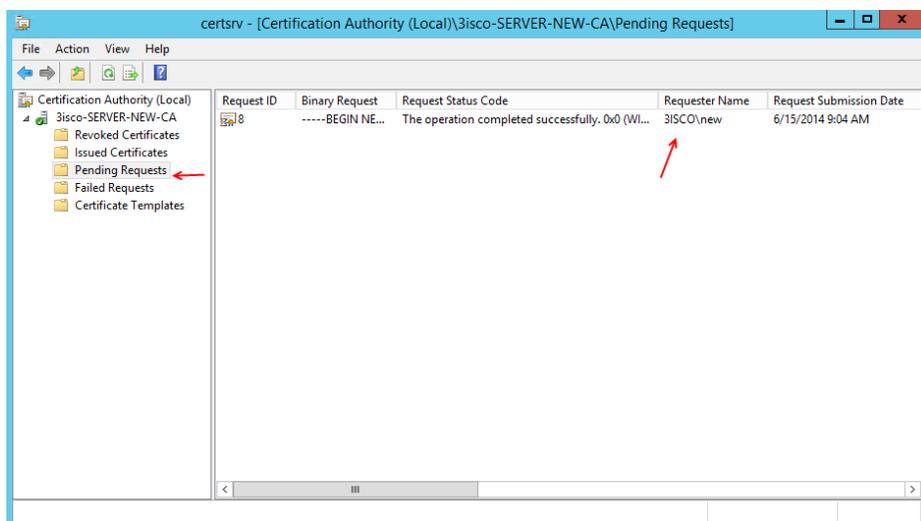
در این قسمت، همان‌طور که مشاهده می‌کنید سرویس Active Directory به‌صورت خودکار شناسایی شده است که این به‌خاطر این است که این کلاینت عضو دومین 3isco.ir شده است. بر روی Next کلیک کنید.

اگر به دقت به این صفحه توجه کنید قالبی را که قبلاً ایجاد کرده بودیم در این قسمت وجود دارد، آن را انتخاب کنید و بر روی **Enroll** کلیک کنید.

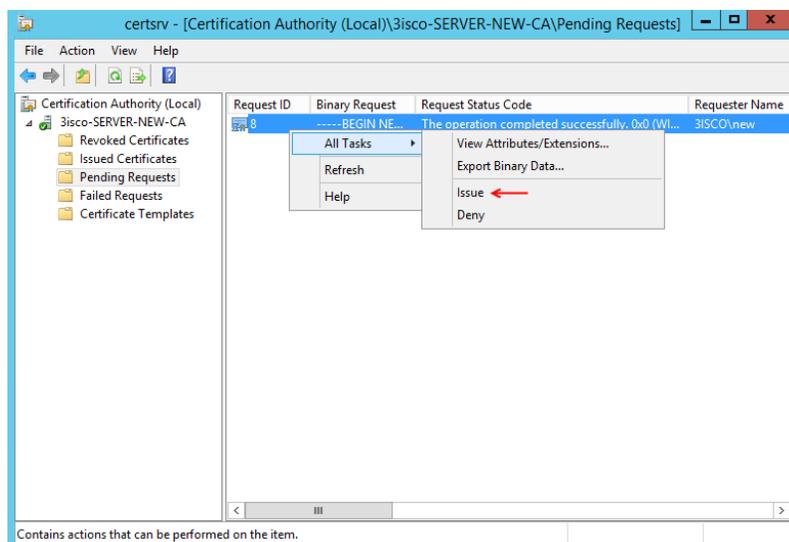

همان طور که مشاهده می کنید، قالب مورد نظر با موفقیت به لیست اضافه شده است. بر روی **Finish** کلیک کنید.

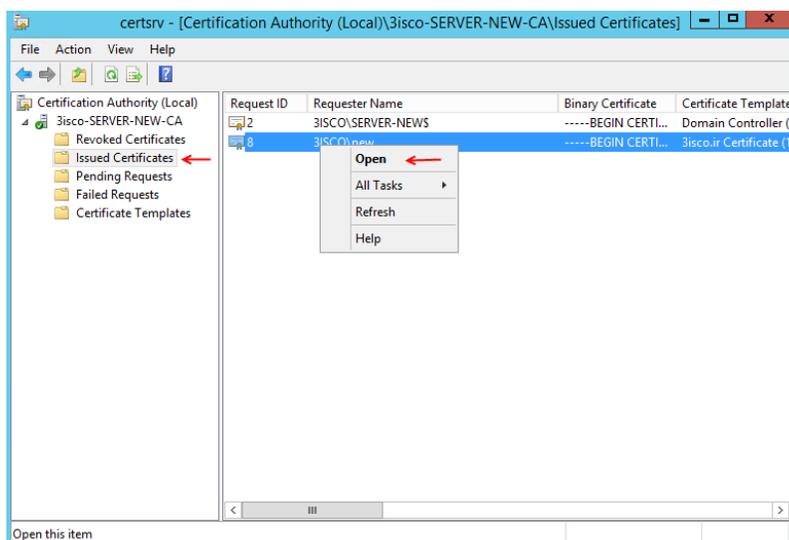

بعد از انجام عملیات بالا وارد سرور اصلی شوید و سرویس **Certificate** را اجرا کنید، اگر از سمت چپ بر روی **Pending Requests** کلیک کنیم، مشاهده خواهیم کرد که یک درخواست از طرف کاربری بانام

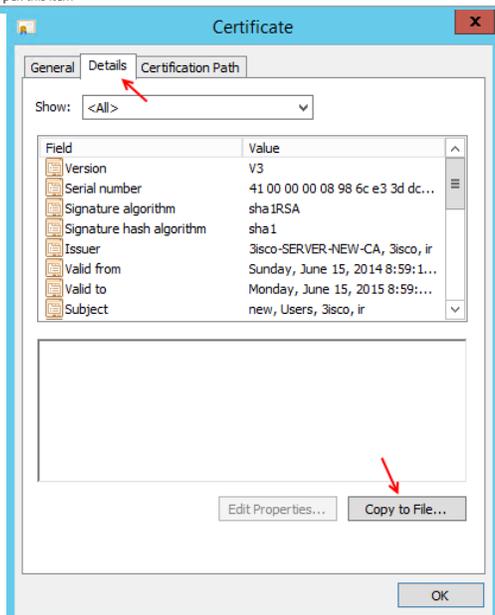
New که در شکل هم مشاهده می کنید، به همراه تاریخ و ساعت آن ثبت شده است.

در ادامه اگر این درخواست را به عنوان مدیر شبکه قبول دارید بر روی آن کلیک راست کنید و از قسمت **All Tasks** گزینه **Issue** را انتخاب کنید که بعد از این انتخاب درخواست مورد نظر تأیید و به قسمت **Issued Certificates** منتقل می شود. در صورتی که این درخواست را قبول ندارید می توانید گزینه **Deny** را انتخاب کنید.

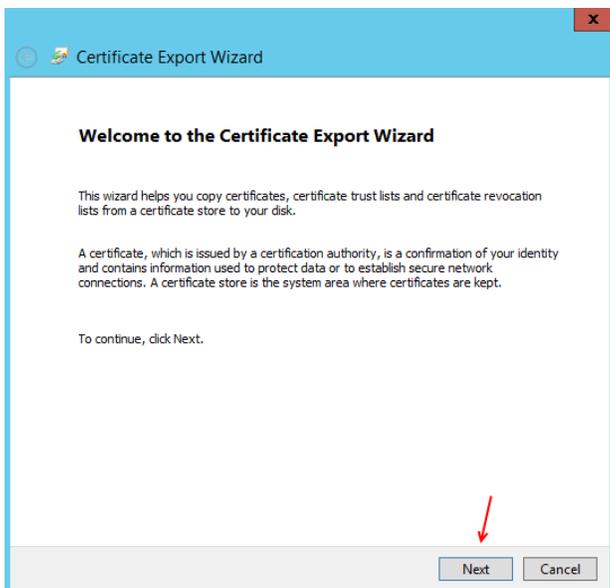
بعد از انجام کار بالا وارد قسمت **Issued Certificates** می شویم و همان طور در شکل هم مشاهده می کنید درخواست مورد نظر به این قسمت منتقل شده است، بر روی آن کلیک راست کنید و **Open** را انتخاب کنید.

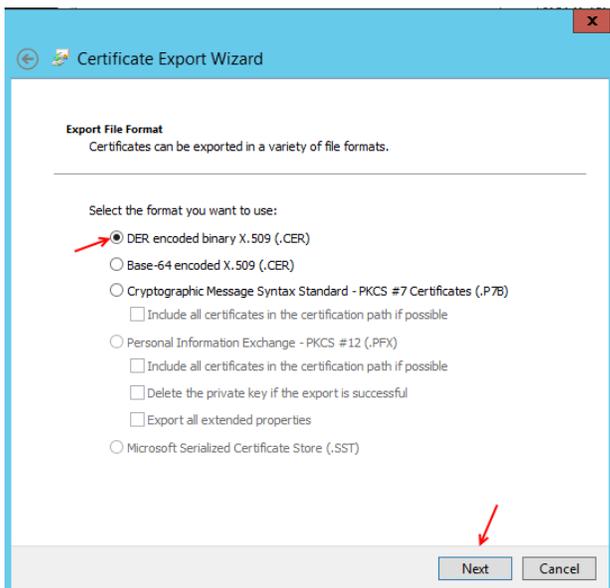
در این صفحه می خواهیم یک کپی از این گواهینامه امنیتی را برای کاربر مورد نظر که درخواست کرده بود بفرستیم تا کاربر مورد نظر آن را در سرویس **Certificate** خود **Import** کند.

در این صفحه وارد تب **Details** شوید و بر روی **Copy to File** کلیک کنید.

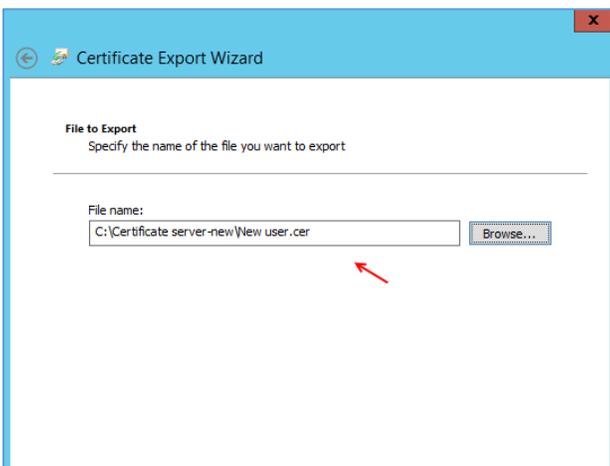
در این صفحه بر روی **Next** کلیک کنید.

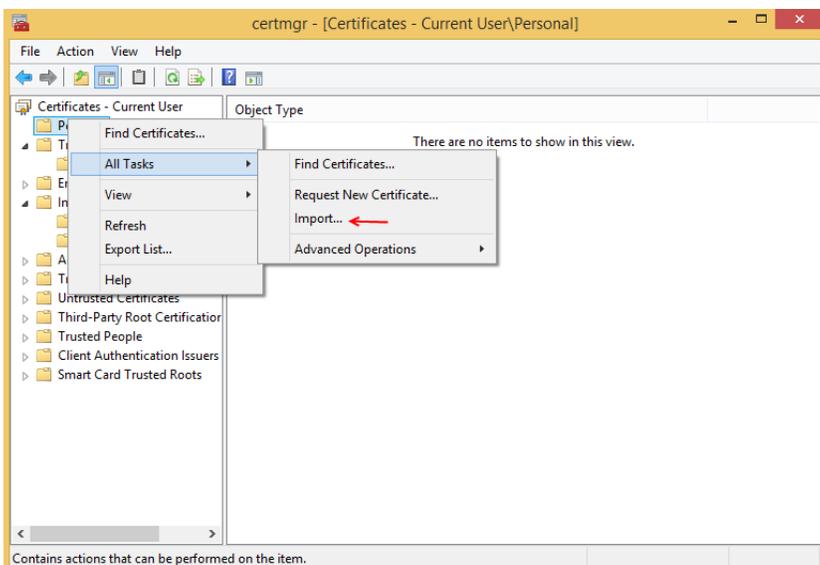

در این بخش، گزینه **DER** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

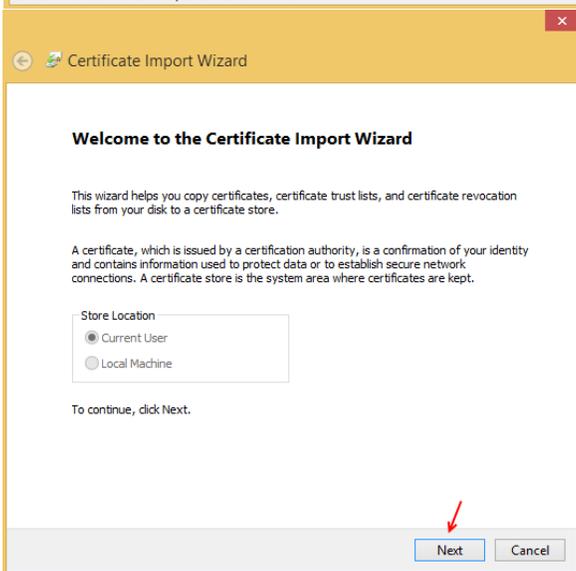

در این بخش محل ذخیره‌سازی گواهینامه موردنظر را مشخص کنید و نام آن را هم در آخر وارد کنید، توجه داشته باشید پوشه‌ای که این گواهینامه‌ها در آن قرار دارد **Share** شود تا بتوان از طریق شبکه به آن دسترسی داشت. بر روی **Next** کلیک کنید و در صفحه آخر هم بر روی **Finish** کلیک کنید.

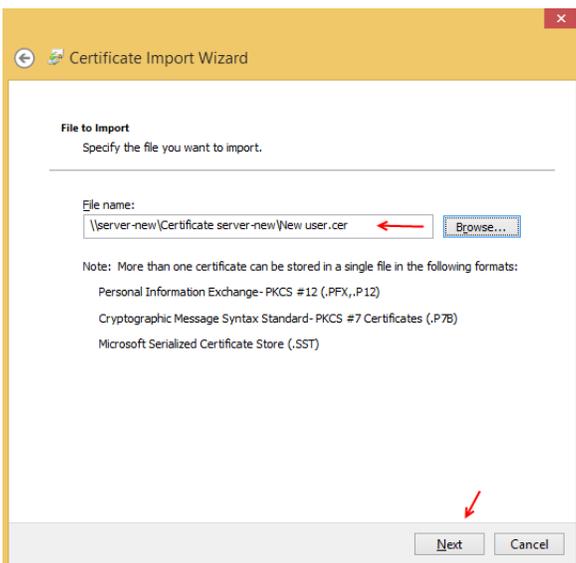

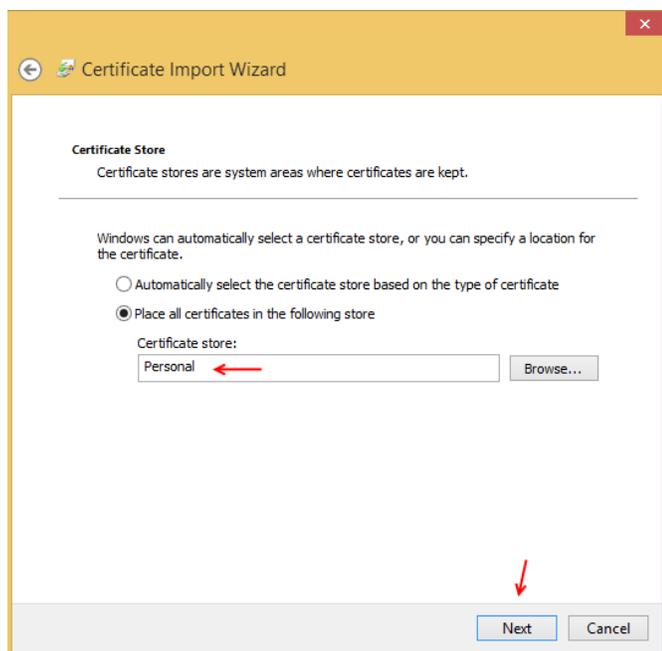
بعد از انجام کارهای قسمت قبل دوباره وارد ویندوز 8 شوید و سرویس Certificate را به مانند قبل اجرا کنید و از سمت چپ بر روی Personal کلیک راست کنید و از قسمت All Tasks گزینه Import را انتخاب کنید.

در این صفحه بر روی next کلیک کنید.

در این صفحه، آدرس گواهینامه امنیتی را که در بخش قبل در سرور اصلی ذخیره و Share کردیم را وارد کنید و بر روی Next کلیک کنید.

در این قسمت شما می‌توانید محل قرارگیری گواهینامه امنیتی را با کلیک بر روی **Browse** تغییر دهید.

بر روی **Next** کلیک کنید و در صفحه آخر بر روی **Finish** کلیک کنید.

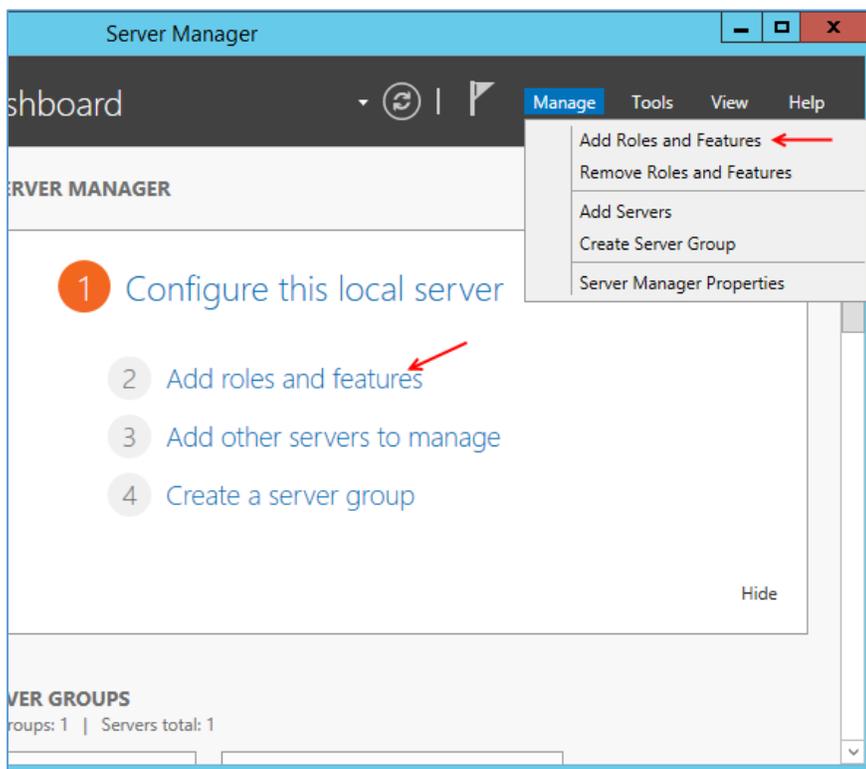
با این کار کلاینت موردنظر دارای گواهینامه امنیتی شده که این گواهینامه از طریق سرور اصلی برای این کلاینت صادر شده است.

مشکلات خود را در این بخش از طریق ایمیل با من در میان بگذارید.

کار با سرویس Active Directory Right Management

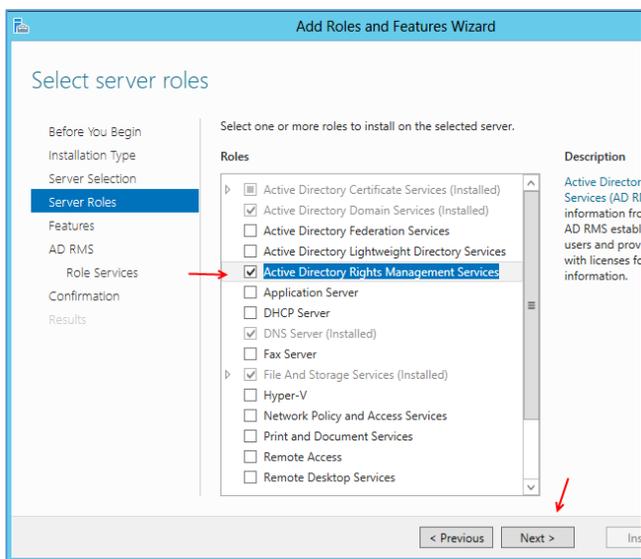
از اولویت‌های یک سازمان حفظ امنیت اسناد و مدارک موجود آن است که هرکسی نتواند به اسناد موردنظر دسترسی داشته باشد، یکی از راه‌کارهایی که شرکت مایکروسافت در اختیار مدیران شبکه قرار داده است استفاده از سرویس **Active Directory Right Management** است که قوی‌ترین سرویس در حفظ امنیت اسناد و مدارکی است که توسط نرم‌افزارهای مختلف ایجاد می‌شود، این سرویس با ایجاد امنیت روی هر یک از فایل‌ها مانند **Word** و **Excel**.. به کسانی که عضو زیرمجموعه سازمان نیستند اجازه دسترسی نمی‌دهد، این سرویس از نرم‌افزارهای زیر پشتیبانی می‌کند:

- Microsoft Office 2003
- Microsoft Office 2007
- Microsoft Office 2010
- Microsoft Office 2013
- Adobe Acrobat

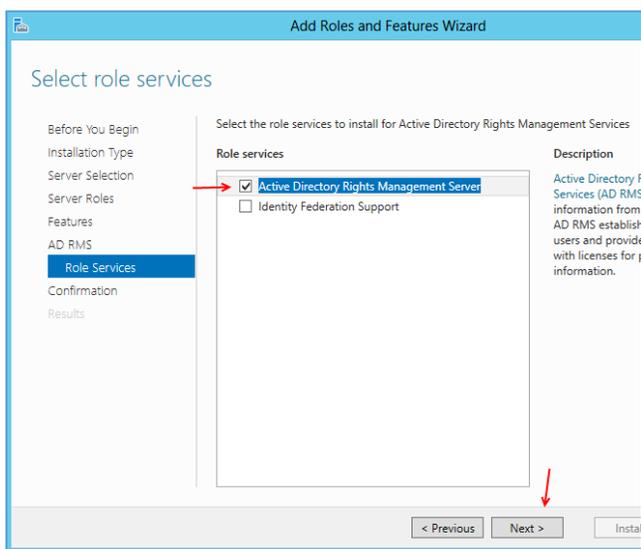

برای شروع وارد **Server Manager** شوید و بر روی **Add Roles and Features** کلیک کنید.

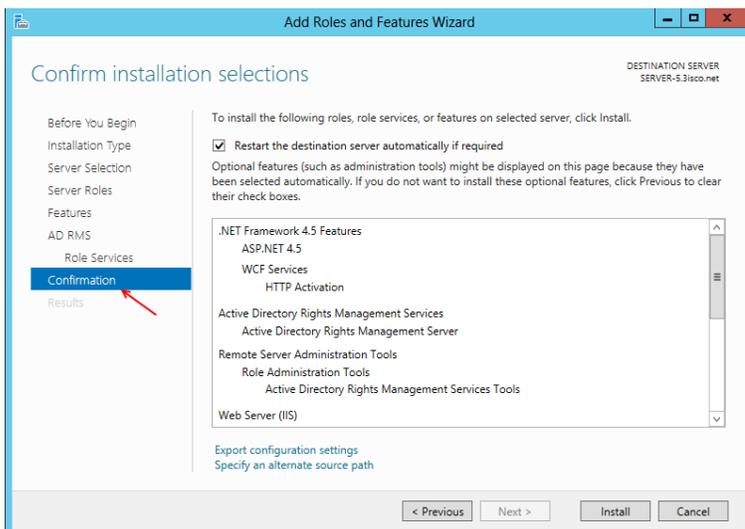
همان‌طور که مشاهده می‌کنید از دو طریق می‌توانید به این گزینه دسترسی داشته باشید.

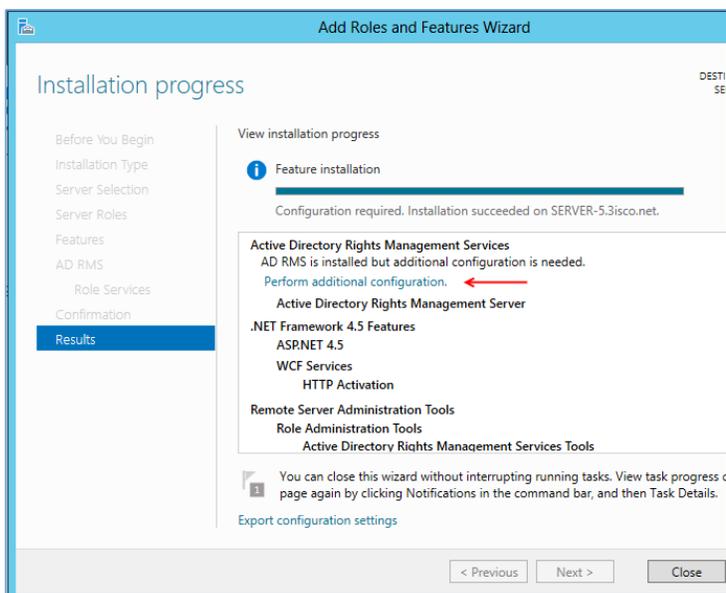
بر روی **Next** کلیک کنید تا به قسمت **Server Roles** برسید در این قسمت از بین **Roles** های موجود گزینه **Active Directory Rights Management Services** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

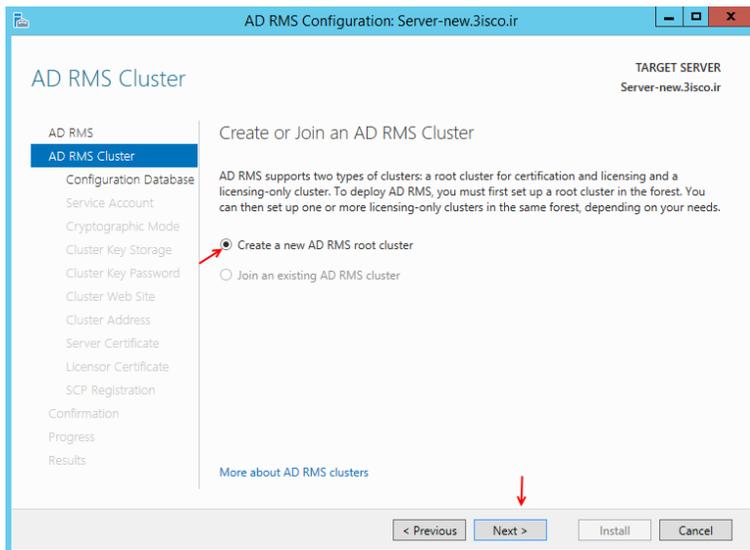
بر روی **Next** کلیک کنید تا به قسمت **Role Services** برسید در این قسمت گزینه اول را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

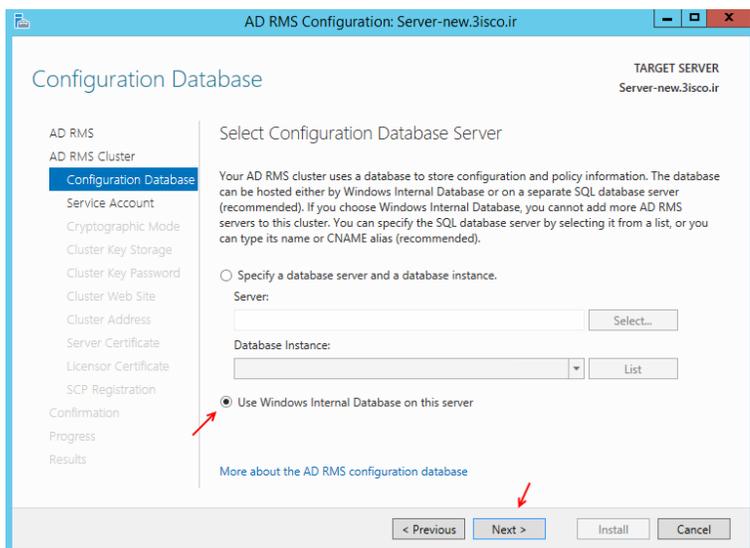
در این قسمت بر روی **Install** کلیک کنید تا کار نصب سرویس آغاز شود.

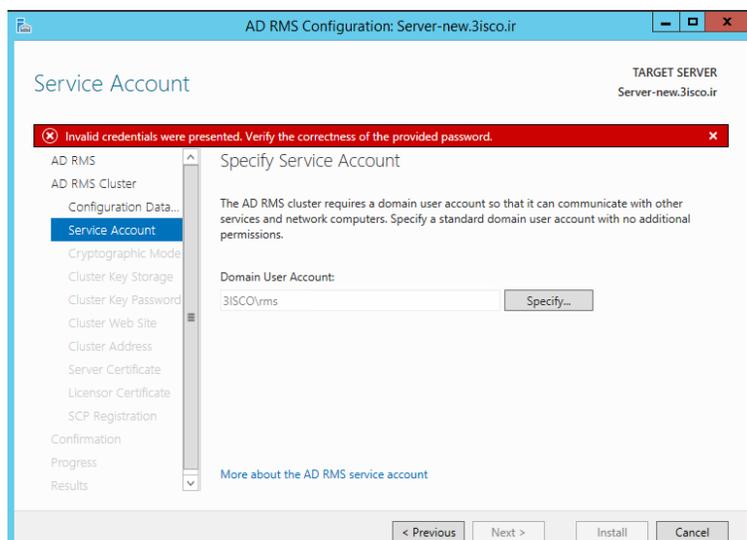
بعد از نصب سرویس به مانند شکل روبرو بر روی کلیک **perform additional Configuration** کنید تا ادامه تنظیمات این سرویس را انجام دهیم.

در صفحه **AD RMS** بر روی **Next** کلیک کنید تا به این صفحه مراجعه کنید، در این قسمت چون از قبل هیچ سرویس **RMS** دیگری وجود نداشت، فقط گزینه اول فعال است و گزینه دوم غیرفعال پس گزینه اول را انتخاب و بر روی **Next** کلیک کنید.

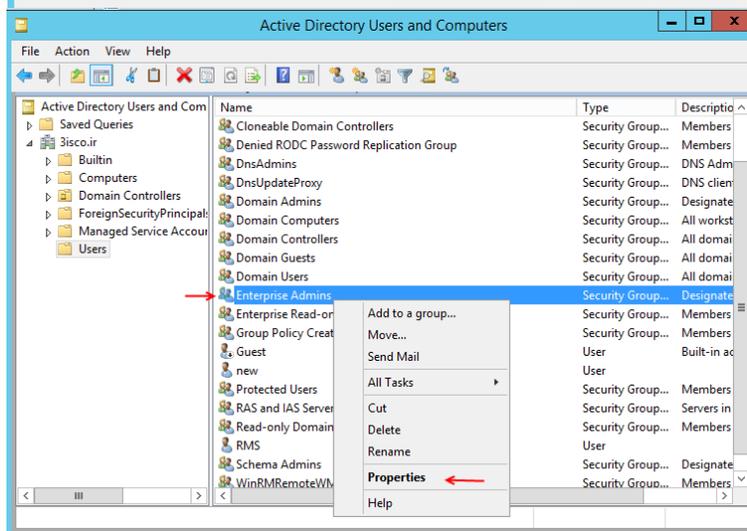

در این قسمت، باید یک **Database** را معرفی کنیم تا اطلاعات روی **Database** مورد نظر ذخیره شود، چون **Database** خاصی در دسترس نیست گزینه **Use Windows internal Database** را انتخاب کنید، این یک **Database** آماده شده از قبل در ویندوز است. بر روی **Next** کلیک کنید.

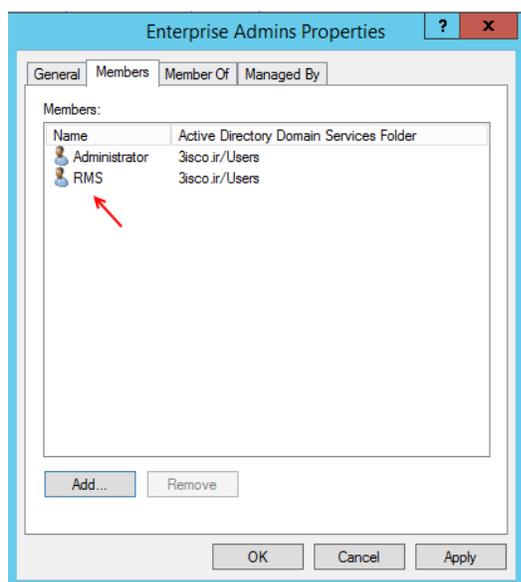

در این قسمت باید یک کاربر معرفی کنیم، ولی با معرفی یک کاربر با خطا روبرو مواجه شدیم که مشکل از اینجاست که کاربر موردنظر حتماً باید عضو گروه Enterprise Admins باشد.

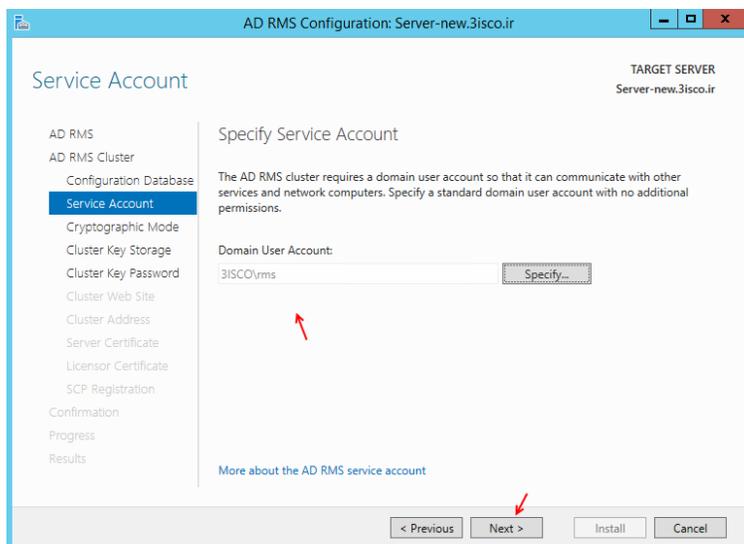
برای معرفی کاربر به گروه موردنظر باید از سرویس Active Directory Users and Computers استفاده کنیم.

وارد سرویس Active Directory Users and Computers می شویم و از سمت چپ گزینه User را انتخاب می کنیم و بعد از لیست موردنظر بر روی گروه Enterprise Admins کلیک راست می کنیم و گزینه Properties را انتخاب می کنیم.

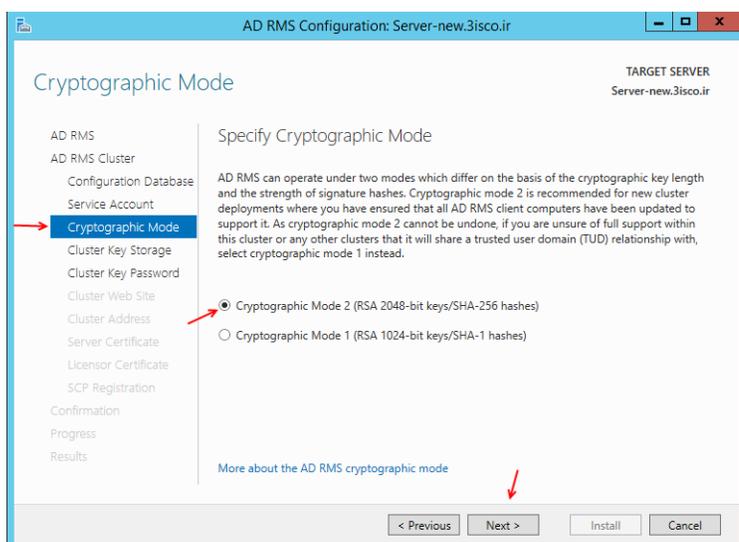

در این صفحه با کلیک بر روی Add می توانیم کاربر موردنظر را به لیست گروه موردنظر اضافه کنیم، بعد از این کار بر روی Ok کلیک کنید تا تنظیمات اعمال شود.

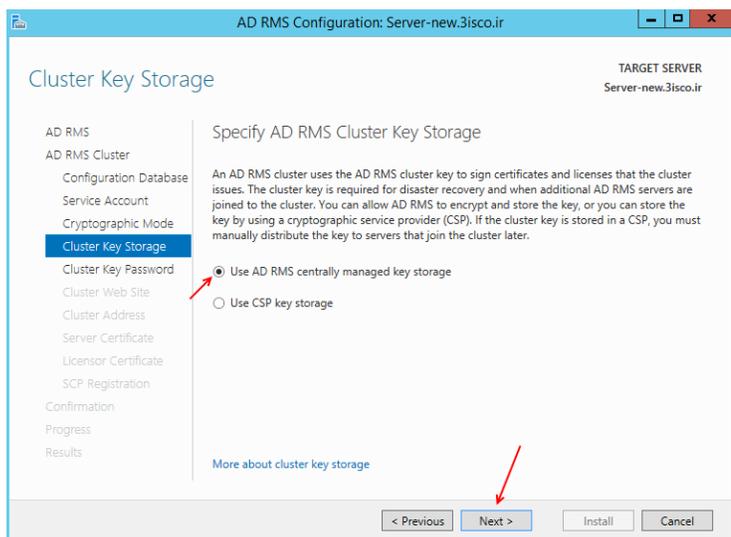
دوباره به تنظیم سرویس موردنظر برمی گردیم و با کلیک بر روی **Specify** کاربر موردنظر را دوباره وارد می کنیم که این بار بدون خطا کاربر موردنظر را پذیرفت.

بر روی **Next** کلیک کنید.

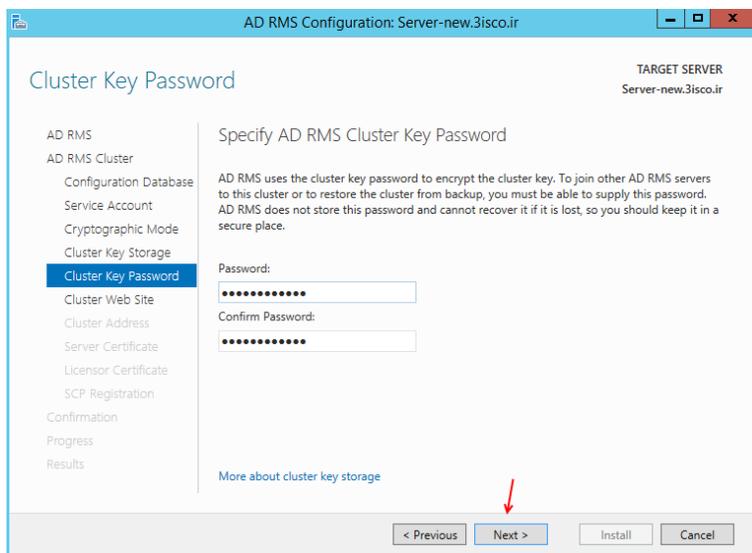
در این قسمت گزینه اول را انتخاب کنید چون طول کلید آن بیشتر است و همان طور که می دانید هر چه طول کلید بیشتر امنیت اطلاعات بالاتر است.

بر روی **next** کلیک کنید.

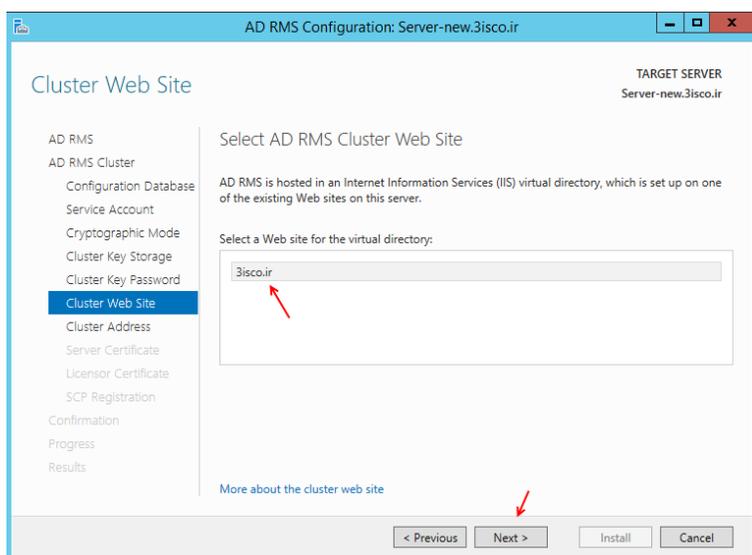

در این قسمت گزینه اول را انتخاب کنید تا سرویس موردنظر بر روی **Key Storage** مدیریت داشته باشد

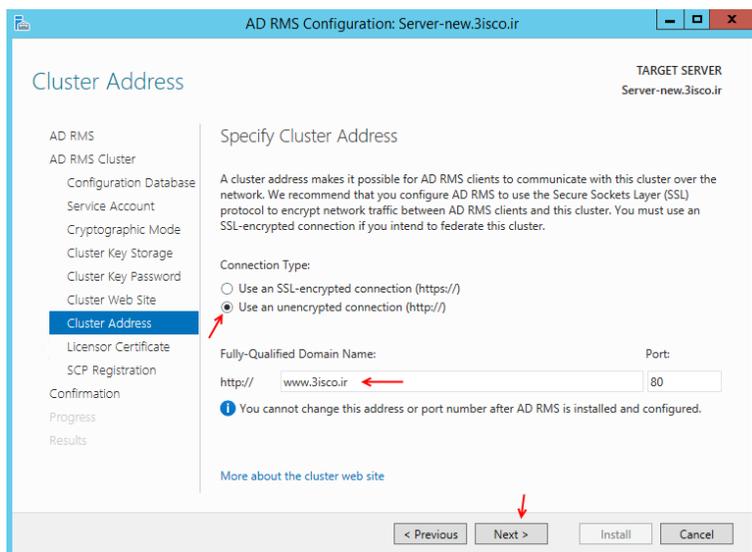
بر روی **Next** کلیک کنید.

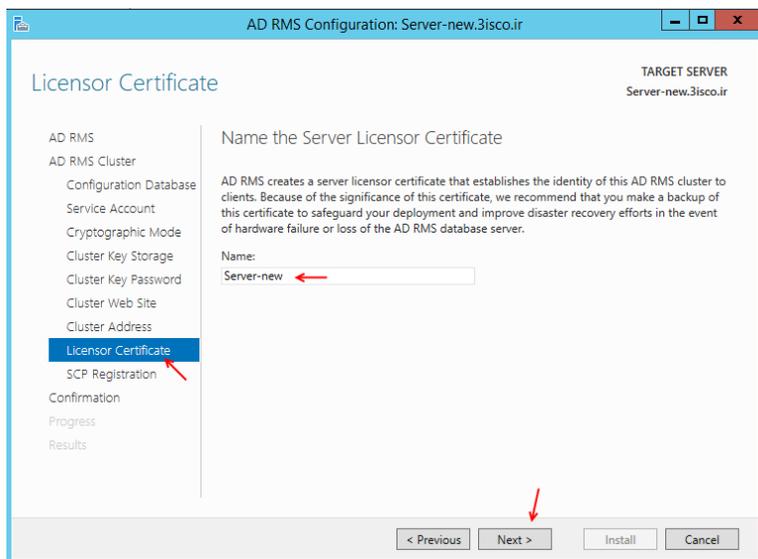
در این صفحه رمز عبوری را به دلخواه وارد کنید، این رمز عبور برای زمانی به کار می آید که سرویس RMS دیگری بخواهد به سرویس حال حاضر ما متصل شود و یا موقعی که بخواهیم این سرویس را Restore کنیم به کار ما می آید. بعد از وارد کردن کلمه عبور بر روی **Next** کلیک کنید.

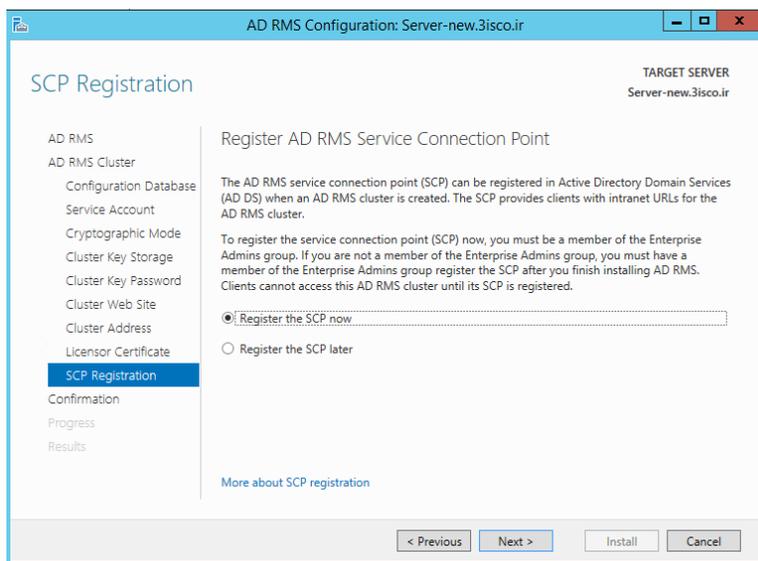
در این قسمت باید وبسایت موردنظر خود را انتخاب کنید، اگر از قبل وبسایتی ایجاد نکرده باشید به صورت پیش فرض **Default Web site** وجود دارد ولی اگر به مانند شکل روبرو در سرویس IIS یک سایت ایجاد کرده باشید در این قسمت می توانید آن را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

در این قسمت اگر وبسایت شما از پروتکل **HTTPS** پشتیبانی می کند گزینه **Use an SSL** را انتخاب کنید وگرنه گزینه دوم را انتخاب و در قسمت موردنظر آدرس کامل وبسایت خود را وارد کنید. اگر از آدرس پیش فرض استفاده می کنید باید به صورت **Computer Name Domain** وارد کنید.

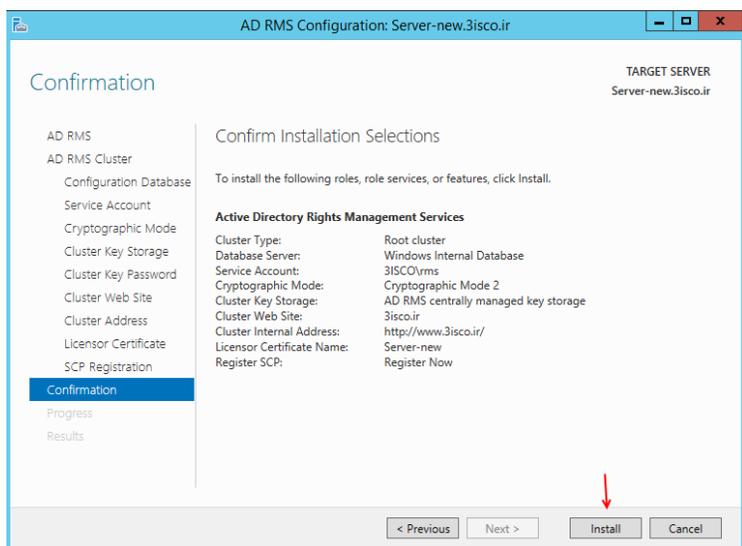

در این قسمت نام سرور خود را که سرویس موردنظر روی آن نصب شده است را وارد و بر روی **Next** کلیک کنید.

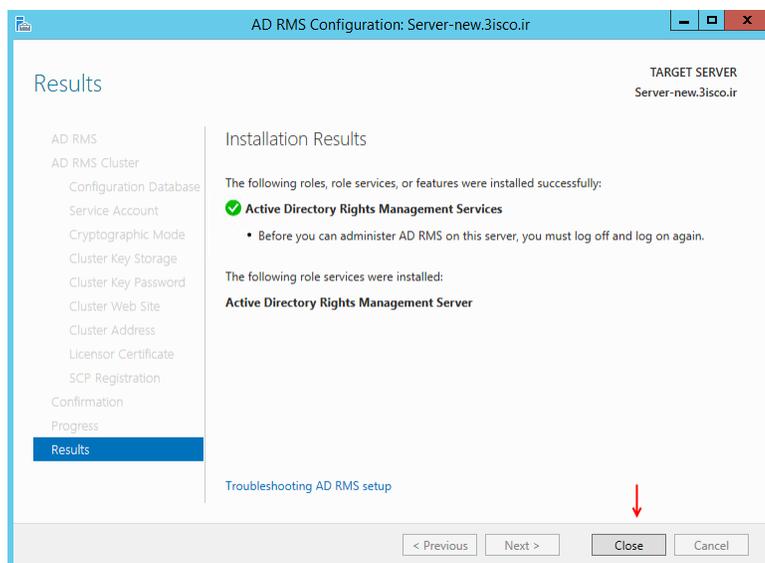

در این قسمت گزینه **Register the SCP now** را انتخاب کنید تا ارتباط بین سرویس **Active Directory Domain** با سرویس **RMS** ایجاد شود.

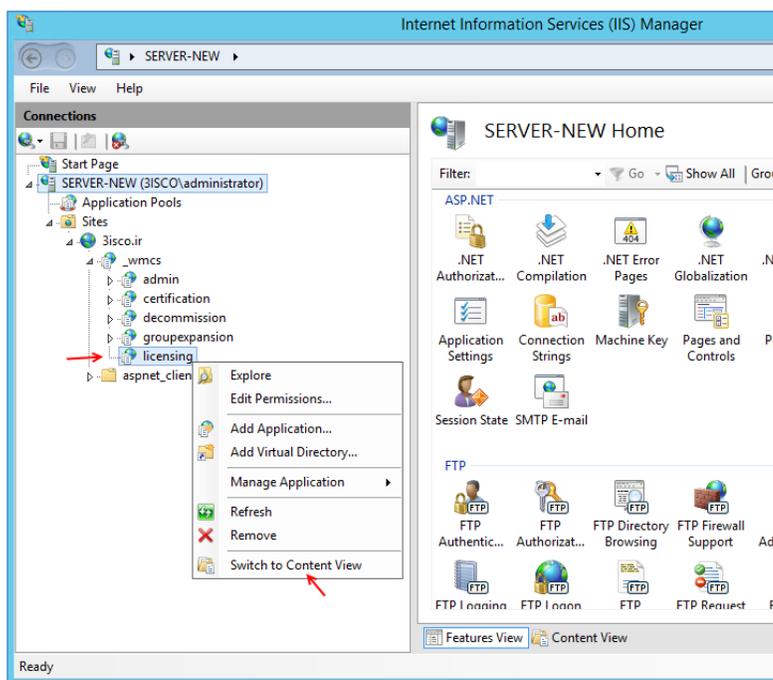
بر روی **next** کلیک کنید.

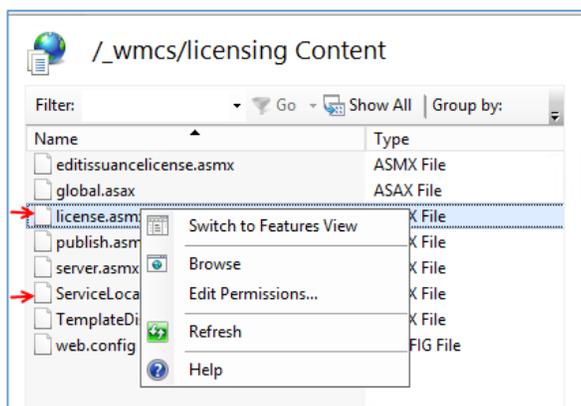
در این قسمت بر روی **Install** کلیک کنید تا سرویس موردنظر به صورت کامل نصب شود.

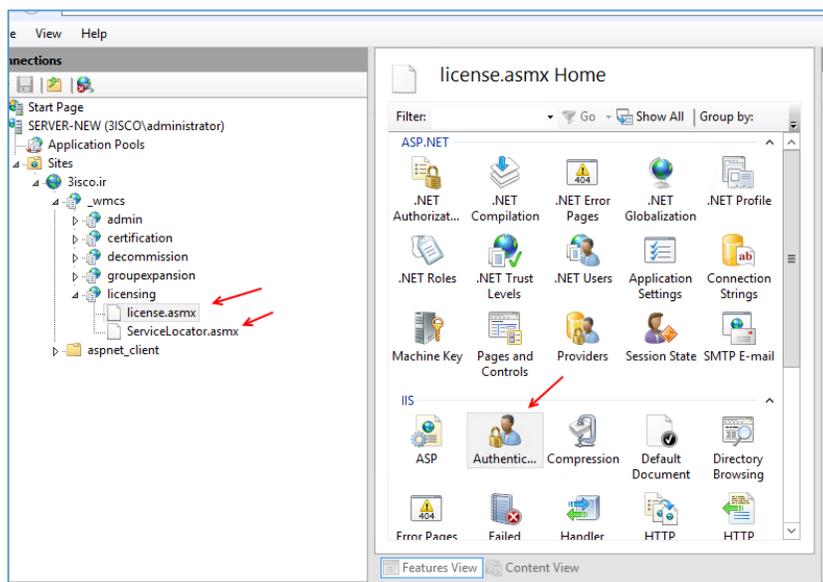
بعد از نصب بر روی **Close** کلیک کنید و سیستم را حتماً **Restart** کنید تا تنظیمات به صورت کامل اعمال شود.

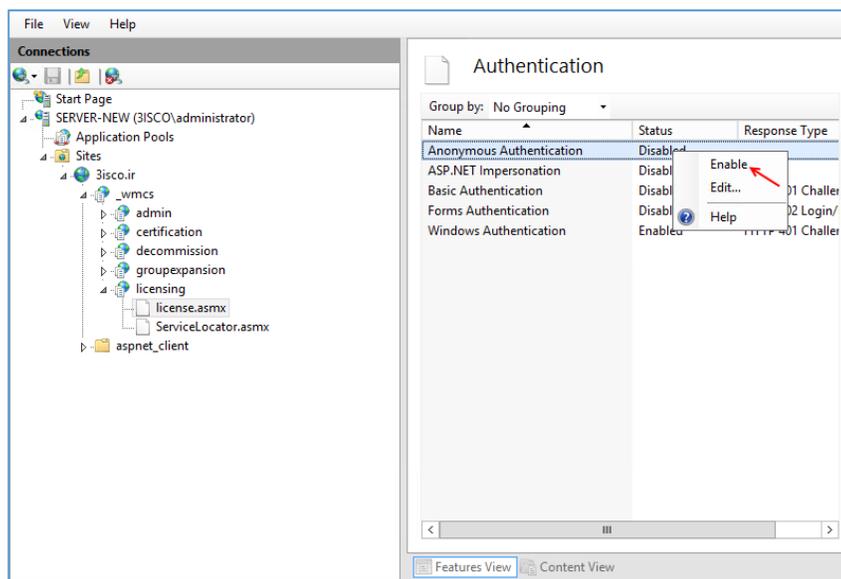
بعد از نصب کامل سرویس وارد سرویس IIS می-شویم، همان طور که مشاهده می کنید روی وب-سایتی که به سرویس مورد نظر معرفی کردیم اطلاعات اعمال شده است، به مانند شکل بر روی **Licensing** کلیک راست کنید و گزینه **Switch to Content View** را انتخاب کنید.

در این قسمت، بر روی **License.asmx** کلیک راست کنید و گزینه **Switch to Features view** کلیک کنید، همین کار را هم برای گزینه **ServiceLocator** انجام دهید.

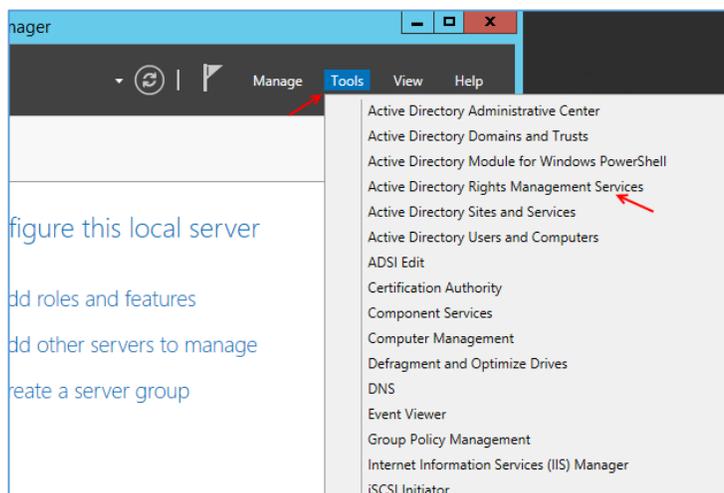

به شکل روبرو توجه کنید دو گزینه موردنظر به زیرمجموعه **Licensing** اضافه شده است، بر روی هر کدام از آنها کلیک کنید و در صفحه باز شده بر روی **Authentication** دو بار کلیک کنید.

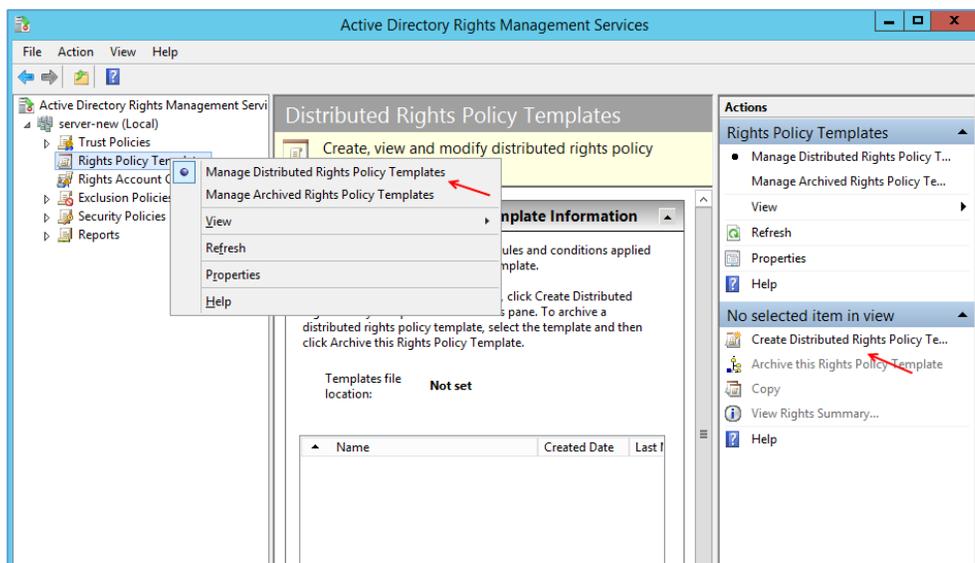

در این قسمت در قسمت **Status** گزینه **Anonymous Authentication** را **Enable** کنید و گزینه **Enable** را انتخاب کنید.

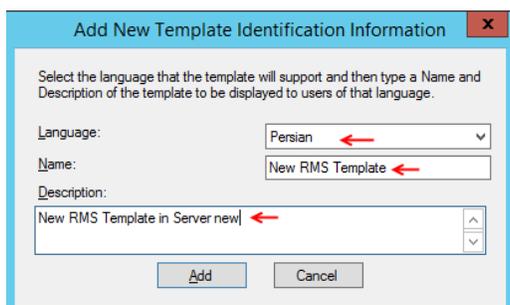
بعد از انجام این کار بر روی هر دو گزینه **License** و **ServiceLocator** سرویس **IIS Server Manager** را بسته و وارد شوید.

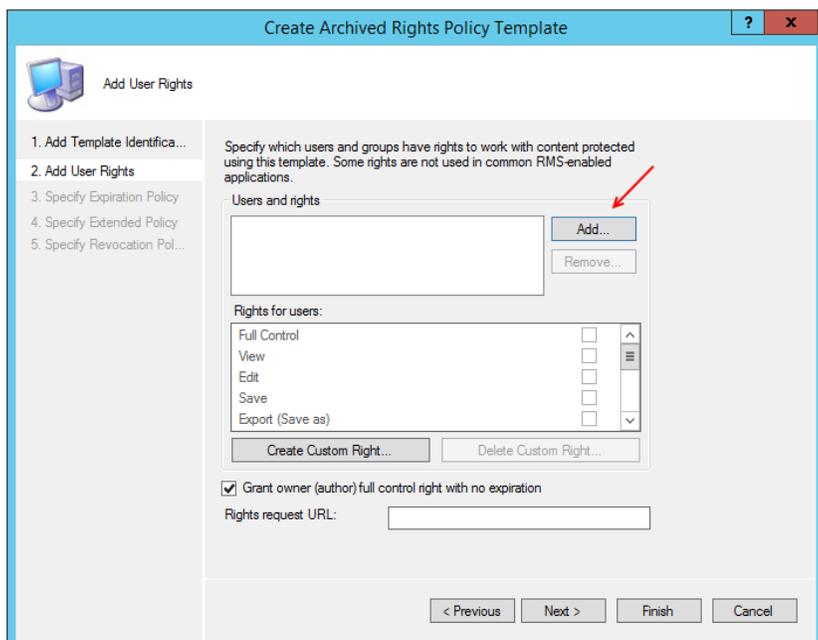
در این صفحه بر روی منوی **Tools** کلیک کنید و گزینه **Active Directory Rights Management Services** را انتخاب کنید، البته از طریق **Search** می‌توانید به این سرویس دست پیدا کنید.

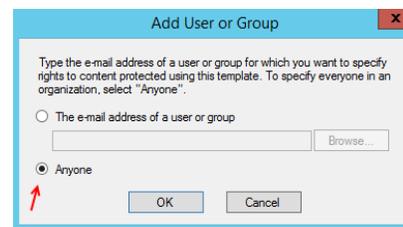
بعد از اجرا شدن سرویس به-
مانند شکل روبرو از سمت
چپ بر روی Rights
Policy Templates کلیک
راست کنید و گزینه اول را
انتخاب کنید و در ادامه از
سمت راست گزینه
Create Distributed Rights
کلیک کنید.

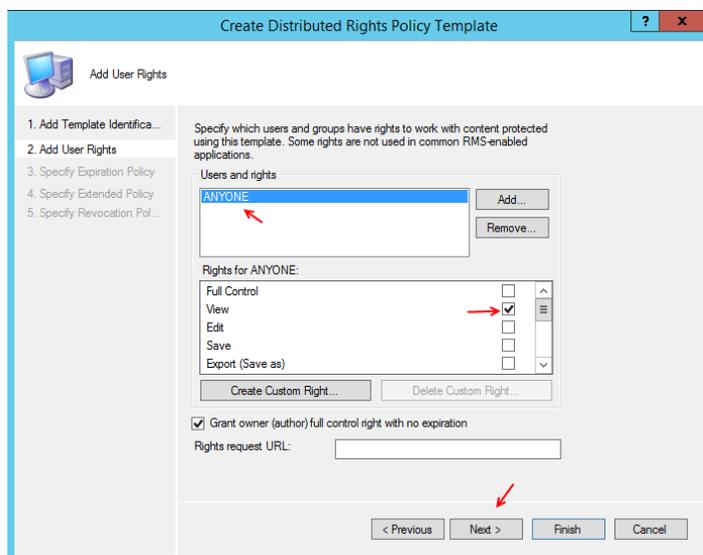

در صفحه باز شده بر روی Add کلیک کنید تا شکل مقابل ظاهر
شود که باشد زبان مورد نظر خود را انتخاب و یک اسم به دلخواه به
همراه توضیحات آن در قسمت مورد نظر وارد کنید و بر روی Add
کلیک کنید. و در صفحه بعد بر روی Next کلیک کنید.

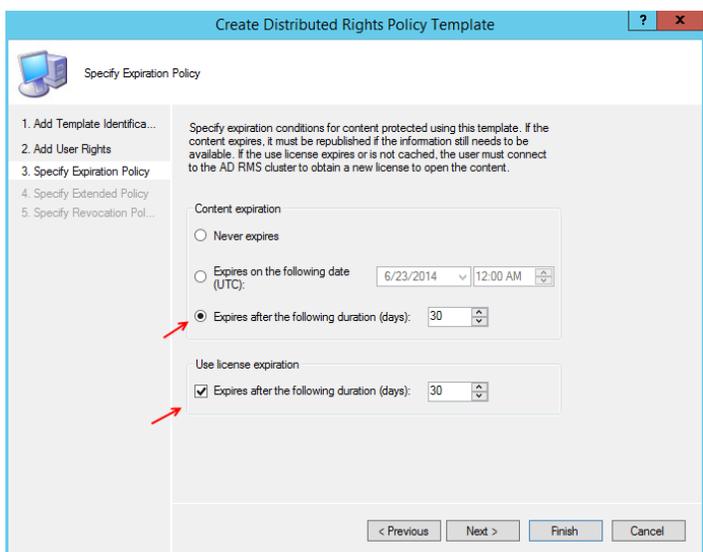

در این صفحه بر روی Add کلیک کنید و در
صفحه باز شده گزینه Anyone را به مانند
شکل زیر انتخاب کنید.

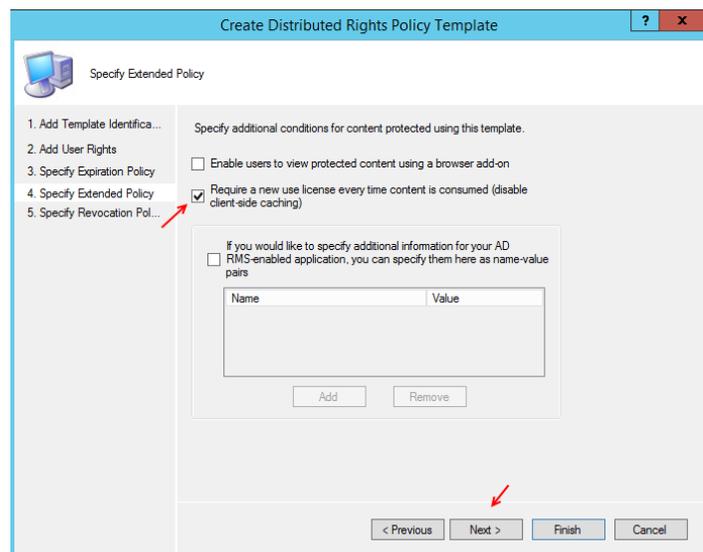

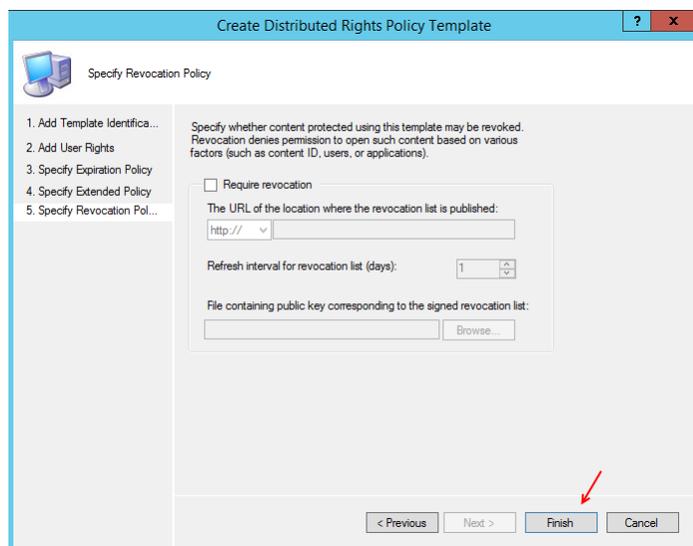
همان‌طور که مشاهده می‌کنید گروه **Anyone** به قسمت موردنظر اضافه شده است و در قسمت **Rights for ANYONE** گزینه **view** را انتخاب کنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

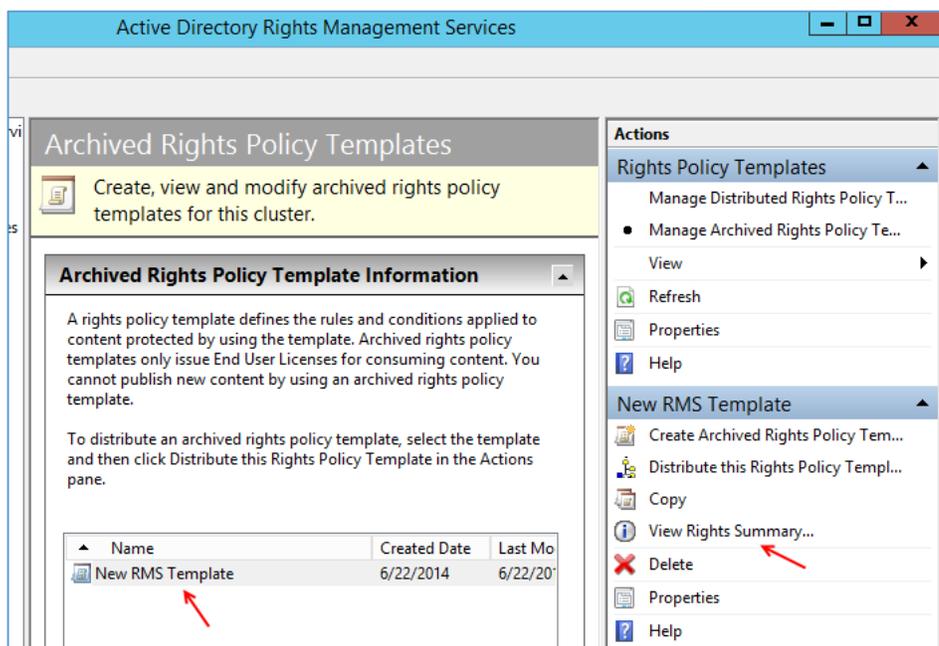
در این قسمت، می‌توانید مشخص کنید که این **Template** تا چه زمانی اعتبار داشته باشد که در اینجا گزینه سوم انتخاب شده و مدت **30** روز وارد شده است که بعد از این **30** روز این **Template** اعتباری در سرور نخواهد داشت. بر روی **Next** کلیک کنید.

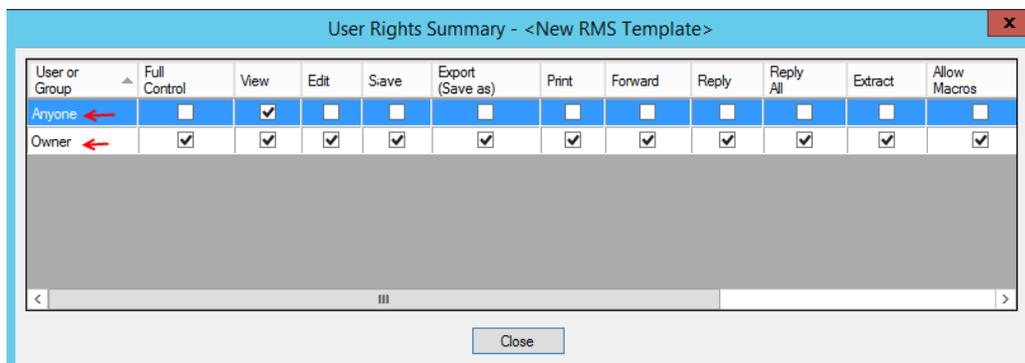
در این قسمت، گزینه **Require a new use license every time** را انتخاب کنید تا کاربران در هر بار استفاده از این **Template** یک درخواست جدید بفرستند و هیچ‌وقت این درخواست‌ها در کلاینت ذخیره نشود. بر روی **Next** کلیک کنید.

در این صفحه کار به اتمام می‌رسد و برای ایجاد Template بر روی finish کلیک کنید.

بعد از ایجاد Template مورد نظر به مانند شکل بر روی آن کلیک کنید و از سمت راست بر روی View Rights Summary را انتخاب کنید.

در این صفحه اگر به Owner توجه کنید، مشاهده می‌کنید که دسترسی کامل به Template مورد نظر دارد ولی گروه Anyone

که تمام کاربران عضو آن هستند فقط دسترسی View به آن داده شده است.

ارتقاء اکتیو دایرکتوری 2003 به 2012:

چند ماه پیش که به شرکتی برای مشاوره شبکه رفته بودم، مشخص شد که این دوستان تو سال 2014 هنوز هم از ویندوز سرور 2003 استفاده می کنند، به رئیس شرکت گفتم که این ویندوز سرور در حال حاضر توسط مایکروسافت تولید نمی شود و از نظر امنیت و سرعت مشکلات زیادی دارد، به آن ها پیشنهاد کردم که از ویندوز سرور 2012 و اکتیو دایرکتوری 2012 استفاده کنند، در این قسمت می خواهیم تا با کمک شما این کار را انجام دهیم.

مواردی که برای شروع کار نیاز است:

1- ویندوز سرور 2003 با آخرین آپدیت:

ویندوز سروری که روی آن دومین کنترلر راه اندازی شده است باید R2 باشد و آخرین آپدیت را داشته باشد.

2- ویندوز سرور 2012 با آخرین آپدیت (ضرورتی ندارد که آخرین آپدیت ها را داشته باشد).

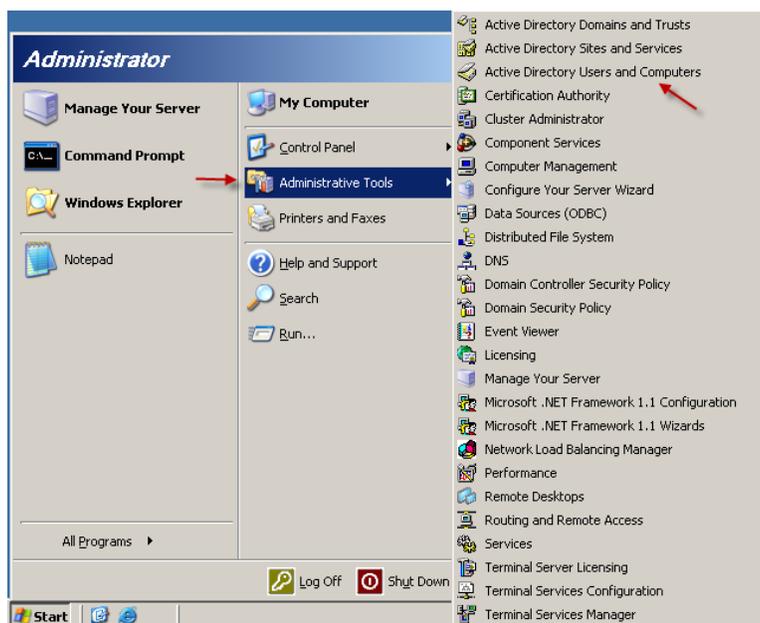
فرض مثال بر این گذاشتیم که سرور 2003 نصب شده است و اکتیو دایرکتوری روی آن فعال شده است، پس برای شروع کار وارد سرور 2003 می شویم.

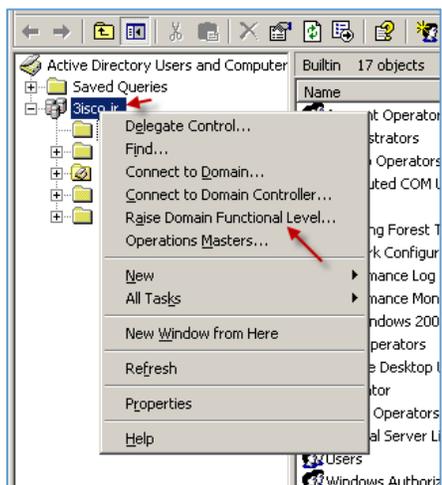
بر روی Start کلیک کنید و بعد بر روی My Computer کلیک راست کنید و گزینه Properties را انتخاب کنید تا متوجه شویم که آیا ورژن این ویندوز Service pack 2 هست یا نه؟

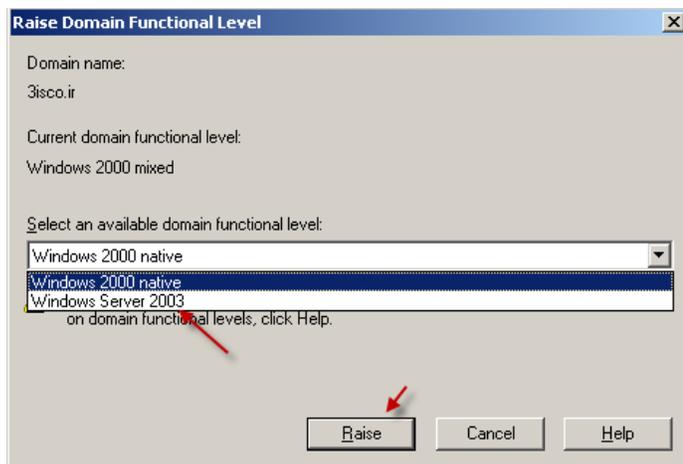
همانطور که در شکل مقابل مشاهده می‌کنید این ویندوز سرویس پک 2 است که برای انتقال اطلاعات به سرور 2012 مناسب می‌باشد.

وارد Start شوید و از قسمت Administrative Tools گزینه Active Directory Users and Computers را انتخاب کنید.

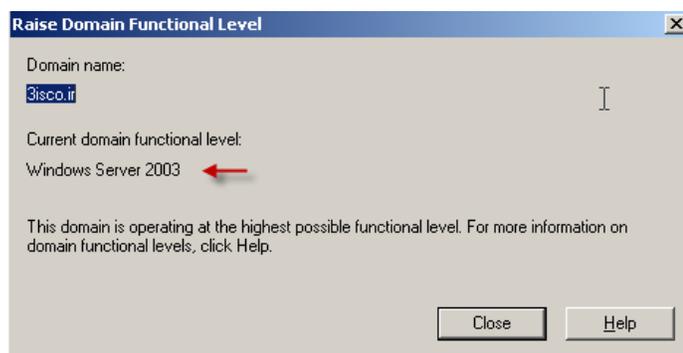

بعد از اجرای سرویس بر روی نام دومین خود که در اینجا 3isco.ir است کلیک راست کنید و گزینه Raise Domain Functional Level را انتخاب کنید.

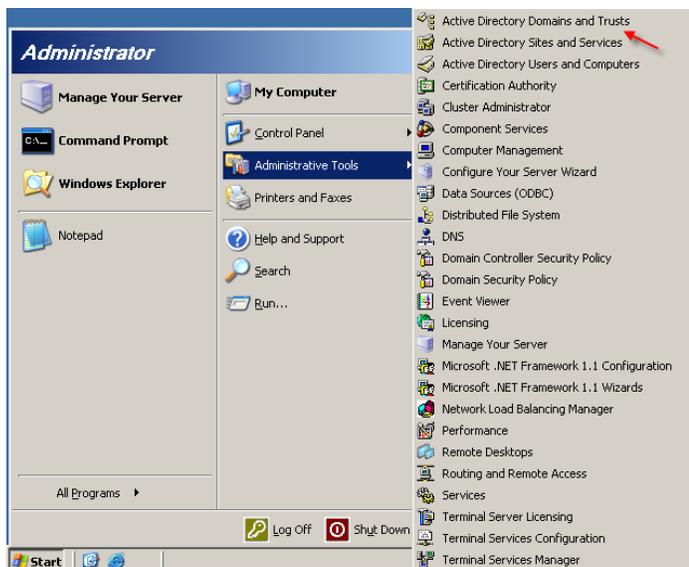
در این شکل و در قسمت Functional Level گزینه Windows Server 2003 را انتخاب کنید و گزینه Raise را انتخاب کنید تا Level تغییر کند.

بعد از کلیک بر روی Raise دو پیغام پشت سر هم مشاهده می‌کنید که بر روی ok کلیک کنید.

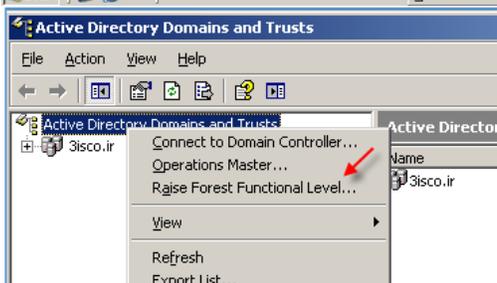

اگر دوباره مسیر قبلی را اجرا کنید با شکل روبرو مواجه می‌شوید که نشان‌دهنده این است که سطح Level آن تغییر کرده است.

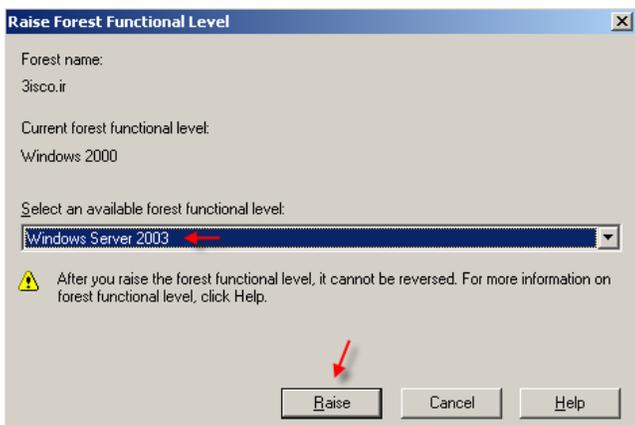
بر روی Close کلیک کنید.

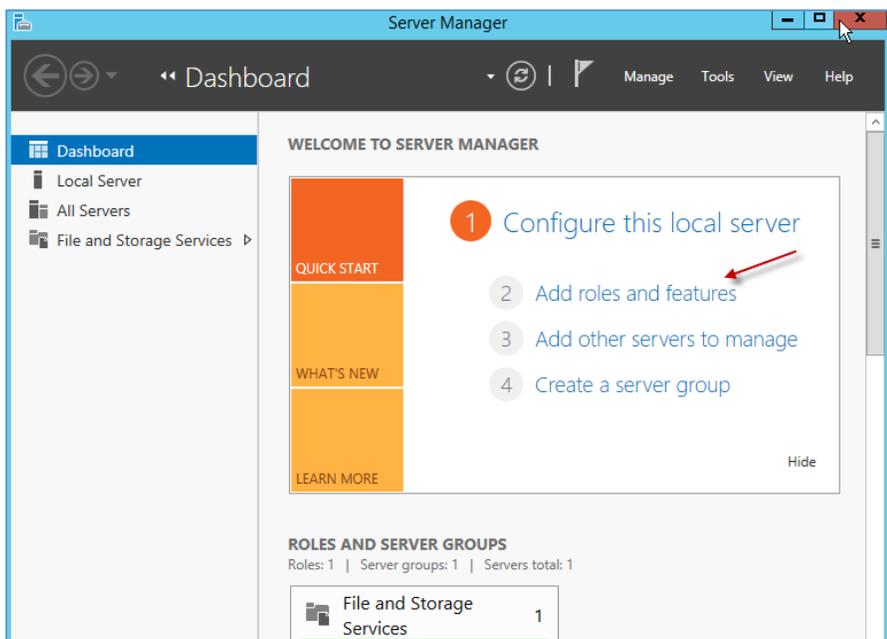
بعد از تغییر Domain Functional باید Forest Functional Level را هم باید تغییر دهید برای این کار بر روی Start کلیک کنید و از قسمت Administrative Tools گزینه Active Directory Domains and Trusts را انتخاب کنید.

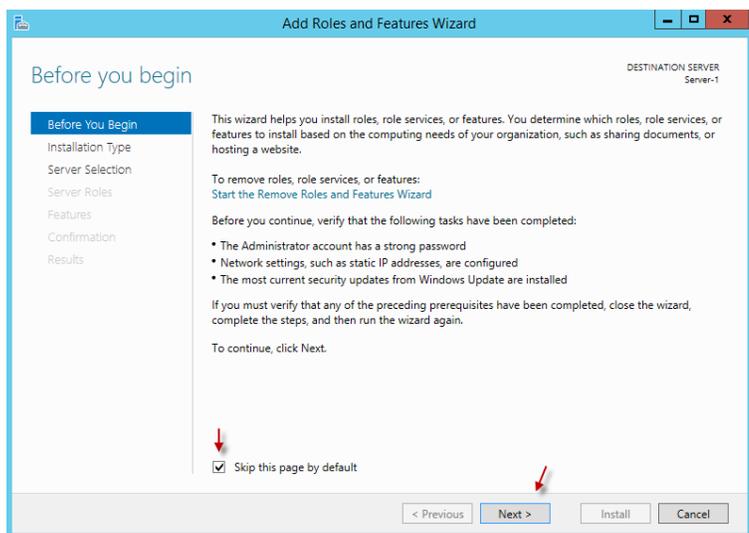
بعد از اجرای سرویس بر روی Active Directory Domains and Trusts کلیک راست کنید و گزینه Raise Forest Functional Level را انتخاب کنید.

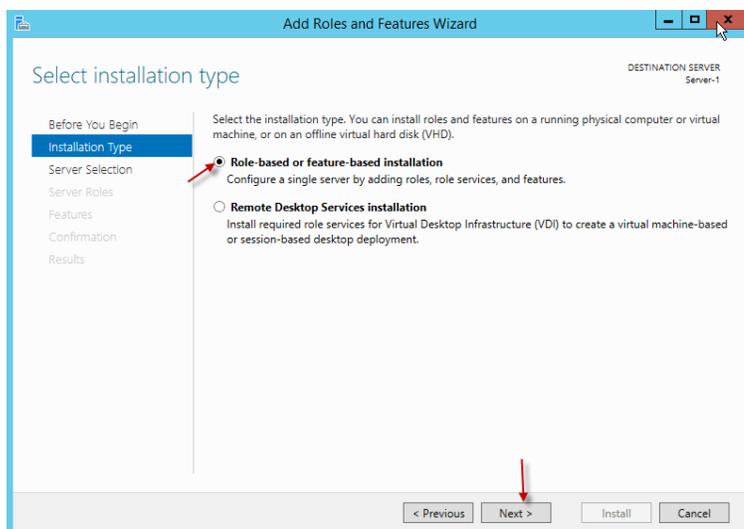
در این قسمت گزینه Windows Server 2003 را انتخاب کنید و بر روی Raise کلیک کنید.

بعد از انجام کارهای بالا وارد ویندوز سرور 2012 می شویم و Server Manager را اجرا می کنیم و بعد از اجرا بر روی Add Roles and Features کلیک می کنیم تا شکل صفحه بعد ظاهر شود.

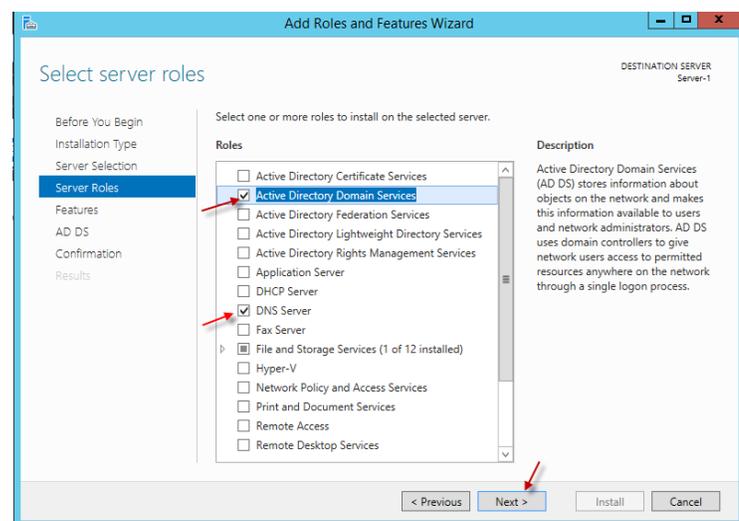
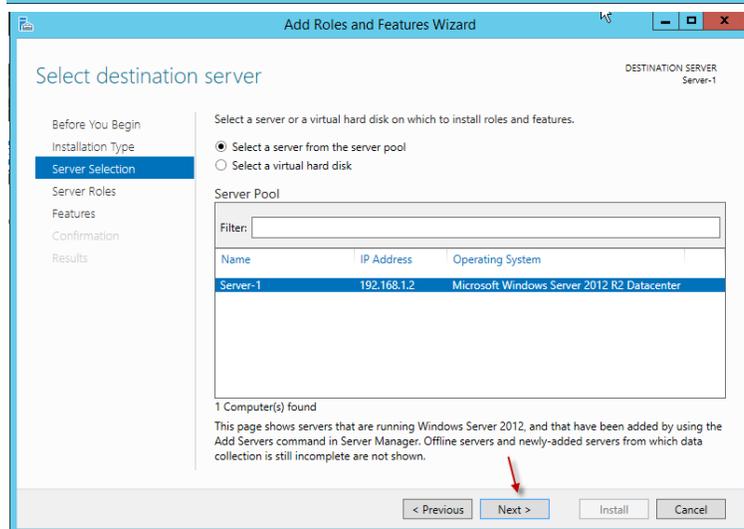

در این صفحه بر روی Next کلیک کنید.

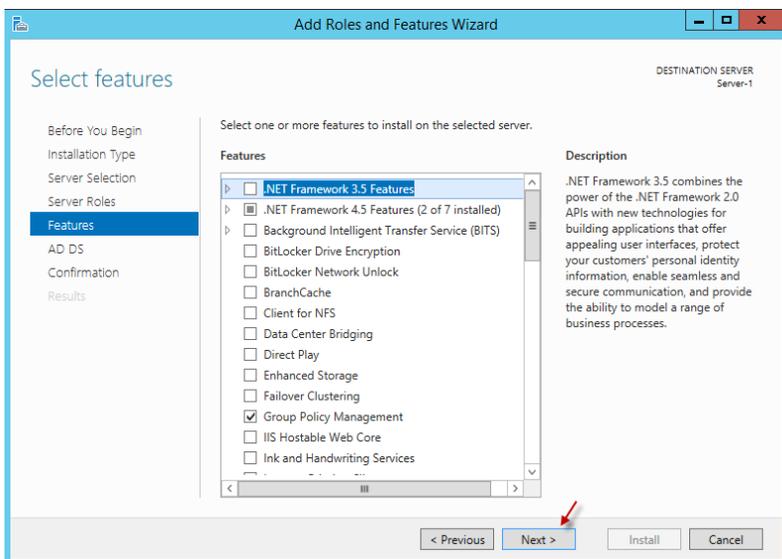

در این صفحه اگر می‌خواهید Role موردنظر را روی همین سیستم نصب کنید گزینه اول را انتخاب کنید و یا اگر می‌خواهید بر روی سیستم دیگری، این کار را انجام دهید گزینه دوم را انتخاب کنید، برای ادامه کار گزینه اول را انتخاب و بر روی Next کلیک کنید.

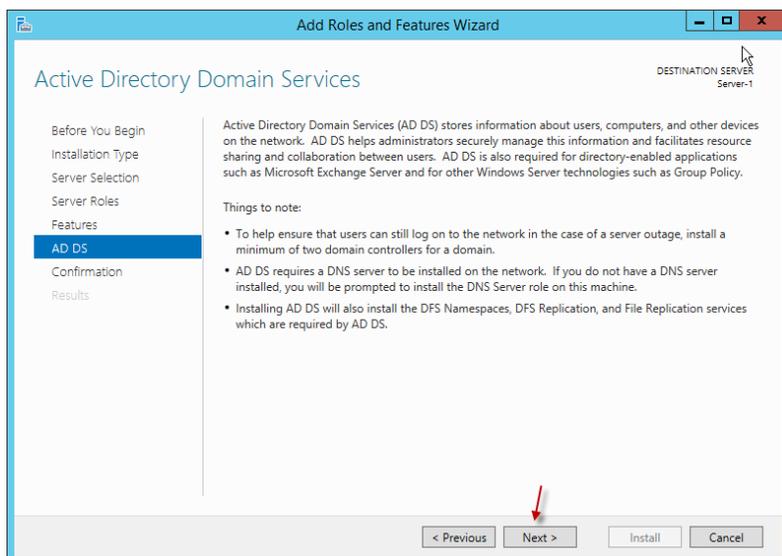
در این قسمت گزینه اول را انتخاب و بر روی Next کلیک کنید.

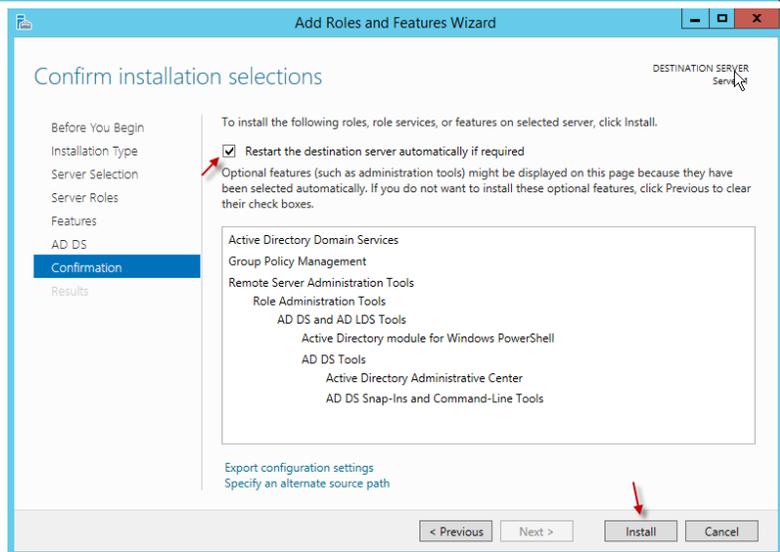
در این صفحه از بین Role های موجود گزینه و Active Directory Domain Services و DNS را انتخاب کنید و بر روی Next کلیک کنید.

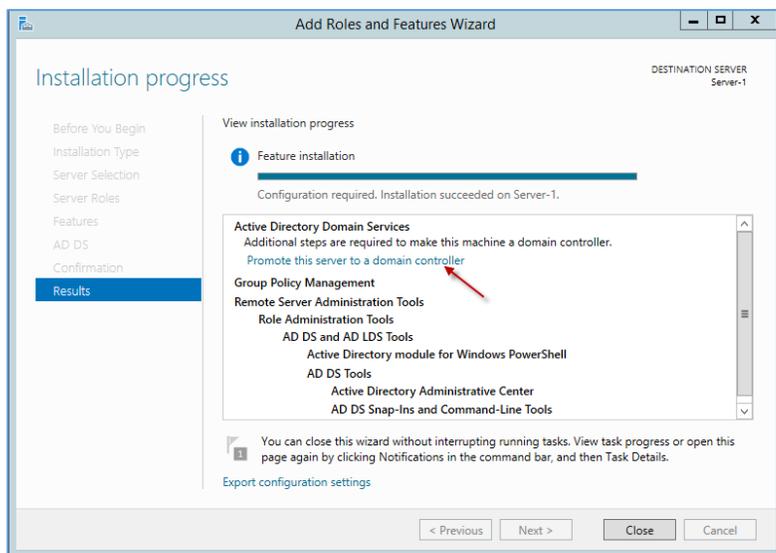
در این قسمت به گزینه‌ای دست نزنید و بر روی **Next** کلیک کنید.

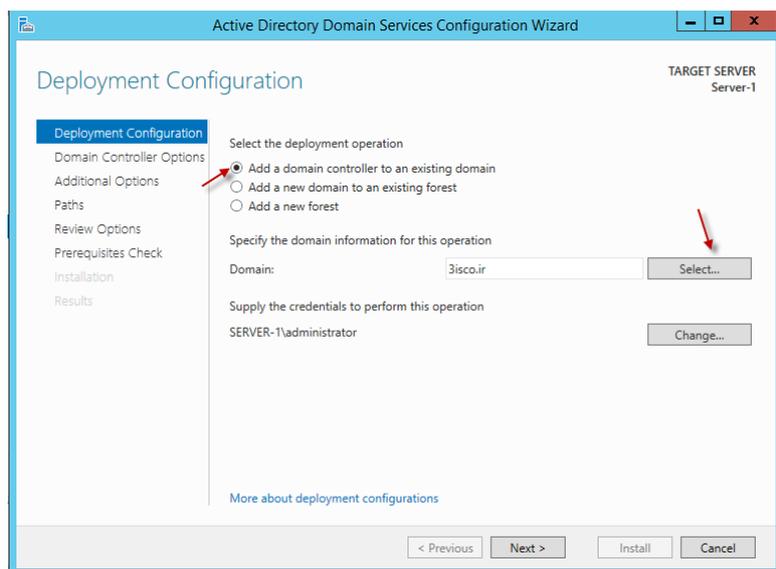
در این قسمت هم بر روی **next** کلیک کنید.

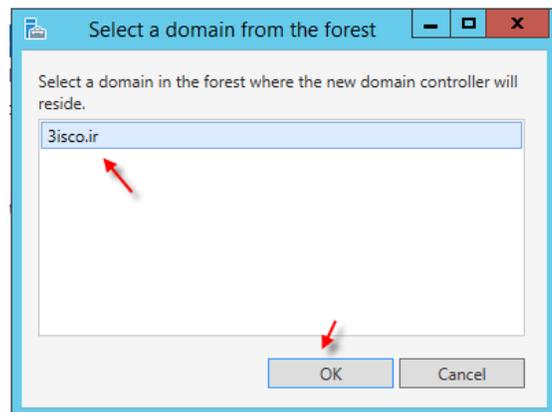
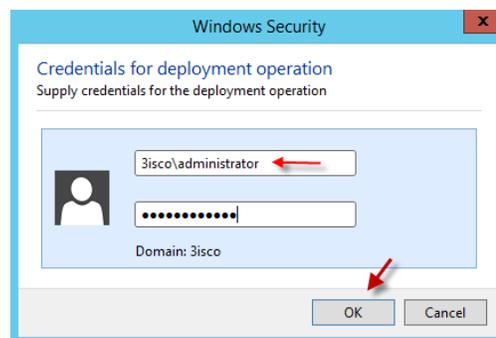
در این قسمت تیک گزینه موردنظر را انتخاب کنید و بر روی **install** کلیک کنید تا سرویس **Active Directory** نصب شود.

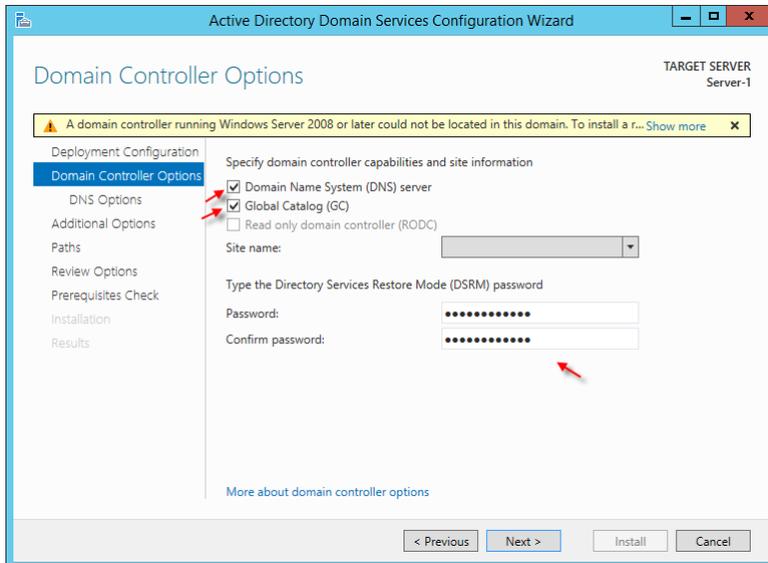
بعد از نصب سرویس و برای تنظیم آن بر روی
Promote this server to a domain controller
 کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این قسمت باید گزینه اول را انتخاب کنید تا
 دومین جدید بتواند همه اطلاعات را از دومین
 2003 دریافت کند، بعد از انتخاب گزینه اول بر
 روی **Select** کلیک کنید و نام مدیر سرور
 2003 را به همراه رمز عبور وارد کنید

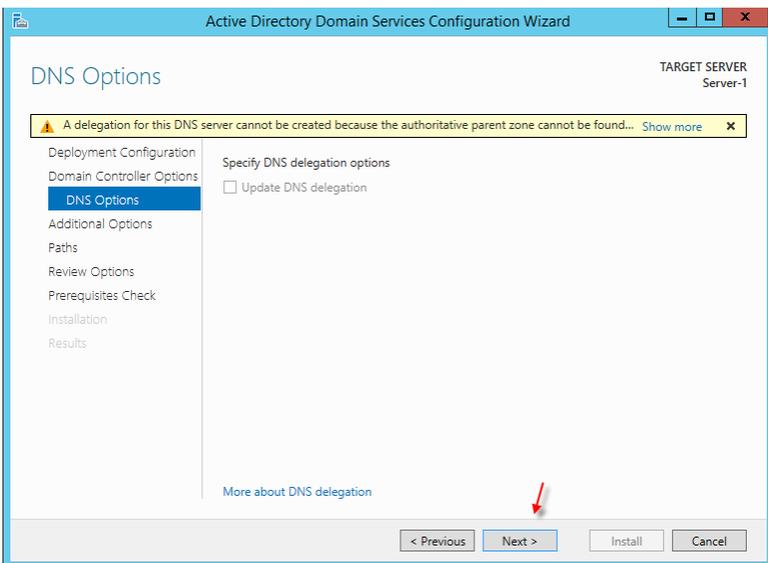

توجه داشته باشید، نام دومین را هم قبل از آن به مانند شکل وارد
 کنید، البته اگر سرور 2012 عضو دومین 2003 باشد این قسمت به
 صورت خودکار تکمیل می گردد، بعد از کلیک بر روی **ok** شکل
 روبرو ظاهر می شود که نام دومین را انتخاب کنید و بر روی **ok**
 کلیک کنید و در صفحه اصلی بر روی **next** کلیک کنید.

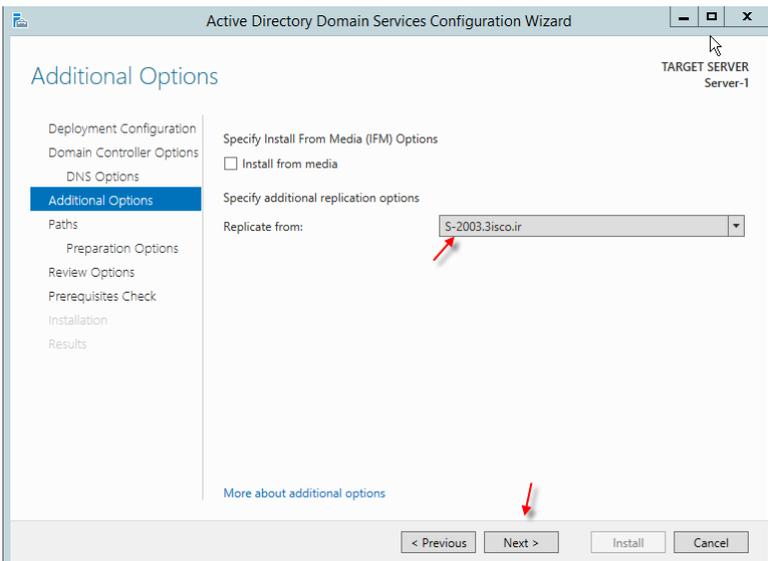

در این قسمت گزینه‌های Domain Name System (DNS) server و Global Catalog را انتخاب کنید و یک کلمه عبور برای DSRM وارد کنید که برای Restore کردن اطلاعات هست و در مواقع ضروری کاربرد دارد.

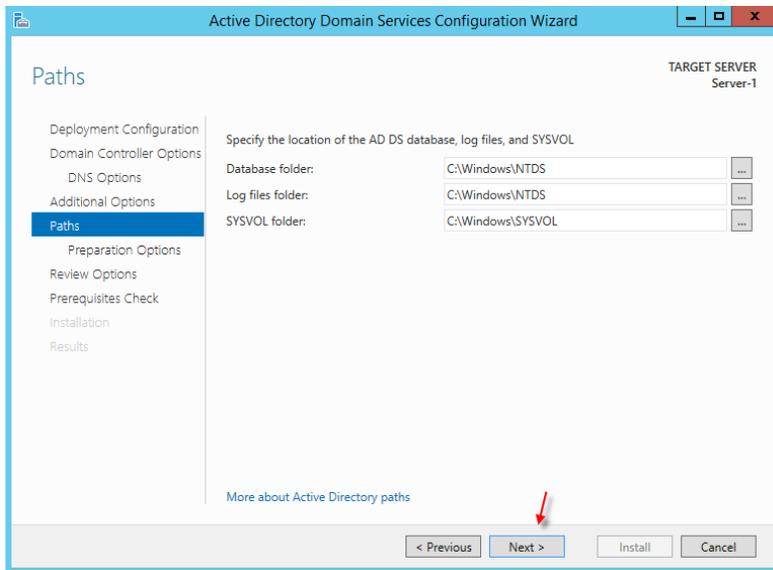
بر روی Next کلیک کنید.

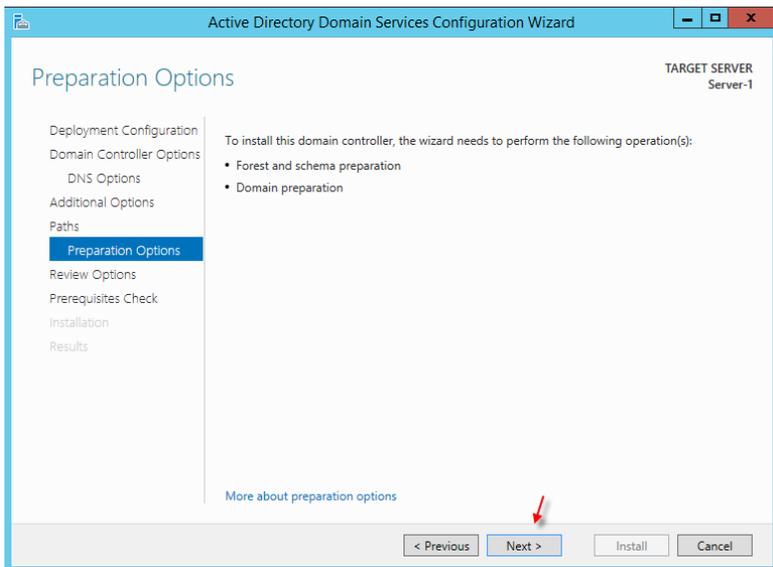
در این قسمت بر روی Next کلیک کنید.

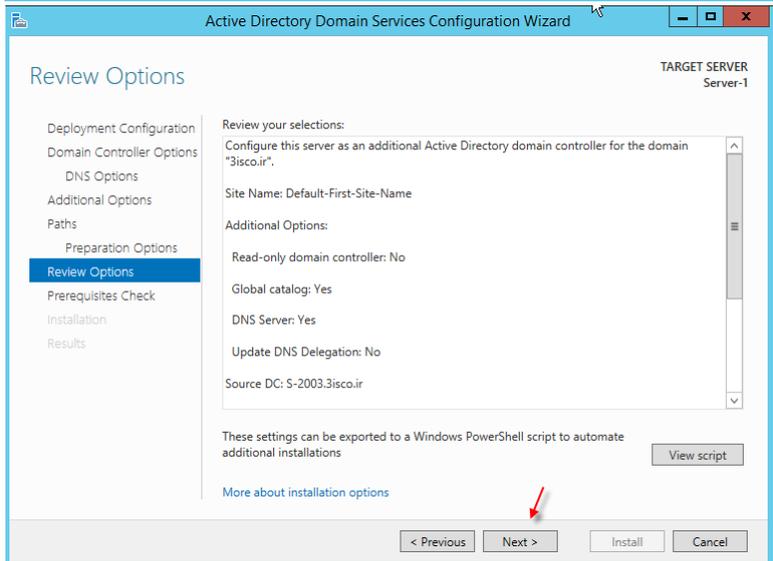
در این صفحه و در قسمت Replicate from نام دومین خود را انتخاب کنید و بر روی Next کلیک کنید.

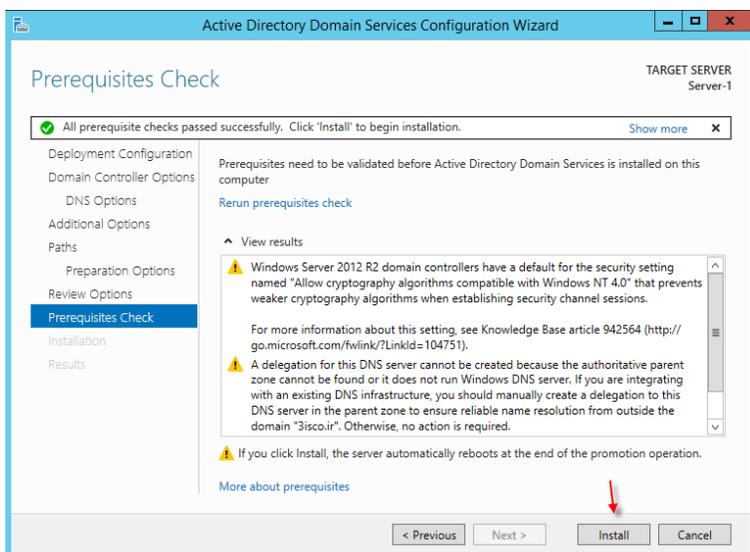
در این قسمت می‌توانید مسیر مشخص برای ذخیره‌سازی فایل‌های موردنظر مشخص کنید. بر روی **Next** کلیک کنید.

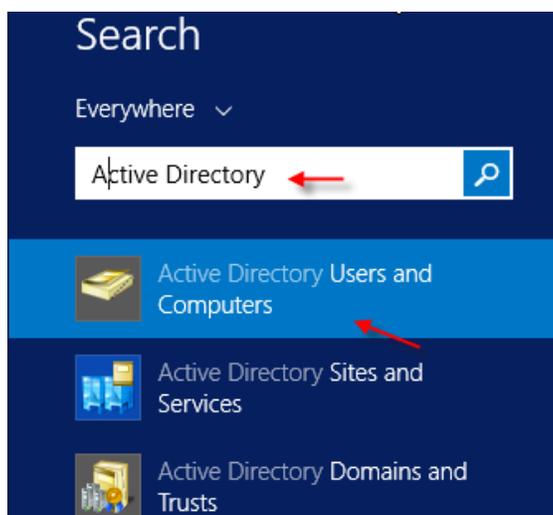
در این قسمت بر روی **Next** کلیک کنید.

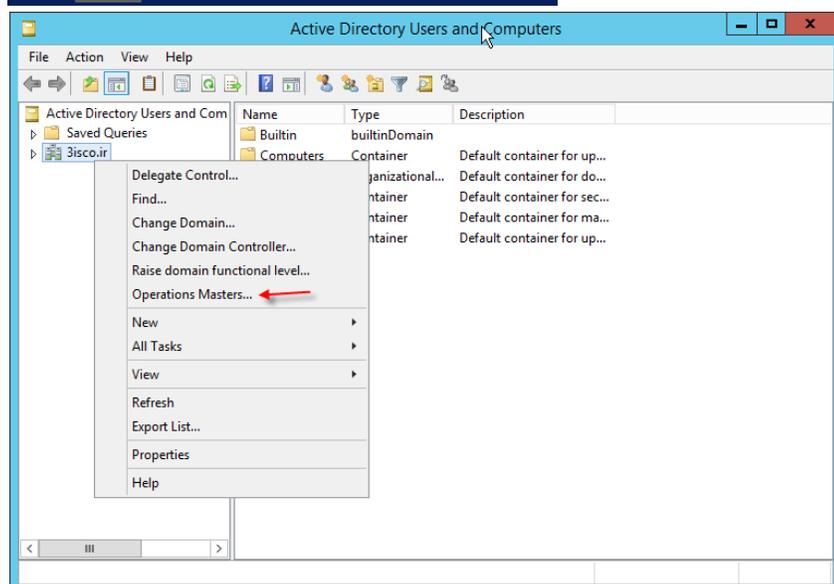
در این قسمت بر روی **Next** کلیک کنید.

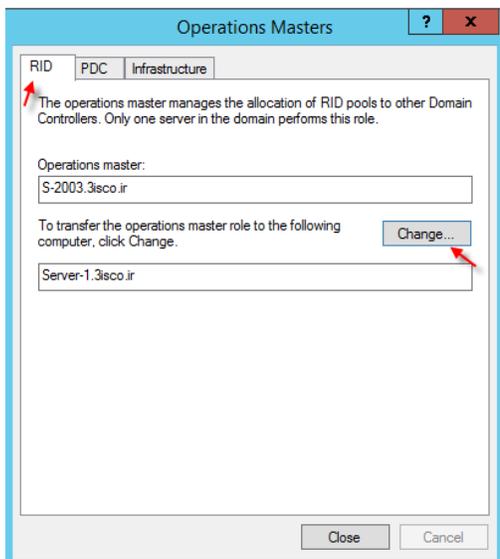
در این قسمت بعد از اینکه پیش نیازهای مورد نظر به مانند شکل روبرو تأیید شد بر روی **install** کلیک کنید تا دومین کنترلر نصب شود.

بعد از نصب **Domain** در ویندوز سرور 2012 وارد **Search** شوید و سرویس **Active Directory Users and Computers** را انتخاب کنید.

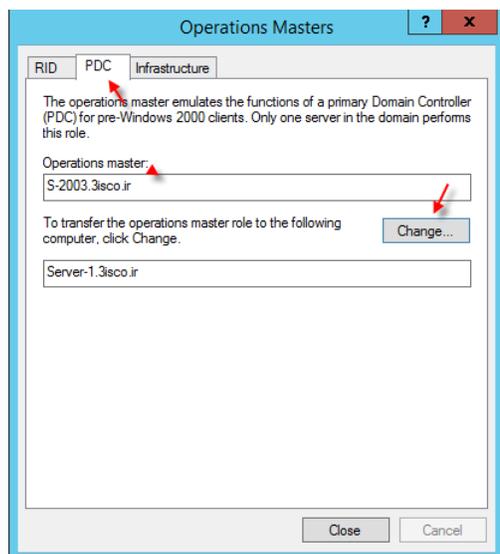
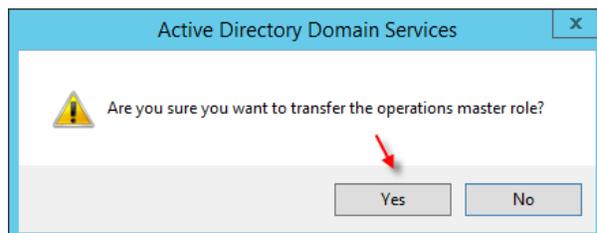

بعد از اجزای سرویس بر روی نام دومین که در اینجا **3isco.ir** است کلیک راست کنید و گزینه **Operations Masters** را انتخاب کنید.

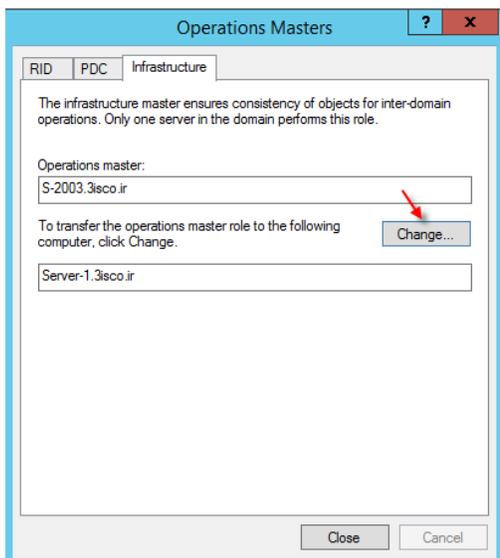

در این صفحه در تب RID برای اینکه وظایف دومین کنترلر را از 2003 به 2012 انتقال دهیم بر روی **Change** کلیک کنید.

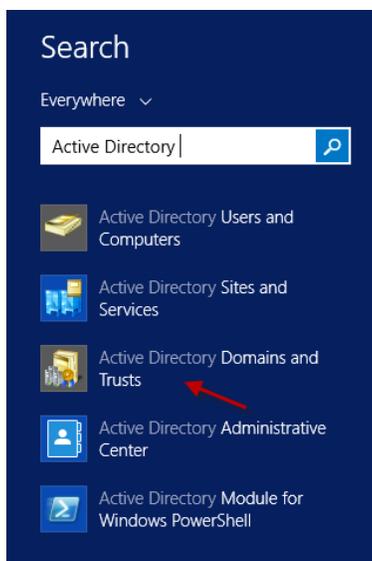
در شکل زیر بر روی **Yes** کلیک کنید.

در تب PDC بر روی **Change** کلیک کنید و بعد بر روی **Yes** کلیک کنید.

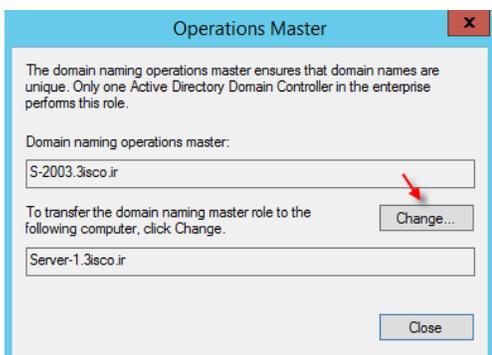
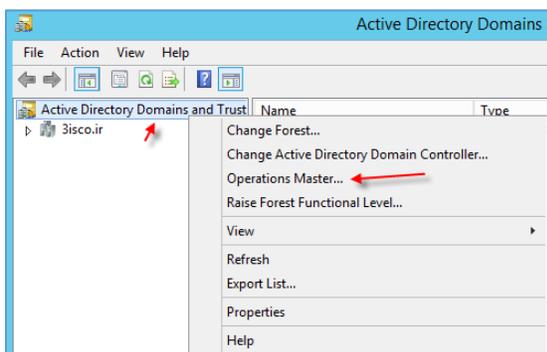

در تب Infrastructure بر روی **Change** کلیک کنید و در شکل باز شده بر روی **Yes** کلیک کنید.

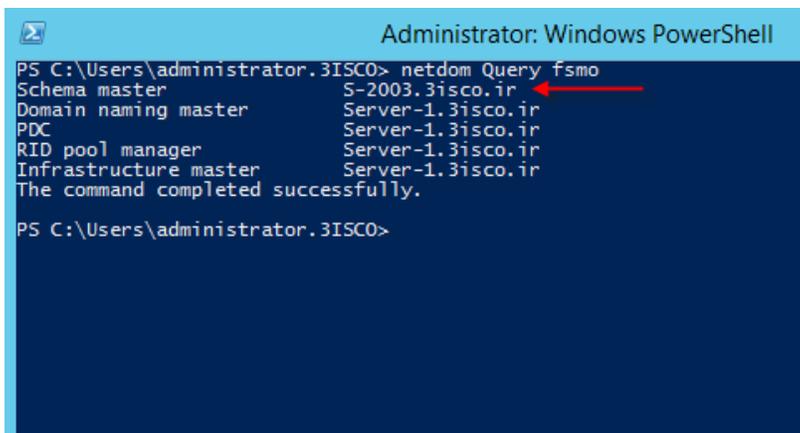

بعد از انجام کارهای بالا وارد Search شوید و سرویس Active Directory Domains and Trusts را انتخاب کنید.

بعد از اجرای سرویس بر روی Active Directory Domains and Trusts به مانند شکل زیر کلیک راست کنید و گزینه Operations Master را انتخاب کنید.

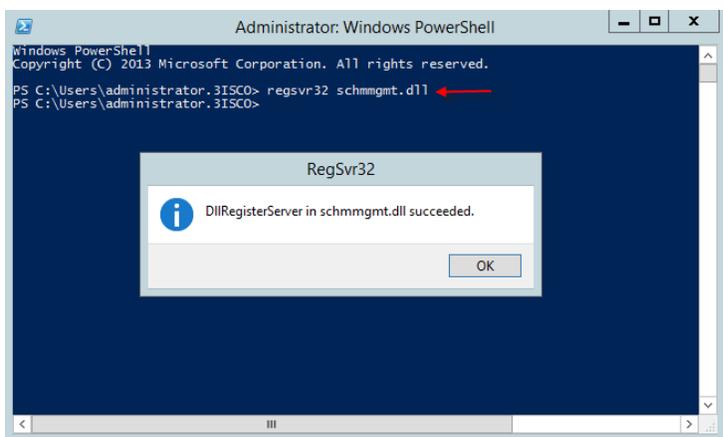

در این قسمت بر روی Change کلیک کنید تا انتقال اطلاعات از 2003 به 2012 انجام شود.

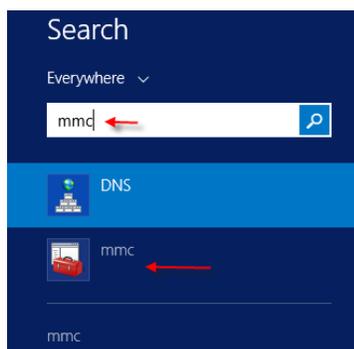

بعد از انجام عملیات بالا به صورت کامل سرویس PowerShell را با اولویت کاربر Administrator اجرا کنید، و دستور netdom Query fsmo را وارد کنید و خروجی آن باید به صورت شکل روبرو باشد، در این شکل مشخص شده است که از بین پنج قسمت موجود چهار قسمت به سرور 2012

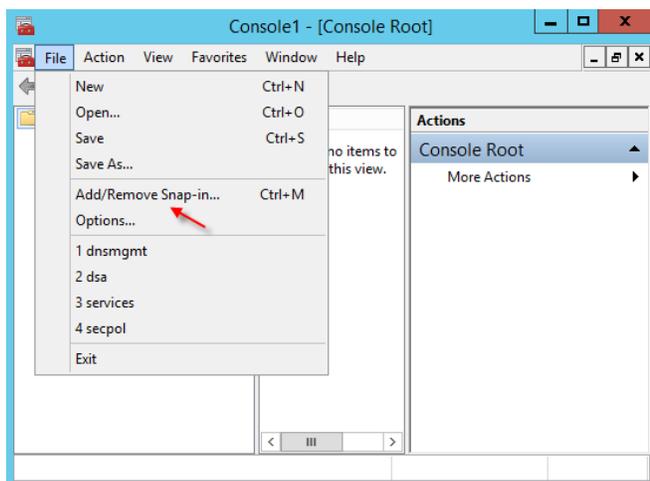
انتقال داده شد و فقط قسمت اول که Schema Master باشد به سرور 2012 انتقال داده نشده که برای انتقال آن باید کارهای زیر را انجام دهیم.

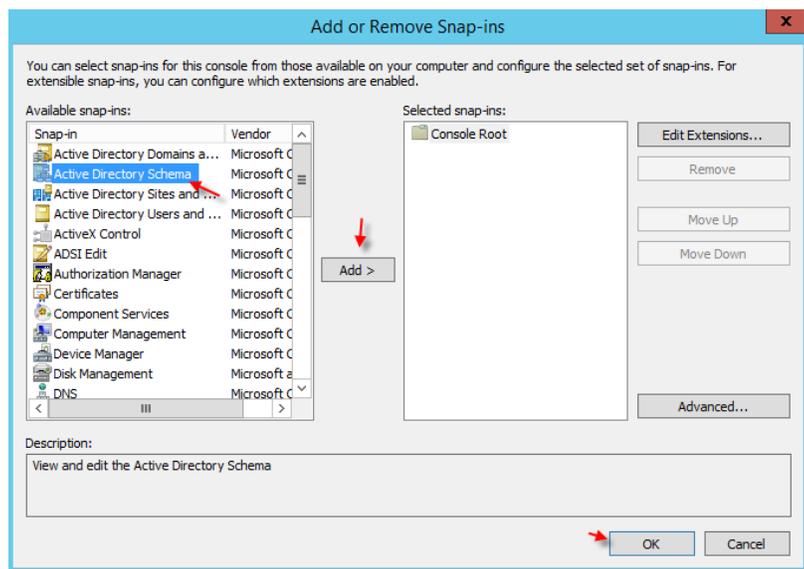
سرویس PowerShell را اجرا کنید و دستور `regsvr32 schmmgmt.dll` را اجرا کنید تا سرویس Schema Master از طریق کنسول مایکروسافت در دسترس باشد.

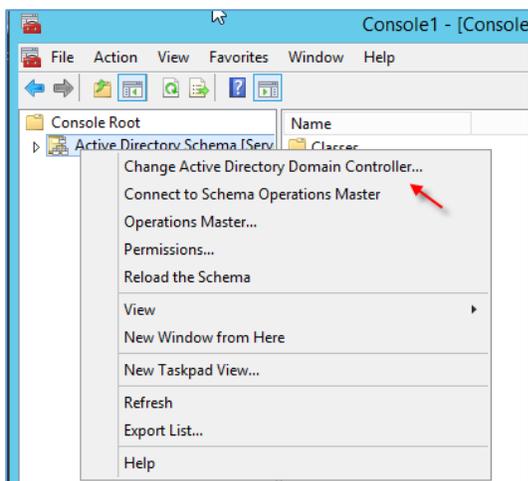
بعد از انجام کار بالا وارد Search شوید و سرویس MMC را به مانند شکل روبرو اجرا کنید.

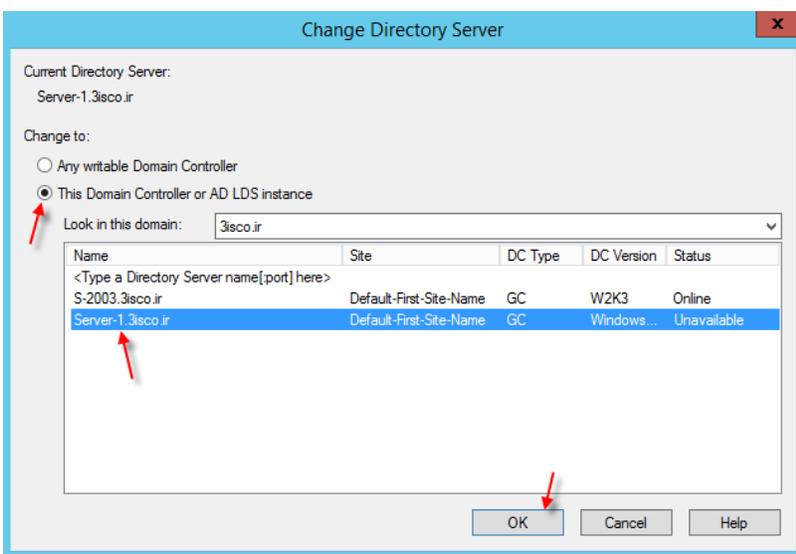
بعد از اجرای سرویس وارد File شوید و بر روی `Add/Remove Snap-in` را انتخاب کنید.

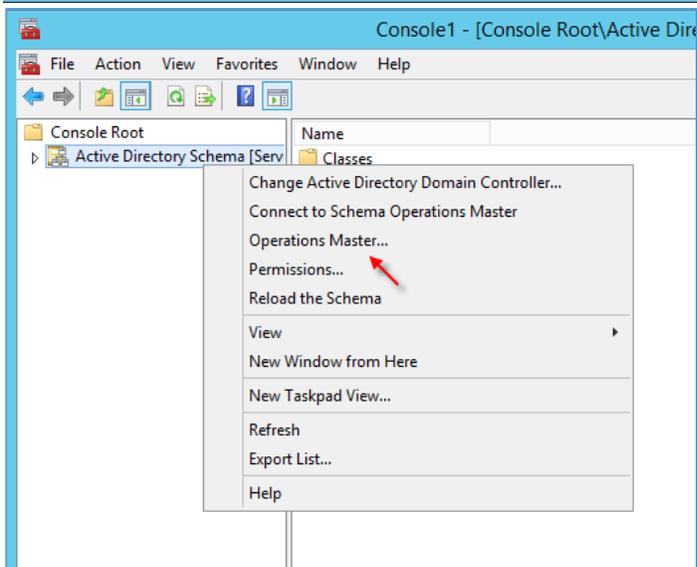
در این صفحه از سمت چپ گزینه `Active Directory Schema` را انتخاب کنید و بر روی `Add` کلیک کنید تا به لیست اضافه شود و بعد بر روی `ok` کلیک کنید.

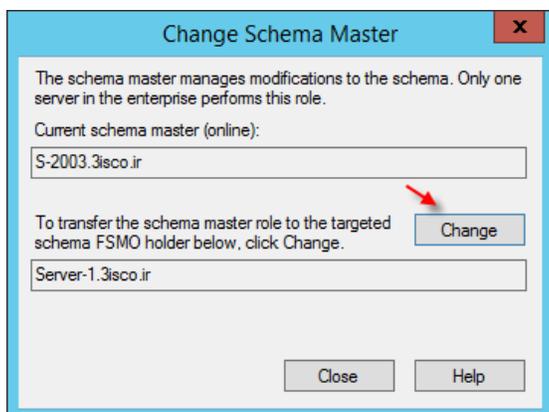
در این صفحه بر روی **Active Directory Schema** کلیک راست کنید و گزینه **Change Active Directory Domain Controller** را انتخاب کنید.

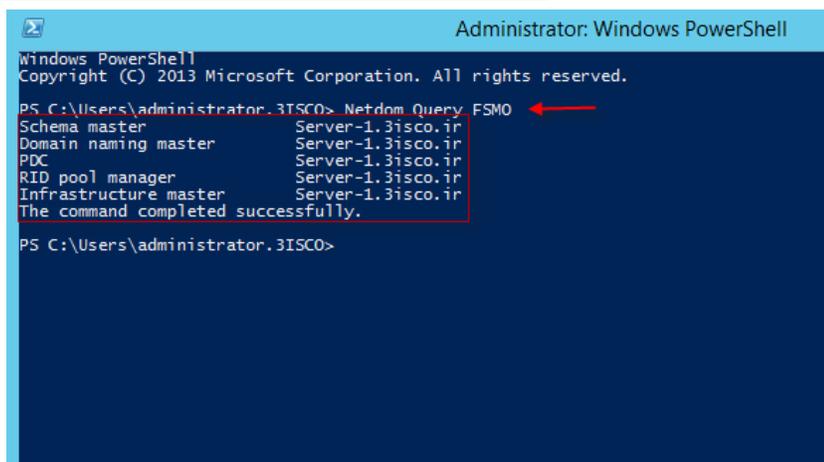
در این صفحه گزینه **This Domain Controller or AD LDS instance** را انتخاب کنید و از بین سرورهای موجود، سرور **2012** را انتخاب کنید و بر روی **ok** کلیک کنید.

بعد از انجام کار بالا دوباره بر روی **Active Directory Schema** کلیک راست کنید و بر روی **Operations Master** کلیک کنید تا شکل بعد ظاهر شود.

در این قسمت بر روی **Change** کلیک کنید تا کار انتقال اطلاعات از 2003 به 2012 انتقال داده شود.

وارد PowerShell شوید و دستور **Netdom Query FSMO** را دو بار اجرا کنید، همان طور که مشاهده می کنید کار انتقال اطلاعات از سرور 2003 به سرور 2012 به صورت کامل در پنج مرحله تمام شده است و حالا می توانید سرور 2012 را به عنوان سرور اصلی در

شبکه معرفی کنید و سرور 2003 را به عنوان سرور کمکی به کار ببرید و یا می توانید آن را حذف کنید، سعی کنید این عملیات را به دقت انجام دهید تا اطلاعات به صورت کامل به سرور جدید منتقل شود تا زمانی که از کار خود مطمئن نشدید سرور قدیمی را حذف نکنید.

تماس با ما:

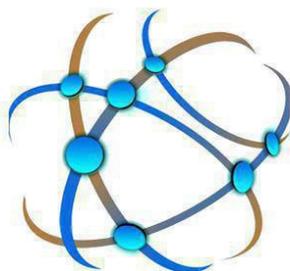
Farshid_babajani@live.com

Farshid_babajani@yahoo.com

<http://3isco.ir>

کانال آموزشی شبکه

3isco.ir

دریافت آخرین خبرها
و آموزش‌های شبکه

آدرس کانال :

<https://telegram.me/ciscopress>

آدرس گروه آموزش شبکه :

https://t.me/joinchat/BkXe4z8z-z2iSC8H_J-UUQ

زندگی پایان رویاها نیست، حتی پایان غم‌ها هم نیست، زندگی در تب و تاب و در برگریز ثانیه‌هایی گرفتار است که قدرش را ندانیم و من در امتداد تمام بودن‌های ناپایدار دانستم که پژواک پرواز قاصدک‌های عشق هنوز هم پابرجاست (آزاده تیشه برسر).

به پایان آمدیم دفتر، حکایت همچنان باقیست...